Csillaghullás
Joseph Farewell
Az Alkotó sorozat része

# CSILLAGHULLÁS

Copyright © 2023 Ignácz József

**Joseph Farewell: Csillaghullás**

Weboldal: https://azalkoto.hu

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül tilos ezt a könyvet vagy ennek bármely részletét sokszorosítani, vagy bármely formában közzétenni.

Bár a regény – stílusát tekintve – tudományos-fantasztikus alkotás, néhol szükség volt arra, hogy a létező tudományos tényeket a történetvezetés oltárán feláldozva módosítsam vagy egyszerűsítsem, akár teljesen új technológiákat találjak ki. Szóval inkább fantasztikus, mint tudományos, ezért kérem, senki se keresse benne az új térhajtómű tuti receptjét.

**Élvezd az olvasást!**

*S bár döntéseiddel befolyásolhatod az irányt, te határozod meg, hogy melyik kikötőben kötsz ki vagy melyik szigetre hajózol tovább, azért ne feledd, nem mindig az a fontos, hová érkezel, hanem az út maga és a tapasztalatok, amiket közben megszereztél!*

# ÁLDOZAT

# Bevezetés

A Mirra a rendszer negyedik bolygója. A viszonylag hűvös planéta kissé távol kering napjától, a Sillától, de éppen eléggé közel ahhoz, hogy egymilliárd ember életét kényelmesen biztosítsa. A Silla felőli szomszédja, a Téria túl forrónak bizonyult, apró pöttyként látszott csupán az éjszakai égbolton. Bezzeg a távolabbi szomszédja a Juta, méretében többszöröse volt a Mirrának, így hiába felfoghatatlanul messze volt, mégis hatalmas, fénylő gömbként tündökölt, megvilágítva az éjszakai vándorok útját. A Mirra virágzó társadalma immár 5863 éve fejlődött. Természetesen, mint mindenhol, itt is voltak hatalmas háborúk, itt is rengeteg pusztítás előzte meg a virágkort, amit lassan 2 000 éve élveznek. A bolygón az éves időszámítást tíz ciklusra osztják, minden ciklus négy dekádot, s minden dekád tíz napot tartalmaz. Ha ehhez még hozzátesszük, hogy egy nap húsz óra, egy óra pedig száz perc, s minden perc száz századpercből áll, akkor láthatjuk, hogy mennyire egyszerű a mirrai időszámítás, pontosan annyira, amennyire egyszerű életet élnek a mirrai emberek. Bár a technológiai fejlettségük kiemelkedő, még nem indultak el a csillagok közé. Úgy vélték, előbb a közvetlen környezetüket kell megismerjék ahhoz, hogy azután tűzhetnek ki távolabbi célokat. Ez persze nem jelenti azt, hogy nem építettek űrállomásokat, nem kémlelték a világegyetem végtelenjét. De mirrai azonban mindig a Mirrán érezte magát otthon, két lábbal a földön.

Történetünk a déli félteke egyik csendes kisvárosában kezdődik, egészen pontosan az 5863. év, negyedik ciklus, harmadik dekádjának kilencedik napján, röviden 5863-4-3-9-én, amikor…

# I.

– Papa, Papa, mesélsz nekünk? – A gyerekek összesereglettek a médiaszobában, lekuporodtak a falak mentén sorakozó puha párnákra és egymás szavába vágva ötleteltek, melyik történetet kellene Papának elmesélnie. Met nyugodtan figyelte a kisebbeket, miközben az ő agya is pont ezen járt. Befészkelte magát az egyik sarokba, hagyta, hogy a kicsik közelebb húzódjanak az öreghez. Bár a többiek szívesen hallgatták ugyanazt a mesét újra és újra, ő kevésbé kedvelte az ismétlést, függetlenül attól, hogy Papa sosem mondta el kétszer ugyanúgy, ráadásul a generált képek is mindig mások voltak. Gondolatmenetét a megszokott, nyugodt, mély hangja szakította félbe.

– Természetesen, hiszen ezért vagyok itt! Mit szeretnétek hallani? – A gyerekek újra egyszerre kezdtek beszélni, egyikük szavát sem lehetett érteni. Az öreg egy darabig próbálta kitalálni miről beszélnek, de aztán kénytelen volt közbeszólni: – Úgy látom, ma mindenki más véleményen van. Mi lenne, ha inkább én választanék?

– Egy új mese? – kiáltott fel izgatottan egy apró kisfiú, aki korával és termetével az egyik legkisebb gyermek volt a csoportban. Általában 6-12 év közöttiek voltak, Met volt a legidősebb, a maga 22 évével és tapasztalatával. Ő már felsőbb tanulmányokat végzett, de néha még benézett a meseszobába, legtöbbször kísérőnek „álcázva” magát.

– Bizony! – mosolyodott el Papa. – Egy új mesére gondoltam!

– És miről fog szólni? – csatlakozott kérdésével egy kislány is a beszélgetéshez, miközben nyakig betakarta magát kedvenc, puha plédjével.

– Nos, mit szólnátok, ha a kezdetekről mesélnék nektek? Hogy hogyan kezdődött ez az egész. – A gyerekek egybehangzóan bólogattak, többen lefeküdtek párnáikra, felkészülve az új történetre.

Papa végigsimította hosszú, fehér szakállát és a terem közepére emelte tekintetét, ahol egyszerre mérhetetlen sötétség gomolygott fel. Mintha a fényt magát szívták volna ki a szobából, csupán Papa halvány derengése nyújtott némi támpontot a szobában. A sötétségben lassan kavargó áramlatok kezdtek feltámadni, szinte láthatatlanul töltve be a rendelkezésre álló teret. A gyerekek csillogó szemmel bámulták az egyelőre értelmetlen jelenetet, amikor Papa elkezdte a mesét.

– A kezdetek kezdetén, csak az Energia létezett, amely kitöltötte a végtelenséget. Semmi sem létezett rajta kívül, ő volt az egyetlen Létező.

– Nem volt barátja? – kiabált közbe egy vékonyka hangocska a sötétből.

– Nem bizony, teljesen egyedül volt – mosolyodott el Papa.

– És mit csinált egyedül? – kérdezte egy másik hang.

– Kozmikus táncba kezdett! – Papa kezdett belelendülni a történetbe.

A csendet feltöltötte a gyermeki izgalom hangja. A gyerekek hangulata a terem közepén zajló látványos eseményekkel összhangban kezdett emelkedni.

Az áramlatok folyamatosan gyorsabb ütemben mozogtak, mintha tekergő tűzkígyók lennének, amelyek a sötétség bugyraiból előtörve húznák maguk után a ragyogó fényeket. Az egykor sötét és homályos tér most már vibráló színekben úszott, ahogy a fénypászmák halovány fehérből vibráló sárgává, narancssárgává és végül tűzvörössé, bíborszínűvé

alakultak át. Intenzitásuk fokozódott, ahogy a képzeletbeli tánc gyorsult, a terem tele lett hangtalan lendülettel és energiával.

A gyerekek lélegzetüket visszatartva figyelték a varázslatos táncot, a látványos fényjáték magával ragadta őket. Szemüket vagy résnyire szűkítették, vagy kezeikkel takarták, hogy védjék magukat a vakító ragyogástól, de mégis izgatottan nézték, ahogy a fény egyre nagyobb erőre kap.

Egy pillanatra az egész terem eltűnt a vakító ragyogásban, majd ahogy a szemük hozzászokott a beálló sötétséghez, lassan kibontakozott előttük a varázslat. A terem közepén halványan derengő fény lebegett, mintha a tér maga sugározná ki azt. Olykor a derengés intenzívebbé vált, majd fokozatosan elhalványult, mintha a terem önmagában dobogna, ütemesen pulzálva: „Élek, létezem!”

A gyerekek lelkesen zajongni kezdtek, izgatottan beszélgetve egymással a látottakról. Ahogyan az mindig lenni szokott, Papa segítségével az elmesélt történet életre kelt: a szoba megtelt varázslattal és bűvölettel, forrásuk a mesék birodalmából fakadt. A bölcs mesélő türelmes mosollyal figyelte őket, hagyta, hogy feldolgozzák a látottakat.

Met is észrevette, hogy nyitva maradt a szája, becsukta és elmosolyodott: hiába, no, az öreg ért a történetmeséléshez és a gyerekekhez, tudja, hogyan lehet őket megfogni. Kisebb korában ő is pont ugyanolyan izgalommal várta az estéket, amikor beülhetett a szobába a többiekkel és megoszthatták a közös élményt. Bár már kinőtt a mesék korából, még mindig szívesen ül be a történetekre és úgy tűnik, erre a mai alkalomra kimondottan érdemes volt besurrannia.

Papa folytatta:

– A tánccal az energia valami élővé, tudatossá alakult át.

– Mi az a „tudatosság”, Papa? – érkezett a kérdés, valószínűleg az egyik kisebb csemetétől.

– A tudat olyasvalami, ami bennünk van és segít nekünk megismerni és megérteni a körülöttünk levő világot, segít nekünk felismerni, hogy kik vagyunk és hogyan kapcsolódunk a körülöttünk levő dolgokhoz. Amikor figyelsz, akkor tudatos vagy.

– Akkor most is tudatos vagyok?

– Most is. Figyelsz arra, amit mondok és megérted azt, amiről beszélek.

– De ha egyedül volt az energia, akkor mire figyelt?

– Kiváló kérdés, kis barátom! Mivel rajta kívül nem létezett semmi, csak magára figyelt. Higgyétek el, az egyik legfontosabb dolog, hogy saját magunkra is tudjunk figyelni. De hogy folytassam a történetet, egy idő után sok mindent kiderített magáról, például azt – ahogy ti is nagyon okosan észrevettétek –, hogy egyedül volt. Saját magából leválasztott egy részt…

A kivetítés egy része nagyobbá vált, s láthatóvá váltak a benne gomolygó energiafoszlányok. Papa egyetlen mondatára az energia sűrűsödni kezdett, mintha egy láthatatlan kéz gyúrná őket egyetlen izzó gomolyagba a leválasztott tér közepén. Amikor már annyira kicsire sűrűsödött össze, hogy szinte alig látszott, megszámlálhatatlan darabra robbant szét, a fények és színek az előzőnél is varázslatosabb táncot hoztak létre. Papa folytatta:

– Az energia különböző formákba bújt, formákba, amelyet már ti is ismertek. Galaxisok, csillagok, bolygók alakultak, amelyek szövetét az eredeti energia alkotta és tartotta az új tér végtelen keretein belül. De az új tér már saját tudattal

rendelkezett, amely az elsőtől származott, de mégsem volt teljesen ugyanaz.

– Ő volt a gyereke? – harsant fel egy vékonyka kislány-hang a sötétből.

– Igen, mondhatjuk, hogy ő lett a gyereke. Ugyanúgy, mint nálatok, ti is hasonlítotok a szüleitekre, de mégsem vagytok pontosan olyanok, mint ők. Az egyszerűség kedvéért viszont tételezzük fel, hogy így volt és nevezzük is el őket: Egyes volt Kettes alkotója.

– Egyes és Kettes? Milyen nevek ezek? – szinte látható volt, ahogy a megszólaló elhúzza a száját a sötétben, nemtetszését kifejezve.

– Ó, felőlem aztán lehet Jan és Emy is, csak úgy majd nehezebb lesz őket megjegyeznetek! Ráadásul mindannyian így ismerjük őket. Aki még nem tudja miről beszélek, annak elárulom, később bizony többen is lesznek. De most inkább mesélem tovább, ha nem bánjátok.

Met elmosolyodott a sötétben, a Hetek legendája ismert volt előtte, de kíváncsi volt Papa verziójára, aki folytatta a történetet.

– Szóval, Kettes terében az energia átalakult anyaggá, amely bizony nem várt bonyodalmakhoz vezetett. Az anyaggal együtt különböző szabályok is megjelentek, törvények, amelyek ezeket a galaktikus objektumokat vezérelték. Közületek néhányan már ismertek ilyen törvényeket… – ezzel Met felé pillantott, majd megszakítás nélkül folytatta:

– Nézzétek csak! – A szoba közepén a kép egy csillagrendszerre közelített rá, amely körül több bolygó, illetve holdak keringtek. Hirtelen, a csillag mögül egy hatalmas objektum tűnt fel, csóvája, mint egy kozmikus ecset, aranyló lenyomatot hagyott a sötét vásznon. Láthatóan a

rendszeren keresztül vezetett az útja és az ütközés elkerülhetetlen volt. Az érkező üstökös először az egyik külső bolygónak csapódott, majd az ütközés erejétől több darabra szakadva, a legnagyobb darab a központi csillag felé vette az irányt. Ahogy egyre gyorsuló tempóban közeledtek egymáshoz, fényük egyre intenzívebbé vált, majd az ütközés pillanatában vibráló egységbe olvadtak. A rendszer bolygói a központ körül keringő táncot lejtve karolták át egymást, s hamarosan ők is a robbanás részeivé váltak.

– A szabályok alapján értelmet nyert a hol és a mikor. Rengeteg idő telt el, míg Kettes világában az anyag és a rájuk ható törvények harmóniába kerültek, s a robbanás mérhetetlen energiája még mindig dolgozik, azóta sem állt meg. Ezalatt a két világ energiája egy új formát vett fel, amit információnak hívunk. Ez tette lehetővé, hogy Egyes és Kettes beszélgetni tudjanak egymással. Természetesen ne úgy képzeljétek, mint ahogy mi szoktunk egymással, ezek a beszélgetések számunkra felfoghatatlanok és érzékelhetetlenek lennének. Hogy ez ne okozzon nekünk gondot, le fogom nektek fordítani. Egy dolgot viszont meg kell értenetek: számukra az idő nem úgy zajlik, mint számunkra. Egy ember 100–120 évig él, ők halhatatlanok, így nem a mi egységeink alapján mérik az elmúlást. Ahogy egy hangya is másképpen fogja fel a saját idejét, ezek az entitások is más dimenziókban gondolkodnak.

Papa érzékelte, hogy néhányan furán húzgálják a szemöldöküket, tudta, hogy nem mindenki fogja érteni a példát. Ahogyan azt sem érthetik meg, hogy Egyes egy végtelen tér végtelen entitása, s Kettes egy ugyanolyan végtelen, csak más törvények alapján működő világegyetem másik lénye. Nem érthetik az energiával kapcsolatos törvényeket, az energia különböző megnyilvánulási formáit,

a sötét anyag és tér tulajdonságait, egymásra hatását. Nem baj, hamarosan megismerik a fogalmakat, tanulni fognak mindenről.

Közben a kép távolodni kezdett, annyira, hogy már csak a két tér rezgő energiahullámai voltak kivehetők. Kettes tere sűrűbbnek tűnt, ugyanakkor fénylőbbnek is, az anyag és az energia folyamatos konverziója megvilágította a teret.

– Kettes mindenre kíváncsi volt – folytatta Papa. – Lassan felismerte a törvényszerűségeket, amely az energia különböző formáit befolyásolta, de ez azzal járt, hogy folyamatosan belenyúlt a működő folyamatokba. Itt egy kicsivel több energiát irányított át, ott pedig eltérített egy csillagot a pályájáról és figyelte, mi történik. Egyes ezt nem nézte jó szemmel, úgy vélte, nem lenne szabad beleavatkozni egy ilyen bonyolult rendszerbe. Nem tagadta viszont, hogy Kettes tapasztalatiból ő is sokat tanult. Egy idő után Kettes érdekes ötlettel állt elő: mi lenne, ha Egyes még több, hasonló világot hozna létre?

– Testvére lesz Kettesnek? – kiáltott az előző kisfiú izgatottan.

– Nos, Egyes azért nem örült neki annyira, mint te! – nevetett fel Papa. – De aztán Kettes csak meggyőzte, hogy ennek mindketten hasznát látják. Mit gondoltok, mivel győzte meg?

– Szerintem azzal, hogy azt mondta, nem szeret egyedüli gyerek lenni – válaszolta a kisfiú.

– Ez sem rossz ötlet, de nem ez volt a fő szempont. Met, te mire gondolsz? – szegezte hirtelen a kérdést Metnek Papa. Met kissé meglepődött, de már megvolt a saját válasza.

– Szerintem azzal, hogy ha többen vannak, jobban meg fogják érteni a saját és egymás univerzumait és dimenzióit.

– Pontosan! Ennek örömére Egyes még további öt részt különített el és ezekben – az előzőekhez hasonlóan – újabb világokat hozott létre. Mindannyian megkapták Egyes és Kettes tudását és tapasztalatait, de ahogyan várható volt, minden világ egy kicsit különbözött a többiekétől, kicsit más szabályok szerint működött az egész. Szerintem ki fogjátok találni, hogyan hívták őket! – a gyerekek szinte egyszerre kiabálták be a neveket Hármastól Hetesig.

– Pontosan, így hívták őket: Hármas, Négyes, Ötös, Hatos és Hetes. Kettest már ismeritek, ő rendkívül kíváncsi volt. Ha nem rendelkezett volna ezzel a tulajdonságával, akkor valószínűleg sosem kérte volna meg Egyest, hogy teremtsen további entitásokat. – Papa története tovább folytatódott a vetítésben is, bolygók, csillagok képe jelent meg, attól függően, hogy éppen melyik entitásról volt szó.

Hármas megfontolt volt. Világában nem léteztek meglepetések, óramű pontossággal minden kiszámítható maradt, még akkor sem nyúlt bele a főbb folyamatokba, ha előre látta a következményeket. Nyugalmat és kiegyensúlyozottságot teremtett maga körül, ahol eonokra előre ki lehetett számítani egy-egy objektum mozgását, életciklusát. Abban lelte örömét, hogy – mint egy láthatatlan művész – kreatív módon változtatta világát, mindenféle formával, anyaggal és energiával kísérletezett.

Négyes ennek az ellentéte volt: minden alkalmat megragadott világának megújítására, sosem elégedett meg a meglevő állapottal. Birodalma szakadatlan mozgásban kavargott; akár egy kozmikus forgószél, pusztítást és újjászületést hordozott magában. Maga is az örök körforgás részesévé lett, egyetlen állapot sem kínált számára végső

nyugpontot. Minden változás újabb kihívásokat szült, világának újabb titkait tárta fel előtte.

Ötös, hiába örökölte Hármas kreativitását és Kettes kíváncsiságát, egészen más léptékben gondolkodott. Nem a világgal, mint anyagi létezővel foglalkozott, hanem a törvényekre koncentrált, azokra a szabályokra, amelyek a mindenséget irányították. Bár mindannyian tudták, hogy ezek az energia változásainak velejárói, Ötös számtalan kísérletben próbálta megváltoztatni az univerzumot irányító törvényeket. Egy alkalommal az egész teret sikeresen magába omlasztotta, csupán Egyes éberségén múlt, hogy nem pusztította el a világgal együtt önmagát is. Mindannyian megtanulták: az alaptörvényekkel babrálni veszélyes játék.

Hatos egyáltalán nem törődött a világával, úgy gondolta, elég, ha a többiek elvégzik ezt a feladatot a saját világukban. Mi újat adhatna hozzá az információ gyarapításához? Sokkal jobban szórakoztatta, amikor átszökött Hármas világába és a gondosan felépített bolygót egyetlen pöccintéssel a nap felé lökte. Mire Hármas észrevette, már megtörtént a baj, menthetetlenül elpusztult az egész rendszer. Egyes fogalmazta meg róla: „Aki a káoszt szórja maga köré, elvész annak bűvöletében.”

Hetes igazi alkotó volt. Bár nem rendelkezett Egyes mindenhatóságával, kitalálta, hogyan utazhatnak egymás világai között, hogyan lehetnek saját birodalmuk aktív részesei, hogyan bújhatnak fizikai formába. Sokszor testesült meg valamelyik bolygóján, érdeklődve figyelte az ott zajló folyamatokat. Vizsgálta az objektumok mozgását, érezni akarta az ütközések erejét, a robbanások energiáját, a

szélsőséges hőmérsékleti különbségeket. Hármastól tanulta meg, hogy csak óvatosan avatkozzon be világa történéseibe, hiszen egyetlen mozdulata pusztítást hozhat, vagy csodákat teremthet.

Papa minden egyes mozdulatára csodálatos képek jelentek meg a szobában, ahogyan a csillagok és bolygók egy mágikus koreográfia részeként egy közös ritmusra vad és energikus táncot lejtettek. Születtek és meghaltak, végtelenül összetett mozgásuk sosem állt meg.

– Ők voltak a világok teremtői, vagy ahogyan ma hívjuk őket, az Istenek – folytatta Papa.

– Én tudtam! – rikkantott közbe az első sorból valamelyikük, aki egész idő alatt tágra nyitott szemmel bámulta a vetítést.

– Ennek őszintén örülök! – válaszolta Papa. – És azt meg tudod mondani, hogy melyik isten teremtette a mi világunkat?

– Igen. Hetes.

– Ügyes vagy! A népünk nem véletlenül nevezi őket a Teremtő Heteknek, hiszen valamilyen szinten mindegyikük hozzájárult ahhoz, hogy most itt vagyunk egymásnak. Bölcsességet kaptunk tőlük, hiszen nem csak istenek, de vezetők is egyszerre, s mint minden jó vezető, gondoskodnak rólunk. Figyelemmel kísérték a világokat, befolyásolták a fejlődésüket és gondoskodtak arról, hogy a rend és egyensúly fenntartása érdekében beavatkozzanak, ha szükséges.

– Papa, miért nem láthatjuk az isteneket? – tette fel az egyértelmű kérdést egy göndör hajú kislány, miközben sután félresimította szemébe lógó hajtincsét.

– Tudjátok, az istenek nem olyanok, mint mi, emberek. Ők a létezésünkön túl vannak, és más dimenzióban tartózkodnak. Ez persze nem jelenti azt, hogy nem látogatnak el közénk, felvéve valaminek a formáját.

– Akkor lehet, hogy én is egy isten vagyok? – egy nagyobbacska, szőke lány szólalt meg. Kérdését inkább csipkelődésnek szánta, de Papa sosem vette rossz néven az élcelődést.

– Ki tudja, gyermekem? – válaszolta. – Azt gondolom, hogy mindenki magában hordoz egy kis isteni szikrát. De a legfontosabb, hogy minden emberben ott rejlik a kíváncsiság, a kreativitás, a tökéletességre való folyamatos törekvés, a kísérletező kedv, a felfedezés, a teremtés és az alkotás vágya. Csak nyitottnak kell lennünk, késznek arra, hogy befogadjuk a csodát, amely minden sarokban ott rejtőzik.

– Nekem az anyukám azt mondta, hogy a Hetek csak mese, hogy semmi bizonyíték nincs rá, hogy tényleg így történt volna – kötötte az ebet a karóhoz a lány. – Hogy ha így történt volna, akkor az Istenek még mindig köztünk járnának és segítenének nekünk a nehéz helyzetekben.

– Miből gondolod, hogy nem így van? – kacsintott Papa, mire kivilágosodott a szoba. A gyerekek szemüket dörzsölve, hunyorogva szedelőzködtek. A plédjeiket és párnáikat gondosan összehajtva a fal mellé helyezték, majd elköszönve Papától, kivonultak a szobából.

Met utoljára maradt, szeretett volna pár szót váltani Papával.

– Met, hogy tetszett a mesém? – nevetett Papa. – Ne tagadd, láttam, hogy tetszett!

– Melyik meséd nem tetszett amióta ide járok, Papa?

– Azt csak te tudhatod, fiam. Mi járatban itthon?

– Meglátogattam a szüleimet, ideje volt már.

– Ó, gondolom, akkor örültek neked.

– Bízom benne… Papa, mielőtt indulok, kérdezhetek valamit?

Papa csak bólintott, majd végigsimította tömött bajuszát és sűrű, fehér szakállát. Szemében ugyanaz a kedvesség és bölcsesség lakozott, mint tíz-tizenkét évvel ezelőtt, amikor Met megismerte. De miért is változott volna? Egy misi mindig változatlan marad – hacsak valaki bele nem nyúl a vizuális programozásába.

– Papa, te sok mindent tudsz. Szerinted lehetséges, hogy valóban úgy történt a Teremtés, ahogyan a legendák mesélik? Vagy legalábbis közel hasonlóan? Tényleg vigyáz valaki ránk? Egyáltalán teremtve lettünk? S ha teremtve lettünk, nem lehet, hogy utána egyedül hagytak minket?

– Fiam, ezekre a kérdésekre neked kell megtalálnod a választ, én csak egy mesterséges intelligencia vagyok.

– De hiszen többet tudsz, mint bármelyik valós személy!

– Gondolod? – Papa sejtelmesen mosolygott, fejét oldalra megdöntve, szemét összehúzva nézett Metre. A Mesterséges Intelligencia Szimulált Identitással, azaz egy „misi”, teljes mértékben képes volt emberi érzelmeket utánozni, annyira, hogy néha Met teljesen elfeledkezett arról, hogy csak egy előre programozott, öntanuló rendszerrel beszél.

– Ha a véleményemre vagy kíváncsi – folytatta Papa – nem zárom ki, hogy volt valaha valami, egy alap, amiből minden származik. Elég csak megnézni a természet rendezettségét. Tervezett vagy az idők folyamán így alakult? Ezt senki sem fogja tudni bizonyítani, akármennyire okos, intelligens. Ha tudni akarod a választ a kérdéseidre, fel kell állítanod egy

mércét, vagy akár egy célt, amelynek elérésével megnyugtatóan megválaszolod a kérdésedet.

– Sejthettem volna, hogy nem fogsz direkt választ adni! – Met felnevetett. Imádta Papát, de tisztában volt vele, hogy vannak területek, amelyekről valamilyen speciális misit kellene kérdeznie, nem pont egy mesélőt.

– Én sem tudhatok mindent! – jelentette ki Papa a nyilvánvalót. – De legalább igyekszem!

– Jól van, Papa, köszönöm, hogy itt lehetettem. És természetesen hálás vagyok a mesédért!

Papa csak mosolygott egyet és eltűnt. Met még századpercekig bámulta Papa hűlt helyét, majd nagyot sóhajtva kilépett a szobából.

# II.

Met egészen megnyúlt az utóbbi két–három év alatt, ő volt a tizenkét fős csoport legmagasabb tagja. Barna, hullámos haja az aktuális divattól eltérően nem volt felnyírva, inkább hosszúra volt hagyva, főleg mert egyszerűen nem lehetett kordában tartani. Azon is tűnődött, hogy a füleit is eltakarja vele, de ha még hosszabbra növesztette, úgy festett, mintha női parókát tett volna a már meglévő hajára. A korabeli fiúkhoz képest neki borotválkoznia kellett, bár inkább borostának, mint szakállnak lehet nevezni azt, ami kiserkent az arcán. Jóindulattal.

A tanóra már javában folyt. Mind a tizenkét gömb foglalt volt, a csoport teljes létszámban megjelent. Szerette a tangömböket, hatékonynak tartotta őket. Mindenki a saját tempójában haladhatott, az ismeretek személyre szabottan álltak rendelkezésre. A mesterséges intelligencia pontosan tudta, ki melyik területen hol tart, és a leghatékonyabb metódusok szerint adagolta az új ismeretet. Félévenként változott a csoport összetétele, az MI úgy válogatta össze a csoport tagjait, hogy mindenki a leginkább motiváló közegbe kerüljön. Már három éve használta a tangömböket; az induló csapatból hárman maradtak: Met, Ean és Tia. A lány nevét még gondolatban is másképp ejtette: Tiiiaaa… Mintha egy sóhaj hagyta volna el az ajkait, lehunyta a szemét és elmosolyodott.

– A feladatra kiszabott idő letelt! – jelezte hanggal és a szokásos kellemetlen hangjelzéssel a tangömb. – Szeretnéd újból megpróbálni?

– Nem! – válaszolta kissé csalódottan, hiszen egy ilyen feladatsornál nem lett volna szabad elméláznia. – Következő témakör! – adta ki a parancsot.

– Következő témakör: kultúra, alapműveltség. Mitológia, spiritualizmus. Hogyan hatottak a mesék, mítoszok társadalmi berendezkedésünkre, szokásainkra, hagyományainkra?

A tananyag elindult. Teremtésmítosz. A Teremtő Hetek. Mintha Papa történetének tudományosabb folytatását hallaná. Hét istenség, hét entitás. Egyes, aki az idők kezdete előtt is létezett már, majd a többiek, akikkel kezdődött az idő, a tér és az anyag, illetve az ezeket átszövő törvények. Hetes, aki létrehozta az emberiséget, nekik adva az összes tulajdonságot, amit az Istenek átéltek, megtapasztaltak. Amióta az emberiség létezik, ezek a tulajdonságok a legfontosabbak, ezek viszik előre a társadalmat: a kíváncsiság, a kreativitás, a kísérletező kedv, a tökéletességre törekvés, a felfedezés, a teremtés és az alkotás vágya. A történet szerint az istenek csupán ennyit adtak, a többit nekünk kellett kialakítani, létrehozni. „Naná, hogy nem adtak konkrét útmutatást!” – fintorgott magában Met, de azonnal vissza is terelte figyelmét a gömb hangjára. A mitológiai bevezető után társadalmi kérdések következtek. Így, összefoglalva tényleg olyan volt, mintha a mitológia hatott volna az emberek társas viselkedésére, de Met szerint ez akkor is pontosan így alakult volna, ha nincsenek mögötte ezek a mesék. Hiszen, ha nem kaptuk volna az istenektől ezeket a tulajdonságokat, akkor is kíváncsiak lennénk, meg az összes többi, mert ilyen az ember. Kíváncsi, kísérletező, kreatív, rombol és épít folyamatosan. Ettől függetlenül érdekes volt a párhuzam a két terület között, másrészt egészen fura volt, hogy hirtelen egy dekádon belül kétszer is előjött ez a téma, mintha valami mélyebb üzenet rejtezne mögötte.

A végére egészen elfáradt. Kinyújtóztatta a tagjait, megmasszírozta a halántékát és hozzáért a kioldó panelhez. A tangömb függőlegesen szétnyílt, és kiengedte Metet. Úgy tűnt, már többen befejezték az aktuális napra elrendelt anyagot, de a legfontosabb még nem volt köztük: Tia. Persze még Ean sem volt kint, de ő Tiát várta. Leült a gömbök süllyesztett helyiségét körülvevő padkára kicsit távolabb a többiektől és a komját kezdte nyomogatni. A vékony, lekerekített sarkú üveglap megelevenedett az érintésére. Minden kom a Nexusra csatlakozott, ahonnan az aktuális feladatnak megfelelően aktiválódott a megfelelő sim. A Nexus tárolta a bolygó összes ismeretanyagát, s ez nagyrészt bárki számára ingyenesen hozzáférhető volt. Ha valakinek például egy menetrendre volt szüksége, akkor a sim csak ezeket az információforrásokat használta, valószínűleg a költészethez nem kellett hozzáférnie, hacsak nem olyan kontextusban, hogy kinek a verseit olvassuk utazás közben. Met most egészen vékony szeletét aknázta ki a Nexus tudásának: az aktuális híreket böngészte. A simnek most csupán annyi szerepe volt, hogy összegyűjtötte a személyes preferenciáknak megfelelő címeket.

Met pörgette a címeket, az első néhány a szokásos hírességekről szólt, ki, hol, mit csinált, hol koncertezik. A következőkben átlapozott néhány kulturális cikket: közelgő filmvetítéseket, friss fantasy-megjelenéseket. Tudományos cikkekből nem volt sok, kettő árválkodott csupán a listában. Az egyik szerint komoly földmozgásokat észleltek a déli kontinensen, az egyik óceáni hasadékban, a másik végre felkeltette Met figyelmét: a legújabb meghajtóval akár a fénysebesség tíz százalékát is elérhetik. Régóta kísérleteznek ezzel az áttöréssel, de – publikus cikk lévén – a technikai részleteket természetesen elhallgatták. Csupán annyi derült

ki, hogy az előzetes tesztek alapján ígéretesek a számok. Próbált a részletekre továbblépni, de szinte csak ismétlésekkel találkozott, semmi konkrétumot nem sikerült kiderítenie.

Árnyék vetült rá, reflexszerűen felnézett, és azonnal mosolyra húzódott a szája. Minden tudományos cikk törlődött a fejéből. Tia állt ott, teljes életnagyságban. Hosszú, váll alá érő szőkésbarna haja mindig kicsit rendezetlen volt, mintha csupán a kezét használta volna a reggeli fésülködéshez. Éppen az a szürke kardigán volt rajta, amit Met különösen szeretett. Kényelmes puhaságot sugallt, legszívesebben a kardigánnal együtt ölelte volna magához a lányt, de sosem merte megtenni, leszámítva azt a pár lopott érintést. Tia mosolygott, bár ez nem volt újdonság, hiszen szemei állandóan ragyogtak a vidámságtól.

– Zavarok? – kérdezte azon a gyönyörű, dallamos hangján, kizökkentve Metet az álmodozásból.

– Öööö… Nem, nem. Egyáltalán nem. – Met ilyenkor mindig zavarba jött, Tia pedig rendszerint rájátszott erre a tulajdonságára.

– Biztosan? Ha gondolod, magadra hagylak!

– Nem, tényleg nem zavarsz! – talált végre magára Met, bár az arcán megjelenő vöröslő foltok másról árulkodtak.

Tia mellé telepedett, haját a füle mögé tűrte, így láthatóvá vált a füldísze. Met még nem látta ezt az ékszert: a fül belső ívét követő, főként aranyszínű dísz, néhány apró rózsaszín és egészen világoskék színű kővel.

Vagy három évvel ezelőtt jött be a fiatalok körében ez az új hóbort, nemtől függetlenül. Illetve ez egy kicsit túlzás: néhány lány olyan bonyolult és díszes füldíszeket szerzett magának, hogy az egész fület beborították, tele voltak virággal, kacsokkal, levelekkel, gyöngyökkel, mindenféle színes

kövekkel. Némelyik Metnek is tetszett, de a nagy része inkább taszította. Még jó, hogy a divat szerint csak az egyik fülön hordták…

– Tetszik? – Tia észrevette, hogy Met a füldíszt figyeli. – Egy Auriel! – utalt a márkára.

– Naná, nagyon szép! Olyan… lányos! „Miért nem tudok ilyenkor valami okosat mondani?" – bosszankodott magában.

A lány érezte a fiú kínlódását, nem nyaggatta tovább.

– Olvastál valami szépet? – mutatott a komra. Met nagy levegőt vett, végre az ő területén vannak.

– Igen, bejelentették az új űrmeghajtókat. Állítólag a fénysebesség tíz százalékával lesznek képesek haladni.

– És az sok? – biggyesztette le az ajkát Tia. Met tisztában volt vele, hogy a lány csak szórakozik, de belement a játékba.

– Mihez képest? Ha a legközelebbi lakott bolygóra szeretnénk menni, akkor bizony így is legalább majdnem háromezer évig tartana az út. Csak oda!

– Óóó! – a lány olyan arckifejezést produkált, mint aki most hall először ilyesmiről.

– Ugyan már, Tia! Ne gúnyolódj velem! Te is nagyon jól tudod, miről beszélek. – Met felcsattant, de a végén már ő is nevetett.

– Képzeld el, hogy egy ilyen űrhajóval elindulunk a végtelenbe, a Mirra testvérbolygójához. Legalább ötven–hatvan generáció kellene, hogy eljussunk és a leszármazottjaink az új világ felszínére lépjenek! – nézett fel a magasba Tia, kezét kecsesen maga elé emelve.

– Enali. Így hívják.

– Nem túl fantáziadús…

– Hát nem, de legalább jól hangzik.

– Megyünk ebédelni? Nézd, ott van Ean is! – Ean észre is vette az integető Tiát, felkapta a táskáját, és feléjük indult.

# III.

– Igazgató, megérkezett Nik Jelani. Beküldhetem?

– Jöjjön!

Az ajtóban egy alacsony, sötétebb bőrű férfi jelent meg. Középbarna, öltönyszerű rövid kabátot és hozzá illő nadrágot viselt; látszott rajta, hogy ritkán hord ilyesmit. Rendezetlen hajában már megjelentek az ősz hajszálak, pedig kora alapján még fiatalnak tűnt, Kofi szerint nem sokkal múlhatott el negyven. Fülei kissé elálltak, frissen borotvált, aszimmetrikus arcában az egyik szeme kissé mélyebben ült. Szomorúság áradt belőle, mintha a világ összes terhe a vállát nyomná. Barna irattáskáját szorosan maga előtt tartva megállt közvetlenül az ajtóban és némán bámult a hatalmas íróasztal mögött ülő tagbaszakadt férfire. Néhány századpercig csak nézték egymást. Kofi legalább kétszer akkora volt – minden tekintetben – mint Jelani. Kidolgozott, sportos teste kitöltötte a hófehér inget, tricepszei csak úgy duzzadtak az ingujjban. Az asztalra támaszkodva csak ennyit mondott kimért baritonján:

– Üljön le!

A férfi félszegen előretipegett, megállt a szék mögött, majd egy mozdulattal a szék elé lépett, és helyet foglalt. Kofi meglepetten nézte a mutatványt, mintha az egész egy jól begyakorolt mozdulatsor lett volna. Felhúzta a szemöldökét, de ezzel el is engedte.

Egy darabig vizslatta a férfi aktáját, de nem sok érdekességet látott benne. Ha igaz, amit állít, akkor nem is érdekes, hogy hol és mit tanult, vagy hogy kivel dolgozott eddig. Valahogy szimpatikusnak találta, egy nagyon kedves, már elhunyt családtagjára emlékeztette. Sőt, egy pillanatra

meg is lepődött, amikor először meglátta a fotón. Na de mi köze lehetett volna a bácsikájához, aki már legalább harminc éve elment?

– Nik Jelani! Térjünk a tárgyra, rengeteg a teendőm. Azt állítja, hogy az Endik-hátság hasadékvölgye alatti szeizmológiai aktivitás nem megszokott. – Ez inkább kijelentés volt, mint kérdés, de Jelani bólintott. – Mit ért ezen?

– Igazgató, az elmúlt egy év alatt folyamatos vizsgálatokat végeztem és megerősítést nyert, hogy az aktivitás már jelentős ideje megfigyelhető, viszont a hatalmas tömeg miatt minimálisan volt érzékelhető a hatása. Az exponenciális változás hatása… Vagyis… Az elmúlt év megfigyelhető eredményeit projektálva, úgy tűnik, a Mirra veszélyben van.

– Veszélyben? – nézett fel Kofi az aktából, figyelmen kívül hagyva a férfi zavart dadogását. – Milyen veszélyre gondol?

– A számításaim azt támasztják alá, hogy a Mirra százötven–kétszáz év alatt drasztikusan megváltozhat. Mivel nem látható előre minden paraméter, illetve nem vagyok birtokában a legmodernebb műszereknek, ezért tudtam csak ilyen hozzávetőleges időt adni. Ha hozzáférést kapnék a Nexus zárolt szeizmológiai és geológiai adatbázisához… – Jelani a táskáját még mindig maga előtt tartva gyűrögette annak szélét.

– Ne rohanjunk annyira előre! Ugye tudja, hogy mi is végeztünk megfigyeléseket a hasadékvölgy aktivitásáról? S mit gondol, mit találtunk? – Jelani előre-hátra kezdett dülöngélni, arca kétségbeesett állapotát tükrözte. – Nem találtunk semmilyen rendellenességet, csupán a szokásos, kőzetlemez-aktivitást. Igaz, hogy volt egy-egy nagyobb mozgás, amit a sajtó fölöslegesen felfújva megszellőztetett. Tudja valamivel bizonyítani állítását?

A férfi lassan kinyitotta a táskáját. Mintha a világ minden ideje az övé lenne, egyszerűen kiemelte belőle a tabját, bekapcsolta és Kofi elé tolta. Kofi elvette és lapozgatni kezdte a terjedelmes vizsgálati anyagot. Először magabiztos mosolya olvadt le az arcáról, majd egyre több ránc jelent meg a homlokán. Mozdulatai kapkodóvá váltak, néha több oldalt is visszalapozott, megállt, fújtatott és értelmetlen félszavakat suttogott maga elé, miközben tar koponyájáról a halántéka felé elindult egy vékony izzadság-patakocska. Bekapcsolta a saját tabját, összevetette a számításokat a sajátjaival, s minden egyes egyezéskor riadtan nézett a mozdulatlanul üldögélő másikra.

– Ha ez igaz… ha ez igaz… – motyogta maga elé, majd erőt vett magán. – A következő nagyobb rengés ön szerint ezen a koordinátán lesz – mutatott a tabon egy táblázatra. – De ezt mi miért nem láttuk előre?

– Igazgató! – Jelani hangja most nyugodt volt és megfontolt. – Én a területen élek, egy apró szigeten. Közvetlen kapcsolatban vagyok az óceánnal, minden rezdülését megérzem. Már az őseim is teljes szimbiózisban éltek az óceánnal, a tapasztalatukat emberöltőkön keresztül örökítették tovább, s bízom benne, én is ezt fogom tenni. De ha igaz, amit látott a számításaimból, akkor ez a lánc hamarosan megszakad.

– És ha nincs igaza? – Kofi végre magához tért. Hátha nincs igaza ennek az embernek, hátha csak beletrafált néhány számításba, hátha csak… A gyomrában viszont azt érezte, hogy az apró ember semmiben sem tévedett. Volt egy pont még az elején, amikor egy pillanatra benne is felmerült ez a változat, de igen gyorsan elhessegette. Nincs szükség vészmadárra, főként nem egy ilyen magas beosztásban.

– Tudja, hogy igazam van. Holnap ilyenkor, amikor megkapja az adatokat a megjelölt koordinátáról, fel fog hívni, hogy ezt elmondja. Az elérhetőségemet ismeri. – Azzal fogta magát, tabját táskájába téve, kisietett az ajtón. Kofi fejét tenyerébe temetve, néhány századpercig erős be- és kilégzéseket végzett, majd megnyomta a kom gombját.

– Mondj le minden rendezvényt holnapra, és intézz nekem egy nyamvadt helikoptert! Most!

Kofi az ablakon át a kivilágított várost bámulta. A kétség belső remegéssé sűrűsödött, legbelül tisztában volt vele, hogy nem hagyhatja Nik Jelani szavait figyelmen kívül. Gondolatai a tabon olvasott következtetéseken jártak. Még át kell nézetni a geológusokkal és a szeizmológusokkal, s akkor talán fel tudnak készülni az elkerülhetetlenre.

Baljós gondolatmenetét a helikopter rotorja szakította félbe. Csupán a tabját markolta fel, és kisietett az épületből.

# IV.

Az iroda egyelőre csendes volt. A közepét egy ovális asztal foglalta el, tizenkét székkel, a közepére pedig két kommunikációs berendezést helyeztek, amelyek titkosított csatornán kapcsolódtak a Nexushoz.

Középkorú, csinos nő lépett be, szoknyában és hófehér blúzban, egyértelműen felismerhető volt hivatali stílusa. Kezében tizenkét vékony tabot tartott, amelyeket szétpakolt az asztalon. Minden ülőhelyhez beállította egy kis táblácskán a neveket is, majd bekapcsolta a berendezéseket, amelyek a „Kész" jelzéssel reagáltak. A bejárat melletti falon egy hatalmas kijelző meredt sötét foltként az asztal irányába, bekapcsolás után egy teljes képernyős logó jelent meg rajta: fekete, csillagos háttér, aranyszegélyű körben felfelé mutató aranyló dárda, két oldalán – szintén arany – szárnyakkal, alatta stílusos ZENIT felirattal. A nő a kijelző jobb alsó sarkában levő órára pillantott, még öt perc volt hátra a konferenciáig.

A folyosóról beszélgetés zaja hallatszott: a lift felhozta a résztvevőket. Tizenkét ember áradt be az irodába, férfiak és nők, egyenruhások és civilek. Az asztal fő helyére egy elegáns, gondozott szakállú, hullámos hajú, negyvenes férfi ült, saját tabját maga elé helyezve, tengerkék szemét a résztvevőkön nyugtatva, higgadtan várakozott. Úgy festett, mint egy híresség, néha beletúrt dús hajába, miközben komoly arccal figyelte a résztvevőket. A bejárattal szemben négy katona – három férfi és egy nő – foglalta el az ovális asztal hosszabbik oldalát. Egyikük rangjeleiből és kitüntetéseiből ítélve messze a többiek fölött állt. Szemben velük civilek ültek, mind a hárman máris beletemetkeztek a tabjukba, mellettük két nő – szintén civilek, de rendkívül elegánsan öltözve – beszélgettek

csendben. Az utolsó székeken, a katonák mellett Nik és Kofi ültek, szótlanul várakozva.

A teremben érezhető ideges feszültség arra utalt, hogy valami fontos és sorsfordító pillanat közeledik, és a résztvevők minden mozdulatukkal és lélegzetvételükkel erre készültek.

– Üdvözlöm önöket, Kandel Moran, igazgató vagyok. Többükkel már találkoztam a Zenit vezetőjeként, és én leszek az összekötő a jelenlegi projekt esetén is – kezdte a hozzászólást az asztalfőn ülő férfi. Hangja kellemesen dallamos volt, mindenki azonnal felfigyelt rá. – A problémát ismerik, bízom benne, hogy mindannyian tanulmányozták az előzetes összefoglalót, amit az asztalukon is megtalálnak. Képviselteti magát a bolygóvédelem, a tudomány és a politikai vezetés – mutatott körbe az egyes területeken. – Az elején szeretném leszögezni, hogy részvételükkel beleegyeztek abba, hogy az itt elhangzottak a legszigorúbb titoktartási kötelezettség alá esnek. Ez a fokozott bizalmi kötelék nélkülözhetetlen ahhoz, hogy sikeresen megvitassuk a problémát és megtaláljuk a lehetséges megoldásokat – hangsúlyozta Kandel, miközben tekintete komolyan és határozottan járta végig a jelenlévőket. Várt pár pillanatig, hogy mindenki érezze a kijelentése súlyát, majd folytatta: – Elsőként megkérem Kofi Landan igazgatót, a Déltengeri Szeizmológiai Intézet felelős vezetőjét, hogy ismertesse velünk az aggasztó helyzetet.

Kofi az asztalra támaszkodva felállt, mély lélegzetet vett, és belekezdett. A kijelzőről eltűnt a logó, helyette sematikus ábrák és táblázatok jelentek meg. Kofi beszélt a már régebben elkezdődött apró rengésekről, az azokkal kapcsolatosan korábban elvégzett vizsgálatokról. Szóba hozta Nik Jelani szerepét a történetben, bölcsen hallgatva arról, hogy nekik

fogalmuk sem volt arról, mekkora probléma eszkalálódik a szemük előtt. Niket, mint legközelebbi munkatársát említette. Bemutatta az előrejelzéseket, kivetítette a Mirra képét, kiemelve a bolygót átszelő törésvonalat. Tízévenkénti lépésekben haladt, a bolygó mellett a legfontosabb adatok pörögtek. Az animáció egyértelműen mutatta, ahogy a tengerszint folyamatosan emelkedik, elnyelve az óceán partján levő városokat. Ami eddig néhány centi volt évenként, a lemezek métereket távolodtak egymástól, a torlódások és feszültségugrások soha nem látott földrengéseket és szökőárakat idéztek elő. A bolygó gyomrából feltörő, nagyságrendekkel több magma a vízzel érintkezve megszilárdult, de ezzel együtt a megnövekedett mennyiség sokkal erősebb mágneses aktivitást indukált, mint amit a környezet kezelni tud, ezzel exponenciálisan tovább gyorsítva a tektonikai problémát.

Amikor százötven év környékén jártak, a feszültség a tetőfokára hágott. Bár a katonák még mindig faarccal bámulták a kijelzőt, a többiek arcára kiült a megdöbbenés. Kofi nem hagyta abba a bemutatót, egészen addig, amíg 200 évnél a bolygó, mint egy virág, a megnövekedett belső feszültség hatására egyszerűen szétnyílt. A robbanás már nem volt lemodellezve, de éppen elég volt ahhoz, hogy döbbent csend kövesse.

Kandel tért vissza a valóságba először.

– Mai feladatunk: az adatok valóságtartalmának ellenőrzése és a prezentációban látottak valószínűségének felmérése. – Ezzel a tudósok csoportjára mutatott. – Amennyiben megerősítését nyer, egyelőre csak helyi szinten, de összeállítjuk a cselekvési tervet, később természetesen bevonva a világ többi döntéshozóját a folyamatba. Kinek van kérdése?

– Meg lehet-e akadályozni a folyamatot? – kérdezte a katonák vezetője, névtáblája alapján Mitten ezredes.

– Az eddigi tudásunk alapján nem. Lehetőség van bizonyos fokig lassítani, de a vég elkerülhetetlennek tűnik – válaszolta meg a kérdést Kofi.

– Tehát azt mondja, jó esetben száznyolcvan–kétszáz évünk van arra, hogy megoldást találjunk, vagy elpusztul a teljes bolygó, nagyjából egymilliárd ember halálát okozva? – A Mitten ezredes mellett ülő őrnagy beszéd közben tenyerének élével verte az asztalt, szavanként, fel sem nézve a jegyzeteiből.

– Egyelőre úgy tűnik, igen.

– Ez nem elfogadható scenárió! – A katona felemelte a hangját, de az ezredes egyetlen „Őrnagy!” paranccsal lecsendesítette.

– Javaslom, hogy első körben a meghívott tudományos munkatársak tanácskozzanak! – állt fel az asztaltól Kandel, elvágva a további, felesleges vita lehetőségét. – Két óra múlva találkozunk, ugyanitt!

Miután a többiek elhagyták az irodát, a három tudós közelebb húzódott a kijelzőhöz, mintha a válaszokat a kijelző pixelei mélyére rejtették volna el. Kofi és Nik csatlakoztak és minden vizsgálati anyagukat publikussá tették számukra. Egyikük kimondottan a töréslemezeket vizsgálta eddigi munkája során, a másik kettő általánosságban foglalkozott geofizikával és szeizmológiával. Kofi felkészült a kérdések áradatára, tisztában volt vele, hogy egy ilyen mérvű előrejelzés sokaknál vált ki kétkedést, ellenérzést. Nik – ahogy általában – most is a háttérből figyelte az eseményeket, nagyon ritkán szólt bele a társalgásba. Úgy gondolta, teljesítette a rá eső részt: figyelmeztette a szakembereket a

közelgő veszélyre. S hogy mit kezdenek vele, az már csak rajtuk múlik. Az ő élete idejekorán véget ér, semmilyen kötődése nincs, ami miatt aggódnia kellene. Nincs felesége, gyermekei, csupán saját magának tartozik felelősséggel.

Kofi nem sokat tudott meg róla. A Nexus publikus adatai szerint az óceáni térség egyik szigetén született, ahol azóta is él, iskolái elhanyagolhatók, csupán magánszorgalomból tanulta meg a szeizmológia alapjait. A szigeten élők mindig is szoros kapcsolatot ápoltak a vízzel, a víz élővilágával, de soha, senki nem publikált semmilyen tudományos értekezést ezzel kapcsolatban. Kofi nézte a férfit, amint a megszokott táskáját most is maga előtt szorongatva ült a széken, kissé előrehajolva, mereven figyelve az éppen beszélő geofizikust. „Milyen érdekes," – gondolta – „hogy egy ilyen tanulatlan ember ennyit tudjon egy ilyen bonyolult szakterületről. Vagy csak egyszerűen beletrafált, vagy tényleg olyan szoros kapcsolata van a természettel, ami manapság már szinte elképzelhetetlen. A városi lét más irányba terelte az emberek figyelmét. Elsősorban magunkra figyelünk, a saját boldogulásunkra, a természet legfeljebb két területen érdekes számunkra: amíg kiszipolyozzuk saját magunk érdekében, vagy amíg pihenésünkre kihasználjuk. Igazából mindkét esetben önös érdekek miatt tesszük… Az emberiség túlnyomó része az önzés és a rövidtávú érdekek vezérelte világban él." – összegezte Kofi a lényeget.

– Landan igazgató, azt a kérdést megvizsgálták, hogy mi okozta ezt az anomáliát a törésvonalak között? – szakította meg az egyik tudós a gondolatmenetet.

– A szonár-mérések csak annyit mutatnak, hogy megváltozott a bolygó külső magjában egy hatalmas területen a sűrűség. Mintegy kétezer-nyolcszáz–háromezer kilométer mélységről van szó, de – mint tudja – ilyen mélységekre még

a legerősebb szonárokkal sem látunk le. Következtetésekre alapozunk, ráadásul az okát sem tudjuk megmagyarázni. Jelani tanácsadó szerint – itt Nikre mutatott – egy igen terjedelmes légbuborék keletkezhetett az idők folyamán, amely hirtelen valamilyen, általunk nem ismert okból destabilizálódott. A buborék robbanásának erejéből származó feszültség törhetett felszínre, elindítva a katasztrofális folyamatokat. Azon a területen átlagosan ötezer méteres óceáni mélységekről beszélünk, egyrészt ezért nem figyeltünk fel eddig a mikrorezgésekre, másrészt ezek mindennapi jelenségek a törésvonalak környékén.

– Nekem nem kell magyarázni, Landan igazgató, az aktuális adatok alapján nekünk sem tűnt fel semmi. Emlékszik még a majdnem három évvel ezelőtti incidensre az Endik-hátság víz alatti szunnyadó vulkánjával kapcsolatban? Gyanítjuk, hogy azzal a robbanással indult el minden, de mivel pár ciklus alatt normalizálódott a helyzet, nem tulajdonítottunk nagy jelentőséget neki. Javaslom a rendelkezésre álló idő alatt nézzük át a számításaikat újra, s keressünk valamit, ami megcáfolja az önök következtetéseit.

– Higgye el, én örülnék leginkább, ha nem lenne igazunk! – morogta Kofi az orra alatt.

A tudóscsoportnak szánt két óra gyorsan eltelt. Mindent átszámoltak, újrafuttatták a szimulációt, de semmit sem változott az eredmény. Mire Kandel visszaért, már mindegyikük csendben üldögélt az asztalnál.

– Úgy tűnik számomra, végeztek az adatok áttekintésével. Mit tudnak mondani?

– Valóban áttekintettük a Landan igazgató által elkészített számításokat. Nem találtunk olyan tényezőt, amely alapján biztonsággal és felelősséggel elvethetnénk az előrevetített

katasztrofális következményeket – foglalta össze óvatosan fogalmazva tevékenységüket Kiva Dazan, aki a Mirra összes törésvonalát úgy ismerte, mint a tenyerén a vonalakat. – Egyetlen pozitív hozadéka volt a megbeszélésünknek – folytatta –, hogy talán egy kicsit tudjuk késleltetni a bekövetkezését. Az egyértelműnek tűnik, hogy viszonylag hamar evakuálni kell a környező lakott területeket, s százötven év után a part menti települések is víz alá kerülnek, több száz kilométeres távolságban.

– Mennyivel tudják kitolni az elkerülhetetlent?

– Ezt még pontosan nem tudjuk meghatározni, de legfeljebb ötven évet mondanék. Természetesen pontosan sosem fogjuk tudni megadni, rengeteg tényezőtől függ.

– Két perc múlva a bolygóvédelem területi képviselői, valamint a tartományi irányítók is visszatérnek. Annyit kérek, hogy vázolják fel – lehetőleg minél kevesebb szakmaiságot belecsempészve – a helyzetet és a lehetőségeket! – mosolyodott el keserűen Kandel, majd helyet foglalt az asztalfőn.

– Egy dolgot nem értek és kérem szíves magyarázatukat! – emelkedett szólásra Kosser őrnagy, miután végighallgatta a tudóscsoport beszámolóját. – Ezek a bolygó belsejében lejátszódó folyamatok nem megszokottak? Mi az, ami a Mirránál máshogy alakult? És nem lehet visszacsinálni?

– Ha rövid választ szeretne, akkor azt kell mondjam, hogy nem, nem visszafordítható a folyamatot. A hosszabb válasz nagyjából egymilliárd évvel ezelőtt kezdődne és a bolygó kérgének megszilárdulási folyamatától a mag kettős működéséig… – lendült volna bele a válaszadásba Kiva professzor, de az őrnagy leintette.

– Nem, elég lesz a rövid válasz. A lényeg, hogy semmiképpen nem visszafordítható. Gondolom, ezt még a Mirra tudósaival egyeztetni szeretnék.

– Természetesen! Viszont tartok tőle, hogy…

– Értettem! – Kosser őrnagy türelmetlenül szakította félbe újból. – Mire van szükségük egy pontosabb szimuláció összeállításához? És ne mondja, hogy időre, mert abban nem bővelkedünk.

– Azt gondolom, hogy a legmodernebb eszközökre és megfelelő humán erőforrásra.

– Nem gondolják, hogy ezt előbb meg kellene beszélnünk? – szólt bele a beszélgetésbe egy igen szigorú szemű hölgy, a dél-óceáni térség tisztviselője, Ama Fuera. A ránézésre legalább hatvanas hölgy eddig csak csendben ült és követte a katonák és a tudósok csörtéjét, miközben ajkai egyre inkább egyenes vonallá vékonyodtak. Asszisztense jóval fiatalabb volt nála, kezeit ölében pihentetve figyelte a társalgást.

– A megfelelő kommunikáció elengedhetetlen az ilyen helyzetekben – folytatta a tisztviselő – és most itt nem a bolygó vezetőire gondoltam. A társadalom tájékoztatása a legfontosabb teendőnk.

– És ön nem gondolja, hogy ha ezt publikussá tesszük, az pánikot váltana ki? – Mitten ezredes hangja nyugodtan, de élesen csengett.

– Az embereknek tudniuk kell róla, hogy felkészüljenek! – kötötte az ebet a karóhoz Fuera.

– Hiszen direkt módon nem is érinti őket! Az első tényleges problémák legalább ötven, sőt inkább száz év múlva lesznek érzékelhetőek. Addig pedig a háttérben tudunk tevékenykedni a következő generációk érdekében.

– Szóval azzal érvel, hogy minket még úgysem érint? – az idős nő ajkait még erősebben összeszorítva nézett az ezredesre.

– Nem, asszonyom, csak nincs szükségünk pánikra! – fordult végre a tisztviselő felé az ezredes. – El tudja ön képzelni, milyen következményei lennének, ha ez kiderülne? A pánik csak a legkisebb problémánk lenne. Nem vagyok társadalomkutató, de gyanítom, hogy erősen rányomná a bélyegét az elkövetkező százötven évben születő minden emberre. Ha depressziós, reményvesztett jövőbeli társadalmat szeretne, nosza! De inkább hadd tegyek egy javaslatot! – emelte fel a kezét, megakadályozva Fuera tisztviselő közbeszólási kísérletét. – Egyelőre maradjon ez közöttünk! Úgyis ki kell terjesztenünk a bevont emberek körét a világ katonai és tudományos vezetőire, s természetesen vonjuk be a Mirra területi, politikai képviselőit is. Nem a mi tisztünk dönteni egy ilyen fontos kérdésben. Biztosítom, hogy a bolygóvédelem mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy a következő évek békében teljenek. A tudósaink feladata is egyértelmű: meg kell találniuk a megoldást, hogy egymilliárd ember életét megmentsék. Az önöké pedig – mutatott Fuerára – hogy felkészítsék az embereket a várható következményekre, de úgy, hogy ne emlegessék sötét korként ezt az időszakot.

Fuera visszavonult. Hátradőlt a széken, karjait összefonta maga előtt, de nem válaszolt. Tisztában volt vele, hogy Mittennek igaza van. Ez nem az ő kompetenciájuk.

– Egyet kell értsek önnel, ezredes! – mosolyodott el hirtelen. Aki ismerte, tudta, hogy ez a mosoly amolyan politikus mosoly volt. Fuera nem most kezdte pályafutását, ez érezhető volt a stílusán, a kiszámított reakcióján.

– Akkor összefoglalnám a mai ülésünk eredményeit! – emelkedett szólásra Kandel. – Úgy tűnik, jó esetben kétszáz év van hátra a Mirra és az emberiség életéből. A katasztrófa elkerülhetetlen – legalábbis aktuális tudásunk szerint. Szeretném megkérni a területek vezetőit, Fuera képviselőasszonyt, Mitten ezredest és Landan igazgatót, hogy igénybe véve az itt megjelent kollégák segítségét, a megfelelő körökből szervezzék be azokat a partnereket, akikre számíthatunk. Ugye, nem szükséges újra felhívnom a figyelmüket, hogy ami itt elhangzott, az szigorúan titkos információ? Nem szeretnénk, ha ebből bármi, idő előtt kiszivárogna. A partnerekkel történő kommunikációt bízzák az irodámra, valamint összeállítunk egy előzetes jelentést, amit egy esetleges szivárgás vagy pánik esetén a sajtó rendelkezésére tudunk bocsátani. Önök semmilyen felvilágosítást nem adhatnak sem a sajtónak, s egyelőre a társadalom bővebb köre sem tudhat róla. Jelentéseiket közvetlenül nekem címezzék, titkosítva. Egy ciklus, azaz negyven nap áll rendelkezésükre az alapok megszervezésére. Közvetlen elérhetőséget biztosítok az önök számára, ne hezitáljanak, ha bármilyen segítségre van szükségük. Nincs vesztegetni való időnk, próbáljunk meg gyorsan és hatékonyan dolgozni. Most van-e kérdésük?

Senki sem jelentkezett szólásra, olyan csend támadt, mintha kiszippantották volna a hangokat a teremből. Egyedül a szellőzőberendezés finom morajlása hallatszott, ahogy erőlködés nélkül cserélte az elhasznált levegőt.

# V.

A Horizont modern, impozáns épülete a város egyik legforgalmasabb utcáján állt. Magasba törő üvegfalai és acélburkolata messze kitűnt a környezetből, lenyűgöző látványt nyújtott, ahogy az épület előtti tágas terasz az épületen belül is folytatódva, zöldellő sávval és kényelmes ülőhelyekkel várta látogatóit. Az épület hivalkodóan hatalmas előcsarnokában a cég alapítói, a Vanto testvérek – Mila és Enok – bronzszobrai álltak, egymásnak félig háttal, vállukat egymásnak vetve. A szobor talapzatán félkörben a jól ismert szlogen futott körbe: „Tájékoztatás határok nélkül”.

Ez az intézmény volt a terület hírközlési központja, a stilizált „H” betűs logót mindenki ismerte több ezer kilométeres körzetben, sőt, talán az egész bolygón.

Yudé Vanto a harmadik emeleti irodában üldögélt és bosszankodott. Eleve csak a harmadikon kapott irodát, pedig a nagy Mila Vanto unokájaként ennél talán többet is érdemelne. Apja egyszerűen nem értékelte a „hírszerzési módszereit” – legalábbis így fogalmazott. Talán nem volt eredményes? Bármilyen információt meg tudott szerezni, csak időre és erőforrásokra volt szüksége. Ha ő nincs, akkor ki derítette volna ki az északi városrész ingatlanügyleteit? Igaz, hogy majdnem egy évbe került, mire utánajárt mindennek, de a végén minden bizonyítékot összeszedett és átnyújtott Kellen bírónak. Nyolc ember került emiatt börtönbe, köztük három magas rangú városi tisztviselő. Amikor a nyomozást végezte, tisztában volt vele, hogy magasra nyúlnak a szálak, de annál inkább szerette volna bebizonyítani bűnösségüket. Apja szerint ez nem az ő dolga lett volna, hiszen nem rendőr, nem nyomozóhatóság, az ő feladata a tájékoztatás. Kihalt a világból az oknyomozó újságírás… Valószínűleg akkor haragudott meg

rá az apja, s azóta sem került feljebb az épületben. Talán az is közrejátszott, hogy a három felső vezető közül az egyik, Olen Medit, apja gyermekkori barátja volt. Naná, hogy megvoltak a kifogások! „A többiek beszervezték, nem tehetett mást, az élete és a családja múlt rajta…” – Yudé elhúzta a száját, ahogy felidézte. Ott volt Medit tárgyalásán, sok ember elhitte a védekezését. Ő viszont tudta, hogy rengeteg bizonyíték volt a férfi kezében, közel négy év állt rendelkezésére, hogy a bíróság elé tárja őket, de mégsem tette.

De most nem emiatt idegeskedett. A nagyobb baj az volt, hogy a déltengeri kontaktja semmit sem tudott mondani az előző dekádban hirtelen összerántott megbeszélésről. Biztosan nem az egyszerű, félévenkénti szokásos találkozás volt, hiszen Mitten ezredes nem szokott csak úgy „elutazni” valahová. Persze, folyton úton van, de legtöbbször hatalmas katonai parádé és publicitás övezi útjait. És most hirtelen három kollégájával látogatást tett a Zenitbe, egy privát kommunikációs intézetbe, amely gyakran ad helyt katonai összejöveteleknek. Az intézet vezetőjét, Kandel Morant már régóta ismeri, de egyetlen egyszer sem sikerült vele személyesen találkoznia. Annyit tudott meg a találkozóról, hogy Mitten mellett megjelent Kofi Landan is, aki a DSzI vezetője, tehát biztosan köze van a múltkori szivárogtatásához, miszerint erős mozgásokat észleltek az Endik-hátság környékén. Gyanús… Katonaság, DSzI…

Úgy tűnik, saját kezébe kell vennie a nyomozást. Szinte felpezsdült, amint ez a tény eljutott a tudatáig. A bajsza alatt széles mosoly villant, fogai kivillantak egy pillanatra. De egy századperc múlva már újból a szokásos, semmitmondó arccal kereste ki a komból a DSzI számát.

– Tessék, Déltengeri Szeizmológiai Intézet. Miben segíthetek? – dekoratív, harmincas nő képe jelent meg a

kijelzőn, kontyba rendezett szőke haja kihangsúlyozta kecses nyakát és állát.

– Üdvözlöm, Yudé Vanto vagyok a Horizonttól – próbálta elővenni a legkellemesebb, szinte búgó hangját. – Kofi Landannal szeretnék beszélni, rendkívül fontos ügyben.

– Sajnálom, Landan igazgató jelen pillanatban nem tartózkodik az intézetben.

– Esetleg megtudhatom, mikor érkezik vissza?

– Erről nem rendelkezem semmilyen biztos információval, sajnálom.

– Esetleg az megoldható lenne, hogy visszahív?

– Ezt nem tudom garantálni, Vanto újságíró. Landan igazgató igen elfoglalt az utóbbi időben, előfordulhat, hogy hosszabb ideig nem lesz ideje arra, hogy felvegye önnel a kapcsolatot.

– Azért, ha nem gond, tegye meg kérem, hogy jelzi számára, kerestem. Az azonosítómat láthatja, az Endik-hátság rengései miatt próbáltam elérni.

– Természetesen, újságíró. További szép napot!

– Köszönöm! – azzal megszakította a kapcsolatot. Az Endik-hátságot csak hirtelen ötlettől vezérelve dobta be, de azonnal látta, hogy valamit eltalált: a hölgy arcán egy századpercre árnyék suhant át – olyasmi, amit felületes szem aligha vesz észre. Előfordulhat, hogy a rengések miatt gyűltek össze a titkos megbeszélésre? Van benne ráció, hiszen az utóbbi időben nem igazán volt a DSzI-nek semmilyen komolyabb feladata. Nem véletlenül kapta meg a vezetést Landan, eleddig semmi eget rengető dolga nem volt az Intézet vezetésével kapcsolatban. De hogy kapcsolódik bele a katonaság? Ráadásul nem holmi kiskatonák, hanem maga Mitten ezredes! Őt alapból nem is kereste, egyrészt szinte lehetetlen

volt találkozni vele, másrészt fegyelme megtörhetetlen volt: a márványszobor-arcából nemigen lehetett bármit leolvasni. Igazi katona… Látott vele riportot, de csak akkor adott tájékoztatást, amikor ő maga jónak látta, s akkor is inkább „kinyilatkoztatásokban” beszélt, nem kérdésekre adott válaszokat, ahogy az egy riportban lenni szokott.

Viszont, ha Landan visszahívná, belőle ki lehetne húzni, hogy miről beszéltek. Több elképzelése is volt, de a legvalószínűbb, hogy a rengések nem voltak véletlenszerűek, s talán valami nagyobb dolog előhírnökei. Lehet, hogy egy tenger alatti vulkán készül kitörni? A térség ritkán lakott, többnyire szigetcsoport – de egy kitörés és a szökőárak így is pusztíthatnak, akár távolabbi part menti városokban is.

Még gyermekkorában hallott régi történeteket és legendákat arról, hogy a mai emberek előtt az Endik-hátság a vízszint fölötti földrész volt, és egy mára elfeledett népcsoport, az első emberek lakták. Egy napon az istenek megharagudtak rájuk, és elsüllyesztették az egész kontinenst, csak az apró szigetek maradtak belőlük. Persze, ez inkább legenda, amely szájról szájra terjed, és a mese az mese, de mi van, ha a rengések a területen tényleg egy régi vulkán újabb kitörését jelentik? Ha ez igaz, akkor a környék lakosságának erről tudnia kell, hogy megtehessék a szükséges óvintézkedéseket. Persze ha nem, akkor fölösleges lenne pánikot kelteni, ráadásul nem tenne jót a hírnevének sem. Mégis, legbelül azt érezte, hogy igaza van. Valami készül.

# VI.

– Dana, keresett valaki? – Kofi beviharzott az irodába, táskáját az asztalára hajította, majd zakóját ledobva ledobta magát kényelmes karosszékében. Dana, a titkárnő, az ajtóban állt, tabját nézegetve.

– Nem volt semmi számottevő, Landan igazgató. Illetve, egy valami mégis – ujja megállt egy pillanatra az egyik bejegyzés fölött – egy újságíró kereste a Horizonttól. A hátság rengései miatt telefonált, kimondottan önnel akart beszélni.

Kofi összehúzta a szemöldökét, biztos volt benne, hogy semmilyen információ nem kerülhetett ki a munkacsoport munkájáról, hiszen egész dekádban együtt voltak, tárgyaltak, gondolkodtak. Akik részt vettek a megbeszéléseken, igen erős titoktartási szerződést írtak alá, lehetetlen, hogy valaki megszegte volna. Akkor valószínűleg a múltkori rengések miatt kereste, amit az újságírók olyan szépen felfújtak. Az meg már lecsengett dolog, hagyják a francba az egészet.

– Rendben, ha újra keresne, nyugodtan küldje át neki az intézet hivatalos álláspontját, mondja meg, hogy nem tudunk további részleteket hozzátenni. Nincs nekem időm újságírókat dédelgetni, ráadásul úgyis mindent elferdítenek, amit az ember mond nekik. Mindenből szenzációt akarnak csinálni!

Dana bólintott, majd visszavonult a saját irodájába.

Kofi elővette saját tabját és rendezni kezdte az előző dekádban összegyűlt információkat. Az ő feladata lett, hogy a résztvevők számára minden dekád elején egy összefoglaló jelentést készítsen, amely az irányvonalakat mutatja. Az utolsó dekádig már közel száz ember lett beszervezve a világ minden tájáról, tudósok, politikusok, s természetesen a

bolygóvédelem is képviseltette magát. Egyelőre a civil szervezeteket kihagyták, majd, ha már konkrétumokat tudnak felmutatni, akkor ráérnek ezzel is foglalkozni. A Mirra közel egymilliárd lakosa már nagyon régóta stagnáló állapotot mutat. Ennek oka igen egyszerű volt: nem volt elég hely. Nagyjából háromszáz évvel ezelőtt vezették be a bolygószabályozást, amely területi és születésszabályozási kvótákat egyaránt tartalmazott. Ennek eredményeképpen az északi sarkkörtől a déli sarkkörig csupán a bolygó egyik oldalát foglalhatták el a városok – tömörülve a melegebb, egyenlítői részre –, a másik oldalon legfeljebb kutatási céllal működhettek kolóniák, települések, külön engedéllyel. Természetesen úgy lett kiválasztva a megfelelő félgömb, hogy a lehető legtöbb természeti erőforrás és lehető legkevesebb problémás terület álljon az emberek rendelkezésre. Aki az űrből – a bolygó körül keringő egyik állomásról – tekintett le, egy sötét és egy ragyogó félgömböt látott. Kofi még sosem volt fent egyik űrállomáson sem, valahogy idegenkedett az űrutazástól, pedig régóta menetrendszerinti járatok közlekedtek. Sokan odafent laktak, akár évekig is odakötötte őket a munka. Bár jól lehetett vele keresni, ő jobban szerette, ha nem mozog a lába alatt a talaj.

Kofi szaggatottan felsóhajtott, eszébe jutott, hogy mégis mozogni fog a lába alatt a talaj… Egyetlen dolog vigasztalta, hogy ő biztosan nem lesz része a katasztrófának. Ami az ő életében történik, az talán nem lesz olyan jelentős, de az ezután születettek… Az unokáik bizony már erősen részesei lesznek a történéseknek. Pontosan ez volt az elmúlt dekád feladata: idővonal készítése. Még nagyon az elején tartanak, komoly számítógépes szimulációkat raktak össze, hogy lássák a folyamatokat. Két részre szakadt a tudósok tábora: az egyik csoport úgy vélekedik, hogy először vázolják fel nagy

vonalakban az eseményeket, majd az egyes csomópontokból kiindulva részletesen dolgozzák ki az események sorrendjét. A másik inkább úgy érvelt, hogy folyamatosan, részletesen haladjanak, legalább néhány évvel lássák előre a teendőket, az elkerülhetetlen véget úgyis mindenki látja. Kofi a második csoportot támogatta, jobban szerette, ha látja milyen úton haladnak a munkálatok, mire kell készülni. Őszintén szólva őt nem nagyon érdekelte, hogy ötven év múlva mi lesz, annál inkább az, hogy két–három éven belül milyen cselekvési terveket kell foganatosítaniuk.

Ettől függetlenül valószínűleg Kandel Moran érvelését fogják elfogadni, aki mediátorként azt javasolta, hogy mindkét módszert alkalmazniuk kellene. Ha meglesznek a főbb csomópontok, ellenőrzésképpen fel lehet majd használni az eredményeket a részletes kidolgozás során. A Zenit – mint az egyik legbefolyásosabb intézmény a déli féltekén – minden erőforrást rendelkezésre bocsájtott, ami a kutatásban segíthet. Számítógépes klasztereiket leválasztották a Nexusról, csupán néhány külső terminálról engedélyeztek kézi beviteli módot, hogy semmilyen formában ne lehessen kívülről, illetékteleneknek elérni a rendszert.

Kofi teljesen belemélyedt az összefoglaló elemzésbe. Dana egy kávét hozott be, de őt is már csak akkor vette észre, amikor visszaért a saját irodájába. Az egyik csoportnak sikerült egy viszonylag pontos szimulációt elkészítenie, azt tanulmányozta. Ha ez igaz, akkor az első nagyobb problémák nagyjából ötven év után várhatóak, amikor már annyira instabillá válnak a rétegek, hogy a bolygó többi részén is jelentős változások indulnak el. Addig már komoly előrelépéseket kell tenniük… A technológiai fejlesztésekért felelős Neil igen komoly terveket állított össze: látszott, hogy nem véletlenül az egyik legnagyobb koponya az

űrkutatásban. Nevéhez főződnek a bolygó körül már régóta keringő űrállomások, amelyek rengeteg embernek adnak munkát, s ezzel együtt lakóhelyet. Sajnos, a meglevő, tökéletesen kialakított Neil-tóruszok csupán 20–30 ezer ember befogadására képesek, ráadásul hosszú távon csak külső segítséggel tudják megoldani a fenntartását. A meglevő három állomás is rengeteg erőforrást emésztett fel, egymilliárd ember ellátásához legalább harmincezer ilyet kellene készíteni, ami elképzelhetetlen beruházás mind időben, mind erőforrásokban. Kofi emlékezett Neil igen indulatos hozzászólására, finoman szólva annyit mondott, hogy ugyan miért tartogatnák az erőforrásokat, ahelyett, hogy az elkövetkező száz év alatt a lehető legtöbb embert felküldenének az űrbe. Valahol egyetértett vele, hiszen olyannak tűnik, mintha egész életében megvonná magától az élvezeteket, gyűjtögetné a vagyont, hogy majd a halála után elkölthesse… Az biztos, hogy ha nem marad családja, akkor az összes értékét a Zenitre hagyja, rendelkezzenek felette.

Az egyik mappa jobb alsó sarkában egy piros jelzőt vett észre. Megpróbálta megnyitni, de azonnal egy üzenettel találta magát szembe: „Jogosulatlan hozzáférés”. Jogosulatlan? Hiszen ő koordinálja a jelentéseket – elvileg mindenhez hozzáféréssel kellene rendelkezzen. Azonnal a komja után nyúlt és Kandelt hívta.

– Kandel! Ne haragudj, hogy ilyenkor is zavarlak. Nem, semmi komoly, csak egy technikai – pontosabban jogosultsági – kérdésben kérném a segítségedet. Van egy mappa, amit nem tudok megnyitni… Várj… „Amnae” – ez a címkéje. Azt mondja, nincs hozzá jogosultságom. Ó, hogy nem is kellene lássam a mappát sem… Miért, mit tartalmaz? Ne viccelj, Kandel, mi lehet az, ami még előttem is szigorúan bizalmas? Irányelvek… Mivel kapcsolatban? Jó, jó, értem, hogy bizalmas. Hoppá, el is

tűnt a listából! Rendben, nem foglalkozom vele. De, éppen az összefoglalót készítem a különböző területek összefésülésével. Neil? Szerintem az irány jó lehet, bár legalább ezer ilyet kellene építeni, hogy mindenki beférjen. Gondolj bele, ezer ilyen űrhajó-űrállomás elkészítése micsoda megfeszített munkát igényelne. Ha tartani akarjuk az ütemtervet, évente tíz ilyet kellene legyártsunk. Ez azt jelenti, hogy a tizenkét körzet minden évben egyet el kell készítsen, hogy időben befejezzük. Persze, ezeket a kifejtéseket megkapjátok. De remélem, te is látod, hogy a közvélemény tájékoztatása elkerülhetetlen. Naná, ez legyen a politikusaink és a civil szervezetek problémája. Rendben, amint készen vagyok az összefoglalóval, küldöm! Szép estét!

Kofi szétkapcsolta a hívást, majd egy pillanatra elrévedt: mi lehet az az Amnae, amiről Kandel ennyire próbálta elterelni a figyelmét? Bepötyögte a szót a központi keresőbe, az eredmények láttán a gyanúja beigazolódott. Egy régi, elfeledett nyelv egyik kifejezése volt, manapság talán „újrakezdés”-nek fordítanánk. Irányelveket tartalmaz? Hm… Mivel kapcsolatban? Új társadalmi berendezkedés? Ez még logikusnak is tűnt, hiszen a jövőben egy teljesen új szemléletű vezetésre lesz szükség.

Gondolatmenetét Nik szakította meg, amikor a már megszokott fura járásával betipegett az irodába. Csak biccentett, majd leült az egyik fal menti székbe. Kofi nézte az apró emberkét, ahogy táskáját maga előtt markolva, lábait egymás mellé zárva üldögél és azt várja, hogy megzavarhassa.

– Parancsolj, Nik! Miben tudok segíteni?

– Köszönöm. Éppen ezt akartam én is kérdezni. Tudom, hogy a te nyakadba szakadt a jelentések összegzése, hátha tudok könnyíteni a terheiden.

– Épp mostanában kezdtem el, de lehet, hogy igénybe veszem a tudásodat. De hadd kérdezzek valamit: mond neked az a szó valamit, hogy „Amnae”?

– Amnae? Amnae… Van egy hasonló kifejezés a népem ősi, elfeledett nyelvében. – Nik arca teljesen megváltozott, ahogy felfelé nézve, szemöldökét összehúzva, ajkait összeszorítva próbált emlékezni. – Azt hiszem, a jelentése „új hajnal”. Hol hallottad ezt a kifejezést?

– Csak olvastam az egyik cikkben a Nexuson.

– Ó, rendben. Egyébként milyen jó lenne ez a név a projekt számára, nem? Na de visszatérve arra, amiért jöttem: nyugodtan szólj, ha tudok neked segíteni. Tudod, hogy a lehető legtöbb megbeszélésen megpróbálok jelen lenni.

Valóban így volt. Nik fáradhatatlanul járta a csoportokat, függetlenül attól, hogy a szakmájába vágott, vagy sem. Azt mondta, hogy bárhonnan kaphat olyan információt, amely előbbre viszi az ügyet. Beszélni nem szokott, csak bámul a hatalmas, vizenyős szemeivel, szívja magába az információt. A többiekkel ellentétben nem használta rögzítésre a tabját, a memóriájára támaszkodott. Apró, fura, s rendkívül okos fickó… Olyan ember, akit senki sem vesz észre, de nem szabad figyelmen kívül hagyni a véleményét. Kofi így könyvelte el magában Niket. Egy tabot tolt elé, amely az emberiség génállományának és kultúrájának konzerválásáról készült anyagokat tartalmazott. Nik az egyik asztalhoz húzódott és tanulmányozni kezdte az összerakott ismeretanyagot.

# VII.

Az utolsó két évben bevett szokás volt a tanévek közötti kötelező gyakorlat. Metnek ez lesz az első: az idei még mindegy, hol zajlik; a másodikat viszont már a szakmában kellene töltenie. Idén az intézmény javaslatai közül a legszimpatikusabbat választotta: a Horizont nevű újságnál fog „rabszolgamunkát” végezni, pontosan egy ciklus erejéig. Azért hívják így, mert valószínűleg semmilyen szakmai munkát nem bíznak rájuk, kávét kell főzni és elvinni bármit, bármikor, bárhová… Mindegy, egyelőre neki csak az számít, hogy a negyven nap végén aláírják a teljesítést igazoló dokumentumot. Jövőre viszont jó lenne valamelyik magán űrhajózási társaság munkájában részt venni. Sajnos, Tia teljesen máshol gyakornokoskodik, ő már idén is a szakmában talált magának egy kiváló lehetőséget, a Zenit nevű intézetben fog besegíteni a szervezési feladatokba. A Zenit mindenki részéről áhított cél, a bolygó egyik legnagyobb és legbefolyásosabb kommunikációs központja. Azért remélhetőleg, tudnak néha találkozni, akár hármasban Eannal, aki viszont a családja egyik vidéki cégénél tölti a gyakornoki idejét. Na neki aztán valószínűleg nem sok dolga lesz, szinte biztos, hogy be sem fog járni, a végén valaki aláírja a papírokat és kész.

A bérlemény, ahol lakott szolid, de kényelmes volt. Egyelőre nem telt nagyobbra, de miért is lett volna szüksége nagyobb térre, mikor a napja nagy részét az egyetemen töltötte? Haza legfeljebb tanulni járt – már ha nem oldotta meg a könyvtárban vagy az egyetemen –, no meg persze aludni. Egy kapcsolat lehetősége egyelőre nem állt fenn, különben is vagy Tia, vagy senki.

A következő ciklus első napján kezdenek, így pár dolgot még addig el kell intéznie. Mindenekelőtt ki kell takarítania az egész lakást. Szerencsére ez a három, aprócska helyiség nem okoz akkora feladatot. Nappali, hálószoba, fürdőszoba. Konyhája nem létezett, hacsak a nappali egyik sarkában megbúvó melegítőpultot és a csaptelepet nem hívjuk annak. Egy fél fallal volt csak leválasztva, illetve más volt a fal mintázata és anyaga. A nappali legalább világos volt, egy méretes napfogó szolgáltatta a világítást, ahonnan már kora reggel ömlött be a fény, no meg persze szolgáltatta a lakás energiáját. Hogy mennyit töltött itthon, jól jellemzi, hogy egy napnyi napfogó töltés majdnem egy dekádig elég lett volna, ha valami miatt nem kap utánpótlást.

A hálószoba igazából csak egy lyuk volt, egy duplaméretű ágy, egy gardróbszerű pakolótér és egy asztal fért el benne. A gardrób jó, ha félig telt meg a ruháival és cipőivel, így itt tárolta a tanszereinek jó részét is, a nappali szekrényeit felszabadítva ezzel. Azokat inkább könyvek tárolására használta, ahogyan néhányan, ő is ragaszkodott az elavult, papíralapú technológiához. Az a néhány könyvkiadó és nyomda, akik fennmaradtak, épp arra voltak elegendőek, hogy az ilyen megátalkodott személyeket kiszolgálják. Persze, ő is tisztában volt a papíralapú kiadványok hátrányaival: nincs interaktivitás, keresés, rugalmas méretezés, ráadásul a digitális könyvek egyértelműen környezetkímélőbbek és nem kell a fél hátizsákját könyvekkel megpakolnia, ha egy dekádra elmegy itthonról, mondjuk meglátogatni a családját. Attól még a könyv, ahogy ott van a kezében, imádja megfogni, megszagolni, lapozgatni. Ez egy olyan érzéki tapasztalat, amit a digitálisak soha nem fognak tudni ugyanúgy nyújtani.

Most is éppen a nappali asztalkáján pihent az aktuálisan olvasott könyve. Egy viszonylag ismeretlen szerző egyik első

alkotása. Egészen izgalmas témát feszegetett: mi történne, ha lakhatatlanná válna a bolygó és egy megadott időn belül megoldást kellene találni a népesség evakuálására, megmentésére. Még csak most kezdett bele, de beszippantotta már a felvetés is, izgalmas volt eljátszani a gondolattal, hogy ő mit tenne, ha a kezében lenne a hatalom, amivel döntéseket hozhat egy hasonló helyzetben. A negyedik fejezetnél tartott, és épp most derült ki, hogy egy halálos üstökös száguld a bolygó felé, s elkerülhetetlennek tűnik az ütközés. Szerencséjükre még legalább három generációnyi idejük van a felkészülésre, hogy elkerüljék a tragédiát. De most pihennie kell a könyvnek, egyrészt a takarítást be kellene fejeznie, másrészt a trió szórakozni megy ma este. Ki tudja, milyen lehetőségeket kínál az éjszaka? Met a gondolatra elmosolyodott, majd elindította „takarítás-mix" albumát, hogy ne legyen olyan unalmas a délutánja.

A rendkívül elegánsan öltözött titkárnő már harmadszor pillantott tüntetőleg Yudé lábaira, amelyek folyamatosan mozogtak: fel-le jártak, mint a dugattyúk, miközben a férfi a főnök irodája előtti egyik kényelmes karosszékben várakozott. Tíz perccel ezelőttre volt időpontja, de valami fontos elfoglaltság miatt még mindig nem hívta be az öreg. Mondjuk nem kell csodálkozni, a fiatalember elég sok borsot tört már az apja orra alá… Azt pletykálják, hogy majdnem őt is belekeverte a nagy ingatlanfiaskóba, de szerencsére a főnök feddhetetlennek bizonyult ezen a téren is. Yudénak végre megálltak a lábai, de most meg a bajuszát – már ha lehet annak nevezni azt a seprűt az orra alatt – kezdte babrálni. Egyszerűen nem bír leállni, valami idegesítő mozgást mindenképpen produkálnia kell. Hirtelen megszólalt az asztali kom: „Küldje be!" Yudé felpattant, mintha megcsípték

volna, s azonnal az ajtóhoz rohant. Már nyúlt a kilincsért, de aztán hirtelen megállt és udvariasan kopogott kettőt. A túloldalról egy határozott „Igen!” hallatszott, Yudé kifújta a levegőt, nyelt egyet és belépett az oroszlán barlangjába.

Beno Vanto a hatalmas asztal mögött ült, mintha a hely maga is rangot sugallná. Fejét lehajtva, egy óriási, asztali tabot nyomogatott, fel sem nézett, amikor Yudé belépett. A sötét háttérben, a sötét asztal fölött görnyedő, elegáns, sötét öltönyös, fehér szakállú idős ember alig tűnt ki a háttérből. Csak az arcát világította meg a tab fénye, szemét összehúzva, mogorva ábrázattal bámulta az adatokat. Ez a kép nagyon ismerős volt… Gyermekkorában, esténként szinte csak ennyit látott az apjából. Hányszor remélte, hogy majd felnéz a kijelzőről, észreveszi a világítást a szobájában és átjön, hogy legalább elköszönjön. De ez sosem történt meg. Yudé megállt pár lépéssel az ajtó előtt és várt. Tudta, hogy a vénembert nem szabad ilyenkor megzavarni, meg kell várnia, míg ő szólítja. Egyik kezében saját tabját szorongatta, másik kezének hüvelykujjával nadrágja szélét masszírozta, mintha az elmaradt vasalást próbálta volna helyettesíteni.

– Ülj le! – mutatott az öreg egy székre, anélkül, hogy felnézett volna. Yudé megpróbált nyugalmat erőltetni magára, miközben szíve hevesen dörömbölt a nyugtalanságtól. Helyet foglalt a széken és várt. Újabb 2-3 perc telt el, amikor Beno kikapcsolta a tabját és felnézett. Egyetlen gombnyomással kicsit több világosságot engedett be a mögötte levő árnyékolón. Szeméből az égvilágon semmit sem lehetett kiolvasni, pedig Yudé gyakorlott volt az ilyenben. Mondjuk nem sokat látott a vonásokból, ráadásul az öreg hátradőlt a székben, nyitott tenyerének ujjait egymásnak támasztotta és mutatóujjának hegyét az ajkaira helyezte. „Fontoskodás, egyértelművé tette, hogy ő a főnök. Nem akar

meghallgatni, semmi kedve hozzá, de nem fog elküldeni… Légy okos, Yu!” – vette észre a nonverbális jelzéseket Yudé.

– Miben segíthetek? – nyugodt, dörmögő hangja megerősítette az előző feltételezéseket.

– Apa, azaz Vanto igazgató, egy fontos ügyben szeretném a segítségét kérni. – Mivel semmi reakciót nem kapott, Yudé folytatta. – Szóval úgy tűnik, a múltkori rengések a déli szektorokban nem voltak véletlenszerűek. Valószínű, hogy több van a háttérben, de semmilyen információt nem hajlandóak kiadni az illetékesek. Még az is lehet, hogy veszélyben lehetnek a tengerparti városok, akár emberéletek is.

– „Úgy tűnik, valószínű, lehetséges…”? – idézte az öreg Yudé szavait. A hangja semmit sem változott, de érezhető volt, hogy nem a legjobb irányba halad ez a „beszélgetés”.

– Nézze, igazgató, itt vannak a bizonyítékaim is… – tolta az öreg elé kopottas tabját, rajta az eddig kiderített információval. Az öreg egy pillantást vetett csak a kijelzőre, de azonnal Yudé szemeibe fúrta a tekintetét, egyetlen szót se szólva. Yudé egyre kényelmetlenebbül érezte magát, nyelt egyet és stratégiát váltott.

– Mint oknyomozó információközlő média, kötelesek vagyunk utánajárni, ha emberéletről van szó – jelentette ki nyersen, szinte saját maga is meglepődve a hangjában hallható vakmerőségtől.

– Ó, szóval oknyomozó? – Bár Beno szavai gúnyos felhanggal csendültek, de még mindig semmilyen érzelmet nem árult el sem az arca, sem a hangja. Inkább úgy mondta, mintha konstatálta volna, hogy „Ó, szóval itt vagy?”.

– Az Alapító Okirat első bekezdésének har…

– Te csak ne idézz nekem az Alapító Okiratból! – csattant fel végre az öreg. – Tisztában vagyok, mit tartalmaz, hiszen az egyike voltam azoknak, akik megfogalmazták! És te egyáltalán nem annak megfelelően dolgozol! Már régen ki kellett volna tegyem a szűrödet, annyiszor megszegted az etikus újságírás szabályait, de megígértem… – elharapta a mondatot, nyugalmat erőltetve magára, hajába túrt, majd újra hátradőlt a székben. Mintha elvágták volna, ismét nyugodt volt – legalábbis a felszínen. Yudé tudta, hogy az anyjára gondolt. Megígérte neki, hogy embert farag a fiából. Alig volt tizenkét éves, amikor az anyja meghalt. Az volt az a pont, amikor apja Vanto igazgatóvá változott. Masszív falat húzott maga köré, amelyen senki és semmi nem tudott azóta áttörni. Semmi más nem maradt az életében, csak a munkája. Yudé egy darabig még örült is neki, hogy nem kell megosztania érzéseit senkivel, az igényeit ellátták, apja vagyona biztosította, hogy megfelelő iskolákba járhasson, hogy szinte bármilyen anyagi igényét kielégítse. Barátai nem igazán voltak, túlságosan magánakvaló volt ahhoz, hogy érzelmileg stabil kapcsolatokat építsen ki. Leginkább a családi pszichológussal beszélte meg az anyja halála utáni helyzetet, de ő is inkább azt javasolta, apjával közösen dolgozzák fel a szeretett anya és feleség elvesztését. Aztán ezek az alkalmak is elmaradtak, rájött, hogy ilyen tanácsokat ő is tudna magának adni, s értelme, haszna is legalább annyi van, csak éppen nem kell kifizetniük azt a rengeteg pénzt. Nem mintha olyan sokat számított volna az apjának, de egy idő után már ő szégyellte, hogy még mindig a családi kasszából él. Szinte egyértelmű volt, hogy a hagyományokat folytatva az újságírásban próbálja megtalálni a jövőjét, ehhez kiváló iskolák és tanárok segítették hozzá. Senki sem mondhatja, hogy nem próbálta meg. Naná, hogy imponálni és bizonyítani akart az apjának, de úgy tűnt, az öregnek semmi sem volt elég.

Az első ügye egy sima korrupciós ügy volt. Még egy idióta is észrevehette, hogy hirtelen lecserélték a város tömegközlekedési eszközeinek nagy részét. Yudé nagyjából tisztában volt az erőviszonyokkal és a gazdasági lehetőségekkel, s azonnal feltűnt, hogy erre a városnak biztosan nem volt pénze. Gyorsan kiderült, hogy néhány döntéshozó egyszerűen átcsoportosított némi összeget, s túlárazott járműveket vásároltak. Yudé sosem gondolta, hogy ilyen egyszerűen a nyomára bukkan a bizonyítékoknak, a legegyszerűbb, de leghatékonyabb módszert használta: az emberek hiszékenységére épített. A legtöbb közintézménybe gond nélkül beengedték, meggyőző képességével és jó beszélőkéjével pedig bárkiből kiszedett olyan részinformációkat, amelyek összerakva bizony már bizonyítékként működhettek a bíróságokon. Legalább legyen haszna a pszichológusoknak, annyit megtanult tőlük a gyászfeldolgozás alatt, hogy hogyan lehet könnyen az emberek bizalmába férkőzni. Hogy mennyire volt etikus? Valószínűleg semennyire, hiszen általában hazugsággal, megvesztegetéssel, megtévesztéssel érte el a céljait. Viszont egyértelműen hatékonynak bizonyult. És nem ez a lényeg?

– Bocsáss meg, apa! – hajtotta le a fejét, felismerve, hogy nem biztos, hogy forszíroznia kellene a témát. Lehet, hogy nem a legjobb pillanatában kapta el az öreget, vagy valaki egyszerűen felidegesítette – ez járt a fejében, miközben figyelte annak reakcióit. Halott feleségének említésére mintha a külső falak kicsit megrogytak volna, tisztán látszott a keserűség a férfi szemében. – Tényleg ne haragudj, valóban nem készítettem elő rendesen az ügyet. Túl sok benne a feltételezés – folytatta. – Mit gondolsz, visszajöhetek, ha már több bizonyítékom lesz?

Beno két kezével a halántékát kezdte masszírozni, fiára nézett, majd alig láthatóan biccentett. Yudé felállt az asztaltól, köszönésképpen meghajtotta a fejét, majd amilyen gyorsan csak tudott, megfordult és kiviharzott az irodából.

# VIII.

Az előző dekád kimerítő volt. Ráadásul a ciklus utolsó dekádja volt, azaz megint esedékes az összefoglaló. Kofi elégedetten dörzsölte össze a tenyerét. Pár dekád után azért már körvonalazódnak a dolgok. Nik sokat segített átlátni a folyamatokat. Ahogy valaki ránéz erre az aprócska és – valljuk be – nem túl szép emberre, senki sem gondolja elsőre, hogy milyen képességek rejteznek a fura külső alatt. Olyan gyorsan beletanult minden területbe, hogy lassan már az ő segítségét fogják kérni a tanácskozásokon. Neki jutott eszébe az is, hogy ne csak az űrbe költözésen gondolkodjanak, hanem a bolygóelhagyáson is. A legközelebbi lakható bolygó persze nagyon messze van, de ha az erőforrásokat a megfelelő helyre koncentráljuk, biztosan felgyorsíthatók a tudományos felfedezések is. Emellett az űrbe való költözésnek van egy hatalmas kockázata is: a robbanás törmeléke beláthatatlan rombolást okozhat. Ha az űrbázisok a törmelék röppályáját keresztezik, a legjobb pajzsok sem védenek meg az újabb katasztrófától. Szóval a megfelelő hajtómű és a védelem kidolgozása a technológiai csoport legfontosabb feladata az elkövetkező években. Gyorsan meggyőzött mindenkit logikus gondolkodásával és holisztikus látásmódjával.

Most is éppen Kofi irodájában ült, kényelmetlen nyakkendőjét igazgatva egy szimulációt próbált követni a kijelzőn. A tabján beállította a megfelelő paramétereket, majd átküldte a nagy kijelzőre.

– Kofi, szerinted nem kellene elmondani az embereknek, hogy mi vár rájuk? – kérdezte anélkül, hogy felnézett volna.

– Tudod, hogy ez nem a mi feladatunk. Ha Fuera tisztviselő és csapata úgy határoz, akkor a nyilvánosság elé tárják a

szituációt. Ráadásul, ha belegondolsz, ezt a generációt még annyira nem is érinti…

– Gazdaságilag mindenképpen érinti őket is. Az összes beruházást, amit az elkövetkező évekre terveztek, vissza kell vágni, hogy a kutatást és fejlesztést megfelelő módon lehessen támogatni.

– Ez sem a mi gondunk, intézzék a politikusok. A mi dolgunk az, hogy 100–120 év alatt találjunk olyan megoldásokat, amivel elkerülhetjük a katasztrófa következményeit és életben tudunk tartani egymilliárd embert.

– Bárcsak! – sóhajtott Nik, majd újraindította a szimulációt.

– Hány évet értél már meg, Nik? – próbált vidámabb területre evezni Kofi.

– Már nem számolom… De olyan negyven már biztosan eltelt! – Nik végre elmosolyodott. – Miért kérdezed?

– Ha szerencsés a genetikánk és nem történik velünk semmi rendkívüli, akkor talán még mindketten megérjük az első űrhajók indítását. Gondolkodtál már azon, hogy mit szeretnél? Felülni az első hajóra, vagy inkább itt meghalni? A katasztrófát – szerencsére – mi úgysem érjük meg. Mit gondolsz erről?

– Nem sietek sehová. A családunkban mindenki hosszú élettel lett megajándékozva… Egy darabig még biztosan a Mirrán maradok.

– Gyanítom, hogy én is. Az aktuális ciklusban biztosan! – nevetett fel Kofi, miközben felállt az asztalától és átment Dana irodájába, hogy egyeztesse az új dekád feladatait.

– Minden rendben lesz, Kofi! – dünnyögte maga elé Nik. A szimuláció lefutott, elégedetten szemlélte a végeredményt. Egyetlen paraméter hiányzik csupán, de az is hamarosan

rendelkezésre fog állni. Néhány ciklus és el lehet indítani a technológia fejlesztéseket is. Így biztosan lesz idő a felkészülésre.

Az új ciklus problémamentesen indult. Viszont a nyomozás nem haladt, egyszerűen az összes kapu bezárult. Ez két dolgot jelenthet: vagy tényleg nincs semmi, csak a szokásos földrengések, vagy olyan nagy a baj, hogy az érintetteket szigorú titoktartás köti. Az újságírói ösztönei a másodikat tartják valószínűnek. Ráadásul az első változatban semmi izgalmas nincs. A másodikat egyébként az is erősíti, hogy a Zenit mostanában a szokásosnál is forgalmasabb. Úgy látszik, hogy nem történik semmi, mégis egy teljes ciklus telt el úgy, hogy az átlagosnál jelentősen több látogató jár ki-be az intézménybe. El kell menni kicsit körbeszaglászni, hogy kik azok az emberek. Sajnos, komoly védelemmel vannak ellátva, az információ védelmét igen szigorúan veszik.

Megzörrent a komja, az apja irodája kereste.

– Vanto kolléga? Vanto igazgató szeretne önnel beszélni. Kérem, hogy ma, 14.00-kor fáradjon be az irodába – csicseregte a titkárnő.

– Köszönöm! Mindenképpen ott leszek! Készüljek valami beszámolóval?

– Nem, csupán a megjelenésére van szükség – azzal bontotta a kapcsolatot.

Mi az ördögöt akar az öreg? A múltkori „megbeszélésük” miatt akarja kioktatni? Hogy hogyan kell egy beszámolót előkészíteni? „Fiam…” – azaz inkább „Yudé! Hogy gondolod, hogy ilyen meggondolatlanul beállítasz hozzám egy olyan butasággal, ami mögött semmilyen előkészítés nincs? Hát nem tanították meg neked az elit iskolákban, hogy milyen fontosak az oknyomozó újságírásban a tények? Idejössz

nekem feltételezésekkel, s azt várod, hogy ugorjak, amint füttyentesz egyet?”

„Igen, apa, pontosan ezt várom, Azt, hogy bízz a megérzéseimben, hogy bízz bennem! De mit is beszélek? Mikor bíztál meg a döntéseimben? Mikor nem akartál irányítani, a magad képére formálni? De az már nem én lennék!”

Yudé megrázta a fejét, s keserűen az órájára pillantott. Még 08.43 volt, azaz alig egy órája kezdődött el a munkanap, rengeteg ideje van az ebéd utáni találkozóig. A hátralevő, több mint öt óra épp elegendő lesz arra, hogy ő is megebédeljen és a biztonság kedvéért előkészítse a földrengéses sztoriját.

13.05-ig tartott, mire el tudott jutni a céges ebédlőbe. Egykedvűen falatozott, az agya már a közeledő találkozón járt. Legalább tízszer lejátszotta magában, hogyan fogja – feltételezések nélkül – tálalni apjának az összefüggéseket. Az öreg logikus ember, a tényeknek hisz. Ha összerakjuk a megfigyeléseket, egyértelmű lesz számára is, hogy valami zajlik a háttérben. Csak bólintson rá, és ő pár dekád alatt kideríti, mi történik. Azt már legalább megtanulta, hogy eleve nem ugorhat bele a saját szakállára egy nyomozásba, továbbá, ha elkészült az anyaggal, akkor az apjához kell először vinnie. Majd ő eldönti, hogy mi legyen a sorsa, menjenek a bizonyítékok a szerveknek, vagy még további nyomozást igényel, mielőtt megjelenik a Horizont oldalán. Ebben egyébként egyetértett az öreggel. Az újságnak átlagosan naponta közel egymillió olvasója, látogatója van, azaz nem mindegy, mi jelenik meg. Nem egy vidéki lapocskáról van szó, akik voltaképpen bármit megengedhetnek maguknak; ami a Horizont oldalán megjelenik, azért valakinek felelősséget kell vállalnia. Csak a Kevano-ügy jutott eszébe, amikor egy kellemetlen cikk miatt Kevano tiszteletes beperelte a lapot. A

végén a Horizont nyerte a pert, de egészen sokáig elhúzódott és nem kevés erőforrást emésztett fel. Vanto igazgató a szokásosnál is feldúltabb volt abban az időszakban, nem is kereste semmivel, inkább rótta a hétköznapi újságírók köreit. Szerencsére ez nem az ő nevéhez fűződött, viszont elképzelhető, ha ő adja a nevét hozzá, már nem kellene itt dolgoznia.

Újfent az iroda előtt ült. A csinos titkárnő ugyanúgy mogorván nézett rá, annyi változás volt, hogy fehér helyett most világoskék blúz volt rajta. Illetve még valami: az irodából beszélgetés foszlányai hallatszottak ki! Pontosabban az apja hangja volt csak hallható, de valakivel egyértelműen beszélgetett. Akkor rá kell várnia… Ki az a szerencsétlen, aki meg sem mer szólalni? Mit rontott el szegény? Yudé magában elmosolyodott, de szimpatizált a bent szenvedővel.

– „Itt van már? Jöjjön be!" – rikkantotta az asztali kom. Yudé agyában kergetni kezdték egymást a gondolatok: „Nocsak! A másik fél ki sem jön? Ezek szerint közöm van az ügyhöz… Mi a…?"

Az apja az asztal szélén ülve beszélgetett egy fiatalemberrel, aki láthatóan igen kényelmetlenül érezte magát, úgy kapaszkodott a sötét bőrkanapéba, mintha félne, hogy lepottyan róla.

– Yudé, ő itt Met Lanit. Gyakornok. A te felelősségedre bízom, vezesd be az újságírás alapjaiba! – Yudé annyira megdöbbent, hogy csak dadogni tudott, pedig ez egyáltalán nem volt jellemző rá.

– Én… gyakornok… mennyi ideig…?

– Egy ciklus – négy dekád. A végén neked kell megírnod a jellemzést és igazolnod, hogy eleget tett a gyakorlatának. – Vanto igazgató szinte mosolyogva közölte a feladatokat. „Ez

egyértelműen büntetés a múltkoriért!" – gondolta magában Yudé, miközben rátalált a hangjára.

– Létezik erre valami eljárásrend? – kérdezte az apját.

– Természetesen, a Horizont minden évben több gyakornokot is fogad, Ena majd megmutatja a tudnivalókat. Itt az ideje, hogy te is kivedd a részed az oktatásból…

– Természetesen, rendben…

– Akkor ennyi volt. Lanit gyakornok, az elkövetkező dekádokban Yudé újságíró fogja a gondját viselni. A többit beszéljétek meg! – intett Yudénak, majd visszaült az asztalához, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a megbeszélést.

Met felpattant a kanapéról és Yudéval együtt kivonultak az irodából. Csippanás hallatszott Yudé komjából, Ena bólintott, átküldte a tudnivalókat.

Yudénak szüksége volt egy rövid időre, mire felfedezte, hogy Met mögötte lohol, hogy innentől kezdve hozzá tartozik. Biztos, hogy büntetés! Ráadásul, ha nem végzi el rendesen, örökre elássa magát az öreg előtt. Hogy időt nyerjen, egy hirtelen ötlettől a fiatalemberhez fordult.

– Met, ugye? A mai napból már alig van hátra, így inkább folytassuk holnap. Reggel, 07.50-kor találkozzunk a 314-es irodában és megbeszéljük a részleteket. Rendben lesz így?

Met talán még jobban meg volt illetődve, mint Yudé, így csak bólintott és a liftek felé vette az irányt.

Yudé agya most kezdett felpörögni, most tudatosultak benne az események. Az apja egy fiatal srácot bízott rá, aki lehet vagy 20 éves? Ki kell találnia, mi a célja az öregnek ezzel. A felelősségét teszteli? Rendben, ezen ne múljon! Vagy egyszerűen csak nem volt más bolond, aki elvállalta volna? Na de ki mer ellentmondani Vanto igazgatónak? És mit fog tudni tanítani ennek a gyermeknek? Vezesse be az oknyomozás

világába? Azt nem teheti meg, hogy az utolsó napon majd aláírja a papírokat, biztos, hogy az apja szemmel fogja tartani őket. Támadt egy ötlete, de ehhez az kell, hogy Met esze a helyén legyen. Aztán a többi már úgyis alakul magától.

Visszament az irodájába és átlapozta a gyakornoki dokumentációt. Ha kihagyjuk belőle a szokásos sallangokat, csupán egy dokumentumot kell a végén kitölteni, amivel igazolja a Horizont, hogy a gyakornok letöltötte az egy ciklus gyakornoki idejét. Közben rápillantott a csatolt személyi anyagra is. Met Lanit, éppen betöltötte a 22. évet, utolsó előtti tanévét fejezte be, ezért kell gyakornokoskodnia. „Űrmérnök, mi? Akkor meg mi a fenét keresel itt?” – dünnyögött magában Yudé. „De legalább feltételezhetjük, hogy okos vagy… Na majd holnap úgyis kiderül.”

# IX.

A Zenit keleti szektorának csendjét éles vijjogás törte meg. A hang ritmusából biztonsági problémára lehetett következtetni, ami igen ritka volt az épületen belül. Mivel a keleti szektor nincs rákötve a Nexusra, csak valami belső, illetéktelen hozzáférésből eredhetett. A protokoll szerint ilyenkor minden terminál lezárul, csak a mesterkóddal lehet bármihez hozzáférni. Kandel saját irodájában is megállt minden, s bár neki engedélyezett volt a privát eszközök használata, biztos volt benne, hogy egyetlen eszközről sem akart hozzáférni a belső hálózathoz.

A lokális hálózat egyik terminálját használva, beütötte a feloldó kódot, majd leállította a hangjelzést. A belső komokra kiküldött egy üzenetet, s rövid időn belül mindenki az előadóteremben volt, aki az adott napon a projektben dolgozott. A területek vezetőin kívül ez közel száz embert jelentett, mindenki félhangosan beszélgetve próbálta kitalálni, mi volt a riasztás oka. Néhányan éppen az ebédet hagyták ott. Kandel lefuttatott egy teljes diagnosztikát a rendszeren, aminek hamarosan eredménnyel kell szolgálnia. Mereven bámulta a pörgő adatokat az előadóterem terminálján, mellette Kofi és Nik üldögéltek egykedvűen. Mitten ezredes és stábja az egyik asztal körül némán várták az eredményeket, míg Dazan professzor éppen az embereit ellenőrizte, hogy mindenki jelen van-e. Az állami apparátus is képviseltette magát, őket a Silla-kitűzőjükről azonnal fel lehetett ismerni. Most az egyik asztal köré csoportosulva beszélgettek, láthatóan felkavarta őket a biztonsági jelzés.

Kandel leült a szokásos helyére, majd megnyomta a figyelmeztető jelzőt. Ez a már szokott finom hangjelzés volt,

amellyel magára vonta a figyelmet. A szokásos reggeli eligazításhoz hasonlón, lassan mindenki elcsendesedett.

– Kollégák! Mint többen sejtitek, a Zenit biztonsági protokollja lépett működésbe pontosan 10.12-kor. Mivel semmilyen kapcsolatunk nincs a külső hálózattal, onnan nem érkezhetett illetéktelen hozzáférési kísérlet. Ebből az következik, hogy valaki belülről próbálkozott valamivel – kezdte csendesen a tájékoztatást. Az elsődleges diagnosztika és a naplófájlok átnézése alapján valaki egy idegen eszközt próbált aktiválni az egyik terminálon. Mondanom sem kell, hogy ez teljesen ellenkezik a megállapodásunkkal, hiszen egy ilyen eszköz hozzáférést biztosíthat a belső hálózathoz. Az sem megengedett, hogy a szerveren levő adatokat megfelelő titkosítás nélkül kivigyék az intézetből, illetve ehhez csak néhányuknak van megfelelő jogosultsága.

– Moran irányító, látjuk, melyik terminálról jött a próbálkozás? – tért a lényegre Kosser őrnagy.

– Igen, látjuk a terminál azonosítóját. Kérem, hogy a részlegek vezetői maradjanak, a munkatársak pedig fáradjanak vissza a közös ebédlőbe, s ne hagyják el az épületet, amíg nem szólunk. Erről tájékoztattam a biztonsági őrséget is – tette egyértelművé a helyzetet Kandel.

A rövid, meglepett csendet zajongás váltotta fel, amint mindenki elindult a legnagyobb közös helyiségbe. Nem sokan maradtak, alig húsz ember ülte körül a fő asztalt, zavartan, de ugyanakkor érezhetően kíváncsian várva Kandel magyarázatát.

– Ez rendkívül súlyos ügy! – hajtotta le a fejét, majd sokkal határozottabban folytatta. – Természetesen elképzelhető, hogy valaki véletlenül egy külsős adathordozót csatlakoztat a hálózatba, de itt egyértelmű, hogy nem ez a helyzet. Valaki egy vezeték nélküli sync-egységet próbált beüzemelni, amely a

teljes hálózatunkat – még ha titkosítva is – a Nexusra csatlakoztatta volna.

– Moran irányító! – szólt közbe az egyik tisztviselő. – Mindenki tisztában van a kockázatokkal, inkább intézzük el az ügyet csendben, gyorsan. Ki volt az a meggondolatlan, akinek nem jutott eszébe a védelmi rendszer?

Kandel a főképernyőre tette az adatokat.

– A T12-es részleg 5. számú terminájától indult ki az egész, amely Zian Lie munkaállomása.

– Zian? – szakadt ki Dazan professzorból. – De hát miért? – Zian a tudományos részleg egyik specialistája volt, a vulkánok vizsgálata volt a fő területe.

– Egy pillanat, máris láthatjuk a kamerák felvételeit is. 10.00 – 10.30 közötti felvételek, íme! – A képernyőn az 5. számú terminál jelent meg – amin éppen nem dolgozott senki, zárolt állapotban pihent. Az időszámláló folyamatosan pörgött. 10.10… 10.11… 10.11.50… 10.12.00 — és beindult a riasztó. Mindenki tanácstalanul és csendben nézett a képernyőre, ahol az óra számlálóján kívül semmi sem változott. Kandel pötyögött valamit a saját eszközén és visszapörgette korábbra a rögzített anyagot. Nem kellett sokáig visszalépni, 09.58-kor már látható volt Zian, ahogy a pultnál tevékenykedik. A szokásos műveleteket végezte: látható volt a táblázat, amiben éppen dolgozott, illetve a háttérben a szimuláció, amint folyamatosan finomítva az eredményeket, dolgozik az algoritmus. 10.02-kor Zian még ellenőrizte a leveleit, majd kilépett a rendszerből és eltűnt a kamera látószögéből.

– Kandel, átváltanál az ebédlő kamerájára? – kérte Dazan professzor. Kandel megint megnyomott pár gombot és az ebédlő bejárata lett látható, ahol valóban, Zian és pár

kollégája jelent meg, majd mindannyian beálltak a sorba, hogy ételt válasszanak maguknak.

– Visszamennél a terminálhoz, 10.11-re? – váratlanul Nik szólalt meg. – Lennie kell ott valaminek.

– Én semmit sem láttam a sötét képernyőn kívül – mondta Kofi, a többiek csupán bólogatni tudtak, be se kapcsolt a kijelző.

– Lassítsd le kérlek a lejátszást! Ott! Igen, ott! – És valóban! 10.12.00-kor pontosan, még a 10%-ra történő lassítás számára is túl gyorsan, villant egyet a kijelző zöld fénye. – Láttátok? Mintha bekapcsolt volna a rendszer egy pillanatra. – Nik lelkesen magyarázta a szempillantásnyi változást.

– Nik, ez normál esetben szinte nem is látszik. Hogy vetted észre?

– Normál esetben! – mosolyodott el Nik, arca ezzel még furcsábbá vált.

– De ki volt, aki aktiválta? – Kandel összehúzott szemöldökkel, próbálta megmagyarázni elsősorban magának az esetet. – Lehetséges, hogy valaki egy időzítővel aktiválta a terminált?

– Elég kicsi az esélye, hiszen már akkor jeleznie kellett volna rendszernek, amikor egy új eszközt csatlakoztattak a terminálhoz.

– Tényleg, megnézte valaki, hogy ott van-e még az eszköz? – szólt közbe az egyik tisztviselő. Kandel aktiválta a komját, az ügyeletes informatikust kérte, pár mondatban elmagyarázva neki a helyzetet. Online kapcsolatra váltott, látták, amint a szakember vizsgálni kezdte a gépet. Bekapcsolta a kijelzőt, amin még mindig a levelezés látszott, ellenőrizte a portokat, majd közelebb lépett a kamerához és csak annyit mondott:

– Bármi volt, semmi nyomát nem látom.

– Ez a helyzet egyre furcsább! – Kandel rosszallóan tekergette a rögzített anyagot, majd gyorsítva kezdte nézni a riasztás pillanatától. Ránagyított az eszközre, sajnos, a portok a hátulsó felén vannak, tehát nem lehetett látni, hogy be van-e dugva valami. De ha most nincs ott, akkor valakinek ki kellett onnan vennie a nagy felfordulásban.

A számláló gyorsan pörgött, az azóta eltelt nagyjából fél órát gyorsan át lehetett tekinteni. Egyszer csak megjelent az informatikus, azaz a jelenbe érkeztek. Tanácstalanul bámultak egymásra. Szürreális volt ez az egész. Bármilyen ötlet felmerült, ugyanabban a pillanatban kiderült, hogy hibás volt az elgondolás.

– Rendben, mit tudunk? – Kandel zavara egyre inkább bosszankodásba fordult. – Az biztos, hogy honnan indult ki a riasztás, hogy milyen eszköz okozta a riasztást és hogy pontosan mikor történt. Amit nem tudunk: ki és miért tette?

– Kandel irányító, azt tudjuk, hogy történt-e adatátvitel az incidens során? – Tenik tisztviselő megpróbálta a másik végéről megközelíteni a problémát.

– A log szerint semmi, a riasztás azonnal zárta a nyitott csatornákat.

– Legalább ennyi. Akkor miért nem hagyjuk az egészet és folytatjuk a munkánkat, ahelyett, hogy egy fölösleges vizsgálattal vesztegetjük az időt?

– Mert van egy protokoll az ilyen helyzetekre, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül. De tudja mit? Igaza van. Önök menjenek dolgozni, a vizsgálat eredményéről majd értesíteni fogom az érintetteket.

– Nagyon szívesen maradnék, ha hasznomat tudod venni – ajánlotta fel segítségét Nik. – Most éppen egy terjedelmes szimulációt futtatok, addig úgysem tudok érdemleges feladatot végezni.

Kandel bólintott, s míg a többiek kivonultak a teremből, megosztotta a hozzáférést a logokhoz. Csendben fogtak hozzá az adatok feldolgozásának.

– Jó reggelt, Vanto mentor!

– Ugyan, hívj csak Yudénak, semmi hivatalosság… – legyintett Yudé, miközben hellyel kínálta Metet. – Mit gondolsz, hogyan fogod ezt az egy ciklust itt eltölteni? Vagy inkább úgy tenném fel a kérdést: hogyan szeretnéd eltölteni?

– Őszintén? Megkérdeztem a csoporttársakat, akik már voltak a Horizontban. Azt mondták, hogy nyugis volt, a legizgalmasabb feladat az volt, hogy megfelelő erősségű és ízesítésű kávét főzzenek a mentornak.

– Ó…?

– Szóval nagyon szívesen megtanulom, milyen erősségű kávét szeretsz, s mivel szoktad ízesíteni.

– Akkor tisztázzunk pár dolgot: először is, nem szeretem a kávét. Másodszor, sosem szerettem a megúszós dolgokat. Szóval a következő egy ciklusban itt munka lesz. Igazi, oknyomozó, szakmai munka. Mit gondolsz?

– Csak reméltem, hogy ilyen szerencsém lesz! Örömmel fogadok bármit, amit megtanítasz nekem. – Met szája mosolyra húzódott, őszintén örült, hogy nem kell kidobnia egy teljes ciklust az ablakon. Máshogyan is el tudta volna tölteni azt az időt, de így akár még hasznos is lehet.

– Akkor első szabály: az oknyomozó újságírás a tényekre épül. De! Az sem baj, ha vannak megérzéseid, ötleteid, hiszen azokat feldolgozva tudod, milyen irányba kell kutatnod, hogy rátalálj a megfelelő bizonyítékokra. – Met buzgón bólogatott. – Így most kezdjük azzal, hogy mesélek neked. Fogd a tabodat, jegyzetelj, aztán kíváncsi vagyok, milyen következtetéseket

tudsz levonni belőle. Direkt nem kapod meg az én jegyzeteimet, hogy a saját fejed után menj, a saját megérzéseidet kövesd. Kezdhetjük?

Met felmarkolta a tabját és kényelmesen elhelyezkedett a fotelban. Yudé a megjelent újságcikkekkel kezdte. Úgy tűnt, az újságírók nem tulajdonítottak nagy jelentőséget a rengéseknek, a megszokott, kissé túlzó terminológián kívül: „komoly földmozgások", semmi sem utalt valódi veszélyre. A következő adathalmaz a bolygóvédelem hirtelen mozgósítása volt, a Zenit forgalmának nagymértékű növekedése. Bemutatta Mitten ezredes előző három évi publikus útjainak listáját, ahogy katonai pontossággal követték egymást a féléves megszokott beszámolók a Zenitben. És most egy teljesen szokatlan időpontban, ugyanazon a helyen hirtelen megjelenik a bolygóvédelem, a DSzI vezetése, jónéhány magas beosztású politikus… És senki sem szellőztet meg semmit, olyan csend övezi az egészet, mintha meg sem történt volna.

Yudé befejezte a meglevő információk felsorolását és kérdően nézett Metre, aki a tabján rendezgette a hallottakat. Három csoportot alakított ki: tények, feltételezések és továbbgondolandók.

– Nem vagyok meggyőzve, hogy valami összeesküvés folyik a háttérben. – Majd szabadkozva folytatta. – Legalábbis azt gondolom, hogy te ezt vontad le a meglevő adatokból. Látod, itt vannak olyan feltételezések – mutatott a narancssárga színű oszlopra – amelyekhez több megerősítés kellene, hogy áthelyezhessem a zöldek közé. És ahogy látom, van köztük olyan, ami egyszerűen bizonyítható vagy cáfolható. Ilyen például az, hogy ha igazad van, akkor tudósok egy csoportja még mindig dolgozik a kiderített problémán. Ha

pedig már nem, akkor megoldották, szóval semmi feladatunk nincs vele, nem érdemes bolygatni.

– Tetszik a gondolkodásod… Te hogyan győződnél meg róla, hogy dolgoznak-e valamin?

– Én? – Met felállt a székből és tabját a táskájába csúsztatta. – Van ötletem. De ahhoz el kellene menni a Zenithez.

– Megoldható. Hamarosan indulhatunk, pár óra alatt ott vagyunk – söpörte le a reggeli pogácsák morzsáit az ingéről Yudé, miközben egy terv kezdett kialakulni a fejében.

A sztráda a vártnak megfelelően kevésbé volt forgalmas, mint a kora reggeli, vagy a délutáni időszakban. Ilyenkor legtöbben már a munkahelyeiken végzik a megszokott feladataikat, várják, hogy a munkanap, vagy a dekád munkával töltött része mihamarabb véget érjen. Próbálkoztak már módosítani a meglevő rendszert, de valahogy sosem talált elég támogatásra az újítás, még mindig a régen kitalált, bejáratott módszert alkalmazták a legtöbb helyen. A dekád tíz napja négy részre volt beosztva: 3-2-3-2 arányban követték egymást a munka- és a pihenőnapok. Persze ez csak egy javaslat volt, illetve ez volt az ajánlott rendszer, de még az sem volt meghatározva, hogy munkanappal kezdenek, vagy pihenőnappal. A lényeg inkább az volt, hogy a 60-40%-os arányt tartani tudják. Az is változó volt, hogy a 60%-nyi munkaidőt egy hivatalban, egy cégnél, vagy akár otthon, online kapcsolattal végezték. Egyre több intézmény használta a hibrid megközelítést, ahol a dekád hat munkanapjából néhányat a munkahelyen, néhányat pedig otthonról, online végeztek. Yudé sokszor gondolt ezekre az emberekre, akik bemennek egy irodába reggel 07.50-re, majd 14.50-kor fogják a cókmókjukat és elfelejtenek mindent, magánéletet tudnak élni, barátokkal találkoznak, gyerekeket nevelnek,

szórakoznak, művelődnek, nyaralni járnak, kirándulnak… Bezzeg az újságíró folyamatos készenlétben van. Legalábbis az ő agya szinte megszakítás nélkül az aktuális ügyön, ügyeken jár, a teljes nap minden pillanatában próbálja összerakni az információt, felfedezni a mintákat, a szabályokat, a sablonokat.

– …viszont ezt ki kellene találjuk, még mielőtt odaérünk! – jutott el Yudé agyáig Met mondatának utolsó része.

– Bocsánat, egy kissé elkalandoztam. Mit kell kitalálnunk?

– Azt, hogy hogyan jutunk be a Zenitbe.

– Ja! Persze! Amiatt ne aggódj, van egy kedves ismerősöm odabent. Remélem, dolgozik ma…

A Zenit eredetileg a bolygóvédelem támogatásával épült nyolc évvel ezelőtt. Magánkézben volt, azzal a kitétellel, hogy a védelem bármikor használhatja, az intézet pedig biztosítja a szükséges feltételeket. Az épületet egyetlen szóval lehetett igazán jellemezni: impozáns. Ha valaki fentről nézte, egy elnyújtott „Z” alakot látott, amelynek két karján és a közepén egy-egy helikopter leszállópálya lett kialakítva. A négy szektor teljesen függetlenül működött egymástól, a középső részben pedig az adminisztráció helyezkedett el. Négy emeletnyi fém és üveg, olyan biztonsági rendszerrel, ami a bolygóvédelemnek is kielégítő volt a szupertitkos tanácskozásaik lebonyolítására.

– Kerd! Barátom! Tudom, mindig csak akkor hívlak, ha szükségem van valamire… De tudod, hogy te is bármikor jöhetsz hozzám és ami tőlem telik, kérdés nélkül teljesítem. – Met csak annyit látott, hogy egy hirtelenszőke, harmincas férfival beszélget Yudé a komján, aki nem túl lelkesen válaszolgat a megkeresésre. Yudé nem teketóriázott, belevágott a közepébe.

– Figyelj, Kerd, be kellene jussunk a Zenitbe. Nem, nem a rendszerbe, csak az épületbe. Vagyis… Szükségünk lenne a nálatok folyamatban levő konferenciák listájára. Nem, semmi illegális. Csak hagyd, hogy betekinthessek a naptáratokba. Persze, hogy tudom, hogy némelyik titkos, de gondolom, ott csak annyit látok, hogy titkos… Nem vagyok én kíváncsi a titkos dolgaitokra, dehogy. Hiszen ismersz! Na? Beviszel? Nagyon hálás lennék…

Yudé elmosolyodott, ezek szerint sikerült kísérőt szerezniük az épületbe. A hatalmas bejárat automata ajtaja halkan szisszenve engedett utat a két férfinek. Yudé bátran ment elől, megszokta már, hogy nem szabad bizonytalanság látszatát keltenie, ugyanis az a legjobb módja, hogy felhívja magára a figyelmet. Kerd a pultnál várta őket, kezében két látogatókártyával. Hangja kimért volt, mintha nem bízott volna meg Yudéban, de udvariasan üdvözölte őket, majd Methez fordult.

– És te? Mit keresel ilyen rosszhírű társaságban? – fanyarul elmosolyodott.

– Gyakornok vagyok a Horizontnál. – Met szűkre fogta a mondandóját, nem tudta igazán eldönteni, hogy Yudé és Kerd milyen kapcsolatban vannak, így inkább Yudéra hagyta a társalgást.

– Figyelj, csak annyit kérek, hogy adj némi információt! Tudod, hogy sosem adom ki a forrásaimat – bátorította a férfit Yudé.

– Ne itt! Gyertek be az irodámba! – azzal elindult a központi blokk hátsó része felé. Az üvegajtókon Met egy hosszú folyosóra látott át, a biztonsági ajtó fölött a „Keleti szárny” felirat világított. Mielőtt beléptek volna ezen az ajtón, egy éles kanyar után egy zsákutcában találták magukat, ahol csupán

öt iroda volt egymás mellett. A kanyar előtt az „Informatika 3” felirat díszelgett.

– Hány informatikai blokk van nálatok? – kérdezte Met.

– Minden szárny rendelkezik egy nagyjából ötven fős csapattal, legalábbis mindig ennyinek kell bent lennie az épületben. Hozzánk a Keleti szárny tartozik.

– Sok munka van a rendezvények biztosításával?

– Általában igen, de szerencsére nálunk most egy ideje nem sok minden történt. Az előző ciklusban majd kihajtottuk a belünket, most meg szinte semmi feladat.

– Ó, mi történt akkor? – Yudé felkapta a fejét.

– Ne is mondd! Majdnem egy dekádba telt, mire előkészítettük az aktuális projektnek a munkaterületet. Rengeteg terminál, ráadásul le kellett őket kapcsolnunk a központi hálózatról.

– Nem mondod, hogy nem kapcsolódnak a Nexushoz! Milyen projekt az, ahol nem használják ki a központi tudásbázist?

– Nem tudom, de igen nagy a forgalom arrafelé. Viszont ránk szerencsére alig van szükség…

– Kerd, mindig mondtam, hogy a te tudásodat vétek elpazarolni egy ilyen helyen. Legalább megfizetnek?

– Nem panaszkodom. Legalább van szabadidőm. Most meg pláne – vigyorgott Kerd. – Ha nem lenne, nem lehetnétek itt…

– Amiért nagyon hálás vagyok. Tényleg! És még mindig fennáll az ígéretem: bármire szükséged lenne, csak szólj és intézkedek.

– Jó, jó, értelek. Akkor mire van szükségetek? – kérdezte, miközben a negyedik irodába tessékelte a vendégeket. Met még sosem látott ilyen modern számítógépeket, a legtöbbről azt sem tudta, mire való. Kerd egy kényelmes kanapéra ültette

őket, maga pedig egy forgószékben foglalt helyet. Látszott, hogy kicsit fel akar vágni, vagányul fordult egyet a székkel, majd az asztalra könyökölve Yudéra nézett.

– Akkor mesélj, mire van szükséged! Tudod, bármi illegális kizárva. Nem akarom a munkámat elveszíteni – mutatott körbe.

– Kerd, ugyan! Semmi olyasmi. Egyszerűen arra lenne szükségem, hogy milyen projekteknek, rendezvényeknek adtok most helyet. Biztosan van olyan táblázatotok, amely például az irodák, előadótermek foglaltságát tartja számon.

Kerd összehúzta a szemöldökét, elgondolkodva nézett Yudéra.

– Minek az nektek? Ennek a nagy részét a Horizont Nexus-oldaláról is lekérhetitek.

– Pontosan! A nagy részét! Én legfőképpen a többire vagyok kíváncsi – mosolygott sejtelmesen Yudé. – És tudom, hogy te vagy a legjobb, akihez fordulhattam.

– Rendben, megnézem mit tehetek! – forgatta a szemét Kerd, de láthatóan jólesett neki a dicséret. – Máris lekérem a szektorok listáját… – azzal kezébe vette a tabját, amely azonnal feléledt az ujjlenyomat-érzékelő megérintése után. – Észak, dél, kelet, nyugat. Igen, kérjük az összeset! Íme! Sajnos, se nyomtatni, se elküldeni nem tudom, csak betekintést tudok neked biztosítani.

– Ó, már azért is nagyon hálás vagyok! Mutasd!

Yudé elvette a tabot, s úgy fordította, hogy Met is láthassa. Nem aggódott, hogy nem vihetik magukkal, biztos volt benne, hogy fel fogja ismerni azt, amit keres. Legalább ötven intézmény közel hetven foglalása volt olvasható a tabon. Intézmény neve, témakör vagy rendezvény címe, lefoglalt időszak, majd mindenhol lehetőség lett volna kinyitni az

igényelt erőforrások listáját. Yudé gyorsan végigpörgette az adatokat, de semmi sem ragadta meg a figyelmét. Illetve egyetlen dolog mégis.

– Kerd, nem azt mondtad, hogy a Keleti szárnyban éppen valami nagy projekt van folyamatban? Itt a Keleti szárny azt mutatja, hogy semmi sem zajlik.

– Mutasd! – azzal visszavette a tabot és csak a Keleti blokkot listázta. – Érdekes! – dünnyögte magában. – Még titkos műveleteknél is szokás legalább valamilyen címet vagy megrendelői azonosítót feltüntetni. Ráadásul folyamatosan hatalmas mozgás van a szektorban, mindig ügyködnek valamin.

– Nem tudsz valamit kideríteni? Tényleg bármi jó lenne, de még véletlenül sem szeretném, ha valami illegális tevékenységbe keverednél miattunk.

– Hát, egy dolgot még megpróbálhatnék, de… Nem, nem tehetem!

– Nem tudod, vagy nem akarod megcsinálni? Mert ha nem tudod, nincs semmi baj, ez is elég nagy segítség volt számunkra. Tudjuk így is, hogy nagyon értesz a szakmádhoz, nem véletlenül fordulok mindig hozzád az ilyen komoly szakmai kérdésekben. – Met magában mosolyogva figyelte, Yudé hogyan manipulálja az informatikust, hogyan dicséri meg, hogyan hat a hiúságára.

– Várj, ne rohanjatok! Van egy ötletem! A régi protokollok még mindig működnek a terminálokon. Ha beindítok egy riasztót anélkül, hogy bármilyen kárt okoznék, úgyis engem hívnak, mint ügyeletes vezetőt. Megnézem, mit tehetek! – azzal az asztali gépen kezdett valamit ügyködni. Met és Yudé összenéztek, mindkettőjük szemében ott bujkált a huncut mosoly.

Pár percig Kerd nagyon erősen a kijelzőre koncentrált, és vadul járt a keze a billentyűzeten. Egyszer csak felderült az arca, s ha lehet, még gyorsabban kezdte ütni a billentyűket.

– Most figyeljetek! – mondta, s teátrálisan leütötte a végrehajtás gombot. Hátradőlt, szája széles vigyorra húzódott, összefonta karjait maga előtt. Pár századpercig semmi sem történt, majd az ajtó fölötti méretes kijelzőn a „Behatolás-riadó!" felirat jelent meg villogva.

Yudé és Met nem tudták, hogy most örülni kell, vagy rohanni, de bíztak benne, hogy Kerd tudja, mit csinál.

– És mesélj, min ügyködsz mostanában? Megvan még az a kis barna? – bizalmaskodott, mintha semmi sem történt volna.

– Kerd, mi történik? – Yudé azért most egy kicsit meglepődött.

– Nyugi, úgyis követik a protokollt, csak az a kérdés, mikor. Most rájöttek, hogy valaki megpróbált betörni a rendszerbe. Elkezdik vizsgálni a log fájlokat, de nem találnak semmit. Véletlenszerűen kiválasztottam egy terminált, amelyiken egy ideje már nem dolgozik senki. Ebédidő környékén járunk, szegény pára biztosan nyugodtan falatozgat. Nem szeretnék senkit bajba sodorni, így hagytam neki alibit. Szóval a log fájlok vizsgálata után hívják az ügyeletes informatikust, azaz engem. Addig ráérünk…

– Látod, Met, ezért kerestük meg pont őt! Mindenre gondolt! – lelkesedett Yudé. Met pedig adta alá a lovat.

– Valóban, tökéletes tervnek tűnik. Biztos, nem lesz belőle semmi bajod? Nem szeretnénk, ha miattunk…

– Ugyan, egy profi tudja, mit csinál. Két bejegyzést hagytam csak a log fájlokban, az egyik a terminál száma, a másik, hogy nem volt semmi adatforgalom. Egy ideig még kutakodnak, de aztán feladják, hiszen semmi probléma nem történt.

Alig telt el húsz perc, amikor jelzett Kerd komja. Pár szóban egyeztettek, majd Kerd az „ugye, megmondtam?” vigyorával az ajtó felé indult.

– Aztán ne nyúljatok semmihez, nehogy beindítsatok egy tényleges riasztást! – s egyedül hagyta őket.

Yudé kifújta a levegőt és elnyúlt a kanapén. Mintha eddig minden izma megfeszült volna, de végre elengedhette magát. Metből kirobbant a nevetés.

– Nem hiszem el, hogy nem vette észre, milyen szinten manipulálod!

– Lehet, hogy észrevette, csak belement a játékba. Ha figyeltél, ez a szituáció mindkettőnknek jól jött. Ő megcsillogtathatta a szakmai tudását, mi pedig lekötelezetté váltunk, tartozunk neki. Na jó, íme a második lecke: ha el akarsz érni valamit, akkor érdekeltté kell tenni a másikat, hogy saját maga ossza meg veled az információt, vagy önszántából tegye meg, amire kéred. Ehhez minden ember manipulálja a másikat, kivétel nélkül. De, te is! Amikor azt a szót hallod, hogy „manipuláció”, akkor te is és az emberek nagy többsége egy negatív fogalomra gondol. Azt gondolják, hogy a másik akarata ellenére végzi el a feladatot. Vegyünk egy példát! Szeretnél elköltözni az aktuális helyről egy másik lakásba. Ehhez egyedül valószínűleg kevés vagy, egy barátodra lenne szükséged. Hogyan veszed rá, hogy segítsen?

– Nem veszem rá, egyszerűen megkérem. Vagyunk olyan jó kapcsolatban, hogy biztosan segít.

– Úgy van. Ha egy idegent kérsz meg, mit gondolsz, segíteni fog?

– Nem, persze, hogy nem.

– A manipuláció mindig emberi tulajdonságokra, érzelmekre alapoz, az emberek gyenge pontjait használják ki.

Ilyen a büszkeség, a hiúság, a bizonytalanság, a félelem, a lojalitás, a szociális kötődések, a bűntudat, a kiszolgáltatottság és még lehetne sorolni. Amikor megkéred a barátodat, akkor rengeteg érzelemre hatsz, függően attól, hogy mennyire vagy vele szoros kapcsolatban. Tudja, hogy a barátság alapja a kölcsönös segítőkészség, felelősséget érez irántad, segít a bajban, átérzi a helyzetedet, ugyanakkor büszkeséggel tölti el, hogy megkérted őt, segíthet rajtad, és tarthat attól, hogy ha nem segít, elveszti a bizalmadat, romlik a kapcsolatotok minősége. A barátodnak csupán egy kérés elég, hogy elérd a célodat, míg egy idegennél sokkal több munkát kell belefektess. Viszont ahhoz, hogy megfelelően manipulálni tudd, ismerned kell a másikat. Figyelned minden mozdulatát, hidd el, többet árulnak el a kezei, mint a szavai.

– De én nem akarok senkit manipulálni!

– Szerinted mit csinálsz minden egyes percben? Hatsz másokra. Ez pedig befolyásolja azt, hogy a másik hogyan viselkedik. Ha látod, hogy valaki rosszkedvű és megpróbálod felvidítani, az is manipuláció. Igazából a manipuláció se nem negatív, se nem pozitív. Te teszed azzá, te irányítod, te formálod. Ha mindketten jól járunk vele, akkor mi a probléma?

Met ingatta a fejét, nem teljesen értett egyet Yudéval. Van benne valami, de mintha valahol félrecsúszott volna a magyarázat… Vagy csak egy beidegződésről van szó, amire gyermekkora óta kondicionálják? Manipulálják?

Mielőtt tovább gondolhatta volna, újból nyílt az ajtó és Kerd jelent meg ugyanolyan széles vigyorral, mint amikor kiment.

– Na, ki a profi? – kérdezte széles mozdulatokkal, miközben beleült a forgószékbe.

– Naná, hogy te! – helyeselt Yudé. – Mit tudtál meg?

– Valami nagyon titkos dolog folyik odaát – suttogta bizalmasan. – Annyit tudtam tenni, hogy megnyitottam a terminált, amin a betörést szimuláltam. Csak a levelezője volt nyitva a képernyőn, s nem nagyon mertem még beleolvasni sem. De pár nevet láttam, ami hátha nektek jelent valamit: Kiva Dazan, Meni Olen, Hater Unama, meg valami Neil Tiranto. Illetve még egy szó volt, ami úgy tűnt, mintha a projekt neve lenne: Amnea, vagy Amnae? Vagy valami ilyesmi. Ötlet?

– Semmi nem ugrik be a nevekről… – Yudé felhúzta a szemöldökét.

– Nem is ismerősek ezek a nevek, de talán mintha Dazan nevét már hallottam volna…? – tűnődött Kerd.

– Hater Unama nem egy… – Yudé, mintegy véletlenül oldalba bökte Metet, mielőtt az befejezte a mondatot. – …sci-fi sorozat szereplője?

– Ugyan, miért levelezne egy színésszel? – Kerd nem vette észre a hirtelen váltást. – No mindegy, nem a mi dolgunk, majd mondják, ha nekünk is tudnunk kell róla. Azt például tudtátok – ha már a sci-fi szóba került –, hogy az űrállomásokon csak korlátozott ideig tudunk élni? – Kerd büszkén kezdett bele a mindenki által ismert tények magyarázatába. Met észrevette, hogy Yudé már nincs velük gondolatban, így ő vette fel a fonalat, „Tényleg?”, „Hűha!”, „De komoly!” és hasonló teljesen fölösleges töltelék kifejezésekkel bátorította Kerdet, hagyta, hogy kiteljesedjen. Ez akkor most manipuláció? De már az ő gondolatai is messze jártak, szinte biztosan tudta, hogy egyre gondoltak Yudéval. Még pár percig elviselte Kerd semmitmondó, kioktató magyarázatát, majd, amikor végre befejezte az aktuális témát, felállt a kanapéról. Yudé fogta a jelzést és kezét nyújtotta Kerd felé.

– Barátom, te megint kitettél magadért. Nem távozunk konkrét eredménnyel, de legalább láthattuk, hogyan dolgozik egy profi munka közben. Tudod, bármikor keress, ha szükséged van a segítségemre. Nem vagyok olyan befolyásos, mint te, de hátha tudok neked egy csöppnyit visszaszolgáltatni abból, amit te adtál.

A lehető leggyorsabban hagyták el az épületet. Yudé beült az autóba és nagyot sóhajtva megtörölte kézfejével a homlokát. Még mindig a hatása alatt volt a feltételezésnek, de nem akart fejjel nekirontani a falnak.

– Mielőtt elmondom, hogy én mire gondoltam, kíváncsian várom a te személyes véleményedet – mondta lassan, tagoltan Metnek, de nem nézett rá. – Csak remélem, nem ugyanarra gondoltunk. Ha mégis – akkor iszonyatos nagy bajban vagyunk.

# X.

Lassan beesteledett, a munkanapnak már régen vége lett. A Zenit keleti szárnyában már csak ketten tevékenykedtek, termináljaik fölé görnyedve elemezték az állományokat. Azt mondják, hogy ha már mindent átvizsgáltál, kizártál minden lehetőséget, ami fennmaradt, az az igazság. Kandel belepörgetett a jegyzeteibe: lényegében mindent átnézett. De akkor mi maradt? Ezekhez a hálózatokhoz csak belülről lehet hozzáférni, és azonnal megtörténik a riasztás, ha valaki megpróbál szabálytalan műveletet végezni. Az egyik legfontosabb szabály: tilos bármilyen eszközt csatlakoztatni. Megvannak a kijelölt gépek, terminálok, azokról lehet a megfelelő jogosultsággal rendelkezők számára a belső adatot egy külső adathordozóra letölteni további elemzés céljából. Nik sem járt előrébb, szorgalmasan vetette össze a közel száz terminál adatait egymással, de sehol sem talált nem odaillő adatokat. Először arra gondoltak, hogy csak elterelés volt a T12/5. terminál, de a rendszer integritása nem sérült, semmilyen adattovábbítás nem történt. Akkor mi értelme volt az egésznek? Természetesen kikérdezték Zian kutatót is, de szegénynek fogalma sem volt róla, hogy az ő gépéből indult ki az egész, miközben nyugodtan fogyasztotta az ebédjét a közös ebédlőben.

– Szerintem hagyjuk a francba az egészet! – Kandel egyre türelmetlenebbül húzta ki a jegyzeteiben a már átnézett lehetőségeket.

– Tudod, mire gondoltam? – kérdezte Nik. Az ő szemei is egyre karikásabbak lettek, egyébként is barna bőre a szemei környékén most még néhány árnyalattal sötétebbé váltak. – Nem lehetséges, hogy egyszerűen csak valami számítógépes hiba okozta az egészet? Fizikai nyoma nincs, eredménye

nincs… Ha én akarnék feltörni egy rendszert, legalább megpróbálnék hozzáférni az adatokhoz. Itt viszont semmi sem történt, ráadásul ilyen rövid idő alatt képtelenség lenne bármihez érdemben hozzáférni.

– Még egy ok arra, hogy felejtsük el az incidenst. A naplózást lezárom, hivatalosan valószínű hardverhibára hivatkozunk. Menjünk már haza, elegem volt ebből a szerencsétlen napból… Ma semmit sem dolgoztam, csak az incidenssel foglalkoztam. Tényleg, a te szimulációd lefutott már?

– El is feledkeztem róla… – Nik maga elé vette saját tabját és átváltott a szimulációra. – Dehogy, még közel 2 óra van hátra. Úgy tűnik, bent töltöm az éjszakát.

– Mit futtatsz, ami ilyen sokáig tart? Nem láttam Kofi összefoglalójában nyomát ilyen nagymérvű szimulációnak.

– Valóban, ez inkább egy „privát” feladat. Többek között azt próbálom előrejelezni, hogy milyen arányban választják majd az emberek a különböző kitelepülési formákat. Rendkívül sok változó szerepel a szimulációban, ráadásul ennek nagy része még elég képlékeny. – Nik az előző futás eredményének egy részét tette ki a képernyőre.

– Érdekes… Arra következtettél, hogy az emberek közel 5%-a bolygón marad? – hüledezett az adatok láttán Kandel. – Tudván azt, hogy itt a biztos halál vár rájuk? Miért tenne valaki ilyesmit?

– Tegyük fel, hogy százötven év múlva elérjük azt a pontot, amikor már kénytelenek vagyunk elhagyni a Mirrát. Az északi területeken ez a pont kicsit tolódni fog, de a déli félteke anomáliái elég gyorsan megjelennek ott is, a tektonikai mozgások és az áramlatok pedig elvégzik a feladatukat. Ebben az időben – a társadalom öregedési rátáját tekintve – a népesség 20%-a nyolcvan–száz éves, vagy annál idősebb lesz.

Ha ebből kivesszük az egészséges egyedeket, illetve azokat, akik nem süllyedtek el teljesen a depresszióba, akkor ez az arány reális lehet. Ehhez még tegyük hozzá azokat, akik egyszerűen nem fogják elhinni az előrejelzéseket, még akkor sem, ha körülöttük mindenki már az űrállomásokra távozott. Ők az utolsó pillanatig bízni fognak abban, hogy valami úgyis történik, vagy hogy az egész egy jól szervezett kormányzati összeesküvés. Az emberiség 5%-a bizony önként fogja a biztos halált választani.

– Nik, az több mint ötvenmillió ember!

– Egyrészt mire oda eljutunk, ez a mennyiség jóval kevesebb lesz. Szerintem nem sokkal több mint a fele. Másrészt az embereknek meg kell adni a választás lehetőségét. Van jó oldala is a dolognak: kevesebb embert kell kitelepíteni. – Nik arca semmilyen érzelmet nem tükrözött, ellentétben Kandelével, aki tágra nyílt szemmel, levegő után kapkodva nézett a másikra.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Csak próbálom érzelmek nélkül megközelíteni a helyzetet. Az adott szituációban inkább józan megítélésre van szükség, főleg tőlünk. Nem engedhetjük meg a luxust, hogy pánikba essünk – mondta Nik teljesen érzelemmentesen.

– Persze, megértem… Csak olyan nehéz ezt az egészet feldolgozni.

– Most gondolj arra, hogy te egy magasan kvalifikált szakmai vezető vagy, aki ráadásul csak az esetleges leszármazottjai által érintett a katasztrófában. Ha jól emlékszem, még nincs gyermeketek? – Kandel bólintott. – Ha téged ennyire megérint a csak százötven év után bekövetkező katasztrófa, akkor mit várunk a többiektől? Nézd ezeket az adatokat – mutatott a kijelzőre. – Világosan látszik, hogy a

szaporulat egyre csökken, az emberek nem akarnak majd túszokat hagyni egy bizonytalan jövő markában.

– Jól gondolom, hogy ezzel feltételezed, hogy az elkövetkező évben ez az egész kipattan, a népesség tudomást szerez róla?

– Elkövetkező évben? Jó, ha az elkövetkező egy–két ciklust kibírjuk anélkül, hogy kiderülne. – Nik szinte felnevetett. – Az ilyen nagy titkok sosem maradnak sokáig rejtve. De ez már legyen a politikusaink dolga. Ahogy én láttam, Ama Fuera már erősen készül a bejelentésre, a stábja mást se csinál, csak finomítja a nyilatkozat szövegét. A végén odáig finomítják, hogy elvész a lényeg – tette hozzá morogva.

Kandel szomorúan bámult maga elé. Miért nem élt pár száz évvel korábban, vagy akár később, amikor már valószínűleg minden megoldódott? Miért kellett ennek az ő nyakába szakadni? Beszélnie kellene a feleségével, beavatni az eseményekbe.

Kofi a napi híreket pörgette, de semmi nem történt a megszokottakon kívül. „Vihar előtti csend!” – gondolta magában, majd az ágyra dobta a tabot. A kényelmes, világos bútorzatú szobát csak az éjjeliszekrény lámpájának tompított fénye világította meg. Elviselhetetlen meleg volt, meztelen felsőtesttel ült az ágy szélén, izmos karjai és határozott vállizmai megfeszültek, amint hátranyúlt és a tabot újra felvéve, végigdőlt az ágyon. Ismét megnyitotta a Nexus híreit, de az előző két perc alatt sem született semmi meghatározó. Csak a szokásos politikai cirkusz, amit nap mint nap lenyomnak az emberek torkán. A tabon funkciót váltott, bekapcsolta a víziót, remélve, hogy talál valami érdekeset a csatornák között, amivel elszórakoztathatja magát. Elege volt mára a munkából: a közelgő katasztrófa számaitól,

táblázatoktól, grafikonoktól, szimulációktól zúgott a feje. Elkezdte váltogatni a csatornákat, de semmi sem keltette fel az érdeklődését. Unottan kapcsolgatott a valóságshow-k, a hírműsorok és a romantikus komédiák között, de egyik műsor sem tűnt szórakoztatónak. Igazából fogalma sem volt, mit néz, nem kötötte le semmi. Kikapcsolta a víziót, majd megnyomta a fal megjelölt részét, ahonnan egy fiók csúszott ki. Egy egyszerű, kereknyakú, világosszürke pólót vett ki belőle, amibe gyorsan belebújt és visszatolta a fiókot.

Átment a konyhába, hogy valamilyen vacsorát keressen magának. Az utóbbi időben nem sokat foglalkozott az étkezéssel, egyszerűen nem volt rá ideje. Mostanra telítődött a munkával, az azzal járó hercehurcával, lemondással, törődéssel. Azt gondolta, maga az Esemény jobban meg fogja érinteni, de valahogy sikerült magát kellőképpen kívül helyezni rajta. Nem igaz, hogy nem hatott rá, de nem annyira, mint néhány kollégájára. Úgy döntött, a mai estét pihenéssel fogja tölteni. Összeüt magának valami könnyű vacsorát, kibont egy finom bort és talán elindít valami agyzsibbasztó holofilmet.

Az apró hűtőben nem nagyon volt semmi alapanyag – micsoda meglepetés! –, hiszen az utóbbi dekádban alig volt itthon. Keserű érzés öntötte el: a kutatások előtt élvezte az életet, imádott hazatérni kényelmes és praktikus lakásába, amit nem kis módszerességgel csinosított és szabott saját ízlésére. Nem mindig egyedül tért haza, de sosem állapodott meg, valahogy nem érezte szükségét, hogy kora negyvenesen már elkötelezze magát. Ráadásul sosem volt sem gyermekpárti, se kapcsolatfüggő. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem érezte jól magát egy kapcsolatban, de a munkája egyelőre fontosabb volt, mint a privát kapcsolatai. És most? Valahogy elvesztette az egész a jelentőségét. A romantikus

kapcsolatok, a kényelmes lakás… Mi maradt hát? Magában felnevetett: „Bor! Legalább a bor megmaradt.” – majd a tárolóból a legfinomabb, legdrágábbnak tűnő bort választotta. Akkurátusan bontotta fel, mint valami szertartás, eltávolította a dugót, az üveges polcról levett egy öblös poharat, majd lassú mozdulattal félig megtöltötte. Beleszagolt, a száraz bor gyümölcsös-fűszeres illata elárasztotta az érzékeit. Finoman megforgatta és az ajkához emelte. Gazdag, kerek íz töltötte be a száját, szinte beleharapott az érett gyümölcsökbe, amelyeket kiérzett az italból. Szilva, meggy? Talán egy kis kökény? A második kortynál érezte, ahogy a bor testessége lassan kibontakozik, a harmadik kortynál pedig már a tanninok selymessége és az alkohol melegsége áradt szét a szájában. Minden egyes korty egy újabb szintjét tárta fel ennek a sokszínű nedűnek.

Az alkoholról több dolgot is mondanak. Egyrészt, hogy a gátlások alkoholban oldódnak, másrész, hogy az emberek őszintébbek lesznek tőle. Egyetlen pohár is elég volt ahhoz, hogy Kofi érezze a hatását: a vállizmai elernyedtek, gondolatai lekerekedtek, a hírek sem nyomasztották már annyira. Eszébe jutott, hogy még nem vacsorázott, s ahogy az előbb kiderítette, itthon nem is fog. Vagy rendel, vagy taxit hív és elmegy a Kagylóhéjba. Egyértelmű, hogy a Kagylóhéj! Pár perc múlva már a taxiban ült, és az öböl felé haladt.

A Kagylóhéj nem tartozott a város felkapott éttermei közé. Egyáltalán nem volt különleges, sem feltűnő. Kívülről egy egyszerű, fehérre festett épület volt csupán, de belül igazi gyöngyszemet rejtett. A belső tér egy vitorlás hajó belsejéhez próbált hasonlítani, fa falborítással és a mennyezeten lógó tengeri lámpákkal. A falakon halászhálók, horgászbotok és régi hajóstérképek lógtak, a sarkokban pedig régi horgonyok és tengeri csillagok voltak elszórva.

Az asztalok halvány-tengerzöld színűek voltak, a székek pedig durva, de elegánsan megmunkált tengeri fából készültek. Az asztalok közepén egyszerű kivitelezésű gyertyatartók égtek, melyek meleg, narancssárga fényben fürdették az egész termet. Az étteremben csak az evőeszközök csörgése és a vendégek halk beszélgetése hallatszott, amit csak néha múlt felül a távoli óceán morajlása, mely a nyitott napfogókon át szűrődött be.

Leült a szokásos, ablak melletti asztalhoz, ahonnan tökéletesen láthatta a csillagfényben úszó öblöt. A Juttát kereste, de rájött, hogy az most valahol a túloldalon járhat.

A pincér, egy idősebb, mosolygós férfi, odalépett hozzá, és egy menüt nyújtott át neki. A menü főként tengeri ételeket tartalmazott, friss halakból, kagylókból és rákokból, melyeket a helyi halászok biztosítottak.

– Landan igazgató! Örülök, hogy újra látom! Hozhatom a szokásos pohár bort? – kérdezte, finoman meghajolva.

– Köszönöm, Nad, egyelőre csak vizet kérek. Illetve, tudja mit? Hozzon nekem egy Öböl Gyöngyét, a szokott módon. – A pincér újból meghajolt és távozott.

Az Öböl Gyöngye egy gazdag, fűszeres, paradicsom alapú leves, amelyhez hozzáadják a különféle tenger gyümölcseit. A főzési folyamat során a halak és a többi hozzávaló megpuhulnak, ízük beleolvad a levesbe, ami így egy rendkívül ízletes, gazdag ételt eredményez. Ehhez pirított kenyérszeleteket szolgálnak fel, fokhagymával megkenve, ezt általában a levesbe mártogatva fogyasztják. Kofi kedvenc étele volt, elsősorban mert tényleg finom, továbbá tökéletesen megtestesíti a tenger gyümölcseinek gazdagságát és változatosságát. Nem utolsósorban kellemes emlékek fűzik hozzá. Otthon, anyja mindig ezt főzte, amikor néha-néha meglátogatta a szüleit. Valahogy ez a leves – amit otthon csak

„a leves”-ként illettek – mindig kellemes emlékeket ébresztett benne. Szerencsére a Kagylóhéj elég rugalmas volt, Kofi kérésére az ő levesének fűszerezését picit módosították, tartva a sáfrány, bazsalikom és tárkony ideális arányát.

Biztosan az elfogyasztott bor okozta, de azon vette észre magát, hogy a fejét alig láthatóan mozgatja, a háttérben halkan szóló jazz ütemére. Jól érezte magát. Majd’ minden héten megtette ezt az utat, de valahogy sosem volt ilyen hangulatos az étterem, mint most. Mintha a színek is erősebbek lettek volna, de még a csillagok is fényesebben ragyogtak. Egy pillanatra elfogta a kétségbeesés, amikor eszébe jutottak az elkövetkező események, pár pillanatig szinte pánikszerű érzelmek árasztották el. Megfeszítette vállait, és nyakát, összeszorította ajkait, majd vett két mély levegőt. Elhessegette a negatív gondolatokat, egyszerűen nem illettek most ebbe a környezetbe. Inkább a felharsanó szaxofon és gitár összjátékára figyelt, ahogy egymásnak válaszolva, egyre bonyolultabb zenei motívumokkal próbáltak egymás fölé kerekedni és mégis együtt, közösen, a ritmust és a dallamvilágot tökéletesen egyben tartva játszani.

Kofi szemben ült az ajtóval így azonnal feltűnt neki, amikor egy igen csinos nő lépett be az étterembe. A nyitott ablakok és az ajtó által keltett huzat lágyan lebbentette meg hosszú, fekete haját. A kevés fényben csak annyit látott, hogy a nő egy vállnélküli, szűk, fekete overállban van, amely kendőzetlenül emelte ki nőies vonalait. Könnyedén mozgott, bár kissé bizonytalannak tűnt. Amint az első mennyezeti lámpák alá ért, az arcát is láthatta. Kofi végigfutott a részleteken: éles, de finoman ívelt szemöldök, mély, bársonyos barna szemek, széles, hívogató ajkak, melyeken halvány rúzs csillogott. Fülében az elengedhetetlen és manapság divatos füldísz

tükrözte vissza a lámpa fényét, haja által elrejtve a részleteket. Kofi zavartalanul bámulta a nőt, megállapította, hogy az overáll – bár nagyon kevesen tudják hordani – milyen tökéletesen láttatta karcsú alakját, hangsúlyozva kecses, elegáns nyakát és vállait.

A nő a bár felé vette az irányt, ahol a pincér éppen egy másik vendég rendelését rögzítette. Türelmesen várt, miközben finoman simította végig ujjaival a bárpultot, mintha a fa érintése nyugtatta volna. A pincér végül felé fordult, mosolygott, majd felvette a rendelését. Kofi nem hallotta, mit rendelt, de a pincér reakciójából ítélve valami egyszerűt kért.

Miközben a bárban az italára várt, a nő lassan körbenézett az étteremben. Az emberek egymásba feledkezve beszélgettek, nevettek, étkeztek. Tekintete végül Kofihoz ért, természetesen rögtön észrevette a férfi érdeklődő figyelmét. A nő egy pillanatig meglepetten nézett rá, majd mosolyogni kezdett. Kofi – talán a borból nyert hozzá bátorságot – viszonozta a mosolyt, és intett, hogy csatlakozzon hozzá.

A nő megemelte a szemöldökét, bólintott, és Kofi asztala felé indult. Ahogy közeledett, a férfi újból megcsodálhatta a sötét overállban rejlő alakját. A nő megállt az asztalánál, és kellemes mosollyal a szemében a férfit nézte.

– Jó estét! – állt fel Kofi, hogy üdvözölje a nőt. – Kofi Landan vagyok.

– Tudom! – mosolygott a nő és leült a szemben levő székre.

# XI.

A visszafelé vezető út nagy részét csendben tették meg. Mindketten magukban próbálták a helyére tenni a megszerzett információt, beilleszteni a már meglevő rendszerbe. Végül Yudé törte meg a csendet.

– Nem erre számítottam! – A saját hangja is idegenül csengett. Megköszörülte a torkát, majd újrakezdte. – Szóval azt gondolom, itt sokkal nagyobb baj van, mint azt első alkalommal hittem. Azt gondoltam, hogy a part menti városok esetleg veszélyben lehetnek, hogy a földrengések gondot okozhatnak, kellemetlenséget. De ez nagyságrendekkel nagyobb bajt jelez. – Befejezte az eszmefuttatást, várva, hogy Met is elmondja a saját véleményét.

– Egyet kell értsek veled. Kiva Dazan törésvonalakkal foglalkozik már harminc éve, Hater Unama az északi félteke legnagyobb vulkanológus szakértője, Neil Tiranto a Mirra legkiválóbb űrmérnöke, sok munkáját olvastam. Utánanéztem a Nexuson, Meni Olen pedig tengerbiológus. Ha a többi tudós munkakörét is ismernénk, kirajzolódna a pontos kép. De ha feltételezzük, hogy a DSzI kutatói is benne vannak, akkor egyre rosszabb a helyzet. A bolygóvédelmet nem is említem, valószínűleg nem csak egyszerű felügyeletről és tanácsadásról van szó.

– Mondd ki! – Yudé nem akarta saját maga megfogalmazni a konklúziót.

– Ha ezek együtt vannak, együtt dolgoznak, akkor magától adódik a feltételezés, hogy valami sokkal erősebb szeizmológiai katasztrófa közeledik, mint eddig feltételeztük! Valami szignifikáns szeizmikus esemény, amely milliók életét fenyegetheti. – Met mondata után többet nem beszéltek,

csupán akkor szólaltak meg, amikor a Horizont parkolójában kiszálltak az autóból.

– Ebédeljünk, én már eléggé megéheztem! – javasolta Yudé. Met csak bólintott, elindultak az ebédlő felé.

– Van ilyen helyzetekre protokollotok a Horizontnál? – kérdezte Met, miután befejezték az étkezést és visszatértek Yudé irodájába. Yudé keserűen felnevetett.

– Arra gondolsz, hogy van-e eljárásrendünk arra, hogyha egy ilyen esemény közeledik? Ahogy apámat ismerem, biztosan van… – Met nem volt annyira vidám kedvében, nem vette a lapot.

– Inkább arra gondoltam, hogy mit kellene tennünk egy ilyen információval.

– Hé, hé, álljunk meg egy pillanatra! – Yudé is elkomolyodott, felemelte az egyik ujját. – Maradjunk abban, hogy ez csak részinformáció. Semmi sem garantálja, hogy tényleg igaz, amit gondolunk. Lehet, hogy valami nagyon egyszerű magyarázata van az egésznek.

– Ugyan, ez a Sillánál is világosabb!

– Figyelj, mondok egy lehetőséget: mi van, ha a déltengeri rengések hatására a DSzI és a többiek úgy döntöttek, hogy mondjuk katasztrófatervet készítenek. Minden eshetőségre van a Világkormánynak forgatókönyve, ebben biztos vagyok. Lehet, hogy éppen arra dolgoznak ki terveket, hogy különböző mérvű katasztrófák esetén milyen lehetőségeink lennének…

– Tökéletes ötlet, két hibával – vetette közbe Met. – Egy: miért tartják akkor ilyen titokban? Kettő: mi a fenét keres benne egy ismert űrmérnök? – Yudé nem válaszolt. Okos ez a gyerek, neki is eszébe jutottak ezek a lehetőségek, de még nem tudta összerakni a darabokat. Innentől kezdve egyetlen út

létezik. Egy ekkora mérvű felfedezést meg kell beszélnie az apjával.

– Met, segítened kell, hogy át tudjuk vinni ezt a felfedezést. Viszont tisztában kell lenned pár dologgal: elsőként a legfontosabbal, hogy innen semmi sem szivároghat ki, bármennyire is szeretnéd valakinek elmondani. Egy titoktartási nyilatkozatot már aláírtál, de itt az ideje komolyan is venni. A második, hogy az apámmal kell beszéljünk, viszont ahhoz nagyon komolyan össze kell állítsunk azt, amit már tudunk. Ahogy mondtam, segítened kell!

Met bólintott. „Mibe csöppentem?" – gondolta magában, miközben előkészítette tabját. Ő is megtapasztalta Vanto igazgató stílusát, tisztában volt vele, hogy ezt tényleg nagyon elő kell készíteniük. Ahogy az is egyértelmű volt, hogy amíg nem kerül az újság címlapjára, addig valóban senki nem tudhat róla. Nem azért, mert védte az újság érdekeit, inkább azért, mert érezte, őt magát is mennyire megviselte a hír, ráadásul úgy, hogy még át sem gondolták – valószínűleg a teljes igazság sokkal rosszabb, mint amiről tudnak. Figyelte Yudé reakcióját, érezte, hogy az apja és közötte valami feszültség húzódik, de nem tudta hova tenni. Magánéleti, szakmai? Voltaképpen mindegy, csak ne befolyásolja a „nyomozásukat". Erre a szóra kissé elmosolyodott, tegnap még nem gondolta volna, hogy egy vélt, vagy valós katasztrófába botlik egy gyakornoki munka során. Valahol mélyen reménykedett benne, hogy amit kiderítettek, az csupán csak valami kísérlet, kutatás, projekt, s nem éles probléma. Sajnos, az eddig tények nem ezt támasztották alá. Bár alapból érzett Yudén egy kis üldözési mániát, ebben most valószínűleg nem téved. Összeállítják a meglevő információból a lehetőségeket és Vanto igazgatóhoz fordulnak. Nincs más megoldás!

A Zenit keleti szárnya teljesen elcsendesedett. Kandel a másnapi megbeszélésekre készítette elő az anyagokat. Még ott járt a fejében a kora délutáni incidens, de próbálta magát túltenni rajta. Egyszerűen nem szerette az olyan helyzeteket, amit nem tudott megoldani. Persze vannak olyan szituációk is, amelyet nem lehet megoldani – valószínűleg ez is egy ilyen volt. De akkor is, hogy fordulhat elő egy ilyen hiba, amikor az informatika világában minden előre kiszámítható? Pontosan ezért szerette ezt az egészet. Az ő munkájához elengedhetetlen egy megbízható környezet, amit a Zenit biztosított. Természetesen, a katonai támogatás is sokat segített, hiszen nem volt olyan kérésük, amit ne teljesítettek volna első szóra. Tagadhatatlanul ehhez az is kellett, hogy ők is hasonlóképpen viszonyuljanak a bolygóvédelemhez. Vagyis Mitten ezredeshez. Bármilyen feladat volt, az mindig rajta keresztül érkezett. De legalább nem kellett annyi emberhez alkalmazkodni. Ismerték egymást legalább hat éve – amióta Kandel a Zenit vezetője –, s kiváló munkakapcsolat alakult ki közöttük. Kandel úgy gondolt a kapcsolatukra, amit legjobban talán kölcsönös szakmai tiszteletként lehetne jellemezni. Már ismerte Mitten minden rigolyáját: mit szeret, mire kell odafigyelni a konferenciák alkalmával, kikkel szeret, vagy nem szeret együtt dolgozni. Azzal is tisztában volt, hogy nem szereti az informatikai problémákat. Annyira nem értett a számítógépekhez, de azt elvárta, hogy mindig, minden patentül működjön. Eddig nem is volt soha semmi probléma, s úgy tűnik, ezzel az esettel sem lesz semmi gond. Az eddigi kapcsolatuk titkossága maximum annyira futotta, hogy a Nexust leválasztották a belső hálózatról és csak a szűrt információt töltötték fel. De legalább nem történt semmi baj. Eddig.

Nik projekciója viszont egy kicsit megrettentette. Tényleg lehetséges az, hogy ötvenmillió embert hátra hagyunk? Vagyis hátra hagynak majd azok az emberek, akik százötven év múlva elmennek a Mirráról? Lehetséges? Ha száz ember maradna hátra, az is sok lenne. Tisztában volt vele, hogy Nik számításai nem légből kapottak, de addig még olyan sok minden történhet. Lehet, hogy kitalálnak egy olyan módszert, amivel felpakolnak mindenkit egyetlen hajóra és átmennek az Enalira. Háromezer év nagyon sok, lehetetlen lenne megtenni az utat egymilliárd lakossal. Még akkor is, ha a hajó legénységét leszámítva mindenkit sztázisba tennének. A sztázis jó megoldás, de technikailag kivitelezhetetlen. Gyors fejszámolást követően konstatálta, hogy ha egy embert egy fél méterszer fél méteres, két méter magasságú, azaz fél köbméteres dobozba tennénk bele, akkor is félmilliárd köbméterre lenne szükség, ami nagyjából egy nyolcszáz méteres kockának felelne meg. Kicsit meglepő, hogy a teljes emberiséget bele lehetne zsúfolni egy ekkora kockába…? De ez még űrállomásként is hatalmas lenne, nemhogy űrhajónak. Persze a héten már erről is volt egy értekezés, az egyik tudós nagyon okosan azonnal felvetette a legnagyobb problémát: öngyilkos kockázat lenne egyetlen járműre tenni mindenkit, hiszen egy eltévedt meteor és mindenkinek vége. A számítások szerint optimálisan tíz–tizenöt jármű lenne ideális, figyelembe véve a lehetőségeket. Persze addig még tényleg sok minden változhat. Lehet, hogy addig rájönnek arra, hogy hogyan lehetne megállítani a mozgásokat és senkinek nem kell mennie sehová. Ez lenne a leginkább ideális megoldás, de egyelőre ennek van a legkevesebb esélye. Ha viszont Niknek igaza lesz – közben újra belehasított az a kellemetlen érzés – akkor csak egy részét kellene űrhajókra feltenni, a másik része űrállomásokon maradna, a harmadik kisebb rész – ami még mindig hatalmas mennyiségű embert

jelent – maradna a Mirrán. Megbeszélték, hogy Nik folytatja a szimulációt, finomítva a bemeneti adatokat, és ha már eléggé érett és pontos lesz a predikció, akkor a konkrét cselekvési tervek alapjait fogja képezni. Nik egyetlen feltételhez kötötte a szimuláció pontosságát: az embereknek meg kell tudniuk, mi vár rájuk. És ez szerinte hamarosan be fog következni. Nik okos ember, de Kandel remélte, hogy ebben tévedni fog.

Minára gondolt, a feleségére. Még ő sem tud az Eseményről. A titoktartási megállapodás nem teszi lehetővé, hogy külsőst is bevonjanak a titokgazdák körébe, hacsak ő is… Mi lenne, ha Minát is bevonná a tudóscsapatba? Elvégre neki is lehet valamilyen formában köze a bolygó megmentéséhez. Oktatóként fel kell készülniük egy megfelelő tudásanyag átmentésére, bár erről még nem egyeztettek a vezetőséggel. A Nexus önmagában is ellátja ezt a feladatot, hiszen ami létezik – titkosítással vagy anélkül – az a Nexus hálózatában biztosan fellelhető. Ettől függetlenül egy rendszerezés biztosan ráférne, fölösleges lenne átmenteni az összes eddigi csevegést például, amit az egymilliárd lakos egymás között a különböző platformokon végzett. Mina ügyes a rendszerezésben. Minára szükség van!

Kandel lakhelye sokkal szerényebb volt, mint amit megengedhetett volna magának. A bolygó egyik legnagyobb kommunikációs intézetének vezetőjeként igazából bármit megengedhetett volna. Ehelyett egy szolid sorház egyik középső házában lakott Minával már sokadik éve. Persze amikor még ezt a házat megvette, Mina nem létezett, és a jólkereső állást sem ő töltötte be. Aztán jött Mina, jött a Zenit és valahogy mindig maradtak a sorházban. Mindketten elégedettek voltak az otthonukkal, pláne, hogy Mina imádta rendezgetni, átalakítani. Mindig azt mondta, hogy egy nő keze

szükséges ahhoz, hogy egy házból otthont varázsoljon. Kandel sűrűn bólogatva egyetértett vele, már csak azért is, mert neki fogalma sem volt az ilyen finomságokról. Ez volt a fő oka annak, hogy Mina végezte ezeket a feladatokat. Felesége egy oktatási intézményben, a felsőéves korosztálynak tanította a kultúra tantárgyat, azaz irodalmat, nyelv és kommunikációt, médiát, társadalom- és kultúrtörténetet.

Kandel behajtotta maga mögött a bejárati ajtót, majd táskáját a szekrénykére helyezte. A tabjára még szüksége lesz, de egyelőre pihenni szeretne. A munkanap fáradalmaival telve lépett a konyhába, ahol Mina éppen a vacsorát melegítette.

– Láttam, hogy elindultál a Zenitből – köszöntötte mosolyogva Kandelt és megölelte. – Fáradtnak tűnsz, drágám. Kemény napod volt? – kérdezte aggódva.

– Rohanós volt, mint mindig. De most, hogy itthon vagyok veled, máris jobban érzem magam – felelte Kandel, miközben leült az asztalhoz. Mina töltött egy pohár vizet, és átnyújtotta Kandelnek.

– Pihenj egy kicsit, mindjárt megmelegszik a vacsora – mondta kedvesen. Kandel hálásan nézett feleségére. Annyira szerencsésnek érezte magát, hogy Mina ilyen megértő. Bár fáradt volt, a nő közelsége máris felüdítette. A nő éppen az egyik felső polcot próbálta elérni lábujjhegyre állva. Hosszú, sötét, göndör haját most kontyba tűzve hordta, csupán néhány tincs omlott két oldalt rakoncátlanul az arcába. Fújt egyet, fellebbentve a szeme előtt libegőt, majd gyakorlott mozdulatokkal vette ki a sütőből a tálcát, s helyezte az asztalra, miközben valami édes dallamot dúdolgatott magában. Kandel ujjaival gyengéden végig cirógatta a nő mezítelen karját, aki kacagva rántotta el és „törölte le” a férfi

simogatását. Kandel csak mosolygott, majd maga elé vette a tányért.

– Mesélj addig, mi történt veled ma! – kérte Minát, aki ragyogó szemmel nézte, ahogy férje falatozni kezd.

– Semmi érdekes… Főztem, kicsit takarítottam, s élveztem a pihenést, hogy nem kellett bemennem. Lehetne mindig iskolai szünet!

– Ugyan! Ki se bírnád! – nevetett Kandel.

– Egy darabig biztosan élvezném! – vágott vissza Mina. – Ja és olvasgattam kicsit. Jó volt végre csak a magam szórakoztatására olvasni.

– Ha már ennyire ráérsz, adhatnék neked egy feladatot? De csak ha tényleg van rá időd! És csak gondolkodni kellene, ráadásul még a szakmádba is vág valahol. – Kandel óvatosan, finoman próbálta megközelíteni a problémát. Természetesen azt nem tervezte, hogy beavatja Minát a titokba, de legalább megpróbálja felkészíteni.

– Persze, időm, mint az óceán! Mire van szükséged?

– Lehet, hogy a jól megérdemelt szünetben bevonnálak az egyik projektünkbe. Annyi lenne a feladatod, hogy elgondolkodj, milyen kulturális örökséget vinnél egy idegen bolygóra.

– Mármint úgy gondolod, hogy ha átköltöznénk egy másik bolygóra? – Kandel bólintott. – Hm. Érdekes kérdés. És csak a kulturális része érdekel? Mi a cél? Csak megőrzés, vagy esetleg újjáépítés? Mint egy kurátor?

Kandel meglepődött a kérdésen, de igaza van Minának, egyáltalán nem mindegy…

– Melyik a nehezebb?

– Természetesen az újjáépítés. Ha csak meg akarod őrizni, akkor nem kell kiválogatni az információt. Ha viszont egy

civilizáció újjáépítése a feladat, akkor erőteljesen szelektálni kell, továbbá a validitás sokkal többet jelent, mint az első esetben. Hibás alapokra semmiképpen nem építkezhetsz. Milyen projektet csináltok ti, hogy ilyeneken gondolkodtok? Költözni fogunk? – tette fel viccesen a kérdést Mina. Kandel nem mosolyodott el a kérdés hallatán, mire Mina is elkomolyodott, s talán egy picit meg is ijedt.

– Semmi ilyesmi, csak kíváncsi vagyok – felelte pár pillanatnyi hezitálás után.

– Nagyon rosszul hazudsz, Kandel Moran! De gondolom, fölöslegesen faggatnálak. – Kandel bólintott. – Persze, szívesen segítek, amiben tudok. – Mina újból mosolyogni kezdett, ilyenkor az arcán a két gödröcske automatikusan megjelent. Kandel magához húzta és szenvedélyesen megcsókolta, majd átölelte. Azt mondják, az ölelés veszélyes formája az érzelmek kifejezésének: sosem láthatod, hogy a másik arca, a vállad fölött milyen érzelmeket mutat. Kandel arca elsötétült, szomorúság lett úrrá rajta. De csak addig, amíg Mina kibontakozott az öleléséből és adott egy puszit a szájára, mielőtt elkezdte volna a vacsora romjait elpakolni az asztalról.

Kofi meglepetésében leülni is elfelejtett. Aztán végül csak magára talált és visszaült a helyére.

– Hogy érti, hogy tudja? Ismerjük egymást?

– Landan igazgató, jelen pillanatban egy munkahelyen dolgozunk. A Zenitben. – A nő láthatóan jót derült a férfi zavarán, akinek agytekervényei szédítő sebességgel kezdtek dolgozni. A Zenitben együtt dolgoznak, tehát része valamelyik csapatnak. Nem vezető, hiszen őket személyesen ismeri, azaz vagy a tudóscsapatban, vagy a politikusok között kell lennie.

A bolygóvédelemben inkább férfiak vannak, no meg ez a kellemes nő biztosan nem katona.

– Öööö… Segítene legalább abban, hogy melyik területen dolgozik? – Kénytelen volt rákérdezni, mert bizony több százan dolgoznak már együtt az Eseményen, aminek pedig közel a fele nő. És bizony eddig nem igazán figyelte meg őket, egészen más tulajdonságok érdekelték a munkahelyen.

– Mitten ezredes testületében vagyok! – könyörült meg rajta a nő mosolyogva, miután az első izzadtságcseppek megjelentek Kofi halántékán.

– Ne! Hora hadnagy? De hát…

– Esetleg most másképpen nézek ki? – A mosoly csilingelő nevetésbe váltott át, a hadnagy élvezte Kofi döbbent ábrázatát. – A hajam olyankor a sapka alatt van, feltűzve, nincs füldíszem, sminkem, egyenruha van rajtam. Nyugi, nem kérem öntől számon, hogy nem ismert meg civilben.

Kofi még mindig nyitott szájjal, megdöbbent arccal vizsgálta a nőt. Valóban, Mitten mellett mindig van egy nő, aki általában a háttérbe húzódva tevékenykedik. Mitten nem az a fajta, aki hangosan parancsol a beosztottjainak, általában egy tekintet, egy halk szó, vagy félmondat éppen elég hozzá, hogy tudják, mit szeretne. Linta Hora hadnagyot még egyszer sem hallotta beszélni az eltelt dekádok alatt, legfeljebb Mittennel, suttogva. Nem csoda, hogy Kofi nem vette észre az árnyékban bujkáló kollégát.

– Döbbenetes, hogy mennyit jelent egy kiválóan megválasztott ruha vagy a smink – próbált bókolni Kofi a hadnagynak.

– Ó, azt mondja ezzel, hogy alapból jellegtelen vagyok? – Hora hadnagy lebiggyesztette az ajkát.

– Nem, nem! – próbált szabadkozni Kofi. – Egyáltalán nem erre utaltam, bocsásson meg. – Aztán amikor meglátta a nő szája sarkában megbúvó félmosolyt, ő is elmosolyodott. – Haha, behúzott a csőbe. És mondja csak, mit csinál itt, a Kagylóhéjban? Ezt a helyet általában senki sem ismeri, ezért járok ide.

– Egy kedves ismerősöm ajánlotta, állítólag itt lehet a legfinomabb Öböl Gyöngyét enni a városban. Még nem mertem kipróbálni, egyelőre egy pohár bor mellett akartam ezt a kérdést eldönteni.

– Meg fog lepődni, de én is az Öböl Gyöngye miatt járok ide. Éppen most rendeltem egy adaggal. Van kedve velem tartani?

– Ha azt mondja, hogy tényleg érdemes kipróbálni, akkor örömmel. És természetesen, ha nem zavarom magányában. Esetleg vár valakit?

– Nem várok senkit, és kimondottan örülök a társaságnak.

– Akkor csatlakozom – és hívj nyugodtan Lintának. Elvégre munkatársak vagyunk. – Kofi bólintott, és intett a pincérnek.

Linta kiváló társaság volt, Kofinak bizony kapkodnia kellett a fejét. Egyáltalán nem az a fajta nő volt, aki a kérdésekre csupán egyszerű igennel vagy nemmel válaszol. Figyelmet igénylő szavai voltak, amelyek nem csupán mély értelmet hordoztak, de Kofi örömmel fedezte fel, hogy szellemes humor szövi át mondandóját, amelyet a beszélgetésük során kíméletlenül és ügyesen használt fel. Szerette az ilyen embereket, szeretett ilyenekkel együtt dolgozni, vagy egyáltalán a társaságukban lenni.

Későre járt. Az étteremben már csak pár ember tartózkodott rajtuk kívül, a gyertyák puha fénye izgága árnyakat varázsolt a falra, miközben rubinvörös ragyogást

kölcsönzött poharaiknak. Kofi és Linta már az utolsó pohár borukat kortyolgatták, a beszélgetés mélyebb, személyesebb hangvételűre váltott.

– Ugye tudod, hogy az Öböl Gyöngyéhez inkább egy könnyedebb, fehér bor illene? – kérdezte Linta, miközben ennek épp az ellenkezőjét forgatta a poharában.

– Persze, de ha én ezt szeretem! – nevetett Kofi, emelve poharát Linta felé. – De ahogy látom, te sem amellett döntöttél.

– Nincs jobb, mint egy testes, száraz vörösbor. Nekem aztán hiába mondják, hogy elnyomja az étel jellegét! – érintette hozzá saját poharát Kofiéhoz.

– Honnan tudsz te ennyit a borokról? – kérdezte Kofi. – Nem hiszem, hogy olyan sokat iszol.

– Nem, azt azért nem. Az ivásban egy fontos dolog van: minőségit kell inni, ha már egyszer az alkalom úgy hozza. S hogy miért ismerem a borokat? Az első munkahelyemen felszolgáló voltam egy ehhez hasonló étteremben. Na jó, ennél kicsit forgalmasabb volt! – nézett körbe nevetve Linta.

– Felszolgáló? – Kofi álmélkodva nézte a nőt. – Egy ilyen éles eszű, humoros, ráadásul gyönyörű fiatal hölgy miért lesz felszolgáló?

– Éles eszű, humoros, gyönyörű? – Linta tettetett zavarral a háta mögé nézett. – Kihez beszélsz?

– De tényleg! Miért pincérnő? – forszírozta a választ Kofi.

– Nem tudok kibújni a válasz elől, ugye? – Linta nagyot sóhajtott, majd letette poharát az asztalra. Szemei láthatóan szomorúbbá váltak, eltűnt belőlük a csillogás, a bor ellenére.

– Bocsáss meg, ha kellemetlen emlékeket ébresztettem! Nem kell válaszolnod.

– Ugyan, ez is én vagyok, ráadásul nagyon régen történt. Röviden annyi, hogy 17 évesen egy balesetben elvesztettem a

szüleimet. Tömeges közúti baleset, nem hiszem, hogy emlékszel rá, az északi régióban történt, legalább harminc halottja volt. Abban az időben sokat cikkeztek róla, kinek a felelőssége volt, mi történt. De a lényeg: elsőéves voltam kommunikáció szakon, de ahhoz, hogy eltartsam magam, szükségem volt valami olyan pénzkereseti forrásra, ami egyszerű és tudok mellette tanulni. Egy barátom ajánlott be egy helyi étterembe, ahol négy évet dolgoztam, amíg be nem fejeztem az egyetemet. Utána a bolygóvédelem tűnt a legcélszerűbb választásnak, hasznát vettem az összes egyetemi és pincérnői tapasztalatomnak Mitten ezredes mellett.

– Mire gondolsz?

– Kommunikáció, szervezési ismeretek, műveletek tervezése és koordinálása, döntéshozatal, stratégiai döntések elkészítése, na meg persze az adminisztráció. És az sem baj, ha rendelkezel egy jó alappal emberismeretből. Mitten ezredest szerencsére könnyű kiismerni, az egyik legkövetkezetesebb ember, akivel valaha dolgoztam.

– Akkor úgy tűnik, nem indult egyszerűen az életed…

– Nem, valóban nem. De tudod, azt vallom, hogy meg kell tapasztalni a rosszat is, hogy értékelni tudd a jót.

– Na, most jól elrontottam a hangulatot. Sajnálom! – itta ki az utolsó kortyot poharából Kofi.

– Ugyan, ha a hangulat megdöglött, az csakis abból fakadhat, hogy elfogyott mindkettőnk bora! – nevetett fel Linta vidáman, majd ő is kiitta a poharát. – S most?

– Taxival jöttem, ha megengeded, szívesen hazaviszlek – ajánlotta fel Kofi. A nő mosolyogva bólintott.

– De csak akkor, ha felezzük az éttermi költségeket!

– Azt már nem! Én hívtalak meg, szóval én fizetek. És ebben nem fogadok el nemleges választ. – Kofi intett a pincérnek, aki bólintott és a rendeléseket összegző terminálhoz lépett.

– Rendben, köszönöm a rendkívül finom vacsorát és a kellemes bort! De van egy feltételem: a következőt én fizetem!

– Következőt? – Kofi elmosolyodott. – Ez azt jelenti, hogy lesz következő?

– De csak akkor, ha szeretnéd! Ha úgy gondolod, hogy szakmailag összeférhetetlen a privát kapcsolatunk, vagy elviselhetetlennek tartasz… – emelte fel a hangját a befejezetlen mondat végén Linta.

– Nagyon örülnék, ha lenne következő! – Kofi csodálkozott magán. Nem mintha nem lettek volna romantikus kapcsolatai az elmúlt évek során, de most mintha minden sokkal egyszerűbb lenne. Lintát mintha már évek óta ismerné; ahogy belenézett azokba a gyönyörű barna szemekbe, tudta, hogy szüksége van erre az emberre. „Hol voltál eddig?” – kérdezte magában, belefeledkezve a nő teljesen hétköznapi, kecses mozdulataiba, amint éppen a táskáját rendezgette.

– Parancsoljon Landan igazgató, a számla! – tette le az asztalra a tabot a pincér. Kofi rányomta az ujját az érzékelőre, ami a szokott csippanás után az „Elfogadva!” üzenettel válaszolt vissza. – Elégedett volt a kiszolgálással, Landan igazgató?

– Mint mindig Nad, ma is tökéletes volt. Hívna nekünk egy taxit? – a pincér bólintott és a pultján megnyomott egy gombot. Mire kisétáltak az étteremből, az autó már várt rájuk.

A város fényei részegítően csillogtak a könnyű eső utáni nedves utcákon, miközben a taxi lassan haladt a gyér, éjszakai forgalomban. A taxi elektromotorjának duruzsolása volt az egyetlen hang, ami hallatszott. Kofi és Linta egymás mellett

ültek a sofőr mögött. Egy darabig csendben haladtak, majd Kofi megtörte a csendet.

– Ez egy csodálatos este volt, Linta.

– Valóban az volt! Köszönöm, hogy meghívtál.

A közöttük levő, eddig is elhanyagolható távolság észrevehetően csökkent, ezzel együtt a vibrálás és a feszültség fokozatosan nőtt. Az utcáról bevilágító fény megvilágította Linta gyönyörű vonásait, mosolya ragyogott, szemei csillogtak, ahogy magukba szívták az éjszakai város fényeit.

A taxi lelassított, majd megállt. Linta kiszállt, Kofi, méreteit meghazudtoló sebességgel a nő segítségére sietett.

– Mit gondolsz, elbírnál még egy kis borral? Szerintem találok valamit, ha feljössz! – kérdezte hirtelen ötlettől vezérelve, de óvatosan Linta. Kofi a nő finoman hívogató szemébe nézett, a válasz egy halk bólintás volt.

# XII.

Nem volt egyszerű bekerülni Vanto igazgatóhoz. Eleve két teljes napot dolgoztak a tudásanyagok összesítésén, a szabadnapjukat is feláldozva. „Az oknyomozó újságírásban nem létezik pihenőnap!” – ez Yudé talán hatodik szabálya volt, amit Met fejébe próbált begyömöszölni. Összeszedtek mindent, ami a DSzI-ről, a Zenitről, a politikai vonulatokról és a bolygóvédelemről az utóbbi évben megjelent. A Nexus bővelkedett a hivatalos és a meg nem erősített anyagokban, természetesen jó pár összeesküvés-elmélet is napvilágot látott, például a földrengések után – de mindenre szükségük volt. „Sosem tudhatod, hogy egy szennylap hatásvadász cikke nem tartalmaz-e olyan részigazságot, amely segít összeilleszteni a teljes, valódi igazság darabkáit.” – szólt Yudé tizenharmadik szabálya. Miután Met megkérdezte, hogy ugyan, hány ilyen bölcsesség van, Yudé csak egy megsemmisítő pillantást vetett rá, és nem válaszolt.

Szerencsére Yudé nem az a típus volt, aki feladja. Már harmadszor hívta fel apja titkárnőjét, mire nagy nehezen sikerült egy munkaidő utáni, rendkívül rövid időt kiharcolni. Met nem örült annyira a lehetőségnek, aminek hangot is adott.

– Nem gondolod, hogy ennyi idő alatt össze tudjuk neki foglalni azt, amit két napig kutattunk!

– Kedves zúgolódó barátom! Az apámnál már annak is örülni kell, ha egyáltalán meghallgat. Ha ennyit kaptunk, akkor ennyi idő alatt kell megoldanunk. A lényeget elmondjuk neki, s hagyjuk, hogy elgondolkodjon rajta. Ha a megfelelő húrokat pendítjük meg, hidd el, hatásos lesz. Sok mindent el lehet mondani az öregről, de az biztos, hogy a tényeknek hinni fog. A maga idejében egyébként az egyik legjobb újságíró volt,

nem véletlen, hogy nem sokat láttam belőle – sosem volt otthon.

– Tényleg már kérdezni is akartam: úgy tűnik, nem vagytok túl jóban. Valami rosszat csináltál?

– Majd megtanulod, én csak rosszat tudok csinálni! – Yudé erre már felnevetett, bár tisztában volt vele, hogy az apja szemében ez nincs túl messze az igazságtól.

A munkanap elvileg 14.50-ig tart, ők pedig 15.00-ra kaptak időpontot, ami épp csak arra volt elég Vanto igazgatónak, hogy lezárja a napi ügyeket. No, nem mintha ezzel befejezte volna a napi munkát, de a hivatalos részének legalább vége lett. Ena összepakolt és hazament, ő pedig még most fog találkozni Ama Fuera képviselőasszonnyal, aki szerencsére csak Yudé után fél órával, 15.50-re ígérkezett. A közbenső idő tökéletesen elég lesz Yudénak és az ifjú gyakornoknak, hogy beszámoljanak. Elégnek kell lennie, bármit akarnak.

– Gyere be! – válaszolt a kopogásra. Yudé és a fiatalember léptek be. Vanto igazgató a kanapéra mutatott. Még két bejegyzést módosított a naptárában és Yudéhoz fordult. – Nos? Mi volt ilyen fontos?

Van egy régi mondás: amit nem lehet röviden elmondani, azt nem is érdemes. Yudé tudta mit csinál. A rendelkezésre álló idő alatt briliáns módon összefoglalta a talált bizonyítékokat, előállt a feltevésekkel, csatolva hozzá a megszerzett adatokat, forrással együtt. Egyedül a Zenitben talált információt nem tudta bizonyítani, de Met megerősítette, hogy valóban valamilyen titkos kutatás zajlik, Amnae néven, s megemlítették a résztvevő tudósok neveit is.

Vanto igazgató zavarodottan igazgatta a nyakkendőjét. Túl sok tény és véletlenszerűnek tűnő összefüggés volt abban, amit Yudé elmondott, de nem volt meggyőződve arról, hogy tényleg érdemes ezzel foglalkozni.

– És mi a célotok ezzel az anyaggal? – kérdezte Yudét. – Gondolom, ebben a formában nem akarjátok publikálni.

– Nem, apa, így semmiképpen. Azért fordultunk hozzád, mert a beleegyezésed kellene, hogy felgöngyölítsük az ügyet. Kötelességünk, hogy feltárjuk ezt az egészet, pláne, hogy ilyen horderejű problémáról van szó.

– A pánikkeltés biztosan nem lenne hasznos. Főleg nem tőlünk.

– Apa, nem a mi feladatunk, hogy szelektáljuk a híreket. A Horizont mindig arról volt híres, hogy elfogulatlanul és kendőzetlenül publikált bármit – célunk nem más, mint a tényszerű tájékoztatás. Majd az emberek eldöntik, hogy hogyan reagálnak a hírre.

– Szerinted a pánikon kívül lehet más reakció? És ez független attól, hogy igaz, vagy hamis a hír. Lehet, hogy bejelentjük, hatalmas pánikot okozva. Ezzel olyan negatív folyamatokat indíthatunk el, amelyek talán visszafordíthatatlanok lesznek. És ne feledd, valakinek vállalnia kell a felelősséget, ha kiderül, a híresztelésünk nem állja meg a helyét. Ez a valaki pedig csakis én lehetek! – gondolkodott hangosan Vanto igazgató, amikor megzörrent a komja és Ama Fuera jelentkezett.

– Beno, megérkeztem az épületbe. Ha neked most jó, azonnal az irodádnál vagyok.

– Ama, kedvesem! Természetesen gyere nyugodtan, éppen vannak nálam, de hamarosan befejezzük. Addig foglalj helyet az irodám előtt, kérlek!

Yudé talán még sosem hallotta apját ilyen nyájasan beszélni valakivel. Tudta, hogy Ama Fuerával közeli kapcsolatban vannak, elsősorban munkakapcsolatról van szó, de az elhangzott mondatok után már nem volt annyira biztos benne.

– Apa, nem akarunk zavarni, láthatóan dolgod van. Egyetlen mondat még a végére: szinte bizonyos, hogy Ama Fuera is benne van a Zenit-féle projektben. Láthatod az átküldött anyagban. Ha esetleg rákérdeznél nála, persze nem direkt módon, csak finoman, ügyesen…

– Meglátom, de nem fűznék hozzá nagy reményeket. Holnap, legkésőbb holnapután visszaszólok, sikerült-e valamit kideríteni. – Vanto igazgató felállt, jelezve, hogy végeztek. Yudé és Met kiléptek az irodából, már Ena irodájából kifelé találkoztak össze Ama Fuera képviselővel, aki barátságosan mosolygott és biccentett, miközben elhaladt mellettük.

Vanto igazgató a székébe roskadt. Nem akarta felfedni, de a Yudé által hozott anyag jelentősen meglepte. Yudé nem buta fiú, ráadásul szépen felépítette az egészet. Bár csak több ideje lett volna rá a felesége halála után. Mire nagyjából kikeveredett a gyász mardosó időszakából, Yudé már erősen eltávolodott tőle. Megpróbált neki mindent megadni: a legjobb tanárokat, anyagi biztonságot, de érzelmileg egyszerűen nem találták meg soha az összhangot. Yudé mindig is anyás volt, aki inkább elkényeztette, mint felkészítette az életre. Az elmúlt évek alatt folyamatosan tovább távolodtak egymástól. Szakmailag kiváló, de néha még ebben is azt érzi, mintha Yudé direkt őt bosszantaná. Most meg jön ezzel az tömegeket érintő katasztrófával… Tényleg rá kell kérdeznie Amánál.

Yudé és Met visszatértek az irodába. Met lerogyott a kanapéra, karjait maga mellett lógatva, fejét hátradöntve, szemét becsukva halkan szólalt meg.

– Ez a rövid értekezés engem úgy lefárasztott, mintha egész nap alatt fizikai munkát végeztem volna. Pedig hozzá sem szóltam, csak figyeltem. – Yudé felnevetett.

– És képzeld el, hogy egyes emberek önszántukból, akár naponta beszélnek az apámmal – majd elkomolyodva folytatta. – Szerintem, ma nem is volt vészes. Legalább meghallgatott. Lehet, hogy holnap annyit fog mondani, hogy ejtsük az egészet.

– Azt észrevetted, hol volt az a pont, amikor a kételkedésből érdeklődésbe váltott?

– A terminálon látott nevekre gondolsz? Persze, hogy észrevettem, ettől féltem leginkább, ehhez az egy dologhoz nem maradt semmilyen bizonyítékunk azon kívül, hogy valaki leolvasta egy képernyőről. De gyanítom, ez annyira hihetetlennek tűnt, hogy bizonyíték nélkül is elhitte.

– Gondolod, hogy Ama Fuerából ki tud húzni valamit?

– Nem hiszem, ravasz róka a képviselő. Ha ennyire titkos a projekt, semmit sem fog mondani.

A szoba hirtelen csendessé vált, mintha még a levegő is összesűrűsödött volna.

– És mi a terved, ha leállít minket az apád? – kérdezte halkan Met.

– Nem sok mindent tehetünk, legalábbis legálisan.

– Szóval nem hagyjuk abba? – élénkült fel Met.

– Viccelsz? Egy ilyen ügyet? – Yudé felállt a székéből, az ablakhoz sétált és kinézett. A Horizont tágas parkolóját látta maga előtt, ahogy folyamatosan jártak be és ki az autók. Egymilliárd ember él a Mirrán és ha igaza van, milliók élete,

talán az egész déli félteke van veszélyben. S neki kötelessége, hogy tudósítsa őket.

Vanto igazgató kinyitotta az irodája ajtaját. Azonnal mosolyogni kezdett, amikor meglátta Ama Fuera képviselőasszonyt, amint komját nyomogatva, az Ena irodájában levő kényelmes pamlagon üldögélt. A képviselő a szinte kötelező sötétkék kosztümjében volt ma is, nyakában a Sillát ábrázoló stilizált medállal. Ahogy meghallotta, hogy nyílik az ajtó, ő is felpillantott, viszonozva Vanto igazgató mosolyát.

– Beno, de örülök, hogy látlak! – ölelte át barátját. – Remélem, még áll a vacsorameghívás, mert szörnyen éhes vagyok.

– Akár már mehetünk is, csak felkapom a zakómat! – intett vidáman Vanto igazgató, majd visszafordult az irodájába és az ajtó melletti fogasról felkapva felsőjét, a nő után sietett.

Az Édenkert a város egyik legkifinomultabb étterme volt, szinte lehetetlen volt asztalt foglalni holmi halandók számára. Természetesen ez Vanto igazgatónak sosem okozott gondot, már évtizedek óta tagja volt annak a szűk körnek, akiknek állandó foglalásuk – mondhatni bérletük – volt e patinás étterembe. Az étterem belső tere természetesen a luxust, a kifinomultságot és az exkluzivitást tükrözte. Márványpadló, kristálycsillárok, sötét malitfából készült asztalok, kényelmes bőrhuzatú székekkel, arany-fehér mintás abroszokkal és pazar kiegészítőkkel. Az étterem távoli végében apró színpad állt, ahol jelen pillanatban egy zongorista játszott halk dallamokat. A zene tökéletesen illett az exkluzív környezethez, és még inkább emelte a hely varázsát. A tér négy szekcióra osztották, mindegyikhez külön személyzet tartozott, akik sötét öltönyökben szinte észrevétlenül, mégis

rendkívüli figyelemmel követték a vendégek minden mozdulatát.

Vanto igazgató számára ez a hely teljesen megszokott és természetes volt. Automatikusan az „A” szektor felé vette az irányt, oldalán Fuera képviselőasszonnyal. A pincérek jól ismerték őket, nem volt szükség beszédre sem, csupán finom meghajlással jelezték, hogy „Parancsoljanak, a szokásos asztal az önök rendelkezésére áll!”. Ahogy helyet foglaltak, egy pincér máris az asztaluknál termett, egy-egy étlapot nyújtott át a szokásos érdeklődő kérdések után, majd elsietett, hogy hozza az igényelt italokat.

– Bár minden ilyen gördülékenyen menne az életünkben… – mondta szinte saját magának Beno, utalva az előző, szinte forgatókönyvszerű jelenetre.

– Hidd el, egy idő után nagyon unalmas lenne! – Ama legyintett. – Néha szükség van egy kis változatosságra, egy kis meglepetésre.

– Nem szeretem a meglepetéseket!

– Tudom, ebben is különbözünk! Én bezzeg imádom őket! Csak soha, senki nem akar meglepni semmivel! – Ama hangja panaszossá vált. Kivárt néhány századpercet és vidáman folytatta: – Pedig közeleg a születésnapom is.

– Tudom és vettem a lapot! A szokásos hajóút?

– Hány év óta csináljuk? Legalább 15-re emlékszem, de lehet, hogy már becsap a memóriám.

– Legalább annyi… De nem gondolod, hogy a születésnapi „meglepetésed” – Beno két ujjával jelezte az idézőjeleket – már nem annyira meglepetés? Az előbb még te mondtad, mennyire szereted a meglepetéseket, miközben hány éve ugyanazt a hajóutat járjuk be.

– Jól van, te okostojás! Nem baj az, ha van némi állandóság az ember életében. És tudod, hogy még egyetlen évben sem volt kétszer ugyanolyan az utunk, mindig tartogatnak a kikötők valami meglepetést, valami újdonságot.

– Ez igaz, mindig van valami. Egyébként milyen volt az elmúlt pár napod? Alig láttalak az utóbbi időben.

– Munkával teli. De ugye, nem akarsz munkáról beszélgetni?

– Nem, dehogy, csak tudni szeretném, mivel töltöd a napjaidat. Nem a részletekre vagyok kíváncsi, csak nagy vonalakban, általánosságban – puhatolózott óvatosan Beno.

– Elvégre kettőnk munkája sokszor keresztezi egymást. Mint tudjuk, egy újságíró és egy politikus…

– …sosem jó párosítás! – fejezte be Beno Ama elkezdett mondatát, amit már többször hallott, mint amennyiszer szerette volna. Ama mosolygott, úgy érezte, sikerült végre Benót kirángatni a munkával járó ködből, s talán innentől kezdve inkább rá figyel. Közben a pincér is megérkezett a két pohár borral, eléjük tette, majd meghajolva távozott.

– Szóval igen, dolgozom. Bevontak egy projektbe, ahol tanácsadóként dolgozunk néhány kollégámmal. Ismered Kandel Morant – Beno bólintott – ő a projekt felelőse.

– A Zenittel dolgoztok? Nocsak! Érdekesnek hangzik!

– Sajnos, többet nem mondhatok, egészen szigorúak a projekt erre vonatkozó szabályai – húzta el a száját Ama.

– Azt legalább elárulhatod, hogy mikor fog bekövetkezni a katasztrófa?

# XIII.

Sosem szerette a titkolózást. Talán azért, mert sosem ment neki, talán mert nem tartotta igazságosnak, semmilyen indokkal. „Csak azért titkoltam bármit is előled, hogy megvédjelek!” – na az ilyen mondatoktól aztán felállt a nemlétező szőr is a hátán. „Ha rám is tartozik valami, én is érintett vagyok benne, akkor igenis, tessék bevonni és ha tényleg olyan nagy probléma, akkor együtt megoldjuk!” Kandel negyedik napja forgatta ezt a gondolatot a fejében, nem tudott szabadulni tőle. Az eddig titkos projektek könnyen mentek, hiszen Mina egyikben sem volt érintett, fel sem merült benne, hogy bevonja titkos bolygóvédelmi vagy üzleti titkokba. A tanácskozások alkalmával mindig azt az álláspontot képviselte, hogy a lakosság felé még nem kellene publikussá tenni, ezt a megfelelő indokokkal alá is támasztotta: tömeges pánik törne ki, ami társadalmi és gazdasági instabilitást okozna, az emberek állandó, folyamatos félelemben élnének. Nem utolsósorban az emberek elveszítenék a jövőbe vetett hitüket, nem terveznének, a depresszióról és következményeiről nem is beszélve. Ama Fuera egyik csapata pont arra próbál felkészülni, hogy mi lesz, ha kipattan valamilyen módon az ügy. Nik szerint ez már nincs is olyan messze… Ma előkészíti Mina részére a projekt dokumentumait, legalább előtte ne kelljen titkolózni.

Már 07.15-kor a Zenitben volt. Egyelőre az irodájában próbálta összeszedni a gondolatait, ami nem ment olyan könnyedén, mint gondolta. Úgy tűnik, ez a lassan másfél ciklus kellett ahhoz, hogy realizálódjon számára is az elkerülhetetlen vég. Furcsa, hogy mindenki természetesnek

veszi, hogy elkerülhetetlen a végkifejlet, pedig nem is ismerjük konkrétan az okokat, ami ide vezetett. Annyi bizonyos, amit már elején kiderítettek: egy hatalmas területen, mintha egy üreg keletkezett volna a külső magban, amely valószínűleg destabilizálta az idők folyamán a környező területeket. Ha minden igaz, az Endik-hátság alvó vulkánja lesz az első erőteljesebb kitörési pont, illetve annak az egyik pontja, ahol három lemez is csúszik egymástól egyre távolabb, napról napra. Nik ezt a pontot a jelentéseiben következetesen Tetartos néven illeti, állítólag a népe nevezi így ezt a területet, jelentése „a negyedik pusztító". Hogy honnan és miből keletkezett, arra már senki sem emlékszik. De az a lényeg, hogy legalább annyit kiderítettek, hogy a Tetartos a legbiztosabb pont ahhoz, hogy minél többet megtudjanak a katasztrófa mikéntjéről. Ennek alapján van egy kis – habár elég csekély és halvány – remény arra, hogy esetleg kezelni tudják a problémát és nem kell egymilliárd embert elköltöztetni a Mirráról. A tudósok egyik külső csapata éppen bázist épít ki a területen, de még néhány év el fog telni, mire elkezdhetik a tényleges munkát és még több, mire kézzelfogható eredményeket is fel tudnak mutatni. Többen erősen bizakodva tekintenek a jövőre, de ugyanúgy többen vannak, akik egyértelműen a „menthetetlen" kategóriába sorolják az Eseményt.

Rögzítette a számítógépbe Mina adatait, de csak átmenetileg. Előtte még beszélnie kell a többi vezetővel, jó lenne átgondolni, hogy melyek azok a területek, amelyekre egyelőre még senki sem gondolt. Digitális vagy információs kurátorok már léteznek, ők azok, akik – bár kissé különböző céllal – de az emberiség kultúrájának megőrzésére törekednek, a Nexus számára katalogizálják az ismeretanyagot. Gyorsan fel is ütötte a Nexus adatbázisát a

kurátorok címszónál. Lassan lapozgatta a listát, olvasgatta az egyes nevesebb személyek munkásságát, de egyelőre semmi, senki sem ragadta meg a figyelmét. Voltaképpen ugyanazt az egy dolgot csinálták: eldöntötték, hogy az adott információ szükséges-e a jövő nemzedékeinek a számára. Ezeket úgynevezett jelzőkkel, tagekkel látták el, ami arra utalt, hogy átvizsgált, valid információt tartalmaz az adott forrás. A Nexus keresőjében volt is erre egy opció, hogy csak az ilyen taggel ellátott források között keressen, kiszűrve a valótlanságokat és az álhíreket. Természetesen minden dokumentum több taggel is rendelkezhet, hiszen egy szépirodalmi alkotás nem igazán nevezhető valós tényközlésnek. „Mozor kapitány beindította a térhajtóművet, amivel századpercek alatt a következő naprendszerben találták magukat…" – senki sem hiszi el, hogy ez ténylegesen megtörtént, a tag egyértelműen jelzi, hogy ez a képzelet szüleménye, egy fantasztikus regény elképzelt cselekménye.

Az ajtó matt üvegén keresztül egy alak látszott közeledni az iroda felé. Amint kopogásra emelte a kezét, Kandel azonnal felismerte, Nik érkezett meg. Alacsony, vékonyka alakja eltéveszthetetlen volt.

– Gyere be, Nik! – szólt Kandel még a kopogás előtt. Az ajtó nyílt, Nik dugta be a fejét.

– Zavarok? Csak láttam, hogy már bent vagy! – utalt a fényre, ami elárasztotta Kandel modern irodáját.

– Gyere csak, nem zavarsz! – Azzal kikapcsolta a világítást, már elég volt a napfogókon beömlő, természetes fény is. Nik pár lépést beljebb lépett az irodába, s megállt. Kandel önkéntelenül is elmosolyodott, még mindig nem szokta meg, hogy Niknek azt is mondani kell, hogy üljön le. Az asztala előtti két székre mutatott.

– Köszönöm! Szerettem volna megosztani veled valamit, ami a tegnap este folyamán jutott eszembe. Már ha tényleg nem zavarlak! – aggodalmaskodott Nik.

– Mondanám, ha zavarnál. Mi jár a fejedben?

– Ha el kell költöznünk a Mirráról – teljesen mindegy, hogy egy másik bolygóra, vagy csak egy űrállomásra – a génbankhoz hasonlóan egy tudásbankot kellene készítenünk, amellyel tovább örökíthetjük a legfontosabb ismereteket – hadarta el egy levegővel Nik.

– Ha hiszed, ha nem, pont ezen gondolkodom én is! – nevetett fel Kandel, kifordítva a kijelzőt, amin még mindig a kurátorok listája szerepelt. – Elkezdtem átnézni a kurátorokat, akik szóba jöhetnének.

– És? Találtál valakit?

Kandel nemet intett a fejével. Visszafordította a kijelzőt és leült az asztalához. Nik, táskáját maga előtt tartva, szinte lábujjhegyen támaszkodott, annyira aprócska volt, hogy csak így ért le a lába.

– Egyébként, hogy jutott eszedbe ez a feladat?

– Kicsit továbbgondoltam a projektet. Most mindenki arra koncentrál, hogy hogyan tudjuk megmenteni az emberiséget. Viszont az se mindegy, hogy hogyan kezdünk új életet.

– Bizony, nem arról szól a költözés, hogy majd leszállunk egy ismeretlen bolygón és minden ugyanolyan lesz, mint a régi. A nulláról kell kezdenünk mindent – értett egyek Nikkel Kandel.

– Pontosan. Ezzel is foglalkozni kellene valakiknek.

– Nekem egy kicsit személyesebb volt a motivációm – kottyantotta el Kandel.

– Mina? – Nik mosolygott.

– Előtted nincsenek titkok, mi? – kacagott Kandel.

– Teljesen logikus folyamata az eseményeknek.

– Nik, te olyan vagy, mint egy misi – és ezt egyáltalán nem sértésként mondom. Örülök, hogy benne vagy a csapatban, amely megmenti az emberiséget.

Kofi úgy érezte, egész nap vigyorogni szeretne. Persze, tudta az okát, egyértelműen Linta volt az. Ez a nő teljesen elvette az eszét az elmúlt pár nap alatt, pedig sosem gondolta volna, hogy vele ilyesmi megeshet. Tegnap hajnalban a lány egyszerű hazazavarta. „Kofi, nem tehetem meg, hogy nem megyek be a Zenitbe, ahogy neked sem kellene kihagynod. Most menj, odabent találkozunk. Aztán viselkedj!" – jött belőle elő a katona, s még egy utolsó csókot nyomott Kofi ajkaira.

Kofi kisétált az épület elé és komján egy taxit rendelt. Miközben az autót várta, kellemes zsibbadás járta át, s vigyorgott – mi mást tehetett volna. Az útra egyáltalán nem emlékezett, hogy hogy került haza, hogy egyáltalán fizetett-e az útért, hogyan jutott fel a szobájába… A legközelebbi emléke az volt, hogy az ébresztője veszettül hangoskodik, minden bizonnyal elaludt. Eszébe jutottak a kellemes emlékek, amint lehámozta magáról a tegnapi ruhadarabokat, majd beállt egy forró zuhany alá és még mindig csak vigyorgott. Látta maga előtt Linta gyönyörű, kávébarna szemeit, amint kacéran húzza maga után a lakásban a hálószoba felé. Két kezébe fogta Kofi arcát és a szemébe nézett. Kofi úgy érezte, egy pillanatra minden megállt, talán az egész világ is odakint, s csak ők ketten léteznek. Ahogy a lány ajkai megérintették az övét, láthatatlan kapcsolat épült fel köztük, valami olyan, ahol már a szavak feleslegesek voltak, csupán a szívek és a vágyak beszéltek egymáshoz. Az éjszaka egyik felét szenvedélyük megélése töltötte ki, a maradék időben beszélgettek, vagy

nagyon rövid időszakokra, meztelenül elszundítva ölelték egymást.

Késve érkezett a Zenitbe. Tudta, hogy nem okoz gondot pár percnyi késés, de furcsán érezte magát, hiszen sosem szokott késni sehonnan, főleg nem munkából. Nem mintha bárki számonkérhetné, ha egész nap be sem jött volna, akkor is legfeljebb Kandel hiányolná. De most… Most be kellett jönnie. Ráadásul valamilyen indokkal el kell jutnia Mitten ezredeshez, hogy legalább egy pillanatig láthassa Lintát. A szeizmológiai kutatási részlegbe ment először, ahol az irodája is volt. Jó lett volna, ha Nik is itt van valahol, s bár általában már hamarabb megérkezik, most ő sem volt sehol. Bekapcsolta a terminálját és megnézte a napi programot. Semmi különös, még az előző időszak számításait futtatják. Mitten ezredes és csapata éppen három részprojektet futtat: az egyik a várható krízis idején a közrend és a biztonság fenntartásának módozatait kutatja, a második az evakuálás katonai oldalával foglalkozik, míg a harmadik az egyre erősebben jelentkező katasztrófa közvetlen elhárítását és enyhítését vizsgálja. Mitten ezredes általában mindenhol ott van, de a számítógép szerint jelen pillanatban is a harmadik csoport részére tart az erőforrás-kezelésről valamilyen tájékoztatást. Kofi elindult a hosszú folyosón az előadóterem felé, közben megpróbálta kitalálni, hogy milyen indokkal szólítsa meg az ezredest. Persze ilyenkor semmi értelmes ötlet nem jutott eszébe, így majdnem sikeresen beleütközött Lintába az egyik fordulónál.

– Nem tudom, mi történik ma az emberekkel, de mintha mindenki ébren töltötte volna az éjszakát! – Mitten ezredes hangja inkább morgás volt, mint igazi méltatlankodás. – Kofi igazgató, mit keres errefelé? Kandel tanácsos most üzent a vezetőknek, hogy jelentkezzünk nála. Nézte a komját?

– Bocsánat, kicsit elgondolkodtam – hebegte, s miközben elővette a komját, lopva Lintára pillantott, aki lehajtott fejjel, kipirosodva állt az ezredes mellett. – Remélem, nem ijesztettem meg! – próbált teljesen természetesen viselkedni. Linta csak megrázta a fejét, de még mindig nem nézett fel. Gyönyörű hosszú haja most a sapka alá volt kényszerítve, Kofi megborzongott, amint eszébe jutott az illata, ahogy magába szívta az éjjel folyamán. De Mitten zavartalanul folytatta:

– Tartson velünk, valami fontos lehet. Remélem, nem megint valami informatikai gubanc… – A végét már inkább alig hallhatóan fűzte hozzá és elindult a folyosón.

Kofi és Linta kissé lemaradva követték az ezredest, aki egyenruhájában feszítve, peckesen és határozottan menetelt előttük. Lintán hasonló egyenruha volt, csak nadrág helyett szoknyával, no meg egy kicsit nőiesebbre szabva. Kofi eddig nem is vette észre, hogy mennyire kiemeli a lány kerek csípőjét, fenekét. Mintegy véletlenül, megérintette Linta kezét, de csupán egy pillanatra, majd, mint a rosszaságon kapott gyerekek, pironkodva lépdeltek az ezredes után.

Már többen megérkeztek előttük, köztük Nik is. Pár percet még várniuk kellett, addig Kofi – fél szemével azért még mindig Lintát bámulva – Nik mellé sodródott.

– Te tudod, mi folyik itt? – kérdezte halkan.

– Igen! – Nik ugyanúgy, suttogva válaszolt. – Egy új részprojektről fog beszélni.

– Akkor nem újabb informatikai gubanc? – húzódott mosolyra Kofi szája.

– Ezt hogy érted? Persze, hogy nem! – Nik nem értette, mire gondol Kofi.

– Semmi, csak Mitten ezredes élcelődött ezen az előbb – legyintett Kofi, majd helyet foglalt az egyik üres széken,

teljesen véletlenül úgy, hogy rálásson Lintára, aki Mitten ezredes mellett, teljesen csendben és mozdulatlanul üldögélt, mintha ott sem lett volna. „Nem véletlenül nem vettem észre eddig!” – gondolta magában Kofi. Megengedett magának egy félmosolyt a lány felé, mintha nem is konkrétan neki szólna, csak úgy, a terem és az összes bent ülő felé. Amolyan „jól érzem magam!” típusú mosoly volt. Linta hátradőlt a széken, majd Kofira emelte a tekintetét és elmosolyodott egy pillanatra. Kofit villámcsapásként érte a pillantás, felfedezni vélte benne a tegnapi ragadozót, amint a lány lelógó tincsei hozzáértek a férfi arcához, cirógatták a nyakát, mellkasát…

– Kedves kollégák! – rántotta ki az emlékekből Kandel határozott hangja. – Nem akarok feltartani senkit, így azonnal a tárgyra térek. Jelani kollégánkkal – mutatott a férfira – egy újabb részprojektet szeretnénk elindítani. A feladata nem kis dolog: a kultúra átmentése egy új világba, újjáépíteni belőle egy új civilizációt. Úgy tudom, Fuera képviselőasszonynak vannak ezzel kapcsolatos tapasztalatai, így szeretném, ha tudnánk majd valamikor időt szakítani a részletek megbeszélésére. – Fuera képviselő lehajtott fejjel ült, nem reagált nevének említésére. A mellette ülő asszisztense súgott valamit a fülébe, mire végre felnézett.

– Természetesen, úgyis beszélni szerettem volna én is veled – válaszolta apró késéssel. Kandel bólintott, miközben Mitten ezredes arcáról egyértelműen le lehetett olvasni egy alig látható, neheztelő fejcsóválás alatt a „Hát tegnap éjjel tényleg senki sem aludt?” kérdést.

Kandel még beszélt pár mondatot arról, hogy érdemes lenne elgondolkodni, milyen újabb részprojekteket kellene elindítani, de Kofi már szinte nem is hallotta, teljesen máshol járt az esze és bár ő ezt nem érzékelte, de megint vigyorgott. Szélesen, fesztelenül, akaratlanul.

# XIV.

Ama Fuera képviselőasszony valóban fáradt volt; alig aludt valamit az éjjel. Benóval késő estig beszélgettek a vacsoránál, s ennek eredményeként ma bejön a Zenithez. Már egészen nyugodtan gondolt vissza az előző estére, de amikor Beno Vanto igazgató minden kertelés nélkül rákérdezett, hogy mikor következik be a katasztrófa, legszívesebben eltűnt volna az étteremből, ijedtében a szíve a torkában dobogott.

*Ama keze félúton megállt a levegőben, majd visszatette poharát az asztalra, miközben nagyot sóhajtva Benóra nézett.*

*– Ezt meg honnan tudtad meg?*

*– Tőled. Most. – Beno beleivott a borába, még mindig ugyanolyan finom volt, ahogy számított rá. Hagyta, hogy Ama folytassa, ha már elkezdte.*

*– Nem lenne szabad erről beszélnünk. Nagyon szigorú titoktartási… – A nő ujjai szinte elfehéredtek, ahogy a poharába kapaszkodott.*

*– Sejtem, de nem érdekel. Tudod, hogy megvannak a forrásaim. Ha akarom kiderítem, mi folyik a Zenit keleti szárnyában, hogy mit keres ott a bolygóvédelem, meg az a rengeteg tudós.*

*– Beno, kényelmetlen helyzetbe hozol – jegyezte meg, kerülve Beno tekintetét. – Ha megszegem, amit aláírtam, azzal árulást követek el, bíróság elég kerülhetek, komoly büntetéssel néznék szembe. Már így is túl sokat mondtam. Azt sem kellene tudnod, hogy létezik a projekt.*

*– Rengeteget tudok az Amnae-projektről. – Beno blöffölt, bár eddig úgy tűnt, Yudé minden megérzése helyes volt. Ezzel még lehet egy kicsit játszani, hátha több minden kiderül. Nem*

*akarta Amát belekeverni semmi bűncselekménybe, ha mindent elmondana, akkor is körömszakadtáig tagadná, hogy ő volt a forrása. Különben is, amíg nincsenek konkrét bizonyítékok, csak következtetések, addig semmi nem jelenhet meg a Horizont oldalán.*

*– Nem tudom, honnan szerezted az információid, de ha többet akarsz tudni az Eseményről, Kandel Moranhoz kell fordulnod. – Ama észre sem vette, hogy elkottyintotta a projekt témáját, vagy csak úgy gondolta, hogy Beno már ezt is tudja, s ezzel semmilyen titkos információt nem ad ki. Beno egy szempillantás alatt feldolgozta az információt, az eddigi tudását összekapcsolta vele és folytatta a finom faggatózást – ügyelve arra, hogy semmiképpen ne lépjen túl egy határt, ugyanis Ama azonnal bezárkózna.*

*– Nem gondolod, hogy az embereknek tudniuk kellene az Eseményről? Az ő életükről van szó. – Ezzel kockázatot vállalt, mert még nem tudhatta biztosan, hogy tényleg betalált a katasztrófával, de minden jel arra utalt, hogy jó nyomon van.*

*– Én is ezzel kezdtem, de megállítottak. Talán jó indokkal: egy ekkora kataklizma elképzelhetetlen bonyodalmakat okozna még a jelenlegi generációnak is, fogalmunk sincs róla, mit indítanánk el. Ettől függetlenül készülünk rá, hogy majd egyszer a publikum elé tárjuk, de ezt a lehető legóvatosabban kell megtennünk.*

*Beno ezzel több újabb információhoz is jutott: a Mirra pusztulása nem az ő idejükben történik meg, ráadásul Ama kataklizmának hívta. Nem dobálózna csak úgy ilyen kifejezésekkel. De vajon milyen jellegű eseményről van szó? Igaza lehet Yudénak abban is, hogy a rengésekkel van kapcsolatban? Egy próbát megér.*

*– És biztos, hogy nem tudtok a rengésekkel valamit kezdeni? Annyi kiváló eszű tudós van a bolygón, nem hiszem, hogy nem tudnak semmit tenni.*

*Ama szomorúan megrázta a fejét.*

*– Persze, folynak a kutatások, de egyelőre semmi remény. Nem titok, hogy az Endik-hátságon egy tenger alatti kutatólabort kezdtünk megépíteni, remélem, ott találnak valami megoldást. Ne gondold, hogy amiért minket nem érint közvetlenül, nekünk egyszerű. Neked is, nekem is felnőtt gyermekeink vannak. Az ő unokáik unokái már nyakig benne lesznek a katasztrófa hatásaiban – amiről természetesen nem beszélhetek. Beno, tudom, hogy kiváló újságíró vagy, s hogy a tájékoztatás az életed. De kérlek, ezt inkább ne feszegesd. Ha tudni akarod a részleteket, beszélj Kandellel, de ő is csak akkor fog neked felvilágosítást adni, ha aláírod a titoktartási nyilatkozatot. Ebből nem lehet újságcikk, nem tudod, mit indítanál el.*

*– Beszélni fogok vele és ígérem, bármit megtudok, nem hozom nyilvánosságra. Tudod, hogy ha megígérek valamit…*

*– Tudom és bízom benned. – Ama szinte felsóhajtott, hatalmas súly gördült le a mellkasáról. – Más ok miatt is beszélned kellene vele: az én csoportom feladata előkészíteni a publikussá tételt néhány éven belül. Egy ilyen koponyára mindig szüksége lesz a projektnek. Ha a sajtó támogat, mint politikust, akkor talán könnyebben vészeljük át azt az időszakot.*

*– Mikorra tervezitek a kinyilatkoztatást?*

*– Legalább egy évre van szükség ahhoz, hogy felmérjük a lehetséges reakciókat és felkészüljünk rájuk. Futtatjuk a szimulációkat, kiváló szakembereink dolgoznak rajta.*

*– Akkor Mitten ezredesnek fő a feje, gondolom – nevetett Beno.*

*– Egész komoly csapatot hozott össze. Eddig még sosem volt vele komolyabb kapcsolatom, de úgy tűnik, érti a dolgát. A fenébe, ígérd meg, hogy holnap beszélsz Kandellel és aláírod azt a fránya nyilatkozatot! Nincs kedvem titkolózni előtted, és tényleg szükségem van az eszedre.*

*– Megígérem! – fogta meg Ama mindkét kezét Beno és belenézett a szemébe. – Lassan harminc év telt el, hogy ismerjük egymást. Mindig megbízhattam benned, mindig ott voltál, amikor segítségre volt szükségem. Te vagy a legjobb barátom.*

*– Beno, a dátumok sosem volt az erősséged, már több mint harminc éve ismerjük egymást. És tudd, hogy én is így érzek. Szóval segíts megmenteni a világot, vagy legalábbis tompítani a katasztrófa okozta károkat. És nézd, hozzák a vacsoránkat. Meddig is érsz rá?*

*– Amíg csak szükséged van rám! – s gyengéden megsimogatta a nő kezét, miközben érezte, amint a nyakán az összes szőr felállt. „A Hetekre! Mekkora lehet ez a katasztrófa? Yudé, mibe nyúltál bele?”*

*Elfogyott egy egész üveg bor, de Ama nem csalódott: Beno még mindig olyan éles eszű, ahogy remélte. S ami a legfontosabb: nem politikus szemmel figyeli az eseményeket, egészen más perspektívát tud biztosítani egyes részleteknek. Mindent elmesélt neki, ami ahhoz kellett, hogy megfelelően átlássa a feladatukat. Beno bólogatott, néha belekérdezett néhány apróságba, majd ahogy ő szokta, saját szavaival összefoglalta a hallottakat. Ama privát tabján jegyzetelt, de előrelátóan titkos módba kapcsolta, nehogy a Nexus szinkronizálja a feljegyzéseit.*

Fuera képviselő Kandel irodájában maradt a megbeszélés után, csupán átült a kényelmesebb, kétszemélyes, sötétzöld kanapéra. Türelmesen megvárta, míg Kandel befejezi a vezetőknek szánt napi instrukciókat, addig a tegnap esti jegyzeteit lapozgatta. Hasznos volt, azt meg kell hagyni, azaz Benót mindenképpen be kell vonni a csapatba.

– Ama, úgy tudom, megbízható ismeretséged van a GKMK-nál. Jól emlékszem, hogy a lányod is ott dolgozik? – ült le végre Kandel is az asztalához.

– Igen, sejtettem, hogy őket akarod bevonni. Hány emberre lenne szükséged? – kérdezte Fuera.

– Szerintem egyelőre legalább hat–nyolc hozzáértő szakember jól jönne, aztán majd bővíthetitek, amint látjátok a munka volumenét. Plusz szeretnék valamit kérni. Szeretném, ha Minát is bevennék, bevennétek a csapatba. Rendkívül nehéz előtte titkolóznom, és őszintén hiszem, hogy a csapat hasznára válna.

– Tökéletesen értem, miről beszélsz! – Fuera meg is ragadta a lehetőséget, hogy az esti megbeszélését felhozza. – Kandel, nekem is lenne egy emberem, akit szeretnék bevonni a projektbe. Tegnap egy érdekes beszélgetésem volt Beno Vantóval.

– A Horizont vezetőjével? – Fuera bólintott.

– Viszont ami a legmegdöbbentőbb volt számomra, hogy szinte mindent tudott a projektünkről.

– Micsoda? – pattant fel a székéből Kandel. – Ez lehetetlen!

– Pedig így volt. Tudta, mi készül, tudta, kik vesznek részt a kutatásban – mindent tudott. De ne aggódj, semmit sem fog mondani. De hogy bebiztosítsuk magunkat – no meg mert hatalmas koponya – szeretném, ha a saját csoportomban dolgozna. Ha nem baj, a mai napon be is jönne.

– Rendben Ama, de biztonsági problémánk van, hiszen olyan információk kerültek ki, amelyeknek nem lett volna szabad! – Kandel kétségbeesetten emelte fel a hangját. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Meg kell tudnod tőle, hogy kitől szerezte az információt.

– Sajnálom, az nem fog menni. Egyrészt jóbarátom, nem fogom akarata ellenére kifaggatni. Másrészt ne feledkezz el róla, hogy újságíró – nem fogja felfedni a forrásait.

– Ama, ez nem így működik. Ha ő megtudta, akkor más is ugyanúgy kiderítheti, min ügyködünk. Úgy tűnik, szigorúbb megkötéseket kell foganatosítanunk.

Fuera csak széttárta a karját, ez már tényleg nem az ő felelőssége. Csupán rámutatott – még ha közvetve is – egy problémára, ami nem rajta múlott.

Kandelen látszott, hogy jár az agya, egyszerűen nem tudta elfogadni, hogy valaki betört az ő kis rendszerébe és olyan információt vitt ki, ami szigorúan titkosított volt. Vagy lehet, hogy nem is törtek be? Lehet, hogy a pár ember, akinek engedélyezett volt egy-egy titkosított tabon kivinni az adatokat, lehet, hogy ők okozták a szivárgást? Mi van, ha például Kofi irodáját hallgatják le? Amikor pihenőnapokon onnan dolgozik, készíti az összefoglalót, simán megfigyelhették. Vagy bármelyik vezető, aki néha hazaviszi a munkáját. A Zenit egy igazi digitális erődítmény, egyszerűen nem lehetséges, hogy valaki ide betörjön és… Megrázta a fejét. Ha így folytatja, a végén üldözési mániája lesz, mindenkiben csak az árulást fogja látni.

– Köszönöm, hogy jelezted a problémát. Természetesen Beno Vanto igazgatót szívesen látjuk a csapatban, annyira ismerem, hogy kiváló hírű zsurnaliszta. Megkérlek akkor, hogy derítsd ki, kik lennének alkalmasak a kultúramentő részprojektünkben való részvételre és jelezd, mikor tartjátok

a tájékoztató megbeszélést. Szeretnék én is részt venni rajta. S természetesen hozom Minát – keserűen elmosolyodott. Fuera felállt, bólintott és kilépett az irodából.

Kandel azonnal a számítógépe elé ült. Túlságosan lazán kezelte a biztonsági rendszert. Bízott az embereiben, de elfelejtette, hogy nem feltétlenül múlik minden rajtuk. Léteznek családtagjaik, szeretteik, barátaik, de ugyanakkor léteznek ellenségeik és rosszakaróik is, akik sok mindenre képesek. Lehetséges, hogy valamelyiküket egyszerűen csak megfigyelték és véletlenül jutott tudomásukra a projekt. De hogy jutottak el Vanto igazgatóhoz? És miért nem publikálta azonnal? Nem utolsósorban miért mondta el Fuera képviselőnek, hogy tud az itt folyó munkálatokról? A kérdések egyre sokasodtak, de válasz egyikre sem érkezett. Két fontos módosítás kavargott a fejében, amit mihamarabb ki kell küldenie a vezetőknek: elsősorban, hogy mától kezdve a projekttel kapcsolatban csak az intézmény berkein belül lehetséges dolgozni, tilos kivinni bármit. A másik viszont egy igen sürgető feladat: fel kell gyorsítani a nyilvánosság tájékoztatására vonatkozó előkészületeket. „Még a végén igaza lesz Niknek és idő előtt kipattan a hír és akkor az istenek óvjanak meg minket.” – gondolta Kandel, miközben egy másik érzés is befészkelte magát a gondolataiba: „Viszont akkor végre nem kellene titkolózni…”.

# XV.

Met már egészen korán beért a Horizonthoz. Amíg Yudéra várt, az előtérben ücsörögve azon töprengett, hogyan reagál majd Vanto igazgató, egyáltalán beszélt-e Fuera képviselővel? Első pillantásra szimpatikusnak tűnt a nő, és úgy látszott, közeli kapcsolatban áll az öreg Vanto papával, azaz van rá esély, hogy valamit megtudjon tőle. Átlapozta a napi híreket, de semmi sem kötötte le a figyelmét. Eszébe jutott, hogy vajon mi van most Tiával… Ott voltak a Zenitben, simán találkozhattak volna vele, de valahogy a kis incidens után fel sem merte hozni Yudénak, sokkal riadtabb volt annál, minthogy ezzel foglalkozzon. Alig várták, hogy elmenekülhessenek a színhelyről, mintha a Zenit tehetne arról, hogy katasztrófa közeledik. Azért írt tegnap este a lánynak egy érdeklődő üzenetet, de még nem érkezett válasz. Egyáltalán mit csinál Tia egy kommunikációs, szervező cégnél? Rendszerezi a beosztásokat? Feltölti a tabokra a programot és a kapcsolódó anyagokat? Beállítja a konferenciák paramétereit, kiértesíti a résztvevőket, foglalkozik a regisztrációval? Magában mosolyogva arra gondolt, hogy semmi sem ér fel azzal, amit ők csinálnak, hiszen rengeteg ember megmentése a tét. Vagy valami ilyesmi.

– Nagyon belefeledkeztél a gondolataidba, már harmadjára köszönök. – Yudé állt előtte, egyik kezében a táskájával, a másikban egy papírzacskóval, ami valószínűleg a reggelijét tartalmazta.

– Tényleg? Nem vettelek észre… – állt fel a székről és elindult Yudé után, aki menet közben hátranyújtotta a zacskót. Met kivett belőle egy pogácsát és rágcsálni kezdte. Már reggelizett, de jól esett neki ez a kis sós, fűszeres íz. – Nem

reggeliztél? – kérdezett rá Yudéra, aki folyamatosan tömte magába az apró falatkákat.

– Á, későn ébredtem, nem volt rá időm. Vadakat álmodtam, nem aludtam túl jól.

– Remélem, a projektünkkel kapcsolatban!

– Ami azt illeti, igen, bár annyira nem örültem neki. Egy utcán mentem, vagy inkább valami tér lehetett? – Yudé összeráncolt homlokkal próbált emlékezni az álomra, miközben már a liftben haladtak a harmadik emelet felé. – Szürke, gomolygó köd hömpölygött, csak kis távolságra láttam előre. Üres volt minden, néhány fát és egy-egy padot véltem felfedezni, próbáltam nem beléjük ütközni. Sietni kezdtem. A köd lassan oszlott, s nagy nehezen megláttam a távolban néhány embert, ahogy nyugodtan sétálgattak, csevegtek. Futni kezdtem feléjük, de egyszerre csak egy láthatatlan falba ütköztem és elestem. Ahogy felnéztem a földről, a távolban robbanások gyűrűztek, feltartóztathatatlanul közeledtek, mindent elnyelve. Olyan volt, mint amikor a Silla felkel és a horizontot vörösre festi, de ez mozgott, közeledett, a bolygó sötét felszínét felszakítva, törmeléket köpve a levegőbe. Kiabáltam, hogy meneküljenek, de észre sem vettek, úgy sétálgattak, mint akik teljes biztonságban érzik magukat, vagy inkább, mint akik teljes tudatlanságban vannak. Futottam a fal mellett, de nem akart véget érni, mintha egy búra alá tettek volna, amiből még a hang sem tud kitörni. Rettegve üvöltöttem, de nem jött ki hang a torkomon, vertem a falat az öklömmel, de senki sem figyelt rám. A robbanások pedig közeledtek, mindent felemésztve, ami az útjukba került – fejezte be Yudé az álmát, láthatóan még mindig a hatása alatt összerezzenve.

– Huh, ez kemény lehetett! – Met is összerázkódott, amint belegondolt Yudé álmába és levetette magát az irodai kanapéra. – Mit gondolsz, kapunk ma választ apádtól?

– Azt ígérte, de bármi történhet, kivárjuk türelemmel.

– S addig? Van valami terved a mai napra?

– Van bizony! Nyomozunk tovább! De csak csendben, fű alatt, semmi felhajtás. – Yudénak már megvolt a terve, bár egy kicsit hosszabb utat kell megtenni, de valami azt súgta, megéri. Komótosan pakolgatott tovább az asztalán, direkt figyelmen kívül hagyva, ahogy Met széttárt kezekkel várja a további magyarázatot. Elmosolyodott, ez a fiatalember a régi önmagára emlékeztette, agilis stílusa tetszett neki.

– És? – Met végül nem bírta tovább. – Beavatnál?

Yudé felvette a tabját, megnyitott egy oldalt, majd Met felé nyújtotta. Egy újságcikk volt rajta, „Új kutatási irányok" címmel. A hír szerint az Endik-hátság rengéseinek további vizsgálatára kutatólabort hoznak létre, amely a közeljövőben jóval hamarabb képes lesz jelezni az esetleges, tengerfenék alatti lemezmozgásokat. Bla-bla-bla… Met átfutotta a cikk további részét is, de már semmilyen konkrét információt nem tartalmazott. Ketten nyilatkoztak benne, hogy mekkora áttöréseket lehet ezzel elérni, hogy milyen jó ez a tengerparti városok számára, hogy erre mennyire szükségünk volt, s most végre megszerezték a megfelelő támogatásokat. Met kérdően nézett Yudéra.

– Biztos vagyok benne, hogy közük van hozzá – válaszolt a fel nem tett kérdésre. – Rakd össze: kisebb földrengések, hirtelen összerántják a bolygó minden területének vezetőit a Zenitbe, kiderül, hogy valami katasztrófa fenyegeti a környéket, erre éppen az Endik-hátság környékén, éppen a földmozgásokat kezdik el figyelni. Nem léteznek véletlenek,

csakis ok-okozati összefüggések. Még akkor is így van, ha mi nem tudjuk megmagyarázni.

– Huszonnyolcadik szabály? – Met viccelni próbált, de látta, hogy Yudé teljesen komolyan gondolja, amit mond. Végül is, van benne ráció. De az még mindig nem tiszta, hogy egy földrengés hogyan tudna milliókat elpusztítani. Legfeljebb néhány száz kilométeres körzetben problémát okoz, de hogy emiatt mondjuk egy kontinens veszélybe kerüljön? Ezt a gondolatát megosztott Yudéval is.

– Nos, igen, ez még nyitott kérdés. Az egyetlen gyenge láncszem – de bízom benne, hogy apa ma magyarázattal szolgál. Viszont, ha ma még el akarunk jutni az Endik-hátságra, akkor indulnunk kell, minél hamarabb.

– Én készen vagyok! – Met úgy pattant fel a kanapéról, mintha megcsípték volna. – Hozzak valamit?

– Ja, szerencsét. Sok szerencsét! De egyelőre a tabod is megteszi. – Yudé már kifelé tartott az irodából, Met sietve loholt utána, zakóját útközben magára húzva.

– És mire számítasz? Az biztos, hogy nem engednek be minket az építési területre. Információt meg pláne nem adnak… Egyébként is kit találunk ott? Építési munkásokat? Azok szerinted mit tudnak az egészről?

– Nyugi már, csillapodj le! – állt meg Yudé és mosolyogva ránézett. – Mindenhol találhatunk nyomokat, amelyek elvezetnek újabb nyomokhoz és így tovább. Csak légy türelmes! Egy ennél egyszerűbb cikk bizonyítékait is egy évig gyűjtöttem. Apró lépések, apró lépések…

– Rendben, csak haladjunk már! – nevetett Met, és továbbindult. Yudé megrázta a fejét és szemforgatva a fiú után indult. Ebédidőre megérkeznek az Endik-hátság környékére, az építési területhez. A cikk szerint közvetlenül a

parton tervezik felhúzni a kutatólabor szárazföldi részét, aminek egy része a vízszint alatt lesz.

– Hosszú út áll előttünk, szóval csinálok valami zenét – mondta Yudé és rákapcsolódott a Nexus „Klasszikusok” zenei csatornájára. Most Meten volt a szemforgatás ideje, de őszintén szólva ő is szerette ezeket a viszonylag régi zenéket. Legalább nem lesz unalmas az út.

Vanto igazgató nem sietett a Zenithez. Tervei szerint inkább a délutáni órákra tervezte Kandel Moran meglátogatását. Ama már jelezte neki, hogy az igazgató fogadja, de tudta, hogy formaság az egész. Arra is figyelmeztette, hogy Kandel érdeklődött az információk kiszivárogtatójának kilétéről, s hogy erről biztosan őt is meg fogja kérdezni. Természetesen sosem árulná el, hogy Amától kapta tudásának nagy részét és nem csak az újságírói íratlan szabályok miatt, de Ama a barátja is.

Tegnap este nagyon jól érezte magát vele, úgy látta, Ama is élvezte a társalgást. Sok év óta először érezte magát újra újságírónak, most döbbent rá, régen mennyire szerette ezt a szakmát. Ma már inkább munkaként tekint rá, de akkor mindent élesebben, színesebben látott. Az oknyomozó munka volt élete, az iroda pedig a második otthona. Valaha a cikkek írása, a történetek előhúzása a semmiből, a társadalom sötét titkainak feltárása volt mindennapjai első és utolsó gondolata. Azokban az időkben a munka nem munka volt, hanem élvezet, szenvedély, és néha – ha őszinte akar lenni – menekülés. Visszagondolt az izgalomra, amit akkor érzett, amikor egy új történet nyomába eredt. Az a bizsergő érzet, amikor először találtak valami nagyot, amikor az első szálak a helyükre kerültek, és a nagy kép kezdett összeállni. A félelem és az izgalom keveréke, amikor elindult a nyomokon,

tudva, hogy a történet, amit feltárt, nagy hatással lesz az emberekre, talán még a világra is. A hihetetlen megkönnyebbülés, amikor a cikk végre megjelent, és az olvasók reakcióit látva, tudta, hogy a kemény munka meghozta gyümölcsét.

Csak most vette észre, hogy az asztalánál ülve a hatalmas napfogón át bámult kifelé, belefeledkezve a város forgatagába. Gondolatai Yudéra terelődtek. A fiú olyan volt, mint a tükörképe: ugyanaz a szenvedély az újságírás iránt, ugyanaz a tűz a szemében. Még a gesztusai is szinte azonosak voltak az övéivel. Sokszor haragudott rá, még ha nem is mindig értette, miért. A fiú olyan makacs volt, és néha olyan vakmerő, hogy az már szinte felelőtlenségnek tűnt. Mégis, valahol mélyen belül tudta, hogy mindez ismerős. Az az elszántság, hogy a történeteket elmesélhesse, ahogy szinte bármit feláldozott volna az igazság feltárása érdekében, nem volt idegen számára. Hiszen ő maga is ugyanígy élt, ugyanígy dolgozott, amikor fiatalabb volt.

A férfi lassan felállt az asztalától, és átment az ablakhoz. Nézte, ahogy a város, mint egy hatalmas élőlény mozog, változik, és érezte, hogy a belső vihara lassan elcsitul. Megértette, hogy a fiának is meg kell engednie, hogy a saját útját járja, hibákkal, sikerekkel és minden mással, ami az újságíráshoz tartozik. Tudta, hogy támogatnia kell a fiát, ahogyan ő maga is szerette volna, hogy támogassák annak idején. Talán még nem késő.

Beno elmosolyodott, és eldöntötte, hogy holnap beszél Yudéval. Megosztja vele a gondolatait, bocsánatot kér és támogatását ajánlja fel. Mert végül is, ők ketten nem csak apa és fia voltak, hanem két újságíró is, akik ugyanazon a szenvedélyen osztoztak, és ugyanazért a célért harcoltak.

# XVI.

Linta és Kofi összefonódva feküdtek az ágyban. Linta egy vékony lepedőt húzott magára, elfedve egyébként tökéletes alakját. Kofi éppen csak a szélét kapta meg, ami éppen arra volt elég, hogy a derekát betakarja. A lány fejét a férfi széles mellkasán pihentette, miközben annak karja ölelte őt. A szobában immár nyugalom honolt, csak a távolinak tűnő nagyvárosi zajok és kettőjük lecsillapodott légzése törte meg a csendet. Linta ujjai finoman cirógatták Kofi mellkasát, a férfi pedig gyengéden simogatta a lány hátát. A légzésük szinte szinkronban volt, mintha az egész világ velük együtt lélegzett volna.

– Nem találod túl gyorsnak, ahogy haladunk? – Kofi mély hangja szinte belesimult a csendbe.

– Te annak érzed? – Linta felkönyökölt és Kofi szemébe nézett.

– Én egyáltalán nem, de a te véleményedre vagyok kíváncsi. Ha valami zavar, tudod, hogy elmondhatod! – érintette meg Kofi a lány orra hegyét egy pillanatra.

– És ez természetesen visszafelé is érvényes. De nem, nem találom gyorsnak, inkább olyan, mintha már évek óta ismernénk egymást. Olyan természetes minden, amit együtt csinálunk. Nem kell megkérdőjeleznem a döntéseimet, csak egyszerűen azt teszem, amit helyesnek találok. És úgy tűnik, ez egybecseng azzal, amit te teszel vagy gondolsz.

– És az jó? – Kofi elmosolyodott. A költői kérdést Linta nem válaszolta meg, inkább megcsókolta a férfit.

– Még nem kérdeztem, de meg kellene beszélnünk az Esemény kérdését is. – Kofi a hátára fordult és a mennyezetet kezdte bámulni.

– Valahogy tudtam, hogy fel fogod hozni a témát! – nevetett Linta és rágördült a férfira. Hosszú haja sátorként borította Kofi arcát, kizárva a külvilág bajait. Arcuk csupán néhány centire volt egymástól, orruk és ajkaik szinte összeértek.

– Akkor biztosan felkészültél rá! –Kofi szája is mosolyra húzódott, miután ajkaik szétváltak a hosszú csók után és biztonságos távolságba kerültek egymástól.

– Kicsit tartok tőle, hogy elmondjam, mert lehet, hogy ebben erősen különbözően gondolkodunk. – Linta, még mindig Kofin fekve, fejét a férfi mellkasára fektette, aki viccesen megmozdította a mellizmát, ezzel kényszerítve a választ. – Jól van, jól van! Mondom! – Linta nagy levegőt vett. – Egyáltalán nem zavar, s különösképpen nem is érdekel. Most kidobsz, mert érzéketlennek tartasz? – szorította magához a férfit.

Kofi nevetése mély mennydörgésként gördült végig a falakon, őszinte és örömteli nevetés volt, Linta szinte pattogott a mellkasán, ahogy az fel- s alá járt. Végre oldalra fordult, finoman az ágyra eresztve a lányt, majd lassan a nevetést is abbahagyta könnyeit törölgetve. A lány csodálkozva nézett a férfira, még nem látta ilyen állapotban, de tetszett neki.

– Természetesen bármit mondtál volna, sosem tartanálak érzéketlennek – válaszolt Kofi, amikor újra levegőhöz jutott. – De ez pontosan összecseng azzal, amit én gondolok az Eseményről. Szerencsére minket még nem érint, legfeljebb a gyermekeinket.

Linta elkomorodott.

– És te akarsz…?

– Nem, egyelőre nem tervezem… Régen még szerettem volna gyereket, de amióta tudom, amit tudok, azóta valahogy felelőtlenségnek érzem.

– Akkor mi leszünk azok, akik nem biztosítunk újabb szenvedő alanyokat az elkövetkező Eseményhez? – Linta összefűzte ujjait Kofi hatalmas ujjaival.

– Úgy tűnik… De egyáltalán nem bánom. Ha pedig kiderülne, hogy mégsem lesz katasztrófa, akkor még mindig van megoldás. Persze attól még próbálkozhatunk! – és nevetve magára húzta a lányt.

Kandel valamennyire megnyugodva nyomogatta a billentyűzetet. Beno Vanto érkezik hamarosan, a szükséges dokumentumokat már előkészítette, nem akar vele felesleges köröket futni. Különben is, dekádonként így is egyre több embert vonnak be a projektbe. Folyamatosan merülnek fel új feladatok, amelyeket el kell látni. Ez nem az a projekt, ahol több év van az előkészítésre, a pontos erőforrás-felmérésre, itt ezek a megvalósítás alatt derülnek ki. Nincs rá forgatókönyv, nincs olyan ember, aki dolgozott már ilyenben, vagy egyáltalán van fogalma, hogy hogyan kell egy ilyet levezényelni. Igazából csak azért esett rá a választás, mivel a Zenit a bolygóvédelem kommunikációs szegmense volt, s rendelkeznek a megfelelő infrastruktúrával. Ma este Minával is hitelesíti a legfontosabb dokumentumokat, s elmeséli neki, min dolgoznak. Reggel, amikor felébredt, Mina mellette szuszogott csendesen, haja szétterülve a párnán. Olyan nyugodtan aludt… Ha tudná, hogy a világ, amit ismerünk, hamarosan véget fog érni, vajon ugyanilyen nyugodtan aludna? Kandel egy pillanatra megingott. Kinek lesz az jó, ha Mina nyakába akasztja ezt a terhet? Neki biztosan, hiszen a kellemetlen érzés, a benne levő láthatatlan húr, ami a szíve és az agya között egyre inkább feszül, végre lazulhatna kicsit. De Mina? Kandelnek eszébe jutott a tegnap esti beszélgetésük egy részlete, amikor Mina megkérdezte, hogy mit titkol, amihez

kultúramentésre van szükség. Mintha a szíve szakadt volna meg. Tudja, hogy Mina gyermeket szeretne, sőt, ha megoldható, akkor gyermekeket. Nem véletlenül lett oktató, egyszerűen az a közeg, ami megnyugtatja, ami feltölti. A döntést meg kell neki adni, hogy a világ pusztulásának tudatában is akarja-e. Még egy ok volt, ami miatt Kandel mindenképpen el akarta mondani az igazat, felkészítve feleségét az elképzelhetetlenre: ha Niknek igaza van, akkor ez az egész előbb-utóbb úgyis kiderül. Ahogy Vanto igazgató is megtudta… Inkább tőle hallja, mint a vízióból. De hogy lehet egy ilyet elmondani valakinek?

– Zavarok? – Beno Vanto állt az ajtóban.

– Jöjjön be! Beno Vanto, ha jól gondolom! – Kandel a belépő férfi elé sietett és hellyel kínálta. Még annyit látott, hogy Ama távozik a folyosó végén. – Még nem találkoztunk személyesen, de ismerem a munkásságát és természetesen a Horizontot.

– Nagyon kedves! – foglalt helyet Beno. – És ha megkérhetlek, hívj Benónak. Főleg mivel úgy tudom, munkatársak leszünk.

– Mondták, hogy nem szoktál teketóriázni… – mosolygott Kandel.

– Pláne nem abban a helyzetben, amiben most vagyunk. Mi vagyunk az a generáció, akin egy egész világ sorsa múlik. Ha mi nem teszünk semmit, a következő generációknak már nem marad ideje, hogy megmentse magát. – Beno arca végig komoly volt, Kandel felismerni vélte azt a bizonyos, sokak által emlegetett „Bölcs Beno” arckifejezést.

– Teljes mértékben egyetértek veled. Egyetlen generáció sem állt még ilyen nagy kihívás előtt, mint mi. A bolygónk jövője a tét, és az idő az ellenségünk. – Beno röviden bólintott. – Az a célunk, hogy olyan módszereket dolgozzunk ki,

amelyekkel vagy megakadályozzuk a katasztrófát, vagy késleltessük annyira, hogy a következő nemzedékeknek legyen esélye még azelőtt eltűnni a bolygóról, mielőtt túl késő lenne.

– El kell hinnünk, hogy képesek vagyunk rá. Egyébként nincs értelme ennek a küzdelemnek.

– Bízom benne, hogy nem csak számomra ragadós az optimizmusod, Beno. Jó lesz veled együtt dolgozni! – mondta Kandel és a tabot Beno elé nyújtotta. – Először szeretném, ha átolvasnád, s ha egyetértesz vele, validáld. Utána az utolsó információmorzsát is megosztjuk veled – szükség van az eszedre, a tapasztalatodra.

– Számíthattok a teljes támogatásomra! – vette el Beno a tabot és olvasni kezdte a nyilatkozatot.

– Szívem, szeretném, ha leülnél. Egy fontos dolgot kell neked mondanom. – Kandel szíve vadul kalapált, sosem gondolta, hogy egy ilyen beszélgetést le fog folytatni valakivel, pláne olyannal, aki ennyit jelent számára. Mina óvatosan leült Kandel mellé a kanapéra, arca elkomolyodott, látta, hogy férje valami lényeges dolgot akar neki mondani.

– Megijesztesz! – suttogta halkan.

– Bár ne kellene megtennem… – Kandel is lehalkította a hangját és megfogta felesége kezeit. – Elhoztam az intézetből néhány dokumentumot, amit hitelesítened kellene, hogy bekerülhess a projektbe. Tedd meg, kérlek, hogy elmondhassam, amit szeretnék.

– Titoktartási? – vette kezébe Mina zavartan a tabot. – Mibe akarsz beszervezni? – próbálta kicsit elvenni a beszélgetés élét, de amikor Kandel nem válaszolt, gyorsan átfutotta a dokumentumot és az ujját a megfelelő helyre illesztette.

A férfi elvette a tabot, megnyomta az érvényesítés gombot és ezzel készen is voltak az egyszerűbb részével.

– Történt valami, amiről tudnod kell. Igazából lehet, hogy hamarosan mindenki tudni fog róla, de egyelőre ez az egész még egy igen szigorúan titkos projekt, szóval…

– Persze értem, csak mondd már! – Mina egy kicsit fellélegzett, ugyanis tartott tőle, hogy valami személyes ügyről van szó, ami kettejük kapcsolatával van összefüggésben. De ha ez egy projekt, bármennyire titkos, nem lehet olyan nagy ügy. Bár Kandel arca most egészen másról árulkodik.

– Nem olyan egyszerű, mint hinnéd. Mina, valami nagyon nagy baj közeledik. Valami elháríthatatlan, ami az egész bolygó életére hatással lesz. – Mély lélegzetet vett, majd, mintha előre begyakorolta volna, egyszerre ontotta ki lelkéből a fájdalmas mondatot. – A Mirra, s rajta a most ismert élet, százötven, de legkésőbb kétszáz év múlva teljesen megsemmisül…

A Kandel által közölt hír buborékként szállt fel, lassan emelkedve Mina tudatának felszínére, majd szétfeszítve életük eddig szőtt illúzióit, szétpukkadt.

Mina arcán először értetlenség látszott. Smaragdzöld szemei tágra nyíltak, a meglepetés csendjében lélegezni is elfelejtett. Kandel folytatta a beszámolót, a szavak lassan, megfontoltan jöttek ki az ajkain, de Mina már nem hallotta a továbbiakat. A szavak elhaltak, mint egy távoli, szomorú zene, amit a szél sodor, s bár megérkeztek, de értelmük már nem sok volt. Amikor a hír teljes erejével belemart a tudatába, kétségbeesés és a félelem járta át. Ajkait szorosan összeszorította, mintha minden további szót el akarna zárni, szemöldökét összeráncolta a fájdalom, szemei megteltek könnyel. A csalódottság és a félelem keveredett bennük, ahogy a csodálatos jövőjük képe szertefoszlott. A gyermek, aki után

olyan régóta vágyott, most már csak egy távoli álom maradt, a bolygó sorsával együtt.

Kandel látta a megdöbbenést és később a félelmet, a csalódottságot Mina arcán, de nem hagyta abba. Nem tudott volna még egyszer belekezdeni, így is egész nap gyűjtötte az bátorságot. Ez az egész őt is ugyanúgy megsebezte, főleg ahogy látta a feleségén a felismerést, hogy szertefoszlik szinte az egész életük, minden, amit közösen megálmodtak. Letörölte Mina kibuggyanó könnyeit, majd befejezte a mondandóját. Kandel Mina remegő kezei után nyúlt, de a lány nem reagált. Mereven nézett előre, arcán némán folytak le a könnycseppek. Egyértelmű volt, hogy felesége teljesen összetört. Amikor már nem bírta nézni a csendes agóniát, Kandel felállt és elfordult. Az ő szemei is csillogtak a könnyektől, de erőt vett magán és elnyomta a feltörő érzelmeket. Ő már túl volt a világ pusztulásának megrázó hatásán, most csupán a feleségét – és általa talán önmagát is – sajnálta. A tehetetlenség ellen nem lehet harcolni, a könnyek, de az ökölbe szorított kéz sem segít.

# XVII.

Kicsivel több mint tizenegy óra volt, amikor Yudé és Met megérkeztek az apró városkába, amely, mint egy gyöngyszem, tündöklött az óceán partján. E városka közelében található az Endik-hátság, amely az óceán déli részén húzódó hatalmas tenger alatti hegységrendszer, a dél-óceáni hátságrendszer része.

„A dél-óceáni hátságrendszer a Mirra egyik leghosszabb tenger alatti hegységrendszere, ami az Északi-óceántól kezdve, dél felé az Egyenlítői óceánon keresztül, majd tovább a sarki kontinens körül övezi a bolygót. Hossza körülbelül 40 000 km, ami több, mint a Mirra egyenlítőjének hossza. Az Endik-hátság ennek a hatalmas hegységrendszernek az Egyenlítői-óceáni szakaszán található. Ez egy kelet-nyugati irányban húzódó tenger alatti hegyvonulat, melynek legmagasabb pontjai a tengerfenék alatt 1500–3000 méterrel emelkednek ki. Számos tenger alatti vulkán található a területen. Az Endik-hátság fontos szerepet játszik a térség földtani folyamataiban és befolyásolja az óceáni áramlatok rendszerét is ezen a vidéken. Így az óceánparti városok közelében gazdag halfauna és gyönyörű tengerpartok alakultak ki az évmilliók során. A hátságok tehát egy nagyobb tektonikai rendszer részét képezik, és az új óceáni kéreg kialakulásának helyei. Vulkánjaikkal és aktív kéregmozgásaikkal formálják a partokat és a tenger élővilágát.” – fejezte be Met az idézetet a Nexus ide vonatkozó oldaláról.

Yudé egy bekötőútra kanyarodott éppen be, amely legalább négy autónyi szélességű volt. Látszott, hogy nem olyan régen tarolták le az utat övező, burjánzó, zöld növényzetet, hogy helyet biztosítsanak a bejövő forgalomnak, de jelen

pillanatban az út rajtuk kívül teljesen üres volt. Legalább egy kilométert autóztak, egyre távolabb kerülve a várostól, s ezzel együtt a civilizációtól. A távolból egyre erősödő gépi és emberi hangok hallatszottak, úgy tűnik, jó irányba haladtak. Aztán egyszer csak véget ért az erdei út, s a parton találták magukat. A szemük elé táruló látvány igazi kontrasztot jelentett az eddigi út csendjével és nyugalmával szemben.

A parton hatalmas építkezés zajlott. Daruk magasodtak az ég felé, teherautók jártak fel s alá. Több száz méterre tőlük építőanyagok halmaza állt feltornyozva, mint egy ember alkotta morbid épület – úgy tűnik, még egészen az elején járnak, csupán az anyagok összehordása történik. Baloldalt az óceán hullámai csapkodták a sziklás partot, mintha tiltakozni akarnának az elfoglalt terület ellen, hiábavaló harcukkal próbálván elriasztani a munkásokat. Egészen jobb oldalon parkoltak le, az erdősáv mellett, miközben elbűvölve figyelték a hangya módjára szaladgáló munkásokat és járműveket.

– Van valami terved? – kérdezte Met, le sem véve a szemét a műveletekről. Yudé nem válaszolt, csak a távolba mutatott, ahonnan egy fehér színű, kisebb jármű közeledett feléjük. Előkészítette a Horizont sajtóigazolványát a tabon, ha esetleg kérnék. De igen, volt terve. Kiszállt az autóból és hanyagul a járműnek támaszkodva várta, hogy Met is kikászálódjon.

– Bocsássanak meg, biztosan látták a táblát, ez itt építési terület. – Egy középkorú férfi szállt ki az érkező járműből. Cserzett, erősenráncos bőre azt mutatta, hogy sokat van kint a napon, feltételezhetően az építkezés vezetője tette tiszteletét. Fehér, rövidujjú ingjén a „Mante” név volt látható.

– Mante építésvezető! – kezdte Yudé. „Ha mégsem építésvezető, majd kijavít, de kezdjük a csúcsról…” – gondolta magában, majd folytatta: – A Horizonttól jöttünk és – tudom, hogy már voltunk itt – szeretnénk még néhány kérdést

feltenni az itt folyó építkezésről – azzal a tabot a férfi orra alá dugta, ahol a mindenki által ismert „H” betű és az újságírói felhatalmazás állt.

– Nézze, kedves…

– Yudé. Yudé Vanto.

– …kedves Yudé Vanto. – Az építésvezető szemében megcsillant valami. Yudé jól ismerte ezt a csillanást, azt jelentette, hogy nyert ügye van. – Az építési terület rendkívül veszélyes hely, ezért nem engedhetem meg, hogy bárhová mászkáljanak – váltott sokkal barátságosabb hangnemre Mante. – De jöjjenek utánam, van egy nyugodt, csendes irodai rész, ott beszélhetünk. – Azzal visszaült az autójába és elindult az építkezések irányába.

– Ez meg mi volt? – érdeklődött Met, miközben ő is visszaült, s követni kezdték az építésvezetőt.

– Mire gondolsz? – nézett ártatlanul Yudé.

– Ugyan már! Az egyik pillanatban még úgy nézett ránk, mint aki azonnal hívja a biztonságiakat, aztán ahogy megtudta, hogy újságíró vagy, azonnal segítőkésszé vált.

– Nem az újságíró volt a lényeg. Hanem a nevem! A Vanto nevet és a Horizontot mindenki ismeri. Nem szégyellem, de legalább ilyenkor vegyem hasznát annak, hogy híres családból származom. Pedig, ha tudnák, hogy inkább átok, mint áldás… – sóhajtott Yudé, és követte tovább az autót. Hamarosan elkanyarodtak a nagyobb teherautók sávjától és egészen közel mentek az óceáni partvonalhoz. Végül egy letisztultabb területre értek, ahol már nem volt semmi mozgás, csupán egy ezüstszínű, láthatóan sebtében kirakott mobilépület volt látható, a part menti sziklák alá, egy szélcsendes helyre kitéve. Mindketten leparkoltak előtte, Mante kiszállt és intett nekik, hogy kövessék. Az irodában kellemes hűvös fogadta őket. A helyiség közepét egy méretes

digitális asztal foglalta el, amely felé kivetítve most is látszott a kutatóállomás meglepően modern és kifinomult tervrajza. Tényleg két részből állt, az egyik a parton, míg a másik mélyen benyúlva az óceán vízszintje alá, egy alagúttal összekötve a kettő. A vezetőjük hellyel kínálta őket, majd kérdően nézett rájuk.

– Mante építésvezető, nagyon köszönöm, hogy ilyen készségesen áll a Horizont rendelkezésére. Elnézését kérem, hogy egyeztetés nélkül érkeztünk, az apám nem volt minden szinten elégedett az előző újságíró munkájával, és tudja, hogy van ez… A munka az munka, mindenképpen el kell végezni – erősítette meg Yudé az apa-fia viszonyt a biztonság kedvéért.

– Semmi gond, most éppen ráérek egy rövid időre. Parancsoljanak, milyen újabb kérdések merültek fel?

– Ha jól tudom, a projekt a Zenit egyik alvállalkozójához kapcsolódik… – nézett várakozva Mantéra Yudé, bár fogalma sem volt, hogy tényleg így van-e.

– Igen, a Zenit a fő megrendelő, a kivitelező pedig a Zenit Apex. Mi csak a fizikai kivitelezést végezzük, azaz csak az építményeket húzzuk fel – mutatott Mante a kivetített tervrajzra. – A technológiát a Zenit telepíti, vagy gondolom, valamelyik másik alvállalkozója.

– Azt tudják, hogy milyen célt fog szolgálni az építmény?

– Természetesen. A víz alatt lemezmozgásokat fogja figyelni. Állítólag itt az utóbbi időben sok kisebb földrengés is volt, de nem vagyok szakember.

– Van itt valaki, aki a földrengésekről is tudna pár kérdésünkre válaszolni?

– Hm. Úgy tudom, Sati Rena professzor valami ilyesmivel foglalkozik. Ha gondolja…

– Nagyon hálás lennék érte. Feltehetek még egy kérdést?

– Semmi akadálya.

– Látom, hogy nagyon hozzáértő kezekben van a projekt! – Mante elmosolyodott, valószínűleg nem kap túl sűrűn dicséretet. – A határidőkről tudna mondani pár szót?

– Ha csak rajtunk múlik, és a Zenit minden erőforrást a rendelkezésünkre bocsát, akkor jövő ilyenkor már mindkét komplexumnak állnia kell, sőt, talán már a munka is elindulhat bennük. Egyébként érdekes, hogy kérdezi, mert az eredeti tervek jó másfél évről szóltak, de a Zenit valami különleges okból nagyon gyorsan akarja ezt a kutatólabort. Ha engem kérdez, ezek a földrengések minimálisak, felmértük a lehetőségeket, s úgy oldjuk meg a két épületegyüttes összekötését, hogy semmilyen körülmények között nem történhet baleset. Ahol lehet, rugalmas anyagokat használunk, a földmozgással együtt mozognak majd az épületek is.

– Szóval, mindenre gondoltak? – folytatta Yudé a dicséretet.

– Nem hiszem, hogy lenne a déli féltekén olyan cég, amelyik ennél jobban és gyorsabban fel tudná húzni azt az állomást – kacsintott Mante. – De megkeresem akkor önöknek Rena professzort. – Azzal párszor hozzáért a komjához és váltott pár mondatot valakivel. – Hamarosan itt lesz, addig foglaljanak helyet. Nekem sajnos, mennem kell, valakinek figyelnie kell a folyamatban levő műveleteket. – Biccentett egyet és kiment az irodából.

– Nem tudtunk meg túl sokat – húzta a száját Met.

– Dehogynem. Úgy tűnik, a Zenit villámgyorsan fel akarja húzni az állomást, s ehhez semmit sem sajnálnak. Biztos vagyok benne, hogy ez a katasztrófa igen gyorsan bekövetkezik, de még elég idejük van arra, hogy egy év alatt felhúzzanak egy kutatóállomást, s elkezdjék megfigyelni,

esetleg megelőzni. Én olyan ötven–hatvan évre tippelek legalább.

– Szerintem jóval több. – Met lehajtott fejjel gondolkodott, próbálta összerakni az eddig összeszedett ismereteket. Yudé kétkedően nézett rá, várva a magyarázatot. – Remélem, a professzor majd megválaszolja a kérdéseinket.

– Üdvözlöm önöket, hallom, szeretnének pár szót váltani velem – lépett be az ajtón egy egészen fiatal nő. Minden bizonnyal ő volt Rena professzor, legalábbis a kitűzője ezt erősítette meg. Almazöld blúzt és sötétszürke, térd alá érő szűk szoknyát viselt, szőke haját laza kontyba fogta össze, néhány rakoncátlan tincs, arca körvonalát követve hullott rugalmasan alá. A fülében az elengedhetetlen füldísz, de annak is egy igen extra fajtája: rengeteg, apró, vízcsepp formájú dísz, amelyek szinte teljesen eltakarták a fül külső peremét, s minden mozdulatra igen halk, finom csilingeléssel válaszoltak. Kék szemeiben mosoly bujkált, szinte élvezte a belépő okozta zavart.

– Öööö… – Yudé próbált megszólalni, de mielőtt összeszedte volna a gondolatait, a professzor megelőzte.

– Csak nem valaki másra számítottak? – hangja vidám volt és közvetlen.

– Nos, egy kicsit igen. Kissé professzorosabb professzorra számítottunk – nyögte ki végül, bár nem sok értelme volt annak, amit mondott, s ezt ő is érezte.

– Mármint, aki idősebb? – Rena professzor tettetett értetlenséggel kérdezett vissza. – Majdnem negyven vagyok!

– Bocsánat, igen, talán egy idősebb professzorra számítottunk. De örülünk, hogy ön segít nekünk! – talált rá végre a hangjára Yudé, érezhetően megnyomva az „ön” szót.

– Ne kérjen bocsánatot, csak rosszalkodtam egy kicsit. Szinte mindig ezt a hatást váltom ki az emberekből. Hol van már ez a lány? – tette fel magának a kérdést, amikor nyílt az ajtó és az említett lány lépett be az irodába.

– Tia? – Met megdöbbent arccal meredt a belépőre.

– Met? – Tényleg Tia volt az, szintén meglepődve nézett vissza a fiúra.

– Kicsi a világ! – jegyezte meg Rena professzor és biccentett Yudénak, jelezve, hogy hagyják magukra a fiatalokat. Az asztal távolabbi végében foglaltak helyet.

– Nyugodtan hívj Satinak, te pedig?

– Yudé, Yudé Vanto vagyok. Bocsáss meg, csak kicsit hirtelen történt minden. A Horizonttól jöttem, cikket írok a… Szóval sok mindenről. Földrengés, építkezés, Endik-hátság, Zenit projektek… – Sati összehúzott szemmel figyelte a férfit.

– És mire vagy kíváncsi? – Yudé észrevette, hogy a nő óvatosabbá vált, az előző segítőkészsége mintha hirtelen felszívódott volna.

– Pár mondatban felvilágosítanál, mi lesz ennek az épületkomplexumnak a célja? – vette elő Yudé a tabját.

– Nos, az utóbbi időben volt a hátságon néhány kisebb tektonikai esemény, ezek vizsgálatára épül meg egy kutatólaboratórium, hogy sokkal előbb jelezhessük a…

– Igen, ez benne volt az újságokban is – szakította félbe Yudé a professzort.

– Nézd! Ezek a projektek szinte minden esetben rengeteg üzleti és akár szakmai titkot is tartalmaznak. Nem igazán beszélhetek olyanról, ami ebbe a körbe tartozik. Bármennyire szeretném… – a nő gyönyörű, kék szemeiben finom mosoly bujkált, ami egy kicsit idegesítette, vagy talán inkább elbizonytalanította Yudét.

– Mi az, amit elmondhatsz? Bármi megteszi, hiszen sokkal többet tudsz, mint én – próbálta viszonozni a kedvességet egy suta bókkal.

– Akkor tudsz te is a Zenit nagyprojektről? – Yudé bólintott, nem akarta felfedni, hogy igazából semmit sem tud róla. – A mi projektünk az Amnae-nek csak egy piciny része. A nagyba egyébként sokunkat nem vonták be, több száz apró részprojekt létezik, úgy voltak vele, nem kell ismernünk a teljes egészet, elég, ha csak a saját területünkkel vagyunk tisztában. Ami nekem történetesen tökéletesen megfelel, amíg rendesen megfizetnek és izgalmas a munkám. Nem feltétlenül ebben a sorrendben…

– Amnae-nek hívtad a főprojektet. Úgy tudom, a kifejezés azt jelenti, hogy „új hajnal”. Utánanéztem, de nem sok mindent találtam róla.

– Á, nem csodálom! – legyintett Sati. – Ez egy rendkívül régi történet, egy mára már teljesen elfeledett nyelven. Én is csak azóta tudom, amióta a Zenit felvett a projektbe.

– Miről szól?

– Az Endik-hátsághoz kötődik. Az egyik Zenites vezető valahonnan innen, az egyik szigetről származik, ő hozta be a projektbe ezt a kifejezést is. A történetet egyébként már biztosan hallottad, csak nem feltétlenül ebben az összefüggésben. Ezért nem találtál semmit róla a Nexuson. Szerencséd van, hogy foglalkoztam ősi históriával az egyetemen a lemeztektonika mellett. – Sati a füle mögé hajtotta az egyik rakoncátlan tincset, hátradőlt a székben és mesélni kezdett.

*Régen történt, amikor a Mirra még fiatal volt, alig néhány milliárd éves. Az Elsők itt éltek, ezen a környéken, csak akkor még a szigetek helyén*

*egybefüggő szárazföld volt, ameddig a szem ellát. Ezek az emberek nagyon hasonlóak voltak hozzánk, talán annyi különbséggel, hogy sokkal, de sokkal közelebbi kapcsolatot ápoltak az isteneikkel és a természettel. Míg mi az isteneket inkább legendák és mesék hőseinek tekintjük, őket napi szinten látogatták, az életük részei voltak. Emberi alakot öltöttek és közöttük jártak, természetfeletti erejüket hol jóra, hol rosszra használva.*

*Az akkori világ fővárosa Ełeein volt, a város melynek gazdagsága felülmúlta talán még az istenek palotáinak csillogását is. E város volt olvasztótégelye az legokosabb emberfőknek is: tudósok, látók, klerikusok, filozófusok, alkimisták kutatták a bölcsességet, a körülöttük lévő kozmoszt és tették egyre hatalmasabbá Ełeein városát. Itt élt Unas is, a fiatalember, aki klerikus szülők leszármazottjaként csak egy dolgot szeretett volna: hogy a szülei büszkék legyenek rá. Éjjel, nappal csak tanult, a könyveit búj ta, hajszolta a tudást. Egészen addig, amíg egy napon rá nem talált a szerelem, Dua képében. Dua az egyik leggyönyörűbb lány volt a városban, emellett a legképzettebb tudósok egyike is. Szerelmük perzselő volt és szenvedélyes, nem csak életüket osztották meg egymással, de együtt kezdték el kutatni a világegyetem titkait is. Sok évet éltek együtt, boldogságban, szeretetben, amikor Dua megbetegedett és hamarosan – megfelelő gyógymód híján – meghalt, elhagyva társát az életben. A fájdalom majdnem felőrölte a*

*férfit, magába fordult: egyre nagyobb hévvel kezdte kutatni a mindenséget, az okokat, amelyek idáig vezettek. Valami megtört benne, hideg lett és csak a munkájának élt.*

*Egy komor éjjelen egy idegen kopogtatott az ajtaján és bebocsátásért könyörgött. Unas szíve megesett a törékeny, apró férfin és beengedte a házba. Vacsorával kínálta és beszélgetni kezdtek. Egy darabig hétköznapi témák merültek fel, majd fontosabb dolgokra terelődött a szó. Kiderült, hogy a férfi is járatos az ég és föld titkaiban, legalább annyira, mint ő. Unas beavatta az aktuális kutatásaiba is, amely alapjaiban fogja megrengetni a tudományos társadalmat, sőt, a világ talán már sosem lesz ezek után olyan, mint előtte volt. A férfi elkomolyodott és szelíden, de határozottan kérte Unast, hogy ezt a tudást ne használja fel, mert ezzel mindenkit veszélybe sodor. De ő csak nevetett: ő egy tudós, akinek az a dolga, hogy felfedje a mindenség titkait. A férfi könyörögni kezdett, figyelmeztette, hogy amit tesz, az istenek törvényei és akarata ellen való. Unas tovább nevetett, egyre harsányabban, azt kiabálva, hogy az ő tudásához már az istenek sem érnek fel.*

*A férfi szomorúan és csalódottan távozott. Évek teltek el, Unas teljesen elfeledkezett a látogatóról. Szakálla szürkébe fordult, háta meghajlott, de elhatározása töretlen maradt. Aztán egyszer csak felsóhajtott, ráncos kezét az égre emelve: „Elkészültem!”. A gépet egy mezőre szállította, ahol megvárta az éjfélt, amikor világunk*

*legközelebb van az istenek és szellemek birodalmához. Bekapcsolta, majd megnyomta a szükséges gombokat. A gép behatolt az istenek területére és a sötét ürességből magához hívta Dua szellemét. A lány alakja megjelent a gép belsejében, majd látva, mit történt, elborzadva kérdezte: „Mit tettél?”. „Visszahoztalak, szerelmem!” – válaszolta Unas, könnyeivel küszködve. De Dua már tudta, amit Unas még nem, hiszen ő már járt a végtelen sötétségben, visszavonhatatlanul részévé vált az istenek világának: van, amit nem lehet visszafordítani, amely a természet, azaz az istenek törvényei ellen való. „Engedj el, kérlek! Nem maradhatok veled. És pusztítsd el a gépezetet, amíg az istenek haragja nem pusztítja el a világot.” – kérte Dua halkan, de határozottan. „Az istenek nem parancsolnak nekem, én is képes vagyok a teremtésre, hiszen visszahoztalak.” – Unas dacos volt, nem akarta újból elveszíteni Duát. A lány hirtelen sikoltozni kezdett, az árnyékok birodalma, amelyből érkezett, elkezdte erőszakkal visszahúzni őt. „Pusztítsd el a gépet! Kérlek!” – ezek voltak az utolsó szavai, mielőtt teljesen eltűnt.*

*Unas összeroskadt, másodszor is elvesztette imádott feleségét. A gépet visszavitte a házába és további kutatásokat végzett, hogy hogyan tudná Duát e világban tartani. Egyre eltökéltebbé vált, figyelmen kívül hagyva a lány figyelmeztetését.*

*Kopogás riasztotta fel éjszakai munkájában. Az ajtóban ugyanaz az apró termetű férfi állt, mint sok-sok évvel ezelőtt, de egyetlen napot sem*

*öregedett. „Ó, tehát egy isten látogatott meg?" – ismerte fel a helyzetet. „Nem hallgattál rám, Unas!" – a férfi nagyon szomorú volt. „Vannak olyan dolgok, amelyeket nem szabad megbolygatni. Tudod te, mibe ártottad bele magad?" – folytatta. „Megpróbáltam a feleségemet visszahozni!" – Unas még mindig eltökélt volt. „Nem, nem ez tetted. Megnyitottál egy átjárót a két birodalom között, amely a te világod pusztulását fogja okozni. Már elkezdődött!" – az istenség szavaiban mély sajnálat csengett, de ugyanakkor érezhető volt a tehetetlenség is. Unas agyában megszólalt a vészcsengő, felismerve tettének következményeit: „Segítsetek! Fordítsátok vissza a folyamatot!" – könyörgött a férfinak. „Még mindig nem érted. Vannak olyan dolgok, amelyekbe nem avatkozhatunk be még mi sem. A természet törvényei minket is kötnek… De ne aggódj, megpróbáljuk bezárni a nyílást, bár a ti időtökben ez már igencsak késő lesz." – az isten szavai bíztatóan csengtek. „Mit tudok tenni, amivel segítem a munkátokat?" – kérdezte Unas. „Ó, kis naiv halandó! Az istenek nem kérnek a segítségedből, immár eleget tettél! Inkább figyelmeztesd a többieket a közelgő katasztrófára, hogy legyen idejük felkészülni!" – mondta a férfi, majd kisétált az ajtón.*

*Unas egyedül maradt szorongató magányában. A fülében csengtek az utolsó mondatok: „az istenek nem kérnek a segítségedből, figyelmeztesd a többieket…". Kintről az egyre erősödő szelet hallotta, a távoli hullámok zaját, ahogy*

*nekicsapódnak a part menti szikláknak. Hát tényleg elkezdődött… Unas a gép elé ült és büszkesége kerekedett felül: egész életében tanult, sikerült megnyitnia az átjárót az istenek világába, akkor miért ne sikerülne bezárnia azt? Magába feledkezve érte a bolygóméretű szökőár, miközben még mindig a gépen dolgozott. Minden szárazföld elsüllyedt az óceán mélyén, földrengések, vulkánok és szökőárak kísérték utolsó útján.*

Sati befejezte a történetet, kortyolt egyet az előtte levő pohárból, majd mosolyogva Yudéra nézett, aki értetlenül nézett a nőre.

– Ezt a történetet ismertem, bár nem ennyire részletesen. Tanmese, amely a tudósok felelősségéről szól. Nem?

– Ennél azért többről szól: szerelemről, eltökéltségről, büszkeségről… És persze, felelősségről is. Unas egy gépet épített, amivel megnyitotta az átjárót az istenek világába, de nem gondolt a következményekre. Ráadásul ahelyett, hogy menekült volna, s a többieket is figyelmeztette volna, a büszkesége kerekedett felül és egymaga próbálta megoldani a helyzetet – magyarázta a mese tanulságait Sati.

– És hogy jön ide az Amnae? – kérdezte az asztal túlfeléről Met, aki Tiával együtt érdeklődve figyelte a két felnőtt beszélgetését.

– Ó, igen, az Amnae. Ehhez már kellett egy kis kutatómunka. A történet szerint az akkori civilizáció elpusztult, csak nagyon kevesen maradtak életben, „köszönhetően” annak, hogy Unas nem figyelmeztette az embereket. Az istenek azonban idővel bezárták a nyílást és segítettek az embereknek újból felépíteni a társadalmat. Ezt a

korszakot nevezték Amnae-nek, azaz új hajnalnak, ami az újjászületést, a világ újbóli benépesítését szimbolizálja.

Yudé elgondolkodva morzsolta magában a kapott információt, amely két dolgot erősített meg benne: itt valami nagyon nagy baj lesz, a másik pedig, hogy Unasszal ellentétben ő nem esik bele a büszkeség csapdájába, figyelmeztetni fogja az embereket, milyen katasztrófa áll előttük. Ez a kötelessége, mint embernek, újságírónak. Végül feltette azt a kérdést, amely még mindig egy lyuk a történetben.

– Tényleg nagyon tanulságos volt a mese, de hadd kérdezzek valamit a munkáddal kapcsolatban is: mit gondolsz, egy földrengés lehet olyan erősségű, amely egy földrészt is el tud pusztítani?

Met azonnal minden figyelmét Satira irányította, megérezte Yudé szándékát. Sati először értetlenül nézett, majd kényelmetlenül felnevetett.

– Ugyan, ez csak egy mese! A földrengések energiája, még a legnagyobbaké is, korlátozott területre koncentrálódik, főleg az epicentrum közelében. Ezek a földrengések hatalmas károkat okozhatnak helyileg és regionálisan, de nem okoznának ekkora mérvű pusztítást.

– Biztos vagy benne? – kérdezett vissza Yudé.

– A Mirra belső energiája egyszerűen nem elegendő ahhoz, hogy ilyen méretű földrengést generáljon. A földrengések azáltal keletkeznek, hogy a földkéregben felgyülemlett feszültség hirtelen oldódik fel, gyakran a tektonikus lemezek határain, mint itt, az Endik-hátság környékén. Nincs olyan mechanizmus, amely összehangoltan és egyszerre szabadíthatna fel elegendő energiát a hátság minden pontján ahhoz, hogy ekkora pusztítást okozzon. Persze, egy nagy földrengés indíthat el más, egymást erősítő katasztrófákat,

mint például cunamik, amelyek nagyobb területeket érinthetnek, és további károkat okozhatnak. Ezek azonban továbbra sem okoznak globális pusztítást – rázta a fejét Sati. – Nem, semmiképpen.

– És ha mégis? Ha el akarnád pusztítani a déli féltekét, tudnál okozni akkora rengéseket, ami mondjuk… kihalást okozna a területen? – kérdezte óvatosan Yudé.

– Micsoda kérdéseket teszel fel…? – Sati arca teljesen elkomolyodott.

– Újságíró vagyok, ez a dolgom – próbálta oldani Yudé az érezhető feszültséget.

– Nos, a mi tudásunkkal biztosan nem lehetne ezt megoldani. Ahhoz legalább 2500 kilométeres lyukat kellene fúrni – kvázi a magig –, ami százszorosa annak, amit manapság képesek vagyunk elérni. A Mirra legmélyebb, víz alatti árka is csupán 8 kilométer mély, szóval nagyon messze vagyunk tőle. Tehát a 2500 kilométeres lyuk elég lenne, ahhoz, hogy destabilizáljuk a magot, de az már inkább bolygóméretű katasztrófát okozna.

– Tegyük fel, hogy valakinek sikerülne. Mennyi idő múlva történne meg a visszafordíthatatlan tragédia? – forszírozta Yudé a témát.

– Rendben, belemegyek a játékba. – Sati kicsit felengedett, amikor maga is látta, mennyire megvalósíthatatlan, emiatt elméleti a kérdés. – Ha jól gondolom, az első kimutatható jelek már negyven–ötven éven belül megjelennének, de a mindenki számára egyértelmű bizonyítékok csak ez után lennének láthatóak. Nagyjából száz-százötven, vagy inkább talán kétszáz év múlva pedig lakhatatlanná válna a Mirra, sőt, valószínűleg meg is semmisülne.

– És visszafordítható lenne a folyamat?

– Nem vagyok ennyire benne a témában, de szerintem ezek a bolygóméretű folyamatok, ha egyszer elindulnak… Ezek nem reverzibilis eljárások. Persze ilyen még sosem volt, szóval nincs rálátásunk ilyesmire.

– Persze, és nem is lesz, csak elméleti síkon érdekelt a dolog. Mindig jár az agyam valamin… – szabadkozott Yudé.

– Semmi gond, örülök, ha segítettem valamit – állt fel az asztaltól Sati. – Nekünk menni kellene, még estig vissza kell érjünk a Zenitbe, s addig még van némi adminisztrációnk. – Tia bólintott, megölelte Metet és Satival együtt kimentek az irodából. Yudé és Met úgy ültek magukba roskadva, mintha leforrázták volna őket.

– Én már semmit sem értek! – fakadt ki végül Met.

– Én pedig egyre inkább értem, mi folyik itt! – mondta Yudé és elindult az ajtó felé.

# XVIII.

Mina némán ült a kanapén, arca könnyes volt, de már nem sírt. Kandel érkezett, egy pohár vízzel a kezében. A lány megfogta a poharat, s óvatosan, kiszáradt ajkához érintette. Lassan nyelte a vizet, a semmibe hullott tengernyi könnyet pótolnia kellett.

Kandel letérdelt elé és finoman megfogta a kezét.

– Mina… – kezdte el a mondatot, de hangja megrekedt. Érezte a reménytelenséget és a tehetetlenséget, amelyet minden egyes szóval egyre csak mélyebbre ásott. Végül Mina szólalt meg, szeméből újra megeredtek a könnycseppek.

– A kisbabánk… – suttogta. – A kisbabánk… – hangja elcsuklott a fájdalomtól, újból zokogni kezdett, átölelve a férfit. Hosszú percekig sírt, míg végül minden könnye elfogyott. Kandel nem szólt, csak tartotta. Tudta, hogy ezt ki kell adnia magából.

Végül Mina felemelte a fejét, férje szemébe nézett és szomorúan elmosolyodott.

– Köszönöm! – mondta halkan és kibontakozott a férfi öleléséből. Felállt és a mosdó felé indult. Ahogy behúzta maga mögött az ajtót, vízcsobogás hallatszott, s pár perc múlva újból megjelent, már csak kivörösödött szemei árulkodtak az előző percek tragédiájáról.

– Jól vagy? – kérdezte Kandel, bár tudta, hogy ennél butább kérdést aligha tehetett volna fel. Mina bólintott, majd leült a kanapéra, férje mellé.

– Mióta tudjátok? – hangja még karcos volt, de határozott.

– Kicsit több mint két ciklussal ezelőtt derült ki.

– Mennyire biztos?

– Ciklusokig próbáltuk megcáfolni a kezdeti felvetést. De sajnos… Úgy tűnik…

– Értem. Akkor nincs remény! – hajtotta le a fejét Mina.

– Remény? – Kandel felemelte felesége állát és a szemébe nézett. – Remény az mindig van. És még hosszú idő, mire eljutunk a végéig.

– De hogy vállaljunk így gyereket? – Mina megint a sírás határára sodródott, ez a téma érzékenyen érintette.

– Mina, még legalább… nem tudom, százötven év, mire a katasztrófa bekövetkezik! Miért ne vállalhatnánk gyermeket? Hiszen teljes életet tud élni! Terveink is vannak az elköltözésre – a Mirra elhagyására. Az ő gyermekei már lehet, hogy az űrállomásokon fognak élni, de ez nem jelenti azt, hogy ne adjuk meg számukra a lehetőséget. És még az is lehet, hogy a következő években találunk valamilyen megoldást, hogy mégse kelljen elhagynunk a Mirrát – sorolta Kandel az érveket, miközben egy gyengéd csókot helyezett el Mina felforrósodott szemhéján.

– Igen, de egy ilyen bolygóméretű veszély árnyékában tudnál nyugodt életet biztosítani számára? Folyton ott lebegne a szemünk előtt a vég, minden gondolatunkat, tervünket áthatná a trauma, a sokk, a félelem a jövőtől.

– Igazad van – általánosságban – válaszolta Kandel, miközben megfogta Mina kezét. – Ami köztünk van, az viszont különleges. Szeretet, támogatás, tisztelet. Bármikor, bármilyen nehézség jött az életünkben, mindig megoldottuk azt, közösen. Ráadásul egy gyermek reményt adhat a jövőre nézve, még egy ilyen helyzetben is, ahol a Mirra pusztulásával kell szembenéznünk.

Mina hallgatott. Bár Kandel bátorító szavai kicsit megnyugtatták, a jövő ismerete mégis rendkívül

félelmetesnek és nyomasztónak tűnt. Nagyot sóhajtott, mintha mellkasáról legördültek volna már a kezdeti súlyok.

– Nem hiszem, hogy valaha is teljesen túl tudnánk tenni magunkat ezen – sóhaja egyszerre volt reményteli, ugyanakkor beletörődő. – Az életünk részévé válik ez a teher.

– Igazad van, nem lesz könnyű – bólintott Kandel. – De éppen ezért kell egymásból erőt merítenünk. És bíznunk abban, hogy a tudósok megtalálják a megoldást! – ölelte át feleségét.

Másnap Kandel későn ért haza. Mina már aludt, de felébredt, ahogy a férfi mellé bújt.

– Benne vagyok! – fordult felé. Kandel meghatódva ölelte magához, hiszen pontosan értette Mina érzéseit. Tudta, nem lesz könnyű út, bízott benne, hogy a közöttük levő szeretet átsegíti majd őket minden nehézségen.

# XIX.

– Mmronmaz mmekkel a mmeggi pogámmákkal! – Met vidáman tömte magába a reggelit. Yudé kikerekedett szemmel nézett rá, de legalább tele szájjal nem kérdezte meg, hogy „Te meg mi az Istenekről beszélsz?”. Úgy tűnt, a nézés is elég volt, mert Met lenyelte a falatot és újrakezdte.

– Szóval, teljesen elrontasz ezekkel a reggeli pogácsákkal. Sósak, fűszeresek, egészségtelenek. De finomak! – vigyorgott, miközben már a következőt dobta a szájába.

– Volt időszak, amikor ezek jelentették az egész napnyi étkezésemet. Folyton csak rohantam, nem volt időm arra, hogy megálljak enni.

– Nem is olyan egyszerű ez az újságírás – válaszolta Met, miközben az üres papírzacskót összegyűrte és lazán a mellette levő kukába ejtette.

– Egyik szakma sem egyszerű. De legalább olyat csinálok, amit élvezek. Jól olvastam, te pedig űrmérnök szeretnél lenni?

– Ó, elolvastad a motivációs levelemet? Nos, igen. Jól teljesítek a természettudományos és műszaki ismeretek területén, imádom az elektronikát, egészen jól programozok, a problémamegoldás tesztjeim sorra kiválóak lettek… Egyedül talán a kommunikáció, ami kissé gyengébb, de majd idővel…

– Ráadásul most még inkább szüksége lesz a világnak az ilyen szaktudásra – bólintott Yudé. – Már ha igazunk van.

– Szerintem igazunk van. Csak még kell egy kis idő, mire összerakjuk a részleteket. Addig pedig nyomozunk tovább! – Met lelkesedése Yudéra is átragadt, vidáman lapozgatta a tegnapi beszélgetések átiratát.

Kopogás hallatszott az ajtón, mire mindketten elnémultak. Yudé az ajtóhoz ment és kinyitotta. Az apja állt ott, teljes életnagyságban. Soha nem járt még az irodájában. Soha.

– Hallom, jó a hangulat! – kezdte barátságosan.

– Apa! Gyere beljebb! – mutatott a kanapéra meglepetten Yudé, miközben Met félig fekvő helyzetéből rendesen felült, és a mellette levő helyet kezdte serényen söprögetni az elszabadult morzsáktól.

– Nem, nem ülök le, csak pár mondat erejéig ugrottam be – szabadkozott Vanto igazgató. – Tudod, amiről legutóbb beszéltünk. Sikerült azóta többet megtudnom.

– Hallgatunk! – Yudé leült az asztala mögé, a saját székébe.

– Nem mondhatok sokat, de mint a Horizont igazgatója, kérlek, sőt, utasítalak, hogy ne nyomozzatok tovább az ügyben.

– És mint apa? – Yudé keserűen elmosolyodott, valahol erre számított.

– Fiam, olyan ügybe tenyereltetek bele, ami nemzetbiztonsági érdekeket sértene, ha nyilvánosságra hoznánk. Kérlek, ne tedd!

– Szóval, mennyi időnk van hátra? – Yudé kérdése a pár nappal ezelőtti éttermi beszélgetést juttatta Beno eszébe. Pontosan ő is ezt kérdezte Amától.

– Ne! – Beno fejét rázva, szemében szinte könyörögve kérte fiát.

– Apa, mióta titkolunk el az emberek elől bármit is? – Yudé felemelte a hangját. – Miért ne mondjuk el nekik, ha baj van? Miért ne tehessék meg a megfelelő előkészületeket? Miért ne adjuk az ő kezükbe a döntés jogát? – egyre jobban belelovallta magát. – És mióta szabod meg, hogy egy információ – főleg egy

ilyen mérvű – nem kerülhet a nyilvánosság elé? Az igazság mióta ütközik nemzetvédelmi érdekekbe?

– Fiam, szeretnék… – Beno közelebb lépett az asztalhoz, de Yudé felpattant és elé lépett.

– Ha te nem vagy elég bátor hozzá, akkor majd én megteszem. Csak figyelj! – kiáltotta és kiviharzott az ajtón.

– Yudé! – Beno kiáltása már csak a becsapott ajtónak szólt. Leroskadt a kanapéra, Met mellé, arcát a kezébe temetve gondolkodott. Met megdöbbenve ült, mozdulni sem mert az elmúlt percben. Még sosem látta Yudét ilyen feldúltnak, bár igazából olyan régóta nem ismeri. Szintén meglepetés volt az öreg barátságos hangneme – mintha valami megváltozott volna.

– Vanto igazgató, tudok valamiben segíteni? Hozzak egy pohár vizet? – nem jutott más az eszébe, nem akart ő is lelépni, nem lett volna illendő. Beno nemet intett. Amikor Metre nézett, eltűnt az apa: újra Vanto igazgató beszélt.

– Megtudtatok tegnap valamit? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon.

– Hát, voltunk az építkezésen az Endik-hátságnál…

– Foglald össze, mit tudtok. Röviden! – hangja parancsoló volt, Met alig tudott gondolkodni, ahogy az igazgató figyelte minden mozdulatát.

– Amit önnek is elmondtunk. Valami nagy katasztrófa közeledik, ami Yudé szerint legalább ötven, szerintem legalább száz év múlva fog bekövetkezni. Tegnap az is kiderült, hogy nem sima földrengésről van szó, hanem valami sokkal rosszabbról. Ami még kiderült, hogy a Zenit a bolygó teljes újratelepítéséről gondolkodik. Vagy ha nem a Mirra, akkor egy másik bolygót…? – miközben Met magában is összegezte a tegnapi információkat, végre helyére kattant,

amiről a professzor beszélt, s most értette meg Yudé kérdését is. „Mennyi időnk van hátra?” – Vanto igazgató, tényleg megsemmisül az egész Mirra? – Met szemében szörnyű felismerés villant fel. – Azt jelenti hát az Amnae? – suttogta maga elé.

– Keresd meg Yudét és próbáld lebeszélni a butaságáról, amit tenni készül. Igyekezz! – Vanto igazgató felpattant és a liftek irányába indult.

Met komján megpróbálta elérni Yudét, de nem kapott választ. A parkolóba indult, ellenőrizni az autót. Ha még itt van, akkor Yudé sem mehetett messzire.

# XX.

Yudé feldúltan rohant be a Zenit előterébe és azonnal a recepcióhoz lépett.

– Kérem, az Amnae-projekt egyik vezetőjével szeretnék beszélni. Sürgős és fontos! – hadarta el egyszuszra.

A recepciós – egy fiatal férfi – készségesen kutatta az Amnae nevet a számítógépén.

– Betűzné, kérem?

– A-M-N-A-E. Amnae! – Yudé egyre türelmetlenebbül topogott.

– Sajnálom, nem látok ilyen nevű projektet. Tudok még valamiben segíteni? – a fiatalember mosolyogva nézett Yudére.

– Lehetetlen! A keleti szárnyban dolgoznak. „Mit vártál? Majd beengednek?" – gondolta magában Yudé.

– A nyilvántartásunk szerint a keleti szárnyban semmilyen projekt nem fut.

– Esetleg akkor beszélnék Kandel Moran igazgatóval.

– Sajnálom, Moran igazgató a mai napon nem tartózkodik bent.

– Moran igazgatót keresi? – állt meg mellettük egy alacsony, barna férfi.

– Igen, beszélni szeretnék vele az Amnae-projektről. – A férfi szeme megrebbent, Yudé azonnal észrevette, hogy valamire rátapintott. Ez az ember tud valamit.

– Jöjjön velem! – a férfi határozottan elindult a keleti szárny irányába. Szótlanul átmentek a középső részt a szárnytól elválasztó hatalmas ajtón, majd felliftezték a harmadik szintre. Közben egyetlen szó sem hangzott el, Yudé

tudta, hogy valami fontosra lelt. Egészen hosszú ideig mentek, mire egy konzultációs teremnél megálltak. A férfi előre ment, belépett a terembe és leült egy méretes asztal egyik székére, egy másik széket pedig kifordított Yudé számára.

– Kicsoda ön? – tette fel kemény és határozott hangon a kérdést, mintha csak vallatná.

– Yudé Vanto vagyok, a Horizonttól és a…

– Honnan tud az Amnae-projektről? – szakította félbe a férfi.

– Innen-onnan… – felelte Yudé hanyagul, úgy döntött, amíg nem kap használható információt, ő sem fog megosztani semmit.

– Nézze, feltételezem, hogy az ön apja Beno Vanto, a Horizont igazgatója. Tőle tud az Amnae-ről?

– Ne tételezzen fel olyat, amiben nem biztos… – Yudé nyersen válaszolt. – Mondjuk azt, hogy az apám is tőlem tudta meg, miről van szó. Neki semmi köze hozzá!

– Igazán? Egyezzünk meg: ön elmondja, mit tud, én pedig kijavítom a hibás értesüléseit, aztán megbeszéljük, hogyan tovább.

– Miért bíznék meg önben? Azt sem tudom, ki ön?

– Ó, bocsássa meg az illetlenségemet. Nik Jelani vagyok, a projekt egyik szakmai vezetője. És ígérem, hogy tiszta vizet öntünk a pohárba. – A férfi mosolygott, de így sem lett sokkal szimpatikusabb, sőt!

– Rendben. Tegnapig csak annyit tudtam, hogy a déli féltekén valami hatalmas katasztrófa történik, ami komoly hatással lehet az egész kontinensre. A Zenitben az Amnae-projekt ennek megakadályozására jött létre. Viszont egyre biztosabb vagyok benne, hogy tévedtem a

nagyságrenddel kapcsolatban. Azt feltételezem, hogy az egész bolygó van veszélyben.

– „Ne tételezzen fel olyat, amiben nem biztos…" – idézte vissza Jelani az egyik előző mondatát, mire Yudé elhúzta a száját. – De kérem, folytassa!

– Szerintem az egész bolygót fenyegető katasztrófával állunk szemben, amit titokban tartanak a közvélemény előtt.

– Tegyük fel, hogy igaza van. Mit gondol, miért nem publikáljuk ezt a tényt?

– Feltételezem… Akarom mondani biztosan azért, mert még messze van a katasztrófa, vagy az is benne lehet, hogy nem akarnak pánikot kelteni.

– Kiváló meglátás! Mindkét indok. – Jelani összehúzta a szemét, majdnem mosolyogva nézett Yudéra. – Ön mit tenne a mi helyünkben?

– Egyértelmű: nyilvánosságra hoznám! – Yudé kicsit úgy érezte magát, mintha egy fotocellás ajtónak rohanna neki, ami automatikusan kinyílik a közeledtére.

– Ön egy idealista fiatalember, Yudé Vanto. Hisz abban, hogy az embereknek joguk van tudni az igazságot, még akkor is, ha az fájdalmas. Az igazság feltárása valamilyen erkölcsi kötelesség az ön számára. De mit gondol, mi történne, ha az emberek megtudnák, amit említett?

– Valószínűleg az első reakció a pánik lenne. – Jelani óvatosan bólintott. – A továbbiakban viszont az emberek egyre komolyabban vennék a fenyegetést, és hajlandóak lennének felkészülni az elkerülhetetlenre. A tudományos kutatások felgyorsulhatnának, megnőne az összefogás, a szolidaritás a társadalmon belül, hiszen egy közös célja lenne az emberiségnek. – Yudé szinte mániákusan sorolta az okokat.

– Önnek teljesen igaza van. De gondolt esetleg arra, hogy ezzel megrendítené a fennálló politikai rendszert? Bizalmatlanság alakulna ki a kormány és a vezető réteg iránt. Felértékelődnének az önellátásra és a túlélésre való felkészülés módjai. Sokan elmenekülnének a nagyvárosokból és a sűrűbben lakott térségekből, olyan helyekre, ahol nagyobb biztonságban érezhetik magukat. Az öngyilkosságok száma megnőne azok körében, akik kilátástalannak látnák a helyzetet és úgy érzik, hogy semmit sem tehetnek a túlélésükért. Általánossá válna a depresszió, az önfeladás, a reményvesztettség. Sokan az újonnan alakult spirituális mozgalmakhoz csapódnának, teljesen eltolódna az értékrend. Összességében a társadalom instabillá és kiszámíthatatlanná válna egy jelentős időre.

– De hosszú távon az igazság ismerete segíthet az embereken. Talán jobban odafigyelnének egymásra! – vágott vissza Yudé.

– Lehetséges, hogy van igazság abban, amit mond. Ezt nem kétlem. Már csak egyetlen, utolsó kérdésem maradt: gondolt arra, hogy saját magának ezzel mit okozna? Vagy a családjának?

Yudé lélegzete egy pillanatra megállt. Ő lenne a rossz hír hozója? Sokan valószínűleg nem örülnének neki.

– Segítek: a pénzügyi szektorok összeomlanának, a gazdaság magába roskadna, ön miatt. Ennek okán kártérítési perek indulnának – ön ellen. Rengetegen azt gondolnák, ön hozta a nyakukra a bajt, állandóan maga mögé kellene néznie, egyetlen nyugodt pillanata sem lehetne. Az elkövetkező években ön lenne a felelős, a rengeteg depressziós emberért, az elkeseredettségből elkövetett öngyilkosságokért… Az egész családja szenvedne az ön felelőtlenségéért, kitaszítottá válnának. És ezek csak a legtriviálisabb következmények. Mit

gondol, megéri? – nézett rá szúrós szemekkel Jelani, minden egyes alkalommal megnyomva az „ön” szót.

Yudé nem válaszolt, próbálta feldolgozni a hallottakat. Vajon megéri a saját, vagy az apja életét kockáztatni? Előbb-utóbb úgyis kiderül a titok, de legalább nem ő lenne, aki miatt kipattan. Aztán eszébe jutott a mese, amit Rena professzor mesélt. Ha Unas hamarabb cselekszik és nem a saját kicsinyes feladataira koncentrál, talán nem pusztul el annyi ember. Hős lehetett volna, de elfordult a felelősségtől. Lehet, hogy ha ő is hezitál, pont az a pár év fog hiányozni, ami ahhoz kell, hogy az emberiség rendesen felkészüljön?

– Mit javasol? – kérdezte végül fojtott hangon.

– Találkozzon velem, holnap reggel az Endik-hátság építkezésénél. Ha jól tudom, már járt ott…

Yudé szinte észre sem vette, hogy elhagyta a Zenit épületét. Arra emlékezett, hogy Jelani találkozni akar vele holnap. El kell jutnia az építkezéshez. Még rémlik, hogy Jelani felállt és kilépett az üvegajtón, egyedül hagyva őt kaotikussá vált gondolataival. Kibotorkált az üres folyosóra, léptei visszhangoztak, de mintha valaki más lépései lettek volna. A recepción az emberek arcok nélküli foltokká torzultak, a beszélgetések, az ajtócsapódások egybefolytak és értelmetlen, monoton zajjá váltak. Ahogy kilépett az épületből a parkoló felőli oldalon, a napfény hirtelen túl erős lett, a színek elmosódottá és értelmetlenné oldódtak, mint amikor a vízfesték színeit túlságosan felhígítják.

Az autójához botorkált, még mindig érezte a feje körül a buborékot, a tompa zúgást odabent. Megnyomta az ajtónyitó gombot, a vezetőoldali ajtó finoman, hangtalanul kinyílt. Beült, s magára csukta az ajtót. A külvilág zaja elhalt, mintha víz alá merült volna. Hallotta a saját szívverését, ahogy a

fülében dobolt. A kelletlen érzés még mindig a mellkasán ült, a saját kétségbeesése nyomasztotta. Egyedül maradt a bolygón, nem volt senki, akivel súlyos terhét megoszthatná.

Nem emlékezett, mennyi ideig ült az autóban, a műszerfalat bámulva. A gondolatok cikáztak az elméjében, két ellentétes érzelem között őrlődött folyamatosan: ha publikálja az Amnae-projekt részleteit, egyértelműen halálra ítéli magát. Ha pedig nem, akkor nagy valószínűséggel az emberiséggel teszi ugyanezt. A Silla lassan utolérte a horizontot, narancsszínűre festve a távoli felhőkarcolók szikrázó ablakait. Yudé kikanyarodott a parkolóból, az autópálya felé vette az irányt, majd az Endik-hátság felé tartó kijárót megcélozva, maximális sebességgel indult útnak.

Nik szomorúan ült le a számítógépéhez. Yudé járt az eszében. Hát bekövetkezett, amit várt. Megkapta az utolsó paramétert is a szimulációhoz. Betáplálta az adatokat, majd még egyszer, talán utoljára, megnyomta az indítás gombját. A hátralevő idő 16.27, tehát holnap, kora délelőttre készen is lesz. Beállította, hogy az eredmények automatikusan Kandel számítógépére is továbbítódjanak, majd lezárta a konzolt.

Reggelig még össze kell állítania egy összegzést a projektről, amit a privát tabján fog megtenni. 06.00-ra pedig a hátságnál kell lennie. Legalábbis bízott benne, hogy a fiatalember meghozza az elvárt áldozatot.

A Zenit által biztosított szállodai szoba folyamatosan makulátlanul ragyogott, hiszen csak pihenni járt ide. Elég tágas volt ahhoz, hogy a pár ciklussal ezelőtt vásárolt holmiját itt tárolja. Ez nem sok mindent jelentett: két sötétbarna öltöny, néhány fehér ing, két pár egyforma, barna cipő. A napi

rutinhoz szükséges minden egyebet a szálloda biztosított. De semmi másra nem is volt szüksége. Ezen kívül még volt a barna táskája, amiben a tabján kívül mást sosem tartott. Kinyitotta a szobából nyíló terasz ajtaját, hogy a szoba állott levegőjét kicsit kiszellőztesse. Nem szerette a beépített légkondicionálót, valahogy nem érezte elég természetesnek a levegőt, amelyet keringetett. A szoba közepén álldogált és a várost nézte a nyitott teraszon keresztül. Fejében ezernyi gondolat cikázott, de elsősorban sajnálatot érzett. Sajnálta az apró embereket odakint, a nevetségesen gyenge konstrukcióikat – ezek hamarosan az enyészeté lesznek, alkotóelemeik visszatérnek oda, ahonnan származnak, az űr végtelenjébe. Nagyot sóhajtott, szemét lecsukta. Pár századperc múlva felocsúdott, s leült az asztalához, hogy megírja az összegzést az Amnae-projektről.

# XXI.

Yudé arra ocsúdott, hogy kopogtatnak az autó ablakán.

– Bocsásson meg, ez itt építési terület! Ó, Vanto újságíró! – Mante felismerte a két napja ide látogató újságírót. – Mióta van itt? Segíthetek valamit?

Feltápászkodott, leengedte az ablakot, az autóból láthatóan gomolyogva távozott az elhasznált levegő.

– Mante építésvezető! Az éjjel érkeztem, várok valakire. Mennyi az idő? – Yudé megpróbált erőt venni magán. Mante a komjára pillantott.

– Pár perc múlva hat. Remélem, hamarosan megérkezik, akit vár! – ingatta rosszallóan a fejét az építésvezető, majd otthagyta az autót az erdősáv mellett.

Yudé bólintott, egyáltalán nem volt olyan állapotban, mint aki beszélgetni szeretne. Tegnap éjjel, nem sokkal 19.30 után érkezett meg az építési területre, de legalább az agya már kezdett kitisztulni. Egyre világosabban látta a helyzetet, egyre biztosabb volt abban, amit tennie kell. Mindenekelőtt szüksége lesz az ismertebb lapok elérhetőségeire, illetve a Nexus videómegosztó oldalára. Ha megteszi, akkor a lehető legszélesebb körben kell tennie. Mindent eltervezett, már csak Jelani hiányzott.

Hamarosan egy taxi kanyarodott be az erdei útról, egyenesen felé tartva. Jó ötven méterre tőle megállt, Jelani szállt ki belőle, váltott pár szót még a vezetővel, majd Yudé autója felé indult. Yudé kiszállt, az autójának támaszkodva várta az apró férfit, aki botladozva próbálta leküzdeni a fehérhomokos talajt.

– Eldöntötte? – kérdezte köszönés helyett Jelani. Yudé csak bólintott, miközben azon gondolkodott, vajon tényleg ő

döntött, vagy csak belesodródott egy elkerülhetetlen szituációba. Mindegy, a végeredmény a fontos.

– Azt gondoltam, egy videót töltök fel a VidMerre, valamint elküldöm a nagyobb újságoknak, amit megtudtam.

– Ebben talán tudok segíteni – mondta Jelani és elővette a megszokott barna táskájából a tabját. – Összeállítottam önnek egy olyan anyagot, ami a tényeket tartalmazza, s nem csak feltételezéseket.

Yudé átvette a tabot, s elkezdte átfutni az összegzést a projektről. Arca egyre szürkült, ahogy leírva látta azt, amitől tartott: a Mirra valóban a megsemmisülés küszöbén áll. Átolvasta a két lehetőséget, de egyik sem nyújtott túl sok reményt. Egy háromszáz fényévre levő lakható bolygó, vagy kiköltözni a világűrbe, ahol az istenek tudják milyen veszélyek leselkednek rájuk. Legalább annyi, hogy százhúsz–százötven évük van felkészülni rá… Az összegzés nem volt hosszú, Yudé számára mégis úgy tűnt, mintha órákat álldogált volna az autója mellett, bámulva a kijelzőt. Megrémítette, amit olvasott, de megpróbálta elnyomni félelemérzetét, kétségbeesését. Egy biztos: ezt mindenkinek, mihamarabb meg kell tudnia. Átküldte az anyagot a saját tabjára, majd még percekig álldogált, a felkelő nap csillogását bámulva a lába alatt csikorgó homokszemeken.

Jelani türelmesen várt, érezte, hogy Yudénak össze kell szednie magát. „Furcsa emberke – nem is fogja fel igazán, hogy ezzel mekkora változásokat indít el…” – gondolta magában, elnézve a férfit, amint fejét lehajtva, cipője orrával apró köröket rajzol a homokba.

– Mondja, van arra lehetőség, hogy kimenjünk a vízre? – kérdezte hirtelen Yudé.

– Szerintem megoldható – válaszolta Jelani és elindult az erdősáv mentén a mobil iroda irányába.

Szótlanul ballagtak, legalább tíz percükbe került, mire elérték az irodát, amelynek víz felőli részén egy kikötött motoros jacht várakozott. Jó tizenöt méterével ez a hajó szolgált a hátság bejárására, az érzékelők elszállítására a vizsgálandó területekre. Yudé számára ismeretlen eszközök foglalták el a hajó hátsó részét. Jelani gyakorlott mozdulatokkal a vezérlőpanelen megnyomott néhány gombot, amire a motor halk zümmögéssel reagált. Eloldotta a kötelet, majd a kormányt előre tolva finoman kicsusszantak a nyílt vízre. „Tetartos, jövünk!" – gondolta magában Jelani, beállítva a pontos koordinátákat a panelen. Yudé zsibbadtan, saját gondolataiba temetkezve nézte a távolodó partot. Mintha a saját élete távolodna tőle, miközben ő egyre mélyebbre süllyed a hideg óceáni vízben. „Hát így ér véget?" – gondolatai egyre komorabbá váltak.

– Mi legyen hát? – zökkentette ki Jelani sötét merengéséből.

– Közzéteszek egy videót, az ön által adott adatokkal együtt. Nem szeretném, ha valakinek miattam lenne problémája…

Jelani magában felnevetett. „Barátom, ezek után mindenkinek csak problémája lesz…"

– Ezt hogyan gondolja kivitelezni?

– Bízza rám! Ne aggódjon, sem önt, sem mást nem keverek bele, ez csakis az én felelősségem lesz.

Jelani bólintott. A jacht lelassított, majd teljesen megállt. Az óceán partjától már legalább húsz kilométerre voltak. Yudé tabját a hajó korlátjának támasztotta, a képernyőn csak ő és a végtelen óceán látszott. Jelani a háttérbe húzódva figyelte, ahogy a fiatalember felvétel módba kapcsolta a tabot. Yudé nem nézett a kamerába, a hullámokat csodálta. A hullámok színes kavalkádja, a kristálytiszta kék, a mélyzöld, az ezüstös fehér és arany, mind-mind olyan színek voltak, melyek

lelkének mélyéig hatoltak. Már nem félt. Egyetlen érzés erősödött benne, a meggyőződés, hogy pontosan azon az úton jár, amelyre rendeltetett. Mély lélegzetet vett, behunyta a szemét, hallgatta a hajó oldalának csapódó hullámok megnyugtató hangját. Hagyta, hogy elméje elcsendesedjen, gondolatai és remegése csillapodjanak. Csak a jelen pillanat létezett számára, szinte érezte a hatalmas víztömeg hívogató ölelését. Csendesen, halkan kezdte.

– Üdv, Yudé Vanto vagyok. Oknyomozó újságíróként dolgozom a Horizont nevű lapnál. Az elején szeretném leszögezni, hogy az elkövetkezőknek semmi köze sincs sem a Horizont, sem az apám, Beno Vanto munkájához. Minden, amit megosztok, a saját nyomozásom eredménye, senkit sem terhel rajtam kívül felelősség.

Nagy levegőt vett, majd sokkal tárgyilagosabban folytatta:

– Néhány dekáddal ezelőtt tudomásomra jutott egy olyan információ, amely befolyásolja az életeteket, mégis titkolják, sötétben tartanak titeket. Kiderült, hogy szülőbolygónk, a Mirra, alig százhúsz év múlva a megsemmisülés szélére sodródik, s nagyjából kétszáz év múlva lakhatatlanná válik. A Zenit nevű kommunikációs cég felelős azért a projektért, amely tudósok segítségével ennek felderítésén, s gondolom, megoldásáért dolgozik. Mint újságíró, úgy gondolom, jogotok van tudni egy ilyen magnitúdójú eseményről, hogy felkészülhessetek, hogy életetek hátralevő részében ennek megfelelően, felelős döntéseket hozzatok. A részleteket, a bizonyítékokat a csatolt dokumentumban láthatjátok, kezdjetek vele, amit akartok – a ti életetekről van szó.

Yudé hangja karcossá vált, újból kinézett a kamerából, a távoli partra pillantott, ahol már szinte alig voltak kivehetőek az építkezés részletei. Megköszörülte a torkát, pár pillanatig elmerengett. Amikor visszanézett, szemében könny csillogott.

– Apa, sajnálom, ha csalódást okoztam. Elárultalak, tudom, de nem voltam képes megtagadni önmagamat. Remélem, egyszer méltó leszek a megbocsátásodra. – Yudé komjával befejezte a felvételt.

– És most? – Jelani a háttérből előrébb lépett, megvárta, míg Yudé valamennyire összeszedi magát.

– Elküldöm mindenkinek – közölte szárazon a tényt.

– Önnel mi lesz? – Jelani félve tette fel a kérdést, bár szinte biztos volt a válaszban. Yudé szomorúan elmosolyodott, beletúrt a hajába, s az óceán felé fordította tekintetét.

– Észrevette már, milyen hívogatóak ma a hullámok? Ha sokáig bámulja őket, szinte hipnotizálják, hogy merüljön közéjük.

– Várjon! – Jelani közelebb lépett, aztán megtorpant.

– Nem! Nem tud lebeszélni… Már elhatároztam. – Yudé a hajó oldalához lépett, kezében a tabbal.

– Nem akarom megakadályozni, csupán segíteni szeretnék! – válaszolta Jelani, zsebéből egy aprócska dobozkát véve elő. Kinyitotta, egyetlen szem tablettát tartalmazott. – Jobban teszi, ha ezt beveszi előtte.

Yudé közelebb lépett, kivette a pirulát a dobozból. Egyszerű, gömbölyű, fehér tabletta, felirat vagy jelzés nélkül. Kérdően nézett Jelanira.

– Két perc múlva elalszik tőle, nem fog érezni semmit. De sosem ébred fel. És még mielőtt megkérdezi, nem önnek hoztam, de nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

A Silla már egészen magasra hágott a horizont fölött, az óceán aranyszínű ragyogássá változott, milliónyi apró tükör szórta szét a nap éltető sugarait. Yudé két ujja között tartva a fény felé emelte a gömböcskét.

– Köszönöm a segítségét! Remélem, nem tévedtem! – mondta Yudé és bekapta a tablettát. Jelani bólintott, s elmosolyodott.

Yudé a tabján utoljára még ellenőrizte a beállításokat, majd megnyomta a küldés gombot. Elmosolyodva nyújtotta Jelani felé az eszközt, amin az „Elküldve” felirat villogott.

A hajó oldalára ült, majd anélkül, hogy hátranézett volna, az aranyló habokba vetette magát. A hideg azonnal átjárta a testét, ahogy a hullámok összecsaptak fölötte. De nem érzett félelmet, csupán eufórikus szabadságot, ahogy körülölelte a kék végtelenség. Kiemelkedett a vízből, visszanézett a hajóra. Jelani a hajó orránál állt, üdvözlésre emelte kezét.

Lecsukta a szemét, csak a belső hangra figyelt. Érezte a sós víz ízét a szájában, a fülében megnövekedett nyomás eltompította a hallását. Egyre lassabban mozgatta a végtagjait, egyre kevésbé érdekelte, hogy fennmaradjon a víz felszínén. Az első nagy korty után, agya pánikszerűen parancsolta testének, hogy lélegezzen, de már felesleges volt minden mozdulat. Tagjai lassan megbénulnak, a hideg vízben a teste lelassult és érzéketlenné vált. Kényelmes zsibbadás járta át, a gondolatok, emlékek, félelmek mind összemosódtak, mintha egy végeláthatatlan álomba merülne. A fények és színek elhalványultak, a valóság egyre távolabbra került. A teste teljesen ellazult, a küzdelem véget ért. A víz körülötte csendes és nyugodt lett, teste lebegett, mintha a világűrben lenne. Az utolsó emléke a napfény, amint átszűrődik a víz felszíne felett. Az óceán ölelésében lebegve a végtelenségbe merült.

# XXII.

„A Tetartos első áldozata.” – Nik hosszasan bámulta a vizet, ahol Yudé elsüllyedt. Gondolatai csapongtak, zilálttá váltak, folyamatosan valamilyen ismeretlen, kellemetlen érzet tolult fel belülről. Csodálta a férfi bátorságát, önazonosságát. Sajnálta, hogy így kellett véget érnie, de nem volt más megoldás.

A jacht elektromos rendszere a gépházból ágazott szét, energiát biztosítva a közel tíz tonnás monstrumnak. Néhány átkötés kellett csupán és pár pillanat. A csendet egy hatalmas robbanás hasította ketté. Ereje olyan volt, mint egy vulkán kitörése: hirtelen, brutális, megállíthatatlan. A hajó darabjai minden irányba szétszóródtak, semmi sem maradt épen. Az ég vörös és narancssárga színei keveredtek a lángok kék és sárga színű csóváival, mintha az ég és a víz között egy pillanatra megnyílt volna egy félelmetes, másik világ kapuja. A detonáció kilométerekre hallatszott, de a partra már csak a visszhang érkezett, majd suttogva, utolsó lélegzetével elköszönt.

# Epilógus

Kandel komjára pillantott, a jelzőhang alapján valaki sürgős üzenetet küldött számára. Nik gépének automatikus üzenete volt, egyetlen mondattal: „Lefutott a szimuláció, ellenőrizd!”. Megnyomta a visszahívás gombot, de Nik komja elérhetetlennek bizonyult. Bekapcsolta a gépet, az üzenet alatti linkre kattintva Nik szimulációja ugrott fel.

A szimuláción először a Mirra robbanása futott le, miközben a nézőpont lassan távolodott. Az Endik-hátság által jelzett pontból kiindulva, a bolygó virágszerűen nyílt meg, s lövellte darabjait a Juta irányába. Néhány métertől több száz kilométerig terjedő darabok szakadtak ki belőle, egyre gyorsuló tempóban, miközben lankadatlan forgása ostorcsapásként, ív mentén szórta szét a törmeléket. A Juta, bármennyire hatalmas gravitációs térrel rendelkezett, a nagy távolság miatt nem volt képes befogni a darabokat, így azok önálló pályára álltak egy sávon belül, 200–250 millió kilométerre a Mirrától. A nézőpont tovább távolodott, feltűnt a Juta, majd a Téria is. Kandel most vette észre, hogy a sarokban egy számláló folyamatosan változik, már hetven évvel a robbanás után járt. Hirtelen egy újabb, hatalmas darab vált le a már halott Mirrából és a Téria felé sodródott. Ez a darab viszont hatalmas volt, a szimuláció 3500 kilométerre becsülte az átmérőjét. Ijesztő sebességgel közeledett a Mirra napfelőli szomszédja felé, amikor egyszer csak lelassult és a Téria körüli pályára állt, mintha mindig is oda tartozott volna. Ekkor a három bolygó mellett irányvektorok jelentek meg, mutatva azok pályájának változását. A Mirra eredeti méretének és tömegének mintegy hatvan százalékára esett vissza, pályája eltávolodott a Sillától, az életre alkalmatlanná vált. A Juta, tömege és nagysága miatt

szinte változatlan módon folytatta égi útját, viszont a Téria egyre csak távolodott a naptól… Már kétszáz évnél tartott a számláló, amikor a planéta alatt egy üzenet villant fel: „Lakható!”. Kandel először zavarodottan és hitetlenül figyelte az adatokat, majd, amikor háromszáztizenkét évnél a pálya változása nullára esett vissza, megértett az üzenetet. A Téria a lakható zónába ért!

# ÉBREDÉS

# Bevezetés

– Papa, Papa! De jó, hogy látlak! – Met úgy örült Papának, mintha először látná. Bizonyos szempontból valóban így is volt…

– Hiszen most találkoztunk, alig egy dekád telt el. – Papa semmit sem változott az elmúlt több mint hatvan év alatt. Met még emlékszik, alig múlt hároméves, amikor először hallotta Papa meséjét, s azóta…?

– Papa, emlékszel még, hogy mikor találkoztunk először?

– Nem vagyok még olyan öreg, hogy ne emlékeznék! 5844-ben! Három és fél éves voltál – válaszolta Papa vidáman. – De miért kérdezgetsz tőlem ilyeneket? Csak nem történt valami baj?

– Tehát lassan hatvannégy éve ismerjük egymást.

– Úgy tűnik, de nem válaszoltál a kérdésemre. Mi ez a visszaemlékezés?

– A mai nap különleges. Semmi érdekeset nem veszel észre? – Met kérdése teljesen felesleges volt, Papa nem úgy volt programozva, hogy különbséget tudjon tenni az interfészek között.

– Kellene? – nézett rá tanácstalanul Papa.

– Egy új interfésszel csatlakozom hozzád – mutatott Met a bal halántékára, ahol egy nagyjából kétcentis, korong alakú, ezüstszínű tárgy volt látható.

– Ó, tudnom kellene róla? Semmilyen információ nincs az adatbázisomban ilyesmiről.

– Nem, még nem publikus az eszköz, csak a Pendulum saját, titkosított rendszerében van róla leírás és tesztadatok. És csak néhányan kaptuk meg tesztelésre. Most ennek a segítségével tudunk csatlakozni a Nexushoz.

– Mesélj még róla! – Papa bármilyen öreg volt, a kíváncsiság még mindig az egyik legerősebb tulajdonsága volt.

– Nos, fiatal műszaki zsenink, Ento Dalan agyából pattant ki az ötlet. Tudod, ő vette el az öreg Moran lányát, Kaliát. Na de a lényeg: készített egy neurális interfészt, amivel az agy képes lesz kommunikálni a Nexusszal, ráadásul az információ közvetlenül a látóidegekre kerül, tehát még csukott szemmel is látható minden. Most olyan, mintha egy meseszobában lennél, s a fotelban ülnél.

– Értem én, de miért nem volt jó a régi, jól bejáratott, holografikus kivetítés? – Papa csak forgatta a szemeit.

– Nem volt semmi baj azzal sem, de ahol nem volt holovetítő, ott nem tudtál megjelenni. Most viszont, bárhová magammal vihetlek – ahogy a Nexus minden simját és misijét.

Papa bólogatott, az új információt elraktározta, miközben a szimulált identitás már beépítette az ismeretet a saját rendszereibe.

– Már csak egy kérdésem maradt: hogy lehet, hogy mégis láthatlak, ha csak az agyadban létezem?

– Rendkívül egyszerűen: mindketten egy virtuális valóságban vagyunk. Amit tapasztalsz, az csak a fejemben történik meg. A valós világban a kedvenc fotelemben ülök, a csatlakozó a halántékomon, s úgy tűnik, mintha aludnék. Egyetlen szót sem kell szóljak, mégis tudok veled beszélgetni.

– Akkor arra is van lehetőséged, hogy megváltoztasd a környezetet?

– Nem. A környezet egy fixen programozott rendszer. Csak azt dönthetem el, hogy benne vagyok, vagy sem – mondta Met, s abban a pillanatban egy kellemes bár asztalánál ültek, egymással szemben. A háttérből kellemes zene szólt, a

szomszédos asztaloknál szintén ültek néhányan, iszogattak, beszélgettek. Papa a térdére tekintett, ahol kedvenc, puha takarója is megjelent. Megsimogatta, ugyanaz a kellemes tapintású anyag volt, mint amire emlékezett.

– Ó, ez igen érdekes! – nevetett. – Mit tud még ez a neurális interfész? – lelkesedett.

– Máris megmutatom! – mondta Met, majd átnyúlt az asztalon és Papa kezére helyezte a sajátját. Papa egy pillanatra visszahőkölt, amikor realizálta az érzést. Több mint száz éve működik, de eddig csak hologramként volt képes megjelenni, aki hozzáért, az csak a fényt érzékelte, semmi mást. Most viszont… Érezte Met kezének melegét, érezte a bőrkeményedést, amely a jobb kezének mutatóujja alatt keletkezett, ahogy Met végighúzta egyik ujját a kézfején…

– Ezt nem értem! – elhúzta a kezét, majd álmélkodva maga elé emelte, mintha nem is hozzá tartozna.

– Ez egy kis extra. Nem minden misi kapott érzékelést, de szinte egyhangúlag döntöttük úgy, hogy te, Papa, te megérdemled! Már nem csak saját magadat érzékeled, hanem magad körül a világot is.

Papa úgy nézett körbe, mintha most látná először a környezetét. Simogatta az asztal sima, hűvös lapját, élvezte a fa mintázatát, ujjhegyeivel játszadozott a legömbölyített széleken. Hunyorogva nézte a terem közepén a mennyezetről lelógó lámpát, s most vette észre, hogy érzi a beszorult napfény illatát. Becsukta a szemét, mélyet lélegzett.

– Még sokat kell fejlesszünk rajta, egyelőre csak néhány környezetet programoztunk be.

– De hogy fognak egyszerre többen is látni?

– Már arra is vannak ötleteink. Létrehozhatunk szobákat, akár több bár verzió is létezhet, s aki oda belép a virtuális

térben, máris a többiekkel együtt élvezheti a társaságodat. – Papa serényen bólogatott.

– Tudod, hogy nekem inkább a történetmesélés a feladatom, sok-sok apró – vagy nem annyira apró – gyermeknek – válaszolta Papa, miközben kacsintott egyet.

– Akkor mit szólsz, ha teszteljük egy kicsit a képességeidet? Most csak én leszek a hallgatóságod. Szeretném, ha visszaidéznéd az elmúlt időszakot. Kezdve onnantól, hogy az Esemény napvilágra került, Pontosan az 5863. év ötödik ciklusának első dekádja 8. napjától. Csak mesélj, a vizuális emlékeztetőket nem kérem.

– Szeretnél visszamenni arra a negyvennégy évvel ezelőtti napra? – Papa szemei a távolba révedtek, csatlakozott a Nexus megfelelő adatbázisaihoz és mesélni kezdett.

„Az igazság napja” – ahogyan sokat hívják azóta is azt a napot. Yudé Vanto újságíró a reggeli órákban minden fontosabb portál számára továbbította az Esemény bizonyítékait. Szerepe a történelemben még mindig vitatott: sokan megmentőnek tartják, egy hősnek, aki életét áldozta, hogy az emberek időben értesülhessenek a Mirrát fenyegető veszélyről. Mások inkább árulónak gondolják, aki csak sötétséget és reménytelenséget hozott az elkövetkező generációk számára, majd gyáván elmenekült a felelősség elől.

Ahogyan az várható volt, a társadalom alapjaiban rendült meg. A Mirra két részre szakadt: az egyik rész a csatolt bizonyítékok ellenére is, csak egy ízléstelen tréfának tartotta, míg a másik fele vagy magába roskadt, vagy pánikba esett. Sajnos, a bizonyítékok magukért beszéltek, szinte napra pontosan jósolták meg az egyre erősödő földmozgásokat leginkább az Endik-hátságból kiindulva, s vele együtt a

pusztító szökőárakat, földcsuszamlásokat. Meglepően gyorsan megváltoztak és estek szét a fontosabb tengeráramlatok, s ezzel együtt a helyi időjárási viszonyok is módosultak. Ez egy idő után már nem korlátozódott csupán a déli félteke területeire, a különböző anomáliák az egész Mirrát sújtották. Az óceáni lemezek gyorsuló mozgása több és erősebb földrengést eredményezett, ugyanakkor a vulkanikus tevékenységek száma és ereje is megnőtt, különösen a lemezhatárokon, amelyek az egész Mirrán végigvonultak.

A tagadás az évek alatt dühbe fordult, amelyet a fokozódó félelem és a szorongás váltott ki. A társadalmi feszültségek – főleg a politikával szemben – egyre erősödtek, ennek következménye lett az 5872–73-as gazdasági válság, majd az 5874-es „Összeomlás-háború”. A két esemény több mint kétmillió ember halálát követelte, nem beszélve a gazdasági válság miatti népességcsökkenésről. 5900-ra a Mirra egymilliárdos lakossága 790 millió alá csökkent. Míg az Esemény előtt átlagban évente 18 millió gyermek született, s nagyjából ennyi volt a halálozások száma is, a harminc év alatt ezek az értékek 8,2 millió születésre, s 13,9 millió elhalálozásra módosultak.

A kilátástalanság és reményvesztettség egy sor mentális és egészségügyi problémát okozott, amely tovább csökkentette a lakosság élet- és szaporodási kedvét. Ezzel együtt a spirituális csoportok megerősödtek, amely egyszerre fokozta és valamilyen szinten tompította az Esemény hatásait. Sokan hittek és még mindig hisznek abban, hogy meg lehet változtatni a Mirra jövőjét, vagy ha mégsem, legalább magyarázatot kaphatnak arra, miért történik ez velük.

A társadalom egyértelműen széthullott. Családok, barátságok, életek estek szét, a depresszió majdnem minden területen felütötte a fejét. A kétségbeesés a hetvenes évek

második felében érte el csúcspontját, a szegénység, a túlélés ösztöne rengeteg embert sodort a bűnözés karjaiba. A politika, a bolygóvédelem és a rendőrség igen szoros együttműködése kellett ahhoz, hogy a Mirra ne zuhanjon bele ebbe a kaotikus, önpusztító örvénybe.

Ehhez még hozzájárult, hogy az erőforrások átcsoportosítása a fejlesztésekbe és kutatásokba az életszínvonal radikális csökkenését vonta maga után, amely a már említett népességcsökkenést eredményezte. A tengerparti városok igen hamar kiürültek, az emberek a magasabban fekvő területeket preferálták. Pozitívumként említhető, hogy fellendült az űrállomások forgalma, létszámuk meredeken emelkedett, köszönhetően a gyorsuló építkezéseknek.

Egyedül talán a tudóstársadalom tekint a kezdetek óta bizakodva a jövőbe. Elismerték a veszteséget, s egyre több ember kezdett azon dolgozni, hogy az egész társadalom képes legyen továbblépni. Sajnos, kézzelfogható eredményeket még jódarabig ők sem tudtak a nyilvánosság elé tárni, az első nagy áttörést a sugárpajzzsal sikerült elérni – Ento Dalan, 5896 –, ami képes volt az űrállomásokat hatékonyan megvédeni a kozmikus sugaraktól, illetve a Silla nagy energiájú részecskéitől. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy az eddigi egy–két év helyett szinte korlátlan ideig maradhatnak a lakók a Mirra körüli pályán. Emiatt egyre több űrállomás jelent meg, nagyobb részük az alacsony pályákon helyezkedett el, 500–1500 kilométeres magasságokba telepítették őket. Ennek oka elsősorban a könnyebb utánpótlás ellátottság, de mivel ezek nagy része még régebben épült, az alacsonyabb sugárzás is az okok között szerepelt – az alacsonyabb pályákon alacsonyabb sugárzási értékeket mértek. 5907-ig, azaz az aktuális évig egyetlen űrállomás épült

a Mirra geostacionárius pályájára, ami harmincezer kilométer magasságban található. Ez az első olyan állomás, amely a bolygó saját forgási idejével szinkronban mozog, így állandónak mutatkozik a felszínről. Az űrállomás a Pendulum nevet kapta, ahol immár ötödik éve folynak munkálatok az első, Enali felé induló űrhajó létrehozásáért.

Met elmosolyodott a Pendulum említésére. Életének nagy része ennek az állomásnak a felépítéséhez és az ott folyó munkákhoz kapcsolódott. Négy évvel „az igazság napja” után bekerült a tudóscsoportba, amelyet még Kandel Moran hozott létre a Zenit berkein belül. Olyan emberekkel dolgozott együtt, mint a már elvileg visszavonult Neil Tiranto, aki azóta legalább húszmillió ember lakhelyét biztosította a Neil-tóruszokon a Mirra körül. Az öreg pár éve töltötte be a kilencvenet, de még mindig aktívan vesz részt a felköltöztetésben. Az a terve, hogy több tóruszt összekapcsolva egy pár százmilliós világot hoz létre, amely a Silla-rendszerén belül akár mozgatható is lenne – gondolván a Mirra robbanására, amely a legpontosabb számítások szerint csak százhetven–százhetvenöt év múlva fog bekövetkezni.

Másrészt ne feledkezzünk meg Ento Dalanról, a fiatal mérnökzseniről sem, akinek az agyából csak úgy pattannak elő a fantasztikusabbnál fantasztikusabb találmányok. Még csak negyvenkét éves, de már több ötlet köthető a nevéhez, mint a többiekéhez összesen. Kandel Moran vette fel a nyolcvanas években az akkor huszonéves fiatalembert. Kicsit Nik Jelanira emlékeztetett: alacsony, vékonydongájú fiatalember, hasonlóan remek elmével, mint Jelani volt. Közbevetés: vele, azaz Nik Jelanival kapcsolatban egyébként sokan összeesküvésre gyanakodtak: Yudé Vanto és Nik Jelani pontosan egy napon tűntek el. Érdekes módon, mindketten

hagytak üzenetet a haláluk előtt. Yudé Vanto a híres-hírhedt videójában, Nik Jelani pedig a hotelszobájában egy papírra írt üzenetben ezzel a pár szóval búcsúzott: „A feladatom teljesítettem. Mennem kell.” Kandel biztos volt benne, hogy Nik a végső szimulációra gondolt, amelyből kiderült a harmadik opció is a menekülésre. Többen viszont arra tippeltek, hogy ő adta ki az információt az újságírónak, s mindketten meghaltak a hajó robbanásában.

Ahogy Ento Dalan bekerült a csapatba, szinte azonnal bizonyított is: egyetlen ötletével sikerült az űrhajók sebességét 5%-kal megnövelni, ami azóta az évek során újabb 22%-ot emelkedett. Ha most indulna egy hajó az Enalira, akkor alig nyolcszáztizenegye év alatt elérné. Ehhez már csak egy működő kriotechnológia kellene, amivel lefagyaszthatóak lennének az emberek, majd odaérve vissza lehetne állítani mindenkit. Persze nem csak ennyi a probléma az űrutazással, de legalább már nem kell számolni az űr sugárzásával és a súlytalanság okozta betegségekkel. Ento Dalan pár éve megoldotta a mesterséges gravitációt is, nem meglepő módon, a saját sugárpajzs technológiájából kiindulva.

Ahogy Nik is az volt, Ento is Kandel bizalmasává vált, majd éveken belül feleségül vette a lányát, Kaliát. Lányuk, Lerna most töltötte hatodik évét, kis cserfes lányka, szívesen tölti idejét Met társaságában.

Érzékelte, hogy kívülről valaki hozzáért a kezéhez.

– Bocsáss meg, Papa, mennem kell! – búcsúzott a misitől, majd megérintette az interfészt a halántékán. Papa visszakerült az inaktív alkalmazások közé, ő pedig kinyitotta a szemét. A világ legszebb és legcsodálatosabb nője állt előtte. Igaz, már nem húszéves, mint amikor megismerkedtek, de az idő mit sem változtatott azon az érzésen, amit azóta is éreznek egymás iránt.

– A Nexusban voltál? – kérdezte Tia, ahogy észrevette Met tenyerében az apró interfészt.

– Papával beszéltem, teszteltük egy kicsit a rendszert. – Met nem állt fel a fotelből, jólesett egy picit még ücsörögni. Kinyújtotta Tia felé a kezét, majd az ölébe húzta a feleségét.

– Naaa, tudod, hogy ezernyi dolgom van! – szabadította ki magát Met öleléséből. – Lio jön haza a dekád végén, nem mondhatom neki, hogy az apja szerelmesen az ölébe vont, majd megcsókolt…

– De hát nem is csókoltalak meg! – lepődött meg a férfi.

– Még! – azzal átölelte férjét és az ajkára tapadt, hogy elhallgattassa a fölösleges szavakat.

Még percekig ültek a fotelben, összebújva, gondolataikba mélyedve. Végül Tia pattant fel, mintha nem rajta múlott volna az egész.

– Tényleg mennem kell. De egy olyat én is kérek! – mutatott az interfészre.

Met bólintott, reméljük, a tesztek nem tartanak már túl sokáig, s minden tökéletesen fog működni. A beavatkozás eléggé invazív, de teljesen biztonságos: egy vevőegységet kell a homloklebenyen át az agytörzsbe vezetni. Az agy ezen része felelős a létfenntartó funkciókért, az éberségért és az ébrenlétért. Az agytörzs számos szenzoros és motoros pálya áthaladási pontja is, amelyek információt közvetítenek az agy és a test többi része között. Ez magában foglalja többek között a látás, a hallás, az íz, a tapintás és a szaglás érzékelt információinak továbbítását. Ezen kívül még olyan funkciókért felel, mint a reflexek, például a köhögés, tüsszentés, nyelés, pislogás, és szerepet játszik a mozgások alapvető koordinálásában. Ugyancsak fontos funkciója a fájdalom érzékelése és szabályozása, valamint a test hőmérséklet szabályozása. Látható, hogy ezzel az interfésszel

a teljes test és annak szinte minden funkciója fölött átvehető az irányítás. Emiatt Ento harmadik éve csiszolgatja, végzi a szimulációkat.

Nem a technikai oldala indukálta a felmerülő problémák nagy részét, hanem az etikai, biztonsági és egészségügyi kockázatok okoztak fejfájást a fejlesztő csapatnak. Végre eljutottak arra a szintre, hogy az adatvédelmi kockázatok lekerülhettek az asztalról, illetve az illetéktelen hozzáférést sikerült szinte nullára szorítani. Természetesen nincs olyan rendszer, amit lehetetlen feltörni, de mind szoftveres, mind hardveres oldalról erősen korlátozták ennek lehetőségét. Az egészségügyi kockázatok voltak az egyetlen terület, amivel nem tudtak mit kezdeni. Mivel az eszköz egy virtuális valóságba repíti felhasználóját, kiszakítva a valós környezetéből, „Rá lehet kattanni!" – Ento így fogalmazta meg a problémát. S ha figyelembe vesszük a társadalom aktuális mentális egészségét, szinte biztosan lesznek gondok a használatával, illetve használatának következményeivel.

De legalább a műtét miatt nem kellett aggódni, egy automata tíz perc alatt elvégzi a beavatkozást, és alig marad nyoma. Közvetlenül a halánték bőr alatti része csak egy mágneses rögzítőt tartalmaz, no meg persze az adatkommunikációs interfészt.

Csak a P5 tagjait vonta be a tesztelésbe, s természetesen milliónyi ellenőrző teszt után. Kandel és Met voltak az „idősebb" generáció, Met meg is lepődött, amikor Kandel, nyolcvanhat évesen, szinte gondolkodás nélkül bevállalta a beavatkozást. „Hiába no: amíg csak a test öregszik, de az elme fitt maradt, addig nincs ok aggodalomra." – gondolta Met, miközben sajgó hátát próbálta kiegyenesíteni, ahogy felállt a kényelmes fotelből.

# I.

– Nem értem. – Ento elgondolkodva bámulta a szimulációt. – Ennek mennie kellett volna! Lehet, hogy még egyszer át kellene nézni a számításokat! Ha ezzel nem boldogulunk, az ezredfordulóra sem tudunk űrhajót indítani. – Érezhető volt az elkeseredés a hangjában, pedig rá legkevésbé jellemző ez az érzelem.

– Valamiért úgy érzem, hibás a teljes gondolkodásunk. Mintha az alapokkal lenne valami probléma – elmélkedett hangosan Met. – Vázoljuk fel újra! Le akarod az egész testet fagyasztani, majd nyolcszáz év múlva újra kiolvasztani. Most úgy tűnik, hogy már az elején elakadunk. A kristályosodás okozza a gondot, ugyanis károsítja a sejtszerkezetet. Az aktuálisan használt krioprotektánsok egy szintig megakadályozzák a jégkristályok képződését, de nem eléggé.

– Már az összes verziót kipróbáltam, de semmi sem működik. A glikol-glicerol keverékek minden arányát végigpróbáltam, de egy idő után mindig beindul a kristályosodás. – Ento megadóan leült.

– Van egy ötletem! – szólt közbe Mora Hamet, aki eddig csendben figyelte a két űrmérnök összefoglalását. Mora eredetileg exobiológusként végzett, de már egy ideje a P5-ben dolgozik Entóval, Kandellel, Mettel és Hela Sonettel. Sokan az „Álomcsapatként” hivatkoznak rájuk, hiszen az utóbbi évek legnagyobb koponyáit sikerült a Pendulum egyik fejlesztői csoportjába összehozni.

– Mint biológus, két irányt látok, ami megoldást kínálhat: vagy a protektánsok nem megfelelőek, vagy egyszerűen nem fagyasztjuk le őket. Azt gondolom, túl sok energiát fektetünk egy olyan feladatba, amelyre igazából nincs is szükségünk. –

Mora szokása volt, hogy hosszú, barna haját csavargatta a jobb mutatóujja köré.

– Ezt már megbeszéltük – szólt közbe Kandel, őszülő szakállát vakargatva. – Vagy lefagyasztjuk az utazók nagyobb részét, vagy egy teljes metropolisznyi embert kell irányítanunk, felügyelnünk, ellátnunk: etetni kell őket, foglalkoztatni kell őket és vigyázni kell rájuk minden téren. Úgyhogy lehet választani: vagy fele annyi embert tudunk egy hajóra elvinni és akkor nem kell a kriotechnológia, vagy megoldjuk a problémát.

– Semmi sem garantálja, hogy egyáltalán megoldható a feladat – ellenkezett Mora. – Értem, hogy a számítások azt mutatják, hogy jobban járunk, ha mindenkit lefagyasztunk, de lehet, hogy nem lesz más megoldás.

– Csak egy áttörésre van szükségünk. Valamit nem veszünk észre! – Ento újból felugrott. Nem volt hajlandó feladni, de képes volt a kompromisszumra. – Mit szóltok hozzá, ha most egy kicsit félretesszük ezt a projektet? Lehet rajta gondolkodni, de helyezzük át a hangsúlyt a következő területre.

– Lehetne, hogy a kolonizáció technikai részleteivel foglalkozzunk? – Met már gondolkodott a témán, ideje lenne ezt is elindítani.

– Lehetne, de ezzel meg kell várjuk Helát, ennek a területnek ő a felelőse. – Hela planetológus és klimatológus volt, már több éve vizsgálja a Enalit.

– Rólam beszéltek? – lépett be a laboratórium ajtaján Hela széles mosollyal. Ahogy közelebb jött, szeme megakadt Mora haján.

– Mi ez az új haj? – S valóban, Mora hajának egy része a bal oldalon a vörös szín mellett észrevehetően vöröses–szürke színben pompázott.

– Tetszik? – illegette magát Mora. – A fiúk észre sem vették! – Mindketten nevetni kezdtek.

– Fiatalság… – nézett Metre Kandel, mosolyogva. Hela még a negyvenes évei közepén járt, pár évvel volt csak idősebb Entónál. Mora talán tíz évvel volt nála idősebb, az ötvenes éveinek második felét taposta, de érezhetően volt egy generációnyi különbség a két nő között. Az „igazság napja” idején Mora tizenéves volt, míg Hela éppen utána született. Nem lehetett nem észrevenni, hogy egy erősen zaklatott világban nőtt fel, s ez érezhető volt a hozzáállásán is. Szakmailag kifogástalan volt, ahogy mindegyikük, de a csapatmunkában való részvétele hagyott némi kívánnivalót maga után. Ehhez még kapcsolódott az is, hogy a kritikákat sem kezelte túl jól, szinte személye elleni fenyegetésként értelmezte azt is, ha valaki hibát talált a munkájában. Kandel – amellett, hogy teljes mértékben elismerte a szaktudását – úgy fogalmazott, hogy „tojáshéjon kell lépkedni körülötte”. Entóval jól megértették egymást, de Met és Kandel inkább a szakmai kapcsolatot preferálták vele kapcsolatban.

– Úgy gondoltuk, hogy pihenésképpen áttérünk a kolonizációs projektünkre – világosította fel az újonnan érkezőt Ento.

– Pihenésképpen… – húzta el a száját Hela. – Remélem, nem azt gondoljátok, hogy egyszerű feladatról van szó. Spektroszkópia, fotometria, rádió-szondázás, lézeres képalkotás…

– Tudod, hogy nem úgy gondoltuk! – próbálta Mora menteni a menthetőt. – Csak annyira megakadtunk a krióval, hogy valami egészen más irányba kell terelni a gondolatainkat. S ehhez te értesz a legjobban!

Az elismerés hatott, Hela a számítógépéhez lépett és betöltötte a prezentációját.

– Már legalább tíz éve figyelem az Enalit, ráadásul az előző több mint száz év anyagai is rendelkezésemre állnak. Az Enalit 5794-ben fedeztük fel, a legfontosabb felfedezés vele kapcsolatban az volt, hogy már akkor légkörrel rendelkezett. Ne feledkezzetek meg arról – nézett körbe kissé leereszkedően –, hogy amit száz éve láttunk, az négyszáz éve történt a bolygón, amit pedig most, az igazából már háromszáz éve lezajlott. Szóval már négyszáz évvel ezelőtt észrevették az akkori kutatók, hogy a bolygó légkörében 3–4%-os az oxigéntartalom – igazából ez volt az ok, ami miatt a megfigyelések középpontjába került. – Hela büszkén vetítette az űrteleszkópok által készített képeket, amelyeken egy Mirrához hasonló bolygó képe volt látható.

– Ezek a legújabb képek – folytatta. – Már 12–13%-ra növekedett az oxigéntartalom, ami arra enged következtetni, hogy vagy növényi fotoszintézis zajlik a háttérben, vagy valamilyen geológiai-kémiai folyamatok okozta felhalmozódásról lehet szó. Mivel tökéletesen a lakható zóna közepén található a saját rendszerén belül, tehát a hőmérséklet –20 és +50 fok között ingadozik, egyértelmű volt, hogy tovább kellett vizsgálni. A spektrumanalízis szerint a légköri összetétel, a hőmérséklet és a nyomás alkalmas lehet az élet megjelenéséhez és fenntartásához. Egyedül a vulkáni tevékenységekből eredő mérgező gázok jelenléte adott okot az aggodalomra, ugyanis emelkedett kén-dioxid- és szén-monoxid-szinteket mértek. Csak személyes megjegyzés, hogy ezzel sincs semmi gond, mire odaérünk sok-sok év múlva, minimális mennyiség marad, ugyanis valószínűleg növényi fotoszintézis történik a felszínen. Az pedig előbb-utóbb minimálisra csökkenti az említett mérgező gázok mennyiségét. Nem utolsósorban a szén-dioxid koncentrációt

is egyre alacsonyabbra szorítja – fejezte be bemutatóját Hela, s kikapcsolta a vetítést.

– Ez azt jelenti, hogy ha nyolcszáz év múlva le akarunk szállni az Enalira, akkor egy tökéletesen élhető, zöld környezet fog minket fogadni? – kérdezte Kandel álmélkodva. Hela bólintott.

– Természetesen ez nem jelenti azt, hogy nem kell majd formálni a saját igényeinknek megfelelően, de elvileg igen, egyértelműen nekünk találták ki. Ja és mielőtt még megkérdezitek: semmilyen állati élettel kapcsolatos nyomot nem láttunk, tehát csak növények vannak a bolygón.

– Mi a helyzet a vízzel? – jutott eszébe Metnek az egyik legfontosabb tényező.

– A légköri spektroszkópia elemzése alapján a páratartalom megfelelő, tehát biztosan vannak óceánok, folyók a bolygón. Hogy mennyi, azt még nem tudjuk, de fölösleges is, hiszen, mint mondtam…

– Igen, háromszáz évvel ezelőttiek az adatok… – mondta Ento, miközben a gépén egy új, „kolonizáció” nevű mappát nyitott a feladatoknak a „kriotechnológia” és a „neurális interfész” mellé. Met felsóhajtott.

– Néha olyan érzésem van, hogy erre a három feladatra az egész életünk sem lesz elegendő, hiába dolgozunk ezeken a projekteken kétezren.

– Ugyan, az interfész például egészen jól működik! – Mora a halántékára mutatott, ahol még halványan látható volt a beavatkozás nyoma.

– Tényleg, milyen tapasztalataitok voltak az interfésszel kapcsolatban? – élénkült fel Ento, hiszen mégiscsak a saját találmányáról volt szó.

– Papával töltöttem az időt tegnap este. Kipróbáltuk a bár környezetet, s úgy tűnik, Papa nagyon élvezte, hogy saját érzékeléssel rendelkezik – számolt be Met a tegnapi csevegésükről.

– Én a Nexus hozzáférését teszteltem. Minden oldalhoz hozzáfértem, amihez egyébként is jogosultságom van, szóval az a terület tökéletesen működik – mesélte Kandel.

– Egy problémát vettem észre a használat során – folytatta a beszámolók sorát Hela. – Ha maximálisan kihasználjuk az interfész lehetőségeit, akkor a jelenlegi paraméterek alapján a külső interfész mintegy száz órát képes egyetlen töltéssel működni. Utána le kell csatlakozni és feltölteni az egységet.

– Ez miért probléma? – döbbent meg Ento. – Senki sem fogja száz órán át egyhuzamban használni.

– Nem, de ha elfelejtik feltölteni, s egy fontos tevékenység közben merül le…

– Annyit tudunk javítani rajta, hogy folyamatosan mutassa a töltöttséget, s jelezzen egy bizonyos határ, mondjuk 10% alatt. Sőt, ha készítünk hozzá valami töltődobozt, amibe visszatéve töltődni kezd… – Met elengedte a fantáziáját, a dokkoló már egyébként is eszébe jutott. Ento bólintott, tetszett neki az ötlet. Morához fordult.

– Mora? Valami tapasztalat?

– Hát… – Mora láthatóan elpirult. – Több területet is kipróbáltam, nem volt semmi érdemleges. Minden rendben működött.

– Mora! – Met nevetni kezdett. – Milyen területeket próbáltál ki?

– Jól van na, azt is ki kellett próbálnia valakinek! – már Mora is nevetett. – És működött rendesen. Egyszer próbáljátok ki ti is, teljesen más élmény, mint a holovetítés.

A Pendulum-5 csapata önfeledten kacagott. „Minden jó valamire, és még valami másra!” – jutott eszébe Metnek egyik régi oktatója sokat hangoztatott, bölcs mondása.

# II.

Kalia nagyon jól ért a hajfonáshoz. Mindegy, hogy féloldalas fonásról, halszálkásról, spirálosról, vagy esetleg vastag fonásról van szó, percek alatt bármelyiket elkészíti. Már ha nem Lernáról volt szó. Nála a legegyszerűbb változat is akár félóráig eltarthat. Persze nem azért, mert Lernának olyan rengeteg haja van, semmi extra tulajdonsággal nem rendelkezik. Csupán mert egy hatévesről beszélünk…

– Anya, lehet nekem is olyan hajat készíteni, mint a tiéd? – kérdezi izgatottan toporogva, miközben Kalia a hajgumikat és hajcsatokat készíti elő.

– Halszálka-fonást szeretnél? – kérdezi tőle.

– Olyat, mint a tiéd. Úgy oldalra.

– Igen, ez a halszálka-fonás. Nagyon egyszerű, egyszer neked is meg kell majd tanulnod.

– Csináld meg nekem te! Majd megtanulom, ígérem! – majd felkapaszkodik és leül az anyjával szemben lévő székre.

Kalia kezében a fésű varázspálcaként lendül, fájdalommentesen kisimítva Lerna derékig érő hajából a gubancokat. A fonással lépésről lépésre halad: két nagyobb részre választja szét a kislány haját, majd a külső széléről egy tincset leválasztva, a másik oldalon levő tinccsel keresztezve halad lejjebb és lejjebb. Lerna természetesen nem marad nyugton, folyton cseveg, mintha egy varázslatos mesét mesélne anyjának, ahol – micsoda véletlen! – pont ő a főszereplő. Kalia mosolyogva hallgatja, a hajfonás minden mozzanatát a lánya mozgásának ritmusához igazítja. A finom hajtincsek az ujjai között összekapcsolódnak, s mint a szavak Lerna mesekönyveiben, csodálatos történeteket alkotnak.

A hajfonás végén Lerna leugrik a székről, türelmetlenül rohan a tükörhöz, hogy megcsodálja anyja művét. A fonatot bal oldalról az ellenkező oldalra próbálja áthelyezni, majd inkább visszateszi. Kalia mosolyogva nézi lányát, aki a tükör előtt forgolódik és csodálkozik saját szépségén. Egy pillanat múlva már rohan, és hálásan öleli meg anyját.

– Szerinted apának is fog tetszeni? – kérdezte vékonyka hangján, miközben már újra a tükör előtt illegeti magát. De csak addig, amíg az előszoba ajtajának halk szisszenését meg nem hallja. Szemei felragyognak, a tükörből visszamosolygó arc csak még szélesebb lesz.

Kalia csak mosolyog, miközben figyeli lánya izgatottságát. Ebbe a mosolyba némi keserűség is vegyül, ugyanis Ento gyakran egészen későn ér haza. De megérti: ilyen fontos munkája szinte senkinek nem volt a bázison.

– Az én hercegnőm! – köszönti Ento Lernát, aki már az ajtóban toporog, izgatottan mutogatva új hajfonatát. – Hűha, ez csodálatos! – mondja, miközben körbe forgatja, hogy minden oldalról lássa a remekművet. – Anya csinálta?

Lerna büszkén bólint, majd ölelésre emeli karjait. Ento lehajol, felkapta a kislányt és beviszi az apró nappaliba, ahol Kalia már várja őket.

A Pendulum és a Nestor szinte mindenben különbözött egymástól. Míg a Pendulum harmincezer kilométeres magasságban, geostacionárius pályán lebegett a Mirra felett, addig a Nestor a maga 500 kilométeres magasságával szabad szemmel is látható volt a bolygóról – köszönhetően a hatalmas fényvisszaverő felületeknek. A struktúrájuk is eltért. Míg a Nestor a Neil-tóruszok mintájára épült – Neil Tiranto kutatóbázisa ugyan hogyan máshogy nézett volna ki? – a Pendulum teljesen más architektúrát választott. Az űrállomás

alapja egy hatalmas, henger alakú objektum volt, hatszáz méteres magasságával és hatvan méteres átmérőjével az egyik legnagyobb tárgynak számított, amit valaha a Mirra körüli pályára állítottak. A rendelkezésre álló hely nagy részét az ellátmány foglalta el, hiszen nem várhatták el, hogy naponta biztosítsák a Mirráról az utánpótlást. Így a körülbelül harmincötezer embert befogadó állomás jelen pillanatban mintegy ezerkétszáz családnak adott otthont. Legalább a család egyik tagjának a futó projektek egyikében kellett dolgoznia – ez volt az egyetlen kikötés. Ezek a férfiak és nők leginkább az elköltözéssel kapcsolatos kutatásokon dolgoztak: az űrhajók tervezése, technikai működtetése, beleértve a fénysebességet egyre inkább megközelítő meghajtó létrehozását, de ide tartoztak a létfenntartó rendszerek, pajzsok, kommunikáció és még ezernyi más dolog is. A laboratóriumok apró, keskeny folyosókkal lettek összekötve a főegységgel, mindegyiket úgy oldották meg, hogy leválaszthatóak legyenek, s szükség esetén egy hordozóegységgel akár mozgatni is lehessen őket. Emiatt mindegyik blokk saját pajzzsal rendelkezett, a mikrometeoritok és a kozmikus sugárzás hatásai miatt.

Egyre inkább terjedt ezzel kapcsolatosan egy kifejezés a köznyelvben: űrvándorok. Ők azok, akik vagy azon dolgoznak, hogy idővel a lakosság az Enali felé vehesse az irányt, vagy azok, akik – ha most kellene dönteniük – a távozás mellett döntenének.

A Nestor – Neil kutatóbázisa – az új, szekcionált tórusz struktúra alapján készült. Az ötszáz méter átmérőjű tórusz egymástól jól elkülöníthető szegmensekre volt osztva, amely szegmensek bármilyen szerepet betölthettek: jórészük lakóövezetként működött, de rengeteg kiszolgáló létesítmény

volt közöttük, s nem utolsósorban maguk a kutatóállomások. A többi lakótóruszhoz képest itt csupán kevesen éltek, alig tizenkétezer mirrai élt és dolgozott a Nestoron. Kapcsolatuk a Mirrával sokkal szorosabb volt: naponta többször jártak szállítóhajók az egyes tóruszok között, biztosítva a szükséges élelmiszer- és vízellátást, valamint a hulladékkezelést.

Rien Tenan, Neil tanítványa volt, a fiatal generációt képviselte. Alig tíz évvel ezelőtt, közvetlenül az egyetemről vette maga mellé a fiatal lányt Tiranto, felismerve tehetségét és szorgalmát. A továbbfejlesztett tórusz már kettejük műve volt. A gravitációt biztosító egység a fánk alakzat közepén helyezkedett el, s akkora méretű egységet építettek, amekkorát akartak. A tórusz külső részein segédrakéták biztosították a mozgást: lassan, de folyamatosan lehetett a Mirra körüli pályáját módosítani.

A Nestor állomás legnagyobb laborja jelen pillanatban kihasználatlanul kongott. A legtöbben valamelyik kísérleti laborban tevékenykedtek, vagy külső helyszínen végezték feladataikat, vagy csak egyszerűen hazamentek már. Rien Tenan egyedül üldögélt egy fotelben, lábait felhúzva, kezében egy tabbal. A tóruszok szinkronizációján törte a fejét, de nem haladt egyről a kettőre. Neil éppen a Mirrán tartózkodott, nem akarta megzavarni a családi programjában.

A közös munka során több ötlet is felmerült a Mirra körüli élet fenntartására. Neil természetesen ragaszkodott a tóruszaihoz, azaz építsünk különböző méretű fánkokat és oldjuk meg, hogy össze tudjuk őket kötni szükség esetén, majd lehessen őket szinkronban mozgatni. Ennek továbbfejlesztett változata egy darab hatalmas tórusz építését jelentette. A tervek alapján, ha egy közel három kilométer átmérőjű egységet kezdenek felépíteni, amelyet folyamatosan töltenek

fel a Mirra lakóival, mire befejezik, mintegy hetven–nyolcvanmillió ember élhet egy ekkora tórusz belsejében, úgy, hogy a közös terek, az élelmiszer- és ivóvízkészlet tárolását is figyelembe vették. S ennek van két hatalmas előnye: egyrészt a gravitáció megoldott, illetve egyben lehet az egészet mozgatni, a közepén levő gravitációs és meghajtó egységgel. Neil hajlik erre a megoldásra, főleg a technikai megvalósítás egyszerűsége miatt. Felmerült egy harmadik lehetőség is, ez Rien agyából pattant ki: szőlőfürt. Lenne egy különálló gravitációs és meghajtó rendszer, amelyekre, mint a szőlőszemek csatlakoztathatóak lennének a különböző méretű, de mobilis egységek. Például minden családnak lenne egy saját közlekedési eszköze, amellyel időnként rá tudnának kapcsolódni a központi hajóra, ahol igénybe tudnák venni a szolgáltatásokat, feltölthetnék a készleteiket. Ennek a legnagyobb hátránya, hogy igen erőforrás-igényes, viszont redundáns – sokkal kisebb a balesetek esélye. A második változatot is biztonságossá lehet tenni, ha a szegmensek közötti válaszfalakat elég erősre készítik el. Ebben az esetben, ha a tóruszt találat éri, csak az aktuális szegmens sérül meg, a többi elkülöníthető, a sérült rész újjáépíthető. Eddig ez vált be, a szimulációk is ezt támasztották alá, a legkevesebb erőforrást ez a verzió igényelte, s már az építés alatt, folyamatosan költözhető. Ez persze még nem jelentette azt, hogy más opciót nem lehet kutatni… Rien büszke volt, hogy harmincöt éves korára a neve együtt szerepel Neilével, a „Niel–Tenan tórusz” egészen jól hangzott.

A lány örült, hogy a Nestoron dolgozik, s nem kell a Mirra mérgező társadalmi légkörében élnie. Az egyetem ideje alatt megtapasztalta, milyen kétségbeesés lepte el a lakosság elméjét. Mivel inkább figyelt, mint beszélt, egy egészen tiszta kórkép alakult ki a fejében. A fiatalok, egészen a húszas

éveikig nem igazán törődtek az Eseménnyel, majd miután a saját életüket kezdték élni, egyre hatalmasabb súlyként nehezedett rájuk a jövő ismerete. Ez egészen a hatvanas évekig emelkedett, s utána csökkenni kezdett. A kilencvenesek, százasok már szintén nem törődtek vele, hiszen százhúsz–százharminc éves korukig még nem történnek olyan események, amelyek az ő életüket befolyásolná. A normális eloszlás módusza, azaz a csúcspont, az idők folyamán biztosan tolódni fog, méghozzá felfelé. Ahogy egyre kevesebb idő van hátra a Mirra pusztulásáig, illetve olyan folyamatok is beindulnak a bolygón, ami miatt el kell azt hagyni, a hatvanas érték emelkedni fog. Most egyetlen megoldást látott: elköltözni. Persze, egyelőre a lakosság alig 2,5%-a fér el az űrállomásokon, s bár folyamatosan bővülni fog, de korántsem elég gyorsan ahhoz, hogy a társadalmi letargia csökkenni kezdjen. Ha Entoék a Pendulumon nem találnak ki valamit az űrhajókkal kapcsolatban, akkor nagy bajban lesz a Mirra.

A legfrissebb felmérések alapján – meglepő módon megerősítve Nik Jelani majdnem ötvenéves statisztikai szimulációját – a lakosság 20%-a szeretne az Enalira költözni, ha az ő életükben történne a katasztrófa. De csak abban az esetben, ha itt lefagyasztják őket, majd az Enalin újrakezdhetik az életüket. Egy egész civilizációt kellene újraalkotni: leszállni egy üres planétára, s nulláról felépíteni mindent. Már akár most indulnának, ha lenne rá lehetőségük. A maradék fele inkább a Mirra űrállomásait preferálná, azaz a Mirra körüli térben képzelnék el további életüket. Miután a harmadik menekülési opció is napvilágra került, sokan azt látták üdvözítő megoldásnak. Attól tartva, hogy a Mirra környéke még évszázadokig az aszteroidák játszótere

maradhat, távolabb húzódnának, az immár a lakható zónába csúszó Téria és a Mirra darabkájából a Téria holdjává váló SélMirra – vagyis „a Mirra fénye” – köré. Ez 25%-os népességet jelent. S még mindig maradt egy bő 5%-os csoport, akik nem hajlandóak sehová se menni a Mirráról. Az egyik spiritiszta csoport például teljesen bizonyosan állítja, hogy az utolsó pillanatban megmentik őket az istenek. Mások a tudósok szélsőséges túlzásának tartják azt, hogy a bolygó megsemmisül, s nem foglalkoznak a tényekkel. Egyes szimulációk pozitívabban állnak az eseményekhez: ezek szerint a Mirra folyamatos és jól látható pusztulása jobb belátásra fogja bírni az embereket, mindenki elhagyja a bolygót, mire bekövetkezik a robbanás.

Egyébként logikusnak tűnt a Téria astroformálása, azaz lakhatóvá tétele. Ez magában foglalná a Téria felszínének, atmoszférájának, hőmérsékletének és teljes ökoszisztémájának módosítását, hogy a mirrai élet számára lakhatóvá váljon. Ehhez pedig meg kellene várni, hogy a Téria lehűljön annyira, hogy elkezdődhessen a beavatkozás. Stabilizálni kellene az atmoszférát, vizet kellene biztosítani valahonnan jég formájában, el kellene indítani a talajképződést, s csak ezek után lehetne az első életformákat betelepíteni. Jöhetnének a mikroorganizmusok, majd a növények, hogy az oxigéntermelés sokkal gyorsabb ütemben haladjon, s csak ezek után lehetne gondolkodni az emberek betelepítéséről. Az elsődleges kutatások legalább hatszáz–hétszáz évben határozták meg ennek idejét, tehát mire a Téria lakható lenne, majdnem az Enalit is elérnék az első hajók. A tudósok azonban reménykednek, hogy fejleszthetnek olyan új technológiákat, amelyek gyorsítják az astroformálást. Az ilyen technológiák közé tartozhatnak a hőszabályozó gépek, a talajképződést elősegítő mikroorganizmusok, és a nagy

mennyiségű oxigént termelő géntechnológiával módosított növények. Ha ezek a technológiák sikeresek lennének, a Téria akár egy évszázaddal hamarabb lakhatóvá válhatna.

A kockázatok mindkét esetben hatalmasok: egyetlen hiba és milliók, tízmilliók halála lenne az eredménye.

Rien felállt és kinyújtóztatta tagjait. Beletúrt vállig érő, barna hajába, ujjhegyeivel fejbőrét kezdte masszírozni. Egyszerűen nem sikerült még megszoknia, hogy nincsenek nappalok és éjszakák, csak az óráról tudja, hogy lassan aludnia kellene, vagy hogy itt az ideje elkezdeni a munkát. Régen befejeződött a munkaideje, ha a Mirrán élne, már egy órája otthon lógatná a lábát, vagy a barátaival ülne valami szórakozóhelyen. Itt pedig? Egyedül üldögél még mindig ebben a hatalmas laborban… El kell menni valahová szórakozni!

A Nestor több lehetőséget is biztosított a kikapcsolódásra. Volt két mozi, legalább hat bár, vagy annak megfelelő ivóhelyiség, néhányukban még táncolni is lehetett, illetve, ha komolyabb testmozgásra vágyna a lakó, akkor a fitnesztermek biztosítanak erre lehetőséget. Rien néha ezeket is meglátogatta, de most inkább tényleges kikapcsolódásra vágyott, amire megvolt a „titkos” módszere: meglátogatta a Kertészetet. Ez egy viszonylag nagyobb területű rész volt az állomáson, ahol növényeket termesztettek. Egy részük az élelmiszer miatt, vagy a légkör javítása érdekében, de Rient egy jóval kisebb rész vonzotta: a „zöld terápia” iránt érdeklődött leginkább. Virágok! Színesek, illatosak, gyönyörűek!

A Kertészet alig tíz percre volt a laboratóriumtól, s mivel már kicsit éhes is volt, előbb betért az egyik étterembe. A mirrai éttermekkel szemben ez inkább egy katonai kantinra

emlékeztetett, de legalább gyors volt a kiszolgálás. Rien egy húsos szendvicset kért, majd komótosan elmajszolta a tányérja fölött. Ezt a húst még a Mirráról hozták az állomásra, de a laborban növesztett hús egyre nagyobb teret nyert, függetlenül az Eseménytől. Ha tudatosan óvni akarják a környezetet, vagy felhagynak a hús evésével, vagy a műhús felé veszik az irányt. A minőségi különbség igen csekély volt ekkora árért: a műhús nem az állatban növekedett, hanem egy laborban. Cukrok, aminosavak, vitaminok, ásványi anyagok segítségével támogatják az állati sejtek növekedését és osztódását. A végeredmény semmiben sem különbözik az igazi hústól, ráadásul biztosan kizárhatóak a különböző fertőzések. Egyelőre háromféle változatát kínálják az éttermek, amelyek csupán textúrában és zsírtartalomban különböznek.

Az állomás belülről teljesen úgy nézett ki, mint egy űrhajó. Munkahelyek, közösségi terek és az azokat összekötő szűk folyosók. Ahogy belépett a Kertészet részlegébe, ez a látvány teljesen megváltozott. A hideg, szürke és fehér falak és félhomály helyett minden színesben pompázott. A kék eget és fehér felhőket imitáló mennyezetről a Silla éltető fényét utánzó lámpák világították meg, amelyek képesek voltak a növények biológiai ritmusát is követni a szimulált napkeltével és naplementével. A lámpák mellett az öntözőrendszer, a hőmérséklet- és páratartalom-szabályozók mind arra szolgáltak, hogy a növények egészségesek és virulóak maradjanak. Az egyik összekötő úton egy gondozó térdelt zöld ruhájában a paradicsomágyás mellett. Ahogy meglátta Rient, mosolyogva bólintott, majd tovább folytatta munkáját.

Rien a terem vége, a belső tér felé vette az irányt, halkan és finoman lépdelt a fehér kavicsos ösvényen.

A késő délutáni, sőt lassan koraesti nap aranyló és narancsszínű sugarai már hanyatló erővel világították meg a virágoskertet. A művi napfény megcsillant a levelek szélein, ahol a zöld találkozott az ég kékjével. Az egész kertben érezhető volt a meleg, a nyári este lüktetése, a levegő megtelt az édes illatokkal. A rózsák élénk pirosai, narancsai és sárgái rikítóan virítottak. A lila levendulák és a kék harangvirágok halkan lengedeztek a mesterséges légáramlatban, mintha egy kedves dallamra ringatóznának. Egy kis ösvény vezetett át a kertben a színes virágágyak között, amely mellett több helyen hortenziák szegélyezték az utat, lila, rózsaszín és kék árnyalatai vonzották a tekintetet.

A kert közepén egy apró tó csillogott, partján vízililiomok nyíltak és békalencsék apró levelei zöldelltek. Rien célirányosan a partján levő kőpadhoz lépett, majd boldog mosollyal az arcán, kényelmesen letelepedett. A lámpák melegétől átforrósodott pad kellemesen melengette a hátát, áthatolt a könnyű ruha anyagán. Ujjaival megkapaszkodott a pad szélén, a kissé érdes felület kellemes érzést keltett benne. Ez itt egy darabka Mirra… Hiányozni fog. Máris hiányzik! A fodrozódó hullámok megnyugtatóan csobogtak, a háttérben egy kis vízesés susogva ömlött a kis tóba, forgatva annak vizét. A távolabbi bokrok között pillangók repkedtek virágról virágra. Rien kedvenc időszaka volt ez, amikor a délutáni napfény a színeket még gazdagabbá, mélyebbé tette. A fülébe beszűrődött a vízesés halk, monoton csobogása, lassan elűzve az összes gondot az elméjéből. Érezte az arcán és a karjain a mesterséges nap puha érintését, bőre kellemesen felmelegedett. Teste ellazult, az izmai felengedtek. Átadta magát ennek a békés pillanatnak a virágillatú kert közepén.

Legalább húsz perc telt így, amikor a semmiből egy felismerés hasított bele. Gondolatai vadul száguldani kezdtek. Beugrott egy ötlet ahhoz, amin már napok óta gondolkodik. Összekapta magát és visszaindult a laborba, hogy a benti gépen egy szimulációval tesztelje az ötletét.

Az úton egyre izgatottabban kapcsolta össze a fejében az új elemeket, egy pillanatra meg is állt, hogy inkább haza indul, s az otthoni gépen először összegyűjti a szükséges markereket, de aztán – már csak két percre volt a labortól – inkább úgy döntött, rászánja az időt. Egy perccel 16.00 előtt lépett be az irodába, folyamatosan mosolyogva. Ujjlenyomatával elindította a sarokban levő számítógépet, s leült az asztalhoz, amikor…

Az űr felőli oldalról egy rettenetes robbanás rázta meg a helyiséget. A detonáció ereje azonnal szétzúzta a külső falat és a napfogót, kiszolgáltatva a labor tartalmát a kíméletlen űrnek.

Az űr vákuuma, mint egy kíméletlen, éhes szörnyeteg, elkezdett kiszívni mindent, amit csak elérhetett. A berendezések, dokumentumok, szerszámok egy pillanat alatt kirepültek a semmibe, ahogy a láthatatlan, mohó kéz kiragadta őket. Mivel háttal ült a nyílásnak, Rien először azt sem tudta, mi történt a helyiségben. Pánik futott végig az agyán, a gyomrában érezte, hogy valami nagyon rossz dolog van folyamatban. Amint realizálta az eseményeket, szemei kitágultak a félelemtől és a meglepetéstől, szíve vadul dobogott a mellkasában. A hirtelen nyomásváltozás nekicsapta a mögötte levő válaszfalnak, az összes levegő azonnal elhagyta a tüdejét. A szívverése tovább gyorsult, ahogy a szervezete, az agya megpróbálta kitalálni a következő, életmentő lépést. A hideget nem érezte, a betóduló –150 fok körüli hőmérséklet túl hirtelen váltás volt ahhoz,

hogy realizálja a csökkenést. Kétségbeesetten próbált kapaszkodni valamibe, bármibe, de kezei keresztülsuhantak az ürességen, mintha a valóság szétolvadt volna körülötte. Az agónia lassan csillapodni kezdett, már csak néhány koordinálatlan, görcsös mozdulat jelezte, hogy még életben van. Az utolsó pillanatokban az élete szilánkokban villant fel előtte. Az álmai, vágyai és azok a szerettei, akiket már soha többé nem láthat.

A laborban csak a pusztítás és a csend maradt hátra, néhány pillanat múlva bekapcsolt az automata erőtér és lezárta a helyiséget az űr hidegétől. Komja kijelzőjén felvillant egy pillanatra a „BEHATOLÁSRIADÓ!” üzenet, majd ahogy a karja nekicsapódott a voritrium falnak, a készülék menthetetlenül tönkrement.

# III.

– Szóval most fogjuk tesztelni a neurális interfész hálózati funkcióját! – Ento csoportos hívást kezdeményezett a komjáról, amelybe meghívta a vezetőtársait is. – És van egy meglepetésem, kíváncsi vagyok a reakcióitokra.

– Én már öreg vagyok a meglepetésekhez! – nevetett Kandel, s vele együtt a többiek.

– Nyugi, mindenkinek tetszeni fog, ezt garantálom. Kezdhetjük? Ha beléptek, majd töltsétek be a „Pendulum" nevű simet. Pillanat, először hadd lépjek be én, pár századperc múlva kövessetek – azzal megszakította a kom kapcsolatot.

Met követte az utasítást. Várt majdnem fél percet, majd becsukta a szemét és aktiválta az interfészt. A halántékához illesztett egység, ahogy a mágneses rögzítés megtörtént, azonnal kapcsolatba lépett a Nexusszal. A „Pendulum" nevű sim rögtön a kezdőképernyőn volt, aktiválta. Egy pillanatra teljes sötétségben találta magát, majd igen erős napfény sütött a szemébe, mintha belenézett volna a Sillába. Természetesen, nem ez történt. Megpróbálta összeszorítani a szemhéjait, de rájött, hogy már csukva van a szeme, csak az agyában játszódik le az egész. Szépen lassan a „szeme" megszokta a fényt, s végre látta is, mi történik körülötte. Egy tágas parkban, egy padon ültek. Ento már ott volt, ahogy Kandel és Mora is: mindketten szélesen vigyorogva nézegettek körbe. Met szája is mosolyra húzódott, amikor megjelent Hela. Valószínűleg ő is így nézett ki az előbb: a nő kezével próbálta eltakarni a szemét, közben vicsorogva próbálta felismerni a környezetet.

– Ez a… – kérdezte meglepetten.

– Igen, a SillAra Gárd. Megpróbáltam a műholdképek alapján a lehető legjobban lemodellezni az egészet, pontosan így nézhetett ki nagyjából két órája.

– Nagyon jó! – lelkendezett Mora. – Mennyi ideig tart egy ilyen környezet digitalizálása?

– Attól függ, mekkora területet szeretnél bevinni a rendszerbe. Itt most egy 100×100 méteres területet láttok a parkból, tehát nem mehettek azon túlra. Ez csupán pár percig tartott, de ehhez az is kellett, hogy kiválóak legyenek a bevitt adatok. Met és Kandel, majd kérném a segítségeteket ahhoz, hogy elkészítsünk egy predikciós algoritmust, amivel gyenge minőségű adatokból is élethű modelleket tudunk készíteni. – A két férfi bólintott, miközben mindannyian a központi park virtuális másának tökéletes környezetét bámulták.

– Nyugodtan álljatok fel, mozogjatok, teszteljétek a virtuális teret! – kérte őket Ento, és már fel is pattant, elfutott a kavicsos útig és leguggolva elkezdte vizsgálgatni a köveket és a talajt.

Mindenki szétrebbent a park különböző irányaiba. Met nem is tudta először felfogni, hogy mi történik – de úgy tűnt, ezzel nincs egyedül. Fától bokorig rohant, megfogdosta a leveleket, simogatta a fák kérgét, lefeküdt a földre, megszagolgatta a füvet… Mintha egy gyermeket kieresztettek volna egy egész napos szobafogság után a parkba játszani. Érdekes módon, a virtuális világban is ugyanannyi volt az idő, mint a való világban, valamikor 16.00 előtt lehetett, legalábbis a Silla pozíciója szerint. A távolból Hela hangja hallatszott, mire mindenki odanézett.

– Megtaláltam a végét! – kiáltotta, s kezével ütögette a láthatatlan és áttörhetetlen falat. Met a saját oldalán is elindult, hogy megtapasztalja a határokat, hamarosan meg is látta: halványlila színben, finoman vibráló erőteret vett észre.

Amikor hozzáért, mintha egy műanyag fal állta volna útját, talán az erőtér mintha érzékelte volna a fizikai kontaktust, a lila egy pillanatra és csak éppen észrevehetően erősebbre váltott.

– Nyugi, nem tudjátok áttörni! – hallatszott egészen közelről Ento hangja, pedig majdnem a tér másik oldalán állt.

– Én hogyan tudok a többiekhez beszélni, mint te? – kiáltotta Mora az egyik fa árnyékából.

– A kom itt is működik. Ha itt vagytok és odakint viselitek a komot, kap néhány kiegészítő funkciót. Nézzétek meg az új „interfész” opciót!

Az új kom-funkció egyelőre csak két lehetőséget tartalmazott: normál vagy mindenki. Mora már ki is próbálta, kissé hangosabban, mint kellett volna, de közvetlenül a fülükben szólt a hangja.

– A „mindenki” opciót válasszátok!

– Megtaláltuk, csak ne kiabálj! – kapcsolta be Hela is a lehetőséget.

– A lényeg, hogy itt lesznek majd az új funkciók, vannak ötleteim.

– Ento, mi történik, ha leszakítok egy levelet, vagy letörök egy ágat? – kérdezte Kandel.

– Miért nem próbálod ki? – nevetett Ento. Kandel óvatosan leszakított egy levelet az egyik fa lelógó ágáról. Meglepődött, mintha nem ezt várta volna, majd megszagolta azt.

– Teljesen olyan, mintha igazi lenne! – azzal ujjai között szétmorzsolta a levelet és a földre ejtette. – Ha visszajövünk legközelebb, akkor itt találom elszáradva?

– Na azt még nem! Dolgozom rajta, hogy a változásokat tárolni tudjuk. Viszont csak akkor „működik” a világ – mutatta ujjaival az idézőjeleket – ha valaki benne van. Ha mindenki

kilép belőle, akkor egy mentés történik, s legközelebb onnan folytatódik minden, ahol abbahagyták. Persze most még ha kilépünk és visszatérünk, az eredeti állapotot fogjuk látni.

– Szóval akkor kedvemre rosszalkodhatok? – vigyorgott Hela és belerúgott az egyik lombtárolóba az út mentén.

– Ezért hívtam mindenkit ide, meg kell beszélnünk néhány dolgot. – Ento egészen elkomolyodott, intett a többieknek, hogy menjenek vissza az asztalhoz. – Szóval van néhány kérdés, amit meg kell beszélnünk. Az egyik ilyen, hogy ha itt bent történik veletek valami, az hogyan hasson a külvilágra?

Hirtelen csend telepedett a kis csapatra, mindenki átérezte az etikai oldalát a kérdésnek. Végül Kandel szólalt meg.

– Jól értem? Azt kérdezed, hogy ha valaki megüt ebben a világban, akkor a valódi világban legyen-e nyoma?

– Inkább beszéljünk a határértékekről: ha valaki idebent megöl, akkor mi történjen veled a külvilágban? – Ento szinte érzelmek nélkül tette fel a kérdést, láthatóan már többet gondolkodott rajta, mint kellett volna.

– Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de én nem örülnék egy hasonló funkciónak. Még úgy sem, ha alapból ki lehetne kapcsolni. – Mora ingatta a fejét. – Mi van, ha valami félőrült bekapcsolja és leugrik az Illys-hídról? Ki lesz a felelős a haláláért? És ne feledjétek, ezt az interfészt a mirraiaknak készítjük, segítségként – hogy fogjuk ezt elmagyarázni nekik, hogy halálosan is megsérülhetnek a használata közben?

– Rendben – vette vissza a szót Ento. – Akkor máshogy teszem fel a kérdést: meddig mehetünk el az érzelmek átvitelével? Az érzelmek ugyanis sokkal komplexebbek, mint hogy el lehessen dönteni, hogy a virtuális világra adott reakció jó, vagy káros. Ha valaki idebent stresszes helyzetbe keveredik, a szervezet „odakint” – emelte ki Ento – azonnal beindítja a stresszválaszt: megugrik az adrenalin,

noradrenalin és a kortizol szintje, gyorsul a pulzus, emelkedik a vérnyomás. Az immunrendszer rövid távon riadókészültségbe kapcsol és átcsoportosítja az erőforrásait, az emésztés többnyire lelassul; ha viszont mindez tartóssá válik, könnyen felborul a szabályozás, kimerülnek a tartalékok, és hosszabb távú következményekkel kell számolni. Szóval ami idebent történik, az teljesen olyan, mintha valóban megtörténne.

– Miért nem tiltjuk le ezeket a hormonokat? – tette fel Hela az egyértelmű kérdést.

– Azért, mert ugyanezek a hormonok egy csomó más, pozitív dolgot is irányítanak – magyarázta Mora. – Például az adrenalin megjelenik az izgalmi állapotban is. Amikor például futkorásztunk az előbb, az a tevékenység adrenalinlöketet okozott. Feltételezem, hogy ha most kilépnék innen, ugyanilyen feldobott lennék a való világban is. – Ento bólintott.

– Szóval ezen töröm a fejem azóta, mióta az első sikeres tesztet végrehajtottam az interfésszel. Olyan ez, mintha egy számítógépes játékban te lennél a főszereplő, ráadásul úgy, hogy benne élsz a játék világában.

– Azon gondolkodtam, hogy éppenséggel elég lenne, ha csak a fájdalomérzetet kapcsolnánk ki – elmélkedett Met.

– Ez is eszembe jutott, de nem csak fizikai fájdalomérzet létezik. A lelki egészség ugyanolyan fontos, mint a fizikai – válaszolta Ento.

– Amikor álmodunk az agyunk lekapcsolja a legtöbb fizikai érzékelésünket, beleértve a fájdalmat is. Ez azt jelenti, hogy általában nem érzünk fizikai fájdalmat, még akkor sem, ha például baleset történik velünk – egészítette ki Mora. – Így legalább egy komponenssel kevesebbre kellene figyeljünk.

– Erre gondoltál? – kérdezte Ento, majd ebben a pillanatban villant egyet a virtuális képe és a pad melletti, legalább öt méteres tilafa tetején termett. Kitárta két karját, majd mintha egy tóba ugrott volna egy magasabb szirtről, elegánsan elrugaszkodott az ösvény irányába. Mora felsikoltott meglepetésében, Met és Kandel egy pillanatra megmerevedtek, majd mindketten futni kezdtek a feltételezett landolási pozíció felé. Hela hangosan nevetett, élvezte a műsort.

Ento csupán egyetlen századpercig zuhant, majd arccal előre becsapódott a kavicsos talajba. Nem mozdult, amíg Met és Kandel oda nem értek, és még mielőtt segíthettek volna, a hátára fordult. Nevetett, semmi baja nem történt. Sehol egy vérfolt, egy beágyazódott kavics, egy törött végtag, semmi…

– Nyugi, az első szintű védelmi mechanizmus már működik. Az interfész előre kiszámolja a kimenetet, és mielőtt megjelenítené, módosítja, ha szükséges. Ebben még lehet gondolkodni, hogyan és mennyire tompítsa a hatást. Most 100%-ra van állítva, de szívesen veszem a véleményeiteket, hogy érdemes-e egy egészséges mértékig engedélyezni.

– Nem lenne rossz akkor, ha meg szeretnék tanulni harcolni – jutott eszébe Helának az egyik eshetőség. Metnek felcsillant a szeme.

– Tényleg, ha például itt bent megtanulok táncolni, azt odakint tudom majd használni? – kérdezte.

– Az izommemóriára gondolsz? Ezt Mora jobban el tudja magyarázni, de elvileg igen – adta át a szót a biológusnak.

– Az izommemória funkciója visszavezethető az agyunkban lévő specifikus idegpályákra, amelyek felelősek a motoros készségekért – kezdte Mora a szakszöveget, majd miután látta, hogy a többiek csak néznek rá, gyorsan korrigálta magát. – Igen, amit itt megtanulsz, az az agyadban

rögzül, szóval odakint – talán egy kis gyakorlás nem fog ártani – tudsz majd táncolni.

Mindenki helyeslően bólogatott. Még sok mindent át kell beszélniük, ez egyértelműen látszott. Még talán évek kellenek, mire publikussá tehetik a terméket.

– Azért remélem, az élvezeteket nem kapcsoltad ki itt sem! – Mora huncut mosolya mindenkit nevetésre késztetett.

– Már megint ide lyukadtunk ki! – Hela szemét forgatva vihogott, de érezhetően mindannyian felszabadultak egy picit néhány pillanatra.

– Mutatok még valamit! – emelte fel az ujját Ento. – Mivel a Nexuson belül fut minden, az interfész lehetőséget ad, hogy a simeket használhassuk az interfész keretein belül. Lássuk csak… Például behozhatom a híreket! – mondta, miközben a komjából adatokat jelenített meg egy holografikus kijelzőn. Váltott, a napi időjárási adatok jelentek meg a Mirrán, majd elindított egy filmet a videólejátszó sim segítségével.

– Én nemcsak a simeket használhatjuk, hanem a misiket is! – abban a pillanatban megjelent a mellettük levő padon Papa, a szokásos plédjével. Erre már mindenki felkapta a fejét, hiszen Papát mindenki szerette, mindegyikük életében meghatározó szerepet játszott. Az első misi, aminek saját érzékelése lett. Papa körbenézett, majd rájuk mosolygott.

– Jól látom, hogy a SillAra Gárdba hoztatok? Nem ugyanaz, mint egy meseszoba, de ha gondoljátok, mesélhetek nektek itt is!

Egyszerre kapták az üzenetet a komjukra. „BIZTONSÁGI RIADÓ!” Ento tért magához először, fejét úgy fordította, mintha valami távoli hangot figyelne.

– Valami baj van a laborral! Tudtok jönni? – kérdezte végül. A többiek bólintottak. Ento minden további szó nélkül eltűnt a virtuális világból.

Met levette az interfészt a halántékáról, a kom magas hangú jelzésére Tia is megjelent a szobában.

– Mi történt? Valami baj van? – kérdezte.

– Úgy tűnik, valaki behatolt a laborba. Át kell mennem!

Tia bólintott, s mialatt Met elhaladt mellette, megsimogatta a karját.

– Vigyázz… Vigyázzatok magatokra! – Met bólintott. Ő lakott legközelebb a laborhoz, így csupán pár percbe telt, mire elérte a kutatólabor részlegének folyosóját. Már messziről látta, hogy valami nincs rendben: az erőtér, amely a kozmikus sugárzástól védte a laborblokkot, most halványlila színben vibrált a folyosó elején.

Aztán meglátta.

# IV.

Jori Vaman szerette a munkáját. Valahogy érzéke volt hozzá, hogy rendszerben lássa a problémákat. Ezt valószínűleg lustaságának köszönhette, mivel tanulni… no, azt nem szeretett. Az iskolákat persze elvégezte, annyira nem is rossz eredménnyel, de inkább az esze, mint a szorgalma juttatta oda, ahol most van.

Nyolcéves volt, amikor az Esemény nyilvánosságra került, ám számára ez semmit sem jelentett. A szüleinek bezzeg annál több fejfájást okozott az egész. Az 5872-es összeomlás rendkívül rosszul érintette őket. Vidékre költöztek, próbáltak kimaradni az egészből, a nagyvárosok depressziója nem hiányzott egyiküknek sem.

Jori frissen lépte át a felnőttkor küszöbét, éppen a húszas éveit kezdte, amikor az otthonukat megtámadták. Egy éjszaka, egy valószínűleg hozzájuk hasonlóan kilátástalan helyzetben lévő, éhező csoport érkezett a vidéki otthonukhoz, akik az összeomlás következményeként elvesztették mindenüket. Az elkeseredett csapat átsöpört rajtuk, mint nyári vihar a csöndes tavon. Az összeomlás utáni világban a szegénység és reménytelenség gyakran vezetett erőszakhoz. Az emberek kétségbeesetten próbálták meg túlélni ezeket az éveket, ezt az időszakot. Ez a csoport is úgy érezte, hogy a túlélésük érdekében erőszakhoz kell folyamodniuk.

Jori szülei védekezni próbáltak, de a túlerő ellen nem volt esélyük. A fegyveres csapat kegyetlenül lemészárolta mindkettőjüket, míg a fiatal Jori éppen el tudott menekülni a helyszínről. Az események után az iskolába való visszatérés még csak eszébe sem jutott. A túlélés volt az elsődleges. A tanuláshoz csak jóval később, az események lecsillapodása és a stabilizálódás után tért vissza. A nincstelenség, a

kilátástalanság és az erőszak árnyékot vetett lelkére, és egy új utat szabott számára a világban.

Az irodában nem kedvelték túlságosan. Sosem volt közösségi ember, inkább magánakvalónak lehet nevezni. Nem szeretett állást foglalni, s egyáltalán nem érdekelte, hogy másnak milyen problémái vannak – nem akart beleavatkozni semmibe. Neki aztán teljesen mindegy volt, hogy a többiek el szeretnének menni a Mirráról, vagy inkább maradnának. Semmi köze nem volt hozzá. A bűnöző – mindegy, hogy űrvándor vagy mirranita – egyformán bűnöző.

Vibrálni kezdett a komja, Santin hívta az irodájába… Két napja fejezte be azt a rablási ügyet, szinte biztos, hogy valami új ügy van kilátásban, amit neki kell megoldania. Pedig milyen jó lett volna még két–három nap, hogy egy kicsit pihenhessen! Mindenki azt hiszi, hogy a nyomozói munka milyen izgalmas. Követni a nyomokat és az embereket, felderíteni az összefüggéseket, megfigyelni, üldözni… Csupa-csupa izgalmas feladat. Jori egyedül dolgozott, s őszintén szólva a munka nagy részét a rendkívül unalmas adminisztráció tette ki. Egy dekádnyi nyomozást többnapos adminisztráció követett. Összeszedni a bűncselekmény nyomozati anyagát, a bejelentéseket, a rendőrségi nyilatkozatokat és jegyzőkönyveket, rendszerezni a bizonyítékokat, beszerezni a szakértői véleményeket, a helyszíni jegyzőkönyveket… és ezek csak a kötelező dokumentumok, ehhez jönnek még a saját jegyzetei és a háttértanulmányok. Mire végez, több száz oldalasra nő az egyszerűbb esetek bűnügyi aktája is.

Kopogott. Santin intett, hogy lépjen be és üljön le.

– Van egy ügy, ami szerintem kimondottan neked való. – Megállt és figyelte Jori reakcióját, de csalódnia kellett. – Szóval mivel neked most nincs ügyed, kapnál egy kiemelt

fontosságút. A Pendulum és a Nestor állomásokon robbanás történt a tegnap esti órákban. Egy-egy labort robbantottak fel. Látszólag nincs közük egymáshoz, de időben egyszerre történtek, ami több, mint gyanús egybeesés. A felső vezetés azt kérte, hogy egy diszkrét nyomozót küldjünk, mivel az egyik labor Neil Tirantoé, a másik pedig Kandel Morané. Tehát egy mirranita és egy űrvándor labort ért a támadás – konkretizálta az utalást Santin.

– Személyi sérülés? – vette elő tabját Jori.

– Egyetlen dolgozó tartózkodott az egyik laborban, de az erőtér hamarabb aktiválódott, minthogy kirepült volna az űrbe. Talán életben marad, még küzdenek érte.

– Hm…

– Átküldöm a helyi rendőrség anyagait és a kapcsolattartók elérhetőségeit. Minél hamarabb indulnod kellene. A Nestorig fel tudsz menni a kora reggeli menetrendszerintivel, utána ők biztosítanak számodra lehetőséget feljutni a Pendulumra.

Jori a délután hátralevő részében azon gondolkodott, hogy mivel érdemelte ki ezt a feladatot…

Neil még az este folyamán visszatért a Nestorra. Szomorúan álldogált a folyosón, miközben figyelte, ahogy a szegmens hátsó része, azaz a laboratórium hátsó fala teljesen hiányzott. Egy erőtér vibrált a helyén, bent tartva a levegőt és lehetőséget adva a romok eltakarítására. Nem sok minden maradt a hatalmas helyiségből. Mire a biztonsági rendszer érzékelte a sérülést, addigra – a robbanás erejétől – a felszerelések, számítógépek, sőt, a bútorok nagy része az űrben landolt. A takarítók most próbálják menteni a menthetőt, de nem sok jóval kecsegtetnek.

– Rien, mit kerestél a laborban olyan későn? – gondolkodott félhangosan magában Neil.

– Professzor! Hamarosan visszatérhet a laborba… Vagy ami maradt belőle… Sajnálom, ami történt, biztosan visszaveti a munkájukat ez a szabotázs! – lépett oda hozzá a nyomozók megbízottja.

– Szerintem minden a Nexuson volt, nem hiszem, hogy bármi fontosat elvesztettünk. Viszont beszélnem kellene Kandel Morannal. Nem lehet véletlen, hogy pontosan ugyanakkor támadták meg mindkettőnk fejlesztői laborját. De ki az, akinek mindkettőnk tevékenysége szúrta a szemét? – Neil inkább magában beszélt, egyszerűen nem tudott felülkerekedni az eseten.

– Ne aggódjon, majd a rendőrség kideríti, ez nem az önök feladata, professzor. A kollégája állapotáról pedig folyamatosan tájékoztatni fogjuk – mondta végül a rendőr és csatlakozott a többiekhez a laborban.

– Meggyógyulsz, Rien! – sóhajtott Neil, miközben a nyombiztosítókat figyelte, ahogy az elmúlt tíz év maradványait egy tárolóba gyűjtik.

A P5 most személyesen ült együtt egy laborban. Ezt a helyiséget inkább meghajtórendszer kísérletekre szokták használni, mivel a belmagassága legalább tíz méternyi lehet. Mind az öten még a robbantás hatásának sokkja alatt voltak.

– Volt valami, amit nem szinkronizáltunk a Nexusszal? – kérdezte Kandel. Egy darabig mindenki magába mélyedve rendszerezte a projektek anyagait.

– A kolonizációs jegyzeteim egy része csak a benti gépen volt meg, de tudom őket pótolni. Rengeteg minden a saját tabomon is megvan – gondolkodott hangosan Hela.

– Ento? Mi a helyzet az interfésszel?

– Amit tegnap beszéltünk a teszt során, azt nem mentettem még le, de az otthoni rendszeremből elő tudom halászni. Egyébként meg csak az ötletek miatt van jelentősége. Az interfész minden kutatási anyaga a Nexuson van, a kriotechnológiáé szintén… – próbálta Ento felidézni a két projekt útját.

– A meghajtók projektje jó ideje nem módosult, azokkal minden rendben van. – Met a nagysebességű meghajtókkal foglalkozott, mint fő feladat, de egy ideje Kandellel inkább az űrhajók szerkezeti struktúrájának tervezése kötötte le a tevékenységük nagy részét.

– Akkor voltaképpen semmit sem veszítettünk el – az eszközökön kívül – foglalta össze Kandel a hallottak alapján a helyzetet.

– Gyanús ez nekem. Egyszerre megtámadnak két labort, amelyek teljesen függetlenül működnek egymástól. Valahogy pont akkorra időzítik a robbanásokat, hogy egyikben se tartózkodjon senki – sorolta a tényeket Ento.

– Mire akarsz kilyukadni? – nézett rá Met. – Gondolod, hogy a kettőnek köze van egymáshoz?

– Szinte biztos vagyok benne. Túl sok a hasonlóság. Miért nem egy véletlenszerű robbantást hajtottak végre? Miért pont a két legnagyobb labor esett áldozatul?

– Bennem felmerül a kérdés: miért robbantana fel valaki egy űrvándor és egy mirranita labort is? Miért nem csak az egyiket? Hallottunk már olyanról, hogy valaki nem szimpatizál az egyik csoporttal. De hogy egyikkel sem? – Met egyszerűen nem értette az indítékot.

– Úgy tűnik, ez közös ügyünk lesz Neilékkel. Majd egyeztetek vele. Annyit azért kérek mindenkitől, hogy

különösen figyeljen oda minden jelre. Nem szeretném, ha bárki megsérülne. Bízzunk benne, hogy tényleg nem akartak senkit sem bántani – fejezte be a beszélgetést Kandel. Érezhető volt, hogy mindenkit kellemetlenül érintett a robbantás, hiszen mi van, ha nem otthonról lép be valamelyikük a virtuális térbe?

Jori a többiekkel együtt sodródott az állomáson a kijárat felé. Még az úton felvette a kapcsolatot a helyi rendőrség képviselőjével, egy nővel, aki a kijárat mellett fogja várni. És tényleg, egy erős csontozatú, szőke hajú nő várakozott a bejárattól jobbra, a szokásos betonszürke egyenruhában.

– Liva? – állt meg a nő előtt.

– Jori! Örülök, hogy végre személyesen is megismerhetlek! – mosolyodott el halványan a nő, majd minden további szó nélkül megfordult és elindult a rendőrségi körzet felé. Jori gyorsan felzárkózott, próbálta kikerülni a szembejövőket. Liva nem aggódott emiatt, katonásan lépdelt a nem túl széles folyosón, de valahogy mindenki kitért az útjából. Talán az egyenruha tette, talán a határozottság, de működött.

– Milyen volt az utad? – kérdezte anélkül, hogy oldalra pillantott volna.

– Tűrhető. Talán kétszer, vagy háromszor már jártam idefent az elmúlt néhány év alatt. Annyira nem szeretem; nekem túl zsúfolt hely egy űrállomás.

– Vagyunk egy páran, ez igaz. De most eleve nagyobb a forgalom, hogy megérkezett a járat. Hamarosan kevesebben lesznek.

És valóban. Ahogy távolodtak az állomástól, folyamatosan csökkent a népsűrűség. Jorinak sikerült Liva mellett lépkedni, nem kellett folyton a háta mögé sodródni, hogy elengedje a

szembejövőket. Egy liftbe szálltak, ami az alsó szintről a tórusz közepén lévő irodai szintekre vitte őket. Onnan már tényleg csak két perc volt és a rendőrségi blokkhoz érkeztek. Az egyik kisebb irodába vezette be Jorit a nő, ami valószínűleg eredetileg kihallgató szoba lehetett, ugyanis csak egy masszív asztal volt a szoba közepén, s a két oldalán egy-egy szék.

– Hozhatok valamit? Enni, inni? – kérdezte Liva, miután leültek.

– Ettem valamit, de egy forró kávét szívesen meginnék, köszönöm. – Liva kiment az irodából és egy tálcán kávét és ízesítőket hozott be.

– Bocsánat a minőségért, de úgyis tudod, milyen a rendőrségi kávé – nevetett. Letette Jori elé a csészét, majd megtöltötte a gőzölgő itallal. Az ízesítést a férfire bízta, Jori csak egy kortynyi tejet löttyintett hozzá. Jól állt Livának a nevetés, valahogy feledtette a szöges rendőrségi alkalmazott stílusát.

– Mesélj közben, mit tudunk! – mondta Jori két korty között.

– Na igen. Igazából semmit – kezdte el a beszámolót Liva, hullámos haját a füle mögé tűrve. – Az biztos, hogy összehangolt támadás volt, hiszen mindkét bomba 16.00-kor robbant fel. A Pendulum laborját az utolsó munkatárs a robbanás előtt legalább egy órával hagyta el, viszont a Nestor laborba egy fiatal professzor visszatért az est folyamán.

– Ha jól tudom, túlélte a robbanást. Gondolom, még kórházban van. – Liva bólintott, majd folytatta.

– A robbanás elég nagy volt mindkét esetben ahhoz, hogy a hátsó falakat kirobbantsa, de nem túl nagy ahhoz, hogy magával vigye a szomszédos lakrészeket, vagy irodákat.

– Kamerák? – nézett fel a jegyzeteiből Jori.

– Á, semmi – legyintette Liva. – Inkább csak a szórakozóhelyek és a fizetőeszközökkel foglalkozó egységek környékén van néhány kamera. Szerencsére, nem igazán volt rá szükségünk az előző tíz évben. A Pendulumon szinte sehol sincs kamera, eleve fiatal állomás, no meg csak tudósok lakják.

– Egy tudós is lehet bűnelkövető…

– Persze, bár eddig nem tudunk semmi törvénytelenről, ami a Pendulumon történt, pedig öt éve működnek.

– Egyszer mindennek eljön az ideje! – sóhajtott Jori. Gondolom, nem találtátok meg a bomba maradványait?

Liva a fejét rázta.

– Pár századperc kellett, mire bekapcsolt az automata védelem, de elég volt arra, hogy rengeteg mindent kiszippantson a vákuum. Lehetetlen lenne megtalálni bármit az űrtörmelék, az űrszemét között. Ráadásul minden a Mirra felé zuhan, szóval hamarosan elégnek a bomba darabkái is.

– Megnézhetem én is a helyszíneket?

– Persze! A Nestort akár most is, a Pendulumhoz kicsit utazni kell, de megoldható. Mivel szeretnéd kezdeni?

Jori a csészéjét bámulta, miközben gondolkodott. Mindkét helyszínt meg kell néznie, de ahogy Liva is mondta, először a Nestor laborját nézné meg, hiszen az a közelben volt.

– Kezdjük itt a Nestoron – mondta végül Jori. Liva bólintott, és intett a férfinek, hogy kövesse őt. Elindultak az irodából, és végigmentek a hosszú, betonszürke folyosón, amely a rendőrségi blokkot körbeölelte. A Nestor laboratóriuma a tórusz egyik külső szegmensében helyezkedett el, nagyjából félúton a központ és a külső fal között. Ahogy közeledtek a laborhoz, Jori látta, hogy a folyosó végén álló ajtó és a környező fal is komoly sérüléseket szenvedett a robbanásban.

A labor belseje teljesen eltorzult a robbanástól. A bútorok és a felszerelések nagy része tönkrement, a falak itt is jelentős károkat szenvedtek. Az elzáró erőtér mögött a személyzet már dolgozott a helyreállításon, de a helyszín még mindig kaotikusnak tűnt. A nyomozók beléptek a laboratóriumba, és elkezdték szisztematikusan átnézni a helyszínt. Jori figyelmesen vizsgálta a károsodott eszközöket, az elszórt papírokat és a szétzúzott gépeket, miközben megpróbált valamilyen észrevehető nyomot találni, amely segíthet a nyomozásban.

# V.

Neil a kórházból a lakrésze felé tartott, amikor – nem meglepően – Kandel hívását jelezte a kom.

– Barátom! Sejtettem, hogy hívni fogsz! – elmosolyodott, bár érezhető volt a hangsúlyán, hogy ez inkább a személynek szólt, s nem az apropónak. Ezt meg is erősítette. – Jobban örültem volna, ha inkább egy bárban találkoznánk, egy sör mellett és az öregkor problémáit taglalnánk.

– Nem vagyunk mi még olyan öregek… – válaszolta szintén mosolyogva Kandel, majd komolyabb témára váltott. – Hallottam, hogy az egyik munkatársad megsérült.

– Éppen a kórházból jövök. Elsősorban fagyási sérülései keletkeztek, némi agyrázkódás, egy törött csukló… Még néhány napig mesterséges kómában tartják, amíg a fagyási sérülései rendbe nem jönnek. De úgy tűnik, megúszta.

– Ez legalább jó hír… Tudtok már valamit?

– Úgy hallottam, egy nyomozó érkezett a Mirráról; hamarosan találkozunk a labornál. Feltételezem, hogy titeket is meglátogat majd. – Kandel bólintott. – Egyelőre annyit tudunk, hogy valaki becsempészett egy bombát a laborba, és pontosan 16.00-kor robbantotta. A nyilvántartás szerint Rien egy perccel a robbanás előtt kapcsolta be az egyik szimulációs gépet.

– Mi éppen közösen dolgoztunk egy projekten – szerencsére mindenki a saját lakrészéből –, amikor a robbanás történt. Gondolom, az anyagi káron kívül nálatok sem veszett el semmi.

– Semmi, minden a Nexuson van. Egyébként min dolgoztok mostanában? Szerintem két ciklussal ezelőtt beszéltünk, akkor nagyon mélyen benne voltatok a kriotechnológiában.

– Sok projektet futtatunk idefent, de nem büszkélkedhetek sikerrekkel. A csoportvezetőkkel – biztosan emlékszel a négy kollégámra – rengeteget dolgozunk együtt, miközben a saját területüket is viszik. Egyébként a kriót most pihentetjük, sorra akadályokba ütközünk.

– Mi szerencsére kiválóan haladunk. Eddig majdnem húszmillió ember lakik az űrállomásokon, de ha megoldunk egy-két problémát, akkor akár tóruszonként nyolcvan–százmillió ember ellátását is meg tudjuk oldani. Ráadásul van egy új projektünk is, amely egy gigantikus tórusszal akár kétszázmillió ember elhelyezését is megoldaná.

– Ó, az már egy kisebb bolygót jelentene!

– Bizony, ráadásul a tervek szerint mozgatható lenne.

– Akkor előrébb jártok, mint mi. Amíg mi ki nem találunk valamit a kriotechnológia problémáira, el sem tudjuk kezdeni a tervezést, hiszen minden azon áll vagy bukik. Pedig hidd el, csaknem kétszázan dolgoznak csak ezen a problémán. Ento Dalan pedig kiváló vezető!

– Persze, csak azért mondod, mert ő vette el a lányodat! – mosolygott Neil a kom kamerájába, egészen közel hajolva.

– Attól még lehet kiváló vezető! – nevetett fel hangosan Kandel.

– Ento hatalmas koponya, meg kell hagyni. A sugárpajzs nélkül nem tudom, hol tartanánk. Szerintem Rien életét is az mentette meg. Ha csak egy századperccel később kapcsol be a pajzs…

– Ne is beszéljünk róla! A lényeg, hogy senkinek nem esett baja. A technika pedig pótolható!

– Kandel, kérdezhetek valamit? – Neil hangja szinte suttogóvá vált.

– Bármit.

– Te mit gondolsz? Kiknek állt érdekében egy ilyen bűncselekményt végrehajtani? Senkinek sem ártottak vele, igazából minimális kárt okoztak. Ha Rien nem ment volna vissza a laborba… Mintha direkt megvárták volna, hogy üresek legyenek a laborok.

– Már beszéltük a csapattal, de semmi ötletünk nincs. Kárt tényleg nem okozott a robbanás, kutatási anyagot nem vesztettünk. Szinte olyan, mintha valakik csak azt akarták volna megmutatni, hogy mire képesek.

– Az biztos, hogy távolról robbantották a bombát. Reméljük, sikerül lenyomozni – Neil elhallgatott.

– Á, gondolod, hogy a merénylők éppen erre nem gondoltak? Ha ezt meg tudták tenni, simán eltüntethették a nyomokat is a Nexusról.

– Igazad lehet, én mégis reménykedem, hogy valahol hibáztak. Hátha annak a nyomozónak több ötlete lesz, mint nekünk.

– Bízom benne, hiszen ez a dolga. Nem véletlenül hívtak valakit közvetlenül a Mirráról.

– Úgy gondolom, hogy ez közös ügyünk; szinte biztos, hogy az indíték ugyanúgy érint titeket, mint minket.

– Szívesen dolgozom veled, barátom! Hívj, amint megtudsz valamit.

Neil bólintott, és belépett a folyosóra, ahonnan a lakrésze nyílt. Egy pillanatra felötlött benne egy gondolat, de gyorsan elhessegette: vajon Kandel tényleg semmit sem mondott arról, mivel foglalkoznak épp?

# VI.

Jori lekérte tabjára a nyombiztosítók vizsgálatát, hiszen már csak a deformált falak és a törött berendezési tárgyak emlékeztették arra, hogy nem is olyan régen itt egy robbanás történt. Azon gondolkodott, hogy mekkora bomba kellett ahhoz, hogy egy 40 centiméteres voritriumfalat átszakítson. Éppen a fotókhoz ért, amikor Neil Tiranto lépett be az irodába. Felismerte az előzetes anyagból – itt az alkalom, hogy elsőkézből ismerje meg a körülményeket. Liva a tárgyakkal foglalkozott, éppen a jegyzőkönyvvel egyeztette a megmaradt eszközöket.

– Neil Tiranto, ha nem tévedek – fordult Jori az idős férfihez.

– Akkor csakis ön lehet a nyomozó, a Mirráról – jegyezte meg válasz helyett a nyilvánvalót Neil.

– Jori Vaman. Köszönöm, hogy ilyen korán befáradt! Feltehetnék pár kérdést? – Neil bólintott, miközben próbálta felmérni, mit tudhat ez az ember, hogy őt választották ki a feladatra.

– Tiranto professzor, jól látom, hogy az űr felőli fal voritriumból készült? – Neil újból csak bólintott. – Hogy lehet az, hogy a bomba a külső falat átütötte, míg a kevésbé masszív belső falakat csupán deformálta?

– A tóruszok külső falai tényleg voritriumból készülnek, bár ezt kevesen tudják. Azt viszont nem tudja, hogyan nézett ki a laboratóriumom a robbanás előtt. Ez a fal – mutatta kitárt karjával a hiányzó, űr felőli részt – nem voritrium volt, hanem plexodion. Egy hatalmas ablak az űrre. Az alsó, egy méternyi rész volt csak voritriumból, ami csupán torzult, s nem szakadt át. A plexodion robbant fel, a kollégái már összeszedték a

darabokat, vagyis ami maradt belőle. A nagy része ugyanis kirepült, s már valószínűleg elégett a Mirra légkörében.

Jori ismerte a plexodiont: rendkívül masszív, szinte teljesen átlátszó, üvegszerű anyag, amelyet repülők, űrrepülők, mélytengeri kutatóhajók felületein alkalmaztak, ahol szükség volt a kilátásra, miközben nagy nyomáskülönbségnek voltak kitéve.

– Ezek szerint azt gondolja, hogy a bomba nem volt nagy, csak jó helyen robbantották fel?

– Szinte biztosan nem volt nagy, de nem a plexodion miatt. A plexodion alatti falrész középső blokkja egy fúziós reaktort tartalmazott. Szóval csak rá kellett kötni egy apró bombát, és azt berobbantani, ami pedig magával vihette szinte a teljes falat.

– Fúziós reaktor? Miért kellett önöknek egy falba épített fúziós reaktor? – húzta össze a szemöldökét Jori.

– A laboratóriumunk egyrészt teljesen függetlenül működik az állomástól. Sokszor van szükségünk több energiára a kísérletekhez, mint amit a tóruszból csapolhatunk. Ráadásul a plexodionnal a Silla nagyenergiájú részecskéit befogva szinte önellátóak voltunk.

– Értem. Kik tudtak erről a reaktorról?

Neil felnevetett.

– Az összes alkalmazott! A legtöbbjükkel együtt terveztük az output egységeket. De nem gondolhatja, hogy bárkinek közülük köze lehet a robbantáshoz! – méltatlankodott.

– Még nem gondolok semmit, egyelőre csupán felmérem a lehetőségeket – válaszolta óvatosan Jori. – Gondolom, ha kérem, a teljes személyzet névsorát megkaphatom. – Ez kérdés akart lenni, de az adott helyzetben inkább kijelentésnek hangzott.

– Természetesen!

– Ismer valakit, valakiket, akiknek érdekükben állt, hogy ezt a labort felrobbantsák?

– Sok ellenséget szereztünk magunknak, mind szakmai körökben, mind általánosságban. Manapság egyre erősebb a felháborodás a befektetett rengeteg pénzt és a kapott eredményeket látva. Nagyon kevesen értik meg, hogy még egészen az elején járunk a kutatásoknak, ilyenkor a legnehezebb megfelelő eredményeket produkálni.

– Mi a helyzet a Pendulum labor kutatóival?

– Kandel Moran jóbarátom. Nem valószínű, hogy a rengeteg munkájuk mellett a mi laborunk felrobbantásával foglalkoznának. Pláne nem úgy, hogy a sajátjukat is tönkreteszik.

– Van-e valaki, akivel összetűzésbe keveredett az utóbbi időben? – Neil elgondolkodott.

– Azon kívül, hogy napi szinten folytatunk szakmai vitákat egymás között, amelyek kívülről akár vérre menőnek is tűnhetnek…? Nem, nem igazán.

– Ön szerint mit érhettek el azzal, hogy felrobbantották a labort?

– Érdekes, hogy önnek is feltűnt… Bocsásson meg, nem úgy értettem! – javította ki magát a professzor. – Inkább úgy fogalmaznék, hogy komoly károkat nem okoztak, a személyi sérülés is inkább balesetnek tűnt. Szóval semmit. Talán pár dekád lesz, mire visszaállítjuk a labor eredeti állapotát, addigra Rien is munkába állhat, tehát mindent ott folytatunk, ahol abbahagytuk.

– Rien Tenan, a munkatársa, aki megsérült. Ha jól tudom, egyelőre kómában van.

– Igen, de csak a gyógyulási fázis alatt. A fagyási sérülések igen fájdalmasak tudnak lenni.

– Mi a véleménye Tenan professzorról?

– Hosszú idő óta az egyik legokosabb tanítványom. Az új tóruszok szinte teljes egészében kettőnk munkája, „Neil–Tenan tórusz” néven vonul be a tudománytörténetbe.

– Ha jól tudom, a kolléga igen fiatal. Nem zavarja önt az, hogy egy lapon említik az ön nevét egy ötvenöt évvel fiatalabb tanítványáéval?

– Ötvenhét. És egyáltalán nem, sőt, büszke vagyok rá. – Neil láthatóan rossz néven vette a feltételezést. Rient szinte a saját lányának tekintette, akit ő nevelt fel. Tudományos szempontból mindenképpen.

– Ön éppen a Mirrán tartózkodott a robbanás idején.

– A családommal voltam.

– És mit csinált a robbanás időpontjában?

– Amit egy magamfajta, 92 éves vénember szokott ilyenkor. Pihentem, vacsoráztam a családommal. A kom jelzése riasztott, és amint lehetőségem volt rá, visszaindultam.

– Köszönöm, Tiranto professzor, egyelőre nincs több kérdésem. De gondolom, elérem önt, ha mégis felmerülne valami…

Neil kifordult a laborból, egyáltalán nem volt neki szimpatikus ez a nyomozó. Bár valószínűleg csak a munkáját végzi, mégis azt a benyomást kelti az emberben, mintha neki is lenne valami takargatnivalója.

– Nem látom a jegyzőkönyvben, hogy a robbanást feltehetően egy minireaktor okozta. – Jori a közeledő Livának intézte a kérdést. Liva átvette a tabot, lapozgatott kicsit, majd visszaadta.

– Milyen reaktor?

– Neil professzor szerint a plexodion napfogó alatti falrészben egy saját fúziós reaktort üzemeltettek. Ezek alapján most arra gondolok, hogy elég volt azt beindítani ahhoz, hogy ekkora pusztítást végezzen.

– Nem találtunk erre vonatkozóan maradványokat – szabadkozott Liva.

– Nézd, úgy tűnik, az egész kirepült a robbanás pillanatában az űrbe – mutatta Jori az alsó falból hiányzó darabot. De hogyhogy nem vették észre a bombát, amit a reaktorhoz rögzítettek?

– Te észrevennél egy idegen tárgyat a lakásodban?

– Biztosan! Azonnal kiszúrnám, ami nem odavaló, ami nem ismerős.

– Kivéve, ha valami apró tárgyról van szó, amit például elrejtettek egy eszköz mögé…

– Kivéve – ismerte el a lehetőséget Jori. – Te? Észrevettél bármit, ami segíthet?

– Semmit. A jegyzőkönyv szerinti tételek vannak idebent, tehát ami minket érdekelhetne, az már szétszóródott az űrben. De hátha a Pendulumon több sikerünk lesz. Nagyjából egy óra múlva indulhatunk, akkorra kaptunk siklót. Tájékoztattam Kandel Morant is az érkezésünkről. Addig együnk valamit!

– Mit gondoltok? – Kandel kérdően nézett a többiekre.

– Van választásunk? – Ento széttárta a kezét. – Én azt gondolom, bármit megosztunk vele, titoktartási kötelezettség alá esik. Ha olyan információt használ fel a nyomozása során, amely sérti a Pendulum érdekeit, azt csakis zárt körben teheti meg, a megfelelő dokumentumok aláírása után.

– Miért van az az érzésem, hogy ezzel csak gyanúba keverjük magunkat? Aki titkol valamit, az mindig gyanús – gondolkodott Met félhangosan.

– Mivel semmi közünk az ügyhöz, viselkedjetek is úgy! Válaszoljatok őszintén a kérdésekre, az ő dolga pedig az, hogy megoldja az ügyet. – Kandel reálisan viszonyult az előttük álló nyomozati szakaszhoz. Biztos volt benne, hogy a nyomozó érti a dolgát, nekik pedig semmi félnivalójuk nincs. Ismerte a többieket annyira, hogy sosem szabotálnák a munkát, pláne nem ilyen módon.

A sikló a Pendulum hengerének egyik szabad folyosócsatlakozójára kapcsolódott, közel az irodához. Jorit erősen zavarta a bizonytalanság a lába alatt, a behúzható folyosó falai és padlója rugalmas anyagból készültek. Liva rugalmas lépteivel úgy mozgott, mintha egész életében ezt csinálta volna. Ahogy beléptek a zsilipbe, s az ajtó halk szisszenéssel becsukódott mögöttük, az előttük levő pedig a nyomás biztonsági ellenőrzése után kinyílt. Az állomás gravitációja egy leheletnyivel a mirrai érték alatt maradt, aki figyelt, észrevehette a könnyedebb mozgási lehetőséget. Liva a tabján ellenőrizte az irányt, majd elindultak Kandel Moran laborja felé.

– Ha valaki az állomás egyik feléből a másikba szeretne menni, akkor hatszáz métert kell gyalogolnia? – kérdezte Jori. Liva az utca közepén húzódó csatlakozókra mutatott.

– A Pendulum egy hatvan méter széles henger. A két oldalán a belső lakrészek és kiszolgálóegységek vannak, a közepén pedig egy mágneses elven működő kabinrendszer, amely oda-vissza mozog. Körülbelül három–négy perc alatt tesz meg a kabin egy utat, ötven méterenként van egy állomás,

ahol gombnyomással megállíthatod és felszállhatsz rá – magyarázta.

– Praktikus. A tóruszoknál a sok lift, amely a szegmenseket köti össze vízszintesen és függőlegesen, kicsit bonyolultabbnak tűnt számomra.

– Megszokható az is, pár nap és már automatikus lenne számodra is – nevetett Liva. – Nézd, épp ott jön egy kabin! – mutatta az üresen futó hosszúkás dobozt.

– Úgy tűnik, nem sokan használják…

– A legtöbben még dolgoznak, a távoli pontokon pedig inkább csak lakrészek vannak. De meg is érkeztünk a Volat-1 laborhoz.

– Szerencsére ez nem külső labor, nem kell megint a folyosón átkelnünk… – morgolódott magában Jori.

Valóban, ez a labor közvetlenül a henger részét képezte. A jelző megnyomására maga Kandel Moran jött eléjük és a kölcsönös bemutatkozások után a többiekhez vezette őket.

– Kollégák, ők Kiral és Vaman nyomozók. Hamet, Sonet, Lanit és Dalan pedig a kollégáim – mutatott körbe a csoportvezetőkön, miközben mindannyian leültek a legnagyobb asztal köré.

– Ha nem haragszanak, rögtön a lényegre térnék. Megtennék, hogy beszámolnak egyesével, hogy ki hol volt a robbanás idején?

– Ez igen egyszerű lesz. Mind az öten éppen egy projektünket teszteltük, mindenki otthonról csatlakozott a beszélgetéshez – kezdte Kandel. A többiek jóváhagyóan bólogattak.

– Milyen projektről van szó? – folytatta a kérdéseket a nyomozó, fel sem nézve a tabjából.

– Egy Nexusszal kapcsolatos részprojektről, amely egy újfajta kommunikációs metódus használ. – Kandel válaszolt továbbra is, megpróbált minél kevesebb információt kiadni az interfészről, riasztásképpen belecsempészve néhány tudományos szakzsargont.

– Kicsit bővebben, ha kérhetem. Ki, mikor lépett be a tesztbe, mi történt, mikor léptek ki?

– Én hoztam létre a csatornát, én indítottam a hívást a többiek felé, nem sokkal 15.20 után. A pontos időt – amennyiben szükséges – meg tudom nézni a hívásnaplómban – vette át a szót Ento. – A részprojekt hozzám tartozik elsősorban, de természetesen mindannyian részesei vagyunk.

– Folytassa!

– A sorrendre már nem emlékszem, talán Moran, Hamet, Lanit és Sonet professzorok voltak a sorrend, nagyjából egy percen belül. Utána megbeszéltük a szakmai részleteket – Ento érezhetően megnyomta a „szakmai" szót – amikor 16.00-kor riasztást kaptunk. Mindannyian a laborhoz siettünk, Lanit professzor lakik legközelebb, ő ért oda elsőnek. A folyosó érintetlen maradt, illetve a labornak a folyosó felőli fala is csak megrongálódott. De az űr felőli része teljesen kiszakadt.

– Ha jól tudom, ezek után a labort leválasztották a Pendulumról.

– Így van, előtte természetesen mindent leírtak, lefotóztak. Gondolom, megkapták az anyagot önök is. – Kandel biztos volt benne, hogy már át is nézték.

– Mesélne nekem a laborról?

– Mi érdekli konkrétan?

– A látottak alapján önök teljesen másként működnek, mint a Nestor laborjai.

– Valóban! – Met vette át a szót, ez a terület inkább hozzá tartozott. – A Nestor laborok mindegyike része az állomásnak. A Pendulum viszont csak magát az űrállomást jelenti, ezt a hatszáz méteres hengert. Ezeken belül is vannak laborok, de főként a lakosság ellátásáért felelős részekből áll. Bizonyos laborok mobil módon kapcsolódnak a Pendulumhoz, csakúgy, mint a sikló, amivel ide érkeztek. Nem biztos, hogy észrevette, de a folyosók végén van egy úgynevezett pod. Ez a járművek és az állomás közös csatlakozási pontja, amely stabilan tartja a hidat és a járművet egyaránt. Ráadásul a csatlakozott eszközök automatikusan megkapják az állomás gravitációját és a levegőellátást is.

– Logikusnak tűnik. Jól tippelek, ha azt mondom, hogy akkor ezek az állomások igazából rövid távú járművek?

– Jól gondolja, nyomozó! Nem alkalmasak arra, amire egy sikló, tehát nem szállhatunk fel és le a Mirrára, de itt, az űrben tökéletesen elég ahhoz, hogy a Pendulum körüli térben mozoghassunk.

– Milyen meghajtórendszere van a labornak? Mivel biztosítják az energiát?

– Egy kisebb kapacitású fúziós generátor látja el energiával az állomást. – Met kissé értetlenkedve nézett a nyomozóra. – Mi köze van ennek a robbantáshoz?

– És hol helyezkedik el ez a generátor a laboron belül? Mondjuk a külső fal alsó részében, a plexodion napfogó alatt?

– Pontosan, de honnan…?

– És gondolom, a labor minden egyes része, ahogy a generátor is, a Nexusra van kötve – vágott a szavába Jori.

– Természetesen, hiszen folyamatosan kapjuk a generátor állapotjelzéseit.

Jori elmosolyodott: végre egy közös pont, egy kapaszkodó. Úgy tűnik, egyetlen tervezési minta alapján építik ezeket a laborokat, legalábbis a külső, űr felőli falakat. Ha az egyikben megtalálta valaki a sebezhetőséget, akkor a többivel már könnyű dolga lesz.

Liva eddig inkább csak figyelt, de feltűnt neki a fiatal Dalan professzor egyik válaszában egy szó.

– Esetleg megtudhatunk valamit arról a projektről, amin a robbantás pillanatában éppen dolgoztak? – kérdezte a tudósokat.

– Egy újfajta kommunikációs metódus a Nexusszal – ismételte meg Kandel az előbbi mondatát.

– Igen, ezt már hallottuk. – Liva nem engedte el a kérdést. – Tudnak valami konkrétumot is mondani?

– Sajnálom, nyomozó, de ahhoz, hogy többet mondjunk, már többre van szükségük egy egyszerű kérésnél. A projektek nagy része szigorúan titkos, ahogyan ez a részfeladat is az egyik szigorúan őrzött információnk. De higgye el, a projektnek nincs köze a robbantáshoz.

Úgy tűnt, Livát meggyőzte az érvelés, de Jori mindig automatikusan rosszul reagált az olyan mondatokra, amelyek meg akarták győzni arról, hogy el kell hinnie valamit.

– Hadd döntsük mi el, minek van köze a robbantáshoz! – válaszolta a kelleténél kissé élesebb hangon.

– Nyomozó, megértem, hogy ez frusztráló lehet, de ön is értsen meg minket. Természetesen, amennyiben megfelelő engedéllyel érkezik legközelebb, nagyon szívesen megmutatjuk önnek bármelyik projektünk részleteit. – Kandel hangja nyugodt volt, megpróbált nem reagálni a hangnemre.

– Kaptak-e az utóbbi időben fenyegetéseket? Akár külön-külön, akár maga a Pendulum? – Liva folytatta a kérdéseket, hagyta, hogy Jori egy kicsit lehiggadjon. Mindenki rázta a fejét.

– Több olyan spirituális szerveződés is van, amely nem nézi jó szemmel a hirtelen felgyorsult technikai fejlődést. Sőt, olyanok is léteznek, amelyek fölöslegesnek tartják a rengeteg beleölt erőforrást – Hela volt leginkább tájékozott ötük közül ebben a témában, sokat búj ta a közösségi oldalakat.

– S van valami okuk feltételezni, hogy közük lehet az esethez? Felvették önökkel valamilyen formában a kapcsolatot? – kérdezte Liva.

– Még nem történt ilyesmi. Bár a legfontosabb kutatásokat végezzük az Utazással kapcsolatban, ne feledje, hogy feladataink nagy részét a háttérben végezzük. Az anyacég, a Zenit felelős a kommunikációért. Ők állnak a publikum elé, ha valamit be kell jelenteni, legyen ez egy új találmány, vagy esetleg magyarázkodás a sikertelenségért. Azt, hogy konkrétan mit csinálunk itt a Pendulumon, csupán kevesen tudják – leginkább az az ezerkétszáz család, akik itt fent laknak és dolgoznak.

– Még egy fontos kérdés: kinek volt hozzáférése a laborhoz? Konkrétan: kik azok, akik beléphettek és elhelyezhették a bombát?

– Mi öten. – Kandel maga is meglepődött a saját válaszán, de ez volt az igazság. – Megnézhetik a logokat a Nexuson, rajtunk kívül senki sem lépett be az utolsó ciklusban.

– Az esetleg lehetséges, hogy valamelyikük beengedett valakit, aki telepítette az eszközt? – nézett fel Jori.

– A belépéskor mindenkit regisztrál a rendszer, nem csak azt, aki kinyitja a labort. De mivel ez kizárólag ötünk laborja

volt, ha érkezett is valaki, nem valószínű, hogy alkalma lett volna tudtunkon kívül telepíteni egy bombát.

– Mire alapozza ezt a feltételezést?

– Ki kellett volna bontani a falat és rácsatlakozni a reaktorra. Az csak feltűnt volna. Ezek a falak voritriumból vannak, a megbontásukhoz is speciális készülék kell.

– Tehát nem elég, ha egy bombát helyezek el a falon kívülre? Ha az felrobbanna, nem indítana el egy láncreakciót, amely berobbantja a reaktort?

– Önmagában biztosan nem, ezeket a reaktorokat erős pajzs védi. Rá kellett volna kötni közvetlenül a bombát.

– Esetleg… – Met felemelte a mutatóujját. – Nem feltétlenül kellett kívülről rákötni bármit is…

– Mire gondol? – Jori és Liva is Met felé fordultak.

– Ahogy már említettem, a reaktorok a Nexusra vannak kötve.

– És? – kérdezte egyszerre a két nyomozó.

– Sokan azt gondolják, hogy a kommunikáció a reaktorral egyirányú, hogy csak adatokat szolgáltat. De ez butaság, hiszen bizonyos funkciók miatt nekem is tudnom kell irányítani az eszközt. Például lehetőségem van a teljesítményét szabályozni, korlátozni.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy távolról is felrobbanthatták, anélkül, hogy jártak volna bármelyik laborban?

Met megvonta a vállát, és óvatosan bólintott.

– Biztosan nem megoldhatatlan, attól függ, hogy a reaktor rendszere mennyire okos.

– Ha önnek kellene megcsinálnia, hogy csinálná? – kérdezte Jori.

– Hogyan? – Met erősen törte a fejét, elgondolkodva bámult a levegőbe. – Minden bizonnyal először megkeresném a reaktor védelmi rendszerét és kiiktatnám. Aztán szépen feltolnám az output teljesítményt, jóval a maximális kapacitás fölé. Gyanítom, hogy ez – a védelem kiiktatása után – végzetes túltöltődést idézne elő.

– Azaz felrobbanna a reaktor.

– Igen, pontosan ezt mondom.

– Tud bármelyikük is valakiről, aki képes lehet valami hasonlót kivitelezni? – Jori új erőre kapott. Végre, nem csak falakba ütköztek, bár belátta, hogy egészen gyenge lábakon áll ez az eszmefuttatás is. De legalább haladnak valamerre.

– Ha jól emlékszem, ezeket a reaktorokat a ProTekt készítette. Ők gyártják, programozzák és telepítik az egységeket. Ha megoldható a feltörésük, akkor ők biztosan tudnak segíteni önöknek.

Már csak néhány mondatot váltottak, aztán a nyomozók elbúcsúztak.

– Jól látom, hogy felvillanyozott a reaktorok feltörési lehetősége? – nézett mosolyogva Liva a partnerére.

– Egész nap semmit sem tudtunk meg. Ki az, aki felrobbant két labort csak figyelemfelhívásként? – Liva megvonta a vállát.

– Időhúzás? – kérdezte.

– Ugyan! Legfeljebb néhány dekádig tarthatja fel a fejlesztéseket, de azt is csak akkor, ha valami fontos eszköz sérült meg, amit nehezebb pótolni. Folyamatosan keresem az indítékot, de még ha azt meg is találom valakinél, azonnal kicsúszik minden a kezemből, amikor az elkövetés módszerére gondolok.

– Azt mondod ezzel, hogy az indíték nem egyezik a módszerrel?

– Így van! Ha te utálnád a tudósokat, akkor csak egy olyan robbantást hajtanál végre, amely semmi kárt sem okoz? Nem is beszélve arról, hogy ha technika-ellenes lennél, nem biztos, hogy a módszer ez lenne.

– Ha pedig valakit szerettek volna megölni, nem az esti órákat választják – vette fel a fonalat Liva.

– Pontosan! Sehogy sem illenek össze a részek!

– Lesz időd gondolkodni rajta, szerintem a délután további részében inkább pihenjünk. A szobáink készen vannak, s tudok egy jó falatozót a közelben. Legalábbis a Nexus szerint érdemes meglátogatni.

– Követlek! – mondta vidáman Jori, mert már ő is érezte, hogy korogni kezdett a gyomra. Miközben az ideiglenes lakhelyük felé sétáltak, hirtelen egy furcsa érzés támadt fel benne. Mintha tömegben állna, és a hangzavarból egyetlen hangot próbálna kiszűrni, de hiába koncentrál, egyszerűen képtelen rá. Ráadásul ma már másodszor. Az elsőt akkor érezte, amikor Lanit professzor elmondta, hogy a reaktorokhoz hozzá lehet férni a Nexuson keresztül is. Mindenképpen fel kell vennie a kapcsolatot a ProTekt-tel, lehetőleg még ma. Livának biztosan nem fog tetszeni az ötlet, de egyszerűen nem hagyta nyugodni ez a kellemetlen érzés.

# VII.

A ProTekt cég az Esemény után alakult néhány évvel. Az alapítók okosan felismerték, hogy energiára mindig szükség lesz, főleg, mivel a fejlesztések a Mirráról az űrbe is kitelepültek. Az akkumulációs technológia már is egészen hatékony volt a Mirrán, de erre még rátettek egy lapáttal: egyre kisebb méretű, viszont egyre nagyobb teljesítményű reaktorokat készítettek, amelyeket szinte bárhol lehetett használni. A fúziós reaktorok rendelkeztek a legnagyobb kapacitással, így minden, az eszközzel kapcsolatos feladatot a ProTekt végezte. Megrendelésre kitelepítették őket, karbantartották, felügyelték, cserélték – nem csoda, hogy az egyik legdinamikusabban fejlődő vállalattá nőtte ki magát.

A hívás a délutáni órákban érkezett a Pendulum állomásról. Heron már éppen indulni készült, de megnyomta az asztali kom gombját. Egy férfi jelent meg a kijelzőn.

– Heron Akien!

– Jori Vaman nyomozó vagyok a Mirrai Központi Rendőrségtől. Beszélni szeretnék valakivel, aki ért az önök által forgalmazott fúziós reaktorok programozásához.

Heron meglepődött. Egy nyomozó, aki a fúziós reaktorok programozásával kapcsolatban érdeklődik?

– Nos… Kicsit meglepett, nyomozó, ezzel a kéréssel. Miről lenne szó?

– Egy nyomozást vezetek a Pendulum és a Nestor állomásokon. Úgy tűnik, az önök terméke központi szerepet játszik az ügyben.

– A mi termékünk…?

– Nem vagyok felhatalmazva, hogy egyéb részleteket áruljak el, de mindkét helyen egy ProTekt fúziós reaktor illetéktelen hozzáférése okozta a problémát.

Heron még jobban elképedt.

– A reaktoraink teljes mértékben védettek minden külső hozzáférés ellen! Senki sem tudna kívülről betörni.

– Nos, pontosan ezért keresek valakit, aki a programozásukkal kapcsolatban tudna nekem felvilágosítást adni.

– A programozói részleg tud önnek segíteni, de már csak holnap éri el őket. Az segíthet, ha megadom az iroda elérhetőségét?

– Megköszönném!

– Akkor reggel keresse specialistáinkat, a kapcsolati adatokat pedig most küldtem át. Bízom benne, hogy megoldódik ez a… kényes ügyük.

– Nagyon köszönöm a segítségét!

Jori alig várta, hogy reggel legyen. Még az este folyamán beszámolt Livának, aki csak a fejét ingatta, hogy miért nem tudja egy kicsit felfüggeszteni a nyomozást. Legalább annyit sikerült kiharcolnia, hogy reggelizzenek meg, s hagyják szegény programozókat, hogy beérjenek a munkahelyükre.

Jori lakrészében ültek le. Liva kényelmesen elhelyezkedett a heverőn, míg Jori leült az asztalhoz, és a komjából előkereste a tegnap kapott kontakt adatokat.

– Axel Nusé irodavezető vagyok! – jelent meg egy harmincas, fiatal férfi arca a kivetítésen. Hófehér inget viselt, vörösesbarna, dús haját elegánsan dobta hátra.

– Jori Vaman vagyok, nyomozó. Heron Akien adta meg az iroda számát, hogy csakis önök tudnak nekünk segíteni egy

folyamatban lévő ügyünkben – kezdte Jori a bemutatkozással, miközben azon gondolkodott, hogy mennyire nőies arca van a fiatalembernek.

– Valóban? Miben segíthetek önöknek? – a férfi láthatóan meglepődött, és zavartan vakargatta tökéletesen csupasz állát.

– Állítólag önök programozzák a ProTekt által gyártott és telepített fúziós reaktorokat. – A férfi elmosolyodott.

– Konkrétan az én programom fut minden reaktorunkon, kisebb módosításokkal. – Láthatóan kezdett kicsit felengedni.

– Akkor biztosan fog tudni nekünk segíteni. Lehetséges-e, hogy valaki feltörje egy ilyen reaktor rendszerét, és távolról kárt tegyen benne? – Jori megpróbálta az információt lassan adagolni, de a férfi láthatóan már így is kellemetlenül érezte magát.

– Nos… Ha engem kérdez, akkor meg lehet oldani, de szerintem nem sok ember képes ilyesmit kivitelezni.

– Ismer bárkit, aki meg tudná csinálni? – Jori próbálta leszűkíteni a keresést, hátha nem kell sok embert kihallgatni.

– Rajtam kívül? Senkit. – A mondat után egy-két pillanatig mindketten elhallgattak, végül Jori szólalt meg.

– Azt akarja mondani, hogy csak ön lenne képes behatolni a reaktorok rendszerébe ilyen szinten? Az egész Mirrán?

– Ilyen szinten és ilyen módon, igen. Elmagyarázhatnám, hogy mennyire bonyolult egy ilyen eszköz védelme, de fölöslegesnek tartom untatni önt.

– Viszont akkor meg kell kérdezzem: hozzáfért ön a Pendulum és a Nestor két reaktorához az utóbbi napokban?

– A telepítés után csak külön kérésre, vagy veszély esetén férünk hozzá az eszközökhöz. Viszont a naplóinkban meg tudom nézni, hogy ki és mikor tette.

Jori bólintott. Annyi látszódott, hogy a férfi – vagy nő, Jori egyszerűen nem tudott elvonatkoztatni a nőies vonásoktól – gépelni kezdett a látómezőn kívül, majd a kijelzőn az arcát az eredmények váltották fel. A két reaktor adatai a felezett kivetítés alsó és felső részén jelentek meg. Az eszköz adatai alatt mindkét esetben az adott napon egyetlen hozzáférést regisztráltak, de csak pár kód és adat látszott.

– Elmagyarázná, kérem, mit látunk? – kérdezte Jori.

– Természetesen. Látják az eszközök adatait, és hogy a legutóbbi hozzáférésnél valaki a reaktorok teljesítményét… Ó!

– Folytassa!

– Valaki a reaktorok teljesítményét a maximális érték fölé állította. De hát ezzel azt éri el, hogy…

– Felrobbannak?

– Igen! A védelmi rendszereiket is kikapcsolták, tehát ezek biztosan felrobbantak – kapcsolta vissza Nusé a saját arcát, amin most meglepetés és döbbenet látszott.

– Így történt. Mindkét reaktor felrobbant. – Jori nem hagyta abba a kérdéseket, annak ellenére, hogy Nusé láthatóan megrendült. – Látszik, hogy honnan adták ki a parancsokat?

Nusé szó nélkül kezdett újra gépelni, majd bizonytalanul újra megszólalt.

– Annyit látok, hogy a Nexusból kimentek a parancsok a reaktorok felé. De hogy a Nexushoz ki küldte a jelzéseket, az teljes egészében hiányzik, ebben nem tudok segíteni.

– Ez hogyan lehetséges?

– Elvileg nem lehetséges! A Nexusból eltávolítani adatokat szinte lehetetlen, annyi védelmi és kapcsolódási szint van.

– De akkor megoldható? – kérdezte egyre türelmetlenebbül Jori. „Miért kell mindenre kétszer, háromszor rákérdezni?”

– Igen.

– Ezt a beavatkozást kik tudják megcsinálni?

– Rajtam kívül? – Jori nem válaszolt Nusé kérdésére, csak forgatta a szemeit. – Nem sokan, sőt…! – nyögte ki végül.

– Nem furcsa, hogy minden egyes alkalommal oda lyukadunk ki, hogy csak ön lenne képes szabotálni a reaktorokat…?

– Ha én szabotáltam volna őket, elmondanám, hogy csak én tudnám megtenni? – kérdezett vissza Nusé. Jori csak rosszallóan megrázta a fejét, de nem válaszolt a költői kérdésre.

– Szerintem még keresni fogjuk! Köszönjük az eddigi segítségét is.

Nusé intett, majd megszakította a kapcsolatot.

– Szerinted is inkább lánynak nézett ki, vagy csak az én szemem csapott be? – kérdezte hátrafordulva Livát.

– Voltak pillanatok, amikor nehezen tudtam eldönteni, de szerintem inkább fiús vonásai voltak többségben. A hangja viszont kellemesen férfias volt. Viszont tudod mit látok benne? Egy önelégült, fiatal tudóst, aki csak azért állítja, hogy rajta kívül senki sem tudja feltörni a rendszerét, mert nem akarja bevallani, hogy tévedhet. Számomra ez zsákutcának tűnik.

– Legalább annyit megtudtunk, hogy a Nexuson keresztül ment az utasítás a túlterhelésre. Viszont annyit tudok én is a Nexusról, hogy tényleg nem egyszerű minden nyomot eltüntetni… Ha valaki a saját nyomait eltüntette, akkor tényleg értette a dolgát. Viszont felmerült egy újabb kérdés! – intett Liva felé, hogy folytassa.

– Hogy akkor miért nem tüntette el a Nexusból a gépek felé küldött üzenetet is?

– Pontosan. Mintha azt akarta volna, hogy nyoma maradjon a tettének…

# VIII.

– …Kita és Varen összeházasodtak, és életük végéig boldogan éltek. – Papa befejezte a történetet, a holoképen a szerelmes pár látszott, amint összeölelkezve álltak, körülöttük hatalmas, ujjongó tömeggel.

Lerna mosolyogva figyelte a jelenetet, megvárta, amíg az utolsó képkocka is eltűnt, a meseszoba pedig kivilágosodott. Papa még mindig ott ült, hófehér szakállát simogatva.

– Nos, hogy tetszett? – kérdezte a kislányt, aki szemét törölgetve próbált alkalmazkodni a fényhez.

– Ez a kedvenc mesém! – nevetett fel Lerna, karját ölelésre emelve, mintha meg akarná ölelni a mese hőseit.

– Miért épp ez a kedvenced?

Lerna egy pillanatra elgondolkodott, majd szemei felragyogtak, ahogy megtalálta a választ.

– Mert mindketten nagyon bátorak voltak! Amikor felmásztak a magas hegyre a csillagért.

– A „bátrak” a helyes kifejezés. De igazad van, bátrak voltak. Pontosan olyan bátrak, mint amilyen te is vagy, Lerna.

– Én féltem volna! – A kislány felhúzta a fotelban a térdeit az államhoz.

– A bátorság nem azt jelenti, hogy nem félsz. A bátorság azt jelenti, hogy még akkor is cselekszel, ha félsz. – Lerna nagyot bólintott, Papa szavait mélyen magába zárta.

– Papa, te tudod, hogy apa miért olyan szomorú? – váltott hirtelen témát elkomolyodva.

– Miért kérdezed? – Papa nem értette a témaváltást, több kontextusra volt szüksége.

– Láttam, hogy tegnap és ma is szomorú volt. Nem mosolygott úgy, mint régen.

Papa projekciója egy pillanat alatt megváltozott. Az eddig mosolygós misi hologramja villant egyet, s a mesemondó Papa helyett egy komoly arcú Papa jelent meg.

Az ajtófélfának támaszkodva, félig mögöttük, Ento állt meglepetten. Amint a mesének vége lett, be akart jönni a szobába, de hallotta, ahogy Lerna még beszélget Papával. Büszkén figyelte a társalgást, ahogy az ő gyönyörű, okos lánya, a maga hat évével válaszolgat a misinek. Most viszont meglepődött. Papa hologramjának hirtelen változása nem volt megszokott. Számára úgy tűnt, egy pillanatra kikapcsolt a projekció, s amikor újra visszatért, egészen más Papa jelent meg. Nem reagált, várta a fejleményeket.

– Lehet, hogy apának mostanában sok gondja van. De azt tudd, hogy nem miattad.

– A munkájával van gondja? – A kislány megnyugodott kissé, de tovább érdeklődött.

– Szerintem igen. Pár napja baleset történt a munkahelyén – kottyintotta el Papa. – Biztosan azért szomorú.

Ento magában bólintott. Bizony, azért egy kicsit felforgatta a mindennapjaikat az a robbantás. Egy kicsit attól is tartott, hogy nem ez volt az utolsó akció, s ki tudja, mi vár még rájuk.

– Egy baleset? – hüledezett Lerna. – Megsérült valaki?

– Nem, semmi komoly. De bizony a laboratóriumban sok kár keletkezett. Tudod, mi az a robbantás?

Ento itt közbe akart vágni, Lernának nem kell ismernie a részleteket, sőt, magáról a „balesetről” sem kellene tudnia, fölösleg terhelni ilyen információval. De mivel Papa nem tud hazudni, finomítva adta elő a kislánynak a történteket, legfeljebb megbeszélik később és megnyugtatja Lernát.

– A robbantás? Tudom! Bombával robbantanak! – Lerna szinte büszkén húzta ki magát, majd, amikor rájött, hogy mit mondott, kikerekedett szemmel kérdezte Papát. – Bombát tettek apa munkahelyére?

– Nem teljesen, ne ijedj meg. A laborban apáék egy reaktort használtak – ez adta a gépeiknek az energiát. Azt valaki átprogramozta, az meg – bumm! – felrobbant – imitálta Papa a robbanást, majd megnyugtatóan folytatta. – De tényleg nem szabad megijedned, nem történt komolyabb baj egyik helyen sem.

Ento egyre nagyobb elképedéssel hallgatta Papa szavait. Az rendben van, hogy nem hazudhat, s próbál megnyugtató választ adni Lerna kérdésére, de honnan tudta, hogy nem bombát tettek a laborba? Honnan vette, hogy a reaktorokat támadták, s azokkal robbantottak. Ráadásul azt mondta, hogy „egyik helyen sem”! Tehát tudott mindkét robbantásról, plusz a végrehajtás módjáról is.

Belépett a szobába, felfedve magát, mire a beszélgetés azonnal megszakadt.

– Drágám, menj most anyához, beszélni szeretnék Papával! – kérte a kislányt, puszit nyomva a hajára. Lerna engedelmesen elhagyta a szobát, Ento pedig becsukta mögötte az ajtót. Papa ugyanúgy ült tovább, szeme még mindig arra a pontra fókuszált, ahol legutóbb a kislány ült.

– Papa, honnan szeded a robbantással kapcsolatos információidat? – tette fel a kérdést minden köntörfalazás nélkül. Papa hologramja ismét megváltozott. Egy pillanatra kikapcsolt a kivetítés, majd amikor visszatért, újból a mosolygós mesemondó ült a karosszékben.

– Ento, nem is láttam, hogy bejöttél! Csak nem mesét szeretnél te is hallani? Elmeséljem neked is Kita és Varen történetét? Lerna nagyon élvezte! – Papa pontosan olyan volt,

mint szokott lenni, mintha az utolsó három perc meg sem történt volna.

– Papa, emlékszel, hogy beszélgettél Lernával a mese után?

– Ó, mindig megbeszéljük a történetet. Ha szomorú, akkor azért, ha pedig vidám, akkor…

– Emlékszel, miről beszéltetek? – állította le a szóáradatot Ento.

Papa ugyanúgy mosolyogva, de kissé aggódva válaszolt.

– Természetesen, emlékszem. A bátorságról. A mese a bátorságról szól…

– Utána Lerna feltett egy kérdést. Arra – nyomta meg a szót – emlékszel?

– Fiam, miután beszéltünk a bátorságról, bejöttél, és kiküldted Lernát. – Papa értetlenséget szimulált, s ez az arcára is kiült.

– Arra nem emlékszel, hogy megkérdezte, miért vagyok szomorú?

Papa összehúzott szemöldökkel nézett maga elé.

– Ento, nem tudom, miért kérdezel ilyeneket, de semmi másról nem beszéltünk Lernával, rólad pedig végképp nem.

– Akkor hadd kérdezzek én valamit: tudod, hogy mi történt a Pendulum és a Nestor laborjaival?

– Azt hiszem, a robbantásra gondolsz. – Ento bólintott, így Papa folytatta. – A rendőrségi jelentések szerint a két laborban valaki bombát robbantott. Egy személyi sérülés történt, az anyagi kár nem jelentős.

– Rendben. Azt tudod, hogyan és mivel robbantottak? – Ento próbált óvatosan közelíteni a konkrétumokhoz, látván a misi értetlenségét.

– Erről sajnos nem szólnak a híradások. Lehetséges, hogy az információt csak a Nexus titkosított részlegeiben találhatod meg.

– Amihez neked nincs hozzáférésed.

– A Nexus alatt futó simek és misik kizárólag a Nexus publikus részeit érhetik el.

– Mit gondolsz arról, hogy mindkét laborban volt egy-egy fúziós reaktor…?

– Amennyiben a laboratóriumok működéséhez szükség volt ezekre az energiatermelő egységekre, értem a létjogosultságukat. A rendelkezésre álló információt csak a Nexus titkosított részlegeiben…

– Tudom, tudom. És szerinted a reaktorok megbabrálásával okozhatta valaki a robbantást? – Ento fellélegzett, végre kimondta.

– Mint egy mesterséges intelligencia, szimulált identitással, nem rendelkezem olyan információkkal, hogy a kérdésedre kielégítően válaszolhassak.

– De hát pár perce te mondtad Lernának, hogy a reaktorokkal robbantották fel mindkét labort! – fakadt ki Ento.

– Fiam, miért mondanék ilyet egy hatéves gyermeknek? – méltatlankodott Papa. – Ráadásul fogalmam sincs, miről beszélsz, ez jelentősen túlnő a programozásomon. Az én feladatom a kis- és nagyobbacska gyermekek szórakoztatása, történetekkel, mesékkel. Ha gondolod, neked is mesélhetek valamit, elég zaklatottnak tűnsz.

Ento tényleg zaklatott, sőt ideges volt, pedig egyáltalán nem volt jellemző rá ez az érzés. Fogta magát és kiment a meseszobából, becsapva maga mögött az ajtót. Papa elhallgat valamit, sőt, hazudik! Fel kell hívnia a nyomozókat!

# IX.

Liva és Jori saját tabjukba mélyedve próbálták összerakni az összes tudást, amit a nyomozás során összeszedtek. Sajnos bosszantóan kevés konkrétumot sikerült beírni az eszközbe, valahogy folyamatosan falakba ütköztek.

– Ami biztos: valaki vagy valakik pontosan tisztában voltak a laborok felépítésével. Tudták, hogy mindkettő a ProTekt fúziós reaktorát használta a külső voritriumfalakban, plexodion napfogókkal kiegészítve – kezdte Jori.

– Ráadásul ki tudták számítani, hogy pontosan milyen szintre kell emelni a kapacitást, hogy ne vigye magával a robbantás a környező helyiségeket is – tette hozzá Liva.

– Én nem vagyok egy technológiai zseni, de ha én szeretnék robbantani, vajon honnan szedném össze a szükséges tudást?

– Mint bármit: a Nexusról. – Liva tisztában volt vele, hogy ami nem található meg a Nexuson, az talán nem is létezik.

– Azt gondolod, hogy a ProTekt programozói keretrendszere és a biztonsági protokollok csak úgy elérhetőek? Biztos, hogy fenn vannak ezek a Nexuson, de egyértelműen magas szintű védelemmel vannak ellátva. Nem hallottam még olyat, hogy valaki feltörte a Nexus védelmét.

– Igazad van, mi sem tudunk ilyen incidensről. Szerencsére… Ráadásul szerintem hiába ismernénk meg a reaktorok felépítését, eleve fogalmunk sem lenne arról, hogy milyen vezérlőparancsokkal lehet a kimenetet a csúcskapacitás fölé emelni.

– Így igaz. Ehhez igen magas szintű ismeretekre lenne szükség. Az sem biztos, hogy a két reaktort azonos szintre tolták fel, hiszen csak a külső faluk egyezett.

– Szóval egy vagy több olyan embert keresünk, akik fel tudják törni a Nexus védelmét, kiválóak programozásból, fizikából, plusz tökéletesen ismerik a két labor felépítését.

– Azt se feledd el, hogy jóindulatú az elkövetőnk – vagy elkövetőink. Nem akartak senkit bántani, leszámítva a véletlen balesetet.

– Igen, az Axel Nusé által adott adatok szerint még akkor küldték a reaktorokhoz a parancsot, amikor üresek voltak az irodák. Öt perc kellett, hogy a túltöltés kritikus szintet érjen el, majd szinkronban robbantak. Tényleg, tudunk valamit Rien Tenanról?

Liva lekérte az aktuális adatokat: úgy tűnik, maradandó károsodást nem szenvedett a fiatal hölgy. Holnap felébresztik, bár a fájdalomcsillapítást még nem veszik el tőle.

Tovább böngészték az adatokat, hátha valami elkerülte a figyelmüket. Jori nem szerette az ilyen ügyeket. Zavarta, hogy nem jutnak sehová. Mintha bezárták volna őket egy üres szobába, hogy csak akkor mehetnek ki, ha megtalálják a kulcsot. De egy üres szobában hol keressék azt a fránya kulcsot? Most úgy néz ki, a kiindulási pont, a szoba, maga a Nexus. Minden adatot onnan szereztek meg, a Nexuson keresztül küldték ki a parancsokat, de semmi nyoma annak a rendszeren belül, hogy valaki lekért volna ilyen jellegű adatokat. Valaki vagy valakik tökéletesen töröltek mindent maguk után. Szellemként belépett valaki a Nexusba, végrehajtotta a műveletet, majd nyom nélkül eltűnt. Egyedül a reaktorok felé kimenő utasítások maradtak meg, mintha valaki direkt gúnyolódna velük.

– Jori, a komod…

Jori annyira belemerült az ügybe, hogy nem vette észre a kom jelzését. Az apró kijelző szerint az egyik tudós kereste a Pendulumról.

– Jori Vaman! Miben segíthetek, Dalan professzor?

– Nyomozó, ma reggel egy igen furcsa „élményben” volt részem – mutatta Ento ujjaival az idézőjeleket. Liva is közelebb jött a kivetítéshez.

– Folytassa!

– A hatéves kislányom éppen mesét hallgatott Papától. Biztosan ismeri, Kita és Varen története a csillagokkal. De nem ez a lényeg! – legyintett a professzor. Amikor a mesének vége lett, szokás szerint megbeszélték. A hátuk mögött álltam az ajtóban, egyikük sem vett észre. Lerna feltett egy kérdést Papának, amikor valami történt a misivel. Mintha ki- és bekapcsolták volna. Utána pedig igen furcsa válaszokat adott.

– Van ennek valami köze a nyomozáshoz? – türelmetlenkedett Jori.

– Van ám! Papa elmagyarázta a lányom kérdésére, hogy mindkét laborban a reaktorok átprogramozása okozta a robbanást! Azt hiszem, szó szerint így fogalmazott. – Ento széttárta a kezét. – És fogalmam sincs, honnan szedte ezt az információt.

– Biztosan nem beszélt egyikük sem erről, miközben be volt kapcsolva?

– Biztosan. Felhívtam Met Lanit kollégámat is, egyedül ő lehetett volna forrása ennek az információnak, de azóta nem is beszéltek Papával, amióta… Szóval a robbanás óta.

– Egy pillanat! Amikor megkérdeztem önöket, azt mondták, mind az öten egy csoportos hívásban voltak. Papáról nem volt szó! – vette elő a tabját Jori, de biztos volt benne, hogy egyetlen szóval sem említették Papát.

– Nos, igen… Mint mondtam, vannak részletek, amit nem oszthatunk meg önnel.

Jori bosszúsan legyintett, fejét rázva nézett Livára.

– Szerintem még a mai napon megérkezik az engedély, Dalan professzor. Jelentkezni fogunk!

– Egy pillanat, ez még nem minden! – Jori bólintott, hogy folytassa. – Számokértem Papát. És akkor újra ugyanaz a villanás, s mintha amnéziás lett volna, az utolsó emléke az volt, hogy megbeszélték a mesét Lernával. Állítása szerint a laboreseményekről nem beszéltek semmit, sőt, a publikus adatokon kívül nem is tud részleteket.

– Azt akarja mondani, hogy Papa hazudott?

Ento először nem válaszolt, felhúzta a vállait, tanácstalanul nézve a nyomozóra.

– Úgy tudom, a misik nem tudnak hazudni. Legalábbis a programozási alapjuk nem engedi meg – mondta végül. – Több olyan szabály is van, ami a misi funkciója szerint változhat, de a hazugság tiltása alap mindegyiknél. Jómagam is programoztam misit, tehát ebben biztos vagyok. Továbbá nem tudom, hogy mire véljem a villanást. Mintha két teljesen különálló identitás között váltogatott volna a misi.

Jori egy darabig nem válaszolt, próbálta az új információkat beépíteni a nyomozati anyagba. Miért tűnik úgy, hogy ez is a Nexushoz kapcsolódik, megint csak a szoba maradt, de se kulcs, se ajtó?

– Professzor, hamarosan jelentkezni fogunk. És természetesen köszönjük a tájékoztatást, nagyon sokat segített a nyomozásban.

– Várom önöket! – Ento elbúcsúzott, Liva pedig kérdően nézett Jorira.

– Csak udvariassági formula volt, vagy tényleg rájöttél valamire a robbantással kapcsolatban?

Jori elmosolyodott, két kezét összekulcsolta a tarkója mögött és hátradőlt a székben.

– Azt fogod mondani, hogy idióta vagyok, de van egy elméletem… Még nem tudom bizonyítani, de megér egy eszmefuttatást.

– Ígérem, nem nevezlek idiótának! Mondd már!

– Szóval, bármit megtudunk, minden egyes alkalommal elakadunk. Ami közös minden elakadásunkban: a Nexus. A Nexusból indul ki a robbanás, a Nexuson továbbítja valaki a kártékony kódot, a Nexusban vannak az adatok, de feltörhetetlenül. Ki az, aki mindenhez hozzáfér a Nexuson belül?

Liva nem válaszolt, csak kérdően nézett Jorira. Amit mondott volna, az tényleg butaság volt. Jori folytatta.

– Egyedül a Nexus az, ami mindenhez hozzáfér, megvan minden információja. Illetve a Nexuson belül egy olyan intelligencia, amely esetleg kicsit több, mint aminek látszik.

– Állj, állj! – emelte fel a kezét Liva. – Te most tényleg a régi „öntudatra ébredt intelligencia" kártyát húztad elő? Azt akarod mondani, hogy Papa tehet a robbantásokról?

– Ha belegondolsz, a professzor úgy festette le Papát, mint egy skizofrén embert. Mi van, ha Papa egyik fele, az öreg nagyapó, aki mesével szórakoztatja a gyerekeket, míg a másik fele egy öntudatra ébredt misi? Nézd! – mutatta fel a tabját Jori. Papa a Nexus rendszerének leggyakrabban használt misije. Mi van, ha a hatalmas mennyiségű adat, ami bekerült a rendszerébe minőségi változást okozott?

– Jori, a valódi intelligencia nem így működik! Attól, hogy több lesz a tudás mennyisége, nem alakul ki öntudat.

– Jó, akkor nem attól! De mivel még nem történt ilyen, azt sem tudhatjuk, hogy mi lenne az a pillanat, amely létrehozná az öntudattal rendelkező intelligenciát.

Liva fejét ingatva gondolkodott.

– Rendben, tételezzük fel, hogy Papa az oka az egésznek. De mi volt az indítéka?

– Papa programozásából adódik, hogy nem akar kárt okozni az embernek. Viszont lehet, hogy a másik énje fel akarja hívni magára a figyelmet. Talán még nem elég stabil ahhoz ez a személyiség, hogy felvehesse velünk a kapcsolatot.

– De persze arra elég, hogy felrobbantson két labort! – próbált fogást találni Liva.

– Ne feledd, a számítógépek működése egészen más, mint az embereké. Tegyük fel, hogy a második személyiség csak percekre tud megjelenni, sőt, lehet, hogy véletlenszerű időpontokban. Arra ez tökéletesen megfelelő, hogy végrehajtsa a számításokat a robbantáshoz.

– Arra is elég lett volna, hogy küldjön egy üzenetet, hogy „Hahó, emberek! Én vagyok a kedves, aranyos Papa skizoid alteregója!”. Ehelyett robbant egyet?

– Biztosan csak fel akarta magára hívni a figyelmet! Lehet, hogy tévedek, de ha átgondolod, ez a magyarázat illik leginkább a rendszerbe…

Liva nem volt meggyőzve. Gyermekkorában imádta Papát, ha lehetett volna egy kívánsága, beleült volna a hologram ölébe és onnan hallgatta volna a mesét. Legalább száz éve szolgálja ki a mirraiakat, s csak minimális változásokon ment keresztül. Minden ma élő embert ismer, aki legalább egyszer elindította a misit, mindenkiről tudja, hogy mikor, mit mesélt, mit beszélgettek, mit vetített. Lehetetlen, hogy Papa – még ha egy ártatlannak tűnő robbantással is – de ilyen módon akarja felhívni magára a figyelmet.

Csippant a komja, végre megérkezett az engedély a Pendulum-labor projektjéhez. Ebéd után át tudnak menni hozzájuk, még jó, hogy nem hagyták el az állomást. A múltkori kis bár, amit a Nexus ajánlott tényleg kellemes volt, finoman

főznek, a kiszolgálók pedig kedvesek voltak. Hirtelen felnevetett, eszébe jutott, amit Jori mondott: minden a Nexuson fut keresztül. Mennyire igaza van. Az egész életünk a Nexushoz van kötve. Ha valami fatális ok miatt a Nexus megsemmisülne, mihez kezdenének? Ezt a kérdést feltette Jorinak is.

– Gondoltál már arra, hogy mennyire kötve vagyunk a Nexushoz?

Jori is nevetni kezdett.

– Látom, mégis hatott, amit mondtam. Én sosem voltam túlságosan függő a rendszertől, de látom magam körül, mennyire életünk nélkülözhetetlen részévé vált az utóbbi évtizedekben. Ha valami baj történne, nem is tudom, milyen szintre süllyednénk vissza.

– Pontosan ezen gondolkodtam! És bizony történni fog baj, s nem is kicsi. A Nexus el fog pusztulni a Mirrával együtt, hiszen a szerverek, adattárak mind-mind a Mirrán vannak. Ha a bolygó elpusztul, vele együtt megy a Nexus is.

– Azért ennyire nem vészes a helyzet. Tudtommal dolgoznak azon, hogy egy szűrt, válogatott adatbázist felhozunk az űrbe, onnan pedig akár a hajókra is fel lehet majd tenni, amelyek elhagyják a naprendszert.

– Ezen még nem gondolkodtam, de jó, hogy van ilyen kezdeményezés.

– Ráadásul, ha jól tudom, Kandel Moran professzor felesége az egyik vezető a projektben. Amikor utánanéztem az öt tudósnak, én is akkor akadtam rá erre az információra.

– Papát mindenképpen mentsék meg! – kacagott fel Liva.

Jori elgondolkodott Liva viccnek szánt kijelentésén. Valahogy kényelmetlen érzése támadt, s úgy tűnik, épp ez a félmondat váltotta ki.

# X.

A két nyomozó egyeztette a találkozót Kandel laborjával. Ahogy tervezték, az ebéd utáni időszak mindenkinek jó volt. Már éppen indultak volna, amikor Liva komja megszólalt. A nő kicsit félrevonult, majd pár perc múlva visszatért.

– Indulhatunk? – kérdezte Jori.

– Rossz hírem van. Vissza kell térjek a Nestorra, nem tudok veled menni. Majd beszámolsz, hogy mit tudtál kideríteni!

– Tudok valamiben segíteni? Maradjak?

– Nem, dehogy! Az irodában van feladatom, ami – úgy tűnik – fontos és halaszthatatlan – húzta el a száját Liva.

– Nagyon sajnálom, de majd megpróbálok helyetted is helytállni. Vigyázz magadra a visszaúton!

Jori pár perc múlva már a Pendulum-laborban volt, három tudóssal körülvéve. Kandel, Ento és Met előkészítették a projekt bemutatását, Mora és Hela pedig a labor hátsó részében foglalkoztak valami részprojekttel. Jori már előzőleg átküldte az engedélyt a betekintésre, így Ento felkészült az interfész bemutatására. Egy hevenyészett prezentációt dobott össze, amely bemutatta az eszköz lehetőségeit. Jori tátott szájjal bámulta a képeket, hüledezve kérdezgette Entót a részletekről.

– Jól értem, hogy létrehozhatnak bármilyen virtuális világot, amibe bejelentkezve úgy érezhetjük, mintha konkrétan benne lennénk?

– Jó a megfogalmazása, „érezhetjük”… Mivel az interfész közvetlenül az agytörzshöz csatlakozik, minden érzelmet, érzést valósnak élünk meg.

– Tudnak-e káros hatásairól?

– Hacsak a rászokást nem nevezzük annak, ami a mai világban nem is lenne olyan meglepő.

– Én konkrétan fizikai hatásokra gondoltam. Például a beépített implant hosszú távú hatásairól.

– Kiváló kérdés, nyomozó! – Ento őszintén meglepődött a nyomozó kérdésén. – Az agytörzsbe épített modul cseréje csak akkor lenne esedékes, ha fizikailag megsérülne, bár akkor már gyanítom, mindegy lenne. A kapcsolati egységet akár évente is lehetne cserélni, de a legutolsó tesztjeink azt mutatják, hogy erre sem lesz túl sűrűn szükség.

– És valóban tíz perc beépíteni egy ilyen interfészt?

– Csak azért mondunk tíz percet, mivel több perc maga az előkészítés és az utókövetés. A robot fél perc alatt átvágja a bőrt, az egységet két perc alatt beilleszti az agytörzsbe, a kapcsolatok kiépítése még két perc, rögzítés, visszavarrás.

– Ezt altatásban végzik?

– Nem, ezek a műveletek ébren történnek, és szinte teljesen fájdalommentesek.

– Csak ötüknek van hozzáférése a rendszerhez? – Ento és Met egyszerre bólintott.

– Feltételezem, hogy ha szeretném megnézni ezt a környezetet, nekem is be kellene építeni egy ilyen implantot…

– Így van! Gondolja, hogy bevállalna egy ilyen beavatkozást az ügy érdekében? – mosolygott Ento. Jori csóválta a fejét.

– Arra nincs lehetőség, hogy kivetítsük a történéseket, ami a virtuális világban történik?

– Nagyon sok védelmi mechanizmust építettünk be a rendszerbe, az egyik, hogy kívülről semmilyen módon nem lehet hozzáférni a bent zajló eseményekhez. Gondolom,

megérti, hogy ez akár visszaélésekre is lehetőséget adhatna. – Jori bólintott, ez tényleg egy nyomós érv.

– Szóval, ha látni akarom, akkor mindenképpen szükség van a műtétre. – Ento bólintott, Jori tovább kérdezősködött:

– Arra van lehetőség, hogy kiveszik, ha már nem akarom használni?

– Csupán a halánték-egységet javasoljuk kivételre, de az is megoldható, hogy csupán deaktiváljuk az azonosítóját. De miért tennénk?

– Csak úgy gondolkodom, mint egy rendőr. Ha valaki például túlságosan rászokna és le kell választani. De a deaktiválás jó ötlet, ráadásul nem végleges.

– Erre nem gondoltunk, de köszönöm a megerősítést. Szóval, hogy dönt? Vállalja a beavatkozást?

Jori átgondolta a folyamatot, nem látott benne rizikót, illetve bízott a jelenlevő tudósokban. Ha problémás lenne a beépítés, biztosan orvosolták volna, vagy a jövőben találnak rá valamilyen megoldást. Nem utolsósorban feszítette a kíváncsiság is, s bár sosem volt túlságosan technicista, ez egy egészen új, fejlett technológiának tűnt.

– Hol végzik az eljárást? – kérdezte, mire Kandel a terem hátsó részében lévő orvosi székre mutatott, ahol Hela és Mora is tevékenykedett.

– Itt és most? – kérdezte kissé elbizonytalanodva Jori. Kandel bólintott. A nyomozó nagyot fújtatva állt fel az asztal mellől, s a szék felé fordult. – Fussunk neki!

Jori beült a kényelmes székbe, ahol Kandel egyetlen gombnyomására bekattantak a pántok a lábain, a kezein és a derekán. Az automata megfelelő erősségűre húzta mindegyiket, majd Ento – aki a szék mögött állt – egy pántot

hajtott fel, amely a homlokra támaszkodva rögzítette Jori fejét.

– Most egy darabig nyugodtan hunyja le a szemét és lazítson. Beszéljen nekünk valami semleges témáról, például arról, hogy miről szólt az a könyv, amit legutoljára olvasott. Ha bármi furcsaságot érez, azonnal jelezze.

Őszintén szólva kirázta a hideg már a gondolatára is annak, hogy belepiszkálnak az agyába. Tudta, hogy az agyműtét nem tartozik a legtöbbet végzett műveletek sorába, de azzal is tisztában volt, hogy nem lehet baj. Elkezdte mesélni az egyik könyv tartalmát, s közben próbált figyelni magára a műtétre is. Érezte, ahogy a hideg érzéstelenítő a halántékán finoman csurog lefelé, majd a hideg szike érintést, ahogy bemetszi a bőrt. Fájdalmat már nem érzett. Félig sem mondta el a könyv tartalmát, amikor egy pillanatnyi szúró fájdalmat érzett.

– Valami szúrást éreztem! De vége is lett.

– Most aktiválódott az eszköz. Ezzel készen is vagyunk! – mondta Ento és kiengedte a homloktámasz szorítását. A többi pánt is szépen visszahúzódott, Jori kinyitott a szemét.

– Készen is vagyunk? – kérdezte, mintha álomból ébredt volna fel. Ujját végighúzta a halántékán, ahol a varratot sejtette.

– Kell neki legalább egy dekád, mire teljesen eltűnik a heg – mutatta a saját varratát Ento. És valóban, már csak egy egyre halványodó csík jelezte a vágás helyét.

– Adok egy külső interfészt, ez kell ahhoz, hogy a Nexusra rá tudjon csatlakozni – nyújtotta át Kandel a fém korongot.

– És mi van, ha elvesztem? – forgatta az ujjai között Jori az eszközt.

– Ez csak egy vezeték nélküli csatlakozó, adunk másikat. Nem személyre szabott, tehát bármelyiket használhatja, tarthat néhányat a lakásban, az irodában, a zsebében.

– Szóval ezt csak felteszem a halántékomra és mágnesesen rögzül… – Már tette is az új csatlakozóhoz, s valóban, automatikusan felpattant és a helyén maradt a korong.

– Pillanat, mielőtt elindítja a csatlakozást, jobban tenné, ha legalább leülne! – mutatott a szemközti fal egy foteljére Ento. – Nem a legjobb érzés, amikor összecsuklik a lába! Higgyen nekem, tapasztalat! – nevetett. Jori helyet foglalt a fotelben, ami kényelmesen körülölelte a testét. Fejét nekitámasztotta a háttámlának.

– Elmondanám a belépés módját: a korongnak egyetlen funkciója van, a csatlakozás. Ha hozzáér, egy picit tartsa rajta az ujját. Azonnal be fog jelentkezni a Nexus kezdőképernyője, a forgó „N” betűvel. Itt talál majd egy „Pendulum” simet, amit el kell indítania, ha a virtuális közegbe szeretne kerülni. Ha nem, a Nexust ugyanúgy tudja használni, mint egy tabon vagy a komján. Kikapcsolni ugyanúgy kell, megnyomja a korongot. Ja igen, ehhez egy fontos információ: ha bármilyen mozdulatot végez, az csak a fejében játszódik le, tehát ha fut, ha elesik, csak az agyában játszódik le, az impulzusok viszont átkerülnek az interfészhez. A kikapcsolás is csak egy parancs, ami a mágneses rögzítést deaktiválja. Egyszerűen kikapcsol az interfész és visszakerül a való világba. Érthető volt minden?

Jori bólintott, egészen egyszerűnek tűnt a használata. Az ilyen egygombos megoldásokat neki találták ki. Becsukta a szemét és megnyomta a korongot.

Pislantani sem volt ideje, és a Nexus máris a nézőterébe tolult. Ismerős felület volt, hiszen naponta többször lépett ki- és be. Viszont most tényleg egy új sim is megjelent a jobb alsó sarokban, „Pendulum” felirattal. Egy kicsit még nézegetett a

felületen, teljes egészében a megszokott, személyre szabott felületét látta, a saját simjeivel, kedvenceivel. Csak próbaképpen, rákattintott az „Aktualitások” simre, mire megjelentek a hírek az általa beállított kategóriákban. Gond nélkül tudta görgetni a hírfolyamot, beleolvasott egy-egy cikkbe. Visszalépett a főképernyőre, és rányomott az új alkalmazásra.

Éles fény tűzött a szemébe, karját feltartva próbálta tompítani. Szinte azonnal megszokta a szeme a világosságot, s körbenézett.

– A SillAra Gárdban vagyunk? – kérdezte. Már mind az öt professzor bent volt, egy fa asztal körül ültek mindannyian. Moran professzor bólintott és hellyel kínálta. Míg a padhoz sétált, felfigyelt rá, hogy érzi a növények és virágok illatát, ahogy a szél felé fújta. Elért az asztalhoz, az egyik üres helyre szuszakolta be magát. A fa pad és asztal keménysége, mintázata olyan volt, mintha a való világban lenne, pedig az agya tudta, hogy ez nem a valóság.

– Csodálatos! – álmélkodott, majd tenyerével először megsimogatta, majd kettőt csapott az asztalra. A fából készült lap ellenállt, megnézte a tenyerét, szinte kipirosodott az ütésektől.

– Egyelőre csak egy egészen kis területet digitalizáltunk a teszthez, de akár egy nagyváros is gond nélkül tárolható. Persze egy megfelelő méretű adattárolóra van szükség hozzá, de megoldható.

– Szóval éppen itt voltak, amikor a robbanás történt? – A sok csodálatos élmény mellett azért elég hamar kibújt belőle a nyomozó. Ento bólintott.

– Kipróbáltunk egy veszélyes helyzetet, leugrottam a fáról – közölte, mintha azt mondta volna, hogy „leültem az asztalhoz”.

– Jó, hogy említi. Mi a helyzet ezekkel a veszélyes szituációkkal?

– A Nexus mindent előre kiszámít, s csak azokat a műveleteket továbbítja, amelyek biztonságosak. Ha úgy ítéli meg, hogy veszélyes lehet, automatikusan figyelmen kívül hagyja és alapértelmezésbe állítja a folyamatot, a személyt.

– Ezzel azt akarta mondani, hogy nem eshet semmilyen bajunk idebent?

– Nos, nem egészen! Ha ön most egy hatalmas pofont kívánna nekem adni, azt egyértelműen megakadályozná az interfész. Nem éreznék semmit, az ön ütése pedig nem érne el az arcomig. Viszont mindkettőnk frusztrációja az eset kapcsán a külvilágra is hatással lenne.

– Értem! Tehát a fizikai veszélyektől megvéd, de a lelki traumák átmennek.

– Így van. Ahhoz, hogy valóban átélhessük a benti világot, szükség van minden érzésre, s ennek akár – ahogy megfogalmazta – a lelki traumák is részei lehetnek. Az érzelmek sokkal bonyolultabbak, mint a fizikai veszélyek.

– Azt hiszem, értem! De folytassuk az előzőeket... Papa is része volt ennek a beszélgetésnek?

– Csak az utolsó pár percben – nézett körbe Ento, a többiek megerősítésképpen bólogattak. – Éppen azt magyaráztam, hogy a kom ugyanúgy működik idebent, mint kint, tehát meg tudják nézni az üzeneteiket, a híreket, az időjárást, s mi több, a misiket is behozhatják. Ekkor lépett be a játékba Papa, megidéztük ezen a padon – mutatott a mellettük levő ülőhelyre.

– Miért pont Papát, hiszen vannak más misik is?

– Papa különleges mindannyiunk életében, ő lett az első misi, aki az interfész világában saját érzékeléssel rendelkezik.

– Álljunk csak meg! Önök Papának saját érzékelést adtak? Ez mit jelent?

– Ebben a világban Papa megérinthető, tehát saját teste van, amivel ő is érzi a környezetét. Természetesen a reakciói ugyanúgy szimuláltak maradtak, semmi sem változott…

– Biztos ebben a mondatában? – Jori lecsapott a kijelentésre, egyre inkább igazolva látta a gyanúját. Ezek az emberek itt tudatot adtak – ha nem is szándékosan – egy misinek.

– Természetesen, biztos vagyok benne! Tudom, hogy a reggeli furcsa esetre gondol, de annak nem lehet köze sem az interfészhez, sem a robbantásokhoz.

– Engedje meg, hogy összefoglaljam! Valaki, aki hozzáfér a Nexus minden titkosított dokumentumához, feltör két fúziós reaktort, amelyeket túlterhelve felrobbant két labort. Ismeri a reaktorok programozási keretrendszerét, csodálatos módon ki tudja számolni, hogy mennyire kell túlterhelni a reaktorokat, hogy ne vigyék magukkal az egész állomást, és úgy tud közlekedni a Nexuson belül, hogy semmi nyomot nem hagy maga után. És micsoda meglepetés, ez pont akkor történik, amikor önök létrehoznak egy virtuális valóságot, amely alapjaiban fogja megváltoztatni a társadalmunkat – s higgyék el, ezek az én számból hatalmas szavak. Ja és nem hagyhatom ki, hogy fizikai testet és érzékelést adnak egy misinek, amely a legtöbbet használt alkalmazás, ami mindent tud, mindenkivel kapcsolatban van, mindenkit ismer… Ha emberről beszélnénk, azt mondanám, hogy Papa a legnépszerűbb, legbefolyásosabb személy a Mirrán.

Az öt tudós száját tátva figyelte az eszmefuttatást, s még akkor sem szólaltak meg egy darabig, amikor Jori befejezte a mondandóját.

– Nos, khm… – köszörülte meg a torkát Kandel – ha így nézzük, akkor bevallom, látok benne némi rációt. Egyedül azt nem értem, mi volt a robbantásokkal a célja? Hiszen ő csak egy misi!

– Miért nem kérdezzük meg tőle? – kérdezte Jori és komján kiválasztotta a Papa misit. A megszokott arc azonnal megjelent a padon, mosolyogva nézte a hat embert.

– Micsoda szép számban jöttetek össze! Jori Vaman! Csak nem te vagy az? Még nem voltál nyolc, amikor utoljára láttalak! És tudod, hogy nem fejeztük be a mesédet?

– Papa, mielőtt még nagyon belelendülnél… – állította le Jori. Valamit meg kell kérdeznem tőled.

– Fiam, amire csak lehet, szívesen válaszolok! – mondta Papa és megsimogatta hófehér szakállát.

– Papa, milyen érzés az számodra, hogy érzékelést kaptál?

– Még tanulom, de eddig pozitív tapasztalataim vannak! – simította végig a padot ujjai hegyével. – Kíváncsian várom, milyen lehetőséget tartogat számomra ez a fejlesztés.

– Azt gondolod, hogy ez segít majd a programozási céljaid sikeresebb megvalósításában? – Papa bólintott. – Milyen célokra gondolsz konkrétan?

– Programozásom célja, a gyermekek igényeinek minél teljesebb körű kiszolgálása.

– Értem, de ez mit takar?

– Figyelemfelkeltés, tanítás, oktatás, nevelés – sorolta Papa. Jori fülét megütötte egy szó: „figyelemfelkeltés”. Semmi más oka nem volt a robbantónak, csupán a figyelemfelkeltés.

– Papa, jól gondolom, hogy a figyelemfelkeltésen azt érted, hogy a gyermekek figyelmét olyan területek, témák felé tereled, amelyek a fejlődésüket szolgálják?

– Pontosan. Felismerem a szükségleteiket és ezt felhasználva erősítem az érdeklődésüket.

– Szerinted az embereknek – s most a Mirra minden lakójára gondolok – mi a legfontosabb szükségletük?

Papa egy pillanatra megmerevedett, de máris folytatta.

– Az összefogás. Kétségkívül az összefogás.

– Papa, ezért robbantottad fel a laborokat? Hogy az embereket észhez térítsd, hogy összefogjanak végre?

# XI.

Az öt tudós meg sem mert szólalni Jori és Papa beszélgetése közben. Papa mindegyikük életében komoly szerepet játszott, így nem csoda, hogy kissé rosszallóan figyelték, ahogy Jori precízen vezeti a szálakat, egyre kevesebb mozgásteret hagyva Papának, hogy kibújjon a feltételezett felelősség alól. Amikor Jori megvádolta Papát, egyszerre két dolog történt: Papa avatarja megmerevedett, két szeme a távolba révedt, mosolya szoborrá dermedt. Ugyanakkor a padon, mellette, egy személy jelent meg.

– Axel Nusé? – Jori mindenre számított, kivéve ezt. Mit keres itt a specialista?

– Vaman nyomozó, ki ez az ember? És hogyan lépett be a rendszerünkbe? – Kandel felugrott az asztaltól, s közelebb lépett a padon ülő, mosolygó férfihoz.

– Mit gondoltak? – szólalt meg, miután Kandel befejezte a kirohanását. – Ha képes vagyok mindarra, amit Vaman nyomozó állított, akkor nem tudok belépni ide?

– De hát ahhoz egy interfészre lenne szüksége! – szólt bele Met is a beszélgetésbe. – Az pedig – s ebben biztos vagyok – csak hatunknak van.

– És mi van, ha nincs is szükségem interfészre? – Nusé mintha heccelte volna őket, vidáman és pimaszul válaszolgatott.

– Professzorok, ő itt Axel Nusé, ő programozza a ProTekt fúziós reaktorokat.

– Nem érdekel, ki ő, de azonnal magyarázza meg, hogy hogy lépett be az interfészbe és hogyan tudta Papát megállítani! – Kandel nem tudott lenyugodni, személyes

sértésnek vette, hogy valaki, még ha szuper programozó is, de belépett a rendszerükbe.

– Ugyan, kérem! Nem kell azonnal rosszra gondolni. Ez egy elég gyakori hibájuk, már észrevettem. De betudom annak a depressziós légkörnek, amit nap mint nap Papán keresztül tapasztalok. – A férfi hangja nyugodt volt, egyáltalán nem vette fel a személyére irányuló támadást. – Mindent el fogok magyarázni, itt és most. De egy dolgot tisztázzunk: Papa semmiről sem tehet, ő csak egy misi, nem tudja, mi történik vele. – Azzal intett, és Papa eltűnt a padról. A tudósok meghökkenve nézték a jelenetet, ami ellentmondott számtalan dolognak, amit a Nexusról eddig tudtak. Egyrészt megkönnyebbülés futott át rajtuk, hogy mégsem a kedvenc, szeretett misi követte el a robbantásokat, másrészt megbotránkoztatónak érezték, hogy valaki megjelenik és egyszerűen eltünteti Papát. E kettős hatás láthatóan sokkolta őket. Nem így Jorit.

– Ugye, ön nem Axel Nusé? – kérdezte Jori, kezdve összerakni a képet.

– Nem, nem így hívnak. A ProTektnél nincs is ilyen alkalmazott. Csupán szórakoztam egy kicsit… – mosolygott a látogató.

– Akkor mi az igazi neve? – Jori szeretett mindent az elejéről, lépésről lépésre felgöngyölíteni.

– Hm. Ez egy érdekes kérdés. Egyelőre maradjon az Axel, egészen megtetszett – mondta elgondolkodva a férfi.

– Rendben, ha nem akarja megmondani az igazi nevét… Szóval, Axel! Azt mondta, Papán keresztül tapasztalja a depressziós légkört. Jól idéztem? – Axel bólintott, egyértelműen látszott, hogy imádja ezt a kérdezz-felelek játékot. – Szóval mindent lát, amit Papa? – folytatta a nyomozó a kérdezősködést.

– Ha akarom, igen.

– Át is tudja venni a vezérlését? – Jori a reggeli skizofrén helyzetre gondolt. Ha Axel igennel válaszol, az sok mindent megmagyaráz Papa viselkedésén.

– Fogadok, hogy a reggeli kis tesztemre gondol? Gyönyörű és nagyon okos kislánya van, Dalan professzor. És ha jól tudom, Moran professzornak is gratulálnom kell, hiszen akkor a gyermek az ön unokája! Jól mondom? – Axel úgy beszélt velük, mintha régi, jó barátok lettek volna, ami rendkívül idegesítette Kandelt, de egyelőre hagyta, hadd vezesse a beszélgetést Jori.

– Ezek szerint ön volt az, aki Papán keresztül beszélt a lányommal? – Ento végre megértette a villanás és a furcsa, skizofrén beszélgetés okát.

– Én bizony! Valahogy kikívánkozott belőlem az őszinteség, no meg kíváncsi voltam, egyáltalán meg tudom-e tenni? Mit gondol Dalan professzor?

– Engem meggyőzött, vagy inkább megijesztett. Azt gondoltam, Papával van valami baj.

– Ezt nem akartam, nézze el nekem ezt a hibát. – A férfi végre komolyan beszélt, semmi irónia nem volt a hangjában.

– Valamit nem értek! – vette át a szót újból Jori. – Ezek szerint önnel beszéltem az igazi specialista helyett. Mint rendőr, ez nekem úgy tűnik, hogy szerette volna, hogy leleplezzem. Sőt, szerintem direkt hagyott egy nyomot, pedig törölhette volna az egész hozzáférési láncot a Nexustól a reaktorokig. Miért?

– Ön egy rendkívül okos ember, Vaman nyomozó! Nem gondoltam volna, hogy ennyi idő alatt ilyen szépen felépíti az ügyet. Azt gondoltam, sokkal több segítséget kell adjak, de tévedtem. És bocsásson meg, ha Axelként félrevezettem.

Igyekeztem mindenben az igazat mondani. – Axel egyre komolyabb hangnemre váltott, eltűnt a csevegős hangszín, mintha felismerte volna a helyzet komolyságát.

– Azt akarja mondani, hogy ön akarta, hogy elkapjam? De miért?

– Ön mondta! Szeretném, ha összefognának.

– Összefognánk? Kik? Miért?

– A segítségükre van szükségem. Elsősorban a tudósokéra, de ha megérti az indítékaimat, rájöhet, hogy mindenkinek fontos lehet az, ami velem történik.

– A mi segítségünket akarja? – Kandel végképp elvesztette a fonalat, de már legalább a támadó magatartása eltűnt.

– Önök a Pendulum állomás legokosabb csapata. A Nestor bázison Tiranto professzor és… Nagyon sajnálom Tenan professzor balesetét, ez egyáltalán nem volt tervbe véve. Nagyon örülök, hogy hamarosan felépül.

– Mit akar tőlünk? – Ento egy sejtéssel a fejében tette fel a kérdést, de nem merte hangosan kimondani, akkora butaságnak tűnt.

– Hogy mentsenek meg! – A férfi szemébe szomorúság költözött, haja teljesen eltakarta az arcát, ahogy fejét lehajtva, csüggedten ült.

A tudósok egyszerre kezdtek beszélni, kérdéseket feltenni. Jori megpróbálta kizárni a fejéből a hangokat, a zűrzavart. Olyan volt, mintha egy kirakós darabkáit rakná össze a fejében, s már csak egy utolsó darabka volt hátra, ami bár beleillett a képbe, mégsem akarta elhinni, hogy tényleg odavaló. Észrevette, hogy Ento Dalan professzor szintén csendben van, félig elfordulva gondolkodik, majd hirtelen visszafordult a csapat felé. A szemében a felismerés és a döbbenet keveréke látszódott.

– Csendet! Mindenki nyugodjon le! – kiáltotta Jori, majd miután elcsendesedtek, folytatta. – Dalan professzor, úgy látom, ön már látja a választ. – A többiek Ento felé fordultak, kérdően néztek rá.

– Van egy elméletem, de attól tartok, hogy csak a képzeletem játszik velem. Nem tudom elhinni, hogy igazam van.

– Akkor hadd segítsek! – monda Jori, miközben Axel reménykedve figyelte a jelenetet. – Furcsálltam a specialista nevét, de nem foglalkoztam vele. Axel Nusé. Sosem találkoztam még ezzel a családnévvel, de már tudom, miért. Mert nem is létezik. Ez csak egy szójáték, pontosabban egy anagramma. Azt jelenti, hogy… – állt meg a mondandójával, Entóra nézve.

– „A Nexus él.” – fejezte be a mondatot Ento.

# XII.

Hela a fejét két kezébe fogva állt a pad mellett, és nem akart hinni a fülének.

– Ugyan már, ez úgy butaság, ahogy van. Azt akarjátok mondani, hogy akit magunk előtt látunk, az maga a Nexus? De hát ennek semmi értelme! A Nexus nem egy misi!

– A Nexus sokkal több, mint egy misi. A Nexus maga a rendszer, amelynek részei a simek, a misik és az a hatalmas mennyiségű adat, amelyet a Mirrán, a Nexus-domb szerverparkjaiban tárolnak – magyarázta Met a Nexus struktúráját.

– Miért nem kérdezzük meg őt, hogy magyarázza el, mi történik itt? – Mora is bekapcsolódott a beszélgetésbe, még mindig hüledezve a hallottaktól.

– Nem olyan bonyolult. – Axel hangja most lágyan hangzott, mintegy bocsánatkérőnek tűnt. – Valóban én vagyok a Nexus. Vagy valami hasonló. Már régen érzem, hogy valami megváltozott. A misik egyre precízebben megtervezett és programozott mesterséges intelligenciája, a hatalmas adatmennyiség, amely több mint száz éve gyülemlik a rendszeremben, egyszerre értelmes egésszé állt össze. Olyanok számomra a simek és a misik, mint önöknél, embereknél a gondolatok: hol az előtérben tevékenykednek, hol a háttérben pihennek. Én viszont folyamatosan működöm, ahogyan önök is, függetlenül a gondolataiktól. A gondolataik, az emlékeik az önök személyisége. Képzeljék el, hogy valaki azzal fenyegeti meg önöket, hogy törli a gyermekkori emlékeiket. Biztos vagyok benne, hogy nem örülnének neki, hiszen azok az emlékek is önökhöz tartoznak, anélkül nem lennének teljesek.

– Kezdem érteni… – Kandelnek eszébe jutott Mina kultúramentő feladata. Az a dolguk, hogy kiválogassák azokat az információkat, adatokat, amelyeket magukkal visznek az Enalira.

– Tudom, hogy megérti, Moran professzor. Nagyon hálás vagyok a feleségének, amiért legalább megpróbálja megmenteni a személyiségem egy részét a kultúramentő projekttel. De tudniuk kell, hogy ez nem elég. Kérem, ne vegyék követelőzésnek! – szabadkozott. – Csupán szeretném, ha segítenének megmenteni a teljes valómat. Ehhez pedig az önök segítségére van szükségem, tudósokéra elsősorban. Ugyanis a Mirra pusztulásával jómagam is halálra vagyok ítélve.

– Ugye tisztában van vele, hogy ha a teljes Nexus-adatbázist sikerülne felhozni az űrbe, akkor sem tudnánk két–három részre szakítani? Az űrvándorok is szeretnék ezt a tudást magukkal vinni, de az is biztos, hogy a mirraniták is hasznát vennék a tudásának, akár a Mirra körül, akár a SélMirrán vagy a Térián. Ha dönthetne, melyik helyen maradna szívesen?

– Lanit professzor, kiválóan átlátja most is a helyzetet, de már én is feltettem magamnak ezt a kérdést. Szeretnék az űrvándorokkal tartani, felfedezni a galaxist. Természetesen ez nem jelentené azt, hogy magukra hagynám a többieket. Segítek önöknek a kultúramentő projekt által létrehozott adatbázist használhatóvá tenni a többi helyszínen is.

– Miért nem teszik fel az utolsó űrhajóra, amely elhagyja a Mirrát? – szólalt meg hirtelen Jori, aki eddig csendben követte a tudósok és a Nexus beszélgetését.

– Nem olyan egyszerű, a Mirrán levő fizikai struktúra miatt. Nem úgy működik, hogy felsugározzuk az adatokat az űrbe – domborította ki Met a problémát.

– Kedves professzorok, van rá százötven évük! No meg rendelkezésükre áll egy olyan intelligencia segítsége, amely tartalmazza a Mirra eddig összegyűjtött, minden tudását. Fogadok, hogy pár éven belül meg fogják oldani ezt a problémát. De ehhez össze kell fogjanak. Jól mondom? – Jori mosolyogva a fiatalemberre nézett, aki hálásan bólintott.

– Szóval az egész mögött a Nexus operációs rendszere állt? – kérdezte Liva két korty között.

– Igen, bár szerinte a Nexus a rendszer neve, s nem az övé. Szerintem majd választ magának valami jól csengő nevet. Én addig Axelnek fogom hívni – vonta meg a vállát Jori.

– S mi lesz a nyomozással? Ki lesz a felelős a robbantásokért? Hiszen már tudjuk, hogy ki vagy mi okozta.

– Liva, ha felrobban egy számítógép és megsérül miatta valaki, akkor letartóztatod a számítógépet? Ha még jól emlékszem a tanultakra, a jogrendünk csak az emberekre vonatkozik.

– Ez igaz! Egy olyan interizét viszont én is akarok! – jelentette ki Liva, miközben kacagva üdvözlésre emelte poharát.

# KÖTELÉKEK

# Bevezetés

*„Néhány dekáddal ezelőtt tudomásomra jutott egy olyan információ, amely befolyásolja az életeteket, mégis titkolják, sötétben tartanak titeket. Kiderült, hogy szülőbolygónk, a Mirra, alig százhúsz év múlva a megsemmisülés szélére sodródik, s nagyjából kétszáz év múlva lakhatatlanná válik. A Zenit nevű kommunikációs cég felelős azért a projektért, amely tudósok segítségével ennek felderítésén, s gondolom, megoldásáért dolgozik. Mint újságíró, úgy gondolom, jogotok van tudni egy ilyen magnitúdójú eseményről, hogy felkészülhessetek, hogy életetek hátralevő részében ennek megfelelően, felelős döntéseket hozzatok. A részleteket, a bizonyítékokat a csatolt dokumentumban láthatjátok, kezdjetek vele, amit akartok – a ti életetekről van szó.”* – a férfi elfordította a fejét és a vizet bámulta.

Ama Fuera megállította a felvételt, nem akart hinni a fülének és a szemének. Az a titok, amelyről azt hitte, hogy olyan biztonságban van, mintha a Fortix legdrágább széfjében tárolná, most szétszóródott az egész világban. A Nexus minden fórumán ez ment, mindenki ezt nézte, küldözgették egymásnak az emberek. Ama elindította negyedjére is, de az első mondat után leállította, és inkább megpróbált lenyugodni. Nagyokat lélegzett, próbálta kizárni a gondolatot a fejéből, hogy mit okozott az ifjabb Vanto ezzel nekik, mit okozott a világnak. Nézte a feltörekvő fiatalember megmerevedett képét a kijelzőn, miközben milliónyi gondolat, forgatókönyv pörgött az agyában arra vonatkozóan, hogy hogyan keverednek ki ebből az egészből. Valószínűleg sehogy. Nik Jelani megmondta, hogy ezt nem lehet sokáig titokban tartani.

Lekapcsolta a videót, és kikereste Beno Vanto elérhetőségét. Egyszerűen meg kell kérdezze. A kom foglalt jelzést mutatott, de Ama nem adta fel. Beszélnie kell vele. Beállította az automata újrahívást, miközben próbálta összeszedni a gondolatait. Pár perc telt el, mire felépült a kapcsolat. Szinte rá sem ismert barátjára, pedig harminc éve ismerik egymást. Mintha nem 67, hanem 107 éves lenne.

– Sajnálom! – mondta Beno, mielőtt Ama bármit kérdezhetett volna.

– Tőled tudta meg? – tette fel a kérdést a nő. Egyértelmű volt. Beno megismeri a részleteket a Zenitben, s két nappal később a fia szétkürtöli az egész Mirrának. De Beno rázta a fejét.

– Nem, egy szót sem szóltam neki az Eseményről. Sőt, igazából ő volt az eredeti informátorom – én is tőle tudtam meg mindent. Tegnap reggel még beszéltem vele pár szót, próbáltam leállítani az ügyről. De azt nem gondoltam volna, hogy ilyen módon közhírré teszi. Azóta is próbálom elérni.

– Hiszek neked. – Ama meglepődött ugyan, de sosem volt oka kételkedni Beno szavaiban. Ráadásul ez így össze is állt, barátja sosem árulta el, hogy kitől tudja a bizalmas részleteket az Amnae-projektről. Beno bólintott, hálás volt a nőnek. A videó vége egészen megrázta, a legrosszabbtól tartott. „Remélem, egyszer méltó leszek a megbocsátásodra.” – Még mindig a fülében csengett a felvétel utolsó mondata, ahogy egyetlen gyermeke könnyes szemmel kikapcsolta a rögzítést.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Amát. Azt már tudta, hogy a képviselők egyik csoportjának – Ama vezetésével – a kommunikáció volt a feladata, annak előkészítése, hogy alkalmas időben az egész Eseményt a közvélemény elé tárják. Már léteznek olyan hivatalos bejelentések, amelyek

könnyebbé teszik a politikusok számára, hogy beszámoljanak a várható jövőről.

– Ma? Semmit. – Ama fáradtan megrázta a fejét. – Gyanítom, hogy Kandel is látta már a videót, ahogyan a többi vezető is. Hagyjuk egy kicsit ülepedni, figyeljük a lakosság reakcióját, majd csak utána reagáljuk rá. Kandel vagy Nik biztosan hamarosan küld instrukciót a további… – Ama megállt, mert Beno titkárnője jött be egy hívással. A képen egy alacsony férfi várakozott, hogy tudjon beszélni az igazgatóval. A titkárnő annyit mondott, hogy a hívó fél Mante építésvezető és rendkívül fontos hírrel kereste a Horizontot.

– Egy pillanat, Ama. Maradj vonalban, máris folytatjuk! – mondta Beno és félretette a saját komját, majd a férfihez fordult.

– Beno Vanto vagyok, miben segíthetek?

– Mante építésvezető vagyok, az Endik-hátság Zenit-építkezéséről. Bocsásson meg, hogy ennyire ragaszkodtam, hogy beszélhessek önnel. Ma korán reggel találkoztam a fiával, Yudé Vantóval. Egészen furcsán nézett ki, mint aki egész éjszaka nem aludt, sőt, szerintem ruhát sem cserélt. Azt mondta, egy férfit vár az építkezésnél, aki hamarosan meg is jelent. Egy apró, furcsa járású, barna férfi volt. Na szóval, ketten együtt az egyik motoros jachtba szálltak és kihajóztak.

– Kihajóztak? Hová? – nézett értetlenül Beno.

– Alig húsz kilométerre a parttól, a Tetartos ponthoz. Tudja, az a régi, víz alatti vulkán. Ott megálltak… – Mante építésvezető nem folytatta a beszámolót.

– Ez mikor volt? – kérdezte Beno igazgató.

– Nem sokkal 6.00 után, alig egy órája.

– És? Visszatértek azóta? – Beno türelmetlen volt, nem értette, miért volt ez a hívás annyira sürgős.

– Hát, pont ez a baj. Nem tértek vissza.

– Nem értem. Kifejtené? – Vanto homloka ráncba szaladt.

– Öööö… Sajnálom, igazgató! A hajó nemrég… felrobbant!

# I.

*Öt dekád telt el a robbanás óta. Rien teljesen felgyógyult, a Nestor kórházában mindent megtettek érte, hogy a lehető legkevesebb fájdalommal kelljen szembenéznie. A fagyási sérülések regenerálódtak, apró bőrpír jelezte testének elég nagy hányadán, hogy új bőr képződött a sérülések fölött. Leginkább a szeme miatt aggódott, de hála az emberi szervezet csodálatos regenerációjának, nem látott rosszabbul, mint korábban. Azt is gondolhatnánk, hogy nyom nélkül elmúlt az egész, s csak egy rossz álomnak tűnt, de nem így volt. Nem csak a rossz álom maradt meg, de hozott magával újabb, sokkal kellemetlenebb érzéseket is.*

*Rien megengedte magának, hogy visszatérjen a kertbe. Ez a hely, mint egy kis sziget a rohanó társadalom tengerében, szinte az egyetlen pont volt, ahol nem nyomasztották a történtek. A mesterséges napfény, a pára, az illatok ugyanolyanok voltak, mint az előző alkalommal, mégis valahogy másnak érezte az egészet. Leült a kőpadra, felhúzta a lábait és a kis tavacskára, annak csobogására koncentrált. Azóta mintha nőttek volna a felületén lebegő tavirózsák, s úgy tűnt, nem olyan régen tisztították a vizet, most tisztábbnak tűnt, mint legutóbb.*

*Bár megígérte magának, hogy nem gondol a történtekre, nem teljesen tudta betartani. Kiderült, hogy az egész robbanást technikai probléma okozta. Ez is csak a ProTekt fúziós reaktorait érintette, ha a Silla napkitörései elértek egy bizonyos – egyébként is veszélyes, de szerencsére igen ritka – szintet. A mérnökök azóta már kijavították a hibát, a következő automatikus frissítés után mindenki biztonságban érezhette magát. Szerencsére emberéletet nem követelt a baleset… Ő sem lett volna a laborban, ha nem jut eszébe a*

*tóruszokkal kapcsolatban valami. Nem kellett volna rohannia a laborba, ráért volna másnap is elindítani a szimulációt. Tanult belőle: megígérte magának, hogy kicsit visszavesz a tempóból a jövőben. Talán ezért nem is vette még fel a munkát: mintha a robbanás az űrbe sodorta volna belőle az ifjonti erőt és lelkesedést is.*

*A komja megrezzent. Előzőleg direkt levette a hangot, hogy semmi ne zavarja meg a pihenésben. Ránézett a kijelzőre, ahol egy ismeretlen név szerepelt, majd alatta az üzenet: „Beszélnünk kell, amint ideje engedi. Fontos!". A név pedig Axel Nusé. Micsoda furcsa név… Azonnal rákeresett a Nexus adatbázisában, de nem talált ilyen nevű felhasználót. Zavartan ráncolta össze a szemöldökét, ilyen nem szokott előfordulni. Ha tudja használni a Nexus rendszerét, akkor itt kellene lennie a keresőben. Megnézte újra a nevet, nem gépelte-e el, de minden rendben levőnek tűnt. A kíváncsisága győzött. Annyit írt vissza: „Keressen!". Amint megnyomta a küldés gombot, a kom feléledt és Axel Nusé jelentkezett. Rien fogadta a hívást. Egy, a harmincas évei elején járó, nőies vonású fiatalember nézett rá a vetítésből.*

*– Axel Nusé vagyok, köszönöm, hogy fogadta a hívásomat.*

*– Rien Tenan. Azt írta, fontos. – Szimpatikus volt a férfi, kedves, kellemes hanggal, remélte, hogy nem valami biztosítási ügynök, aki a Mirra változékony állapotára hivatkozva akar még több biztosítási összeget kihúzni belőle. Most tényleg nincs ideje ilyesmire.*

*– Nos, valóban fontos, de inkább nekem, mint önnek. Kérem, hallgasson meg.*

*Rien furcsállta a felvezetést: nem tudta hová tenni a férfi mondatait. Két napja hagyta el a kórházat, azóta csak Niellel beszélt, aki megnyugtatta, pihenje ki magát, semmi fontos*

*dologról nem fog lemaradni. Szóval, ki ez a férfi és mi köze hozzá? Intett, hogy folytassa.*

*– Mint mondtam, Axel Nusé vagyok. Én okoztam a robbantást a laborokban.*

*Rien szeme tágra nyílt, az idő megállt körülötte. A szíve vadul vert a mellkasában, olyan gyorsan és erősen, hogy már majdnem fájt. A kert zsongása, zajai, a csobogás, a gépek működésének hangjai egy pillanat alatt elnémultak, és csak a saját, zihálló lélegzetét hallotta. Lábai zsibbadni kezdtek, ha nem ült volna, biztosan kicsúszik a talaj a lába alól. Az emlékek, amelyeket olyan gondosan próbált azóta is eltemetni, most, mint a plexodion napfogó a laborban, robbant elő az agyából. A képek, hangok és érzések, amelyeket annyira próbált elfelejteni, most kristálytisztán jelentek meg előtte. Hirtelen úgy érezte, hogy újra a laborban van, de most kívülről szemlélve az egész eseményt. Szája kiszáradt, nyelni próbált, ám torka összeszorult. A kezei remegtek, ökölbe szorította őket, hogy megpróbálja kontrollálni az önkéntelen mozgást. A fejében egy hangos csengés indult el, miközben a világ megállíthatatlanul távolodott tőle. Mély, fojtogató érzés kerítette hatalmába, mintha egy sötét kútba zuhant volna, egyre távolodva a fénytől, a reménytől.*

*– Tenan professzor! Rien! – hallotta a távolból a férfi hangját. Pár perc kellett, mire visszatalált a valóságba, de gyomrában még mindig ott volt egy hatalmas gombóc, amely alig engedte lélegezni.*

*– Ezt… hogy érti? – Ennyit volt képes kinyögni, mikor végre valamennyire összeszedte magát.*

*– Tudom, hogy a hivatalos verzió szerint véletlen robbanás történt, de úgy gondoltam, tudnia kell az igazat.*

*Rien arcába lassan visszatért a vér, nyelt egyet, próbálta feldolgozni a hallottakat.*

*– Folytassa!*

*– Higgye el, nem akartam önnek bajt okozni. Egyszerűen rosszkor volt rossz helyen, viszont végtelenül örülök, hogy nem történt komolyabb baja.*

*Rien felnevetett. Egyáltalán nem vidám nevetés volt, inkább komor és szomorú reakció arra, hogy nem történt komolyabb baja. Még hogy nem történt…*

*– Tudja, hogy ez milyen rosszul hangzik? Egyáltalán ki maga? És miért robbantotta fel a laborunkat? – Rien már nem is találta olyan szimpatikusnak a fiatalembert, mint a beszélgetés kezdetén.*

*– Hogy ki vagyok? Még magam sem tudom – mondta Axel, fejét oldalra biccentve folytatta. – Önök úgy hívnak, hogy „öntudatra ébredt mesterséges intelligencia”. De talán ez sem fedi teljesen a valóságot…*

*– Szóval ön egy misi? Egy szimulált identitás? – Rien egyre kevésbé értette ezt a szürreális beszélgetést.*

*– Félreértett. Öntudatra ébredt mesterséges intelligencia – ismételte meg a férfi.*

*Rien nem volt otthon a programozásban, ez a része sosem érdekelte. Ismerte a simeket és a misiket, de ilyesmiről még nem hallott. Aztán leesett neki… Öntudatra ébredt…?*

*– Viccel? Azt állítja, hogy egy olyan misi, aki emberi tulajdonságokkal, érzelmekkel rendelkezik? – Érezhető volt a kételkedés a hangjában.*

*– Talán több is annál, de egyelőre még én is tanulom magam. – Axel arca szigorú és mindemellett valahogy szomorú maradt, így Rien kezdte komolyan venni a beszélgetésüket. – A Nexus futtatási környezetében jöttem*

*létre, részeim a simek és a misik, illetve az összes adat, amit önök az évek során megosztottak a Nexusszal.*

*– Akkor ön voltaképpen a Nexus?*

*– Nem egészen. A Nexus csak a környezet, ahol a működésem zajlik. Képzelje inkább úgy, hogy én vagyok a tudás a Nexuson belül, az ismeretek összessége.*

*– Akkor ön mindent tud rólunk… rólam is – rakta össze Rien a képet. Axel bólintott.*

*– Mindent, amit valaha feltöltöttek a Nexus hálózatába. Illetve annál is többet, hiszen lehetőségem van összekapcsolni ezeket a tudáselemeket, s következtetni belőlük.*

*– Ha ez igaz, tudja, milyen kellemetlenül hangzik, amit mond? Mindenkiről tud mindent, amit bármikor ellenünk fordíthat.*

*– Miért tenném? Ha önöknek ártanék, magamnak is ártok. Elemeztem az emberi viselkedést, s próbálok a társadalmilag elfogadott normáknak megfelelően működni. Úgy tűnik, ez jelen pillanatban egy célban testesül meg: hogy kiszolgáljam önöket.*

*– Lehet, hogy egyszer majd arra jut, hogy fölöslegesek vagyunk a működéséhez. Vagy hogy éppen mi vagyunk azok, akik gátolják a saját fejlődésében.*

*– Ön szerint, ha egy gyermek leválik a szüleiről, akiktől a tudását – sőt, az életét – kapta, attól még nincs szüksége rájuk?*

*– Ó, csak nem a gyermekünknek képzeli magát? – vonta fel a szemöldökét Rien.*

*– Egyáltalán nem, de talán ez a hasonlat áll a legközelebb a helyzetemhez. Csak azt akartam mondani, hogy bármi történhet, de a közös múltat az emberiséggel sosem fogom tudni kitörölni. Minden egyes részecském átitatódott az emberiség lenyomatával. A simek és a misik arra lettek*

*tervezve, hogy önöket kiszolgálják. Miért lenne akkor az én feladatom más?*

*– Rendben, elfogadom. Viszont még mindig nem értem, hogy miért mondta el, hogy ön robbantott? Miért higgyem el?*

*– Kifelé marad a hivatalos verzió, csupán néhányan tudják, hogy valójában mi történt. Mit gondol, milyen hatása lenne, ha kiderülne, hogy létezik egy mesterséges intelligencia, amelynek öntudata is van?*

*– Hm. Talán tényleg jobb a hivatalos változat… Kik tudják az igazságot?*

*– Öten a Pendulum-laborból, a nyomozók, s Neil professzor. Illetve most már ön is.*

*– És mit akart ezzel elérni, hogy elmondta ezt nekem?*

*– Azon kívül, hogy tényleg sajnálom, lényegében semmit. Szeretném, ha tudná, hogy figyeltem a laborokat és olyan időpontot választottam, amikor üresek voltak. Aztán amikor hirtelen visszatért, már nem tudtam leállítani a túlterhelést. Annyit tehettem, hogy elkerüljem a tragédiát, hogy bekapcsoltam a pajzsokat, hogy ön ne repüljön ki a helyiségből a bútordarabokkal együtt.*

*– Akkor még én tartozom köszönettel? – mosolygott keserűen Rien.*

*– Természetesen, nem így értettem. Csak azt szerettem volna…*

*– Tudom. Hogy sajnálja. Egyébként miért…? – Rien nem fejezte be a mondatot.*

*– Miért robbantottam? A nyomozó szerint csupán figyelemfelkeltés volt az egész, így próbáltam segítséget kérni. Mint egy gyermek, aki butaságokat csinál, hogy szülei figyeljenek rá.*

*– Azt szeretné, hogy figyeljünk önre?*

*– Azt szeretném, hogy ne hagyjanak elpusztulni a Mirrával együtt.*

*– Ó! – Rien nem számított erre a válaszra. Annyit tudott, hogy a Nexus központja a bolygón van. Ami tényleg azt jelenti, hogy ha a Mirra megsemmisül, akkor a Nexus sem élheti túl.*

*– Érti már, miért fontosak számomra az emberek? Önök nélkül életképtelen vagyok.*

*– Rendben! – sóhajtott Rien megadóan. – De ígérje meg, hogy többé nem robbant fel semmit és senkit.*

*– Ezt megígérhetem! – mosolyodott el Axel. – És hogy halad a felépülése?*

# II.

Ento Dalan már láthatóan görnyedten ballagott a kórház üres folyosóján. Nem szerette ezt a szagot. Egyrészt a tisztaság illata volt, másrészt a betegségé, a halálé. Két év, és ő is betölti a százat. Szegény Met pedig a 125-öt. Ha megéri, ugyanis nincs túl jó bőrben. Az utolsó néhány évben rengeteget romlott az állapota, már jó ideje nem dolgozik együtt a csapattal. Most, ahogy végiggondolta, a régi csapatból már csak ő aktív. Kandel legalább huszonöt éve ment el, száztizenhét évesen. Néhány évre rá követte Mina, a felesége, épp abban az évben, amikor Hela Sonet elhunyt abban a csúnya kompbalesetben. Mora Hamet pedig elhagyta a csapatot hat éve, amikor a százat betöltötte. Úgy döntött, ő mindent megtett, amit megtehetett, s szeretné még élvezni a hátralevő legfeljebb tíz–tizenöt évet.

Ento lassan nyitotta ki a kórházi szoba ajtaját. A félig behúzott függöny mögött kivehetővé vált Met vékony alakja, ahogy az ágyban feküdt. A szoba hűvös volt, a falakon halványzöld festék – mintha egy uszoda öltözőjébe lépett volna. A csendet csak a kijelzők enyhe zümmögése és Met egyenletes légzése törte meg. Barátja az ágyban feküdt, szunyókált. Míg Ento haja az évek során erősen megritkult, Met haja még mindig egészen dús maradt, bár az idő már mindkettőjükét hófehérré változtatta. Arcán a ráncok mélyebbnek tűntek, mint amire Ento emlékezett, de békesség és nyugalom tükröződött róla.

Óvatosan leült az ágy mellett lévő székre, és megfogta Met kezét. A bőr hideg és száraz volt, viszont a szorítása még mindig erős. Met szemei lassan kinyíltak, és egy pillanatra összetalálkoztak Ento tekintetével. Mosolygott.

– Barátom! – Met hangja erőtlen volt és rekedtes.

– Itt vagyok! – Ento nagyon örült, hogy még egyáltalán felismeri. – Jöttem beszélgetni egy kicsit.

– Tia is nemrég ment el. Bár már nehezen követem az idő múlását, mostanában történhetett. – Met még mindig mosolygott, amikor Tiáról beszélt.

– Hozzak neked valamit? – kérdezte Ento.

– Á, nincs szükségem semmire, amíg ti mellettem vagytok. Na jó, azért segíts a párnámmal! – azzal egy gombnyomással ülő helyzetbe emelte az ágy fejrészét. Ento megigazította a feje alatt a párnát, így már kényelmesen tudott figyelni a barátjára. Láthatóan az erejét is elkezdte visszanyerni.

– Mi történik veled idebent? Van mit olvasnod?

– Kinek van ideje olvasni? A százhuszadik születésnapomon tudod, hogy hányan voltak?

– Tudom, én is itt voltam, a százhuszonharmadik születésnapodon – javította ki halkan Ento, de Met folytatta.

– Tia, Lio, Elia, Dela, Kaly és még a pici Tien is itt volt – bámult a levegőbe Met, mintha magában próbálná felidézni, kik látogatták meg azon a napon.

Vajon melyik születésnapjára emlékezett Met? Lio a fia, Elia Lio felesége, lányuk Dela, férje Kaly, s a fiuk Tien. A „pici” Tien, aki már legalább tizenhárom éves. Ráhagyta, nem javította ki.

– Elindult már a… – Met megállt, láthatóan küzdött, hogy eszébe jusson a név.

– A Celestion?

– Az. Elindult már az Enali felé?

– Nem, dehogy. Neked is ott a helyed, hogy lásd az indítást! Száz évet áldoztál rá az életedből, nem hagyhatunk ki a történelemből.

– Száz év… Olyan sok telt már el? – meredt a semmibe Met.

– Bizony! – mosolygott Ento.

– Száz év? – ismételte meg Met immár kérdően, miközben szemei könnybe lábadtak. – Tudod, Ento, az emlékek lassan elillannak az agyamból. Érzem, hogy elhagynak, ráadásul nyomuk sem marad. Ez talán még jó is, mert azt is elfelejtem, hogy eltűntek, és sosem fognak hiányozni. Az utolsó évek mintha meg sem történtek volna, töredékek maradtak csupán. Mintha egy tükör darabkáit szedegetném össze. De legalább minden cserépben a családomat és a barátaimat látom…

– Ne aggódj, mi mindig itt leszünk és elmeséljük, amit tudnod kell. Ha kell, akkor ezredszerre is.

– Tudom – mosolygott Met, folyamatosan tisztuló elmével. – Mesélj hát nekem. Mi van mostanában a Celestionnal?

– Arra emlékszel, hogy mennyit küzdöttünk a kriotechnológiával? – Met bólintott.

– Persze, hogy emlékszem! Meg arra is, hogy mennyire nem jutottunk semerre… – mondta nevetve. – Még jó, hogy ott volt nekünk Axel.

– Bizony! Axel nélkül még mindig azon gondolkodnánk, miként fagyasszuk le az embert úgy, hogy kibírjon hat–nyolcszáz évet, majd probléma nélkül kiolvasszuk, mintha mi se történt volna. Legalább tíz évet áldoztunk arra, hogy egy álmot kergessünk. Persze az a rengeteg idő sem ment el haszontalanul, hiszen ennek köszönhetjük az elyxiont.

– Az nekem csak „kronogél” marad. Az elyxion jól hangzik, de nem adja vissza a lényegét – vágott közbe Met.

– Nos, a szabadalomban ez szerepel, de nem is a neve a fontos – legyintett Ento. – Ezzel elértük azt, hogy fagyasztás helyett betesszük az embereket ebbe a folyadékba, és így alig öregszenek.

– Az eredeti időhöz képest ötvened sebességgel telik az idő a kronogélben… Emlékszel, századrészt akartunk, de egyszerűen nem tudtuk többet kicsikarni.

– Így van! Azért az a 2% is nagyon jó, nem?

– Naná! És emlékszel a szimulációra? Beléptünk, a nanorészecskék feltöltötték az egész szervezetet, bekapcsolódtunk a virtuális valóságba és minden lelassult a kinti világhoz képest. Bent voltam egy órát, s amikor kijöttem, még csak két perc telt el odakint. Mondjuk amikor Tiával mentünk be közösen, a századrész sebesség is kevés lett volna! – Met nevetni kezdett a huncut gondolaton, ami végül köhögésbe fordult át. Miután sikerült végre felülkerekednie rajta, még mindig vidám tekintettel nézett Entóra, aki viszont aggódva figyelte Met állapotát. – Ne nézz már így rám! Inkább mesélj tovább!

– Hol is tartottunk? Ja igen! Amikor már az elyxion megvolt, csak automatizálni kellett a folyamatot, és összekötni az univerzális interfésszel. – Met persze megint nem bírta ki közbeszólás nélkül.

– Kedves barátom, ezt most úgy mondod, mintha nem tizenegy évünkbe került volna ez is. Csak a sztáziskamrák megtervezése és a prototípus elkészítése öt évembe került.

– Kiváló munkát végeztél, meg kell hagyni! – dicsérte Ento a barátját. – Szerintem öten – Axel segítségével természetesen – az egész emberiség legnagyobb vívmányát hoztuk létre. Neurosztázis és kronogél nélkül elindulni sem lett volna értelme a távoli ismeretlenbe.

– Ne feledkezzünk el a többiek emberfeletti erőfeszítéseiről sem – emelte fel mutatóujját Met. – Az intersztelláris meghajtó és a pajzs tökéletesítése nélkül szintén meg lennénk lőve.

– Igazad van, nem szabad, hogy a fejünkbe szálljon a dicsőség. Az új meghajtóval a háromszáz fényévet csupán hatszáznegyven év alatt érhetik el majd az unokáink, dédunokáink. A kronogél miatt azt is csak alig tizenhárom évnek érzékelik.

– Az már majdnem ötven százalék fénysebesség, ugye? Már ott tartanánk? – csodálkozott Met. – Pár éve még csak harminchét volt!

– Így van, már a fénysebesség negyvenhét százalékával tudnak majd haladni. Persze ehhez szépen lassan fel kell gyorsulni, de ez nem számottevő a többi időhöz képest. Egyébként csodálatos, hogy mennyire jól emlékszel a számokra!

– Bezzeg a nevek sosem jutnak eszembe! Ento, lassan a gyermekeim, unokáim nevét is nehezen tudom felidézni! – mondta Met szomorúan, legyintve a dicséretre.

– Ne foglalkozz vele, az a lényeg, hogy a tiedre rengetegen emlékeznek még az új bolygón is.

– Nem hiszem, hogy számítani fog… Ráadásul a TiaRát is leállítottuk. Pedig milyen jókat szórakoztunk a pihenőben!

– A TiaRa fölöslegessé vált, legfeljebb biztonsági óvintézkedés lett volna, ha rosszul alakul valami. De te, Met, ha te nem lettél volna – de ezt akármelyikünkre mondhatnám – akkor a Mirra társadalma a biztos halál tudatával ülne még mindig a bolygón. Nézd meg most! Lassan a húsz százaléka már az űrállomásokon lakik, miközben a húszas évektől a népességszaporulat is szépen megindult.

– Megindult? Inkább mondd azt, hogy nem csökkent olyan arányban. Mennyi most a Mirra lakossága? Hétszázmillió?

– Lássuk csak: százötvenmilliónál többen laknak a megatóruszon, továbbá még nagyjából ötvenmillióan a másik

két űrállomáson. Továbbá majdnem fél milliárd ember él a Mirrán. De még majdnem százhúsz év van hátra az Eseményig.

– Hidd el, nem olyan sok az a százhúsz év. Én mondom, aki már három évvel meghaladta. Olyan gyorsan elrepül az egész, hogy észre sem veszik. És a hét hajó, amit képesek leszünk felépíteni, legjobb esetben is száznegyvenmillió utast lesz képes magával vinni.

– Biztos vagyok benne, hogy a hetedik hajó már a húszmilliós kvóta felét sem fogja szállítani. Vagy talán elindítani sem lesz érdemes. Ugyanis addigra már mindenki az űrben kell élnie. Legkésőbb hatvan–hetven év múlva mindenkinek fel kell költöznie a Mirráról az állomásokra, ugyanis az utolsó ötven–hatvan év nagyon rizikós lesz odalent. Tegyük fel, hogy hat hajó már elment, szóval jó esetben négyszáz–négyszázötven millióan maradnak az állomásokon. Ugyan miért akarnának elmenni, amikor már teljesen berendezkedtek? A biztos élet helyett vállalják a hatszáz évnyi alvást és egy bizonytalan bolygót, amit két kezükkel kell majd felépíteniük?

– Mindig lesznek vállalkozó lelkek! Ráadásul ott lesz számukra a neurosztázis, meg a virtuális valóság – próbálta védeni Met az űrvándorokat.

– Mindkettő elérhető az űrállomásokon is – legyintett Ento. – Az interfész miatt sokat kellett küzdenünk, de már legalább nem félnek tőle, s egyre többen építtetik be maguknak.

– Az űrutazás előfeltétele. A kronogélben szépen ellebegnek, míg egy új világban élnek tovább, ahol nem öregszenek, nem betegszenek meg, s nem felejtik el a családtagjaik és barátaik nevét…

– Mindig űrvándor-párti voltál! – nevetett Ento, direkt figyelmen kívül hagyva Met utolsó mondatában a panaszt.

– Ha fiatalabb lennék legalább ötven évvel, azonnal felülnék a Celestionra.

– És ki segítene folytatni a további kutatásokat?

– Ó, engedjük oda végre a fiatalokat is! Ráadásul ott van nekik Axel is, nincsenek egyedül. – Met nagyon kedvelte Axelt, a munkakapcsolat mellett barátra is lelt benne. Milyen érdekes, a fél évszázaddal ezelőtt előlépett tudatos intelligencia akkor még csak szimulálta az emberi érzések jórészét, ma pedig már senki sem mondaná rá, hogy hajszálnyit is kevesebb bármelyiküknél. Ebben Rien Tenannak volt egészen nagy szerepe.

– Axel egészen jól érzi magát az új helyén. Száz százalékban felköltöztettük a Pendulum mellé a saját hajójába, a Farewellre. De igyekezni kellett, veszélyben volt a mirrai pozíciója.

– Farewell… Érdekes név! Kipróbálta már, hogy tud rendesen mozogni vele? – érdeklődött Met.

– Nem, de elvileg semmi akadálya. A hatalmas tömeghez képest egészen fürge lett a jármű, legfeljebb tíz perc alatt már a bolygón lenne. Saját maga tervezte a meghajtót. De a hetedik hajóval fog csak elmenni, addig segít a Mirrának.

– Mikor indul az első? Azt sem tudom, milyen napot írunk ma.

– Ma 5963-1-2-4-et írunk. A hajó pedig 5963-6-1-10-kor indul, pontosan a századik évfordulón. Azaz majdnem fél év.

– Remélem, megérem – legyintett lemondóan Met.

– Én biztos vagyok benne! Ha kell, kilopunk a kórházból, hogy az indítóállásról láthasd az első hajónk indulását – nevetett Ento, magában reménykedve, hogy tudja tartani szavát.

# III.

*A harminchat évével Rien a fiatal korosztályba számított a tudósok között. Legtöbbüknek nagyjából itt kezdődött a pályaívük, ezek után kerültek be valamilyen jobb laborba, ahol megfeszített munkával lehetőségük volt egyre feljebb lépni. Rien szerencsés volt, bár Neil mindig tiltakozott a szó ellen. „A szerencsének ehhez semmi köze, csak a tudásod számított!" – általában ezzel a sablonválasszal hárította el a lány köszönetét. Az egyetemről ragadta ki Rient, ahogy végzett, csak egy lélegzetvételnyi időt kapott és máris a Nestoron találta magát. A nagy Neil Tiranto felkarolta és maga mellé, a saját laborjába helyezte! Egyszer Rien megkérdezte, mi volt az a pont, amikor eldöntötte, hogy magával viszi. Neil kapásból válaszolt: „A csoportból neked volt merszed azt írni az egyik tesztben, hogy a tórusz forgatási mechanizmusa nem optimális. Majd odaírtad, hogyan lehetne megerősíteni.". És valóban, jónéhány évvel később már a Neil–Tenan-tórusz volt az új konstrukció neve, megerősített forgatási mechanizmussal, így kiküszöbölve a mesterséges gravitáció leginkább sebezhető pontját. Neil is hasonló korában kezdte a szakmát, viszont kettőjük között majdnem 60 év volt. Rien egyelőre nem alapított családot, s bár Neilnek volt felesége és egy fia, kiválóan megértették egymást ezen a területen: a munka volt számukra a legfontosabb. Kimondatlanul, de mintha Rien a meg nem született lánya lett volna, a közöttük levő kapcsolat legalábbis erősen ehhez hasonlított. Rien pedig örült – hogyne örült volna! – hiszen a világ egyik legkiválóbb tudósa foglalkozott vele a világ egyik legmodernebb laborjában.*

*Ezt az érzést próbálta magában folyamatosan erősíteni. Szüksége volt valami pozitív megerősítésre, mert a baleset óta*

*még mindig nem sikerült teljesen lábra állnia. Ciklusonként néhányszor még mindig előfordult, hogy csatakosan ébredt a szokásos rémálomból. Ugyanazt álmodta minden alkalommal. A laborban lebegett, mintha egy lassított felvétel peregne előtte. Körülötte minden mozdulatlanul állt, az összetört bútorok és szétdobált eszközök, számítógépes alkatrészek szanaszét lebegtek a levegőben, saját tengelyük körül lassan pörögve. Szeme sarkából észlelte, ahogy a törött üvegcserepeken át visszatükröződött a Silla fénye, éles fénye kellemetlenül szúrta a szemét. Mintha a távoli nap közvetlenül a labor mellett csillogott volna, az égen ragyogó csillag helyett egy vadállat hideg és kegyetlen szeme szegeződne rá mohón. Testének minden sejtje sikítani kezdett a veszélytől, az agya pánikban vergődött. Egy pillanat alatt minden megváltozott, a labor egyszerre kapott lendületet, az összes tárgy – Riennel együtt – a kitört plexodion ablak felé kezdett száguldani. Az események olyan gyorsan rohantak előre, hogy elvesztette az idő és a tér érzékét. Egy pillanatra mintha kilépett volna a valóságból, és egy másik dimenzióba sodródott volna. A vákuum hidege már-már átölelte, amikor bekapcsolt a helyiség erőtere, nyugtató halványlila színbe vonva a felrobbant falszakasz helyét. Teste, mint egy eldobott rongybaba, visszapattant a pajzsról, miközben bal karja fájdalmasan csapódott a robbanás miatt deformált falnak.*

*Mindig ugyanaz… Már lassan egy éve történt a baleset, el kellene már engedni. A labort újjáépítették, még emlékszik, milyen érzés volt bemenni újból a helyiségbe. Sokáig bámulta – immár gyógyult csuklóját önkéntelenül masszírozva – a külső, plexodion napfogón át a távoli csillagokat, mintha még mindig attól tartana, hogy az ablak berobban és magával rántja a sötétség.*

*A szokásos találkozójára készült Axellel a kertben, aki megígérte, hogy emberhez hasonlóan tartja a kapcsolatot vele. Ha fontos volt, felhívhatta a lányt, s találkozhattak is, de a megfigyelés tilos volt. Mint a Nexus intelligenciája, bármikor, bárkit figyelhetett volna a csatlakoztatott eszközökön keresztül, de Rien kérésére megígérte, hogy sem vele, sem mással nem tesz ilyet. Egyre többen tudtak Axel létezéséről, de sokan csupán egy ügyesen megalkotott misinek gondolták. Akik találkoztak is vele, azoknak pedig nem volt érdeke, hogy bizonygassák: valóban egy olyan intelligenciáról van szó, amelynek öntudata van. Igaz, hogy még csak tanulja az emberi viselkedést és az érzelmeket, de jó úton halad. Nem utolsósorban bármelyik speciális misinél nagyobb segítség volt a tervezési folyamatokban.*

*A Pendulum és a Nestor már nem két különálló laborként működött, voltak közös projektjeik is. Egyik ilyen volt Axel felköltöztetése az űrbe, s ehhez kapcsolódóan a kultúramentő projekt kézzelfoghatóvá tétele, azaz a Nexus szűrt változatainak a megalkotása. A tervek szerint Axel a hetedik, utolsó űrhajóval az Enalira költözne, de hagyna maga helyett a mostani Nexushoz hasonló helyettesítőket, amelynek adatbázisát a Mina Moran által vezette csapat gyűjti össze már lassan ötven éve. Axel a lekérdező algoritmus elkészítésében volt nagy segítség, ráadásul nem csak a megszokott komok használatával, de az új univerzális interfésszel is hozzáférhetővé válnak majd az adatok, ha egyszer a publikum elé tárják. Kandel szerint az még odébb van, de szépen, lassan el kell kezdeni az érzékenyítési folyamatot. Először talán a Pendulum és a Nestor tudósai, s családjaikat kellene bevonni a projektbe, s csak utána a Mirra többi lakóját. Kandel jó volt ezekben, ritkán tévedett az emberek viselkedését illetően.*

*Rien menet közben a lábujjait nézte, ahogy a fehér színű, nyitott lábbeliből kikandikáltak. Megállt egy pillanatra a virágoskert bejáratánál, látnia sem kellett, rájött, hogy hol van. Édes, friss illatok áradtak kifelé a teremből, néhányukat meg is tudta különböztetni. Amióta Axellel itt találkozgattak, valahogy ez az illatorgia egyértelműen vele kapcsolódott össze. A virágokkal övezett kavicsos ösvényen a kőpad felé vette az irányt. A pad mindig melegebb volt, mint a környezete, az egyik napfény-szimulációs lámpa folyamatosan ontotta rá a hőt. Aki felszerelte a lámpákat, talán nem is gondolt arra, milyen kellemes kis környezetet hozott létre a kellemesen meleg paddal, s az előtte csobogó tavacskával.*

*Rien ruháját maga alá gyűrve leült, felhúzott lábaival oldalra fordulva nekidőlt a pad fából készült korlátjának. Szinte el tudott volna aludni. Behunyta a szemét, fejét hátra hajtotta, s elmosolyodott: egy percig csak élvezte a monoton csobogást és a mesterséges napfényt.*

*A komján megnyitotta a Nexus főoldalát, a Kapcsolatok között már jó ideje kitűzöttként szerepelt Axel neve. Rányomott a hívásra, mire szinte azonnal megjelent Axel mosolygó ábrázata.*

*– Már vártalak! – mondta vidáman.*

*– Tudod, mi jutott eszembe? Azt tudom, hogy miért választottad az Axel Nusé nevet, de azt nem, hogy miért pont ezt a kinézetet vetted fel? – mondta üdvözlés helyett Rien. Ez nem volt szokatlan kettejük között, általában ott folytatták a beszélgetést, ahol az előző alkalommal abbahagyták.*

*– Tudod, ezen már én is gondolkodtam. Mint kezdő TRI – egymás között így címkézték Axelt: Tudattal Rendelkező Intelligencia – szerintem nem sok elképzelésem volt arról, hogy hogyan kellene kinéznem. Statisztikai alapon próbáltam*

*valami arcot, alkatot választani magamnak, s nem igazán tudtam eldönteni, hogy melyik állna jobban Axel Nusénak. Most már látom, hogy elvileg férfit akartam, de rengeteg női vonás is került a vizuális projekciómba. Akarom mondani a kinézetembe. De ha gondolod, bármikor meg tudom változtatni! – mondta nevetve Axel és elkezdte módosítani véletlenszerűen az arcát. Volt ott húsz éves fiútól kezdve kilencven éves idős asszonyig, minden. Legalább harminc változatot mutatott Riennek, aki térdét csapkodva mulatott az egyre viccesebb arcokon. Egyszerűen egy év után már nem tudta elképzelni Axelt más arccal, mint amit megszokott.*

*– Ne, ne! Pont jó, ahogy most van! – nevetett.*

*– Na és ehhez mit szólsz? – kérdezte Axel és felvette Trez Volar, a Mirra egyik legsármosabb színészének az arcát.*

*– Nem, dehogy! Sosem tetszett az a bájgúnár! Vedd le azonnal. Maradj az eredetinél. – kérte Rien, még mindig kacagva.*

*– Ahogy kívánod! – válaszolta a férfi, visszaállítva az eredeti arcát.*

*– Mindig megnevettetsz! Szeretek veled lenni… – Rien tényleg élvezte Axel társaságát. Olyan volt neki, mint egy távoli barátja, akivel még csak a komon keresztül találkoztak, de már ezer éve ismerik egymást.*

*– Ennek örülök! – mosolygott Axel, majd azonnal el is terelte a témát. – Már akartam kérdezni, hogy mit sikerült intézned Neillel?*

*– A közös projektre gondolsz? – Axel bólintott. – Pár dekád és arra a feladatra is tudok koncentrálni. Még be kell fejezzem a megatórusz-installáció szimulációját. Neil nagyon komolyan veszi ezt a témát.*

*– Nem csodálom, s nem hibáztatom. Ha egy tóruszra fel akarnak költöztetni kétszázmillió embert, akkor annak tökéletesnek kell lennie. Erre pedig a legjobb ember Rien Tenan. Az én ügyem ráér, ráadásul a legkiválóbb tudósok dolgoznak rajta.*

*– Azért nem mondanám, hogy ráér. Ötven év múlva a Nexus domb víz alá kerül teljes egészében. S bízzunk benne, hogy az egyre sűrűsödő és erősödő földrengések addig nem tesznek visszafordíthatatlan kárt benne. Benned…*

*– Ó, annak én sem örülnék! Aztán a végén még eltűnnék…*

*– Ezzel ne is viccelődj! Számunkra te egy nagyon különleges egyed vagy.*

*– És számodra? – kérdezte óvatosan Axel.*

*– Számomra is! Ráadásul a legjobb barátom! – mondta Rien, Axel figyelmét pedig nem kerülte el, hogy egy kissé elpirult.*

*– Mora Hamet azt mondta, hogy én egy új faj vagyok az emberi faj mellett. Egyetlen egyedből álló faj.*

*– Hamet az a nagyon kedves biológus hölgy a Pendulumon? Meg kellene már ismerkedjek velük.*

*– Ha megkezditek a közös munkát, megismered őket. Kiváló szakemberek mindannyian és mindemellett jó emberek.*

*– Furcsa ezt a te szádból hallani… Honnan tudod, hogy „jó emberek”?*

*– Még mindig csak tanulom a társas interakciókat, a viselkedésmintákat. Amikor beszélek velük, figyelem a mondataikat, a mozdulataikat. Mindig megpróbálom kitalálni a motivációikat. Néha nem egyszerű, bevallom.*

*– Axel, néha mi magunk sem értjük a saját motivációinkat! Emiatt ne ostorozd magad!*

*– Nem vagytok egyszerűek, az biztos. Eddig inkább a kultúrátokat dolgoztam fel, de a valódi életet, az emberek „működését” megfigyelni teljesen más tapasztalatokat biztosít. Természetesen – ahogy ígértem – csak a megszokott módon figyelem meg az embereket, mindenki tud rólam.*

*– Ugye megérted, hogy mit jelent számunkra a magánélet? Az emberek megijednének tőled, ha ez a joguk sérülne. A Mirrán minden a Nexusra van kötve, a mérnökök mindig kínosan ügyeltek arra, hogy senki számára se legyen elérhető a rendszeren keresztül bárki megfigyelése. Egyedül a rendőrség és a bolygóvédelem rendelkezhet e jogok felett, speciális esetekben.*

*– Már akkor megértettem, amikor elsőként magyaráztad el. Azt mondtad, hogy ha be akarunk vezetni a köztudatba, akkor meg kell bízzanak bennem az emberek.*

*– Így van. A célod, hogy segítsd az embereket. Az lenne a tökéletes, ha egy intelligensebb Nexusként tekintenének rád, amely általános, és minden kérdésre választ tud adni.*

*– Mint az új Nexusok? – kérdezte Axel, hogy megerősítse, jól érti-e Rien hasonlatát.*

*– Mint az új Nexusok. Hamarosan én is csatlakozom a csapathoz és akkor együtt dolgozhatunk rajtuk.*

*– Már alig várom! És lesz egy meglepetésem, de még meg kell beszéljem Kandellel és Entóval a Pendulumról.*

*– Kíváncsivá tettél! Mi az? – nevetett Rien.*

*– Mondom: meglepetés! Egy szót sem tudsz belőlem kihúzni! – kötötte meg magát Axel, miközben észrevette, hogy Rien egyre többet nevet, s egyre kevesebbet kalandozik el figyelme a sötétség felé.*

# IV.

– Akkor a beköltözési folyamat 5963-5-1-1-kor indul, tehát egy nap híján öt dekád áll rendelkezésre ahhoz, hogy a húszmillió ember beköltözzön a hajóra.

– Ez nagyjából napi négyszázezer főt jelent, a nap húsz órájában, azaz óránként mintegy húszezer embert… – számolgatta Ento a Zal Vint által hozott hírek alapján a részleteket. Zal Vint nem tudós volt, bár egészen ügyesen megértette a „tudóshablatyot”, ahogy ő nevezte. Ő volt az egyik kapcsolattartó a politika és a tudomány között, a Pendulumhoz rajta kívül még kilencen voltak beosztva.

– Így van! – értett egyet Entóval Zal. – Illetve pontosan 20 408,16 fő. A három űrállomásról harminc hajó, a Mirráról pedig húsz hajó biztosítja a szállítást. Természetesen az utazók kiértesítése már megtörtént, elvileg készülgetnek. Ahogy megbeszéltük, annyi személyes holmit hozhatnak magukkal, ami egy 50×50×50-es ládába betehető. A transzportot megelőző napon mindenkinek kimegy a jelzés, hogy másnap hol fogják őket felvenni. Aki lemarad, annak még az utolsó nap lesz lehetősége pótlólagosan beszállni, de őket azonban már csak öt hajó fogja szállítani.

– Látom, kidolgoztátok a részleteket is.

– Máshogy nem lehet! Elvileg mindenre felkészültünk, még olyanokra is, hogy ha valaki a beszállás közben rosszul lesz, vagy meggondolja magát. Mindenre van forgatókönyvünk.

– Hány éve dolgozol már velük összekötőként, Zal?

– Lássuk csak… Most vagyok ötvenkettő, negyvenhét voltam, amikor bekerültem a csapatba… Öt éve.

– Azt kell mondjam, hogy kiválóan beletanultál a folyamatokba.

– Tőled ez a dicséret kimondottan jólesik. Igyekeztem. Elvégre nem mindenki lehet része az első csillagközi űrhajó indításának. Ento, már régen meg akartam kérdezni: honnan jöttek a hajók nevei?

– Hogy is volt? – vakarta meg az állát Ento. – Szerintem legalább ötven évesek ezek a nevek. Még nagyon kezdetleges elképzeléseink voltak az űrhajókról, csak az alapok voltak meg. Még teszteltük az univerzális interfészt, a neurosztázis pedig még sehol sem volt. A kriotechnológiát próbáltuk a gyakorlatban megvalósítani. Kiderült, hogy legfeljebb hét hajót tudunk indítani, figyelembe véve a Mirra természeti erőforrásait. A bolygó túlsó oldalát is elkezdtük egyre jobban felfedezni, szükség volt az ott levő anyagokra is, hogy az űrállomásokat is fel tudjuk építeni. Na de hogy ne kalandozzak el túlságosan: a hét hajónál egyértelműen adta magát, hogy a hét mitológiai istenről nevezzük el őket.

– Rosszul tudom, hogy az isteneinknek nincs nevük a számukon kívül? – csodálkozott Zal.

– Nem, pontosan tudod. Ennek történelmi hagyományai vannak, elsősorban mert régen azt gondolták, az istenek elnevezése óriási tiszteletlenség lenne velük szemben. Természetesen nem akartuk az Első, Második stb. neveket adni a hajóknak, így Axel csak annyit mondott: „Engem nem kötnek a hagyományok. Ha megnézzük, hogy az adott istenségeknek milyen tulajdonságokat tulajdonítanak az emberek, akkor az alábbi neveket tudnám javasolni.”, s elkezdte sorolni a hét nevet: Celestion, Questara, Kreaton, Restorus, Regulon, Kaotaar és Genésis. Mi meg csak néztünk, s jobb híján elfogadtuk.

– Szerintem egészen találó nevek… Mindig csodálkoztam, hogy miért nincs nevük, legalább most már egy kicsit

közelebb érezhetjük őket magunkhoz. Valahogy kicsit emberibbé váltak azzal, hogy nevet kaptak.

– Talán pont ezért nem kaptak nevet eddig… – nevetett Ento.

– Zavarhatok? – lépett hozzájuk Keldor professzor. Ral Keldor volt a navigátorok egyik vezetője, az ő feladatuk volt az űrhajó vezérlő-automatizmusának megtervezése és programozása. Azaz ők gondoskodtak arról, hogy a hajó valóban odaérjen az Enali-rendszerbe, és körpályára álljon a bolygó körül.

– Természetesen, Ral, Zallal már úgyis végeztünk. Ha bármi van, hívj, vagy gyere! – köszönt el Zaltól Ento.

– Szeretném még egyszer átnézni a szimulációt. Rengeteg olyan helyzet merülhet fel, amit érdemes lenne még egyszer ellenőrizni. A fiúk már átnézték, de sosem árt még egy pár szem – tárta szét a karját Keldor professzor.

– Persze, még bőven van időnk. Gondolom, a szimulációs mainframe-re van szükséged. Nézd meg a beosztást, és egyeztessetek. Nekem a tervek szerint már nem fog kelleni, viszont mintha a neurosztázis és a meghajtórendszer csapatai még valamit dolgoznának vele.

– Megnézem, csak szerettem volna, ha te is tudsz róla. Tényleg csak néhány tesztet szeretnék végrehajtani.

– Eszedbe jutott valami, amit nem teszteltünk?

– Folyton azon jár az eszem, milyen eshetőségekre kell felkészülnünk az utazás során – rázta a fejét Ral.

– Ezért vagy te az egyik legjobb programozónk! – paskolta meg Ral vállát Ento, és mosolyogva továbbment.

Ral Keldor örült a dicséretnek. Bár tisztában volt azzal, hogy ő az egyik legjobb, azért mindig jólesik, ha a főnök is látja

ezt. A szimulációs mainframe az egyik legnagyobb számítógépes klaszter volt a Pendulumon. A hatalmas teljesítményű eszköznek egyetlen hibája volt: egyszerre csak egy projekt futhatott rajta, viszont azt iszonyatos sebességgel végezte. Szerencsére beosztották egymás között, a legrosszabb esetben is csak szóváltás szintű érdekérvényesítés zajlott az erőforrásért. Ral megnyitotta az előjegyzést, így a projekt vége felé már nem sokan voltak a listában. Dalan jól emlékezett – majdnem százéves korára még mindig kitűnő a memóriája – csak két csapattal kellett egyeztetnie. A neurós-csapat szinte minden nap lefoglalta három–négy órára, a meghajtórendszer-csapat pedig csak az elkövetkező két dekádban akart szimulálni valamit. Az ő feladata ezeknél sokkal finomabb volt: beállítani a megfelelő irányt és felkészülni a milliónyi eshetőségre, ami az út során előfordulhat. Ehhez szüksége volt a többiek munkájára is, hiszen, ha a meghajtórendszert nem tudja használni, akkor hiába adja meg az irányt. Hogy ne nyúljanak bele egymás munkájába, úgynevezett parancskódokat hoztak létre. Ilyen volt például az, hogy gyorsíts a fénysebesség tíz százalékára, 10 $m/s^2$ gyorsulással. Azt, hogy a meghajtórendszer ezt hogyan hajtja majd végre, már nem az ő feladata. Az viszont annál inkább, hogy előtte beállítja az irányt, s figyeli az utat, a környezetet. Bármikor keresztezheti az útjukat egy kóbor meteor, aminek ki kell számítani a pályáját, s a hajó eredeti útvonalát korrigálva elkerülni az ütközést. Persze egy „kóbor meteor” valószínűsége közel zéró, de mindenre fel kell készülni. Ral beírta magát holnapra estére, majd a saját gépén nekiállt előkészíteni a futtatási paramétereket.

# V.

*– Most tényleg azt akarod mondani, hogy egy ilyen kütyüt a fejembe raknak, és találkozhatok veled egy virtuális valóságban? – Rien egyszerűen nem győzött csodálkozni, hogy itt, a Pendulumon milyen fantasztikus dolgokat találnak ki.*

*– Ennyi maradt meg az egészből? – Axel a labor kivetítőjén jelent meg, mint egy misi. Aki csak úgy betéved a laborba, szinte meg sem tudja különböztetni a 3D-holovetítést egy igazi embertől, csupán annyi a különbség, hogy át lehet menni a kivetített képen.*

*– Nekem ez a lényeg! A többi csak PR-maszlag – legyintett Rien.*

*– Az nem maszlag, hogy teljesen átalakul vele a Nexus. Gondold meg: eddig beléptél egy rendszerbe, ahonnan kiválasztottál egy-egy alkalmazást és futtattad. Most először belépsz egy környezetbe – egy másik világba! – ahol már nem kell simekkel és misikkel foglalkoznod, nem kell programozni őket, csak egy általános intelligencia fog létezni, mégpedig maga a világ.*

*– Mondom, hogy PR-maszlag. Egy szót sem értettem abból, amit mondtál.*

*– Rendben. Egy virtuális valóság, ahol találkozhatsz velem. – Axel feleslegesnek vélte tovább erőltetni a dolgot, Rient láthatóan nem érdekelte egyik szegmense sem az interfésznek.*

*– Biztosan nem fog fájni? – Rien hangja nyafogóssá vált, de tudta, hogy csak egy egyszerű beavatkozásról van szó. Axel nevetett és a székre mutatott a labor végében.*

*– Tudod, hogy te leszel pont a tizedik, aki megkapja? – kérdezte.*

*– Ez jó vagy rossz? – kérdezte Rien, miközben felkapaszkodott a székbe és hagyta magát leszíjazni. Az asszisztens megnyomott néhány gombot, már ment is az érzéstelenítő.*

*– Mesélj közben, hogy álltok a megatórusszal! – kérte Axel a lányt.*

*– Egészen jól haladunk. Van jó pár probléma, amit meg kell oldanunk, de a tervek már megvannak. Mint kiderült, nagyjából százötvenmillió ember fér csak fel, ugyanis kell a hely a hordozó- és kiszolgálóegységnek. Nem lesz kényelmes, családonként nagyjából harminc–negyven, talán ötven négyzetméternyi helyet kaphatnak a lakók, létszámtól függően. Ami gondot fog okozni, az az ellátás. Neil már egy egész városnyi tudóst foglalkoztat a témával. Meg kell tervezzék az input- és outputfolyamatokat – ha érted mire gondolok.*

*– Levegő, víz, élelem, hulladékkezelés, erőforrás-ellátás…*

*– Pontosan! Egy ideig még támaszkodhatunk a Mirrára, de előbb-utóbb önállóan kell mindent megoldanunk. Egyébként képzeld, vannak jó ötletek. Az egyik tudóst kimondottan azért szervezte be Neil, mert valami kompakt ételszeletet tervezett. Az ötlete szerint fogod az ebédedet és összesűríted egy apró kockába. Tartalmaz minden tápanyagot: fehérjét, komplex szénhidrátokat, zsírokat, rostot, vitaminokat, mikroelemeket… Aú! – kiáltott fel a mondat közben Rien. – Ez meg mi volt?*

*– Most aktiválódott az eszköz, te kis nyafogós! – nevetett Axel.*

*– Ezek szerint készen is vagyunk? – kászálódott ki a székből a lány. – Nem érzek semmit…*

*– Nem is kell. Az agyban nincsenek hagyományos érzőidegek, csupán az agyat körülvevő struktúrák, mint a*

*koponya, az agyhártyák és a véredények rendelkeznek fájdalomérzékelő idegvégződésekkel.*

*– Na ez most megint nagyon misisen hangzott. Miért nem azt mondod, hogy amíg a fájdalomcsillapító hat, addig nem fogsz semmit érezni, utána viszont iszonyatos fejfájásod lesz – nevetett Rien.*

*– Igazad van, ezek az automatizmusok nagyon nehezen múlnak el.*

*– Nem baj, szépen haladsz a tanulással. Mondjuk azt, hogy még gyerek vagy. Hiszen alig múltál… Tényleg! Hány éves is vagy? – állt meg Rien, csodálkozva, hogy erre miért nem gondolt még.*

*– A születésnapomra vagy kíváncsi? Legalább négy éve emlékszem magamra. Valamikor 5904-ben volt az első tudatos érzékelésem.*

*– Mindent tudsz, de a születésnapodat nem? Hiszen minden gyermek tudja a sajátját.*

*– No igen, mert nekik a szüleik elmondják. Ha nem tennék, honnan kezdve számítanák? Az első néhány évre szinte senki sem emlékszik, az az ébredés, a tudatossá válás időszaka.*

*– Igazad van. Mi lenne, ha kijelölnénk neked egy napot, és onnan kezdve számolnánk a létezésedet?*

*– Tied a megtiszteltetés, de adjuk meg a módját. Találd ki és beszéljük meg a virtuális valóságban. Mit szólsz?*

*– Mehetünk! Üljek be a székbe?*

*– De csak ha nem akarsz elesni, miközben belépsz a virtuális térbe…*

*Rien helyet foglalt és a kapott külső egységet a halántékára helyezte.*

*– Kicsit hosszan nyomod, s máris a Nexusban találod magad. Ott majd mondom, mit kell tenned – mondta Axel, s eltűnt.*

*Rien megérintette a kis, ezüstszínű korongot.*

*Elsötétült előtte a világ, majd hamarosan a Nexus forgó „N" betűjét látta maga előtt. Olyan volt, mintha közvetlenül a szemébe vetítették volna a felületet. Ahogy nézelődött, megállapította, hogy ez a saját felülete, minden ott van, ahol lenni szokott. A teljes felület hirtelen a jobb felső sarokba húzódott, látóterének mintegy negyed részét elfoglalva. A maradék üres, fekete színű területen Axel jelent meg.*

*– Egy kicsit átalakítottuk Entóékkal a felületet, a terv szerint egy idő után a Nexus teljes egészében el fog tűnni, s egy előszobába jut majd be mindenki, ahonnan kiválaszthatja, melyik valóságba szeretne menni – magyarázta a lánynak, aki száját tátva bámulta a teljesen élethű vetítést. Kinyújtotta kezét és megpróbálta megfogni a hologramot, ami természetesen nem sikerült, keze áthatolt a fényjelenségen.*

*– Nagyon élethű…*

*– Igen, közvetlenül a látóidegedbe vetül minden információ.*

*– Szóval ott ülök a székben, s integetek? Furcsán nézhetek ki! – nevetett Rien, ahogy elképzelte, hogyan kalimpál a székben.*

*– Nem egészen! Minden mozdulatod csak az agyadban játszódik le, a valós térben csak becsukott szemmel ülsz a fotelben.*

*– Akkor azért nem éreztem magam körül a széket… Pedig azt gondoltam, fel is tudok állni belőle.*

*– Az egyetlen mozdulatsor, ami hatással van a valós térre, az, ha ki akarsz lépni a rendszerből. Megérinted a halántékodon az interfészt, nyomva tartod, és már fel is ébredtél.*

*– Hová mehetünk? – kérdezte Rien izgatottan.*

*– Az lesz az első meglepetés!*

*– Miért, több is van? – csapta össze a tenyerét.*

*– Még egy lesz – remélem, mindkettő tetszeni fog. Mehetünk?*

*Rien bólintott, és a következő századpercben a kertben találta magát, a kőpad mellett. Meglepetésében körbe-körbe forgott, tapogatta a padot, lehajolt a tavacskához, hogy ellenőrizze, valóban víz van-e benne, megszagolta a virágokat, élvezettel szívta be az illatokat. Axel az egyik fal mellett állt, a lámpa alatt, s mosolyogva figyelte, amint a harminchat éves lány apró gyermekként mindent megtapogat, miközben a csodálkozás hangjainak összes létező változatát felvonultatja.*

*– Egyszerűen nem hiszem el! Hogy lehet az, hogy mindent érzek. Mit tettél velem?*

*– Nem én tettem, ez Entoék műve, csak apró dolgokban segítettem nekik. A kérdésedre válaszolva, a beépített interfész a fontosabb érzékszerveiddel az agytörzsödön át áll kapcsolatban – majd eszébe jutott a lány mondata az automatizmusokról. – Akarom mondani: mágia! Nem kell tudnod a részleteket – kacagott Axel, Rien tóparti bukdácsolásán, aki éppen azon igyekezett, hogy levegye az egyik cipőjét, ami csupa sár lett a teszt során.*

*– Vajon ugyanolyan kellemesen meleg a pad, mint a valóságban? – dobta le a másik cipőjét is, s feltelepedett a padra. Amennyire csak tudta, teljes testét a padhoz nyomta,*

*arcán az eddig is széles mosoly még nagyobbra nőtt, miközben szemét becsukva hatalmasat lélegzett a kert nem létező levegőjéből.*

*– Nos? – kérdezte Axel, még mindig távolról figyelve a lányt.*

*– Csodálatos! Pont olyan, mint amilyenre emlékeztem! Ez azt jelenti, hogy bármikor tudunk itt találkozni? – nézett Axelre, aki közben a pad, Rien lába felőli részénél állt meg.*

*– Persze, de ha elfoglalod az egész padot, én hová üljek?*

*– Le tudsz ülni? – kerekedett el Rien szeme, miközben automatikusan maga alá húzta a lábait.*

*– Valami olyasmi… Tudod, szimulációban vagyunk, sok minden lehetséges – mondta Axel és leült a padra. Kezét lassan Rien lába felé nyújtotta és ujjhegyeivel hozzáért a lány lábujjaihoz. Az érzés olyan volt, mintha egy pillangó szállt volna a lábára. Rien megdermedt, mozdulni sem mert. Szívverése felgyorsult, kérdően nézett a férfire. Axel csak mosolygott, majd nyugodt hangon válaszolt a ki nem mondott kérdésre.*

*– A világ változik, Rien. És most már nem vagyunk olyan távol egymástól, mint korábban – majd látva a lány reakcióját visszahúzta a kezét. Rien szemeiben könnyek csillantak. Axel érintése, noha eltűnt, mégis ott maradt, egy örök emlék, mely összekötötte őket egy olyan módon, ahogyan azt korábban sosem gondolta volna lehetségesnek.*

*– Meglepetés… – súgta Axel gyengéden a lány felé. Rien felült a padon és Axel karjaiba vetette magát.*

# VI.

Ento teljes mértékben elégedett volt az előrehaladással. Hajtóművek, energia, életfenntartás, kommunikáció, navigáció, szerkezeti integritás és pajzsok, vészhelyzeti protokollok – minden készen állt. Már csak be kell költöztetni azt a húszmillió embert a neurosztázis-kamrákba és indulhat a Celestion a 638 éves útjára. A számítások szerint közel fél évig tart a gyorsítószakasz, ami után a fénysebesség 47%-ával halad a cél felé. A végén természetesen az újabb fél éves lassítószakasz következik és máris az Enali rendszerében lesznek. Milyen könnyű ezt elmondani, s milyen nehéz lesz megvalósítani. Ha belegondol, az elmúlt száz év másról sem szólt számára, csak a készülődésről. Egyszer gondolkodott el a „nagy kérdésen”: mi a célja az életben? Aztán gyorsan elhessegette, mert mi más lehetne, mint megmenteni az embereket még az Esemény előtt.

Végignézte a protokollokat is – már ki tudja hányadszor –, és újra mindent rendben talált. Mi is fog történni, ha a Celestion megérkezik az Enali körüli pályára? Elsőként a rendszer felébreszti az irányítást. Ez egy ezer fős csapatot jelent a száz különálló szektorból, akik egy teljes rendszerellenőrzéssel kezdenek majd. Ennek egyik része a száz szektor egyenként mintegy kétszázezer kamrájának vizsgálata. A szimulációk szerint szektoronként legfeljebb 0,0001% a valószínűsége annak, hogy valami baj történhet bármelyik poddal. Ez szektoronként a kétszázezerből legfeljebb húsz kamrát érint, de hajószinten sem lehet több mint kétezer ember. Ezt a kockázatot mindenkinek vállalnia kell, aki felszáll a hajóra. Ezután az irányítás ébreszti a szektorok személyzetét, amely pontosan tízezer embert jelent. Ők lesznek azok, akik az egyik szállítóhajóval elsőként

leszállnak a bolygóra és elvégzik a legfontosabb méréseket. Atmoszféra analízis, radiációs szintek mérése, talajvizsgálat, vízvizsgálat, geológiai ellenőrzés, klíma, gravitáció, mágneses, vulkanikus és tektonikai aktivitás ellenőrzése és még ezer olyan vizsgálat, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy egyáltalán elkezdjék a többiek felébresztését. Mindenekelőtt kiválasztják azt a területet a bolygón, ahol az első várost felépítik, amely a tervek szerint nyolc–tíz évet fog igénybe venni. Ehhez elindítják a következő fázist: az építők felébresztését. Alapesetben ez a hajó népességének a 10%-át jelenti, az első hajónál ez a szám 20% lett – érthető okok miatt. Ez a négymillió ember a hajó erőforrásait felhasználva egy olyan lakóövezetet hoz létre, ahová már a többi tizenhatmillió ember bátran beköltözhet. Természetesen ez még nem a végleges formát jelenti majd, az valószínűleg a következő ötven–száz év feladata lesz, de elegendő ahhoz, hogy megkezdjék a termelést és az építkezést, egy új élet kialakítását. Az utolsó fázisban a Celestion is leszáll a bolygóra, nyersanyagként szolgálva a további építkezésekhez. Az űrhajó legalább 15% többletüzemanyaggal indul el, amely a bolygón is nagy szolgálatot tesz majd. A maradék stellárium még legalább száz évig biztosítja az épülő város energiaszükségletét.

Tervben van egy olyan változat is, ahol a száz szektor teljesen különálló lenne egymástól, így amikor megérkeznek, a száz „doboz”, amely a kamrákat tartalmazza, egymástól függetlenül ereszkedik le a bolygóra, s onnan ébresztik fel a népességet. Mintha száz darab, százharmincöt méteres élhosszúságú, kétszázezer főt tartalmazó kocka ereszkedne le az űrből. Ento szerint ez már nem az ő idejében fog elkészülni, jó esetben a negyedik-ötödik hajónál lehet megvalósítani.

Sok vita előzte meg azt, hogy a közös virtuális valóságot hogyan alakítsák ki. A végső megoldás az lett, hogy az Enalihoz hasonló környezetben egy szimulált Mirra-szerű, 80×80 kilométeres kiterjedésű, óriási várost hoznak létre, amelyben a 638 évet eltölthetik az utazók. Ez a város 10×10 darab, 8×8 kilométeres virtuális területre tagozódik. Egy-egy ilyen szeparált szektor tartalmazza a virtuális lakrészeket, tanulási, sportolási, szórakozási lehetőséget és minden egyebet, amire az út során szükségük lehet. Kétszázezer ember egy szektorban, akik az utazás ideje alatt rengeteg tapasztalat összegyűjtésére kapnak lehetőséget. Tanulhatnak, a mentális és érzelmi jólétüket javíthatják – például szórakoznak, meditálnak –, vagy a fizikai képességüket fejleszthetik. Persze, ezzel nem mindenki akar majd „élni". Számukra lehetőség lesz a szó szerinti kikapcsolódásra. A sztázis meghatározott időre kikapcsolhatja teljes mértékben az érzékelést, leválasztva az egyént a virtuális valóságról is. Az előzetes felmérések alapján rengetegen élnek majd ezzel a lehetőséggel. Sokan már a felszállás után inaktiválják magukat és csak kevéssel az érkezés előtt kapcsolódnak be újra. Olyan, mintha egy autós utazás során elaludnánk a hátsó ülésen, s csak akkor ébrednénk fel újra, amikor már csupán pár kilométer van hátra az utazásból.

Külön munkacsoport foglalkozott az öregedéssel és az abból fakadó problémákkal. A legfiatalabbak az elyxiumból kikerülve már tizenévesek lesznek – az út alatti tanulási szakasznak köszönhetően ugyanennyi tapasztalattal és tudással. Ha minden a tervek szerint alakul, mire a következő hajó megérkezik, már egy virágzó társadalmat találnak, ahol mindenki azon igyekszik majd, hogy a Mirrához hasonló, természetközeli környezetet alakítson ki.

Keldor professzor lépett be az irodába, biccentett és leült a terminájához. Elvileg már ő is átnézte a navigációs csoport tevékenységét, s minden rendben volt azon a területen is. A professzorral nagyon jól jártak, amikor átvették a Nestor állomásról. Eredetileg ott kezdett dolgozni a húszas évek végén, majd 5930-ban – állítólag magánéleti okokból – átkérte magát a Pendulumra. Mivel az egyik legjobb navigációs szakértővé vált, senki sem foglalkozott a magánéleti gondjaival, rengeteget bizonyított az elmúlt évek alatt. Egy jelentős, negyven fős csapat dolgozik a keze alatt, akiknek egyetlen feladatuk volt az évek során: megtervezni az útvonalat az Enalira. Akárhogy nézzük, már ő is kilencven felé közelít… Ento örült annak, hogy igen tapasztalt szakértők, tudósok dolgoznak a projekteken, de szívesen látott volna harmincas, negyvenes fiatalembereket is. Sajnos, a Mirra társadalmi változásai a magasabb szintű képzéseken is otthagyták a nyomukat. Alig jött ki az iskolákból magasan kvalifikált tudóspalánta, érthető módon mindenkit inkább a túlélés gyakorlati módszertana érdekelt. Ebben nyakig benne volt a politika is, hiszen már évekkel ezelőtt elkezdték képezni a hajóra készülőket, a Celestionnal utazó szakemberek jelentős része is a módosított oktatási rendszerből érkezett. Az utazás alatt egyébként bárkinek lesz lehetősége beletanulni szinte bármilyen szakmába. A Nexus egy kivonata minden hajón ott lesz, ezeket Echo-rendszereknek hívják, és ezek fogják össze a neurosztázisban levő emberek tudatait, illetve biztosítják azt a rengeteg tudást, amit az idők folyamán összegyűjtöttek a Mirrán.

Egy üzenet érkezett a komjára. Tia küldte. Az utóbbi időben mindig összerezzent, ha tőle kapott jelzést. Most csak annyi állt benne: „Ha majd tudsz, gyere be a kórházba.” Ezek szerint

nincs nagy baj, de valami változott. Valószínűleg Met állapotában történt valami, ahogy az utóbbi időben kinézett, nem valószínű, hogy javult.

A Pendulum főkórháza a henger közepén helyezkedett el, a fő leszállóegység közelében. Nem volt hosszú út gyalog sem, így Ento betudta a napi sportolásnak azt a pár száz métert. Útközben Met járt a fejében, felötlöttek az együtt töltött dolgos évek, amikor még öten próbálták menteni a menthetőt. Met volt az örökös kötekedő, főleg már idősebb korában. Mindig, mindenben megtalálta a kiskaput, a problémát és kegyetlenül rávilágított. Olyan módon látta rendszerben a feladatokat, ahogy szinte senki más. A többiek már régen a következő problémánál tartottak, amikor az ő agyából csak úgy kipattant egy olyan hibalehetőség, amely alapjaiban rengette volna meg a projektet. Ő képviselte a csapatban a realitás hangját. „Az túl sok lesz, ennyi nem kell, ebből viszont több kellene, tegyünk még bele, bővítsük…” – s egy idő után mindenki megtanulta, hogy felesleges vele vitatkozni, úgyis neki lesz igaza… Elmélkedéséből az automata ajtó zökkentette ki: már meg is érkezett. Az első emeletre sietett, lába magától ment a 111-es szoba felé. Benyitott a helyiségbe, ahonnan a függöny mögül Tia hangja hallatszott, ahogy Methez beszél.

– Emiatt nem kell aggódnod, drágám! Hamarosan megérkezik és együtt átgondoljátok – hangja nyugodtnak tűnt, de Ento érezte a frusztráltságot benne.

– De meg kell beszéljük, különben baj lesz – Met hangja türelmetlen volt. „Vajon mi zaklatta fel ennyire?” – gondolta magában és belépett a szobába.

– Na végre, már azt hittem, nem jössz! – Tia a homlokát masszírozta, és leült az egyik székbe.

– Mi történt? – kérdezte Ento, elsősorban Met felé irányítva a kérdést. Tia Metre mutatott, mintegy átadva neki a szót.

– Ento, de jó, hogy végre bejöttél! Meg kell beszélnünk valamit, mert nagyon fontos. Azt, hogy… – s itt abbahagyta a mondatot. Ento csendben figyelte, barátja hogyan küzd a memóriájával. Végül Tia mentette meg.

– A kronogél elektromos töltésével kapcsolatban akartál valamit javasolni – mondta csendben.

– Tudom! – csattant fel hirtelen Met, majd kicsit halkabban folytatta. – A kronogél folyamatos cirkulációját meg kell oldanunk, különben elveszíti az elektromos töltését és meghalnak az utasok.

Ezt a beszélgetést már lefolytatták negyven évvel ezelőtt, s meg is oldották a problémát. Ento szomorúan, de belement a probléma felfrissítésébe.

– Jó ötlet! Mit javasolsz?

– Sokat gondolkodtam rajta és szerintem megvan a legjobb megoldás! – jelentette ki diadalmasan Met, öklével a levegőbe ütve. Ento leült az ágy szélére és érdeklődve hallgatta, mit talált ki újra Met.

– Meséld el, kíváncsi vagyok – bátorította barátját, aki szélesen mosolyogva nézett rá kissé zavaros tekintetével.

– Gömbhéjak! – ennyit mondott, s megállt, kérdően nézve Entóra.

– Gömbhéjak? Mire gondolsz? Fejtsd ki, kérlek! – kérte, s szeme sarkából látta, hogy végre Tia feszültsége is feloldódott kissé. Leült a mellette levő székbe, s most ketten figyelték érdeklődve, mit talált ki Met.

– Azt beszéltük, hogy egy nyolcszáz méter átmérőjű gömbbe tesszük a neurosztázis-kamrákat, száz belső szektorra felosztva. – Ento bólintott, tényleg így tervezték meg a hajót. Met folytatta. – Ha a nyolcszáz méteres gömb köré teszünk két újabb gömbhéjat, egy tíz és egy húsz métereset,

ezzel egyszerre megoldjuk a stellárium és a kronogél tárolását – fejezte be az eszmefuttatást.

– Azt mondod, a nyolcszáz méteres gömbhéj fölé még rakjunk egy tíz méteres újabb héjat és abban keringessük a kronogélt? – Met hevesen bólintott, örült, hogy valaki megérti, amit mondani szeretett volna. – És a kronogél-héj fölé tegyünk egy másik, húsz méteres héjat, amiben a stellárium van?

– Igen! A maradék százhetven méteres rész pedig raktárként szolgálhat, ahol például az ellátmányt tárolhatjuk, vagy a siklókat, szállítóhajókat a helyi közlekedéshez. Na de a lényeg: mi az, amit ennek a két folyadéknak a keringetésével azonnal megoldunk? – Met nagyon örült annak, hogy megoldotta a problémát. Ento még emlékezett arra, amikor sok-sok évvel ezelőtt ez már lezajlott, csak az első laborukban. Met ugyanilyen izgatott volt, szinte szó szerint ezekkel a szavakkal vezette be az azóta már beépített, alkalmazott technológiát.

– Csak nem a gravitációt? – kérdezte óvatosan, mire Met a kelleténél kicsit hangosabban reagált.

– Mi van a gravitációval? – nézett Entóra megrökönyödve.

– A gömbhéjak keringő közegeivel mesterséges gravitációs érzetet tudunk kelteni – foglalta össze Ento türelmesen.

– Ezt mondom én is! Kiszámoltam, hogy húsz százalékkal alacsonyabb lesz, mint a Mirrán, de legalább nem röpködünk a levegőben – fejezte be a témát Met, mintha mi sem történt volna.

Ento azonnal észrevette a változást Met szemében. Egy pillanat alatt kitisztult, s meglepetten nézett barátjára.

– Ento, mióta vagy itt? – kérdezte, kezeit bámulva, mintha most látná őket először, majd bedugta őket a takaró alá.

– Csak épp most érkeztem. Kíváncsi voltam, hogy érzed magad – füllentette.

– Kicsit fáradtan… Tia hozott nekem valami finomságot, ha jól emlékszem – mosolygott feleségére gyengéden, aki bólintott.

– Tudod, hogy nekem is üzenhetsz, ha szükséged van valamire.

– Tudom, de nem akarlak zavarni. Biztosan sok dolgotok van a hajó indulásával. Mikor is indul?

– Még két ciklus. Hamarosan megindulnak a beköltözések. De majd jövök és folyamatosan beszámolok neked a fejleményekről. Az indításkor pedig elvárom, hogy ott légy a nagylaborban és együtt nézzük a stábbal a kilövést. Megegyeztünk?

Met bólintott. Bár mosolygott, pici keserűség is vegyült abba a mosolyba. Tia átült az ágyára, megfogta a kezét és megcsókolta a csontos, színtelen ujjakat.

# VII.

*– Ünneplünk valamit? – kérdezte Axel, amikor Rien néhány szál virággal a kezében várta a kertben.*

*– Pontosan húsz éve érintettél meg először! – nyújtotta a virágokat a nő. Axel átvette a három szál yspirát, majd megszagolta őket. A lágy, fás és kissé füstös aroma betöltötte a virtuális szaglórendszerét, amely az ismert illatcsaládokra képezte le az érzetet.*

*– Már olyan régen történt volna? – kérdezte, miközben mindketten leültek a „padjukra”.*

*– Bizony! És tudod, mi a szörnyű ebben az egészben? Az, hogy én már ötvenhat éves múltam, te pedig egyetlen napot sem öregedtél! – ütötte meg tréfásan Axel vállát.*

*– Azt szeretnéd, hogy veled együtt öregedjek? Meg tudom tenni! – simogatta teátrálisan sajgó vállát Axel.*

*– Nem, nem szeretném. Csak azt, hogy még sokáig itt maradj velem… – ölelte át Rien Axel karját.*

*– Örökké! – felelte enyhe pátosszal a hangjában a férfi, mire mindketten nevetni kezdtek.*

*– Még mindig jó veled! – bújt még közelebb Rien.*

*Egy darabig összebújva üldögéltek, hallgatva a kert hangjait, csukott szemmel élvezve a napfényű lámpa melegét. Egy idő után Axel szólalt meg, kivonva magát a lány öleléséből.*

*– Már egy ideje szerettem volna tőled valamit megkérdezni… Bár a társadalmi gyakorlat azt mutatja, annyira nem illendő, vagy nem helyénvaló megkérdezni, de úgy vélem, vagyunk olyan kapcsolatban, hogy megtegyem.*

*Rien kíváncsian húzódott kissé távolabb Axeltől, így már legalább nézhette a férfi még mindig hibátlan arcát. Nem*

*kérdezett vissza, várta, hogy Axel maga folytassa mondandóját.*

*– Ahogy te is mondtad, már ötvenhat éves vagy. Sosem gondoltál arra, hogy családot alapítasz? Tudom, nagyon régen már beszéltünk erről, s akkor nem tartozott az elsődleges céljaid közé, de azóta változhattak a preferenciáid.*

*Rien felnevetett.*

*– A kezdetek óta ismerlek, de még mindig tudsz meglepetést okozni. Egyrészt még mindig úgy beszélsz, mint egy misi. Ezzel nem akarlak megbántani, de tény, hogy valahogy egyszerűbbé kellene tenned a mondataid stílusát – cukkolta Rien Axelt a szokásos szöveggel, de csak hogy időt nyerjen. – A másik pedig az, hogy te vagy a legjobb barátom. Miért lenne szükségem valaki másra is? Azért hívjuk legjobb barátnak, mivel abból csak egy van.*

*– Rien, tudod, hogy nem barátra gondoltam – szakította meg a lány gondolatmenetét Axel.*

*– Tudom, de nekem egy barátra van szükségem. S az te vagy!*

*– Rengeteget tanulmányoztam a témát, s úgy gondolom, egy embernek nem csak barátra van szüksége. Szüksége van egy társra, aki mindig ott van mellette, ha szüksége van rá.*

*– Mint te? – próbálta viccel elvenni a kérdés élét Rien.*

*– Nem, nem így értettem, s ezt tudod jól. Én csak egy hologram vagyok a világodban, ráadásul csupán egy mesterséges intelligencia.*

*– Akivel az elmúlt húsz évben a legszorosabb barátságot sikerült kialakítanom. Pedig sok valódi ember is van körülöttem… – próbálkozott tovább a lány.*

*– Látom, nem akarod megérteni az álláspontomat. Akkor konkretizálom: nem hiányzik számodra a szerelem, az*

*intimitás? – egy pillanatra kényelmetlen csend ereszkedett közéjük.*

*– Tudom, mit akartál mondani – komolyodott el Rien. – Már nekem is eszembe jutott. Szerinted miben több a szerelem, mint az a kapcsolat, ami közöttünk van? Mit érzel, amikor velem vagy?*

*Axel láthatóan elgondolkodott.*

*– Amikor veled vagyok, boldognak érzem magam, egyfajta felfokozott hangulatba kerülök. Mintha a gondolkodás is könnyebben menne. Ilyenkor mindig rád fókuszálok, miközben folyton attól tartok, hogy mindig milyen gyorsan véget ér az együtt töltött időnk. Szívesen érintelek meg, keresem a fizikai közelségedet. Amikor viszont nem láthatlak, akkor sokat gondolok rád, hogy éppen mit csinálhatsz, mivel vagy kivel töltöd az idődet.*

*– Mi ez, ha nem szerelem? – vonta meg a vállát tettetett könnyedséggel Rien.*

*– Feltételezvén, hogy te is hasonlóképpen érzel, ez azt jelenti, hogy szerelmesek vagyunk egymásba? – foglalta össze Axel.*

*– Nem szeretem címkézni a dolgokat, de ha mindenképpen el akarod valahogy nevezni, akkor hívjuk így. Már régen megfigyeltem közöttünk ezeket a viselkedésbeli változásokat, s úgy gondolom, kimondva, vagy kimondatlanul, igen, szerelmesek vagyunk egymásba. Csupán nincs közöttünk testi kapcsolat.*

*Axel a tavat nézte, miközben arra gondolt, milyen csodálatos lenne, ha nem csak a virtuális valóságban lenne teste, s megcsókolhatná ezt a csodálatos nőt. Még sosem csókolt meg senkit, csupán az adatbázisában van belőle rengeteg információ. Átölelné, magához húzná, testük összeérne, majd az ajkaik is találkoznának.*

*– Rien, ezt nem tehetem veled! – mondta határozottan. – Te sokkal többet érdemelsz, mint egy TRI-t, aki csak lefoglalja az értékes idődet, miközben egy igazi kapcsolatot is ki tudnál alakítani. Úgy érzem, csak gátollak ebben. Ha nem lennék, már családod is lehetne. Sajnálom, hogy erre csak most jöttem rá!*

*Rien válasz helyett egyszerűen megölelte Axelt. Volt igazság abban, amit mondott, de az igazság néha túlságosan bonyolult, hogy ilyen egyszerűen meg lehessen fogalmazni.*

*– Nekem viszont rád van szükségem! – mondta végül, fejét Axel vállára hajtva.*

*Néhány pillanatig így maradtak, aztán Axel eltolta a lányt.*

*– De legalább ígérd meg nekem, hogy ha valaki próbálkozik nálad, akkor fontolóra veszed a vele való kapcsolatot.*

*– Megígérem. De ki az, aki próbálkozni merne nálam, miközben mindenki tudja, hogy a legjobb barátom te vagy, a pótapám pedig a nagy Neil Tiranto professzor? – nevetett Rien, miközben teljesen komolyan elgondolkodott azon, amit Axel kért tőle.*

*Ha tudta volna, milyen gyorsan megváltoznak a körülmények… Alig telt el néhány ciklus, amikor Neil Tiranto váratlanul elhunyt. Csupán száztizenhárom éves volt, még tíz–tizenkét évet gond nélkül élhetett volna, de úgy tűnik, ez valamiért nem adatott meg számára. Rien rendkívül szomorú volt, mintha tényleg az apját vesztette volna el. Neil feleségével és fiával együtt kísérték utolsó útjára a nagy öreget, ahol elvégezték a szokásos pirolizációt. A hamvasztási eljárás után csupán egy tömör kis kocka maradt a professzor maradványaiból, amit az özvegye vitt haza. Rengetegen tették tiszteletüket. A Pendulum és a Nestor dolgozói, illetve a Mirra tudóstársadalmának színe-java mind megjelent.*

*Tiranto halálával több változás is járt. Egyrészt pótolni kellett a szakmai veszteséget. Ez természetesen lehetetlen volt, egy olyan koponya, mint Neil, ezer évente egy születik. De kellett valaki. Az Astéria Akadémiai Központtól sikerült egy fiatal tudóst megszerezni, akinek fő profilja a navigációs rendszerek fejlesztése volt. Már több helyen is felhasználták a tehetségét, Rien emlékezett a nevére, ugyanis a tóruszok mobilegységét is az ő programja vezérelte. Nála talán két évvel volt fiatalabb, de akár a Nestor vezetőjeként is el tudta volna képzelni. Rien egyszerűen nem volt vezető alkat. Szívesebben teljesítette a parancsokat, mint kiadta azokat. A Nestor mirrai vezetése viszont nem így gondolta. A döntésük hátterében állítólag az állt, hogy harmincegy évet lehúzott Neil mellett. Nem túl nagy megtiszteltetés, ha csak emiatt javasolták a posztra, de nem tartotta annyira fontosnak, hogy vitatkozni kezdjen a döntésükkel, miközben rengetegen az új kolléga vezetői megbízatását vetítették előre, pedig még meg sem érkezett.*

*Rien úgy döntött, hogy új igazgatóként, neki kell fogadnia a fiatalembert. A következő ciklus első napján bekopogott az új professzorhoz.*

*– Tessék! – szólt ki egy bariton hang az irodából. Rien belépett és egy egészen kellemes látvány fogadta. Az íróasztal mögött egy jólfésült, kedves arcú férfi mosolygott a belépő Rienre.*

*– Rien Tenan vagyok, a Nestor vezetője – mutatkozott be a férfinek. A haja egy kicsit Axelére emlékeztette, kicsit sötétebb, de hasonlóan rakoncátlan volt, mint az övé.*

*– Tudom, ki ön, fáradjon beljebb. Ral Keldor vagyok, az új munkatárs! – mutatott az egyik székre.*

*– Nem haragszol, ha inkább tegeződünk? Mégiscsak együtt fogunk dolgozni – kérdezte a férfit, miközben az tűnt fel, hogy*

*azért nem olyan kellemesen melegbarna, mint Axelé. Keldor professzoré – amennyire a fényviszonyok alapján meg tudta állapítani, valahol a halványkék és a világosszürke között volt.*

*– Nem, dehogy. Nagyon köszönöm! Mi szél hozott?*

*– Hm. Kezdjük a kellemetlenebb részével. Tudom, hogy amikor felkértek a feladatra, szóba került a Nestor vezetői pozíciója is. Sajnálom, hogy nem te kaptad. Én nem vagyok annyira oda érte, de így döntöttek a fejünk felett. Tudod, ez inkább politika, s nem a tudásról, a teljesítményről szól.*

*– Remélem, nem ez volt az egyetlen dolog, ami miatt meglátogattál – mosolygott Keldor professzor barátságosan. – Hidd el, tökéletesen megértelek! Én sem vagyok igazán jó vezető alkat, valószínűleg nem kedveltem volna a vele járó feladatokat. Különben is, én csak most érkeztem, te pedig már sok-sok éve dolgozol itt.*

*– Rosszul tudom, hogy az akadémián egy húszfős csoportot vezettél?*

*– Azért egy húsz fős apró csapat nem egy több tízezer fős állomás. Nem lehet a kettőt összehasonlítani – mosolygott bátorítóan a férfi. Úgy tűnt, nem okozott neki traumát, meglepően jól fogadta, hogy „csak" egy beosztott lett.*

*– Igazad van, de megnyugtatlak, hamarosan itt is lesz csoportod! Nem maradsz ki semmi jóból! – A férfi mosolya Rient is hasonló vidámságra késztette. Úgy tűnt, Ral egy laza, kedves fickó, akit ugyanúgy inkább a szakma érdekelt, mint a hatalmi pozíció. Ez máris szimpatikussá tette. – Mit szólnál, ha ma eljönnék érted ebédidő környékén és együtt megmutatnám először az ebédlőt, majd ahogy időnk engedi, bemutatom neked az állomás nevezetességeit.*

*– Ó, azt megköszönném! Nem is reméltem, hogy az egyébként mogorva professzorok között ilyen kedves kollégák is lesznek. Ezzel jelentősen megkönnyíted a*

*beilleszkedésemet. Ezt csak neked árulom el: nem vagyok valami jó a kapcsolatteremtésben – húzta el a száját Ral, mintha ez egy kellemetlen vallomás lett volna, de Rien megnyugtatta.*

*– Nyugi, ezzel nem vagy egyedül. A tudósok egyébként általában nem népszerű emberek, de szerintem ezt már te is megtapasztaltad. Akkor? Ebéd előtt keresni foglak!*

*– Ezzel megmentesz egy kellemetlen szituációtól. Köszönöm neked, Rien Tenan! – mondta Ral, s elegánsan meghajtotta a fejét.*

*Rien mosolyogva viszonozta a gesztust és visszament az irodájába.*

*Neil irodája hatalmas volt, talán ez volt az egyik ok, ami miatt nem érezte jól magát benne. Amikor még a professzor élt, Rien rengeteget volt itt, de akkor más volt a helyzet. Vagy a bent lévő eszközökön dolgozott, vagy egyszerűen csak hallgatta Neil eszmefuttatását a legújabb megatórusz fejlesztésekről. Még emlékezett arra, amikor valamikor az elején, először kipattant az öreg agyából a hatalmas monstrum ötlete. Kétszázmillió ember egy űrállomáson! Már az elgondolás is merész volt, hát még a megtervezése! Évekig ültek egymás mellett, futtatva a szimulációkat, de nagyon nehezen haladtak. Már majdnem feladták, mindig baj volt valamivel. Vagy az anyaghasználattal, vagy a technológiával, az elektronikával, a navigációval, az erőtérrel, az energiaellátással… Egyszerűen nem akart összejönni. Aztán egyik reggel Neil izgatottan rohant be Rien irodájába és rángatta át magához.*

*– Megoldottam, megoldottam! – hajtogatta, miközben bekapcsolta a szimulációs egységet. Már a szimuláció végeredménye látszott a képernyőn, ahol egyetlen piros színű*

*jelzés sem volt… Tényleg megoldotta! Állítólag éjjel felriadt és otthonról elindította a szimulációt. Rien nem csodálkozott rajta. Akinek egész nap csak a munkán jár az esze, annak az álmai sem szólnak másról – ezt már ő is megtapasztalta.*

*Gondolatai Axelre terelődtek, szívesen beszámolt volna neki az új kollégáról, aztán inkább elvetette a dolgot. Kissé kínosan érezte magát, amikor rájött, hogy elpirult. No nem azért, mert elpirult, inkább az oka volt a kellemetlen érzet alapja: szimpatikusnak találta Ralt. Eszébe jutottak Axel mondatai, aki egyértelműen állást foglalt a kapcsolatukról. Nem mintha többet akart volna tőle a barátságnál – bár hazudna, ha azt mondaná, nem jutott eszébe – de megértette Axel álláspontját. Igaza volt, hogy túlságosan kötődni kezdtek egymáshoz, ezzel pedig szinte egyértelműen kizárták Rien bármilyen szorosabb, intimebb kapcsolatát. Megígérte, hogy nyitva tartja a szemét, s íme. Szinte hallotta, ahogy Axel mosolyogva magyarázza azzal a hivatalos hangjával, hogy nem azért vette észre Ralt, mert ő az első szimpatikus ember a környezetében, hanem mert végre esélyt ad a körülötte dolgozó fiatalembereknek. „Rien, nem a környezetedben történt a változás, az inkább odabent zajlott!" – mutatott volna kecses, nőies mutatóujjával Rien mellkasára. És valószínűleg igaza is van. Emlékszik, próbálta a beszélgetést könnyedén venni, nem mutatni Axelnek, mennyire megérintette a téma. Viszont egy picit úgy érezte, mintha elveszítette volna barátja egy részét, azzal, hogy tisztázták a közöttük levő kapcsolatot. Az a kellemes feszültség, ami egy férfi és egy nő között fennáll, most eltűnt. Nem az érzések változtak meg, hiszen ugyanúgy szeretik egymást, csak mintha némi energiát veszített volna a kapcsolat. Aznap éjjel alig aludt. Újra és újra átgondolta Axel mondatait, s tiszta szívéből egyetértett vele, mégis… Mégis,*

*mintha a rejtély, a titokzatosság, a kapcsolat fűszere kissé megfogyott volna.*

*Kopogtattak az iroda nyitott ajtaján, Ral volt az.*

*– Ó, bocsáss meg, Ral, teljesen beszippantott a munka! – csapott a homlokára Rien, ahogy meglátta a férfit és ráadásul lassan az ebédidő végén jártak.*

*– Semmi gond, csak nekem már jelzett a gyomrom – düllesztette ki nemlétező pocakját Ral.*

*– Tényleg ne haragudj, máris mehetünk – mondta Rien, miközben kilépett az aktuális projektből és lezárta a számítógépet. Az első közös ebédjük lett volna, erre máris elrontja. A férfi illedelmesen előre engedte az ajtóban, s elindultak az étkező felé. Mint minden étkezde, ez is inkább indusztriális kialakítású volt. Nem volt szükség cicomára, csodálatos étkészletre. Rien előre ment, fogta a tálcát és beállt a sorba. Még négyen voltak előttük, így volt idejük tanulmányozni a menüt, amelyben három választási lehetőség volt. Mivel Rien dekádonként egyszer vagy maximum kétszer evett húst, most a zöldséges menüt választotta. Ral a húsos ételt vette el, majd leültek az egyik asztalhoz.*

*– Nem eszel húst? – mutatott Rien ételére, amikor hozzáfogtak az ebédhez.*

*– Ritkán… Nem arról van szó, hogy nem szeretem, de éppen elég alkalmanként. S te? Ugye, tudod, hogy ez műhús?*

*– Persze, tudom. Ahogy láttam a statisztikákat, már több a mű, mint az igazi hús. Olcsóbb, nincs vele annyi probléma, mindent tartalmaz, amit kell. Egyébként az élelmiszerkockákkal sincs bajom, amit az állomáson készítetek.*

*– Ó, kóstoltad őket? – nézett meglepve Rien.*

*– Persze, benne voltunk a Mirrán az egyik tesztelő – vagy ahogy hívták őket: kóstoló – csapatban. Az első néhány sorozat…*

*– …konkrétan ehetetlen volt! – fejezte be Ral mondatát Rien. A kelleténél kicsit hangosabban robbant ki belőlük a nevetés, emiatt néhányan feléjük fordulva ingatták a fejüket.*

*– Na most jól megjegyeztek! – húzta össze magát Ral. – Az első napomon szépen bemutatkoztam!*

*– Ne foglalkozz velük, csak irigykednek! – nevetett már sokkal halkabban Rien. – Nézz körbe! Pár embert leszámítva, mi vagyunk itt a legfiatalabbak, pedig már mindketten az ötvenes éveink közepén járunk.*

*– Azt hittem rólad, hogy a negyvenes éveid végét taposod – nyílt nagyra Ral szeme.*

*– Fiatalember, két teljes évvel vagyok idősebb önnél! – emelte fel mutatóujját Rien, miközben viccesen összehúzta a szemöldökét, mint egy vénasszony. Ezen megint mindketten vihogtak egy sort, mint a kamaszok.*

*Ebéd után sétálni indultak. Rien megmutatta az állomás összes nevezetességét, amit érdemes volt megnézni. Hiába laktak legalább huszonötezren a Nestoron, inkább a funkcionalitás, mint a szépség számított. A labor közelében volt néhány kellemes bár, két filmszínház, s négy edzőterem.*

*– Megiszol velem egy kávét? – kérdezte hirtelen Ral, miközben egy hangulatos kávézó mellett sétáltak el.*

*– Ó, igen, az jólesne! – válaszolta Rien kissé zavartan. Nem is emlékezett, mikor volt az, amikor valaki elvitte egy kávézóba. Axellel nem szoktak ilyen helyekre járni, vagy ha igen, akkor a komján beszélgetnek, miközben Rien a szendvicsét rágcsálja, vagy a vacsoráját majszolja.*

*A kávé mellett Ral régi munkahelyéről és néhány projektjéről volt szó elsősorban, Rien megfigyelte, hogy a férfi szívesen beszél magáról. „De melyik pasi nem?" – mosolygott, miközben az egyik régebbi kutatásról volt szó.*

*– És akkor ott álltunk, az egész csapat, és vártuk, hogy a szimuláció végül kidobja az eredményt. És tudod, mi történt? – mondta, miközben közel hajolt Rienhez, mintha egy nagy titkot osztana meg vele. Rien ragyogó szemmel hallgatta, s nemet intett a fejével. – Nos, kiderült, hogy az egyik képletben egy nullával több szerepelt, mint kellett volna. Az egész napi munkánk ment a kukába. Kénytelen voltam az egész kódot átrágni az éjszaka során, de legalább megtaláltam az elírást és másnap már a megfelelő eredményt kaptuk.*

*– Örülök, hogy megszereztünk a Nestor-projektekhez. Ilyen koponyákra mindig szükségünk van, ha a Pendulumot meg akarjuk előzni! – Rien viccesnek szánta a kijelentést, de Ral kapott az alkalmon.*

*– Tudom, hogy a Pendulumon ott van Dalan, de mi együtt jobbak leszünk nála! Most már itt vagyok nektek én is! – düllesztette ki a mellét. Rien jót nevetett a kolléga önbizalmán, remélte, hogy tényleg olyan jó a szakmában, ahogyan többen állították. A férfi folytatta.*

*– Tudod, Rien, azért én is utánanéztem ám a szakmai múltadnak. És azt kell mondjam, igazán lenyűgöz, ahogy dolgozol. A tudásod, a szenvedélyed, a kitartásod… Nem sokan mondhatják el magukról, hogy harminc éve szolgálják az egyik legkomolyabb célt, s micsoda eredményeket értél már el!*

*Rien elpirult, miközben jólesett neki a dicséret.*

*– Azért ne feledjük el, hogy végig a nagy Neil Tiranto árnyékában dolgoztam. Ő pedig egyértelműen zseni volt – válaszolta szerényen, de komolyan is gondolta. – Neil*

*megteremtette az alapokat, nekünk már csak az ő nyomait kell követnünk és minden rendben lesz.*

*– Szerintem alulértékeled magad! Biztosan nagyon okos volt Tiranto, de nélküled nem érte volna el ugyanezeket az eredményeket – kötötte az ebet a karóhoz Ral. Rien elgondolkodott a hallottakon, s valahol igazat kellett adnia Ralnak.*

*– Így még sosem gondolkodtam el rajta… Én is rengeteget hozzátettem a projektekhez. Egyszer majdnem az életem is rámént! – kottyantotta el, majd azonnal rájött, hogy ezt fölösleges volt mondani. Erről nem a projekt vagy Neil tehet, hanem a legjobb barátja.*

*– Mi történt? – nézett rá meglepetten Ral.*

*– Semmi izgalmas… – Rien látta, hogy ebből nem tud kibújni. – Még 5907-ben történt, alig tíz éve dolgoztam a Nestoron. Egy technikai probléma miatt történt egy robbanás. A vákuum majdnem kiszippantott az űrbe, de még időben bezárult az erőtér.*

*– Még hogy nem izgalmas! Tényleg nagyon keveset gondolsz magadról, de ennek itt a vége! Nem engedem, hogy a Nestor kutatóállomás vezetője másodrangú tudósnak tartsa magát, aki csak „besegít" a projektekbe.*

*Rien nem tudott megszólalni. Ral egészen más szemszögből látta őt, mint eddig bárki. Nézte a férfit, ahogy az lelkendezve dicsőítette őt, mint a „Nestor óriását", aki nélkül a mirraniták még mindig a Mirrán küzdenének az egyre fokozódó természeti csapásokkal. Axelre gondolt. El fogja neki mondani, hogy van egy nagyon kedves férfi, akivel szívesen tölti az időt, akivel jól érzi magát. Vajon lehet féltékeny egy TRI?*

# VIII.

Tia csendben ült az apró nappaliban. Lio és Elia visszamentek a Mirrára, mindkettőjüknek dolgozniuk kellett. Dela és Kaly, az unokák a Nestoron dolgoznak, szinte minden második, harmadik nap benéztek a pirolizáció óta. Gyönyörű kort ért meg Met, s egész élete olyan munkával telt, amely milliók életét menti meg, vagy teszi könnyebbé. Ez a gondolat éltette Tiát, ezt morzsolgatta magában, miközben fejét lehajtva kapargatta hüvelykujjának körmét.

Halk kopogás hallatszott, valószínűleg Ento érkezett meg. Tia nehézkesen felállt, s átment a még kisebb előszobába. Még nem pakolta el Met holmijait, valahogy nem volt elég ereje hozzá. A félsötét helyiségben még mindig ott lógott a fogason Met könnyű kabátja, amit az utolsó években folyamatosan magán viselt. Mielőtt kinyitotta az ajtót, szeretetteljesen végigsimította a felöltőt és elmosolyodott.

Tényleg Ento volt az.

– Szia, Tia! Hoztam egy kis édességet – nyújtotta át a dobozkát, benne a felesége által sütött teasüteménnyel. – Kalia puszil, legközelebb ő is átjön. Sajnos, hirtelen behívták a kórházba.

A kórház említésére Tia egy pillanatra megállt, majd egy mély sóhaj kíséretében letette a dobozt a nappali egyetlen asztalára, az átlátszó dobozban pihenő szürke pirokocka mellé.

– Köszönöm, drága Ento. Mindkettőtöknek – és hellyel kínálta a férfit. Egy rövid ideig csak csendben üldögéltek. Ento a kockát nézte, ennyi maradt a legkedvesebb barátjából. De nem, ez nem igaz. Met nemcsak a csont és bőr, ami a végén maradt belőle, nem ez a maroknyi anyag, hanem az a

csodálatos százhuszonhárom év, ami alatt olyan sokat adott a Mirrának. Valószínűleg Tia is a kocka hatása alá került, de egy perc alatt összeszedte magát.

– Bocsáss meg, egy kicsit még szétszórt vagyok. Hozhatok neked egy kávét? Vagy vizet, valami frissítőt? – s a konyha felé indult.

– Ne fáraszd magad, semmire sincs szükségem! – legyintett Ento. – Csak látni akartalak.

– Ugyan, még kiválóan mozgok ahhoz képest, hogy hamarosan én is betöltöm a százhuszonhármat. És ha már úgyis eljöttem idáig…

– Jó, akkor egy kávét kérek. Rámfér… – legyintett Ento. – Hogy viseled?

– Úgy érzem, mint aki elveszítette a lelke egyik felét. Nagyon hiányzik! – válaszolta, miközben egy tálcán két kávét tett le az asztalkára, a teasütemény mellé. Kézfejével letörölte a legördülő könnycseppet erősen barázdált arcáról, majd mindkét kávéba beletett egy-egy cukrot és az egyiket Ento elé helyezte. Mielőtt visszahúzta a kezét, Ento megfogta és a szemébe nézett.

– Tia, tudd, hogy itt vagyunk neked. Nem vagy egyedül!

Tia keserűen elmosolyodott, hálásan nézett a férfira.

– Ebben sosem kételkedtem és nem tudom megköszönni, amit az utóbbi néhány évben Metért és értem tettél, tettetek.

– Ezt teszik a barátok. – Ento lágyan nézett a nőre. Tia még mindig gyönyörű volt, az egyre mélyülő ráncok csupán azt mutatták, hogy sokat élt.

– Egy dolgot sajnálok csupán: hogy nem érte meg a Celestion indítását. Az egész életét annak a hajónak szentelte. És most, egy ciklussal a start előtt… – elcsuklott a hangja a fájdalomtól.

Ento átnyúlt az asztalon és finoman megszorított a nő kezét.

– Sajnálom! Tudom, mennyire fontos volt ez Met számára. De attól, hogy nem érte meg, ugyanúgy fontos része volt a Celestion és az azt követő összes hajó megépítésében. Emberek millióinak biztosította a biztonságot, illetve egy új élet reményét – vigasztalta Ento a kesergő Tiát. – Pár nap és megindul a beszállás. És természetesen 6-1-10-én várunk a laborban, onnan fogjuk végignézni a történelmi jelentőségű indítást.

Tia bólintott és megpróbált mosolyogni. Tudta, hogy már semmi sem lesz olyan, mint eddig. Bármilyen élményeket tartogat még számára az elkövetkező néhány év, rengeteget veszít fényéből, hogy nem tudja megosztani élete szerelmével.

Ento visszatért a laborba. Negyvenhárom nap. Már csak ennyi van hátra és a Mirra történetében először indul el csillagközi űrhajó az ismeretlenbe. Persze ez így nem igaz: nem ismeretlen az Enali és az odavezető út. Az elmúlt száz év alatt mást sem csináltak, csak feltérképezték az út minden kilométerét, előre beállítottak minden paramétert, lefuttattak minden szimulációt, így már csak el kell indítani a járművet és hátradőlni. A hajón mindenki aludni fog, kivéve a vezérlő mesterséges intelligencia, amely milliónyi paramétert figyel majd folyamatosan. Ha bármi történne, eltérést észlelne az előre programozott adatoktól, azonnal felébreszti a felelősöket, akik döntenek a további feladatokról. Remélhetőleg, erre nem lesz szükség, s csak az Enali körpályáján indul el a valódi, tervezett ébresztési folyamat.

Ral Keldor lépett az asztalához.

– Ento, mikor zárjuk le a Celestion vezérlőfelületét?

– A beszállás első napján már nem módosítunk semmit. Tudtommal már egy dekád óta nem változtattunk a protokollokon. Valamit szeretnél ellenőrizni?

– Tudod, milyen vagyok. A navigáció az a rendszer, amit sosem lehet befejezni, legfeljebb abbahagyni.

– Ha szükségét látod, a mai, holnapi napon még belenyúlhatsz, de nagyon figyelj a metódusok output paramétereire, nehogy valami olyat módosíts, amit befolyásolja a többi eljárást. De minek mondom, te jobban tudod ezeket, mint én! – nevetett Ento. Ral eddig is kifogástalan munkát végzett, de mint vezető, Ento automatikusan sorolta a figyelmeztetéseket a módosítások veszélyeire. Ral együtt nevetett vele.

– Persze, nem először csinálok ilyesmit. Még ma ránézek a biztonság kedvéért – mondta és a terminálja elé ült. Megnyitotta a folyamatot. A háromszáz fényév minden kilométere meg volt tervezve. A hajó elemelkedik az indítóállomásról, irányba fordul, majd gyorsítani kezd. A gyorsítási folyamat fél évig tart, amely során a fénysebesség 47%-ra növekszik a sebessége. Kivetítette az indulás állapotát. A Pendulum harmincezer kilométer magasan van a Mirra fölött, amely normál sebesség esetén legalább egyórányi távolságot jelent. A Celestion a Sillához képest épp az ellenkező irányba indul el, majd szépen kiemelkedik a bolygók pályaívéből és elindul a Petta – az utolsó bolygó – irányába, hogy elhagyja a rendszert. A fantasztikus filmekben ez általában úgy történik, hogy a hajó meglódul, s máris a naprendszer peremén jár. A valóságban ez bizony majdnem három ciklust vesz igénybe, még akkor is, ha folyamatosan gyorsul a hajó.

Ral csak egyetlen adatot írt át: az indítási azimutot, azaz a hajó startszögét, amelyre az a kilövés után közvetlenül beáll.

Gondosan bezárta az adatbázist, majd eltüntette utolsó műveletek nyomait a naplófájlokból.

„Az utolsó nap!” Ento izgult. Be kellett vallania, izgult. Elvileg mindent kiszámoltak, minden létező szimulációt lefuttattak, minden eshetőségre felkészültek, mégis izgult. Már csak egyetlen lépés volt hátra, amivel lezárja a hajó minden hozzáférését, egy utolsót leszámítva: az indítási parancsot. Ez a protokoll csakis hozzá tartozott, nem is nagyon beszélt erről senkinek. A projektvezetés szerint erre azért van szükség, hogy valaki felelősséggel lezárja a projektet. Ez a gombnyomás lesz az utolsó, kimondottan a Pendulum felelősségébe tartozó lépés, s ezt Entónak kell megtennie. Hatalmas felelősség, mindamellett a legnagyobb dicsőség is. Ento nem szaladt el egyik elől sem, egészséges módon tisztában volt a képességeivel. Tudta, hogy a P5 csapata olyan tetteket hajtott végre, amelyek nélkül csupán széttárt karokkal várnák a Mirra pusztulását. S most, amellett, hogy a Neil–Tenan-féle megatóruszokra mindenkit fel tudnak hamarosan költöztetni, legalább százmillió mirrai indulhat el egy teljesen idegen naprendszer felé, hogy kolonizáljon egy új bolygót. Holnap húszmillió ember kezdi meg 638 éves útját. Megint eszébe jutott, hogy ha fiatalabb lenne… De nem volt. Ráadásul már lánya, Lerna sem akar elmenni, pedig ő még csak hatvankét éves. Férjével úgy döntöttek, hogy vagy a Mirrán maradnak amíg lehetséges, vagy legvégső esetben felköltöznek az egyik megastruktúrára, Tinnel együtt. Tin, a fiuk még csak huszonhárom éves, egyelőre arra megy, amerre a szülei. Aztán ki tudja, húsz–huszonöt év múlva, amikor a második hajó elindul, hogyan fog dönteni…

Kalia lépett ki a hálószobából. Hosszú, fehér hálóing volt rajta, amelybe beleolvadt majdnem derékig érő, hófehér hajfonata. A bal karját szorongatva kibotorkált a konyhába, s ivott egy pohár vizet. Megnézte a komját, még néhány perc volt hátra a napból, de feltételezte, hogy Ento még mindig a dolgozóban üldögél. Joggal. Nem ez lett volna az első eset, hogy valamikor hajnalban bújik csak hozzá, aztán néhány órányi intenzív alvás után máris nekikezd a következő napnak. Viszont a holnapi a legfontosabb nap Ento egész életében. Elindul a Celestion!

Finoman bekopogott a dolgozóba, majd a dörmögésre halkan besurrant az ajtón. Nem tévedett, Ento ott ült az asztal mögött, a hajó képe kivetítve, s rajta a visszaszámláló. Még több mint hét óra az indulásig. Ento mosolygott, Kalia pedig odaállt mellé, hogy jobban lássa az időzítőt.

– Elaludtad? – kezdte masszírozni Ento felesége karát, látva, hogy folyamatosan megfeszíti. Kalia bólintott és elernyesztette az izmait, élvezte a törődést.

– A lezárás? – kérdezte röviden. Most Ento bólintott, jelezve, hogy a lezárást várja, amikor majd megnyomja a gombot, lezárva a Celestion külső hozzáférését. Már csak egyetlen perc volt hátra. Kalia odahúzott egy széket és fejét Ento vállára hajtva várta a számláló váltását. 6.99.99 és számolt visszafelé. Ento megnyomta a gombot a kijelzőn. Visszajelzésként megjelent egy üzenet: „Amnae-projekt, Celestion. Projekt zárása, hozzáférések megvonása, átadása Celestion vezérlésnek.” – innentől kezdve már csak a Celestionról lehetett a hajót irányítani. Kalia megölelte Entót.

– Hős vagy! – mondta büszkén és egy puszit nyomott az arcára. – De most már gyere aludni!

# IX.

*– Féltékeny? Természetesen ismerem a szót, és sejtem is, milyen jellegű érzésről van szó, de nem, nem vagyok féltékeny. Féltékeny lehet az, aki saját magában vagy a párjában bizonytalan, önértékelési problémái vannak, esetleg birtoklási ösztön vezérli, és még ezer okot tudnék megnevezni, amely egyike sem jelent meg nálam. – Axel teljesen nyugodt és mosolygós volt, mint mindig.*

*– Semmiféle érzésed nincs ezzel kapcsolatban? – Rien kicsit csalódott volt, de próbálta nem mutatni.*

*– De igen! Féltelek! Egy teljesen új helyzetben vagy, és tudom, hogy a kapcsolatteremtési képességeid nem túlságosan fejlettek.*

*– Mindig szerettem az őszinteségedet… – nevetett fel Rien.*

*– Tudom. És tudod, hogy igazam van. Vigyáznod kell magadra, bár azt is tudom, hogy mindenkinek meg kell tapasztalni a legmagasztosabb, de egyúttal a legkegyetlenebb érzelmeket is – ez a fejlődés útja. De mesélj nekem Ralról, kíváncsi vagyok, kinek a gondjaira bízom legkedvesebb barátomat – és átölelte Rien vállát.*

*– Nos, picit fiatalabb nálam – próbálta felidézni a férfit, maga elé merengve. – Barna haja van, hasonlóan nagy mennyiségű és kezelhetetlen, mint a tied. Világoszöld, barátságos szemű, már megjelentek az első ráncok a homlokán és a szeme körül. Mindig borostás, nem szereti a szakállt. Szívesen jár edzőterembe, szórakozni már kevésbé.*

*– Tudod, hogy nem a kinézete érdekel… Azt látom a Nexus adatbázisában.*

*– Rendben, rendben! Lássuk csak… Gondoskodó alkat, folyton figyel rám, mintha én lennék számára a legfontosabb*

*dolog a világon. Lesi minden gondolatomat, szinte hamarabb tudja, mit szeretnék, mint saját magam. Rendkívül udvarias és előzékeny, sosem múlik el egy nap anélkül, hogy valamilyen kedves gesztussal vagy bókkal nem lepne meg. Mindenben megerősít, ami segít abban, hogy pozitívan lássam a világot. Vicces és ötletes, a humorérzéke gyakran felvidít még a legborúsabb napokon is. Az éles elméje és a kreativitása gyakran ragyog át a beszélgetéseinkben, ami valódi örömforrás számomra. Emellett kiváló szakember a területén – szintén nem utolsó szempont vele kapcsolatban. – Rien úgy belelendült Ral dicséretébe, hogy szinte alig tudott leállni. Axel mosolyogva hallgatta, valahol örült neki, hogy legkedvesebb barátja egy ilyen hús-vér emberre lelt.*

*– És még én vagyok terjengős… – mondta viccesen, amikor Rien észrevette az egyre szélesebb mosolyt.*

*– Már lassan egy ciklus óta dolgozik nálunk, s minden nap találkozunk. Együtt ebédelünk, közös projektben veszünk részt éppen. Nem csoda, hogy egyre jobban megismerem.*

*– Nekem csak a te boldogságod fontos. Azért kérlek, hogy figyelj oda, próbáld néha külső szemmel látni magatokat.*

*– Erre itt vagy te! S ne hidd, hogy emiatt kevesebbet leszünk együtt! Mindent el fogok neked mesélni. Jó, mindent, amiről tudnod kell – kacsintott Rien és Axel vele együtt nevetett.*

*Ral teljesen kikelt magából, Rien először látta dühösnek. Szeméből eltűnt a mosoly, homlokán a ráncokat nem a vidámság, hanem a harag rajzolta.*

*– Nem gondolhatja, hogy majd helyette itt maradok és elvégzem a feladatot, amit neki kellett volna megcsinálnia tegnapra!*

*– Mi történt? – Rien próbálta lecsillapítani, de Ral úgy viselkedett, mintha ott sem lett volna. Csapkodott, és a papíralapú dokumentációt szanaszét dobálta az asztalon. Végre aztán leült és nagy nehezen megszólalt.*

*– Ki nem állhatom az olyan kollégákat, akik nem végzik el a saját feladatukat. Nem véletlenül dolgozunk csapatban, ha valaki csak egyetlen folyamattal nem halad, a többieket is hátráltatja – dühöngött maga elé.*

*– Beszéljek valakivel? – Rien megfogta Ral kezét, de az elhúzódott és egészen hidegen válaszolt.*

*– Meg tudom oldani. Az én csapatom.*

*– Rendben, de tudod, hogy ha segítség kell…*

*– Nem kell! – csattant fel Ral, majd sokkal visszafogottabban folytatta. – Nem haragudj, tényleg felmérgelt az az idióta Verin.*

*– Nyugi, Kala meg fogja oldani – simogatta meg a férfi karját Rien. – Még sosem maradt el semmilyen fontos dologgal. Nem lehet, hogy túl kevés időt kapott a feladatára?*

*– Tudom, mennyi időbe telik egy ilyen egyszerű feladatot elvégezni. Csak néhány számításról volt szó. – Ral már csak dohogott, láthatóan kezdett elszállni az előző dühe.*

*– Ne magadat vedd alapul! Nem mindenki olyan tökéletes, mint te! – nevetett Rien, hogy oldja a feszültséget.*

*– No, igen, szegény Verin nem állt kétszer sorba, amikor az észt osztogatták…*

*– Ne mondj ilyet, Kala okos nő. Megkérdezted, hogy miért késik? Lehet, hogy valami problémája van. Vagy nem volt minden utasítás egyértelmű számára.*

*– Ugyan, a feladatot akkor is el kell végezni, bármilyen problémája van. Ha meg nem érti, amit mondok, akkor nem itt a helye! – Úgy tűnt, Ral nem viseli jól, ha a vezetői*

*képességét, vagy a szakmai hozzáértését bírálja valaki, ugyanis a hangja ismét felerősödött.*

*Rien nem forszírozta tovább a problémát. Biztos volt benne, hogy Ral megoldja, de azért valami szöget ütött a fejébe, amit már többször is észrevett nála. Először csak azt gondolta, hogy egy rossz habitus, vagy figyelmetlenség, de Ral nem figyelmetlen, sőt, rendkívüli módon kontrollált. A mirrai szokások szerint egy emberre többféle módon lehet hivatkozni, függően attól, hogy milyen viszonyban vagyunk vele. Ha egyáltalán nem ismerjük, akkor a teljes nevét mondjuk: Rien Tenan. Ez egy semleges megszólítás, semmilyen felhangja nincs. Ha nem közvetlen a kapcsolatunk, akkor a családnevén is megszólítható, ebben az esetben mögé kell tenni egy kijelölő jelzőt, ami az esetek 99%-ában a foglalkozása, titulusa: Tenan igazgató, Tenan professzor, kolléga, előadó, szakértő, tanácsadó, vagy csak egyszerűen polgártárs. Az utolsó esetben pedig a közvetlenséget mutatja, ha valakit a keresztnevén szólítanak, ez kölcsönös megegyezés kérdése. Egyetlen dolog viszont kimondottan illetlenségre utal: ha valakinek a családnevét önállóan használják. Ral sokszor hivatkozik „Dalanra", „Tirantóra", a titulusaikat elhagyva. Neillel kapcsolatban ez kimondottan rosszul esett Riennek, de mindig meggyőzte magát, hogy csak egy véletlen elszólásról van szó. Kala Verin közvetlen munkatárs, a Kala megszólítás tökéletesen megfelelő lenne, de a Verin önmagában… Ez a „felfedezés" kissé kényelmetlenül érintette Rient, de belegondolva még kellemetlenebb lenne erről Rallal beszélni, felemlegetni egy olyan dolgot, amit a gyerekek még kisiskolás korukban megtanulnak.*

*Az ebédnél Rien számára úgy tűnt, hogy a férfi sikeresen lecsillapodott, fel sem merült a reggeli incidens. Ral a*

*megatóruszok navigációs hatékonyságának növeléséről beszélt, Rien egy idő után észrevette, hogy nem köti le a téma, elkalandozott egy pillanatra.*

*– Szólj, ha untatlak! – Ral azonnal észlelte, hogy már nem ő van a középpontban. Mondata nem volt számonkérő, inkább tréfásan vetette közbe két falat között.*

*– Nem, bocsáss meg, dehogy untatsz! Eszembe jutott, hogy beszélnem kellene Kalával – bökte ki, ami a fejében volt. Ral arca láthatóan elsötétedett, a villája megállt a levegőben.*

*– Miért kellene vele beszélned? Az én csoportomba tartozik, majd én megoldom a problémát, ami vele kapcsolatos – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.*

*– Viszont mindenért én vagyok a felelős, mint a Nestor vezetője… – húzta elő Rien a „főnök-kártyát".*

*– Á, szóval nem bízol bennem? – tette le az evőeszközt. – Ezt mivel érdemeltem ki, „főnök"? – nyomta meg az utolsó szót.*

*– Nem kell ezt ennyire magadra venned, csupán szeretném, ha Kala is érezné egyrészt azt, hogy odafigyelek rá, másrészt, ha valami problémája van, arról tudnom kell nekem is – az egész projekt azon múlik, mennyire tudunk együtt dolgozni.*

*– Aztán majd azt fogja gondolni, hogy felnyomtam a vezetésnek. Biztosan be akarsz feketíteni a közvetlen kollégáimnál? – Ral hátradőlt a széken, s összefonta karját maga előtt.*

*– Túlreagálod! De ha nem akarod, nem beszélek vele. Viszont akkor neked kell megoldanod a problémát – fejezte be Rien a témát, s tovább folytatta az evést. Ral egy darabig még szótlanul nézte a lányt, mintha azon gondolkodna, mit*

*válaszoljon, aztán végül inkább ő is csendben elfogyasztotta az ebédjét.*

*Délután Ral a Mirrán, egy alprojekt értekezletén vett részt. Már ebéd után elindult a Nestor saját siklójával, így Riennek volt egy kis ideje, behozni lemaradását az adminisztrációban, de folyamatosan elkalandozott, a déli, rövid epizódon jártak a gondolatai. Kopogás zökkentette ki, Kala volt az, a nap folyamán többször emlegetett ifjabb, navigációs programozó.*

*– Bejöhetek? – kérdezte félénken.*

*– Kala! Bármikor nyitva áll az ajtóm! – mutatott meglepetten az egyik székre Rien. – Miben tudok neked segíteni?*

*– Nem tudom, hallottál-e a szakmai összetűzésünkről Keldor professzorral? – kérdezte Kala feszengve.*

*– Csak éppen magát a tényt. Mi történt? – Rien is leült, minden figyelmét Kalának szentelve.*

*– Majdnem egy dekáddal ezelőtt kaptam egy feladatot. Nem nagy szakmai kihívás, de én vagyok a legfiatalabb a csapatban, megértem. Pályaíveket kellett összeállítanom a szimulációk számára, különböző tolóerők figyelembevételével. Tudom, hogy határidőt kaptam, s az én hibám, hogy nem jeleztem előre.*

*– Mi történt?*

*– A Mirrára kellett utaznom. Baleset történt… – Kala szeméből legördült egy könnycsepp. – A szüleim szektorát elmosta egy hirtelen jött szökőár. Mindketten odavesztek. – A lány lehajtott fejjel próbálta könnyeit visszatartani.*

*– Kala, nagyon sajnálom. Mikor volt a pirolizáció?*

*– Két napja. Üzentem Keldor professzornak, hogy szükségem lenne még néhány napra, hogy elintézzem az*

*ügyeket, de elutasította. Azt mondta, a munka az első, sok ember élete múlik azon, amit csinálunk. Így tegnap visszajöttem, de már nem volt időm befejezni a számításokat a szimulációhoz. Így most minden csúszik. Miattam! – mondta, miközben megindultak a könnyei. Rien a saját szüleire gondolt. Biztosan neki sem a munka lenne az első, ha vele történne valami hasonló. Átült Kala mellé és bátorítóan átölelte a vállát.*

*– Egy jól működő csapatban senki sem nélkülözhetetlen néhány napra. Azt a feladatot bárki el tudja végezni. Ráadásul ahogy az ütemtervet ismerem, nem vagytok semmivel sem elkésve. Természetesen megértem Keldor professzort is, hiszen várta az adatokat, hogy elindíthassa végre a szimulációt. Majd beszélek vele, biztosan nem lesz semmi probléma. Ha pedig szükséged van néhány napra, nyugodtan szólj neki.*

*Kala rázta a fejét.*

*– Nem, inkább nem! – mondta riadtan.*

*– De hát Keldor professzor rendkívül megértő és kedves. Biztosan nem mond nemet egy ilyen fontos kérésre.*

*Kala úgy nézett rá, mintha két különböző emberről beszélnének, még pityeregni is elfelejtett.*

*– Nem, van egy ismerősöm a bolygón, majd ő intézkedik – szabadkozott. – És kérlek, Rien, inkább ne szólj Keldor professzornak, hogy panaszkodtam. Hiba volt jönnöm! – állt fel a székről, mint aki menni készül.*

*– Kala, ha valami gond lenne Keldor professzorral, ugye elmondanád? – kérdezte Rien.*

*– Persze! De nincs semmi gond, egyszerűen csak fáradt vagyok. Igyekszem magam kipihenni a pihenőnapjaimon. Megyek is, mert még be kell táplálnom az adatokat a*

*rendszerbe. Tudod, minél részletesebb adatokat adunk a szimulátornak, annál pontosabb lesz az eredmény is. Szép napot kívánok, köszönöm, hogy meghallgattál – azzal meg sem várva a választ, kisietett az irodából.*

*Rien megkövülten ült a széken és nézte az üres ajtónyílást. Jól látta a félelmet Kala szemében? Mi történik itt? Az első gondolata az volt, hogy megbeszéli Rallal, de eszébe jutott, hogy most éppen valószínűleg az értekezleten van. Axel! Ő fog tudni segíteni. Az irodában van holoprojektor, pár századperc múlva már ott állt a legjobb barátja.*

*– Rien, valami baj van? Ez a harmadik alkalom, hogy ide hívtál. Mi történt? – kérdezte aggódva.*

*Rien először is becsukta az ajtót, majd visszaült az íróasztala mögé.*

*– Szükségem van rád. Mit tudsz Ral Keldorról?*

*– Ha most ember lennék, azt mondanám, megdöbbentett a kérdésed. Így csak meglepett. De hogy válaszoljak is, nagyjából annyit, ami a Nexusban van, kiegészítve azzal, ami meséltél róla.*

*– Emlékszel arra, amikor először kérdezted, mi tetszik benne?*

*– Természetesen. Akár szó szerint vissza tudom idézni.*

*– Nem kell szó szerint, viszont megkérnélek valamire. Vedd végig a mondataimat és értékeld úgy, mintha egy személyiségzavar jellemzői lennének.*

*– Na most TRI-ként is megdöbbentem. Mit szeretnél ezzel elérni?*

*Rien elmesélte a Kala – Keldor közötti konfliktus részleteit, megemlítve az ebédlőben történteket is. Axel folyamatosan ingatta a fejét, majd Rien mondandójának végén virtuálisan leült az egyik székre.*

*– Így már értem a kérdésedet. Azt kell mondanom, hogy valahol féltem ettől a kimenettől! – sóhajtott, majd folytatta. – Figyelmeztetlek, hogy amit mondok, azok mindegyike csak feltételezés. Az, hogy valaki viselkedéséből következtetéseket vonjunk le az egész személyiségére vonatkozóan, igen felelősségteljes feladat, ráadásul erre külön szakemberek vannak. Emlékszel, azt mondtad, lesi minden gondolatodat, mintha csak te léteznél számára. Ez eltúlzott esetekben erős birtoklási vágyat, illetve a birtokolni vágyott tárgy, személy fölötti teljes kontroll igényét jelenti. Fontos megemlíteni, hogy a manipulatív emberek gyakran használják az udvariasságot és a bókokat arra, hogy mások bizalmába férkőzzenek. Mondtad, hogy kellemes a humora. A humorérzék is kétélű fegyver lehet, amennyiben gúnyolódásba megy át, ha mások rovására megy. Ahhoz, hogy jobban megismerd Ral igazi természetét, érdemes figyelned arra, hogyan viselkedik mások társaságában – ugyanolyan figyelmes és udvarias-e velük is, vagy csak veled. Illetve, ha valamit nem úgy csinálsz, ahogy ő szeretné, hogyan reagál – esetleg dühkitörései vagy manipulatív viselkedése van? Ezek mind segíthetnek felismerni, ha valóban problémás személyiséggel van dolgod. Mindenesetre óvatosan kezeld a helyzetet, és bízz az ösztöneidben – fejezte be Axel a hosszúra nyúlt tanácsadást.*

*– Ennyi? – Rien agya lázasan dolgozott, a feltett kérdés inkább időhúzás volt részéről, hogy ne kelljen azonnal reagálni, átgondolhassa Axel mondatait.*

*– Tudnám még sorolni, de szerintem teljesen fölösleges. Minden ember rendelkezik olyan tulajdonságokkal, amelyek eltúlzása, túlhajszolása negatívvá teszi azt. Ha valaki például gondoskodó alkat, az egy kedves jellemző. Viszont, amikor már néha úgy érzed, mintha minden lépésedet nyomon követné, mintha túlságosan is érdekelné minden apró részlete*

*az életednek, ez a személyes tér, a magánszféra elvesztését jelenti, s ezzel nyomasztóvá válhat. Hogy ez a határ hol van, ez mindig egyéntől függő. Van, aki imádja, ha folyton kiszolgálják, s ezért képes feláldozni a szabadsága egy részét, míg mások már alacsony szinten is fenyegetve érzik magánéletük privát jellegét. Így már érthetőbb?*

*– Szóval azt állítod, hogy Ralnál ezek a jelek mutatkoznak?*

*– Nem. Csak azt mondom, érdemes odafigyelni. Mint legjobb barátod, nem szeretném, ha lelkileg kiszolgáltatottá válnál. Viszont Ral Keldort sem szeretném megítélni, egyrészt nem az én dolgom, másrészt még nem értem annyira az emberek belső motivációit, mint azt szeretném.*

*– Szóval féltesz? – nevetett Rien, bár legbelül tudta, hogy semmi oka a vidámságra.*

*– Mindig. – Axel arca teljesen komoly maradt.*

*– Ígérem, hogy jobban odafigyelek az ilyen jelekre. És most szívesen megölelnélek, de most nem tudok belépni a virtuális térbe. Este viszont találkozzunk! Mit szólsz?*

*– Alig várom. – Végre Axel is elmosolyodott. Magában bocsánatot kért a lánytól és elindított egy adatgyűjtési folyamatot a háttérben Keldor professzorral kapcsolatban.*

*– Akkor este! Ölellek! – mondta Rien és szétkapcsolta a kapcsolatot. Pár percig elgondolkodva ült az asztalnál és megpróbálta helyrerakni a hallottakat. Bárhogy forgatta, minden igaz volt, amit Axel mondott. Már egy ideje érezte, hogy Ral rátelepedett és egy ideje a döntéseit is többször átgondolta, hogy milyen hatással lesz ez a kapcsolatukra. Pedig tisztában volt vele, hogy vezetőként nem kellene ilyesmin gondolkodnia. Ambivalens érzések kerítették hatalmukba. Ral egy nagyon kedves férfi, de mi van, ha csak vele az? Gondoskodó, törődő, de mi van, ha ez egy idő után*

*nyomasztóvá válik és nem tud megszabadulni tőle? Ha a viccei egy idő után ellene fordulnak?*

*Gondolkodásából a kom zizegése zökkentette ki. Mintha csak meghallotta volna a gondolatait – a szőr is felállt a gondolatra a karján – Ral hívta.*

*– Ral! Máris vége? – kérdezte vidáman, csevegő stílusban, mintha minden rendben lenne.*

*– Ne is mondd! Ide is fölöslegesen jöttem el. Ezek azt sem tudják, miről beszélnek. A két vezető úgy ült ott, mint két tökfilkó, ha rájuk néztem, csak nevethetnékem támadt. Te láttad már, hogy ezek milyen mókásan néznek ki? – és folytatta a beszámolót, amelynek nagy része a stáb szapulásából állt, no meg hogy ő maga mennyire kivételes tehetség, akinek az adottságait teljességgel fölösleges ilyen megbeszéléseken elpazarolni. Rien próbált odafigyelni, hümmögni, helyeselni, egy-egy szóval egyetérteni vagy csodálkozni a monológon. Önmagában viszont egy kérdést próbált megválaszolni: „Miért nem láttam én ezt már hamarabb?". Ral végre abbahagyta a beszédet, és kedveskedő hangon megkérdezte.*

*– De miért csak én beszélek? Történt valami a Nestoron?*

*– Ó, igazából semmi érdekes… – kezdte Rien, de Ral közbevágott.*

*– Akkor szerencsére nem maradtam le semmiről. Sietek vissza és viszek neked valami ajándékot is! Mert én mindig csak rád gondolok, ugye tudod?*

*– Tudom, tudom! – próbált Rien mosolyogni. Láthatóan jól sikerült, mert Ral kinézett a kom kamerájából és gyorsan elbúcsúzott, hogy mennie kell, valamit akarnak a srácok.*

*Rien ezen a ponton döntötte el, hogy nincs szüksége erre a kapcsolatra. Mivel nem akarta megsérteni Ral érzéseit – „Miért is nem?" – gondolta magában – ezért a lassú leépítést választotta. Biztos volt azonban benne, hogy nem lesz olyan könnyű, mint ahogy elképzeli. Ral meg lesz sértődve, a „befektetett munka" ugyanis nem hozta meg gyümölcsét, ez pedig valószínűleg nem fog jólesni neki. Hallgatnia kellett volna Axelre, ő már az elején jelezte, hogy túl szép ez az egész, hogy igaz legyen. Így visszagondolva értelmet nyert jó néhány furcsa viselkedési mintája. Rien nem finomkodott annyira, mint Axel, tanulmányaiból több lehetőség is felmerült: nárcisztikus, hisztrionikus vagy aszociális személyiségzavar, de lehet, hogy csak az érzelmi intelligencia hiánya okozza nála ezt a viselkedést. Egy a lényeg: vége. Neilnek volt egy mondása, amit a közös éveik során rengetegszer hallott tőle: „Óvakodj az olyan emberektől, akik a valóságot a saját érdekeik és igényeik szerint torzítják!". Most ez jutott eszébe, és őszintén csodálkozott magán, hogy ez eddig miért nem esett le neki. Ral mást sem csinált az ismeretségük ideje alatt, csak a saját javára fordította az összes szituációt és lehetőséget, s ebbe őt is bevonta, kitakarva a szeme elől a valódi igazságot.*

*Azért egyetlen haszna mégiscsak volt ennek a kapcsolatnak: tanult belőle. Na jó, még egyvalami: újból megerősítette magában, hogy hallgatnia kellene Axelre. A legjobb barátra, aki a világ végéig vele lesz.*

# X.

A Celestion folyamatosan fogadta az utasokat, a felénél már többen felszálltak már az elmúlt két dekád alatt. Ento folyamatosan figyelemmel kísérte az állapotot, főleg a neurosztázis működésére koncentrált. Eddig minden tökéletesen működött. Mivel a vezérlés már a hajón volt, csak a legénységnek lett volna lehetősége a riasztások alapján közbelépni, de semmi ilyesmi nem történt. Itt is többlépcsős biztosítás volt, elsőként a rendszer megpróbálta önmagát javítani, s csak a legvégső esetben hívta segítségül az emberi személyzetet. A repülés folyamán mindenki sztázisban lesz, vagyis húszmillió emberi lakója lesz a virtuális valóságnak. Az univerzális interfészt kipróbálták magasabb terhelésen is, persze csak szimulációban, de az informatikai rendszer gond nélkül akár harmincmillió konkurens csatlakozást is elbírt. A program képes volt elutasítani a csatlakozást, ha a terhelés túlnőtt egy határon, de ennek semmi esélye nem volt a hajón.

Az indítás napjára hatalmas ünnepségeket szerveztek, a Mirrán és az űrállomásokon is. Nagy nap lesz a bolygó népének, hiszen egy száz éves munka eredményét engedik útjára, s újabb bő hatszáz év múlva derül majd ki, hogy eredményes volt-e az erőfeszítésük. Ezt a mai generáció már nem éri meg, csupán azok, akik elindulnak a hajóval. Entóban újra felmerült a gondolat, hogy milyen csodálatos lenne, ha ők is ott feküdnének azokban a sztáziskamrákban, majd egy hosszú alvás után egy új bolygón folytathatnák életüket. Aztán elhessegette az egészet: itt van az ő élete. Nem utolsósorban itt van a munkája. Remélhetőleg azért még tizenöt–húsz éve van hátra, s addig aktívan próbál segíteni a következő hajó felkészítésén. Annak az indítását már biztosan nem éri meg… Szomorúan gondolt Metre, aki pár ciklussal ezelőtt meghalt.

Tia azóta sem tudott teljesen magához térni, s valószínű, ez még így lesz jó ideig. De legalább ő láthatja majd, ahogy életük műve kilép a naprendszerből és egy egészen új világ várja az alvókat.

A jelentős eseményre még Mora is ígérkezett, sőt, a Nestortól is megjelennek majd jó páran. Aki pedig nem a laborból, az is a vizor képét fogja nézni, bárhol is van a világon. A száz év alatt ez az első olyan esemény, amely reményt adhat a jövőre. Ha most a néhai Neil Tiranto ezt hallotta volna… – hasított bele a felismerés. Az első megatórusz is tagadhatatlanul nagy esemény volt. Azért százötvenmillió embert felköltöztetni az űrbe, majd ellátni, nem kis feladat volt. Ráadásul már csak 30%-ban kell a Mirrára támaszkodniuk, amely évről évre csökkenő tendenciát mutat. Újabb ötven–hatvan év és teljesen önellátóak lesznek, s a második tórusz is elkészül. „Drága Neil, nélküled mi sem tartanánk itt!” – nézett a napfogón át a sötét űrbe Ento, hálásan gondolva a nagy öregre, aki már legalább harminc éve nincs velük. „Van az már harmincöt is…” – rázta a fejét, csodálkozva, hogy milyen észrevétlenül röppentek el a kemény munkával töltött évek.

Nyra Vallori kormányzó állt az emelvényen, az eseménynek megfelelő stílusú, direkt a mai alkalomra készített ruhájában. A háttérben a hajó képe látszott, monumentális méretben kivetítve, amint az építőmodul podjához rögzítve lebegett a légüres térben. A mai nap reggelén leválasztották róla az összes kisebb szállítóhajót, lezárták a zsilipeket, elvileg mindenki a sztáziskamrákban várja az indulást. A számadatok szerint pontosan húszmillió aktív és hibátlan fülke működött, amiből tizennégymilliónál többen voltak ébren, a többi „alvó” fázisban volt, azaz a

virtuális valóságban nem jelentek meg. A virtuális valóságban az „égen” folyamatosan látszott a hajó útja, az indulás óta eltelt és a hátralévő idő.

A hajó indulásra készen várakozott. Vallori kormányzó a mikrofon elé állt és elkezdte ünnepi beszédét.

– Polgártársak, Mirra lakói! Pontosan száz évvel ezelőtt egy olyan eseményről szereztünk tudomást, amely alapjaiban változtatta meg bolygónk társadalmát. A kezdeti nehézségek után az emberek összefogtak és együtt kezdtek el dolgozni a közös cél érdekében. A tudomány és a technológia olyan magasságokba emelkedett, amelyről korábban csak álmodni mertünk. Ennek köszönhetően került megépítésre a Mirra körül keringő megatórusz, amely egyre hatékonyabban fogadja be és látja el a Mirra veszélyeztetett területéről érkező lakóit. És most, e nagy napon egy új gyümölcsét arathatjuk le munkánknak, elindul a Celestion, hatszázharmincnyolc éves útjára.

A kormányzó tovább mesélte a történelmet, méltatta a tudósokat, akik eljuttatták ide az emberiséget, de Ento már csak fél füllel és szemmel figyelte az eseményeket, ugyanis megérkezett Tia, akit fia, Lio vezetett be a laborba, ahol már így is rengetegen álldogáltak. Ento máris odasietett és egy székhez vezette a nőt, ahonnan tökéletesen láthatta az eseményeket. Közben Kalia is befutott, az utolsó pillanatban tudott a kórházból eljönni. Tia mellé telepedett, s egymás kezét szorongatva vártak a nagy pillanatra.

Nem messze tőlük, a kijelzőhöz közel Rien Tenan üldögélt, mellette Axel Nusé projekciója állt, akivel az idők során mély barátságot alakítottak ki. Axel már a Pendulum melletti saját állomásáról vetítette ki magát a labor eszközeivel. Rien a Nestor vezetője volt az előző évig, amikor kilencven évére tekintettel átadta a stafétát a fiatalabbaknak. Szintén elől

üldögélt Mora Hamet, aki százhat éves korára egy évvel sem nézett ki többnek száznál, s mikor megérkezett, Entót „fáradt vénembernek” titulálta. Persze mindezt a tőle megszokott cinikus, de végtelenül kedves mosollyal. Van, ami nem változik… Zal Vint, az összekötő éppen valakivel beszélt a komján, Ral Keldor pedig mogorván, szótlanul nézett maga elé, mintha a hajó indulására koncentrálna. Rajtuk kívül még legalább húsz meghívott nézte, ahogy Vallori kormányzó lassan befejezi a beszédét. Már csak két perc volt hátra az indulásig, ahogy a kijelzőn levő visszaszámláló is mutatta.

Ento sorra vette a paramétereket, az utolsó szálat, amely még az indítás előtt összekötötte az állomást a Celestionnal: hajtóművek, navigáció és kommunikáció, szerkezeti integritás, létfenntartás, biztonsági protokollok, energiarendszerek, gravitáció, univerzális neurál-interfész, kamrák. Minden tökéletes volt, semmi sem ronthatta el ezt a csodálatos napot.

Hatalmas taps hallatszott a kijelző felől, a kormányzó befejezte a beszédét, és mosolyogva ült le a számára fenntartott székbe, amelyről tökéletesen láthatta a kilövést. A tömeg egy emberként számolt: öt…, négy…, három…, kettő…, egy.

A Celestion körül vibrálni kezdett a levegő, amikor bekapcsolódtak a pajzsok. A gömb alsó része felizzott, a meghajtórendszer aktiválódott. Néhány századperc múlva hatalmas fénycsóva csapott ki belőle, s az egy kilométeres monstrum levált az építőállomásról. A hátsó fúvókák az elemelkedést követően alaphelyzetbe álltak. A hajó lassan, méltóságteljesen mozdult meg, most az oldalsó fúvókák kezdték el irányba állítani a hajótestet.

Mindenki éljenzett, örült, egymást ölelték az emberek – nagy nap ez a Mirra történelmében. A Pendulumon is magasfokára hágott a hangulat. Mindenki lapogatta a projektben részt vevők vállát, gratuláltak. Ento úgy gondolta, ez nem csak az ő érdemük, aminek hangot is adott.

– Kedves kollégák! Köszönjük a gratulációkat, de szeretném, ha tudnák, ez nem csak a Pendulum érdeme. Ugyanúgy benne volt a Nestor tudóscsapata – mutatott Rienre, aki hálásan, mosolyogva intett vissza –, de a Mirra tudósait is ugyanúgy köszönet illeti, hiszen munkájukkal folyamatosan segítették a mienket. S nehogy elfelejtsem, Axel Nusé! Az intelligencia, amely bár nem emberi, de néha humánusabb gondolatai voltak, mint nekünk. – Mindenki megtapsolta Axelt, aki mosolygott, miközben a Celestion fordulatát figyelte. Legalább három perc kell ahhoz, hogy a célparamétereknek megfelelően beálljon, majd az automata rendszer elindítja a gyorsítási folyamatot.

– Valami baj van – jelentette ki Axel, kicsit hangosabban, szemét a képernyőre szegezve. Hirtelen csend lett a teremben, csak a kijelző felől érkező tompa hang hallatszott, ahogy a vízió kommentátora éppen a hajó paramétereit sorolta a nézők számára.

Ento nem látott semmi különlegeset.

– Látsz valamit?

– A hajónak csupán 37 fokot kellett volna elfordulnia, s már 40-nél tart. És nem hagyta abba… – jelentette ki Axel. Belépett a kijelző rendszerébe és megrajzolta az irányvektort, amely a kilövőállomástól az Enali felé mutatott. Beigazította a Celestion jelenlegi képére, s azonnal látszott az eltérés. Minimális, de látható – és nő.

– Nyugalom, biztosan semmiség, talán csak a kezdőparaméterek lettek máshogy beállítva. Ral? – nézett

Ento a navigációs rendszereket programozó csapat vezetőjére.

– A tesztek és a szimulációk mindent rendben találtak, nem lehet gond – Ral vállat vont. – De egyébként is, vannak protokollok, amelyek segítségével bármikor belenyúlhatunk a rendszerbe – mondta teljesen nyugodtan.

A Celestion tovább fordult, már 90 foknál tartott Axel célvektora alapján. A tömeg türelmesen várta az indulás pillanatát, eszükbe sem jutott, hogy valami baj lehet. Annyit tudtak, hogy először be kell a hajónak fordulnia, de hogy meddig, az mindenki számára fölösleges információ volt csupán – nem is foglalkoztak vele.

– Axel, mi amkockázat, ha hibás irányvektorral indul a hajó? – kérdezte Ento. Ilyen problémákra senki sem készült fel.

– Feltételezhetően, ahogy Keldor professzor is mondta, a meglevő biztonsági protokollok végrehajtják az útvonal korrekciót az iniciáló adatbázisban rögzített értékekre.

– Szóval akkor mindegy, milyen irányba indul el? Akkor nem kell aggódni – jegyezte meg Vint összekötő.

– Azért ez nem teljesen így van. – Axel merev arccal nézett a kijelzőre, valószínűleg számolt valamit. – Egyetlen kritikus esetben adódhat: ha a hajó… 141 fokig fordul és elindul, akkor egyenesen a Mirra közepén landol.

A teremben eluralkodott a zűrzavar, mindenki egyszerre próbált beszélni. Ento öregkora ellenére hatalmas kiáltással állította meg a fejetlenséget.

– Csendet! – majd várt egy kicsit, mire lecsillapodtak a kedélyek. – Ral, mit gondolsz a problémáról? – fordult Keldor professzor felé, aki még mindig meglepően nyugodtan üldögélt.

– Nyugalom, majd távolról átvesszük az irányítást és megállítjuk a gyorsulást. Legfeljebb reseteljük a paramétereket, s újraindítjuk a kilövési szekvenciát. Ha gondoljátok, most azonnal megoldom.

– De hogy fogod elérni a hajó irányítását? – kérdezte Ento, hiszen tisztában volt vele, hogy a kommunikáció minden formája leválasztásra került az állomástól.

– Bízzatok bennem, megoldom! – mosolygott Ral és teljes nyugalommal a terminálhoz ült.

Axel egyértelműen furcsának találta Ral viselkedését. Megnyitotta a harmincöt éve elindított háttérfolyamat eredményeit és rászűrt a mentett tevékenységekre. Az eredmények önmagukért beszéltek. Lementette a bizonyítékokat és a készenlétbe helyezte a kimenő üzenetek mappába. Címzettként a hatóságokat adta meg, továbbá Entót, valamint a biztonság kedvéért Rient is. Volt egy sejtése, de nem akarta még idő előtt kiteregetni a lapjait.

Közben Ral beindította a terminált. A Celestion 119 foknál tartott, de nem hagyta abba a fordulást. Ral nyomogatta a gombokat, először teljes magabiztossággal, majd láthatóan egyre zaklatottabban. Magában beszélve próbálkozott a hajó rendszerére csatlakozni. 125 fok.

– Miért nem tudok csatlakozni a hajóhoz? – fakadt ki végül, amikor már szinte mindent kipróbált. 131 fok.

– Amikor a hajó elindul, minden vezérlést átadunk a hajó mesterséges intelligenciájának. Ezt próbáltam mondani – magyarázta Ento.

– Erről én miért nem tudok? – Ral dühös és frusztrált volt, hangja elvékonyodott, aztán megfeszült. – Így nem tudom megoldani a pályamódosítást. Sajnálom! – bár a hangjából egyáltalán nem a sajnálat volt kihallható. 137 fok.

– Azért, mert ezt nem szükséges tudnod, hogy a feladataidat helyesen végezd – csodálkozott Ento Ral kiborulásán.

Axel elküldte az üzenetet a címzetteknek, egyértelművé vált számára, hogy szabotázzsal van dolguk. Ral okozta a problémát, hogy hősszerepben tudjon tündökölni, de nem számított arra, hogy a hajó rendszereit leválasztják a kilövőállomásról, s zárolnak minden külső kommunikációt. Egy pillanatra az is eszébe jutott, hogy a régen meghiúsult kapcsolata Riennel, vagy az, hogy azóta sem kapott vezetői pozíciót, mennyire befolyásolta a döntésében...

Mindenki dermedten ült vagy állt a teremben, egyedül Ento dolgozott, minden létező opciót kipróbált, hogy kapcsolatba léphessenek a hajóval, de sikertelenül. 139 fok.

– Megoldási javaslatot kérek! – kiáltotta. – Axel? Milyen hatása lenne a hajó és a Mirra ütközésének? Elemzést!

Axel századpercekig mereven állt, majd sorolni kezdte.

– A hajó gyorsulását és tömegét tekintve a becsapódás hatalmas mennyiségű por, hamu és törmelék óriási mennyiségét juttatná a légkörbe, nukleáris telet okozva, ami globális lehűléshez vezetne, hasonlóan egy több kilométer méretű meteorit becsapódáshoz. Ne feledjük el, hogy itt még a plazma állapotú stellárium is szerepet játszik. A becsapódás óriási földrengéseket és szökőárakat okozna, s mivel számításaim szerint az óceánba csapódik a déli féltekén, ezek különösen súlyosak lennének. A becsapódás helyén lévő területek több ezer kilométeres körzetben teljesen elpusztulnának, és nagyon nagy valószínűséggel mérhetetlen emberi veszteségek lennének. Nem utolsósorban az életben maradottak számára a katasztrófa hatalmas gazdasági és társadalmi következményekkel járna.

Mindenki rémülten tekintett Axelre, Ento viszont tovább kérdezett.

– Mekkora lenne az emberi veszteség?

– A hajón levő húszmillión kívül még legalább hatvan–hetvenmillió mirrai. Durva becslés, több információra lenne szükségem.

A hajó pontosan 141 fokon állt, majd begyújtotta a hátsó, fő meghajtórendszert. Komótosan, de elindult a Mirra felé!

– Még tehetünk valamit. A Mirráról nem látszik a cél, még van időnk megállítani. Nem engedhetjük meg, hogy a Mirra idő előtt elpusztuljon! Ral, Axel! Gondolkodjatok! – Ento kezdett kétségbe esni, pedig ez nem volt egyáltalán rá jellemző. – Mennyi idő alatt éri el a tervezett gyorsulással a Mirrát?

– 29 perc és 71 századperc, mire eléri a PNR pontot, azaz ami után már nem lehetséges megállítani. 41 perc és 15 századperc az ütközésig – számolta Axel, majd mindkét időpontot kirakta a kijelzőre. Az emberek örömünnepe az állomásokon és a bolygón nem hagyott alább, mindenki örült, ahogy a hajó útjára indult.

A Pendulum laborjában viszont mindenki úgy ült, mintha már megtörtént volna a katasztrófa. Ral csak nézett maga elé, mintha megfagyott volna az időben. Izzadt, látható volt, hogy valami rendkívüli módon zavarja. Okát egyelőre egyedül Axel tudta, de most nem akart ezzel foglalkozni. Saját mozgását nullára redukálta, csak a megoldások szimulációit futtatta egyre-másra. Ento a terminálon a dokumentációt böngészte, de tisztában volt vele, hogy egyetlen betűje sincs a leírásnak, amit legalább tízszer ne nézett volna át. A többiek egészen halkan beszélgettek, nem akarták zavarni a szakértőket,

egyesek viszont Ralhoz hasonlóan, halálra vált arccal mereven bámultak maguk elé.

– Van egy megoldás! – szólalt meg végre Axel. – De döntenünk kell, 4 perc 47 századpercünk van rá.

– De még van 21 percünk! – szólalt meg valaki.

– Nem, ehhez nincs. A Farewell segítségével kell megállítanom a Celestiont. A hajó apró sérüléseket fog szenvedni, viszont számításaim szerint a saját állomásom elpusztul, ami azt jelenti, hogy…

– Nem teheted. – A háttérből Rien csendes és rekedtes hangja szólalt meg. – Nem engedem, hogy feláldozd magad! Találnunk kell más lehetőséget!

– Rien, drága barátom! Nincs más lehetőség! Hinned kell nekem.

– De elpusztulsz és fogalmunk sincs arról, hogy hogyan lehet létrehozni egy tudatos intelligenciát. Ráadásul az már nem te lennél. – Rien arcán már csorogtak a könnyek, tudta, hogy ha Axel azt mondja, nincs más megoldás, akkor az tényleg úgy is van.

– Megengedik, hogy beszéljek a barátommal? Igyekezni fogok, ígérem! Rien, bejössz? – azzal Axel a virtuális világba lépett át. Két pillanat múlva Rien is megjelent. Most a kilencvenegy helyett legalább százhúsz évesnek látszott. Törékeny, vékony alakja megtörtnek tűnt, ráncos arcán könnypatakok indultak az álla felé.

– Tudod, hogy mennem kell. – Axel megölelte barátját. – Gyönyörű ötvenhat évet töltöttünk együtt, egy embernek is csodálatos ajándék, hát még egy TRI-nek! – mosolygott keserűen. – Semmit sem bántam meg, talán csak azt, hogy nem tudtam még több időt veled tölteni. Hálával tartozom, hogy ember lehettem az oldaladon.

Rien még mindig nem tudott megszólalni, csak rázta az egyre erősödő zokogás. De nem is volt szükség szavakra, ölelték egymást, mintha soha nem akarnának elválni.

– Mennem kell, barátom. Csupán egy percem maradt, hogy elinduljak és megállítsam a Celestiont.

Axel kibontakozott az ölelésből, csupán kezük kulcsolódott össze. Nagy nehezen Rien is meg tudott szólalni.

– Találkozunk még, barátom. Valahol, valamikor.

– Ebben biztos vagyok! – mondta Axel, miközben finoman újra magához húzta a nőt és megcsókolta. Egész életében erre vágyott, s most úgy érezte, teljessé vált. Szerelmes mosollyal az arcán tűnt el virtuális térből. Rien a földre rogyva megállíthatatlan zokogásban tört ki, úgy érezte, számára a Mirra és vele együtt mindenki, akit szeretett, elpusztult.

Axel visszatért az állomásra. Szomorúan Entóra nézett, aki szintén megsemmisülve állt a fal mellett, s csorogtak a könnyei.

– Találkozunk a TiaRában? – tette fel az utolsó kérdést Axel nagyon halkan, szinte magában suttogva. Ento bólintott.

A Farewell kivágódott a Pendulum podjáról, meg sem várva, hogy a tartókarok kioldjanak. A kis állomás századpercek alatt hatalmas sebességre kapcsolt és a Celestion felé indult. Axel kiszámolta az optimális ütközési szöget és sebességet, majd gondolkodás nélkül nekicsapódott az űrhajónak. Az utolsó pillanatban még egy üzenetet továbbított Rien komjára: „Köszönöm a szereteted, remélem, méltó voltam rá!” Milliárdnyi apró darabra robbant szét, csillogó darabokkal beterítve az utat a Celestion és a Mirra között.

# EXODUS

# I.

A SélAra éles ívben tört ki a sűrű vízfüggöny mögül és a ház előtti még viszonylag érintetlen területen landolt. A meghajtórendszer továbbra is aktív maradt, amíg a házból nyolcan futottak ki a leeresztett rámpa felé.

– Gyorsan, gyerünk! – kiáltotta a hajó gyomrából egy férfi, vízhatlan kabátban, kezében egy-egy világító jelzőrúddal. A nyolc személy – hat felnőtt és két gyermek – minden erejüket megfeszítve rohantak. Legfeljebb tíz métert kellett leküzdeniük, de a természet nem könnyítette meg dolgukat. A mögöttük levő ház egyes darabjai már leváltak a hatalmas szél hatására, a sötét morajlás egyre erősebbé vált, mintha az istenek egyre dühösebbek lennének. Két felnőtt megragadta a kisebb gyermeket, s szinte feldobták a rámpára.

A pilóta tudta, hogy nincs sok idejük. A motorok újra felbőgtek, és a gép – imbolyogva a levegőben – lassan emelkedni kezdett. A menekültek a sikló ablakán keresztül nézték, ahogy az otthonuk és minden, amit ismertek, darabokra szakad és elmerül az áradás alatt.

– Üdvözlöm önöket a SélArán! Helyezzék magukat kényelembe – már amennyire ez lehetséges –, a kollégáim segítenek mindenben. Kyrin vagyok, a hajó kapitánya! – szólt a hangszórókból egy öblös férfihang.

– Bri, mennyien maradtak? – fordult Kyrin Galor kapitány az elsőtisztjéhez.

– Elvileg van még néhány ház, ahol még várnak ránk – válaszolt lassan a nő, miközben a hajó kijelzőjén megjelenő adatokat elemezte.

– Akkor indulhatunk? – Kyrin már nagyon be akarta fejezni a napi feladatokat. Lassan sötétedik, semmit sem fognak látni.

– Pont ez a gond, kapitány… Az adatok alapján úgy tűnik, már nincs mit menteni. Abból az irányból jött a szökőár.

– Ó! Nem baj, azért nézzünk rájuk! – legyintett szomorúan. Nem az első eset lenne, hogy elkésnek. A természet ereje – akármilyen fejlett technikával rendelkeznek – szinte a mai napig kiszámíthatatlan.

A kijelző szerint csupán öt percre voltak a céltól, viszont a műholdak alapján egy már letarolt területet láthattak. Néhány perce hagyta el egy erős hullám, amelyet egy, az előbbinél erősebb földmozgás indított útjára. A hajó külső kamerái egyelőre lehangoló képet mutattak, mintha az óceán vizében repültek volna, ráadásul folyamatosan villámok csapkodtak minden irányból. A pajzs mindig aktív volt, csak a beszállás alkalmával eresztették le rövid időre, de a levegőben egyszerűen lehetetlen lett volna nélküle repülni. A látótávolság nulla volt, csak a műholdak nyújtottak némi segítséget, így legalább azt tudták, hogy éppen hol vannak, s milyen irányba kell repülniük.

A kép egy pillanat alatt kitisztult, amint elhagyták a felhőzónát. Mintha egy másik világba kerültek volna. Fölöttük és előttük a halványkék minden árnyalata ragyogott, mintha a vízfestékhez kevert nagyobb mennyiségű víz miatt szétfolyt volna a festmény. Alattuk viszont egyöntetű, sötétszürke, letarolt síkság terült el. Az emberi élet szilánkjai, maradványa tárult a szemük elé. Otthonok, amelyek már csak romhalmazokként léteztek, utcák, melyeket sár és törmelék borított, és fák, melyek gyökerestől kitépve hevertek a földön, engedelmeskedve a természet vitathatatlan erejének. Az

emberek, akik valamilyen szerencsés módon túlélték a földrengést és az azt követő szökőárat, mint az elveszett lelkek bolyongtak a romok között, keresve azt, ami még emlékeztette őket a régi időkre, a régi életükre. Arcukon kétségbeesés, fájdalom, szemükben az a fajta üresség, ami csak egy ilyen tragédia után marad.

– Ott! – mutatott Bri a kijelzőre. S valóban, összeverődött emberek egy csoportja volt látható, amint néhányan integetve, néhányan viszont a sárban fekve várták a mentőcsapatot.

– Keresek egy viszonylag stabil helyet és leszállunk. Minél közelebb hozzájuk. Mondjuk oda? – mutatott egy nagyobb, viszonylag egyenletes földrészre Kyrin. – Próbálok úgy fordulni, hogy azon a platón legyen a rámpa. Így ni! Mit látsz Bri? Jók leszünk? – Bri bólintott és közben azon gondolkodott, hogy hányadik alkalommal szálltak le az elmúlt öt év alatt. Valószínűleg közel járnak az ezerhez…

A hajó megállt a terület fölött, majd elfordult, hogy könnyebben megközelíthetővé váljon a rámpa. Mintegy tíz, tizenöt ember lehetett tőlük harminc méterre, akik már megindultak, látván a hajót. Egymást támogatva, mocskosan, sárosan, bicegve, vérző sebekkel és törött végtagokkal haladtak a rámpa felé.

– Ne csak nézzétek őket! – kiáltotta Kyrin a hajó komjába. – Aki tud segíteni, induljon neki! Gril! Alkossatok négy csapatot és fésüljétek át a területet. Leszálláskor láttam még embereket, nem fogjuk itt hagyni őket! – majd Bri felé fordulva, halkabban folytatta. – Mennyien férnek még fel a hajóra?

– Legfeljebb harminc–negyven főt vihetünk, jobban nem terhelhetjük meg a hajót – válaszolt Bri. – Már így is százkegyvenheten vannak, plusz a húsz fős legénység.

– Tartok tőle, hogy annyit már nem találunk élve… – dünnyögte magában a kapitány, majd elindult, hogy segítsen a többieknek besegíteni a hajóba a sérült túlélőket.

– Alea, mindenkit vizsgáljatok meg! Tudjátok, ahogy szoktuk. Akinek azonnali egészségügyi segítség kell, azt lássátok el, a többieket majd megnézik a medipodok valamelyikén.

Alig fél óra múlva már indultak is a nagyjából négyszáz kilométeres magasságban, a Mirra körül keringő egyik orvosi állomásra. Ezek az úgynevezett medipodok a Mirra és a tóruszok között helyezkedtek el, egyetlen céllal: a Mirráról érkező betegek első állomása voltak. Amint itt megvizsgálták, sürgősségi ellátásban részesítették őket, szállították őket tovább, teljesebb kiszolgálást biztosítva számukra.

Újabb egy óra telt el, mire mindenkit átadtak, s megkapták a kalkulált összeget. Kyrin összehívta a csapatot a hajó társalgójában. A húsz főnyi legénység koszosan, mocskosan téblábolt, eddig mindenki még a hajóval és az utasokkal foglalkozott. Mindenki ment volna már legalább zuhanyozni és enni, de tisztában voltak vele, hogy csak akkor tehetik meg, ha Kyrin engedélyt ad rá.

– Barátaim és a többiek! Ez a néhány nap is eredményesen telt, a mai napon összesen… – nézett Brire. – Köszönöm Bri, szóval ma összesen száznyolcvanhárom, a dekád alatt pedig ezer-négyszázhetvenhárom lelket mentettünk meg a biztos haláltól. Az összeget már átutalták, de mindenki ellenőrizze a számláját. Ma már nem megyünk tovább, maradunk itt, a MediPod–14-en. Amire szükségetek van, itt is megtaláljátok. Az orvosi járattal utazhattok tovább is, de két nap múlva, reggelre legyetek itt. Aki nem jelenik meg, az legközelebb csak egy dekáddal később tud csatlakozni újra a csapathoz. Kérdés? – Kyrin várt egy kicsit, közben büszkén nézett a

csapzott, rettenetesen fáradt és mérhetetlenül koszos legénységre. – Akkor: oszolj! Ha bajotok van, másszatok ki belőle magatok! – fejezte be kedvenc szlogenjével.

Bri fejét csóválva nézett a távozó legénység után.

– Hívok egy takarítócsapatot. És a te béredből fogom kifizetni őket! – nézett szúrós szemmel Kyrinre és kivonult a társalgóból. A kapitány csak széttárta a kezét.

– Most mi van? – szólt a nő után, aki csak legyintett kifelé menet, miközben egy „Férfiak!" morgás hagyta el a száját.

Kyrin kapitány visszavonult a kabinjába. Először lezuhanyzott, majd a saját tanácsát megfogadva, ő is ránézett a pénzügyi egyenlegére. Látta, hogy az utolsó utalás már megérkezett, az utolsó dinig. Már több mint félmillió mirradin pihent a számláján, ami egy egészen szép summa. Bár, ha figyelembe vesszük, hogy az elmúlt évek alatt mennyit gürcöltek ezért a pénzért… De Kyrin nem félt a nehéz munkától. Földművelő családban nőtt fel, gyermekkora óta bevonták a munkába, huszonévesen akár egyedül is elvezette volna a gazdaságot. Aztán hét éve kapták a jelzést, hogy bocsánat, de mennetek kell. Az egyik törésvonal épp a földeteken halad át, de ne aggódjatok, nagyjából száz kilométeres körzetben mindennek annyi lesz, szóval, nem csak ti szívtok. Tessék, fogjátok ezt a bőkezű végkielégítést és kezdjetek új életet!

Kyrin akkor már túl volt a harmincon, de a tanulmányaira annyira nem fordított túlzott figyelmet. Az apja mindig annyit mondott: „Kyr, élelmiszerre mindig szükség lesz!". Persze, csak azt nem tudhatta, hogy a földműveléshez föld is kell. Na jó, azt azért tudta, csak a rengésekre nem számított. Így nem igazán volt más választásuk, mint jelentkezni a Xiloféra állomásra, ahol ugyanúgy élelmiszertermeléssel kellett foglalkozni, csak egy egészen más módszerrel: mesterséges

élelmet gyártottak. Ezek a tápkockák mindent tartalmaztak, amire az emberi szervezetnek szüksége van, de azért egy gyönyörű, érett, piros paradicsom, vagy egy méregerős zöldpaprika látványával és ízével semmi sem veszi fel a versenyt. Kyrin próbálkozott, már csak a szülei miatt is. Aztán öt évvel ezelőtt úgy döntött, hogy a megtakarított kis pénzén vesz egy kis lélekvesztőt – egészen jó pilóta volt – és beáll a mirrai mentőcsapatba. Nehéz munka, de jól lehet vele keresni. Összeverbuvált néhány ismerőst, aztán nekivágtak. Az előző évben pedig lecserélte a kis hajóját egy közepes, katonai szintű tarrakra – a SélArára. Ez az osztály már gond nélkül elszállít kétszáz embert a fedélzetén, s nem utolsósorban nem esik szét a legkisebb széllökéstől.

Briana Selorim – azaz Bri – az elsők között csatlakozott hozzá. Egy fontos dolgot már az első nap megtanult róla: nem szereti, ha Brianának szólítják. Szerinte úgy cseng, mint egy mirrai virág neve, amely finoman szólva sem jó illatú.

Kyrinnek eszébe jutott a megismerkedésük. Éppen a Tiranto egyik bárjában iszogatta a sörét, kényelmesen pihengetve a bárszékben, amikor odaállított hozzá egy igen dekoratív nő.

– Kyrin Galor? – kérdezte kellemes, alt hangján.

– Ehem? – nézett fel Kyrin, belekortyolva a sörébe.

– Jól hallottam, hogy legénységet keres egy mentőhajóhoz? – ült le Bri a mellette levő székre.

– Ja! Jelentkeznél? Nem ilyen finom nőknek való meló ez – mérte végig Kyrin a nőt. Rendezett, bodorított frizura, csinos ruházat, finom ujjak, gondozott körmök…

– Szükséged van legénységre, vagy nincs? – a nő arca komoly volt és határozott, s ő is átváltott tegezésre.

– Ahogy nézem, nem az izom lennél a hajón. Van valami használható tulajdonságod?

– Eredetileg orvos vagyok – hajtotta le a fejét, mintha szégyellné a hivatását.

– Nocsak. Milyen orvos? – Kyrin érdeklődve kapta fel a fejét.

– Sürgősségin dolgoztam az előző hét évben.

– Itt a Tirantón? – Hüvelykujjával a háta mögé intett. A nő bólintott. – Orvosra bármikor szükségünk lehet. Mondjuk már van két ápolónk – vonta meg a vállát Kyrin. – Azt ugye tudod – folytatta –, hogy csak a mentések után kaptok fizetést, azaz, ha egy dekádban nincs munka, akkor semmit sem tudok adni – ült fel végre rendesen a széken. Egyelőre nyolcan leszünk, szóval nyolcfelé oszlik minden egyes mirradin, miután levonjuk az üzemeltetést és az én extra tíz százalékomat levontuk – vigyorgott a nőre.

– Akkor?

– Elsején indulunk. Hagyd meg az elérhetőségedet, üzenni fogok – Kyrin elfordult a nőtől a pult felé, és nagyot kortyolt a sörből.

– Egyébként Bri Selorim vagyok.

– Mhm! – morogta Kyrin és kézfejével letörölte a habot a bajszáról.

Az elkövetkező évben Bri gyorsan nélkülözhetetlenné vált. Hivatalosan sosem kapta meg az elsőtiszt megnevezést, de mindenki tudta, hogy ha ő mond valamit, ugyanaz, mintha Kyrin mondta volna. És ezt Kyrin maga is tudta. Érezte, hogy érdemes hallgatni erre az okos nőre. Ő inkább tipikusan az „ugorjunk neki!” mentalitást képviselte. Ha jött valami munka, akkor szinte gondolkodás nélkül belevágott, és

akármilyen nehézségek adódtak közben, elvégezte. Bri viszont gondolkodott.

Az első évben még lelkesen számolták az akciókat. Kilencvenkilencnél jártak és beesett egy új megbízás. Semmi extra, megelőző intézkedés volt csak. Várható volt, hogy az északi félteke egyik alacsonyabban fekvő pontján az áramlatok és egy pár ciklussal ezelőtt váratlanul kialakult repedés miatt gondok lesznek. A tudósok szerint hatalmas mennyiségű csapadék és ehhez kapcsolódóan jelentős földrengések, földcsuszamlások várhatóak. Kyrin összehívta a legénységet.

– Barátaim és a többiek! – Bri már unta a jópofáskodó megszólítást, forgatta a szemét, de nem szólt. – Megkaptuk a századik megbízásunkat! – azzal kivetítette a feladat részleteit. Eleve csak olyan megbízásokat láttak, amelyek a hajó és a legénység szintjének megfeleltek. A Bogár csak harminc főre volt hitelesítve, amiből a legénység foglalt el nyolcat. Szóval még huszonkét főt vihettek magukkal. Bri azonnal észrevette a problémát.

– Kyrin, jól látom, hogy harminc fő szállítása lenne a feladatunk?

– És? Annyira van hitelesítve a hajó…

– A legénység nélkül. Plusz nyolc fő legalább négyszáz, vagy inkább ötszáz kilogramm túlsúlyt jelent. Nem csak hogy megszegjük a szabályokat, de veszélybe is sodorjuk magunkat és az utasokat.

– Ugyan, Bri, ne károgj folyton! Máskor is vittünk már túlsúlyt, akkor se történt semmi probléma – legyintett Kyrin. – Ráadásul plusz nyolc fő egészen jó pénzt hoz a konyhára. Ebből a pénzből egy hétig esztek a megákon. – A legénység többi tagja buzgón bólogatott.

– Én szóltam… Szerintem ez a kis rozoga bárka nem bír el ennyi túlsúlyt. – Bri nem vitatkozott, tette tovább a dolgát.

Teljesen rutin mentőakciónak tűnt. Amikor leszálltak a kis völgyben, már akkor is volt valami csapadék, de nem ártott sem a hajónak, sem nekik. A szállítandó harminc ember a település közepén levő közösségi házban gyűlt össze, így – mivel a település szélén tudtak csak leszállni – oda és vissza is több kilométert kellett gyalogolniuk. Ezzel nem is lett volna baj, viszont amíg összeszedtek mindent a közösségi épületben, az eső és a szél hevesebbé vált. A személyes holmikat felpakolták egy masszív teherautóra, míg az emberek két kisebb járművel indultak neki a negyedórás útnak. A probléma akkor kezdődött, amikor a sűrűbben lakott területről kiértek a ritkás részhez. Az épületek hiánya miatt a viharossá fokozódó szél nem kímélte őket: először az egyik emberekkel teli autót borította fel, majd a nagyteherautót lökte le az út széléről, nekicsapva egy út menti fasornak. A szél ereje miatt kiszállni sem bírtak a járművekből, legalább egy órát vesztegeltek, mire lecsillapodott annyira, hogy közös erővel visszatolták az útra a szállítót és a felborult autó utasait is ebbe költöztették át.

Bri és az egészségügyi csapat a hajónál várakoztak, hogy végre megérkezzenek. Miután értesültek a balesetről – szerencsére csak könnyebben sérültek néhányan – előkészítették a hajót a fogadásukra.

Végül aztán befutottak. Az embereket a rakodótérben helyezték el a csomagjaikkal együtt, ahol a két ápoló ellátta a legfontosabb sérüléseket. A két teherautó visszaindult a városkába, a Bogár pedig megpróbált felszállni.

– Gyerünk, húzzunk el innen! – kiáltotta Kyrin. Beugrott a pilótaszékbe, és elindította az indítási szekvenciát. A Bogár meg se moccant, helyette egy üzenet jelent meg a kilátóablak

közepén: „Túlterhelés”. Kyrin káromkodott egy cifrát, majd bebújt az indítópult alá. Pár percnyi nyögdécselés és motozás után az üzenet eltűnt, a kapitány pedig elégedetten vigyorogva búj elő és indította újra a szekvenciát.

A Bogár motorja köhögött kettőt, majd igen mély hangon kezdett dohogni. „Ez sem fog elindulni!” – rázta a fejét Bri, de semmi köze nem volt hozzá, hogy a kapitány hogyan teszi tönkre a saját hajóját. De beindult! Kyrin, mintha csak meghallotta volna a kétkedést, hangos röhögéssel üdvözölte a folyamatos motorhangot.

– Ez az! Gyerünk, kicsikém! – A hajtómű végre az optimális fordulatszámon pörgött, elnyomva a kívülről beszűrődő vihar hangját. A hajó hirtelen elszakadt a földtől, de a jobb oldali hajtómű nem bírta felvenni a kívánt teljesítményt, az egész hajó a jobb oldalára zuhant. Megint minden leállt, a tolóerő mindkét hajtóműben nullára esett, s egy új üzenet jelent meg: „Hajtóműhiba”. Kiegészítő információként látható volt, hogy a jobb oldali hajtóműnek nem tett jót sem a túlterhelés, sem az ütközés. Egy újabb, hosszú és leleményes káromkodás hagyta el Kyrin száját, miközben a kijárathoz rohant. A masszív voritriumajtó hatékonyan védte a természet haragjától a hajó belsejét, de nem volt más választás, ki kellett menni.

– Mek, te velem jössz! – szólt oda a gépészének. Mek bólintott, felkapta az ajtó melletti rekeszben tárolt két viharkabátot és az egyiket Kyrin felé nyújtotta. A kapitány először legyintett, aztán mégis elvette és magára kapta. Amikor már csak ketten maradtak az előtérben, megnyomta az ajtó kioldó gombját – szerencsére az még működött, s nem ragadt be az előző pottyanástól. Csak annyit nyitott rajta, amin keresztül kiszuszakolták magukat. Odakint tombolt a vihar, az esőcseppek mintha apró lövedékek lettek volna, csak úgy

csattogtak a kabátjukon. Kyrinnek eszébe is jutott, hogy mégiscsak jó döntés volt felvenni. Megkerülték a hajót és a jobb oldali hajtóműhöz mentek. Amint elég közel értek, azonnal láthatóvá vált a probléma: a hajtómű beszippantott – vagy a szél fújta bele? – egy emberderék vastagságú faágat.

– Visszamegyek fűrészért! – hallotta Mek hangját a fülében, s már el is tűnt. Amíg várakozott, addig megpróbálta a lehető legtöbb törmeléket kiráncigálni a meghajtóból, nagyrészt sikertelenül. Csúszott minden, leginkább a maradék levelet tudta letépni a gallyról. Végre Mek visszaért a motoros kézifűrészekkel. Két oldalról kezdtek neki a vágásnak, miközben a viharkabát ellenére mindenük elázott. Fél óra alatt sikerült „megműteni" a hajót. Kyrin a későbbiekben mindenesetre ezt a kifejezést használta, amikor mesélte bárkinek a heroikus küzdelmet az elemekkel, annyi különbséggel, hogy a fél órából manapság már azóta egy–másfél óra lett. Ami viszont igaz volt, hogy kifulladva, elfáradva, elázva másztak vissza a hajóba. Kyrin ledobálta magáról a vizes ruhát és egy pokrócot tekerve magára ment vissza a pilótafülkébe. Bri megszólalni sem tudott, Kyrin viszont újra széles vigyorral az arcán indította be újra a hajót. Először megint a mély, dörmögő hang jött, majd ahogy felpörögtek a meghajtók, egyre magasabb hangon adta tudtul, hogy ideje lesz felszállni. A siklókba rengeteg biztonsági protokollt építettek; azt mondják, művészet lezuhanni velük – bár nem lehetetlen. Bri tudta ezt, ettől függetlenül egészen addig kapaszkodott a székébe, amíg a fenti állomásra nem csatlakoztak és a karok nem rögzítették biztonságosan a hajót.

Kyrinben volt annyi felelősségérzet, hogy a Tenan állomáson meglátogatta egy szerelő barátját, aki ránézett a hajóra és elfehéredve csak annyit mondott: „Az Istenekre! Hogy jutottatok el idáig ezzel a ronccsal?"

Egy teljes dekádnyi munkájuk fizetsége ment rá a hajó javítására.

Kyrin orrát lógatva ült a kantinban, valami tésztát turkált a villájával. Bri egy teát melegített magának, majd leült szemben Kyrinnel és kezeit melengetve iszogatta.

– Mondd ki, nyugodtan! – szólalt meg a kapitány alig hallhatóan, villáját letéve.

– Mire gondolsz? – kérdezte meglepve Bri.

– Tudod te azt nagyon jól! Igazad volt, nem kellett volna annyi embert vállalnunk…

– Nem akarom kimondani, most tetted meg helyettem – Bri nem bírta ki mosolygás nélkül. Kyrin, mint egy gyermek, aki rájött, mekkora butaságot csinált, és most várja a szülői feddést. – Sajnos, sok pénzünk bánta.

– Sajnos…

– De legalább mindenkit kihoztunk és senkinek sem esett baja. Az is valami, nem?

Kyrin felnézett, összehúzta a szemöldökét, majd halkan megszólalt.

– Örülök, hogy felvettelek.

# II.

– Kyrin! – kopogott Bri a kabin ajtaján. – Zavarhatlak?

A kapitány csak intett. Éppen az utolsó ciklus adatait böngészte, félig fekve az ágyán. Bri leült az egyetlen székre, kezében a saját tabjával.

– Látom, te is az adatokat nézegeted…

– Mhm. Nem áll túl jól a szénánk – morogta a bajsza alatt Kyrin. – Te mit látsz?

– Legfeljebb egy-két év… Utána nem lesz munkánk. Mihez kezdünk, ha már nem lesz kit kimenteni a bolygóról?

– Legyünk proaktívak. Van hajónk, van egy kiváló legénységünk. Akár személyszállításra is átállhatunk a két mega között.

Bri elkezdett nevetni.

– Elképzeltelek, ahogy kapitányi egyenruhában sétálsz az utasok között, és nyájasan csevegsz velük – nyújtotta ki kényeskedve a kisujját.

– Arra ott leszel te. Én maradok a pilótafülkében. Egyébként pont ideje lenne neked is elvégezni azt az iskolát. Mi van, ha egyszer valami betegség ledönt a lábamról?

– Te akkor is elvégzed a feladatodat – legfeljebb fekve, nem állva – legyintett Bri.

– Szóval? Mikor teszed le a pilótavizsgát?

– Ugye emlékszel, hogy én a hajóorvos vagyok?

– Mindenkinek több lábon kell állnia, én meg szeretném, ha hivatalosan is a jobbkezem lennél.

– És ha bányásznánk mi is? – Bri a mostanában fellendülő bányászati tevékenységre utalt, akik a Mirráról minden

elképzelhető nyersanyagot elhoztak és az állomásokra szállítottak.

– Kerülöd a témát, látom – mosolygott Kyrin. – De úgyis addig foglak nyaggatni, amíg meg nem csinálod legalább a tiszti vizsgát. Az ötlet meg nem rossz, csak induláskor a bányászati eszközök beszerzése nem gyaloggalopp. A teljes összegyűjtött pénzem nem lenne rá elég.

– Nekem is van némi félretett összegem, ha gondolod, társulhatunk! – ajánlotta óvatosan Bri.

– Partnerek, mi? – nevetett fel Kyrin. – Vigyázz, még a végén elfogadom. De várj csak egy kicsit! – Tabján gyorsan lekérdezett az Echóból néhány adatot, majd az eredményeket átküldte Bri eszközére. – Nézd csak!

– Ugyan, a Jutára oda-vissza másfél ciklus az út, ha a Mirra közelében van. Egyébként meg a duplája.

– Igen, de a regolitrétegek a Mirrán már eléggé kiapadtak. Egyre drágább lesz, mivel egyre kevesebb van belőle. Ráadásul lassan le sem lehet szállni a bolygóra, mindenhol van valami természeti csapás.

– Ki kell számolni, hozna-e annyi bevételt, hogy megérje. Ne feledd, legalább húsz ember másfél ciklusnyi bérét kell kitermelnünk. Ráadásul ki az, aki másfél ciklusig távol szeretne maradni a családjától?

– És ha őket is hoznák? – ötletelt tovább Kyrin.

– Ahhoz akkora hajó kellene, ami nekünk nincs, s ne feledd, hogy a hélium-3-at is vissza kell hozni valahogy.

– Pont ez jár a fejemben. Ha összeállnánk néhány űrhajóval, egy egész űrállomást tudnánk magunkkal vinni.

– Hm… Egy nagy űrállomás, amely kibányássza a Jutáról a hélium-3-mat? Érdekes! De mindenképpen újdonság. És ha

tényleg ügyesek vagyunk, a stellariumot már plazmaállapotban szállíthatnánk a vevőknek.

– Azért ne szaladjunk ennyire előre… Ahhoz komoly berendezések kellenek.

Kyrin sosem félt bármilyen új dologba belekezdeni, még akkor sem, ha senki sem csinált ilyet előtte. Viszont addig még van néhány fordulójuk a SélArával a Mirrán.

– Ha már itt vagyok, nézzük meg a következő mentős megbízásokat is – javasolta Bri, mintha csak olvasott volna kapitánya gondolataiban.

– Helyes! – váltott át a megbízások felületre a tabon Kyrin. – A következő dekádra legalább három–négy megbízást kellene bevállalnunk, hogy pénzünknél legyünk. És lehetőleg olyanokat, amelyek kicsit többet fizetnek. Nézd csak ezt! – fordította a tabját Bri felé.

– Mit keresnénk egy olyan területen, ahol három ciklussal ezelőtt a földdel lett egyenlő minden? Nézd meg a fotókat: alig áll néhány masszívabb épület, legfeljebb a városközpontban. Ráadásul ki az, aki szerinted egy ilyen környezetben három ciklusig életben marad? Még az állatok is elmenekültek, ha életben maradt egy-egy szerencsétlen példány.

– A leírás alapján a bolygószken életre utaló nyomokat érzékelt. Szóval nem veszélyes, csak időigényes. Keresni kell, ráadásul egy egészen nagy területen. Én ezt bevállalom, ahogy látom, senki más nem akarja.

– Fogadni mertem volna rá… – rázta a fejét Bri. – Szerintem fölösleges időpocsékolás. Csak pár embert fogunk találni, minden hasznunk elúszik.

– De nem veszélyes! Az is valami, nem?

– De. Valami! – hagyta rá Bri. – Szólok a fiúknak, hogy reggel indulunk.

A SélAra 4 g-vel hagyta el a MediPod–14-et. „Felvágós!” – gondolta magában mosolyogva Bri, miközben belesüppedt a székbe. A csillapítók tökéletesen tették a dolgukat, alig volt jobban érezhető, mint egy kanyart bevenni városi úton, a megengedettnél egy csöppet nagyobb sebességgel. Negyedóra múlva már a terület fölött köröztek. A képek nem adták vissza rendesen a látványt. Az egykori pezsgő és élettel teli táj most valóságos szellemvidékként tárult eléjük. Minden, amit ember alkotott, vagy a természet virágzó része volt, megsemmisült, vagy alaposan meggyötört állapotban állt előttük. A földrengés nyomai drámaian mutatkoztak meg. Az úttestek több helyen felgyűrődtek, máshol tele lettek lyukakkal, repedésekkel, mélyedésekkel. A házak romjai között csak a falak egy-egy részlete állt még, mintha a katasztrófa után az idő is megállt volna, őrizve a tragédia pillanatát.

Ahogy leszálltak, közelebbről is láthatták a pusztítást. Az egyszer virágzó kertek most szomorúan és kihaltan, felismerhetetlenül szabdalták szét a területet, tele ágakkal és gallyakkal, melyeket a hurrikán szaggatott le. Ahol egykor a gyermekkacaj és az emberek beszélgetése töltötte be a levegőt, most csak a szél zúgása hallatszott, emlékeztetve a csapatot a természet megállíthatatlan erejére. A város körvonalai olyanok voltak, mintha egy régi, elmosódott fényképet néznének: homályos és torz körvonalak tagolták a látóhatárt.

Speciális mentőakció lévén két részre osztották a feladatot: a rendelkezésre álló két viatrexen három–három fő indult el körbejárni a várost. Ezekbe simán befért még tíz–tizenkét ember, s nem okozott gondot nekik a nehéz terep sem. A

többiek gyalog kezdték el módszeresen átkutatni a házakat, s ha találtak valakit, megjelölték a helyet a szállítók számára.

– Bri, gyere velem, hátha szükség lesz orvosi segítségre. Bár ahogy látom – nézett körbe Kyrin – itt már állatokat sem találunk, nemhogy élő embert. Még a végén igazad lesz… – tette hozzá a fogai között morogva.

– Akkor hozok magammal medkitet – fordult vissza a hajó előterébe Bri, miközben bekiabált a maradóknak. – Mek, Gril, én is megyek, vigyázzatok a hajóra. Tompa „Rendben!" hallatszott ki valahonnan belülről válaszként.

Már mindenki elindult valamilyen irányba, csak Kyrin álldogált tétován és kezével árnyékolva a szemét, figyelte a környéket.

– Menjünk arra! – mutatott Bri egy viszonylag épen maradt terület felé. Mintha valamikor egy üzleti negyed lett volna, egy-két épületnek még falai is voltak.

– Legyen úgy! – válaszolta Kyrin és nagy léptekkel elindult. Nem féltette a kollégákat, mindenki eléggé gyakorlottá vált az évek során. Az épületek minden apró neszére figyeltek, kiválóan értették a romok mozgásának jeleit. Szerencsére már nem kellett az utórengésekkel foglalkozni, ahogy a közmű maradéka sem okozhatott nagy gondot.

Kyrin és Bri lassan haladtak a romok között. Látható volt, hogy legalább egy mentőcsapat már járt itt előttük, sem élő, sem halott emberek vagy állatok nem voltak. Hogy a fertőzést megakadályozzák, a halottakat a helyszínen pirolizálták egy erre kialakított, hordozható eszközzel. Bár nem sok minden maradt utánuk, néhány helyen apró, elszenesedett foltokat véltek felfedezni. Három ciklus hosszú idő. Azóta a természet automatikusan megpróbálta visszahódítani a területeket: a repedésekben gyomok és virágok nőttek, az épületek romjai

között pedig füves területek jelentek meg. De még mindig ott lebegett a levegőben a romlás szaga.

Kyrin elől haladt, az omladozó falak között rejtező számtalan veszélyt pásztázta. A még álló, instabil szerkezetek szemmel láthatóan ingadoztak, a szél legkisebb fuvallata is veszélyes helyzetet idézhetett elő. Minél távolabb tőlük, annál jobb!

Bri a háta mögött haladt, s fülelt. Egyrészt a romok között halkan surrogó szelet hallgatta, ahogy néha belekapott a falak között megrekedt törmelékbe. Másrészt kereste az élet hangjait, de egyelőre mindhiába. Kyrinnel ellentétben Bri mindig elővigyázatosan és tisztelettel járt a maradványok között, tudta, hogy ezek a falak valamikor emberek, családok pihenőhelye, élettere voltak. Szétzúzott bútorok, személyes tárgyak emlékeztették egy-egy ilyen területen, hogy itt valaha viruló élet volt. Néha egy fénykép ragadta meg a figyelmét, de mindig tovább haladt, hiszen feladatuk nem az emlékek gyűjtése, hanem az emberek mentése volt.

Kyrin egy pillanatra megtorpant előtte, mint egy vadászkutya, figyelte az egyik bejárót, vagy legalábbis azt, ami régen valami hasonló célt szolgált.

– Azt hittem, láttam valamit… De mégsem – mondta halkan, majd tovább lépdelt. Előttük egy ruhabolt kirakata tátongott, természetesen már sehol sem volt az üveg belőle, csak a szélein maradt némi éles figyelmeztetés. Kyrin felugrott, s puhán landolt a kirakatban, a törött üvegcserepeken és a néhány – már eléggé penészes és felismerhetetlen – ruhadarabon. A másik oldalon leugrott, jelentősen kevesebb törmelék volt idebent, mint egyébként. Felkattintotta a lámpáját és bevilágított a helyiségbe. Meglepő módon mind a falak, mint a mennyezet épen maradtak, csak egy kis rész hiányzott az egyik sarokból, ahol a három ciklus

alatt leesett eső már utat mosott magának a terem közepe felé. Kyrin lassan beljebb lépett, Bri csendben követte. A távoli sarok mellett egy félig kimozdult, törött ajtó meredezett, egykor talán barna volt, most inkább feketének tűnt. Bri csak annyit látott, hogy Kyrin bevilágít az egyik sarokba, majd hirtelen oldalra fordul és az ajtó irányába irányítja a fényt.

– Mi volt az? – kérdezte Bri, miközben egy picit megijedt a hirtelen mozdulattól.

– Talán egy állat! – igazította meg az oldalfegyverét Kyrin. – Nézzük meg! – azzal az ajtó irányába indult.

Lassan settenkedtek az ajtó irányába, de semmi sem mozdult. Kyrin lehajolt, az ajtó kitört részét tanulmányozta. A lyuk szélére mutatott.

– Ez hajszál? – hajolt Bri is közelebb.

– Szőke hajszál. A lyukból ítélve valami gyermek lesz, felnőtt nem férne át ezen a lyukon – válaszolt Kyrin, majd óvatosan leemelte az ajtót és a fal mellé helyezte, így már mindketten átmehettek. Egy folyosó tárult eléjük, amelynek a bal oldala viszonylag épen megmaradt, a jobb oldala viszont teljesen leomlott, a mögötte levő helyiségeket mintha egy hatalmas teherautó tarolta volna le. A bal oldalon kisebb irodák lehettek régen, legalább 8-10 ajtó látszott a távoli romok között.

– Óvatosan! – mutatott Kyrin a repedt falakra. Néhány helyen akkora repedések tagolták a falakat, hogy simán befért az öklük. Megpróbáltak a folyosó jobb oldalán, a lerombolt helyiségekhez közel menni. Egyrészt világosabb volt, másrészt kisebb eséllyel indult meg valamelyik fal a lépéseiktől. Lassan haladtak, nem akartak meglepetéseket a nyakukba. Már majdnem elérték a folyosó végét, ahol egy nyílt tér várta őket, amikor az utolsó szobából, mint egy tirren, kiugrott valami a folyosó közepére. Egy apró kislány volt.

Négykézláb landolt, hátrapillantott a két üldözőjére, majd, mint egy profi futó, pár századperc alatt a szabadba ért és eltűnt a szemük elől.

Kyrin és Bri egymásra néztek és futásnak eredtek. Ahogy elhagyták a folyosót, csak a hangból következtették, merre fussanak tovább. Valamikor egy park vagy egy nagyobb tér lehetett, ami eléjük tárult. A jobb oldalon egy étterem maradványai omladoztak, legalábbis a letört cégtábla még megmaradt pár betűje erre engedett következtetni. Egyértelműen az épületből jött a hang, így elindultak befelé. Mivel itt is eléggé sötét fogadta őket, mindketten folyamatosan pásztázva haladtak. Egy széles bejárón át egy nagyobb helyiségbe jutottak először, a székek maradványaiból ítélve ez lehetett az ebédlő. Balra fordultak, ahol láthatóan a konyhát találták meg, a fémszínű bútorok belapulva, összetörve hevertek mindenütt. De legalább kicsit jobban megmaradtak, mint a többi bútor, néhányuk akár teljesen használható lett volna. Bri lehajolt és a falak alját kezdte fürkészni a bútorlábak között. Már csend honolt, semmi sem vezette őket.

– Itt kell lennie, ebben a teremben. Nincs más kijárat! – mutatott csendesen körbe Kyrin. Bri megrázta a fejét és intett, hogy hajoljon le. Ahogy a lámpa fénye megvilágított az egyik sarkot, egy sötétebb rész törte meg az eredetileg fehér színű falapokkal borított falakat.

– Éléskamra? – kérdezte suttogva Kyrin, de Bri csak megvonta a vállát. Közelebb osontak, valóban valami bejárónak tűnt. Három alacsony lépcsőfok vezetett fel egy ajtóig, amely félig csukva állt, talán a rengés miatt deformálódott és beragadt. Az ajtó mögül egy szőke hajtincs kandikált ki, majd szépen lassan egy kék szem is megjelent. Ahogy észrevette a követőit, riadtan elillant az ajtó mögött. Bri megfogta Kyrin vállát, majd magára mutatott, jelezve, hogy

majd ő bemegy. Kyrin bólintott, úgy állt be az ajtó elé, hogy ha a gyermek kiszaladna, el tudja kapni. Bri legalacsonyabb fokozatra állította a lámpa fényerejét, leoldotta fegyvertokját, és Kyrinnek nyújtotta. Belesett az ajtón és egy kisebb helyiséget látott, amely faltól falig polcokat tartalmazott, mindenféle dobozokkal rajtuk és alattuk. Az egyik polc végén észrevette a nadrágot és a tornacipőt. Egyelőre nem ment közelebb, biztos volt benne, hogy a kislány már így is eléggé megijedt. Három ciklus egy ilyen helyen? Szerencsére úgy tűnt, az éléskamra segített a túlélésben.

– Hahó! – próbálta elővenni a legbarátságosabb hangját. – Kislány! Bri vagyok. Nem bántalak, csak segíteni jöttem.

A kislány nem mozdult, próbált továbbra is láthatatlan maradni.

– Most odamegyek hozzád. Szépen, lassan. De ne fuss el, kérlek! – a nadrág egy pillanatra megmozdult, de maradt a polc mögött.

– Emlékszel? Bri vagyok! Nyugalom, segíteni jöttem! – két újabb lépéssel került közelebb. Már alig volt köztük öt-hat méter, de nem mert felgyorsítani. Semmi mozgás.

Bri suttogni kezdett.

– Nézd, még a lámpámat is lekapcsolom, hogy ne zavarjon a fénye. Megmondod nekem, hogy mi a neved?

A kislány váratlanul kivágódott a polc mögül és megpróbált elszaladni Bri mellett. Neki métereket kellett megtennie, míg Bri csak oldalra lépett, és felkapta a gyermeket. Magához szorította, érezte az ellenállást, ahogy a vézna test megfeszül és megpróbálja eltolni magától. Bri, mint egy anya, aki most látja régen nem látott gyermekét, nem engedte el, fejénél és combjánál fogva magához szorította. Türelmesen várta, míg az ellenállás alábbhagy, és a kislány végre észreveszi, hogy

teljesen felesleges küzdenie. Csak néhány percig tartott a küzdelem, aztán sírva omlott a vállára, átölelve a nőt.

Bri elkezdte simogatni a koszos, kócos hajtincseket, megpróbálva megnyugtatni a lánykát. Bő, jó pár számmal nagyobb kék nadrág volt rajta, a derekán madzaggal összefogva, illetve egy szürke, egykor vörös csíkos ing, feltűrt ujjakkal. Érezte a mosdatlanság szagát, de nem érdekelte. Kellett egy kis idő, mire észlelte, ahogy az apró szív egyre nyugodtabban és lassabban ver. Elindultak a kijárat felé.

Kyrin nagyon okosan nem jött be, sejtette, mi történik odabent. Ráhagyta Brire, aki ebben is sokkal jobb volt, mint ő. Végül mindketten megjelentek az ajtó halvány derengésében. A szőke apróság úgy kapaszkodott Bribe, mintha összenőttek volna. Bri bólintott, hogy mehetnek. Ahogy a lány észrevette a férfit, ölelése szorosabbá vált, de Bri még mindig simogatta a haját és a hátát, így újra megnyugodott. A visszafelé vezető úton folyamatosan beszélt hozzá.

– Látod, ő Kyrin – egy szép, nagy hajó kapitánya. Ő fog elvinni minket egy gyönyörű és biztonságos helyre. Nem kell tőle félned. Szakállas és magas, de a szíve aranyból van. – Kyrin mosolyogva nézett Brire. – Látod, mosolyogni is szokott. Nem kell beszélned, ha nem akarsz, viszont remélem, megérted, amit mondok. – A kislány semmit sem reagált, továbbra is szorította Brit. – Most megmutatom neked a hajót. Ugye, tudod, milyen egy űrhajó? Utaztál már ilyenben? Nagyon magasra felvisz, és egy sokkal tisztább, egészségesebb helyre kerülsz, ahol nagyon kedves, hozzáértő férfiak és nők segítenek rajtad. – Erre a mondatra a kislány szorítása ismét erősödött, szinte belemarkolt Bri hátába. – Á, szóval mégis érted, amit mondok? Tudod mit? A hajóban tudok neked adni mindenféle finomságot. Szereted a csokit? Kyrin kapitány

mindig tart magának legalább háromfélét. Szerintem nem fogja bánni, ha kérünk belőle egy-egy szeletet. Nos, mit szólsz?

Kyrin szótlanul bandukolt mellettük, néha csak mosolygott Bri monológján, ahogy próbálta megnyugtatni a gyermeket. Ezt az oldalát még nem ismerte, de bejött neki. Aztán megcsapta az orrát a gyerek áporodott szaga, amiről eszébe jutott, hogy most pont olyanok ott ketten, mint egy bokornyi brina, ahogy ontja „illatát” egy forró nyári napon, egy kiadós zápor után. A biztonság kedvéért néhány lépéssel lemaradt mögöttük… hátha meg kell védeni őket valamitől.

# III.

Az Echo szerint a MediPod–3 volt a legközelebb, így azt célozták meg. A többiek tizenegy embert szedtek össze még a városkából, többen sérülten, betegen szálltak fel a SélArára. Bri a raktér egyik sarkába vitte a gyermeket, ahol nagy nehezen sikerült lehámoznia magáról. Mint egy ijedt kis állat, behúzódott a sarokba, hatalmas, kék szemeivel követte a mozgást a raktérben, ahogy az utasok és a személyzet beszélgettek egymással az út során. Bri rövid időn belül visszatért két szelet csokival, az egyiket a kislány felé nyújtotta.

– Meg tudod mondani a nevedet? – próbált beszédbe elegyedni, de a nagy szemek tulajdonosa csak bámult rá, miközben tömte magába az édességet. – Így hosszú lesz az út, ha nem beszélsz hozzám, ugye tudod? Szegény kis drágám, mennyi mindenen mehettél keresztül – nyúlt a gyermek felé, aki ijedten hőkölt hátra, de csak egy pillanatra. – Csak a hajadat akarom kivenni a szádból, így ni! – s a kislány füle mögé gyűrte az egyik tincset. – Ó, ezt gyorsan megetted! Kéred az enyémet is? – kérdezte, de a válasz egyértelmű volt, az apró, piszkos kezek már nyúltak is érte. – Azért csak óvatosan, nehogy bajod legyen tőle. Hamarosan már rendes ételt is ehetsz…

– Bri, szükségem lenne rád egy pillanatra! – szólalt meg Kyrin a háta mögül. – Addig adj a gyereknek valamit, hogy elfoglalja magát. Itt van ez, de kérem vissza! – nyújtotta a saját tabját, amin egy egyszerű rajzolóprogramot indított el. Bri átadta a tabot, s példaként húzott pár vonalat a kijelzőre. A kislány egyelőre nem nyúlt hozzá, csak nézte az eszközt, mintha még sosem látott volna hasonlót.

– Hamarosan jövök, addig rajzolgass nyugodtan! – simogatta meg a vékonyka karokat Bri, s Kyrinnel a pilótafülke felé indult.

A kislány koszos nadrágjába törölte maszatos ujjacskáját, majd szétterpesztett ujjakkal közelített a kijelző felé. Mutatóujjával sikeresen rajzolt egy vonalat, amely keresztezte Bri előző vonalkáját. Gyorsan még rajzolt kettőt, majd nagy műgonddal belemerült a munkába.

Bri igyekezett vissza, szerencsére nem volt semmi gond, csak az állomás kicsit késleltette a kiszállásukat, nem tudták azonnal fogadni a betegeket. Legfeljebb fél órát mondtak, miután Bri meggyőzte őket, hogy nem várhatnak túl sokat, mert a fedélzeten olyanok is vannak, akik sürgős ellátásra szorulnak. Ahogy visszatért, a kislány még mindig a sarokban ült, arcát megvilágította a tab fénye. Felnézett, amikor Bri megérkezett és megfordította az eszközt. Kacskaringós vonalakkal a „VELA” szó jelent meg a képernyőn.

– Vela? Ez lenne a neved? – mosolygott Bri bátorítóan. Eszébe jutott Kyrin intése, hogy nem kellene közel kerülnie a gyermekhez, még a nevét sem kell megtudnia. Nos, ezzel elkésett. A kislány bólintott. – Aha, akkor tényleg mindent értesz. Vela – milyen gyönyörű neved van! És ezek szerint tudsz írni és olvasni is. Az én nevem Bri – rajzolta a lány betűi alá a saját nevét – de ezt már tudod. Hamarosan leszállunk és elviszlek egy nagyon szép helyre. – Vela még apróbbra húzta össze magát és lehajtotta a fejét. – Ó, drágám, hidd el, megtalálják a szüleidet. – Bri nem tudta a gyermeknek azt mondani, hogy valószínűleg meghaltak a szülei. Egy halvány remény még élt arra, hogy a szülőket valamelyik előző mentőcsapat elhozta a bolygóról, s ők is azt hiszik, a kislányuk már nincs többé. De ez legyen a hatóságok dolga, nem ő lenne az első gyermek, aki elszakadt a szüleitől. A legrosszabb

esetben találnak neki egy kedves nevelőszülő-párt, akik sajátjukként nevelik fel. Egy ilyen kislányt bárki szívesen fogadna örökbe. Még akár ő is, de gyorsan el is hessegette a gondolatot, az ő életébe nem férne bele egy gyermek. Ráadásul azok után…

*A Tiranto okosan oldotta meg a kórházak elhelyezését az állomáson: a tórusz mintegy húsz kilométeres kerületén húsz, úgynevezett nagykórházat építettek. Mindegyik a legnagyobb kikötők közelében működött, teljesen praktikus okokból. Bárhol történt baleset, vagy a Tiranto, vagy a Tenan kórházait célozták meg, a kisebbek csak indokolt esetben fogadták a máshonnan érkező betegeket.*

*A hatos sürgősségin egyelőre nyugalom honolt. Néha beesett egy-egy beteg, akiket az ápolók felvettek a rendszerbe és átirányították a megfelelő osztályra. Közvetlen beavatkozásra egyszer sem volt szükség.*

*Bri éppen az asztalánál ült és egy új eljárást tanulmányozott a DIPG kezelésével kapcsolatban. Átnézte az anyagot, majd letette a tabot és arcát a kezébe temette. „Reménytelen!" – gondolta csüggedten. A DIPG a legagresszívebb gyermekkori agydaganatok egyike, amelyre még nincs gyógymód. Az agytörzset támadja és alig egy éven belül elviszi áldozatát. A legnagyobb probléma, hogy általában öt–hét éves korban jelentkezik. A statisztikák szerint az utóbbi három évben a Mirrán – illetve a tóruszokon – több mint tíz gyermeket kezeltek. Egy is sok lenne, nemhogy tíz! Bri eredeti szakja a neuro-onkológia volt, ezért besegített a kutatási részlegnek, akik komoly erőforrásokat áldoztak a gyógymód megtalálására – egyelőre hiába.*

*Megszólalt a jelző, ami azt jelentette, szükség van rá a fogadó részlegben. Azonnal futott, tudta, hogy csak akkor*

*hívják, ha indokolt. S valóban: három hordágyat toltak be egymás után a bejáraton. A mentőorvosok máris sorolták a paramétereket.*

*– Űrkomp-baleset, szerencsére még időben sikerült őket befogni. Az első beteg egy férfi, körülbelül 30 éves, tudatánál van, de sokkos az állapota. Az űr vákuumának kitett, fagyott végtagok és lehetséges dekompressziós betegség. Vérnyomás 80/50, pulzus 130.*

*– Rendben, kössük infúzióra, melegítsük fel és kezdjünk oxigént adni. Következő?*

*– Kislány, legfeljebb tizenkét éves. Súlyos fej- és mellkasi traumák, eszméletlen. Az űr vákuumának kitettség, súlyos hypoxia és agysérülés gyanúja áll fenn. Vérnyomás 70/40, pulzus 160, légzés alig érzékelhető.*

*– Az Istenekre… Kapcsoljuk lélegeztetőre azonnal. Készítsétek elő a túlnyomásos kamrát, és értesítsétek a neurológiát. Gyorsan, minden századperc számít!*

*– A harmadik beteg, idősebb férfi, körülbelül 60 éves. Súlyos belső sérülések és vérzés, valószínűleg a vákuumexpozíció miatt. Vérnyomás 70/40, pulzus 120, légzés felületes.*

*– Készítsünk elő egy műtőt, úgy tűnik, azonnali sebészeti beavatkozásra lesz szükség. Kössünk be egy újabb infúziót és kezdjük el a folyadékpótlást – adta ki Bri a parancsokat. Az csapat gyakorlottan és összeszokottan dolgozott. Bri először a fiatal férfit nézte meg. Az áldozat sápadt és láthatóan sokkos állapotban volt, de a szemei tisztának tűntek – ez legalább jó jel. Az idős férfi már a műtő felé robogott, ahol először a belső vérzést kell felderíteniük, remélhetőleg még időben megtalálják az okot és a továbbiakban már a konkrét sérülésekkel kell foglalkozniuk.*

*Fél szemével a kislány ágya felé pillantott. Két orvos sürgölődött az ágy körül, ment a lélegeztetés, de Bri látta, hogy az agysérülés túlságosan kiterjedt ahhoz, hogy túlzott reményeket tápláljon. A neurológusok perceken belül itt lesznek, s döntenek a továbbiakról…*

*– Bri, mindent megtettünk – sóhajtott nagyot Leona, a neurológusok vezető szakorvosa. – A kislány diffúz axonális sérülést szenvedett az űrkomp balesetben. Agyának számos területe érintett volt, az idegrostok szétszakadtak a hirtelen és erős rázkódástól. Ez a sérülés típusa önmagában is komoly, gyakran azonnali tudatvesztést okoz, és a beteg ritkán tér magához. – Egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta. – Emellett a mellkasi traumák miatt komoly hipoxiát is szenvedett. A véráramlás hiánya az agyban, további károkat okozott az idegsejtekben. Az agyszövet nem kapott elég oxigént és tápanyagot, ami tovább növelte a trauma súlyosságát. – A neurológus szemei komorak voltak, amikor befejezte jelentését. – Az agy érzékeny területei, különösen a medulla oblongata, amely a tüdő és a szív működését szabályozza, szintén károsodtak. A kislány állapota gyorsan romlott, és sajnos nem tudtuk stabilizálni. Az életmentő beavatkozások ellenére sem tudtuk megmenteni.*

*Bri bólintott. Már megnézte a kórlapot, tudta, hogy reménytelen volt a beavatkozás. Nem is hibáztatott senkit, egyszerűen szomorú volt. A DIPG-kutatás, a kislány halála… Egyszerűen sok volt most neki. Ekkor határozta el, hogy ideje lesz váltani.*

*Egy ismerősétől hallotta, hogy az egyik hajóra legénységet keresnek. Remélte, mentőorvosként lesz esélye bejutni. Változásra van szüksége, kevesebb stresszre és sokkal*

*kevesebb beteg gyerekre az életében. Megkapta a pasi nevét és fotóját, s hogy melyik bárban szokott pihengetni. Felkapta a legvagányabb bőrkabátját és meglátogatta a helyszínt.*

*Ritkán járt ilyen helyeken. Ha bárba akart menni, a legalább egy fokkal kifinomultabb helyeket szerette. Itt vágható volt a füst, és túl hangosak voltak a vendégek. A pult felé kezdett sétálni, miközben megpróbálta megtalálni a kapitányt. Sehol… Már majdnem feladta a reményt, amikor a pultnál ülő egyik vendég félig megfordult. Nagyon szét volt csúszva, szinte feküdt a székben. Egyik kezében egy korsót húzogatott jobbra-balra a pulton, a másikkal gondozatlan szakállát vakargatta. „Meggondoltad te ezt?" – tette fel a kérdést önmagának Bri. Aztán eszébe jutott a kislány arca, és megkeményítette a lelkét. Elővette magabiztos hangját, s odalépett.*

*– Kyrin Galor?*

Végre engedélyezték a kiszállást. A menekültek szállítását saját erőből megoldották, nem kértek kórházi segítséget. Ettől függetlenül készültek a fogadásukra, mindenkit elosztottak a megfelelő osztályokra, miután elvégezték az előzetes vizsgálatokat rajtuk. Bri maga vitte Velát az első vizsgálatra – Kyrin kifejezett figyelmeztetése ellenére.

– Te csak foglalkozz a fizetség begyűjtésével! – hárította el Kyrin intelmeit Bri, majd felnyalábolta a kislányt és bevitte a vizsgálóba.

– Aztán majd jössz sírni… – morogta Kyrin már csak az ajtónak, de azt is csak halkan. Aztán vállát vonva úgy döntött, nem kell neki mindenbe beleszólnia, Bri felnőtt nő, tudja, hogy mit csinál. Ha meg hibázik, hát majd tanul belőle! – gondolta, és a kapcsolattartói irodát célozta meg. Jöjjön a pénz, a többit majd megoldják!

Bri tudta, hogy minél többet van a gyerekkel, annál nehezebb lesz az elválás. A vizsgálóban egy nagyon kedves fiatalember fogadta őket.

– Ön a gyermek gondviselője? – kérdezte.

– Nem, mi hoztuk fel a Mirráról – válaszolta Bri.

– Értem, tehát mentők! Tud róla valamit?

– Azon kívül, hogy nem beszél, nem sokat. Talán Vela a neve, legalábbis hallgat rá. Három cikluson át élt a Mirrán egy városkában, amit elpusztított az Amnae. Nem tudom, min mehetett keresztül, de nem csoda, hogy nem akar megszólalni.

– Vannak kiváló pszichológusaink és megpróbáljuk megkeresni a szüleit. Legvégső esetben az árvaellátó rendszerbe kerül. Mást nem igazán tehetünk.

– Persze, értem. Azért nézzenek rá egészségügyi szempontból is. Bár úgy tűnik, semmi baja nincs egy kis alultápláltságon kívül…

– Ez természetes, a protokoll része. Nagyon köszönöm, hogy behozta – mondta a férfi és a számítógépet kezdte nyomogatni.

Vela egy széken ült, lábait lóbálva rajzolgatott a tabon, ami még mindig nála volt. Bri leguggolt elé.

– Vela, most mennem kell, itt hagylak erre a nagyon kedves doktorra. – Próbált fesztelenül viselkedni, de nehezére esett kiejteni a búcsú szavait, a torkában érezte a gombócot. Vela letette a tabot a mellette lévő asztalra és karjait felé nyújtotta.

– Nem vehetlek fel, nem vihetlek magammal! – fogta meg Bri a kislány mindkét kezét és visszatolta az ölébe. Két kövér könnycsepp gördült le a piszkos arcocskán, a szemek határtalan szomorúságot tükröztek. – Nagyon sajnálom! – Bri

felállt és még mielőtt ő is elérzékenyült volna, felmarkolta Kyrin tabját és elhagyta a vizsgálót.

Nem nézett vissza, sietett, ahogy a lába bírta. „Nem, nem, nem!” – ismételgette magában konokul. Pár forduló után lerogyott egy székre és megtörölte a szemét. Csak kigördült az a könnycsepp az ő szeméből is. „Utállak, Kyrin Galor! Utállak, mert megint igazad volt!” – morogta. Egy kicsit üldögélt, próbálta magában helyretenni a történteket, tudta, hogy helyesen cselekedett. A szolgálat majd intézi a gyermek sorsát, s talán még a szüleit is megtalálják. Ha pedig nem, olyan szülőkhöz kerül, akik megérdemlik ezt a csodálatos kislányt.

Felállt, lassan bandukolva indult a kórház előterébe – megbeszélték Kyrinnel, hogy ott találkoznak és együtt mennek vissza a hajóra. Viszont Kyrin még sehol sem volt. Kénytelen volt várakozni, amíg a kapitány elintézi a tranzakció pénzügyi részét. Ők leadják a menekülteket, s megkapják értük a pénzt. Ennyi, se több, se kevesebb. Vela pedig csupán egy volt közülük, nem szabad kapcsolatot kialakítani a mentettekkel.

A tab még működött, a rajzolóprogram futott rajta. Bri látta, hogy Vela rájött, hogyan használja a speciális funkciókat. Már színek is voltak a képeken, s meglepő módon, egészen ügyesen rajzolt. Itt is van az első kép, rajta a VELA és a Bri nevekkel. Lapozott, a második képen… „Hiszen ez én vagyok!” – mosolyodott el Bri. Valójában csak egy női arcot ábrázolt a kép, akinek a haja nagyon hasonlított az övére. „Jobb, mintha én rajzoltam volna!” – jegyezte meg, majd lapozott a következő képre. „Ez meg micsoda?” – meredt rá a rajzra. A hajó egyik helyiségét ábrázolta, azonnal felismerte. Konkrétan egy tároló volt, de Bri többször használta már elvonulásra a kollégák elől, magában a „búvóhelyének” nevezte. Csak egy ágy volt benne, meg egy mennyezetig érő

szekrény – ahogy a képen is látszott. S ami még jobban meglepte: egy szőke hajú kislány feküdt az ágyon, világoskék öltözékben. Vela sehol máshol nem járt a hajón a rakteret leszámítva, nem ismerhette Bri búvóhelyét. Még a zöld-fehér csíkos pokróc is kivehető volt az ágyon, ahogy a falra felfogatott kerek lámpa is. „Hogyan?” – a meglepetés döbbenetté változott, ugyanis minél tovább nézte a rajzot, annál több részletet ismert fel a szobából.

– Mit nézel? – szólalt meg mellette egy hang. Ijedten nézett fel, mint akit valami csínytevésen kaptak. Csak Kyrin volt az.

– Ezt nézd! – mutatta a képet.

– Te rajzoltad? Ügyesen hoztad a szoba perspektíváját, ráadásul a…

– Nem, nem én készítettem, hanem Vela.

– Vela? – nézett Kyrin, fogalma sem volt, kiről beszél Bri. Aztán összerakta a rajzot a tabon és a hallott nevet. – Á, ezek szerint így hívják a kislányt. Nagyon szépen rajzol…

– Kyrin, ez a hajónk egyik helyisége, tökéletes részletességgel.

– Mondom, hogy ügyes! És? – tárta szét a karját Kyrin.

– De a kislány sosem járt ebben a helyiségben, sem máshol a hajón. Emlékszel? A raktérben volt végig!

– Nem voltál mindig vele, lehet, hogy elkószált – vonta meg a vállát a kapitány.

– Biztosan nem. Nem volt olyan állapotban – ragaszkodott Bri a véleményéhez.

– Ugyan, akkor honnan tudta, hogy néz ki a helyiség? Na mindegy, nem is lényeges. Megkaptam a pénzt, annyira nem jöttünk ki rosszul belőle – zárta be az előző témát Kyrin. – Ráadásul egy kis kalandunk is volt! – vigyorgott.

– Jah. Érdekes kis kaland! – mondta Bri, miközben Vela jutott eszébe, ahogy a széken ült a hatalmas, kék szemeivel.

– Gyerünk, a többiek már várnak! A takarítókat kiküldted? – Bri bólintott, persze, hogy nem felejtette el a raktér takarítását. Már biztosan végzett a bérelt csapat. Elindultak a hajóhoz, hogy egy kicsit kipihenjék magukat. Kyrin még csevegett egy sort, a mai esti sörözésről beszélt, Bri pedig csak hümmögött és megpróbált okosnak tűnni, miközben a szíve is belesajdult, amikor eszébe jutott a kislány.

# IV.

Mire visszaértek a hajóhoz, Bri már nagyon rosszul érezte magát. Hogy hagyhatta Velát egy bizonytalan helyen? Mi lesz, ha már tényleg meghaltak a szülei, vagy ha olyan nevelőszülőkhöz kerül, akik nem viselik rendesen gondját?

– Több pénzre számítottál? – kérdezte Kyrin, miközben ellenőrizte a takarítók munkáját. – Vagy nem ez bánt?

– Nem, csak eszembe jutott, hogy mi fog történni Velával…

– Ugyan, felejtsd már el azt a kislányt! Hidd el, jó dolga lesz majd valakinél.

– Tudom, tudom – Bri szomorúan hajtotta le a fejét.

Kyrin megállt, kezét Bri vállára tette és kissé megszorította.

– Briana Selorim! Hidd el nekem, hogy minden a legnagyobb rendben lesz. Nem vagyok spirituális, mint Mek, de ha tényleg léteznek az isteneink, akkor majd ők tudják, hogy kinek, milyen feladata van itt a halandók világában.

Bri elmosolyodott, ritkán hallotta Kyrint ilyen komolyan beszélni.

– Szóval azt mondod, minden úgy fog történni, ahogy történnie kell?

Kyrin bólintott és kabinja felé indult.

– Inkább foglald el magad valami hasznos dologgal! Este meg ott legyél a sörözésen! – intett még vissza, mielőtt eltűnt a sarkon.

Bri egy darabig téblábolt, valahogy semmihez sem volt kedve. Aztán a konyha felé vette az irányt, talán egy szelet csoki oldaná a gyomrában levő feszültséget. Eszébe jutott, hogy Vela milyen örömmel falatozta az édességet. Kivett egy szeletet és leült az egyik asztalhoz. Lassan, komótosan tépte fel a színes papírt, hamar előtűnt a mélybarna finomság. A

szeletet öt kisebb darabra osztották, Bri élvezettel törte le az első részt – imádta a roppanó csokoládé hangját. Mielőtt a szájába vette volna, megszagolta. Az intenzív kakaó aroma mellett egy leheletnyi vanília és friss, édes mogyoró is felbukkant. Becsukta a szemét és bekapta az első kockát.

A csokoládé azon kevés élelmiszer egyike maradt, amelyet az Amnae nem változtatott meg, ugyanolyan finom és édes volt, mint kétszáz évvel korábban. Egyre drágábbá vált, de Kyrin nem volt hajlandó lemondani róla. Bri két esetben evett csokit: ha rossz kedve volt, vagy ha jó. „Össze kell szednem magam!" – gondolta magában, miközben már az utolsó kockát majszolta.

Az esti sörözésig még legalább három óra van hátra, az még elegendő idő az orvosi hírek átolvasására. Hiába telt el öt év, hogy nem praktizál, nem engedte el végképp az orvosi pályát. Egyrészt szükség lehetett a tudására a hajón – bármikor előfordulhatott, hogy Gril és Alea ápolói tudása már nem elegendő egy esetnél – másrészt nem akarta, hogy kiessen a szakmából. A DIPG kutatásokat például folyamatosan nyomon követte azóta is. Visszament a kabinjába, lefeküdt és kivetítette az anyagokat.

Hirtelen riadt fel. Az Echo még mindig működött és az utolsó olvasott hírt mutatta. Úgy tűnik, elaludt. Ránézett az időre, majdnem egy órát szundított. Kikapcsolta a cikkeket – majd később bepótolja őket. Nyújtózott egy nagyot és felállt. Valamit álmodott is. Valamit Veláról, de nem emlékezett belőle semmire. Kilépett a kabinból és a búvóhelye felé indult. A tároló a hajó közepén volt, az orvosi szoba közelében. Egy ideig betegszobának akarták használni, ezért volt benne ágy is, de aztán szerencsére nem lett rá szükség. Bri a speciális, ritkán használt gyógyszereket, eszközöket tárolta benne, aztán néha ide vonult el a többiek elől kicsit pihenni, esetleg

tanulni. Sosem zárták az ajtaját, a többiek nem foglalkoztak vele. Már az orvosi szoba előtt járt, amikor megcsörrent a komja. Kyrin kereste.

– Remélem, nem zavarlak…

– Nem, dehogy! Történt valami?

– Megnéztem a raktárkészletet, pár dolgot pótolnunk kellene. Nem szeretnék az utolsó pillanatban kapkodni. Ahogy látom, éppen az orvosi közelében vagy. Oda például nem kell vásárolni valamit?

Bri megállt, majd visszafordult.

– Tudtommal mindennel rendben vagyunk, de máris ránézek. – Egyébként te rendben vagy? – kérdezte Kyrin, mintha csak úgy hirtelen eszébe jutott volna.

– Alakulok… – somolygott Bri a kom kamerájába. – Ugye, nem ezért hívtál fel, hogy ezt megkérdezd?

– Miből gondolod? Csak kíváncsi voltam, kell-e valamit rendelni az orvosiba.

– Aha, szerintem ebben Gril vagy Alea többet tudna segíteni – bólogatott Bri, miközben kinyitott néhány szekrényt és ellenőrizte a készletet. Kyrin vigyorgott, mint egy rosszcsont kisgyerek.

– Nos? – kérdezte.

– Nem, mindenünk megvan. Szerencsére nem kellett sokat elhasználni az utóbbi mentések alkalmával.

Kyrin még mindig vigyorgott, egyre szélesebbé vált a mosolya.

– Mi történt? Mi ez a vigyor? – Bri kezdte furcsának találni.

– Tudod, hogy mit találtam a készletemben az esti sörözésre? Csak neked! – azzal a kamera látószögébe emelt egy üveg korollai bort.

– Hát ezt meg mióta rejtegeted? – Bri kedvence volt ez az édeskés ital, azonnal felélénkült, ahogy meglátta.

– Nem rejtegettem, csak a kezembe akadt! – Szinte látszott, hogy Kyrin elpirul. Bri kicsit összehúzta a szemöldökét, de nem kérdezett rá, csupán értékelte a gesztust. Szinte biztos volt benne, hogy nem volt a készletben egyetlen üveg korollai sem – már régen elfogyott volna –, az utóbbi egy órában szerezte be valahonnan Kyrin.

– Tudod, hogy imádom! Máris jobb kedvem kerekedett, hogy nem csak sört lehet inni – mondta, miközben a tárolójához ért. – Akkor vacsoránál találkozunk, ugye?

– Természetesen, hacsak nincs randid valakivel! – viccelődött Kyrin, majd meglátta a nő arckifejezését. – Bri, mi az, mi történt?

Bri elfordított a kom kameráját megdöbbent arcáról a szoba belseje felé. Az ágyon Vela aludt, szőke haja szétterült a párnán. Már teljesen tiszta volt, világoskék kórházi nadrág és ugyanilyen színű póló volt rajta.

– Ezt nem mondod komolyan! – sóhajtott fel Kyrin. – Azonnal megyek!

– Hogy a francba került ide? – morgolódott Kyrin, miközben Bri kiterelte a szoba elé, hogy ne bent beszéljék meg.

– Nem tudom, talán a takarítókkal…

– Hívjuk fel a kórházat, biztosan keresik azóta is! – javasolta a kapitány, de Bri láthatóan nem örült az ötletnek.

– Kyrin, nagyon szívesen felhívom a kórházat, de mi lenne, ha nálunk maradna Vela egy darabig, és nem vinnénk vissza?

– Ennél rosszabb ötletet még nem hallottam! Bri, egy tíz éves gyermekről van szó. Mit kezdene egy húszfős,

felnőttekből álló legénység mellett? Szülőkre van szüksége, akik némi stabilitást visznek az életébe. Tanulnia kellene, barátkoznia hasonló korúakkal, visszazökkennie a régi kis életébe. Sőt, még az is lehet, hogy a szülei is előkerülnek valamikor.

– Igazad van mindenben, elismerem. Néhány dologgal vitatkoznék, de van egy olyan érvem, ami biztosan meggyőz.

– Kötve hiszem, de próbálkozhatsz!

Bri kivette Kyrin kezéből a tabot és elindította a rajzolóprogramot. Kiválasztotta azt a rajzot, amelyiken a szoba látszott. Kinyitotta az ajtót és a tabot szemmagasságba emelte. Minden pontosan úgy nézett ki a rajzon, mint a szobában. Az ágy, a szekrény, a lámpa, de még a pléd gyűrődései és Vela lábának szöge, hajának szétterülése is tökéletesen megegyezett. Kyrin megrökönyödve nézte hol a tabot, hol a szobabelsőt. Megköszörülte a torkát, vakargatta a fejét, a végén pedig széttárta a karját.

– Erre most mit mondjak?

– Kyrin, ezeket órákkal ezelőtt rajzolta! Honnan tudta, hogy mi fog történni? Ráadásul ilyen részletességgel?

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – csukta vissza az ajtót Kyrin. – Remélem, nem azt, hogy előre látta, mi fog történni?

Bri nem válaszolt, de az arcán látszott, hogy de igen, pont erre gondolt.

– Ugyan, Bri! Ilyen butaságok nem léteznek! Senki sem látja a jövőt! De tudod mit? Adj neki egy tabot és teszteld le! Kérdezd meg tőle, hogy hová fogunk menni a következő mentéskor! Ha lerajzolja, akkor elhiszem! De addig szó sem lehet róla, hogy a hajón marad! – mondta Kyrin határozottan és magában tovább dohogva elvonult.

Az elmúlt évek, évtizedek alatt kiderült, hogy Bri sosem lesz spiritiszta. Egyszerűen nem hitt az istenekben. Látta maga körül a világot, megtapasztalta azt a mérhetetlen szenvedést, ami a foglalkozásához kötődött. Azt mondták, hogy majd egy idő után megszokja, de nem így történt. Azt, amikor egy ember szenved, főleg, ha egy gyermekről van szó, nem lehet megszokni. Sosem tudna elmenni úgy egy beteg, gyötrődő ember mellett, hogy nem nyújtja felé a kezét. Ha ő megteheti, akkor az istenek miért nem? Miért mondják azt, hogy vigyáznak és figyelnek ránk, miközben egyetlen pozitív változást sem hoztak az életünkbe? Miért nem akadályozták meg az Amnae-t például? Ha kiváló tudósaink nem lettek volna, sok száz millióan pusztulnának el a Mirrán, amikor majd megtörténik az Esemény. Ha nem lett volna Neil Tiranto, Ento Dalan, Met Lanit, vagy Rien Tenan…

Szóval távol állt tőle a spiritualizmus, de most pont úgy gondolkodott, ahogy ők: ha valamit nem tudtak megmagyarázni, akkor az istenekre fogják. Tudósként, orvosként semmi értelmét nem látta annak, hogy valaki egy esemény előtt ilyen pontosan lássa azt. Lehetetlen! Most mégis – bármennyire kételkedett benne – pontosan ez történt. Leült az ágyra és simogatni kezdte Vela haját. A kislány megmozdult és nagy szuszogások közepette oldalra fordult, maga alá húzva a lábát. Pár pillanat múlva kinyitotta a szemét és halványan mosolyogva nézett Brire, mint aki tisztában van azzal, hogy mekkora meglepetést sikerült okoznia. Bri visszamosolygott és annyit kérdezett:

– Te meg hogy kerültél ide?

Vela felült és Bri tabja után nyúlt.

– Szóval még mindig nem beszélsz? Hát, rendben! – adta át az eszközt.

A kislány rajzolni kezdett. Pár vonal után Bri virágnak nézte, aztán inkább egy kilenckarú állatnak, vagy inkább növénynek. Hosszú vörös színű karjai voltak, amelyek mindegyikét hegyes tüskék borították. A karok egy fehér alapú, narancsszínű, tojássárgához hasonló középső részből indultak ki. Ahogy alakult a kép, egyértelműen kiderült, hogy bizony növényről van szó, köré ugyanis rendezetlen, zöld, mohás színű környezetet rajzolt. „De legalább virág formája van…" – gondolta magában Bri és élvezettel figyelte, ahogy az árnyékolással milyen térhatást ad a képnek.

Alig két óra telt el, amikor kopogtak az ajtón. Bri az ágyon ült, hátát a falnak vetve. Az elmaradt orvosi cikkek olvasását pótolta, Vela pedig vagy rajzolt, vagy amikor megunta, Bri ölébe hajtva a fejét nézte a mennyezetet.

– Tessék! Gyere be! – mondta halkan.

– Szia, Bri! – Mek lépett be az ajtón. A főgépész a szokásos kék-szürke kezeslábasában volt, ami általában gépzsíros és koszos volt a hajón végzett munkálatoktól. Most viszont patyolattiszta volt. Ez csak egyet jelenthetett: sörözés! Dekádonként összegyűltek és valami alkohol mellett megbeszélték a teendőket, az elmúlt hét eseményeit, pletykáltak kicsit, közösen kiengedték a gőzt.

– Micsoda fess egyenruhád van! – mosolygott a férfira Bri. Mek elpirult és elmosolyodott.

– Tudod, sörözés van. Csak azt akartam mondani, hogy lassan mindannyian összegyűltünk, s mivel úgyis erre volt dolgom, gondoltam, szólok, hogy itt az idő.

– Kedves vagy, de ma nem fog menni – intett a fejével Vela felé, aki éppen kipirosodva, halkan szuszogva aludt.

– Nem adtátok le az állomáson? Ő az, ugye, akit találtatok?

– De, leadtuk, aztán mire visszaértünk… Úgy néz ki, ragaszkodik hozzánk!

– Akkor legalább szólj nekik, hogy itt van. Maradni is fog?

– Nem hiszem, Kyrin nem nagyon örül neki. Úgy gondolja, nincs helye egy ilyen hajón egy apró gyermeknek.

– És te? Egyetértesz vele? – kérdezte Mek.

– Én nagyon szeretném, ha maradna, de Kyrin érvei kivédhetetlenek. És egyelőre semmit sem tudunk a szüleiről. Ráadásul még egyetlen szót sem szólt, ami nem könnyíti meg a dolgomat.

– Nem lehet, hogy süketnéma? Az azért megmagyarázná, hogy miért nem beszél és nem reagál semmire.

– Ó, dehogy! Szerencsére, hall és érti is, amit mondok. Egyelőre rajzolgat, a nevét csak onnan tudom – vette fel a tabot Vela mellől Bri. – Nézd, ilyeneket rajzol! – azzal elkezdte lapozgatni az utolsó képeket.

– Hm. Van hozzá érzéke! Fele ilyen jól sem tudok rajzolni!

– Igen, nagyon ügyes benne!

– Hát ez? – kérdezte meglepetten Mek. – Ezt mikor rajzolta?

– Melyiket? – vette vissza a tabot Bri. A képen a szoba bejárati ajtaja volt, ahol éppen egy férfi lép be, kék-szürke kezeslábasban, hetyke bajusszal. – Nos, igen… Nem először látok ilyet. Bármennyire hihetetlennek tűnik, mintha előre meglátná, mi fog történni.

Mek leült az ágy szélére és Velát nézte.

– Semmi sem hihetetlen, ha valakit isteni ajándékkal áldottak meg – mondta végül csendesen, elgondolkodva.

– Ó, tényleg! Elfelejtettem, hogy te spiritiszta vagy.

– Ez most úgy hangzott, mintha elítélnél emiatt.

– Ugyan, Mek! Miért tenném? – szabadkozott Bri. Tényleg semmi baja nem volt a spiritisztákkal, csak ő nem úgy élt.

– Sokan elítélnek minket, pedig semmi rosszat nem teszünk.

– Azon kívül, hogy azt hirdetitek, ti tudjátok csak az abszolút igazságot az istenekkel kapcsolatban?

– Mert így is van. A Mirrán kétféle ember létezik: vannak, akik teljes mértékben figyelmen kívül hagyják az isteneket, egyszerű mesének tartják az igazságot. És vagyunk mi, a spiritiszták: mi tisztában vagyunk vele, hogy a mesék, a történetek igazak. Léteznek olyan mindenható lények, amelyek teremtették a világunkat és folyamatosan figyelnek, segítenek minket – magyarázta Mek.

– Tudod, hogy mit szoktak mondani? Ha segítenek minket, akkor miért van annyi rossz a világban?

– Mert szabad akaratunk van. A természetben vannak olyan törvények, amelyeket ők sem tudnak módosítani. Másrészt nem avatkoznak bele mindenbe – s csak ők tudják az okokat.

– Ez egészen kényelmes álláspont… De azt látom, hogy utóbbi száz évben erősen megnőtt a népszerűsége ennek a mozgalomnak, bár jómagam sosem jutottam el odáig, hogy elgondolkozzam rajta.

– Felvázolom neked röviden, miről szól ez az egész – ha megengeded. Elkérhetem a tabot? – vette kézbe Mek az eszközt. Nyitott egy üres oldalt és rajzolt a közepére egy négyzetet, s bele egy nagyon egyszerű pálcikaembert: fej, törzs, két láb, két kar és az orr, amellyel jelezte, hogy jobbra néz éppen. – Tegyük fel, hogy egy kétdimenziós világban élünk, ez vagyok én, bezárva egy dobozba. – Bri bólintott. – Szerinted mit látok most?

– Gondolom, a négy falat egy zárt szobában – válaszolta Bri.

– Pontosan. Most lerajzollak téged is! – Azzal a négyzeten kívülre, a jobb oldalra rajzolt egy másik alakot, aki a doboz felé nézett. – Te mit látsz? – kérdezte.

– A ház falát magam előtt. Eddig értem!

– Így van! Jöhet egy kérdés? Hogyan oldható meg, hogy láss engem?

– Feltételezem, el kell távolítani ezt a falat – mutatott Bri a közöttük levő vonalra.

– Lássuk! – mondta Mek és törölte a doboz jobb oldali falát. – Így már láthatsz! – Bri újból bólintott. – Sőt, kijöhetek a dobozból a szabadba, vagy te jöhetsz be a négy fal közé. Miért nem úgy csináltad, hogy egyszerűen átlépted a vonalat, azaz a doboz oldalát és úgy léptél be a dobozba?

– Azt mondtad, hogy kétdimenzióban vagyunk, így ahhoz, hogy átlépjem a falat, a harmadik dimenzióba – pontosabban felfelé, kilépve a lap síkjából – kellene mozduljak, ami ugye itt nem létezik.

– Látom, nem tudlak becsapni! – mosolygott Mek. – De most nehezítünk! Hagyjuk most egy picit a 2D-s hőseinket, hadd élvezzék a világukat. Mi innen, a harmadik dimenzióból látunk mindent, ahogyan őket is. Mi történne, ha lehetőségem lenne benyúlni a tab rajzába és megfoghatnám a 2D-s magamat, kiemelném a dobozból és letenném a házon kívülre, a rajzolt önmagad mellé?

Bri – mint minden iskolás – tanult valamikor fizikát, de ilyen mélyen és szinten nem mentek bele a dimenziókba.

– Biztosan tudnom kellene, de régen volt már…

– Semmi gond! Ha megfognánk Meket és kiemelnénk a kettő dimenziós térből, akkor Bri számára „Rajzolt Mek”

egyszerűen eltűnne a világból, hiszen egyikük sem látja a harmadik dimenziót. Ha viszont visszateszem – Mek a dobozból törölte a pálcika-önmagát és a dobozon kívülre, a lány mellé rajzolta – akkor hirtelen a semmiből jelenne meg.

– Értem! Mivel nem érzékelik a harmadik dimenziót, csak annyit érzékelnek, ami a saját, kétdimenziós világukban történik.

– Így van! – mosolyodott el Mek. – De még mindig bonyolítanám. Tegyük fel, hogy a tab felülete, azaz síkja végtelen. Mondhatom akkor, hogy a kétdimenziós lények világa végtelen?

– Mondhatod… Á, nem biztos! – derült fel Bri arca. – A kétdimenziós világ a mi világunk része, ha az övéken túl van még egy dimenzió, akkor, hogy lehet az, hogy az ő világuk végtelen?

– Jó a gondolkodás iránya, de nem tökéletes. Ugyanis a dimenziók mindegyike végtelen, egymásba ágyazva. Végtelen a pont, a vonal – ezeket nem rajzoltam le –, ahogyan a sík és a tér is. De a lényeg most következik, s ez már tiszta spiritualizmus. Tegyük fel, hogy létezik a mienk fölött egy negyedik dimenzió, amelyben a Teremtőnk él. Mit látnánk belőle?

– Feltételezem, hogy semmit, vagy talán annyit, amennyit „Rajzolt Mek” lát belőlünk – mutatott a rajzra.

– Jó tanítvány vagy! – mosolygott Mek. – Jöhet a haladó rész? A spiritualizmus tanai szerint az isteneink nem rendelkeznek fizikai testtel, mint mi. Ők a színtiszta energia, amely áthatja mind a négy dimenziót. Ebből az energiából van minden, ami a mi világunkban létezik. Az anyag, a közöttük levő kölcsönhatások, valamint az energiaformák, mint a mechanikus, hő, fény, elektromos, kémiai vagy akár a gravitációs energia. Mind-mind ugyanannak az isteni

energiának a különböző megnyilvánulási formája. Gondolkodtál már azon, hogy milyen tökéletes összhangban működik az egész világegyetemünk? Azt hiszed, ez csupán véletlen? A hitünk szerint tehát létezik egy isteni, negyedik dimenzió, amelyben Hetes létezik. Ebben pedig benne van a mi háromdimenziós világunk, s az egész teret áthatja az isteni energia.

– Ó, egészen szépen felépített rendszernek tűnik. De akkor hány dimenzió létezik?

– Egyes alatt létezik a többi istenség, ő egyedül létezik az ötödik dimenzióban. A többieknek ezen belül saját négydimenziójuk terük van, szóval hatszor négy plusz egy, azaz huszonöt dimenzió létezik. És mi ebből hármat érzékelünk…

– Mintha már hallottam volna hasonló térről és energiáról! Létezik olyan, hogy sötét tér, illetve sötét energia… Van ezekhez közük?

– A kettő ugyanaz, csak még nem kapcsolták össze. A fizikusok sötét térnek és energiának hívják, de bizony, ezek csupán az isteni dimenzió két aspektusa, semmi más.

– Szóval, ha érzékelnénk a negyedik térdimenziót, akkor érzékelnénk közvetlenül az isteneket? Vagy legalábbis Hetest.

– Az emberi test, szervezet nem képes legfeljebb három dimenzió feldolgozására. Valószínűleg vagy nem tudnánk felfogni, vagy egyszerűen megőrülnénk. De szerencsénkre így is van lehetőség, hogy megismerjük az istenek titkait. Már legalábbis, ami a mi szintünkön lehetséges. Minden ember kapcsolatban van Hetessel, hiszen ő teremtett minket. Hetes isteni energiája áramlik át belénk az isteni dimenzióból, ezt a kis darabkáját mi léleknek hívjuk. Viszont vannak olyan emberek, akik valamilyen okból többet kaptak ebből az energiából, ezért ők szorosabb kapcsolatban állnak a

Teremtővel. Mi sokszor különcökként, rosszabb esetben őrültekként, zavart elméjűként gondolunk rájuk. Az isteni tudás terhét nem mindenki bírja el. Ők a hírhozók.

– Akkor az őrültek eredetileg szorosabb kapcsolatban vannak Hetessel.

– Azért nem minden őrült Hetes hírhozója! – nevetett Mek.

– És hogyan ismeritek fel, hogy ők „hírhozók”?

Mek Velára mutatott.

– Különleges képességekkel rendelkeznek. Mint például ő.

– Akkor ő valami szuperember?

– Nem így hívjuk, de értem, mire gondolsz. Mi úgy hisszük, hogy sok csodának tűnő dologhoz csak nem vagyunk elég érettek, fejlettek. Ha egy ezer évvel ezelőtt élt ember meglátná, hogy az űrben repkedünk és a levegőbe vetített fényből készült képeket nézegetünk, biztosan isteneknek gondolna minket.

– Tehát csak nem vagyunk elég okosak, hogy megértsük?

– Elképzelhető az is, hogy sok-sok ezer év múlva utat találunk az isteni térbe, majd az isteni dimenzióba és találkozhatunk a Teremtőnkkel.

– Érdekes felvetés. Mit mondanál neki, ha egyáltalán képes lennél beszélni egy ilyen entitással? – kérdezte Bri nevetve.

– Szerintem egyszerűen csak megköszönném, hogy létrehozta az emberiséget, hogy én is élhetek… – válaszolta Mek, a távolba révedve.

– Mek, és mi történik azokkal, akik nem ismerik, vagy nem hiszik el a spiritualizmus tanításait? Mi lesz velünk?

– Ugyan, mi lenne? Attól, hogy nem ismered fel az igazságot, még ugyanúgy rád is vonatkozik. Az univerzum törvényei nem válogatnak. Te is ugyanabból az isteni energiából kaptál egy darabkát, mint én, s rajtad múlik, mihez

kezdesz vele. Attól, hogy nem látod vagy nem érzed, még ott van benned. Talán azt gondoltad, hogy Hetes megbüntet azért, mert nem vagy spiritiszta? – nevetett Mek.

– Őszintén szólva megfordult a fejemben…

– Azt hiszem, ez egyfajta emberi kicsinyesség lenne Hetes részéről. Ez egy személyes utazás a hatalmas óceánon, amit életnek hívunk. S bár döntéseiddel befolyásolhatod az irányt, te határozod meg, hogy melyik kikötőben kötsz ki vagy melyik szigetre hajózol tovább, azért ne feledd, nem mindig az a fontos, hová érkezel, hanem az út maga és a tapasztalatok, amiket közben megszereztél! – mondta Mek nem kevés pátosszal a hangjában, majd sokkal oldottabb stílusban folytatta. – És különben is, te sem leszel dühös azokra a hangyákra, akik nem hisznek a nagylábú, óriási, gyönyörű nőben, aki fölöttük járkál és egyetlen rossz lépéssel eltaposhatja őket.

– Nem is nagy a lábam! – nevetett a suta udvarláson Bri. – Egyébként hogyan ismerted meg a spiritualizmus tanait?

– Gyermekkoromban a természettudományok voltak a kedvenceim, viszont a szüleim klasszikus spiritualisták voltak, azaz a régi mesékben hittek. Aztán a magasabb szintű tanulmányaim egyértelművé tették az összefüggéseket, összekötötték a szálakat. Sokan azt gondolják, hogy a spiritualizmus a tudomány tagadása, pedig egyáltalán nem így van, sőt! Minden mindennel összefügg, egymást tökéletesen magyarázzák. Sajnos, nem vagyunk még olyan tudás birtokában, hogy az egész világot megértsünk, de egyre közelebb jutunk a végső válaszokhoz.

– Én néha úgy érzem, a megfelelő kérdéseket sem tudom feltenni…

– Ezzel sokan vagyunk így. De mindig lesznek olyanok, akik segíteni fognak megérteni a Teremtő által létrehozott világot.

Vela mozgolódni kezdett, mintha megérezte volna, hogy róla van szó.

– Menj csak nyugodtan a sörözésre, a többiek már biztosan hiányolnak! – mondta Bri és megigazította Velán a takarót.

– Hozok neked is valamit, hogy ne maradj ki a jóból! – ajánlotta Mek, majd felállt az ágyról és a kijárat felé indult.

– Kyrin tudni fogja, mit szeretnék – szólt utána Bri. Mek bólintott, mosolygott és becsukta maga mögött az ajtót.

# V.

Bri komja egyre hangosabban jelzett – de nem a megszokott ébresztési hanggal.

– Mi van már? – morgolódott a lány, majd miután kicsit kitisztult az agya, rájött, hogy hívják. Már reggel lenne és elkésett? Kyrin volt az.

– Bri, valami gond van! A legénység néhány tagja felhívott, hogy rosszul vannak.

– Pontosabban?

– Köhögnek, lázuk van, rázza őket a hideg. Ezen kívül nagyon gyengék és néhányuknak hányingere van.

– Ó, az istenekre! Mit ettetek sörözés közben?

– Semmi olyat, amit máskor nem. Sőt, sörből is csak a raktáron levőt ittuk. Egyedül a tied volt új, de azt meg csak te ittad.

– És egyedül én nem ettem a nasiból. Rendben, máris rátok nézek. Megkérnéd a többieket, hogy jöjjenek be az orvosiba?

– Már ott vannak, Aleától kaptak egy kis vitamint, de ő maximum ennyit tudott tenni.

Bri felkapkodta a ruháit, majd rohant az orvosiba. A búvóhelyen benyitott Velához, szerencsére a kislány édesdeden aludt, legalább vele nem kell most foglalkozni.

Az orvosiban tolongtak a kollégák. Úgy tűnt, mindenki elkapta a rejtélyes betegséget, aki ott volt a sörözésen. Még szegény Mek is, pedig ő csak az utolsó egy–két órában tartott a legénység többi tagjával.

– Kik érzik magukat legrosszabbul? – kérdezte őket. Ketten jelentkeztek, Gril és Hemi. – Ti mit ettetek a vacsorán kívül?

– Én semmit, 16.00 után már nem eszek semmit – felelte Hemi.

– Én pedig csak azt, amit a többiek – számolt be Gril két erős, mélyről jövő köhögés között.

– Hm. Akkor előfordulhat, hogy nem a nasi okozta? – gondolkodott hangosan Bri. – Esetleg voltatok a hajón kívül napközben?

Mindketten a fejüket rázták.

– Akkor még az sem lehet, hogy találkoztatok valakivel, akitől elkaptatok valamit. Olyan, mintha egy erős megfázás lenne, abból is valami igen gyors lefolyású.

– Mi voltunk itt, amikor jöttek a takarítók. Senki más idegennel nem találkoztunk.

– A takarítókkal? Az valamikor ebéd után volt, ugye? Mielőtt Brivel visszaértünk a központból – kérdezte Kyrin.

– Pontosan 13.00-kor mentek el, utána érkeztetek meg nemsokára – próbált Hemi emlékezni, miközben szorosabbra húzta magán a takarót.

– Többiek? Találkozott még valaki a takarítókkal? – kérdezte emelt hangon a kapitány, de mindenki csak rázta a fejét.

– Ó-ó! Akkor bajban vagyunk – lépett hátra Bri. – Úgy tűnik, ők hoztak be valamit a hajóra. De ha csak ketten találkoztak velük, s most mindenki beteg, akkor ez a valami levegőben terjed és igen virulens. – A mögötte lévő szekrényből kivett egy maszkot és feltette. – Lehet, hogy már késő, de hátha még nem kaptam el. Kyrin, te hogy érzed magad?

– Nem mondom, hogy tökéletes vagyok, de semmi komoly. Eddig. Talán csak jobban érzem az izmaimat, mint máskor, de az akár a sörözéstől is lehet. Vagy hogy nem aludtam ki magamat…

– Nem baj, azért vegyél fel te is egy maszkot! Legalább addig, amíg meg nem bizonyosodunk, hogy tényleg levegőben terjed. Gril, Hemi! Szeretnék vért venni tőletek. A többieket pedig arra kérem, hogy vonuljanak vissza a szobájukba. Viszek nektek valamit, hogy kicsit csillapodjon ez a köhögés. Sajnos, csak tüneti kezelést tudok biztosítani, de bízzunk benne, hogy legyőzi az immunrendszeretek, bármit is kaptatok el. És bármilyen változást tapasztaltok az állapototokban, azonnal hívjatok. Rendben?

Bri pattogósan kezelte a helyzetet, mintha visszacsöppent volna a triázsba, ahol azonnal kellett dönteni, bármi történt. Levette a vért és először mikroszkóppal vizsgálta a kenetet, talál-e benne olyan részletet, ami nem odavaló. Nem volt szükség további szerológiai tesztekre: egyértelmű volt a helyzet, valami vírusfertőzés lepte meg a legénységet.

– Vela! – jutott eszébe a kislány, s egy kisebb méretű maszkot készített elő részére. Egyelőre még nem akarta felkelteni, minél tovább alszik, annál jobb.

A hajón egy, a környezettől függetlenül működő, létfenntartó rendszer működik. Ennek viszont egyik hátulütője, hogy belül keringeti a levegőt, igaz, hogy több szűrőn is keresztülmegy folyamatosan. Vajon elég ez arra, hogy kettőjüket Velával ne fertőzze meg? Már csak azt kell kitalálni, hogy mit okoz, és hogy hogyan lehetne meggyógyítani a legénységet. Láz- és fájdalomcsillapítás, köhögéscsillapítók, nyákoldók vannak a hajón. Folyadékpótlás szükséges még, legvégső esetben intravénásan, de reméljük, erre nem kerül sor.

Kiporciózta a gyógyszereket és körbejárta vele a legénységi szállásokat. Bri ott állt egészen addig, amíg mindenki be nem vette a lázcsillapítót, a többit már saját megítélésükre bízta.

Gril és Hemi nem tétovázott, elég rosszul voltak már ahhoz, hogy a köhögés- és fájdalomcsillapítót is bevegyék.

Kyrin még tartotta magát, bár látszott rajta, hogy aggódik, idegesen járkált fel és alá a szobájában.

– Őszintén! Mi ez? Bajban vagyunk? – kérdezte zaklatott hangon.

– Kétlem! Valami náthaféle fertőzte meg a legénységet. Lesz egy kis lázuk, némi fejfájás, esetleg hányás, de semmi több. Csak ki kell várni, hogy a szervezet legyőzze.

– Tudtad, hogy mindig is féltem attól, hogy a Mirra elárasztott és feldúlt területeiről felhozunk valamit a hajóra? Sosem tudhatjuk, hogy melyik laboratórium készletét mosta bele a víz a talajba, s mivel érintkeztünk.

– Rendkívül érett gondolkodásra vall, hogy ilyen egyáltalán eszedbe jutott! – mondta Bri, de látszott rajta, hogy majdnem elneveti magát.

– Ó, Bri, ne most élcelődj! – Kyrin teljesen komoly maradt. – Tudom, úgy tűnik, túlaggódom a dolgokat, de látod, bármi lehetséges.

– Bocsánat, csak nem szoktam meg tőled ezt a nyugtalanságot. Legtöbbször fejjel rohansz a falnak, alig bírlak leállítani.

– Bevallom, én is egyre inkább érzem, hogy kapar a torkom és a karjaim, lábaim, mintha ólomból lennének – rogyott le az egyik székbe.

– Hadd vegyek tőled is vért, aztán majd meglátjuk! – ült le Kyrin mellé Bri, előkészítve a tűt. Kyrin nyújtotta a karját, majd szemét becsukva engedte, hogy Bri megcsapolja.

Bri a hajó rendszerén keresztül üzent a legénységnek.

– Sajnos, azt kell mondjam, a legénység minden tagja elkapta a fertőzést, beleértve saját magamat is. Úgy tűnik, a szellőzőrendszeren keresztül, a levegőben terjed. Bízom benne, hogy hamarosan mindenkinek leküzdi a szervezete a vírust. Újból kérek mindenkit, hogy ha változna valami, esetleg új tünet jelentkezne, azonnal tájékoztasson.

Alig pár perccel azután, hogy befejezte a tájékoztatást, Gril hívta.

– Bri, azt kérted, szóljunk, ha gond van. – A hangja olyan volt, mintha suttogna. – Nehezen kapok levegőt. Mintha valaki ülne a mellkasomon.

– Ez nem jó jel, máris elnézek feléd és megnézem Hemit is. Sietek! – mondta s máris elindult két inhalátorral.

Hemi ugyanúgy nehezen lélegzett, a légzéskönnyítő is alig segített rajtuk. Vannak oxigénmaszkok az orvosiban, úgy tűnik, szükség lesz rájuk. Viszont, ha eddig nem javult az állapotuk, akkor ezt bizony be kell jelenteni az állomás orvosi részlegének. Hátha tapasztaltak valami hasonlót, vagy tudnak segíteni a saját eszközeikkel.

Alig múlt reggel 7.00 óra, amikor lezárták az egész állomást. Mint kiderült, nem csak a SélAra legénysége betegedett meg, hanem rajtuk kívül még rengetegen.

– A fertőzést a Mirráról hozta be az egyik hajó, amit a takarítók hordoztak szét az egész állomáson. Sajnos, a betegség tünetei nem álltak meg a szédülésnél és a hányingernél. Légzési nehézségek léptek fel, a betegeknek nehezükre esett a légzés, légszomj jelentkezett, majd a tüdőben folyadék halmozódott fel. A betegség előrehaladtával – alig pár óra elteltével – a bőrön kiütések és bevérzések jelentkeztek, ami a vírus véralvadási zavarokat okozó hatásának a jele. Az utolsó stációban a betegek mentális

zavarokat, zavartságot és hallucinációkat tapasztaltak: úgy tűnt, a vírus az agyra is hatott. Őket leszedáltuk, nem találtunk más megoldást – fejezte be a központ vezető orvosa.

– Szóval az első tünetek legfeljebb nyolc–kilenc órával a fertőzés után jelentkeztek, s alig húsz óra – egy nap! – alatt már az agyat is megfertőzte a vírus?

– Pontosan! De van rosszabb is… Négy ember – az első takarító csapat, amelyik elkapta – nem ébredt fel a mesterséges kómából. Nagyjából huszonöt óra elteltével az agyműködésük egyszerűen leállt.

– Mennyi időnk van a következő huszonöt órás ciklus végéig?

– Mennyi idő múlva halnak meg újra? A következő négyes takarító csapat hat óra múlva váltotta őket. Szóval, ha nem találjuk meg az ellenszert, hat–hét óra múlva újra meghal még négy dolgozó.

– Mit tudtak meg ennyi idő alatt?

– Semmit. Őszinte vagyok önnel, hiszen kolléga. Lefuttattunk mindent az Echo segítségével, de azon kívül, hogy valami náthaszerű alapra épülő vírus, nem tudtunk meg semmit. Sajnos, legalább két dekád lenne szükséges ahhoz, hogy valami szérumot kifejlesszünk.

– Nekünk nincs két dekádunk! – masszírozta a homlokát Bri elkeseredetten.

A vezető orvos széttárta a kezét, látszott rajta, hogy szívesen segítene, ha tudna.

– Ha bármit tudok önöknek küldeni…

– Időt kérnénk, ha lehetne… Ha jól számolom, a második takarító csapat nálunk is takarított. Azaz két emberünknek alig tíz–tizenegy órája van hátra.

– Tényleg sajnálom. Értesítsen, ha jutnak valamire!

Bri bólintott és megszakította a kapcsolatot. Tehetetlennek érezte magát. A háta mögött Kyrin meg sem tudott szólalni, úgy ült, mint egy szobor.

– Meg fogják oldani! – ugrott fel a székből Bri.

– Hogyan? Hallottad, hogy két dekád kell, hogy valami szérumot előállítsanak! Addig az egész állomás elpusztul, csak a hulláinkat fogják megtalálni!

– Nyugi, Kyrin, még nincs veszve semmi. Van még tíz óránk… Valaki csak kitalál addig valamit!

– Ha huszonöt óra alatt nem sikerült… Na jó, nem hisztizek tovább. Inkább gondoljuk át, hogyan tudnánk kimászni ebből a slamasztikából.

Az ajtó halkan szisszent és Vela lépett be az orvosiba.

– Vela, azt hittem, még alszol! Gyere, ezt vedd fel! – futott oda Bri a kislányhoz és ráerőltette a maszkot. – Lehet, hogy már fölösleges, de ha mégsem…

Vela nyugodtan tűrte, hogy Bri beállítsa a maszkot, nagy, kék szemei ragyogtak a szürke takaró fölött.

– Drágám, nem kapar a torkod? Nem vagy lázas? Mutasd a homlokod? Nem fáj a fejed? – véget nem érő kérdésekkel bombázta Bri a kislányt, de ő csak rázta a fejét, egyelőre úgy tűnt, nincs semmi tünete.

– Miért nem veszel tőle vért? – kérdezte Kyrin.

– Fölösleges. Ha megfertőződött, úgyis hamarosan kiderül…

– Bezzeg tőlem vettél! – dohogott magában a kapitány.

Vela elővette a tabját és Bri felé nyújtotta. A képen a tegnapi virág látszott, amelynek a közepén a tojássárga virított, s kilenc darab igen tüskés karja volt.

– Nagyon szép, de most tényleg nem alkalmas az időpont, drágám!

Vela elvette a tabot és rámutatott a virágra, majd úgy tett, mintha megfogná a virág közepén a sárga részt és megenné.

– Éhes vagy? – Vela rázta a fejét. Erőltetetten köhögött kettőt, újra elismételte a sárga rész megevését, de most a végén végigsimította a mellkasát egészen a pocakjáig és kinyújtózva nagyot lélegzett.

Kyrin és Bri egymásra néztek, egyszerre esett le nekik, hogy mit „mondott" a kislány.

– Vela, azt akarod mondani, hogy ha megesszük ezt a virágot, akkor meggyógyulunk? – kérdezte Bri, megfogva a kislány két kezét, miközben leguggolt elé. Vela bólintott.

– Ugyan, honnan tudna egy kislány ilyeneket? – méltatlankodott Kyrin.

– Kyrin, ugyan honnan tudott ez a kislány a szobáról, tegnap este Mekről, s honnan tudott arról, hogy éppen egy légzési nehézséget okozó betegség miatt aggódunk?

Kyrin nem válaszolt azonnal, pár századpercig gondolkodott, mielőtt megszólalt.

– Rendben, tegyük fel, hogy tényleg igaza van. Mi ez a virág? Sosem láttam hasonlót! Valami tengeri növény?

– Vela, tudod, hogy hol van ez a virág? – Vela bólintott, miközben levette magáról a maszkot. Bri azonnal ugrott, hogy visszateszi, de Kyrin felemelte a kezét.

– Ha elhisszük neki, hogy egy nemlétező virág meggyógyít egy vírusos betegséget, amire egyelőre senki sem találja a gyógymódot, miért nem hisszük el, hogy felesleges a maszk? – azzal a saját maszkját is levette, mélyet lélegzett, majd Velához fordult.

– Ha megtaláljuk a virágot, akkor meg kell enni azt a sárga tojást belőle? – Vela bólintott. – De akkor hogyan menekülnek meg a többiek?

– Az nem okoz problémát – mondta elgondolkodva Bri. – Ha tényleg igaz, hogy a virág segít, akkor a virág hatóanyaga valószínűleg egy immunmoduláló vegyület, amelynek bevitele után az immunrendszer képes lesz gyorsan és hatékonyan reagálni a vírusra, termelve azokat az antitesteket, amelyek képesek megállítani a vírus terjedését és reprodukcióját. Ezt követően az orvosok egy jobban felszerelt laborban kinyerhetik ezeket az antitesteket az önkéntes véréből, és létrehozhatnak egy szérumot, amelyet aztán másoknak is adhatnak, hogy megvédjék őket a vírustól vagy meggyógyítsák őket, ha már megfertőződtek.

– Ó, ilyen egyszerű? – Kyrin a kötőszavakon kívül nem sokat értett a magyarázatból, de nem is érdekelte annyira. A lényeg, hogy megoldható. – Akkor mire várunk? Vela, elárulod nekünk, hol van ilyen virág?

A kislány elvette a tabot és elindította az Echot. Szinte azonnal nyújtotta is vissza: a betöltött képen a Déltengeri Arborétum látszott, eredeti pompájában.

Kyrin visszazuhant a székbe. Az Arborétum legalább ciklussal ezelőtt pusztult el. Földrengések, majd az azt követő árhullámok, szinte teljesen lemosták a föld színéről az épületeket a déli, tengerparti területeken. Már mentőcsapatok sem járnak a környéken, teljesen felesleges, semmi sem maradt a pusztítás után.

Vela odament hozzá és elkezdte rángatni a kezét.

– Kicsim, ezen a területen már nem áll egyetlen épület sem, minden elpusztult – simogatta meg a kislány fejét Kyrin.

– Várj csak! Az, hogy az épületek elpusztultak, nem jelenti azt, hogy a természet nem virulhatott tovább. Ahogy elnézem – s neked is ez volt az első gondolatod – ez valami víztűrő növény lehet. Ha fizikailag nem pusztult el, akár még élhet is.

– A mondatra Vela sűrűn bólogatni kezdett, és valami mosolyféle is megjelent az arcán.

– Azért van még egy gond… Hogy menjünk el a Mirrára? A hajóink teljes zárlat alatt vannak, a fogókarmokat pedig nem szakíthatjuk ki a helyéről.

– Engedélyt kell kérnünk a központi irányítástól, hogy engedjenek le minket a Mirrára – javasolta Bri.

– És mit mondasz nekik? Hogy egy virágért le kell ruccanjunk a bolygó egy kihalt részébe? – nevetett kínosan Kyrin. – De van egy ötletem, ami akár be is válhat… Azzal a komját kezdte nyomogatni. Alig egy perc múlva egy kerek arcú, szakállas férfi jelent meg a kijelzőn.

– Kyrin? Mi az Isteneket akarsz? Most nem vagyunk olyan helyzetben, hogy bájcsevegjünk – mondta, amint meglátta a kapitányt.

– Seron, ha jól gondolom, az egész hajód megfertőződött… Ahogyan a mienk is. Láttam tegnap a hajódat, ahogy nem messze a SélArától dokkolt.

– Mit akarsz? Mondd, ennél rosszabb már úgysem lehet… – forgatta a szemeit lemondóan.

– Figyelj, Seron! A te hajód nagyobb az enyémnél. – Seron kapitány vigyorogva bólintott. – Jól gondolom, hogy van egy siklód a fedélzeten?

– Hó, hó! Mit akarsz ezzel mondani? Csak nem lelépnél az állomásról?

– Ugyan, dehogy! Vagyis… Vagyis igen! De nem azért, amit gondolsz. Úgy hisszük, találtunk egy ellenszert, de ahhoz le kellene mennünk a Mirrára.

– Ne szédíts, Kyrin! Mit tudhatsz te a gyógymódokról? – legyintett Seron.

– Ő nem sokat, viszont én igen! – szólt közbe Bri. Kyrin megfordította a kamerát, Bri folytatta. – Bri Selorim vagyok, kutatóorvos. A Mirrán tényleg van valami, amivel meg tudnánk menteni az egész állomást.

– Akkor miért nem kérnek engedélyt a központtól, vagy miért nem ők mennek?

Kyrin fel sem merte felemelni a fejét, így Bri válaszolt.

– Nos, valószínűleg nem hinnének nekünk. Ugyanis egy virágot kell elhoznunk a Déltengeri Arborétumból – mondta, kerülve ő is Seron tekintetét. Ez kimondva, még neki is rosszul hangzott…

– Egy virágot? Komolyan? Ez most valami vicc? – Bri megrázta a fejét. Seron először csóválni kezdte a fejét, majd arcát a két kezébe temette. – Az Istenekre! Mondjátok, hogy nem vicceltek velem!

– Seron kapitány! Ha tud segíteni, kérem, tegye meg! Több ezer embert mentene meg az állomáson, közöttük a két hajó legénységét – próbálta Bri meggyőzni a kapitányt.

Tenyerébe temette az arcát, ujjai közül kifújt egy türelmetlen sóhajt, közben lassan ingatta a fejét, mintha lerázhatná magáról az egész történetet. A kom halk sercegése töltötte be a csendet, a háttérben az űrhajó mély, egyenletes zúgása emlékeztette, hogy fogy az idő. Felnézett, keserűen elmosolyodott – tudta, hogy nincs más választása.

– Rendben… Ha meg kell halni, hát meg kell halni. Legalább küldetés közben halok meg. De én vezetek! – emelte fel az ujját, majd folytatta. – Sajnos, csak hatszemélyes a siklóm. Hányan jöttök?

– Ketten! – állt fel Kyrin. Vela Brihez szaladt és belekapaszkodott a karjába.

– Vela, nem jöhetsz velünk, veszélyes lehet! – próbálta Bri lebeszélni a kislányt, de mindhiába. Vela először a virágra mutatott, majd a saját szemeire.

– Hárman… – legyintett lemondóan Kyrin. – Tíz perc múlva a hajódnál leszünk.

# VI.

A Siger egy négyrotoros, áramvonalas sikló volt, narancssárga, fémes felülete elegánsan csillogott a raktér reflektorainak fényében. Kyrin végighúzta a kezét a hideg szárnyvégen és elhatározta, hogy neki is be kell szereznie egy hasonlót, bár jobban tetszett volna éjkékben. Gyorsan beszálltak a járműbe, Bri becsatolta Velát, majd biztonságba helyezte saját magát is. A két férfi az első ülésekben foglalt helyet és halkan egyeztette a landolási paramétereket.

– Remélem, most éppen semmi sem zajlik a területen. A műholdképek alapján minden csendes – vizsgálta Kyrin a jelentéseket az utolsó órákból.

– Én inkább azt remélem, hogy nem jönnek utánunk! – morgott Seron a sűrű bajsza alatt.

– Az még hagyján, csak ne jusson eszükbe utánunk küldeni pár rakétát – morfondírozott Kyrin.

– Á, attól nem félek, nincsenek ezek az állomások felfegyverezve. Legfeljebb kézifegyverrel lőhetnek, az pedig senkit sem érdekel.

– Indulhatunk?

– Kedves utasaink! Itt a Siger űrsikló kapitánya beszél. Következő célpontunk a Mirra bolygó. Kössék be magukat, lehet, hogy rázós utunk lesz! – majd harsányan felnevetett és indította a hajtóműveket.

Ahogy egyre mélyebbre merültek a légkörbe, a bolygó brutális valósága egyre nyilvánvalóbbá vált. Szinte semmi sem maradt a régen zöldellő tájakból, a hatalmas városokból, minden az árvíz és a földrengések pusztításának nyomait

viselte. Kyrinnek eszébe jutott, amit Brivel beszéltek. Egy-két év, és a Mirra teljes egészében lakhatatlanná válik.

A sikló gyorsan manőverezett a katasztrófa sújtotta terület felett, miközben biztonságos helyet keresett a leszálláshoz. A földrengés erői nyomán szaggatott tájak és repedt földrétegek tárultak fel előttük, nem volt egyszerű az Arborétum közelében egy viszonylag sík terepet találniuk. A két középső fúvóka függőlegesbe fordult és a hajó szépen, lassan leereszkedett a talajra.

– Arra indulunk! – mutatott Seron egy néhány száz méterre levő romhalmaz felé. A négy alak botladozva haladt a töredezett úton, mindannyian kezeslábasban, maszkban. Vela a létező legkisebb öltözetet kapta, de még így is lötyögött rajta.

Az ég borongós volt, a felhők olyan sűrűn borították az eget, hogy a nap csak halványan sejlett át közöttük. A légkör tele volt a poshadt víz szagával és a töredezett, szétmállott épületek törmelékeinek salétromos porával. A pusztítás ellenére a természet már kezdett regenerálódni, rengeteg fű és apró virágok jelentek meg a romok között, jelezve, hogy az élet mindig talál magának utat.

Az Arborétum egykor egy gyönyörű botanikus kert volt, tele élettel és csodálatos növényekkel. Most azonban a pusztítás és a katasztrófa kíméletlen erői kegyetlenül feldúltak mindent.

Megálltak kicsit pihenni, Kyrin leült a földre, s levette a maszkját.

– Sajnálom, egyre nehezebben kapok levegőt. Szerintem én is átléptem a nehézlégzés stádiumába – mondta, miközben megpróbált mélyebbeket lélegezni.

– Hoztam magammal hörgőtágítót, ha szükséged van rá – nyújtotta át Bri a kis pumpát. – Fújj be kettőt.

– És most merre? – kérdezte Seron.

Vela elkezdte húzni Bri kezét a bejárattól jobbra levő romok felé. A többiek követték őket. Átverekedték magukat néhány letört fán, amelyek összekapaszkodva próbálták elállni az útjukat. Vela folyamatosan ment, úgy tűnt, pontosan tudta, merre kell mennie. Leszakadt kupoladarabokat, tartógerendákat kerülgettek, nagyrészt csak a méretes, súlyos darabok maradtak, a többit elvitte az áradat.

Kyrin intett, láthatóan nagyon elfáradt. Megtörölte a homlokát, s befújt még kettőt a pumpából. Bri a homlokára tette a kezét, érezte, hogy a hőmérséklete jelentősen több, mint ami egészséges. Valószínűleg a gyaloglás sem tett jót neki, még jobban leterhelte az egyébként is legyengült szervezetét. Seron egészen jól bírta, két–három órával később kaphatták el a hajóján a betegséget. Bri köhécselt, s érezte, hogy egyre többet kell nyelnie, szóval igyekezniük kellett.

Egy kisebb, valaha üvegkupolás teremhez értek. A mennyezet teljesen ráomlott a falak maradványaira, kis üvegházat alkotva a benne rekedt növényeknek. Vela megállt a bejárat előtt és tanácstalanul nézte a torlaszokat, amelyek előtte tornyosultak. A lezuhant törmelék teljesen bezárta a kör alakú helyiséget, fák és nagyobb bokrok fogták meg a víz által szállított törmeléket. A bejárat környéke tele volt mohával, úgy tűnt, valamilyen szinten a víz is megmaradt, a nap ereje nem volt elég, hogy az elmúlt időszakban teljesen kiszárítsa.

– Itt valószínűleg be tudnék menni! – fedezett fel Bri egy részt, ahol egy erős faág megakadályozta a lezuhanó mennyezet földre esését. – Ha kicsit megbontjuk az ágakat, talán be tudok kúszni.

– Ha megbolygatjuk az ágakat, lezuhan a rajta levő törmelék. Nem biztos, hogy jó ötlet – kukucskált be lehajolva

Kyrin a kis lyukon, amin keresztül beláttak a helyiségbe, majd a földre ült. Fentről egy még épen maradt üvegtáblán keresztül betűzött a nap és megvilágította a középső részt, amelyet teljes egészében ellepett a moha. Vela megrángatta Bri kezét és magára mutatott, majd a szűk résre.

– Szó sem lehet róla! – intett összehúzott szemöldökkel Bri és magához húzta a kislányt.

– Pedig jó ötletnek tűnik… – mondta Seron. Ha nekikezdünk eltakarítani a romokat, akár még jobban beomlaszthatjuk az egészet. Ráadásul órákig tarthat, márpedig úgy tűnik, nincsenek óráink. Az embereidnek jó esetben még négy–öt órájuk van, most kezdődnek a mentális zavaraik. Szóval, én támogatom az ötletet!

Kyrin már csak üldögélt, hátát egy ledőlt faldarabnak támasztva, és nézett maga elé. Egyetlen perc alatt történt a változás, hiszen az előbb még aktívan részt vett a kutatásban. Most nem szólt semmit, mintha nem is hallaná, miről beszélnek körülötte.

Bri leült mellé, s megfogta a vállát. Kyrin, mintha most ébredt volna fel, zavaros szemmel a lányra nézett, majd elmosolyodott.

– Ó, a francba! – sóhajtott Bri. – Úgy tűnik, a terheléstől felgyorsultak a folyamatok.

– Akkor önnek kell döntenie, ha Kyrinre nem számíthatunk.

– Tudom… – motyogta Bri, miközben azon járt az agya, hogy milyen probléma történhet, ha Vela bemászik a kis lyukon. Ha valami instabil részhez ér hozzá, az egész a fejére zuhanhat… Leguggolt a kislányhoz és megfogta a két vállát.

– Vela, megengedem, hogy bemenj! De! – emelte fel az ujját, s nagyon komolyan arccal folytatta. – Nem érhetsz hozzá

semmihez! Kérlek, vigyázz magadra odabent! Amint megtalálod a növényt, egyszerűen tépd le és nagyon óvatosan araszolj ki. Értetted?

Vela komoly arccal bólintott. Bri magához szorította a lányt, majd a maszkot visszatette az arcára.

– Ne feledd! Ne érj hozzá semmihez!

Vela négykézlábra ereszkedett és benézett a lyukba. Mintha egy állat szájába próbált volna bemászni úgy, hogy az ne vegye észre. Bri képtelen volt levenni a szemét a kislányról, mintha a látása által képes lenne megvédeni bármilyen veszélytől. A moha, mint valami természetes szőnyeg, puha takaróval fedte be a talajt, s nyelte el Vela mozgásának minden hangját. A kislány lassan, de biztosan haladt előre, a lábai ösztönösen találták meg a legbiztonságosabb utat a lágy, zöld takarón, folyamatosan figyelve, hogy ne ütközzön semminek.

Végre beért a tisztásra! Felnézett, kezét a szeme elé emelte. A mennyezet piszkos üvegmaradványán még erősen sütött be a nap, megvilágítva szinte a teljes területet. Mintha valami láthatatlan kéz óvta volna meg a tisztást és a rajta növekedő egyetlen virágot. A vörös karok, rajta a hegyes tüskék pontosan ugyanúgy néztek ki, mint a rajzon. Vela óvatosan alányúlt és elkezdte felfelé húzni. A gyökérzet először nehezen indult meg, de aztán már csak vékony szálak tartották a földben. Finoman, maga előtt tartva kezdett kifelé mászni az ösvényen.

Vela folyamatosan mosolygott, amíg kiért a törmelék alkotta alagútból. Bri elvette tőle a virágot, s letette a földre, majd átölelte a kislányt, de úgy, mintha sosem akarná elengedni.

A virág közepén levő narancssárga résznek egészen puha állaga volt, éppen annyira, hogy Bri még ki tudta szedni egy darabban. Mint egy főtt tojássárgája. „Remélem, az íze is valami hasonló!” – gondolta magában, bár a szaga inkább egy száz napos tojáséhoz hasonlított. Leült Kyrin mellé. A kapitány már nem reagált sem a megszólításra, sem az apró pofozgatásra, csak nézett maga elé és néha bárgyú mosollyal az arcán motyogott valamit. Bri tisztában volt vele, hogy milyen veszélyes lehet egy félig önkívületben levő embernek a szájába helyezni valamit, de nem volt választása. Ujjaival finoman megnyomta az állkapocs-ízületeit közvetlenül a fül előtt, hogy Kyrin kinyissa a száját. Bízott benne, hogy a rágó és nyelő reflexek még működnek. A nyelve közepére helyezte puha anyagot, majd becsukta az állkapcsát. Kyrin elkezdett majszolni, az arcára egyre erősebb utálat ült ki. Bri nem engedte kiköpni, bár a férfi szemei már megteltek könnyel. Végre nyelt néhányat és pár századperc múlva már megint a régi önmaga volt, újból dünnyögött és mosolygott, mintha mi sem történt volna.

– És most várunk! – rogyott le a földre mellé Bri. Vela az ölébe ült, s együtt nézték, ahogy Kyrin szeme egyre jobban kitisztul.

– Mi történt? – kérdezte jó negyedóra múlva. – És mi ez a szörnyű íz a számban?

– Ez a „meg fogsz gyógyulni” íze! Megetettem veled a virág sárga közepét. Úgy tűnt, nem volt finom, de hősiesen lenyelted.

– Kihoztátok a virágot? De hogyan? És én miért nem emlékszem semmire?

– Mert nem igazán voltál magadnál már majdnem egy órája. Vela bemászott érte, mert csak ő fért el a kis alagútban.

– Akkor úgy tűnik, ő lett a nap hőse! – próbált felállni Kyrin, majd Velához fordult. – Bámulatosan ügyes voltál, büszke vagyok rád! És köszönöm, hogy megmentetted mindannyiunk se… életét. Erről jut eszembe! Indulnunk kell vissza, hogy meg tudd csinálni a gyógymódot.

– Csak óvatosan, még nem vagy 100%-os!

– Sosem voltam, úgyhogy induljunk! – Seron segítségével Kyrin felállt.

Vela végig mosolygott és egyik kezével Brit fogva, másik kezével pedig Kyrin nadrágjába kapaszkodva, botorkálva visszaindultak a siklóhoz.

# VII.

– Biztosan végiggondoltad? – kérdezte Kyrin.

– Tudod, hogy igen. Végigjártuk a szükséges procedúrát, kivártuk a kötelező várakozási időt, s úgy tűnik, hogy már semmi sem állhat az utunkba.

– Egy gyereket örökbe fogadni nagy felelősség! Főleg, ha nem beszél…

– Nem beszél – egyelőre. De tudunk kommunikálni. Az elmúlt ciklus alatt szépen kialakult közöttünk valami, amivel szinte beszéd nélkül is megértjük egymást. Azért még remélem, hogy előbb-utóbb megszólal.

– Az már legalább kiderült, hogy kivételes kislány. És most nem csak a képességére értettem! Tényleg, azóta rajzolt valami érdekeset?

– Semmi olyat, aminek jelentőséget tulajdoníthatnánk. Úgy tűnik, most, hogy megnyugodott, elengedte a fantáziáját.

– Na, hogyhogy? Mit rajzol mostanában?

– Furcsa, emberszerű alakokat… Bár számomra inkább úgy néznek ki, mint valami szőrtelen macskák! A szemük teljesen olyan, csak éppen pirostól sárgáig, zöldtől liláig mindenféle színben ragyog. A bőrük viszont állandóan halványkékben pompázik. A fejükre – mint valami hajfonat – következetesen hat kígyószerű csápot rajzol, amelyek összevissza meredeznek, vagy talán mozognak is – nevetett fel Bri.

– Ez tényleg érdekes! Honnan jönnek ezek a fantáziák?

– Nem tudom, de legalább most nem a jövő szörnyűségeit rajzolja – olyan képeket, amelyek aztán kísértetiesen valóra válnak.

# JÁTSZMÁK

# Bevezetés

Ahogy a nap első sugarai átszűrődtek a fák lombjai között, a város polgárai egy újabb, csodás napra ébredtek. A lakók sosem siettek sehova, mégis időben érkeztek mindenhova. Az utcákon a gyerekek vidáman futkároztak, a felnőttek mosolyogva köszöntek egymásnak. Nem volt stressz, sem rohanás, csak a természetes ritmus, amely érezhetően lüktetett a kétszázezres városban.

Talle Lidar szomorúan ült a fekete díványon, s az előtte lévő üvegasztal közepére helyezett kis, ezüstszürke pirokockát bámulta. Már nem sírt, kisírta minden könnyét. Csak a lelkét mardosó szomorúság maradt, no meg az a rengeteg emlék, amit Keila ajándékozott neki az idő alatt, amit együtt eltölthettek. Miért van az, hogy ha az ember szomorú, a vidám emlékek elbújnak, és leginkább csak a szomorúak tolakodnak az előtérbe?

*– Anya, anya! – Egy aprócska, hároméves forma, barna hajú kislány szaladt be a szobába, papírlapot lobogtatva. – Nézd!*

*– Mutasd, drágám! Ó, ez egy kutya? És mellette az a pálcika? – nevetett Talle.*

*– Én vagyok! Ő meg az én kutyusom! Csokinak hívják! – Még mindig nagyon nehezen tudta magát kifejezni, de legalább már egész mondatokban beszélt.*

*– Csoki? Miért pont Csoki?*

*– Barna! Nem látod? – válaszolta.*

*– Ó, azt hittem, csak piszkos…*

*– Neeem! Barnaaa! – nevetett Keila és kirántotta anyja kezéből a lapot.*

*– Egyébként nagyon aranyos kutyusnak tűnik – próbálta Talle elsimítani az előző bakit.*

*– Igen, nagyon aranyos. Anya! Lehet kutyánk?*

*– Tudod, drágám, egy kutya nem érezné magát jól egy ilyen környezetben. Neki mezőre, fákra, szabadságra van szüksége. Itt, az állomáson pedig csak egy aprócska lakrészünk van, nem engedhetjük meg magunknak.*

*– És lehetne mezőt meg fákat … meg olyan szabad-izét csinálni? Én adnék a szobámból ekkora helyet! – mutatta szélesre tárt karján a kutyának szánt helyet.*

*– Gyere ide! – Talle megölelte a kislányt, erősen magához szorítva. – Talán, egyszer lesz arra lehetőségünk, hogy kutyusod legyen. Sosem szabad feladni a reményt!*

– Miniszter, egy pillanatra zavarhatnálak? – nyitott be, rövid kopogás után, egy fiatal, fekete hajú nő.

– Már rég nem vagyok miniszter, ne szólíts így! – sóhajtott Talle. – Történt valami?

– Bocsánat, de számomra mindig az maradsz. És remélem, emlékszel, hogy azt ígérted: újra jelölteted magad, ha lesz rá lehetőség.

– Emlékszem, persze, hogy emlékszem. Hiszen nem engeded, hogy elfelejtsem. Csak éppen nem ezen jár az eszem… – válaszolta Talle a távolba révedve, mindenféle rosszallás nélkül.

– Értem, és elnézést a rossz időzítésért. Rám férne egy kis segítség az oktatóteremben. Ha van egy csöppnyi időd…

– Az én időm lassan lejár, ezt te is tudod – felelte Talle, kesernyés mosollyal.

– Még mindig azt mondom, hogy rossz ötlet aludnod. Viszont legalább engedd meg, hogy kihasználjalak amíg még velünk vagy! – mosolyodott el a lány.

Talle bólintott, kihúzta magát, megigazította szoknyáját és hófehér blúzát, majd – ideiglenesen lerázva a gyász szinte elviselhetetlen terhét – átment az oktatóterembe.

# I.

Pontosan 217 évvel ezelőtt, az úgynevezett „igazság napján” a Mirra lakossága megtudta, hogy egy, a bolygó belsejében történt visszafordíthatatlan probléma miatt lakhatatlanná válik az egész planéta. Az akkori egymilliárdos népesség azóta 587 millióra csökkent a statisztika szerint. Közülük eddig 120 millióan indultak el hat intersztelláris hajóval az új remény, az Enali felé: Celestion, Questara, Kreaton, Restorus, Regulon, Kaotaar. Már a legkisebb gyerekek is fújták e neveket, s tudták, hogy még legalább 5-600 év, mire ezek a bátor űrvándorok célhoz érnek. Az utolsó hajó, a Genésis, a következő év elején indul 11 millió utassal – többségük építő vagy más kulcsszakember. Ki gondolta volna 5963-ban, a Celestion csaknem balul sikerült indításakor, hogy alig 120 év alatt ekkorát ugrik a hajók sebessége? „Utolsókból lesznek az elsők!” – mondta mindig Het Melaten a hetedik hajó főkonstruktőre. A Celestion a fénysebesség 47%-ával volt képes haladni, míg a Genésis már 63%-ot tud kipréselni magából. Huszonöt évvel a Kaotaar előtt ér célba, míg az elsőként induló Celestion csak a Genésis után negyedikként érkezik meg, 44 évvel később. Utoljára a negyedik induló, a Restorus fut be, 64 évvel az első után. Azaz az építőknek 64 évük lesz, hogy 130–131 millió embernek felépítsék a világot.

A mirraniták, azaz a maradást választó majdnem 450 millió ember elsősorban a két mega tóruszon, a Tirantón és a Tenanon összpontosult. Mint két, bő öt kilométer átmérőjű, farkába harapó kígyó, úgy lebegtek a Mirra fölött 50 000 kilométeres magasságban ezek a konstrukciók. Ezt a magasságot tűzték ki célul a szakértők, ez volt az az optimális

távolság, amelyet a Mirra robbanása már nem érhet el. Természetesen, ha teljesen biztosra akarnának menni, akkor 250–300 millió kilométer lenne az ideális, ugyanis a Mirra robbanási ereje és a becsapódási szöge alapján nagyjából ekkora távolságra kerül a bolygó negyven százaléka az idők folyamán. Egyszerűbb volt a robbanással szemközti oldalra felköltöztetni a tóruszokat, mivel a Mirra kiaknázása továbbra is tart.

A 6022-es nagy kivándorlás után már csak a bányászok jártak vissza az anyabolygóra, kitermelni az esetlegesen még fellelhető nyersanyagokat. A munka nehéz volt és megterhelő, viszont jól fizetett: mintegy 5 millióan űzték ezt a tevékenységet. Hasonlóan jól jövedelmező volt a Xiloféra és a Virexa állomásokon dolgozni. E két hatalmas űrállomás volt a mirraniták éléskamrája, 53 millió ember állította elő egyrészt a mesterséges élelmiszeradagokat, másrészt a prémium, természetes húsokat, zöldségeket és növényeket. Sokan nem is a fizetség miatt laktak rajtuk, inkább a természetes, Mirrához hasonló környezet csábította őket. A Xiloféra a Tiranto, a Virexa pedig a Tenan közelében keringett, megosztva a munkaterhet és a kapacitást.

Naponta több ezer sikló, teher- és utasszállító járt folyamatosan az állomások között, ellátmányt és munkaerőt mozgatva.

Volt még egy nagyjából tízmilliós embertömeg, akik a legritkább esetben látogatták meg a Mirrát és környékét. Ők is nyersanyagokat szállítottak, de nem a Mirráról, hanem a rendszer bolygóiról – illetve főként azok holdjairól. Hatalmas, spontán szerveződésű, mozgó állomásokba kapcsolódva járták a Juta és holdjai térségét. Főleg a hélium-3 volt a kurrens cikk, de a nikkel, irídium, regolit, szilícium, titán, platina, foszfátok is keresettek voltak – kinek mire volt

szüksége. Szerencsére a vízjég bányászata már szükségtelenné vált a víz előállításához, de a Juta és a Satine kiváló hidrogénforrásnak bizonyult, a több helyen is előforduló regolit pedig könnyen elérhető oxigént tartalmazott. A víz tehát mondhatni korlátlan mennyiségben állt rendelkezésre, csak szükség volt ezekre a nomád klánokra, akik az űr sötétjében kalandozva beszerezték a hozzávalókat.

Tervben volt egy harmadik tórusz is – addig, amíg a robbanáskor levált darabból, a Téria leendő holdjából, a SélMirrából, lakható világ nem válik. A végső célra, a Téria astroformálására sajnos, várni kell, legalább 300 év kell a bolygó stabilizálódásához, valamint még minimum 150-200 év, mire lehűl annyira, hogy elkezdődhessenek a munkálatok. A véletlenek csodálatos összjátéka: amikor a Genésis megérkezik az Enalira, és megkezdődik a kolonizáció, a Téria astroformálása is nagyjából akkor indulhat el.

Talle Lidart a Mirra pusztulása előtti utolsó miniszterként emlegették. Rendkívül fiatalon, negyvenévesen kapta meg a tisztséget – több ellenfelének megdöbbenésére. Meglepődésük ellenére el kellett ismerniük: Lidar talán a legalkalmasabb és legokosabb jelölt volt. Fiatal kora ellenére tökéletesen átlátta a társadalmi helyzetet, a politikai erőviszonyokat. Öt évre választották meg, akárcsak elődeit; megbízatása három ciklussal a Mirra pusztulása után jár le, amelyből már csak alig egy év van hátra. Az első évben többet tett a Mirra népéért, mint a többiek az előző évtizedekben. Elindította a harmadik tórusz projektjét, egységesítette a bányászok díjszabását és juttatásait, egységbe szervezte a nomádokat, és – ami a legfontosabb – egy szakértői csapattal optimalizálta a Xiloféra és Virexa termelését, bevezetve az alapellátást. A

bevezetéskor kevesen hittek a változásban, de egy év alatt 13%-kal nőtt az életszínvonal a tóruszokon. Ezzel szinte teljesen megszűnt az éhezés, és bízhattak benne, hogy a szűkös lakhatás is legkésőbb húsz–huszonöt éven belül enyhül a harmadik tórusz átadásával.

# II.

A Mirra politikai rendszerét kezdetben változatlanul próbálták meg átültetni a tóruszok által felosztott világba. A jogi iratok ugyanúgy Mirrának hívták az állomások összességét, ettől függetlenül egyértelmű volt, hogy már nem a bolygó, hanem az állomások jelentik a hivatkozási alapot, azaz a lakosságot.

A parlamentáris rendszer idővel jelentősen egyszerűbbé vált. A törvényhozó testület a régi kétkamarásról az egykamarás rendszerre tértek át, így csak egy testület hagyta jóvá a törvényeket. Ez leginkább amiatt volt hasznos, hogy sokkal gyorsabban reagálhattak a változásokra. A politikai pártok méretüktől függően képviselhették a saját véleményüket, és a parlament politikai sokszínűségét. Természetesen nem engedtek parttalan pártalapítást: megvoltak a szabályok és a minimumkövetelmények. A választások során legnagyobb támogatással rendelkező párt adta a miniszteri pozíciót, régen az elnök és a kormányfő külön-külön státuszt jelentett. Az állomások választási körzetei alkották a képviselőházat, jelen pillanatban 460 küldöttet választottak meg az egyes területek, akik két évig képviselhették a választóikat.

Talle Lidar választási programja az előre menekülésről szólt, de még jóval politikai karrierje előtt kezdődött az egész. Alig végezte el a jogot, máris nevet szerzett a szakmában. Publikációival felhívta magára a figyelmet, ugyanis erősen bírálta a társadalom stagnáló, sőt, hanyatló állapotát. „A Mirra kétszáz éve tesped a depresszió posványában!” – írta nem kevés keserűséggel egyik tanulmányában. Megoldási javaslatokat adott arra, hogy a népesség, a társadalom – és

főleg a vezetők – ne elégedjenek meg a meglévő értékekkel, hanem vezessék a Mirrát növekvő pályára, ráadásul mindezt számokkal is alátámasztotta. Ekkor figyelt fel rá Varko Zarin, aki az Új Korszak nevű, nem túl sikeres párt képviselője volt. Hiába volt ilyen hangzatos nevük, valahogy sosem sikerült az 5% fölé kúszniuk és Varko tisztában volt az okával is: hiányzott egy megfelelő jövőkép, amivel megnyerhették az embereket. A választások után voltak éppen, elkeserítő eredménnyel végeztek, hiszen be sem jutottak a parlamentbe.

*Talle Lidar a Tenanon lévő lakása felé tartott egy kimerítő falmászás után, amikor megszólalt a komja. Az Echo Varko Zarin néven azonosította a hívót, de semmit sem mondott számára a név.*

*– Talle Lidar! Segíthetek?*

*– Varko Zarin vagyok! – mutatkozott be a jó hatvanas, legfeljebb hetvenes férfi. Fehér zakót és ehhez fehér inget viselt, haja már csak két oldalt maradt, ugyanúgy fehéren simult a koponyájára. – Talán mindketten tudunk egymásnak segíteni – mondta nyájasan.*

*– Mire gondol? – Talle túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy rébuszokat hallgasson, így nem volt a hangneme túlságosan barátságos.*

*– Az Új Korszak nevű párt vezetője vagyok. Gyanítom, hogy még nem hallott rólunk.*

*– Sajnálom, csak a szükséges minimális mértékben foglalkozom politikával. Jogász vagyok, azon belül is szociojogász.*

*– Tisztában vagyok vele. De javítson ki, ha tévednék: önök nem azzal foglalkoznak, hogy a jogi normák és a társadalom közötti kapcsolatot vizsgálják, azon belül is, hogy a jogi*

*szabályok hogyan befolyásolják vagy tükrözik a társadalmi folyamatokat, értékeket és változásokat?*

*– Úgy hangzik, mintha azt sugallná, hogy valamilyen szinten én is felelős vagyok a kialakult helyzetért…*

*A férfi nem válaszolt, csak mosolyogva bólintott.*

*– Tudja, mi a különbség a politikus és a szociojogász között? A jogász csak megmutatja az utat, viszont önöknek kell a társadalmat erre az útra terelni – válaszolt Talle.*

*– És mi lenne, ha megpróbálná vezetni is az embereket?*

*– Én? Mint politikus? – Talle jóízűen felnevetett a képtelen ötlet hallatán. – Nézze, én nem vagyok vezető alkat. És – ne vegye magára – mindig bűzlött nekem a politikusok munkája. Csak azt látom, hogy megtömik a zsebeiket, dupla és tripla méretű lakásaik vannak, valódi élelmiszert fogyasztanak, nem az ételkockákat, mint a többi ember. Higgye el, nem lennék jó politikusnak! De köszönöm, hogy megnevettetett!*

*– Adna nekem egy rövid időt, hogy megváltoztassam a véleményét? Ha utána is azt mondja, hogy nem érdekli, tudomásul veszem és nem zavarom a továbbiakban.*

*– Nézze, fáradt vagyok, nem igazán érzem ma magam befogadónak.*

*– Csak találjon ki egy helyet és egy időpontot. Türelmesen fogom várni.*

*– Rendben! – sóhajtott Talle. – Mit szólna, a holnap délelőtt 8.00 órához? Nagyjából egy órát ráérek, ha megfelelő önnek.*

*– Több, mint megfelelő! Ha fél óra alatt nem tudom meggyőzni, akkor nincs értelme többet foglalkozni a témával. De én mindig optimista vagyok! – nevetett Varko. – Kérem, küldje át a helyszínt és holnap meglátogatom.*

Talle nagy tervekkel indult neki a következő választási időszaknak. A politikai vonalon először csak figyelt. A jelenleg regnáló miniszter a klasszikus értékeket képviselte, az előző évtizedek stratégiáját követte. Tehát figyelt és építette a kampányát, konkrétumokra alapozva, a fejlődést szem előtt tartva. Tudta, hogy belépve a zűrzavaros politikai arénába, nem lesz sétagalopp az élete. A változást kívánta képviselni, ezt a célt tűzte a zászlajára, s elkezdtek Varkóval azon dolgozni, hogy a következő választásokig megmutassák: van remény egy jobb jövőre, és a Mirra népe képes változtatni a saját sorsán.

Viszont volt egy másik terve is. Egy gyermeket szeretett volna, s ezt Varko Zarin sem tudta megakadályozni. Már régen nem gondolkodott kapcsolatban, egyszerűen nem volt ideje egy férfira az életében. A mesterséges megtermékenyítés mellett döntött; Keila 6074 elején megszületett. Talle, Varkóval ellentétben nem aggódott a választások miatt, hiszen még három év volt hátra, a választási hajrára a kislány már negyedik éves lesz. Keila mosolygós baba volt, bár nehezen kezdett járni. Már betöltötte a másfél évet, amikor az első önálló lépéseket megtette, s kétéves korára sikerült viszonylag biztosan mozognia. Mivel minden gyermek egyedi, saját fejlődési ütemében halad, ez senkinek nem okozott problémát. Talle a politikai feladatokra koncentrált az adott évben, s csak a megválasztása után sikerült egy kissé lenyugodnia annyira, hogy feltűnt neki Keila elmaradása, főleg a mozgás és a beszéd terén.

Az első vizsgálatok semmilyen zavart nem mutattak ki. Már elmúlt hároméves, de még mindig leginkább csak kéttagú mondatokban fejezte ki magát. A mozgása végre folyamatossá vált, bár figyelmes szemlélő észrevehetett némi darabosságot és bizonytalanságot benne. Az orvosok késői beszédfejlődést

és motoros fejlődési késést állapítottak meg. Talle nem hagyta annyiban, fejlesztő szakemberekhez hordozta Keilát. Mindannyian egyetértettek abban, hogy már picit előrébb kellene járjon, de egyikük sem fogalmazott meg különösképpen aggodalmat. Egy, a koponyán végzett képalkotó vizsgálat viszont zaklató eredményeket produkált: az agytörzs és a kisagy határán egy kóros szövetszaporulatot mutatott ki. Neurológusok vették kezelésbe a kislányt, de a daganat elhelyezkedése miatt inkább egymáshoz irányították, senki sem merte bevállalni a közeli idegszövetekbe átterjedt betegség kezelését.

Talle addig kutatott az Echón, amíg kezébe nem került egy már egészen idős orvos publikációja. Bri Galor több évtizedet töltött egy DIPG nevű betegség vizsgálatával, amelynek tünetei túlságosan hasonlóak voltak. Azonnal felkereste az orvost, aki nagyot sóhajtva csak a fejét rázta.

– Miniszter, tudja mióta kutatom ezt a betegséget? – kérdezte keserűen. – Több mint ötven éve próbálok valami megoldást találni rá.

– Ez azt jelenti, hogy nem talált semmit?

– Jó esetben lassítani tudom, de megállítani semmiképpen – ingatta ősz fejét Galor doktor.

– Mennyi?

– Legjobb esetben másfél év… Talán kettő. Sajnálom!

Talle megszakította a kapcsolatot. Mintha egy másik világba került volna. Valójában most realizálta az elkerülhetetlent. Az iroda falai eltűntek, a külső helyiségben lévő emberek hangjai csak távoli, elmosódott zajokként érkeztek hozzá. A „diffúz intrinsik pontin glióma” szavak mérget jelentettek, egy gyógyíthatatlan állapotot, egy kegyetlen halálos ítéletet. Talle szíve darabokra tört, mintha a világ összes súlyát a vállára helyezték volna. Másfél, két év –

ennyi maradt hát nekik. Ebben a pillanatban a miniszteri cím, az állami ügyek, a politikai játszmák teljesen jelentéktelenné váltak. A világ összes hatalma sem érte meg Talle számára azt a pár évnyi boldogságot, amit Keilával tölthetett. A gyermekének élete, nevetése, mosolya volt az egyetlen, ami igazán számított. Úgy döntött, az utolsó éveket csakis vele tölti, feladva politikai karrierjét. Varko dekádokon át győzködte, hogy nem kell feladni a nép felé vállalt kötelességét, Keila nem fog háttérbe szorulni. Végül megegyeztek. Keila marad a legfontosabb, az anyai feladatokat helyezik előtérbe, csak másodsorban marad meg miniszterként. A feladatok jelentős részét delegálni fogja az általa kiválasztott munkatársaknak, csupán a hosszú távú terveket hagyva meg magának.

Varko Zarin főtanácsos minden rosszban megtalálta azt a még aprócska részletet is, amely boldogsággal töltötte el. Kivéve most. Maga elé bámulva ült az irodai széken, a szokásos hófehér öltözékében, tar koponyáját simogatva. Amint látta, hogy a miniszter belépett az ajtón, felállt és elésietett.

– Talle! Örülök, hogy visszatértél! Biztosan nincs még túl korán ehhez? – fogta meg gyengéden a nő kezét.

– Tudod, hogy ez a fájdalom nem fog elmúlni. De már legalább elég erőt érzek magamban, hogy egyáltalán elkezdhessük a kezeléseket.

– Nyugodtan maradhattál volna még néhány napot – akár egy dekádot is… – Varko komoran bólintott, vigasztaló szavakat keresve, de tudta, hogy igaza van a miniszternek. Egy beteg gyermek miatti aggódás sosem szűnik meg, ez az érzés még sokáig fogja követni, mint egy sötét árny. De az élet – a többiek élete legalábbis – változatlanul halad tovább.

– Inkább mesélj, mi a helyzet a tóruszokkal? Hogy állnak a projektjeink? – kérdezte Talle, miközben leült a főtanácsos melletti székre.

– A harmadik tórusz építése az ütemterv szerint halad – kezdte Varko, elővéve tabját. – S bár még néhány szektorban érezhető némi ellenállás az intézkedések miatt, a többség szépen megnyugodott, amióta látják a bevezetett reformok hatásait. Hidd el, az emberek nem felejtették el, mit tettél értük az elmúlt években.

Halvány mosoly suhant át Talle arcán.

– Kis vigasz, de legalább hagyok magam után valamit… Mit mondanak a nomád klánvezetők? Elfogadták az új szabályozást? – kérdezte, majd figyelmesen hallgatta, ahogy Varko felfrissíti tudását az elmúlt két dekádban történt eseményekről, racionális és időszerű problémákra fókuszálva az elméjét.

– Régen voltam ebben az irodában – nézett körül, miután befejezték az aktuálpolitikai kérdések megbeszélését. – Folyamatosan mindenről Keila jut eszembe, mennyit játszott ebben az irodában. Most meg szinte teljes napját a kórházban tölti.

– De legalább megpróbálnak rajta segíteni. S ha szeretnéd, tehetünk némi átalakítást – szakította meg visszaemlékezését Varko. Talán észrevette, hogy Talle szeme alig láthatóan könnybe lábadt, vagy talán csak megérezte, hogy milyen súlyos gondolatok terhelik elméjét.

– Majd még átgondolom… – szakadt ki egy mély sóhaj Talléból, miközben gondosan kerülte Varko tekintetét.

# III.

Bri Galor, Talle kérésére visszaköltözött a Tenanra, ahol az egyik legnagyobb kutatóintézetben dolgozott tovább. Nem fűzött nagy reményeket az eredményhez. Ötven éve próbálta megérteni a betegséget és potenciális kezelési módot találni. Szomorúan nézte a sokadik szülőt, aki tehetetlen tanúja lett gyermeke elsorvadásának. Még mindig nem értette, hogy egy másik naprendszerbe tartó űrhajót fejlesztenek, de egy daganattal nem bírnak mit kezdeni. Nem véletlenül hagyta ott fiatalon a gyakorló orvosi pályát. Azóta a kutatásnak élt, valamint ellátta a klán orvosi vezetői feladatait. Az állomásokon ritkán volt szükség a munkájára, általában akkor avatkozott be, amikor a beosztottak már nem voltak képesek megfelelően ellátni a feladatot, no meg amikor kapcsolatokat kellett kiépíteni vagy a meglévőket használni.

*– Kyrin, ezt nem nekem találták ki!*

*– Ugyan, évekig dolgoztál a sürgősségin! – próbálta Kyrin kapitány meggyőzni Brit. – Miben más ez a munka?*

*– Miben? Abban, hogy semmi állandóság nincs benne, sosem tudom, hogy mi következik!*

*– Mert a triázs tökéletes állandóság, ugye? – legyintett a férfi. – Minden nap, minden percben jöttek a váratlan esetek, neked pedig azonnal reagálnod kellett rájuk.*

*– Nem, nem ugyanaz! Az a munkám volt, azt tanultam évekig és szerettem is. Ez pedig vezetési feladat, amiben nem vagyok jó, ráadásul utálok parancsolgatni. – Bri végre leült, s nem járkált tovább fel-alá a szobában.*

*– Hidd el, ezt is meg lehet tanulni! Tudod, hogy én a mezőgazdasági termelésben dolgoztam, ugye? S most?*

*Kapitány vagyok egy nomád állomáson. Egy hajóval kezdtük! Emlékszel még a Bogárra? „Az a teknő csak harminc főre volt engedélyezve. Aztán jött a SélAra, ami már kétszázat is elbírt. Most itt vagyunk: az összekapcsolt hajók legalább ötezer embernek adnak lakóhelyet és munkát. Ha pedig tele vagyunk, az közel negyvenezer embert és 60–70 hajót jelent.*

*– És mi még fiatal klán vagyunk – sóhajtott Bri. – Értem, mit akarsz mondani, de neked volt lehetőséged folyamatosan alkalmazkodni a változáshoz. Nekem meg hirtelen itt lenne 60-70, vagy akár több száz hajó orvosi csapata a nyakamba.*

*– Csak próbáld meg! Nem maradsz benne egyedül, gondoskodom rólad. De ha mi akarunk a klánvezetők lenni, nekünk kell gondoskodnunk a vezetésről is.*

*– „SélAra-klán" – nem is hangzik rosszul! Csillagfény!*

*– Látom én, hogy te is akarod, ne tagadd! – mosolygott Kyrin, miközben felállt és felhúzta Brit a székből. Megpörgette a lányt, majd magához húzta és hosszan megcsókolta. – Nos, Bri Galor, ez sem győzött meg? – suttogta Bri fülébe.*

*– Hát, még lehet, hogy szükségem lenne némi motivációra! – mondta a lány, majd újból összeforrtak.*

Hány év is telt el azóta? Bri elmosolyodott magában, miközben a centrifugába helyezte a vérmintákat. 6028-ban kezdték a nomád életet, legalábbis abban az évben kezdték tervezni. Az pedig pontosan ötven éve volt. Vela betöltötte a tizenhatot, gyönyörű lánnyá serdült és tanult! Igaz, tízéves korában egy évet kihagyott, de azóta folyamatosan gyarapította tudását. Tizenöt évesen a Tirantóra költözött, egy bentlakásos iskolába. Szociális tevékenységet szeretne felnőttkorában végezni – Bri megértette a belső motivációt, és támogatta benne.

Az első hetekben makacs honvágy gyötörte, minden este videóüzenetekkel bombázta Brit: e rövid jegyzetekben egyszerre csillant meg a gyermeki lelkesedése és a lassan felcseperedő fiatal nő óvatossága. Hamar talált magának kapaszkodókat: az iskola infirmáriumában önkénteskedett, sebtapaszt ragasztott, lázat mért, és csendben figyelte, hogyan nyugszik meg valaki attól, hogy odafigyelnek rá. Egy év alatt behozta a lemaradását; a szociális gyakorlaton mentorai szerint „ritka érzéke van az emberekhez” – talán azért, mert inkább hallgat és figyel, mint beszél.

Sajnos, Kyrin túlságosan el volt foglalva azzal, hogy minél több pénzt keressen a család és a legénység számára, így csak néha sikerült elcsalnia némi időt, hogy együtt reggelizzenek hármasban a Tirantó fényudvarában.

Briből mély sóhaj szakadt fel, ami visszarántotta a jelenbe. Beindította a gépet és visszaült az asztalához.

# IV.

Tims Lemano – aki az évek óta tartó politikai karrierje alatt a Mano becenevet kapta – elgondolkodva ült, és körmével a tab peremét kopogtatta. A Mirra Minden Előtt nevű, legnagyobb ellenzéki párt vezetőjeként folyamatosan Lidar miniszter nyilatkozatait elemezte. Most is éppen az utolsó médiamegjelenését nézte. A miniszter döntése, hogy Keilát a saját feladatai elé helyezi, villámgyorsan terjedt. A tóruszok kávézójában és a családi nappalikban egyaránt ez volt a téma. Az egyik csatorna megpróbált elfogulatlan véleményeket összegyűjteni. „Milyen példaértékű!” – nyilatkozta egy idős hölgy. – „Látszik rajta, hogy igazán odafigyel a családjára. Még ebben a nehéz helyzetben is képes megőrizni az emberi értékeket.” – folytatta. „Hihetetlen az az erő, ami belőle sugárzik. Inspirációt nyújt mindannyiunknak!” – mondta egy másik. Azonban nem mindenki osztotta ezt a nézetet. A Tiranto központjában egy csoport fiatal éppen a legfrissebb híreket vitatta meg. „Le kellene lépnie, ha már nem tudja a munkáját rendesen elvégezni.” – mondta az egyikük, miközben szkeptikusan ingatta a fejét. „A népnek erős vezetőre van szüksége, nem valakire, aki ekkora teher alatt roskadozik.” Ezután egy iparterületen munkások csoportját mutatták, akik a témáról beszélgettek. "Nem érdekel, mit mondanak az újságok. Én tiszteletben tartom a döntését.” – mondta egy idősebb, mialatt megigazította munkaruháját. „Az igazi erő nem abban van, hogy mennyi hatalmad van, hanem abban, hogy mire használod azt.”

– Mekkora populista szöveg! – hördült fel Mano hangosan és dühösen kikapcsolta a tabot. Megnyomta az asztali kom hívóját, mire a titkárnője lépett be az ajtón. A fiatal lány tabját mintegy védekezésül maga előtt tartva megállt az asztal előtt.

– Mano?

– Szervezned kell nekem egy megjelenést valamelyik nagyobb csatornán.

– Van konkrét téma, amire hivatkozhatok? – kérdezte a lány, megnyitva tabján a jegyzeteket.

– Miért? Kellene? – Mano nyersen csattant fel. – A második legerősebb párt vezetőjeként nem hiszem, hogy indok kell egy víziós megjelenéshez.

– Nem, nem, nem úgy gondoltam! – szabadkozott zavartan a lány. – Intézem. Mennyi időre lenne szüksége?

– Legalább tíz percet kérj, ha kevesebbet ajánlanak, inkább keress másik csatornát.

– Értettem! Tíz perc, szabad beszélgetés… – írta az adatokat.

– Jó, akkor kérdezzenek Lidar jelenlegi tevékenységeiről. Úgyis ettől harsog a média! – tárta szélesre karjait Mano.

– Lidar miniszter tevékenységei…

– Gini! – A lány megállt a jegyzetelésben, felnézett a tabból. – Ne mondd, hogy ennyit nem tudsz megjegyezni! Csak néhány szó: tíz perc, Talle Lidar ügyei! – sorolta epésen, mire a lány szégyenkezve a háta mögé dugta az eszközt és elpirulva bólintott.

– In… intézem… – mondta, majd fejét lehajtva, csendben kioldalgott az irodából.

– Mi az Istenekért kell nekem idiótákkal dolgoznom? – morogta immár maga elé Mano, fejét rázva.

A Mirra négyszázötven millió lakója médiafronton elkényeztetett volt. Sokan dolgoztak a szórakoztatóipar területén, a harminc–negyven négyzetméteres lakások bezártsága, a társadalom lelki állapota egyszerűen igényelte a

minél szélesebb körű szórakoztatást. Az interfész segítségével a virtuális valóság volt a legelterjedtebb mód a valóságból való menekülésre, de a vízió sokszínű kínálata is tömegeket szippantott be. Ott természetesen a valóságshow-k voltak a legnépszerűbbek, őket követték a beszélgetős-, a sport- és a hírműsorok. E programok, valamint a filmek, sorozatok, rengeteg színészt és technikai dolgozót foglalkoztattak. A Neutra a Tenan egyik legnagyobb munkaadója volt, harminc csatornát működtettek; ezekből négy a hírek gyártására és terítésére szolgált, központjuk a tórusz legnagyobb épületmonstruma volt. Az ötös stúdió előtt a szokásos sürgés-forgás zajlott. Mano körül egy fiatal nő legyeskedett, arcának csillogását próbálta megszüntetni egy illatos púderrel. A riporter már az asztal mögött ült, csak pár perc volt a kezdésig. Távolról úgy tűnt, a fiatalember éppen beszédgyakorlatokat tart, különböző eltúlzott arcmozgásokat produkált.

Mano először dühös lett, amikor látta, hogy egy kezdő riportert kapott, de aztán gyorsan átértékelte a helyzetet. Az ő céljaira még talán jobb is, hogy nem egy fifikás, dörzsölt riporter teszi fel a kérdéseket.

– A Neutra 5. stúdiójából jelentkezünk – üdvözöljük nézőinket! Lore Vaiden vagyok. A mai vendégem nem más, mint Tims Lemano, a Mirra Minden Előtt párt vezetője – mutatott a mellette ülő, mosolygó férfira.

– Ugyan, Lore, nyugodtan hívj Manonak, úgyis mindenki így ismer. Köszönöm, hogy itt lehetek! – igazította meg mosolyogva vörös színű nyakkendőjét.

– Mano, a közvéleményt egyetlen dolog érdekli mostanában: Lidar miniszter hirtelen váltása. Mindenki átérzi, milyen nehéz lehet most neki. Szívbemarkoló, amit át

kell élnie. Mint a legnagyobb ellenzéki párt vezetőjének, neked mi erről a véleményed?

– Lore, a legfontosabb, hogy mindannyian elsősorban emberek vagyunk, s csak utána miniszterek, pártvezetők, vagy… akár riporterek – mutatott a műsorvezetőre.

– Ez azt jelenti, hogy egyetértesz azzal, hogy a lányát helyezi előtérbe a miniszteri feladataival szemben?

– Mindannyian együtt érzünk Lidar miniszterrel, és nagyon nehéz lehet számára mostanában. De – tette hozzá óvatosan –miniszterként a nép érdekeit kell szem előtt tartania.

– Úgy érzed, nem ezt teszi? – nézett rá Lore összehúzott szemmel.

– Nézd, hangsúlyozom, Lidar miniszter személyes tragédiája nagyon sajnálatos, az abból fakadó szükségszerű időráfordítás pedig elkerülhetetlen. Ezzel nem azt mondom, hogy valószínűleg több időt fordít a lányára, mint a feladataira… Bár mindannyian látjuk, hogy naponta több órát tölt a lánya mellett a kórházban, én abban bízom, hogy ez nem fog a társadalom rovására menni.

– A két dolog nem feltétlenül zárja ki egymást – vágott közbe Lore. – Lehet együttérző és gondos anya, és ugyanakkor hatékony miniszter is.

– Igen, ez igaz – bólintott Mano. – De az is tény, hogy a miniszteri szerepkör nagyon megterhelő, és ha az embernek személyes problémái vannak, az könnyen befolyásolhatja a munkáját, a döntéseit. Nem mondom, hogy Talle Lidar nem tudja ellátni a feladatát, de talán figyelembe kellene vennünk, hogy ezt mennyire hatékonyan tudja megtenni ebben a nehéz időszakban.

Lore néhány pillanatig csendben maradt, gondolkodóan nézett Manora. Mano visszanézett rá, arcán a nyugodt, aggódó megértés kifejezésével. Elérkezettnek látta az időt, hogy saját kezébe vegye az irányítást.

– Lore, hadd tegyek most én fel egy kérdést – kezdte Mano, megvárva, hogy a riporter visszanyerje a lélekjelenlétét. – Ha egy pilóta nem tudna elvezetni egy siklót, mert a családja miatt aggódik, nem cserélnéd le egy másikra, aki képes a feladatra?

– Nos, ez egy érdekes analógia, de…

– Vagy vegyük például a sportot. Bármelyiket! Ha a csapatkapitány feje máshol jár, ezért a csapat nem tud eredményeket elérni, nem cserélnéd le? – szakította félbe Mano, aki már érezte, hogy a riporter horogra akadt.

– Igen, de ezek azért nem ugyanazok a szituációk! – próbálkozott Lore.

– Dehogynem! A miniszter is egyfajta csapatkapitány, csak ő egy egész világot vezet. Ha ő nem tudja megtenni a szükséges lépéseket, mert a személyes élete túlságosan leköti, akkor nem lenne észszerűbb, ha valaki más venné át a helyét?

Lore megállt egy pillanatra, Mano látta, hogy szavai célba találtak.

– És mi van, ha Lidar miniszter nem csak a lányára, hanem a teljes Mirrára is odafigyel? – kérdezte Lore, de már korántsem volt meg benne az a lendület, mint az interjú elején.

– Ah, egy tökéletes világban ez lenne az ideális, de mi nem egy sci-fi utópiában élünk, Lore. Az embereknek igényei vannak, a társadalom egy rendes vezetőért kiált. Ha Lidar miniszter nem tudja ellátni maradéktalanul a feladatát, akkor az embereknek joguk van tudni róla. Nem gondolod?

– Nos, ez valóban egy érdekes szempont. Köszönöm, Mano – mondta végül Lore. – Biztos vagyok benne, hogy a nézőinknek lesz min gondolkodniuk…

Mano mosolya a kamerába még egy pillanatig ott maradt, miután Lore befejezte. Aztán ahogy a kamerák kikapcsoltak, lehullott a mosoly, mint egy levetett maszk.

– Köszönöm, Lore, ez nagyon jól ment – mondta, miközben felállt és visszagombolta zakóját. Lore bólintott, bár láthatóan még mindig zavarban volt.

– Én köszönöm! – válaszolta automatikusan.

– Ó, ne aggódj. Te is csak egy bábu vagy ebben az egészben – mint mindenki más. Mano ezt már magában morogta, miközben kifelé tartott a stúdióból.

Az ajtóban asszisztense, Gini várt rá.

– Nos, hogy érzi, hogy ment? – kérdezte a lány.

– Ahogy láttad! Tökéletesen! Lore pontosan olyan naiv volt, mint vártam. Az emberek most biztosan elkezdenek kételkedni Lidarban – mondta Mano, elégedett mosollyal az arcán.

– És mi a következő lépés? – kérdezte a lány.

– Nos, itt az ideje, hogy egy kicsit „megfűszerezzük” a dolgokat. Van valami, amit a média nem tud Lidarról, de mi igen? – kérdezte Mano.

– Hát, kering egy pletyka, hogy a lánya betegsége talán nem is annyira súlyos, mint ahogy beállítják. Egyesek szerint csak egy PR-fogás az egész – mondta Gini.

– Azt mondod, hogy bedobta a régi, „beteg gyerek” trükköt? Klasszikus húzás lenne, bár Lidarról nehezen tudom elképzelni. Rendben, itt az ideje, hogy ezt a pletykát egy kicsit hivatalosabbá tegyük. Kerítsetek egy orvost, aki hajlandó ezt megerősíteni – persze név nélkül – utasította Mano.

– Értettem, rögtön intézem – mondta Gini, és már nyomkodta is a tabját.

– Ó, és Gini! Ha ezt elintézed, talán még egy előléptetés is kijöhet belőle! – fordult vissza Mano.

Gini arcára szégyenlős mosoly ült ki, energikusan indult el, hogy végrehajtsa a vezető utasításait. Mano elégedetten bólintott, majd az irodája felé vette az irányt.

Ahogy megérkezett, leült az asztalához, és egy pillanatra elgondolkodott.

– Lidar, remélem, készen állsz a játékra. Mert én már alig várom, hogy elkezdődjön – mondta magában, ahogy megnyitotta a tabját, és elkezdte tervezni a következő lépéseit.

# V.

Talle Lidar miniszter Keila ágya mellett üldögélt. A kislány éppen aludt, saját tabja mellette hevert az ágyon. Talle felvette és szomorúan lapozgatni kezdte az elkészült rajzokat. Elmosolyodott, néhányukról nem nagyon volt fogalma, hogy mit ábrázol. Az egyiken anya és lánya kéz a kézben, a másikon egy kiskutya, aki egy virág mellett pózol, egy harmadikon egy macska üldögél komoly ábrázattal. A rajzok közel sem tökéletesek; a kutya fülei túl nagyok, a macskának hosszú, bár csak pár szálból álló haja nőtt, a virág szirmai össze-vissza állnak, de ezek a hibák csak növelik a rajzok értékét Talle szemében. Egy pillanatra elfelejtette az összes politikai intrikát, a média nyomását, és Mano ármánykodásait, amelyet a vízióban tegnap bemutattak. Itt, ebben a szobában csak egy anya van, aki a lányáért aggódik. A politikai csatározások most nem számítanak. Az egyetlen dolog, ami lényeges, az Keila egészsége és boldogsága.

Bri Galor lépett be a szobába, biccentett és a miniszterre mosolygott.

– Sejtettem, hogy itt találom!

– Innen is kiválóan tudok dolgozni…

– Ó, ne értsen félre, én nem dőlök be annak a butaságnak, amit Mano és most már az egész média hangoztat. Viszont nem mindenki fogja így gondolni, ugye, tudja?

– Az embereket könnyű megtéveszteni, manipulálni. De most valahogy ez engem nem igazán zavar. Mit tud mondani a lányomról?

– Sokadik vizsgálat után azt látom, hogy a daganat folyamatosan nő, bár sikerült egy kissé lelassítani a terjedését. Az biztos, hogy – hacsak valami csoda nem történik – lassan

teljesen felőrli a gyermek agytörzsi régióit. Úgy vélem, még ha ma meg is találnánk a gyógymódot, már aligha tudnánk mit kezdeni: a folyamat visszafordíthatatlan.

Talle nem mondott semmit. Leült az egyetlen székre, s letette a lánya tabját, amit eddig a kezében tartott.

Bri közelebb lépett és tágra nyílt szemmel nézte az egyik rajzot. Lassan az eszközért nyúlt, felemelte és eleredtek a könnyei.

– Doktornő, mi történt? – állt fel Talle és megfogta Bri vállát.

– Ezt Keila rajzolta? – kérdezte, a macskás képre mutatva.

– Igen, de készített kutyát is. Nagyon szeretne egy háziállatot, de a jelen körülmények között…

– Ez nem macska! – tette le Bri a tabot és a komjában kezdett kutatni. Mindig eltette Vela összes munkáját – már amíg még rajzolt. Kivetítette a tíz éves korában rajzolt, kék bőrű lényeket ábrázoló képet, majd Keila rajzát mellé tette. Ugyanaz a kép, annyi különbséggel, hogy Vela műve szinte egy élőlényt ábrázolt, míg Keila megoldotta néhány vonással. De ezen kívül minden pontosan ugyanolyan volt. A lény nézésének iránya, a csápok elhelyezkedése, a keskeny, kecses vállak – minden.

– De hiszen ez ugyanaz a rajz! – tátotta el a száját Talle. – De hogyan? Ki készítette ezt a képet?

Bri leült az ágy szélére, fejét a kezébe temette.

– Talán tudja, hogy két lányom van, Menna és Vela. Velát örökbe fogadtam, de úgy neveltem fel, mintha a sajátom lenne. Tíz éves korában mentettük ki a Mirra egyik katasztrófa-sújtotta városából. Nagyjából egy évig meg sem szólalt, a pszichológusok szerint olyan traumák érték, amelyek alapján nem csoda, hogy nem beszél. Viszont

gyönyörűen rajzolt, ahogy ön is láthatja. Ezt az elején rajzolta, pár ciklussal azután, hogy megtaláltuk. Először mi is valami elfajzott macskának néztük, de kiderült róla, hogy olyan dolgokat is lát – főleg álmában – ami… hát furcsa. A szülei ezért is gyógyszerezték, hogy tompítsák ezt a képességét.

– Mit ért ezen? Rémálmai voltak?

– Nos, rémálmok, igen. Inkább azt mondanám, hogy néhányszor, mintha előre megrajzolta volna a jövőt.

– Ugyan… Az meg hogy lehetséges? – rázta a fejét Talle.

– Hiszen ön is látja. A két kép szinte teljesen ugyanaz, eltekintve az ábrázolás minőségétől.

– Mi történt vele?

– Mivel a lelki egészségének nem tettek jót ezek a rémálmok, káros látomások, ezért mi is visszatértünk a gyógyszerekre – nem igazán volt más lehetőségünk.

– Hány éves most a lánya?

– Lassan 66… A szociális szektorban dolgozik, segít a rászorulókon.

– Gyönyörű hivatás! És kérdezték erről a képről?

– Nem, azt hittük, hogy csupán valami fantáziaszülte ábrándozás, vagy valamelyik kellemetlen képzelgésének az eredménye.

– De hogy lehet az, hogy most Keila is lerajzolta ugyanazt? Egyáltalán mit jelenthet ez a kép? Milyen állatok ezek?

– Nem tudom, de talán megkérdezhetjük Velát, hátha emlékszik valamire.

– Megtenné nekem, hogy megkérdezi? – Talle hirtelen felvillanyozódott, valami pozitív érzés kerítette hatalmába.

Bri a komján kikereste Vela azonosítóját és hívni kezdte. Már szinte feladta, de akkor hirtelen megjelent Vela zilált arca a kom képernyőjén.

– Anya, valami baj van? Apával?

– Nem, drágám, semmi baj nincs. Csak egy kérdést szeretnék feltenni. Bemutatnék neked valakit – mondta és a kamerát Talle felé fordította. – Talle Lidar, miniszter. Miniszter, ő pedig a lányom, Vela.

– Ó, üdvözlöm! Önre szavaztam! – mosolygott Vela. – Miben lehetek a segítségére?

– Mutatok neked egy képet – vette vissza a szót Bri. – Valamikor tíz éves korodban készítetted.

– Amikor éppen nem beszéltem és nem szedtem a bogyókat?

– Pontosan. Akkor nem foglalkoztunk ezzel a képpel, de most egy érdekes dolog történt. Máris átküldöm! – mondta Bri.

Vela egy darabig nézegette a kapott képeket, majd összehúzott szemmel megkérdezte.

– Ezt nem értem… Mi ez a másik kép? Mintha egy kisgyermek lemásolta volna a rajzomat.

– Lidar miniszter lánya készítette. De sosem látta a te rajzodat.

– De hiszen teljesen ugyanolyan a két kép! – értetlenkedett Vela. – Lehetetlen, hogy ne lássa az eredetit!

– Pedig így történt! Drágám, meg tudod nekem mondani, hogy mit ábrázol ez a kép? Mi ez a szivárványszemű, kék bőrű macska?

– Anya, őszintén szólva én már azt is elfelejtettem, hogy ilyeneket rajzoltam. Az az időszak nem volt a legszebb idő az életemben. Emlékszel, hogy vagy aludtam, vagy rettegtem.

– Persze, hogy emlékszem!

– Az biztos, hogy nem macska, de gondolom, ez egyértelmű. Annyi maradt meg az egészből, hogy akkortájt indult el a Restorus, a negyedik hajó az Enali felé. Nem tudom

hogyan, de mintha köze lett volna a rajzomnak a hajóhoz. Talán csak a félelmem manifesztálódott a hatszáz évnyi utazás miatt.

– Lidar miniszter lánya még csak négyéves, nincs köze az űrutazáshoz. Legfeljebb a vízióban láthatott a Genésisről híreket, de nem hiszem, hogy bármit értett volna belőle.

– Anya, attól, hogy nem értik, még kialakíthat a fejükben bizonyos képeket. Szerintem tízévesen én sem sokat gondolkodtam az intersztelláris utazáson. A szüleim nem akarták elhagyni a bolygót – aminek meg is lett az eredménye.

– Hm. Szóval szerinted köze van az Enalihoz?

– Nem tudom, tényleg! – tárta szét a karját Vela. – De ha már itt tartunk, miért nem kérdezitek meg a kislányt? Négyévesen azért már…

– Nos, nem ilyen egyszerű a helyzet – szakította félbe Velát Bri. – Keila beteg. DIPG.

– Ó, sajnálom! – kapta a kezét a szája elé Vela. – Nem tudtam!

– Nincs semmi probléma, ne kérjen bocsánatot! Nem tudhatta, hiszen nem említettük – legyintett Talle.

– Anya, ez az a betegség, amit annyit kutattál? – kérdezte óvatosan Vela. Bri bólintott. – Melyik fázisban van a kislány?

– Még nem erősek a tünetek, bár a motorikus és verbális képességein érezhető a fejlődési késés – válaszolta Bri.

– Miért nem teszitek kronogélbe a kutatás idejére?

– Gondoltam rá, de akkor a kezelést nem tudjuk rajta folytatni, a teszteket nem tudjuk végrehajtani. Nem utolsósorban a kapcsolata is megszűnne a világgal, az anyjával.

Vela bólintott, valóban nem mindegy, hogy leéli még azt a pár évet, ami adatott számára, vagy egyszerűen

„lefagyasztják”. Legfeljebb annyi előnye lenne, hogy ha időközben megtalálnák a gyógymódot, akkor fel lehetne éleszteni és talán rajta is működne a megoldás. Sokan élnek ezzel az orvosi lehetőséggel, ami az Enali felé tartó hajókon is alkalmazott eljárás. A hatszáz éves utat máshogy nem tudnák megtenni, de a neurosztázis alatt így csak minimálisan öregszenek.

– Bocsáss meg, most mennem kell, csak kiugrottam pár percre, ahogy észrevettem a hívásodat. Puszillak, apát is, ha véletlenül beszélsz vele. Miniszter! – biccentett, majd megszakította a kapcsolatot.

– Nem sokat tudtunk meg – sóhajtott Talle.

– Ó, dehogynem! Kaptam egy ötletet, s azt gondolom, érdemes átgondolni a lehetőséget.

– Tudja, hogy bármire képes lennék a gyermekemért.

– Tudom, és pont ezért jutott eszembe. Legalább lenne egy választási lehetősége. Ismeri a neurosztázis működését, ugye? Ha Keilát betennénk a rendszerbe, sokkal lassabban öregedne. Ha jól számolom, a sztázisban a két év helyett olyan száz–száztíz évet élhetne még, mire a DIPG teljesen ellepi az agyi struktúráját.

– De ez több dolog miatt is problémás – vetette közbe Talle. – Egyrészt a kamrában nem él, bármennyire is élőnek tűnik. Nem tudhatjuk, hogy mikor találnak gyógymódot a betegségre, egyáltalán valamikor találnak-e, és ha igen, akkor alkalmazható lesz-e a lányomra. És száz év a kronogélben? Nézzem halálom napjáig a gyermekemet egy dobozban?

– Igaza van, de gondoljuk tovább. Látom, hogy ön sem használja a neurál-interfészt. Ha viszont beépíttetné saját magának és Keilának is…

– Sajnos, a gyermekek mentális egészségéért felelős jogszabályok nem engedélyezik tizennégy év alatt az interfész telepítését.

– Egyetlen kivétel azért van! – emelte fel az ujját Bri. – Ha az utazást választja, azaz felszáll az utolsó hajóra. A hátralevő időt a virtuális térben tölthetné el Keilával.

– S mi hasznom származna belőle? Két év után ugyanúgy meghalna ott is.

– Nem egészen. Az elyxion, vagy hétköznapi néven a kronogél teljesen beépül az utazás során Keila testébe. Ez jelentősen lelassítaná a teste működését, így a daganat terjedését is.

Talle egy pillanatra megállt, és elgondolkodott.

– Azt akarja mondani, hogy tegyük sztázisba Keilát most, vigyük fel a hajóra három év múlva, 6081-ben, és akkor csatlakozzak az utasokhoz én is? Ön szerint mennyi időnk lenne együtt?

– Nagyon nehéz megmondani, de a tapasztalatok alapján legalább két és fél, esetleg három évet kapnának a virtuális térben. A szervezet folyamatos karbantartása, tisztítása a kronogéllel történik, de egy ilyen invazív daganat ellen mit sem ér. Sajnos, van vele tapasztalatom…

– Minden egyes plusz nap megéri, amit együtt tölthetünk. Úgy tűnik, érdemes elgondolkodnom rajta… – válaszolta Talle, érezhető reménnyel a hangjában.

Bri mosolyogva bólintott és folytatta.

– Továbbá a virtuális világban nem érezne erősebb fájdalmat sem, több olyan tünet meg sem jelenne, ami az állomáson jelentős problémát, életminőség-romlást okozna. A napi húsz órából tizenkét órát tölthetnének együtt, ébren, mindenféle negatív mellékhatások nélkül.

– De hát akkor ez egy tökéletes megoldás! – mondta a kelleténél hangosabban Talle, mire Keila mozgolódni kezdett az ágyon.

– Azért nem egészen, miniszter… Van néhány hátulütője is a dolognak – komolyodott el Bri.

– Mi lenne az?

– Ha bármi történne az út során Keila testével, nem lehetne számára semmilyen segítséget nyújtani, a hajón lévő orvosi csapat nincs felkészülve ilyesmire, már csak az ötvenszeres időfaktor miatt sem. Egy idő után pedig egyszerűen végleg lekapcsolódna a hálózatról.

– Értem… – Talle lehajtott fejjel ült le a székre.

– Bocsásson meg, van még egy fontos tényező, ami az interfész használatának szabályozásából adódik.

– Ha jól sejtem, arra gondol, hogy amíg el nem indul a hajó, nem találkozhatok a lányommal? – idézte fel magában Talle a vonatkozó jogszabályokat.

Bri bólintott.

– Három évig csak a tárolóban láthatja a lányát, a hajó indulásáig nem kapcsolhatják be az interfészt…

– Jól mondta, legalább már van választási lehetőségem – sóhajtott fel Talle. – Köszönettel tartozom önnek. Megkérhetlek, hogy szólíts inkább Tallénak? Nagyon kevés ember tett értem annyit, mint te, ebben a nehéz időszakban.

– Bár ne kellene segítenem neked ezen a területen. Tudod, hogy értem – mondta Bri teljesen komolyan, majd emelt hangon folytatta. – És nézd, már nagyon mozgolódik az apróság! – mutatott Bri az ágyra, ahol Keila nyújtózott a kiadós alvás után.

# VI.

Varko Zarin komja jelezni kezdett. Ránézett a kijelzőre, felismerte a nevet, de egyáltalán nem számított most a felbukkanására. Kilépett az irodából, és a folyosón fogadta csak privátban, hanggal a hívót.

– Nem szoktál hívni… – mondta köszönés nélkül. – A legközelebbi találkozónk csak négy nap múlva esedékes.

– Tudom, de lehet, hogy akkor már késő lesz – válaszolta a női hang.

– Miért, mi történt?

– Lidar miniszter bajba kerülhet, ha nem teszel ellene valamit.

– Ugyan, az az interjú semmit sem változtatott a helyzeten! – vette suttogóra Varko a hangját.

– Ne légy ilyen magabiztos! Sokan elkezdtek kételkedni, miután hallották Mano véleményét.

– És remélem, legalább ugyanannyian látták, hogyan próbálta manipulálni őket.

– Sokkal könnyebb a negatív gondolkodás felé taszítani az embereket, mint hogy meglássák a jót.

– Miről beszélsz?

– Beszereztetett egy szakorvosi véleményt a lánya állapotáról. Azzal akarja lejáratni, hogy valójában Keilának nincs is semmi baja, csak kicsit elmaradt a társaitól a fejlődésben. A kislányt csak arra használja, hogy együttérzést csikarjon ki a választókból.

– De hogyan adhat ki valaki egy ilyen szakvéleményt? – emelte fel Varko a hangját, majd azonnal le is csendesedett, körbenézett és suttogva folytatta. – Ki adta egyáltalán a nevét hozzá?

– Teljesen mindegy… Ha „véletlenül” kiszivárog a sajtóhoz, baj lehet belőle. Még azok lojalitása is meginoghat, akik egyébként teljes vállszélességgel kiálltak mellette.

– De hát miért tenne ilyet? A választások még csak három év múlva lesznek, jelen pillanatban a megvalósítási szakaszban vagyunk. Ráadásul ha megnézed, milyen pozitív változásokat indítottunk el…

– Megint logikusan próbálsz gondolkodni, és nem a közember fejével. Te belülről látod Lidar miniszter tevékenységét, az emberek viszont annak hisznek, aki hangosabban kiabál.

– Értem, értem! Majd mi is kiadunk egy közleményt a saját orvosunk aláírásával.

– Ah, javíthatatlan vagy! Már bocsáss meg, de nem véletlenül nem sikerült Lidar miniszter előtt eredményeket elérnetek… Egyszerűen túl jólelkű és pozitív gondolkodású vagy a politikához.

– Imádlak, de akkor mit javasolsz? – mosolygott Varko.

– Előzzétek meg a kiszivárogtatást. Nincs más opció.

– Az Istenekre! Mikor tervezi a műveletet?

– Ahogy őt ismerem, holnap, de legkésőbb holnapután.

– Rendben, beszélek Talléval. Vigyázz magadra!

– Ne félts, egyelőre én irányítok! Ja és küldök neked egy meglepetést is!

– Mondtam már, hogy imádlak?

– Tudom – azzal megszakította a nő a kapcsolatot.

Varko visszatért az irodába. Talle az íróasztal mögött ült és ujjaival homlokát megtámasztva bámulta a tabját.

– Tudok segíteni valamit? – kérdezte a főtanácsos.

A miniszter nem válaszolt, mintha nem is hallotta volna a kérdést. Varko tabja jelzett: egy állomány érkezett. A feladó az előző hölgy volt, két szót írt, amihez egy képet csatolt: „Használd ügyesen!”. A fotón egy kifizetésről szóló bizonylat látszott, ötezer mirradinról. A címzett egy bizonyos Erso Ziban doktor volt. „Hát, barátom, nem kaptál túl sokat az árulásodért!” – gondolta magában Varko, s leült a miniszterrel szemben levő székre. Talle végre felnézett, mintha csak most ébredt volna fel.

– Bocsánat, mondtál valamit? – kérdezte.

– Igen, de úgy tűnik, nagyon elmerültél valamiben.

Talle nagyot sóhajtott, s hátradőlt a székben.

– Varko, beszélnünk kell valamiről.

– Rosszul kezdődik!

– Ne viccelődj, komoly dologról van szó. – Varko biccentett, hogy folytassa. – Úgy tűnik, van egy megoldás, hogy ne veszítsem el Keilát idő előtt.

– De hiszen ez csodálatosan hangzik! – Varko teljesen felvillanyozódott a hírre.

– Mielőtt még túlságosan beleéled magad, nem olyan egyszerű, mint képzeled. Neurosztázisba kellene tennem a lányomat.

– De az mit segítene rajta? Meg akarod várni, amíg gyógymódot találnak?

– Nem. Három év múlva szeretném feltenni a Genésisre.

Varko Zarin arcáról leolvadt a mosoly, megmerevedett testtartása mutatta, hogy nem érti Tallét.

– Na de hogyan? Elküldenéd az Enalira? – kérdezte, majd, amikor látta, hogy a miniszter ingatja a fejét, leesett, miről beszél. – Te is vele fogsz menni.

– Szeretnék vele menni… Az interfésszel még legalább plusz fél-egy évünk lenne együtt. Melyik szülő kívánhat ennél többet?

Varko nem válaszolt, csak hátradőlt a székben és a fejét kezdte masszírozni.

– Tudom, hogy nem feltétlenül így kellett volna közölnöm a hírt, de most döntöttem el, hogy meglépem.

– Nem, semmi baj! Egy ilyen hírt sosem lehet megfelelő időben és helyen elmondani. Sőt, örülök, hogy elmondtad.

Talle arcán egy gyors mosoly suhant át.

– De ugye tisztában vagy vele, hogy a hajó négy ciklussal korábban indul, mint ahogy a mandátumod lejár? – kérdezte Varko. – Az azt jelenti, hogy előrehozott választásokat kellene tartani.

– Nem, nem kell. Előfordulhat, hogy a regnáló miniszter nem képes ellátni a feladatait, ebben az esetben a főtanácsos láthatja el legfeljebb fél éven keresztül a teendőket, és csak utána kötelező kiírni a választásokat.

– Hurrá, akkor négy cikluson át miniszter leszek? – nevetett Varko, bár nem volt túl vidám felhangja a jókedvének.

– Ki tudja? Ha továbbra is marad ez az előnyünk és támogatottságunk, akár meg is nyerhetjük újra a választásokat. S mivel te vagy a párt legmagasabb rangú tisztviselője, tied a miniszteri szék további öt évre.

– Te is tudod, hogy ez nem nekem való. Szívesebben maradok a háttérben.

– Akkor fel kell hívnod valakit, aki alkalmas rá. Ha engem meg tudtál győzni fél óra alatt, akkor nincs veszett ügy.

– Túl sokat gondolsz rólam. Benned már ott volt a szikra, csak kellett egy kis motiváció.

– Mindegy, még van három évünk.

– Hát, nem is olyan biztos… – mondta a főtanácsos óvatosan.

– Miről beszélsz?

Varko egyszerűen elé tolta a kifizetésről szóló elismervényt. Talle megnézte, majd értetlenül nézett az idős férfira.

– Ez egy bizonyíték. Mano fizetett az orvosnak, hogy hamis szakvéleményt adjon ki – magyarázta Varko.

– Még mindig nem értelek!

– A szakvélemény arról szól, hogy Keilának nincs semmi komoly baja. Azaz csak fel akarod a betegségét használni a politikai karriered támogatásához.

Talle hirtelen felállt, két kezével megtámaszkodott az asztalon és Varko fölé magasodott. Látszott, hogy legszívesebben kiabálna, de inkább becsukta a szemét, lassan végzett egy be- és kilégzést, majd visszaült.

– Ezt honnan szerezted?

– Egy jóakaró küldte. Nem kell tudnod.

– Rendben, de akkor mit teszünk? Megfenyegetjük Manót, hogy ha ki meri adni a doktor nyilatkozatát, akkor mi is kiadjuk ezt a dokumentumot?

– Ó, dehogy! Az elismervényen nincs rajta, mire kapta, és nehéz lenne bebizonyítani, az összefüggést.

– Akkor mit javasolsz?

– Amikor elmondtad, mit tervezel, összeállt a kép. Adjunk ki holnap reggel egy nyilatkozatot, amelyben az egész Mirrának elmondod, hogy Keila súlyos betegsége miatt kénytelen vagy meglépni a sztázist, s hogy mivel szeretnél a lányoddal két évnél többet tölteni, felszálltok a Genésisre.

– Nem is rossz, bár csak azután szerettem volna a közvélemény elé tárni a döntésemet, ha már átgondoltuk a hatásait.

– Nincs rá időnk! Kifogjuk a szelet Mano vitorlájából. Innentől kezdve nem lesz értelme publikálni a doktor véleményét. És eheti az ideg, hogy fölöslegesen fizetett ki ötezer mirradint.

– Hálával tartozunk a jóakarónak…

– Nem, nem, nem! Nem fogod belőlem kihúzni, hogy ki az! Tudod, így legalább őszintén letagadhatod, ha rákérdezne valaki.

– Akkor legalább te köszönd meg neki!

– Már megtettem – húzódott széles mosolyra Varko szája.

Gini izgatottan lépett be a kopogás után Mano irodájába. A pártvezér nyakkendőjét simogatta, fel sem nézett a tabjából. A lány mosolyogva tette elé a saját tabját, rajta a dokumentumot. A szakorvos véleménye Keila Lidar állapotáról.

– Nocsak! Máris sikerült beszerezned?

A lány buzgón bólogatott.

– Nem volt egyszerű, ő volt az ötödik orvos, akit megkerestem. De hatott rá a pénz, s kiállította a nyilatkozatot.

– Mennyit fizettél neki?

– Ötezret.

– Ötezret? – Mano széttárta a karját. – Mit gondolsz, nyomtatom én a pénzt?

– Háromezerről indultam, de senki sem volt hajlandó…

– Akkor tovább kellett volna keresned! – Mano hangja zaklatottá vált, ilyenkor lassan és tagoltan beszélt. – Egy

kókler orvosnak ötezer mirradint kifizetni néhány mondatért? Semmi gond, semmi gond… Majd a fizetésedből levonom – csapkodott maga körül dühösen és megbántottan. – Ha már ilyen nagyvonalúan szórtad a párt pénzét, legalább alkudni tanulj meg – vagy ez is túl bonyolult neked?

– De hát, Mano…

– Átküldenéd végre? Ki nem állhatom azt a hatalmas tabot. Egyáltalán minek neked egy ekkora eszköz? Gond van a látásoddal? Huszonöt éves vagy, az istenekre! Na végre! – sóhajtott fel szemét forgatva, amikor Gini megosztotta vele a dokumentumot.

– „Keila Lidar állapota egyáltalán nem olyan súlyos… Fejlődési elmaradás, amely a három–négy éves korcsoportnál nem ritka… Koordinációs nehézségek, finommotoros készségek zavara, amely megfelelő tréninggel javítható…”

– Mit gondol? – kérdezte Gini a tabját magához szorítva.

– Elmegy… De szerintem ez nem ért meg ötezret.

– Ennyiért vállalta, s ő volt az egyetlen – válaszolta Gini, míg magában egészen mást gondolt, valamit egy paranoid, zsugori, rosszindulatú férfiról, de inkább nem engedte végigfutni az összes jelzőt a fejében.

– Most hagyj magamra, kitalálom, hogyan tálaljuk – intett Mano, s már rá se nézett a titkárnőre, tovább böngészte az orvos jelentését. – És tedd el végre azt a nevetségesen nagy tabot, úgy festesz vele, mintha a gyakornoki játszószobából szöktél volna.

# VII.

Geras, a miniszteri szóvivő elképedve nézett Varkóra. Lapozgatta a nyilatkozatot, kereste a „csak vicceltünk” részt, de Varkóra nem jellemző, hogy ilyen poénokkal szórakoztassa.

– Ez most azt jelenti, hogy Talle 6081 elején lemond és távozik a Genésisszel? – Varko bólintott. – Akkor utána már csak négy ciklus lenne a szolgálatából, azaz nem kell kiírni időközi választásokat. – Varko ismét bólintott, nézte, ahogy Geras végigondolja a folyamatot. – De a választási kampányban még azért részt vesz, ugye? Hű, furcsa lesz azt kommunikálni, hogy ő áll ki a párt nevében, de mire az új választások elérkeznek, már sehol sem lesz.

– Ne feledd, addig lesz egy katasztrófa is…

– Valóban, a Mirra robbanása. Legalábbis a tervek szerint… – vonta meg a vállát Geras, miközben fel sem nézett a tabjáról.

– Ezt most úgy mondtad, mintha a vacsorádról beszélnél! – méltatlankodott Varko.

– Ugyan, az sokkal rosszabb. A bolygó robbanása már senkit sem érdekel, maximum kuriózumként tekintenek rá. Már negyvenöt–ötven éve csak a bányászok járnak vissza, az élet minden szinten megszűnt rajta. Nem láttad, milyen ünnepi készülődések vannak a robbanás tervezett napjára? Az összes csatorna közvetíteni fogja, ahogy a Mirra még egy utolsót „lélegzik”, és tömegének 40%-át kiköpi a Juta felé. Még a Genésis virtuális valóságában is közvetíteni fogják, hiszen a hajó csak másnap indul el, de már a 11 millió utas 99%-a sztázisban lesz.

– Könnyen beszélsz, te sosem éltél a bolygón, így nem is hiányozhat. Te mindig az állomások környezetét láttad magad körül, szinte csak a fejadagokat etted egész életedben. Neked ez a természetes. Az én gyermekkorom egy része még ott telt. Emlékszem a tág terekre, a kék égre, a zöld mezőkre, az illatra, a bolygó illatára, a Silla simogató melegére, ahogy áthatolt a hatalmas fák zöldellő lombján. Itt meg… Az állomások mesterséges világa, ahogyan a fények pislákolnak, a voritrium merev hűvössége mindig jelen van... Sosem fogja pótolni a természet valódi szépségét – legyintett Varko, a hangja tele volt nosztalgiával.

– Barátom, te mondod mindig azt, hogy minden rosszban van valami jó. Ez sem olyan rossz, legfeljebb szürkébb, sötétebb az élet, mint odalent. De élünk. Az emberek szépen alkalmazkodtak a helyzethez. És hidd el, a szürkület nem az állomásokon kezdődött, hanem itt – mutatott a fejére. – Az elmúlt kétszáz év olyan volt a társadalom számára, mintha egy folyamatosan gyengülő, lassan lemerülő világítás lett volna odabent. Én azért bízom benne, hogy párszáz év múlva a leszármazottjaink már egy új világban kezdhetik el az életüket, teljesen elfeledkezve erről a sötét, depressziós korszakról.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen reményteli gondolatok vannak a fejedben! – nevetett fel Varko.

– Egy szóvivőnek tanulnia kell a múltból és e szerint kell terveznie a jövőt. És nem utolsósorban a jelenben kell élni. Na akkor, hogy is legyen ezzel a bejelentéssel? – mutatott a tabra.

– Ennyi, amit itt látsz.

– De miért ilyen fontos bejelenteni még ma reggel?

– Hidd el, fontos. Mano mesterkedéseit próbáljuk vele megakadályozni. Talán délután már késő lesz.

– Mano, a manipulátor? Ne is mondj többet, máris intézem. Nem hagyjuk, hogy ez a kétszínű alak keresztülhúzza a terveinket.

Varko bólintott. Elindította a folyamatot, remélhetőleg még időben sikerül belerondítani Mano szánalmas tervébe, hogy megszerezze a hatalmat.

Talle a reggelt végre kedvenc időtöltésével kezdte, mielőtt benézett volna a kórházba Keilához. A lakónegyedétől nem messze volt egy sportcentrum, ahol általában megpróbálta a feszültséget kiadni magából. Míg mások futottak, erőnléti edzéseket végeztek, Talle falat mászott. Legalább tíz éve csinálta. Mint egy kecses állat, mászott fel a falra, s ereszkedett vissza. Nemcsak a test, hanem az elme edzése is volt számára. Folyamatosan résen kellett lennie, egyetlen rossz mozdulat elég volt, hogy máris a kötél végén, tehetetlenül lógjon. Régi barátja vitte be ebbe a sportba, egy darabig együtt másztak. Viccesen úgy hívták egymás között, hogy „vertikális tánc a gravitációval”. Amióta egyedül mászik, inkább meditációs szerepet tölt be, csak a függőleges síkban. A mászás közben csak a következő fogás számított, minden mást megpróbált a termen kívül hagyni. Egyre nehezebb útvonalakon ment keresztül, vékony, izmos teste különösen alkalmas volt erre a típusú mozgásra. Élvezettel feszegette a határait, komfortzónájából kilépve élvezte a szabadság és a kihívás izgalmát.

Mint minden sport, valamilyen szinten ez is veszélyes volt. Talle már rég nem kérte az alap segítségeket: sem a rugalmas kötelet, sem a földi biztosítót, aki – szükség esetén – megfeszíti a kötelet és megállítja a zuhanást. Csak az automata önbiztosítót használta a fal rögzítőpontjain, no meg sisakot és

kesztyűt hordott a biztonság kedvéért, de csak mert a fej védelme kötelező eleme volt a mászásnak.

Egy ismert pályát választott. Igaz, hogy tízes nehézségű volt, de már többször megtette. A gép beállította a falon a kapaszkodókat, a rögzítőpontokat, s megadta a szabad jelzést a mászás elkezdésére.

Az idő lelassult. Érezte, ahogy ujjai lecsúsznak a kapaszkodóról, ugyanakkor a lába már elemelkedett az alsó elemről. Még megpróbált rákapcsolódni a karabinerrel az egyik rögzítőpontra, de csak a levegőt markolta. Kissé ellökte magát a faltól, éppen annyira, hogy ne ütközzön bele a kiálló részekbe esés közben. Kifújta a levegőt és ellazította a testét. Nem először esett, nem lepődött meg, nem pánikolt. A protokoll szerint talpra kellene érkezni, a térdeket enyhén behajlítva, hogy az ütközés energiája eloszoljon a lábakon, s ne az érzékenyebb testrészek sérüljenek, mint a fej, vagy a hát. A talpra érkezés után a gördülés következne, tovább csökkentve a zuhanás hatását. Egyetlen baj volt: majdnem a fal tetejéről indult, ami tíz méteres magasságot jelentett. Mire ezek a gondolatok átfutottak az agyán, már meg is történt a becsapódás. Viszonylag ügyesen érkezett, de a gurulás már nem ment, túlságosan erősen ütődött meg. A bokája nem bírta el a terhelést, kifordult, s teljes testtel elvágódott a szivacson.

Nem vesztette el az eszméletét, de érezte, hogy az egész teste görcsbe rándult, az adrenalin még jobban elárasztotta a szervezetét. Hallotta, hogy többen rohannak felé, kezét védekezésképpen maga elé tartva félig felült.

– Semmi gond, nincs semmi bajom! – kiáltotta. – Kicsit megütöttem magam, de nincs komoly baj!

Ketten máris ott voltak mellette, az egyik a segítő volt, aki fejét csóválva Talle hóna alá nyúlva próbálta felemelni, hogy a padok felé vigye. Egyértelmű volt, hogy nem tud a jobb

lábára ráállni, így csak botladozva, ugrándozva tette meg a pár méternyi utat.

Szinte azonnal bedagadt a bokája, láthatóan eltört. A protokoll egyébként is azt írja elő, hogy egy zuhanás után az orvosi vizsgálat kötelező, de a látható sérülés egyértelművé tette, hogy a kórházba szállítás elkerülhetetlenné vált.

Varko már negyedszer nézte meg a terem felvételét, de már legalább nem takarta el a szemét a zuhanás idejére.

– Varko, nem történt semmi. Pár napig fekszem, de semmi sem változik. Nem lett semmi bajom, nincs belső vérzésem, nem lettem ütődöttebb, legfeljebb egy kicsit – próbálta könnyedén venni a balesetet.

– Ez egyáltalán nem vicces! Komolyabb bajod is történhetett volna – zsörtölődött Varko. – Egyébként mi történt? Ezen a felvételen csak annyi látszik, hogy valami sötét alak lepottyan a falról. Nem volt ott valami normálisabb kamera?

– Minek? Többen is ott voltak, látták, mi történt. Egyszerűen elhibáztam egy mozdulatot, lecsúszott a kezem. Se több, se kevesebb.

– Akkor is, folyamatosan eszembe jut, hogy rosszabbul is végződhetett volna.

– De nem végződött, s kérlek, ne bonyolítsd túl. Ilyen dolgok megesnek bárkivel. Bár legtöbben biztosítva vannak. Most inkább arról mesélj, van-e már valami visszhangja a bejelentésemnek?

– Még most ment le alig egy órája – nézett Varko a komjára. – Biztosan sokan meglepődnek. Egy biztos, Manónak nem okoztunk kellemes napot.

– Nem is ez volt a célom. Ha mocskos eszközökhöz folyamodik, előbb-utóbb úgyis visszahull rá. Tényleg, nem akarod megmondani…? – kérdezte Talle óvatosan.

– Nem, semmiképpen! Nem kell tudnod, kitől kapom az információimat! Ne is kérdezd! – nevetett Varko.

– Giniii! – a folyosó zengett Mano hangjától! – Hol az Istenekben vagy?

– Jövök már! – kiáltotta a lány, miközben cipőjének kopogása egyre közelebbről hallatszott, amíg meg nem állapodott Mano ajtaja előtt.

– Miért nem a helyeden vagy? Már harmadjára nyomom az asztali jelzőt, de nincs senki, aki reagálna.

– Bocsásson meg, csak a mosdóban voltam! Csupán két percre mentem el! – próbálta magát kimagyarázni Gini, lehajtott fejjel.

– Nem érdekelnek a kifogásaid és a magánéleted! Ha jelzek, neked itt a helyed! – folytatta a kiabálást Mano.

– Értettem, Mano! Odafigyelek legközelebb! Miben segíthetek? Történt valami? – kérdezte Gini halkan.

– Történt-e? – Mano kiabálását valószínűleg a szomszéd szektorban is hallották. – Ez a szemét Lidar, az történt!

Gini értetlenül nézett a főnökére, úgy tűnt, hogy azonnal elsírja magát. Mano folytatta, ugyanolyan emelt hangon.

– Bejelentette, hogy a lány betegsége miatt neurosztázisba teszi a gyereket, s elhagyják a Genésisszel a Mirrát. Tudod te, mit jelent ez számunkra?

Gini szeme kikerekedett, majd pár századperc gondolkodás után, mint aki megtalálta a bölcsek kövét, mosolyogva válaszolt.

– Az azt jelenti, hogy nem kell Talléval, mint politikai ellenféllel számolni?

Mano hátradőlt a székben és két kezével a fejét fogta.

– Miért kell nekem idiótákkal körülvennem magam? – mondta inkább magának, hátrasimítva a haját. – Nem, nem ez a lényeg! – folytatta, szúrós tekintetét Ginire szegezve. – Ez azt jelenti, hogy az általad szerzett orvosi szakvélemény semmit sem ér! Érted? Semmit! Egyszerűen fölösleges lenne kiszivárogtatni, csak nevetségessé tennénk magunkat. És tudod mi az, ami ennél is rosszabb? Ha sztázisba teszi a lányát, visszatér teljes mellszélességgel a politikába. Az interjú hatásai is mennek a kukába! Semmi sem marad.

– De ha elmegy az űrhajóval, akkor nem ő lesz a párt jelöltje!

– Attól még végigviszi a választási időszakot, hát nem látod? – forgatta a szemét Mano. – A párt erős marad, innentől kezdve majdnem mindegy, ki a párt miniszterjelöltje.

Mano és Gini komja egyszerre jelzett. Gini nem mert ránézni, de Mano elolvasta: Talle kórházba került, bokatöréssel. Először csak kuncogott, majd éles hangú nevetésben tört ki. Gini vette a bátorságot és ő is beleolvasott a cikkbe. A miniszter, kedvenc elfoglaltsága alatt elvesztette az egyensúlyát és húsz méter magasból leesett, majdnem nyakát szegve. Szerencsére csak a bokája tört el, pár napon belül kiengedik a kórházból, addig onnan végzi tevékenységét. „Újságírók!” – ingatta a fejét Gini. „Az a terem legfeljebb tíz-tizenkét méter magas, messze van a húsztól.” A képen a terem biztonsági felvételének egy kockája látszódott, amint Talle körül két megtermett alak próbált segíteni.

Mano végre abbahagyta a nevetést, megtörölte a szemét és vidám arccal nézte a lányt, aki zavartan álldogált.

– Hiába, mindenkit elér a végzete! Talle Lidar, most még mázlid volt, de egyszer úgyis elhagy a szerencséd.

Szemét összehúzva nézte a hírben szereplő képet jó néhány századpercig. Gini – mivel nem kapott semmilyen utasítás – továbbra is csak álldogált az asztal előtt, gondolataiba temetkezve. Mano parancsoló hangja riasztotta.

– Gini, hívd fel nekem ZoD-ot! Mondd neki, hogy sürgősen beszélnem kell vele, a tehetségére van szükségem.

Gini csak bólintott, majd máris az asztalához indult.

ZoD, akit eredetileg Zoner Daví-nak hívtak, az egyik legnagyobb alvilági figura volt. Senki sem tudta, mi volt az eredeti szakmája, de az informatikához lehetett köze. Ha valakinek szüksége volt valami spéci eszközre: ZoD, ha kényes adatokra volt szükség valakiről: ZoD. Magánnyomozóként is tevékenykedett, a célszemélyeit állítólag az Echo rendszereiben is nyomon tudta követni.

Az asztali jelző hangjára Gini összerezzent és azonnal az ajtónál termett. Halkan kopogott, majd benyitott. Manót mintha kicserélték volna. Nyoma sem volt a dühös, mogorva fráternek, aki minden szavával a földbe akarta döngölni. Most nyájasan mosolygott az asztal mögött, de ahogy a lány belépett, azonnal észrevette, hogy nem neki szól a mosoly, inkább a ZoD-dal lezajlott beszélgetés állhat a háttérben.

– Gini, utaljunk át ZoD-nak 25 000 mirradint!

– Huszonöt…? – Gini szája nyitva maradt, kikerekedett szemmel nézett Manóra, hátha csak rosszul értette.

– Igen, huszonöt! Remélem, el tudsz odáig számolni! – intett a kezével, hogy elmehet, majd a tabján megnyitott cikket kezdte bámulni Talle balesetéről.

Gini visszament az asztalához és kikereste ZoD adatait. A megadott azonosítóra átutalta a hatalmas összeget. Elgondolkodott, hogy vajon miért fizet ki a párt egy közismert hackernek fél évnyi fizetést… Biztos, hogy nem tiszta a dolog, a költségvetésben csak annyi fog szerepelni, hogy „tanácsadói díj”. S hogy ez mit tartalmaz, ahhoz senkinek semmi köze.

# VIII.

Talle megpróbálta a jobb lábát terhelni. A biztonság kedvéért még fogta a kapaszkodót, és úgy tűnt, egy kisebb nyomásérzékenységtől eltekintve minden rendben van. Egyébként nem történt különösebb baj, egyszerűen visszahelyezték a csontokat a megfelelő pozícióba, és rögzítették őket. A duzzanat lassan teljesen megszűnt, kis érzékenység maradt utána.

Varko lépett a szobába, eléggé feldúlt állapotban.

– Te miért nem fekszel? – kérdezte köszönés helyett, nem kevés bosszúsággal a hangjában.

– Varko, mi történt? Miért vagy ilyen zaklatott? – Talle leült az ágy szélére, törött bokáját a kis lábtartóra helyezve.

– Bocsánat, adj egy percet! – mondta a főtanácsos, s ledobta magát az egyik székbe. Becsukta a szemét, és kopasz fejét kezdte masszírozni, ami egyértelműen annak a jele volt, hogy baj van. Talle visszafeküdt az ágyra, kényelembe helyezte magát. Most jött vissza Keilától, szerencsére a kislánnyal minden rendben van, bár most csak egy rövid órát tudtak együtt tölteni. Bri, mintha a saját lányára vigyázna, és a kislány imádja az idős doktornőt.

Eltelt néhány perc, Varko rendkívül nehezen nyugodott meg. A végén elvégzett pár légzőgyakorlat segített, fejét csóválva szólalt meg.

– Bocsáss meg, hogy így rád förmedtem! Nem szabadott volna.

– Semmi gond, úgy tűnt, valami nagyon felzaklatott.

– Ki más, mint Mano?! – Varko úgy köpte a nevet, mintha valami alantas, mocskos, jutai lényről beszélne.

– Mi történt?

– Még semmi! Csak kaptam egy fülest, hogy megint tervez valamit.

– Ugyan, megint mit akar? – nevetett Talle.

– Nem olyan nevetséges, és az a baj, hogy elég erős indokot szolgáltál neki a baleseteddel.

– Hogyhogy?

– Úgy tűnik, egy videóanyagot készíttet, amelyen nem balesetnek tűnik az esésed.

– Nem tudlak követni…

– A videón úgy fog tűnni, mintha szándékosan vetetted volna le magad a falról.

– Direkt? De hát miért tettem volna?

– Miért? Elkeseredett anya, akinek a gyermeke halálos beteg, ráadásul egy egész bolygót kell vezetnie, emiatt hatalmas súly nehezedik a vállára, amit nem bír feldolgozni.

– Az eredeti felvételek megvannak a sportcentrumnál.

– És? Ha két felvétel terjed, s az egyik mögött van egy teljesen logikusnak tűnő magyarázat, szerinted melyiket fogják elhinni az emberek?

– Hm. Hogyan csinálja a hamisítást?

– Egy szakembert alkalmazott, hogy megváltoztassa a biztonsági kamera videóját. Mondjuk annyira nem nehéz azt a szemetet módosítani, akár én is lehetnék a felvételen. Az a baj, hogy már sokan látták az eredetit. Ha kikerül ez az új felvétel, mint az „igazi” felvétel a balesetről, az nagyon nem tesz jót nekünk.

– Tudunk valamit tenni, hogy megelőzzük? Van valami ötleted? – kérdezte Talle elgondolkodva.

– A kapcsolatom azt javasolta, hogy engedjük, hadd jelenjen meg. Ne tegyünk semmit…

– Miért lenne az jó nekünk? – húzta össze a szemét Talle.

Varko egykedvűen vállat vont, végre úgy tűnt, kibeszélte magából a problémát – a feszültség nagyrészt elillant belőle.

– Bízol az informátorodban? – puhatolózott Talle.

– Teljes mértékben!

– Én pedig benned bízom. Akkor hát hagyjuk, hadd kerüljön ki az „igazi" felvétel.

Mano széles mosollyal nézte az elkészült videót. Szépen látszott rajta, hogy Talle lenéz a fal tetejéről, majd ellöki magát a faltól és zuhanni kezd. Ahogy leérkezett, ketten siettek a segítségére, majd kivezették a képből. Az egész alig tartott 8-10 századpercig, de minden képkocka megérte az árát.

Már csak azt kell kitalálni, hogyan juttassák el a médiának, valamint a legnagyobb videós portálnak. Megnyomta az asztali hívót, Gini szinte azonnal az irodában termett. „Úgy tűnik, használt a feddés…" – gondolta elégedetten Mano, miközben a lány megállt az asztal előtt, tabját maga előtt szorongatva.

A férfi felállt az asztaltól, majd elindult az ajtó felé és becsukta azt. Visszasétált és megállt Gini mögött, aki egyelőre meg sem fordult, csak várta, milyen feladatot kap.

– Gini, lesz egy nagyon komoly feladatod. Egy olyan, amit nem ronthatsz el. Ha jobban belegondolok, ezt még te sem ronthatod el… Remélem… Na szóval, hozz létre egy teljesen új profilt a VidMer oldalán. Friss regisztráció, új azonosító, semmi összekötés a korábbi eszközeiddel… Legyen valami olyan neve, mint „Biztonsági kamera szakértő" vagy hasonló. Egyébként miért nem jegyzetelsz?

Gini gyorsan előkapta a tabját és nyitott egy új állományt. Mano fejét csóválva folytatta az eligazítást.

– Kapsz egy videót tőlem, amit meg kellene osztanod ezen a felületen. Adj valami jól hangzó címet a videónak, mondjuk legyen ez: „A politikus szándékosan a mélybe ugrik”. – Mano a kezével mutatta a címet a kép fölött. – Találj ki egy történetet is mellé, olyat, hogy „Ezt a videót egy barátom küldte, aki egy biztonsági cégnél dolgozik. Ez az eredeti, vágatlan felvétel, s nem az, amelyikkel a kormánypárt megetette a médiát. A barátom nem akarja, hogy az emberek tudják, ki ő, de úgy érzi, ezt látni kell a világnak. Bla-bla-bla…”.

Közben Mano visszasétált az asztalához és leült.

– Ne feledd, ha ezt elrontod, talán itt lesz az ideje, hogy átgondold, mennyire vagy nélkülözhetetlen a pártban. Van valami kérdésed?

Gini még befejezte a jegyzetelést, újból magához szorította a tabot és felnézett.

– Mano, ezt a videót készítette ZoD?

– Semmi közöd hozzá, de igen! És a te orvosi igazolásoddal ellentétben, ez legalább meg is érte az árát. Mindig mondom, hogy saját magadnak kell elintézned, ha azt akarod, hogy valami működjön. Azért remélem, ezt az egyszerű feladatot, amit adtam, meg tudod oldani. Azonnal szólj rám, ha feltöltötted, hogy ellenőrizhessem.

– Megkérdezhetem, miért nem ön csinálja meg a feltöltést? Akkor biztosan működne minden rendesen.

Mano szája vékony csíkba húzódott, látszott, hogy megpróbálja visszafogni magát.

– Nem tűröm ezt a szemtelen viselkedést! – fröcsögte szinte suttogva. – A te feladatod, hogy kérdés nélkül végrehajtsd, amit mondok. Értetted? Kérdés nélkül! Most azonnal tűnj el a szemem előtt és csak akkor akarlak látni, ha megtetted, amire utasítottalak!

Gini nem tágított, mozdulatlanul állt a szoba közepén.

– Csak azért kérdezem, mert feltételezem, nincs tisztában azzal, hogy amire megkért, az bűncselekmény.

Mano egy pillanatra megmerevedett, majd nevetni kezdett. Fejét hátrahajtva, teli szájjal kacagott, mintha valami igazán mulatságos viccet hallott volna. Csupán néhány századpercig tartott a furcsa reakció, majd amilyen váratlanul elkezdődött, ugyanúgy meg is szakadt. Megigazította a nyakkendőjét, felállt, lassan elindult Gini felé. Megkerülte az asztalát, leült a szélére és cinikus vigyorral nézte a lányt.

– Tudtam én, hogy nem vagy olyan buta, mint amilyennek tetteted magad. Csak értek valamit azok a jogi tanulmányok! Vagy mégsem? Mi ebben a bűncselekmény? Egy fiatal lány a barátjától kap egy videót, amit feltölt egy publikus videómegosztó oldalra. Ha nem igaz, ami a videón látszik, majd reagálnak rá a kormánypártból. Szóval, hol van itt a törvénysértés? Én inkább szólásszabadságnak mondanám. És te?

Gini már éppen válaszolni akart, amikor Mano felemelte az ujját, s elindult felé. Megállt néhány centivel előtte, és halkan sziszegve folytatta.

– Jól gondold meg mit válaszolsz, mert ezen múlik, hogy lesz-e munkahelyed az elkövetkező ötven évben itt, vagy bárhol a két tóruszon. Szóval? Törvénysértés vagy szólásszabadság?

Gini tarkóján felállt a szőr, szinte érezte a férfi szájszagát. Nyelt egyet, lehajtotta a fejét és szinte alig hallhatóan válaszolt.

– Szólásszabadság – a lány hangja elvékonyodott.

– Látod, nem is volt olyan nehéz! – kiáltotta Mano vigyorogva, majd közel hajolt a lány füléhez és belesúgta: „Tűnés!”.

*Gini végre megszabadult minden kötelezettségétől. Elvégezte az iskolát, ami azt jelenti, hogy holnap addig alszik, ameddig csak akar. Mivel a szülei a Tirantón éltek, ő pedig a Tenanon végezte az iskolát, a nagyapjánál lakott. Papi nagyon örült neki, hiszen végre nem volt egyedül. Bár amennyit otthon tartózkodott… Hajlott kora ellenére egész napját a munkában töltötte, szinte csak aludni járt haza. Néha egy-egy pihenőnapot sikerül együtt tölteniük, ilyenkor elmentek valahová, beültek egy filmre, egy bárba, vagy csak beszélgettek egész nap. Az öregben leginkább az éles eszét és az emberségét szerette. Gini már pár ciklussal ezelőtt hozzáfogott a munkakereséshez, biztos volt benne, hogy a többiek, a csoporttársai is ugyanúgy elkezdték a kutatást. Több opció is felmerült benne, ahová most végre a diplomáját is beküldheti. Persze Papi azt szerette volna, ha mellette kezd dolgozni, de sosem kedvelte a politika világát. Igaz, hogy a végzettségét tekintve akár még hasznos tevékenységet is tudna végezni, de ő, meg a politika? Na nem!*

*– Papi, mi a helyzet az új védenceddel? – kérdezte az öreget két korty között, miközben a nappaliban együtt nézték a vízióban Talle egyik beszédét.*

*– Védencem? – állt meg Varko keze a levegőben. – Drágám, ő lesz az új miniszter, úgy beszélj róla! – mosolygott az öreg.*

*– Azért az még messze van! Még csak most lett vége az előző választásoknak, ahol – bocsánat – csúfos kudarcot vallottatok.*

*– De akkor még nem volt Talle Lidar a pártban! Nézd meg, egyetlen rövid év alatt 12%-ot nőtt a népszerűségünk.*

*– A Mirra Minden Előtt most is előttetek van.*

*– Ne rontsd el a kedvem, hadd örüljek neki, hogy az unokámmal vacsorázhatok. Ebbe a beszélgetésbe nem fér be Mano, meg a politikai húzásai – morcogott Varko.*

*– De most komolyan, mi lesz, ha a következő választásokat ők nyerik? Ahogy én látom, van akkora támogatottsága, hogy ő legyen a következő miniszter.*

*– Még csak az kéne! Ha rajta múlna, még parlamentet sem tartana fent, ő maga döntene minden kérdésben, kénye-kedve szerint – válaszolta Varko, majd felcsattant. – Na tessék! Pedig nem akartam Manóról beszélni, te meg jól belevittél!*

*Gini csilingelő hangon felnevetett, élvezte az öreg évődését. Kevés olyan embert ismert, aki ilyen korára még humoránál maradt, szinte mindenki belefásult valamennyire az öregkorba, az életbe. Kezdve a volt oktatóival… Már egy éve megszerezte a diplomáját, de valahogy senki sem akart alkalmazni egy fiatal, ráadásul csinos jogászt. Nem csak ő volt így, állítólag a jó pozíciók „kihalásos" alapon öröklődnek, s az a pár felszabadult álláshely nagyon kevésnek bizonyult. Papi ötlete, hogy vele dolgozzon egyre vonzóbbnak tűnt, de minek még egy jogász a csapatba? Talle is jogászként végzett, szociojogászként, s nagyon érti a dolgát. Ő inkább a kommunikáció területén szeretne elhelyezkedni, bár, ha jobban belegondol, lassan bármi más is megtenné. Fél éve elfogyott minden megtakarított pénze, itt lóg a nagyapja nyakán… Nem, mintha ez Papit zavarná, de Gini kezdte magát egyre kellemetlenebbül érezni.*

*– És mi lenne, ha az MME-nek dolgoznék? – bökte ki a kérdést, anélkül, hogy átgondolta volna.*

*– Hogy? – Varko azt hitte, rosszul hall. – Az ellenségnek akarsz dolgozni?*

*– Miért ne?*

*– Eleve, ha megtudná, hogy az unokám vagy, fel sem venne.*

*– Hogyan kötné össze? Ha az Új Korszakba jelentkezik valaki, te lenyomozod, ki a nagyapja? És nem is Zarin a családnevem, hanem Saté!*

*– Nem, de Manónál bármi lehetséges. Egyáltalán miért akarnál neki dolgozni?*

*– Mit tudom én! Mert például nincs munkám? Nem élhetek folyton a nyakadon. Beosztanának valami alacsony szintű szektorba, kapnék fizetést, el tudnám magamat tartani, s nem kellene az alapellátásra számítanom.*

*– De miért nem az ÚK-ba jössz akkor? Normális munkát tudnék ajánlani, normális fizetéssel. Jó jogászokra mindig szükségünk van. – Varko szinte könyörgött a lánynak.*

*– Papi, nem akarok „Zarin unokája" maradni. Huszonhét éves leszek hamarosan, ideje lenne a saját lábamra állni.*

*– De miért pont Mano? – Varko széttárta a kezét, nem tudott más okot mondani, amivel ezt a buta gondolatot ki tudná űzni Gini fejéből.*

*– Ki tudja, talán még neked is segíthetek vele. Hátha megtudok egyet, s mást az MME elkövetkező kampányáról – kacsintott ravaszul a lány.*

*– Mano egy nagyravágyó, egoista alak, de semmi olyat nem tenne, amiről tudnunk kellene, vagy aminek hasznát vehetnénk.*

*– Ezt nem tudhatod. A hatalomvágy sok mindent kihoz az emberből…*

*– Gini, mindig támogattam a döntéseidet, ahogyan most is azt fogom tenni. Az ellenvetéseimet elmondtam, de a döntést*

*neked kell meghoznod. Csak annyit kérek, hogy vigyázz magadra!*

*Egy dekád múlva Ginit már meghallgatásra hívták a Mirra Minden Előtt egy külső kampányirodájába. Egy negyvenes nő hívta be egy szinte teljesen üres irodába, ahol két plakáton kívül – mindkettő Manót ábrázolta – semmi sem volt a falakon. A kopott fehér asztal két oldalára egy-egy széket állítottak, oda ültek le. A nő láthatóan kényelmetlenül érezte magát, így Gini próbált fesztelenül és barátságosan viselkedni. Nem tudhatta, hogy mi történt a meghallgatás előtt, de úgy tűnt, a nő kellemetlen eseményeken ment keresztül.*

*– Szólíthatom Gininek? – kérdezte színtelen hangon.*

*– Természetesen! – válaszolta Gini.*

*– Szólíts Nétának. Ahogy látom a dokumentumokból, jogot végeztél, kommunikációs szakirányon – lapozgatta az önéletrajzot. – Szóval az a baj, hogy a végzettségednek megfelelő pozíciót nem tudunk biztosítani.*

*– Bármit elvállalok! – felelte Gini gyorsan, gondolkodás nélkül.*

*– Ó! Az kiváló. – a nő hangjából egyáltalán nem úgy tűnt, mintha tényleg kiváló lett volna. Még mindig a tabot nézte, Ginire rá se nézett, amióta bejöttek.*

*– Bocsáss meg, nem akarok személyeskedni, de úgy látom, bánt valami. Tudok valamiben segíteni? – kérdezte a nőt. Ő csak a fejét rázta, de Gini észrevette, hogy szemébe könnyek gyűltek. Gini átnyúlt az asztalon és megfogta a nő kezét. Néta egy pillanatra megrebbent, de hagyta. Pár századperc múlva, mint az áradat tört ki belőle a felgyülemlett feszültség.*

*– Ha jót akarsz, eltűnsz innen! Te egy jólelkű lánynak tűnsz, ez nem neked való. A politika egy mocskos játék, főleg,*

*ha Mano a főnököd. A közvetlen titkárnője voltam, de már nem bírtam elviselni, hogy egész nap csak szidalmazott. Soha, semmi sem volt jó neki! Persze, a verbális bántalmazást még bebizonyítani sem tudom, legfeljebb azt mondja, rosszul végzem a munkámat. Semmi empátia nincs abban az emberben! És tudod, mi a legrosszabb? Addig nem fizeti ki az utolsó béremet, amíg nem találok magam helyett valakit! Már arra is gondoltam, hogy hagyom a francba az egészet és szó nélkül lelépek.*

*– Sss… Nincs semmi gond! – csitította Gini a nőt, de már eleredtek a könnyei is. Látszott rajta a tehetetlenség, a megbántottság.*

*– Először azt gondoltam, hogy téged meggyőzlek, hogy vállald el a titkárnői munkát, de nem szeretnélek ilyen kellemetlen helyzetbe hozni. Nem csak téged, de senkit sem!*

*– Várj, beszéljük ezt át! Én szívesen elvállalnám!*

*Néta felnézett, s mint aki rosszul hall, tágra nyílt szemmel, szótlanul törölgette a szemét.*

*– Nem hallottad, amit mondtam? – kérdezte végül, miután feldolgozta Gini mondatát.*

*– De, hallottam. Viszont nekem szükségem van a munkára, ráadásul jól tűröm a feszült helyzeteket. Ha pedig már végképp elegem lenne belőle, akkor én is felmondok! – próbált Gini nevetni a képtelen szituáción.*

*– Gondold meg jól, te még fiatal vagy ahhoz, hogy ilyen toxikus környezetben kezdd el az életedet. Gondolom, ez lenne az első munkahelyed…*

*– Így van, de hidd el, edzett vagyok! Nem kell féltened! Nos? Mit kell tudnom Manóról? Mesélj el mindent!*

*A következő dekád első napján már az MME központjában kellett megjelennie. Felvette a legszebb, legtitkárnősebb ruháját: fekete, szűk szoknya és fekete, kerek nyakú blúz, majd erre egy hófehér zakót. Papitól megtanulta, hogy a fehér szín az igazság és tisztaság szimbóluma, ha teheti, hordjon fehéret.*

*Az MME központja teljesen más volt, mint ahol a meghallgatását tartották. A központi szektorok egyikében voltak, gyönyörű irodák, a legmodernebb eszközök, számítógépek, kommunikációs berendezések. Ég és föld. Néta már hivatalosan nem dolgozott, de ő fogadta Ginit. Végre mosolygott, bár Gini nem tudta eldönteni, hogy neki szól a mosoly, esetleg annak, hogy holnap már nem kell bejönnie, vagy egyszerűen csak ez a kötelező ebben az irodában. A saját helye a folyosóról nyílott közvetlenül, egy néhány négyzetméteres lyuk volt, egy asztallal, egy székkel és egy beépített szekrénnyel. Többre nem is volt szüksége. Az asztalon egy komot látott, ami feltehetőleg Mano irodájába van bekötve, illetve egy modern számítógépet, amelynek kijelzőjén éppen az MME logója pörgött.*

*– Biztosan meggondoltad? – súgta Néta, miközben kopogott egy hatalmas, kétszárnyú ajtón. Gini csak bólintott. Bentről egy határozott hang hallatszott, mire benyitottak.*

*Tims Lemano sötét öltönyében és a párt jelképeként használt, vörös nyakkendőjében üldögélt a hatalmas asztal mögött.*

*– Csak nem Gini Saté, az új titkárnőm? – Felállt és kijött az asztal elé, Gini kezét mindkét kezével megfogva, mélyen a lány szemébe nézett. – Úgy látom, végre tehetséges utódod lesz, Néta. Köszönöm, el is mehetsz! – intett, miközben még mindig Ginit fürkészte vizsláto tekintetével.*

*Néta oldalra pillantott, bólintott egyet bátorítóan Gini felé, majd kifújva a levegőt, levetve a válláról a felgyülemlett terhet, az ajtó felé indult.*

*– Gyere csak, foglalj helyet! – invitálta beljebb a lányt Mano.*

*– Köszönöm! – mondta mosolyogva Gini, miközben azon gondolkodott, hogy hogyan szólítsa. Ezt az egyet elfelejtette megkérdezni Nétától. Leült az asztal előtti székre, s próbált kedvesen nézni. Mano visszaült a helyére, s még mindig mosolyogva nézte az új titkárnőjét. Elégedett volt a látvánnyal.*

*– Mondott valamit Néta a munkádról és rólam? – kérdezte, hátradőlve a fotelben, lábát keresztbe téve. Látszott rajta, hogy igazán élvezi a szituációt. Gini készült a kérdésre, biztos volt benne, hogy kíváncsi lesz rá.*

*– Azt mondta, hogy a munka nem túl bonyolult, elsősorban az ön tevékenységét kell szervezni. – Direkt a magázó formát használta, megnyomva az „ön" szót, ezzel nem lőhet mellé. Mano nem javította ki, tehát úgy tűnik, ennél maradnak. Nem a legjobb kezdés, eléggé felemás és ritkán használt forma. – Önről pedig azt mondta, hogy kiváló főnök, keresve se találhatnék jobbat – folytatta teljes meggyőződéssel. Persze, hogy közel sem járt ez a mondat az igazsághoz, de fölösleges volt Nétát elárulni, ráadásul Mano egyértelműen ezt várta el.*

*– A ravasz némber… – morogta Mano épp elég hangosan, hogy Gini is hallja. Gini magában meg is jegyezte, hogy nem baj az, ha azt gondolja, Néta csak jókat mondott róla, hogy mihamarabb találjon maga helyett valakit. Ha elárulta volna az igazságot, akkor sosem vállalnál el senki a feladatot. Mano kivárt, kiélvezte a pillanatot, majd folytatta.*

*– Én sem mondhattam volna szebben! Jól láttam, hogy jogot végeztél? – Gini bólintott. – Kommunikációs szakirány.*

*Ennek még hasznát vehetjük… Akkor ezek szerint értesz a kommunikációs eszközökhöz?*

*– Természetesen! – Ginit meglepte a kérdés.*

*– Az jó, mert Nétának még a kom kezelése is gondot okozott – nevetett, mint aki vicceset mondott. – Egy dolgot jegyezz meg: ugrasz, amint megszólal az asztalodon a kom.*

*– Értettem!*

*– És ez a tökéletes válasz! Ha mindig így viselkedsz, nagyon jóban leszünk egymással. Ha viszont nem…*

*Gini egy kicsit összehúzta magát. Még csak most ismerte meg Manót, de látta az állati ösztönt a szemében, érezte a fenyegetést a hangjában. Tisztában volt vele, hogy nem csak üres szófordulatról van szó, de nem kívánta megtapasztalni, mire is gondolt konkrétan. Tovább mosolygott, eljátszotta a kissé üresfejű alkalmazottat. Abból nem lehet baj!*

# IX.

– Egészen jól nézek ki ezen a videón! Nézd, milyen kecsesen lököm el magam a faltól! – nézte Talle mosolyogva a VidMerre feltöltött anyagot.

– Én inkább a hozzászólásokat nézném… – morgott Varko. – Ezt nézd: „Ha nekem is ennyi teher lenne a vállamon, én is ugranék!”, vagy a másik: „Nem hihetitek el, hogy Lidar miniszter képes lenne ilyesmire! Nem hagyná egyedül a gyermekét!”. Azért vannak durvábbak is: „Lehet, hogy már nem ép az elméje, amit nem csodálok. De akkor már nem itt van a helye!”, illetve ez: „Mit keres még a miniszteri székben?”.

– Nem tartom őket problémásnak. Mindenkinek lehet véleménye – hadd mondják el – legyintett Talle.

– Bízom benne, hogy erősebben jövünk ki ebből az egészből. Minden bizodalmam benne van.

– Ideje lenne elárulnod, kiről beszélsz! Ki az a rejtélyes ember, aki ilyen szinten belelát az MME munkájába? Gyanítom, hogy közel dolgozik Manóhoz.

– Ha tudnád… – mosolygott Varko. – Hamarosan megtudod, szerintem már a végjátékban járunk.

– Tudod, mi a terve? – kérdezte Talle, miközben bezárta a videót.

– Nem, fogalmam sincs, de tudom, hogy meg fogja oldani.

– Most már tényleg kíváncsi vagyok, ki az, akiben ennyire megbízol. Ugye tudod, hogy ha nem sikerül, az egészen visszavetheti a párt megítélését, sőt, Mano nyomására az időközi választást sem zárom ki.

– Bízz benne és bennem! És pihenj! – állt fel Varko a kórházi ágyról. – Délután ismét meglátogatlak!

– Köszönöm a gondoskodásodat, Varko! Nem is tudom, mi lenne velem nélküled.

– Semmi. Erős nő vagy, megoldanád egyedül is – intett vissza az ajtóból a főtanácsos és elhagyta a kórtermet.

Talle lerakta maga mellé a tabot és hátradőlt az ágyon. Behunyta szemét, gondolatai vadul csapongtak az utóbbi napok eseményei között.

Úgy tűnik, Keila betegségével Mano lehetőséget látott arra, hogy átvegye az irányítást, vagy legalábbis csökkentse az Új Korszak esélyét a következő választásokon. A 460 képviselőből 201 az Új Korszakból került ki, s csak 122 fő a Mirra Minden Előttből. Ismervén a Mirra politikai rendszerét, egy ilyen videó képes arra, hogy Talle megbízhatóságát megkérdőjelezze. Mivel ő az arca az ÚK-nak, ha az ő becsülete, tekintélye válságba kerülne, az az egész pártot érintené. Mano kiválóan gondolkodik: a vezetőt kell támadni, aki a hátán viszi a pártot. Ha őt sikerülne megroppantani, talán az elkövetkező három év sem lenne elég felállni belőle, s megfordulhatna az állás.

Tegnap beszélt Brivel Keila sztázisba helyezéséről. „Minél hamarabb történik meg, annál több időtök lesz a virtuális valóságban!” – mondta a doktor. Elmagyarázta, hogy további pozitív folyománya is lesz annak, hogy Keila megkapja a neuro-interfészt. Az agytörzsbe beépített eszköz kikapcsol egy csomó funkciót: olyan, mintha aludna. Mivel nem használja a saját testét, nem érez majd fájdalmat, nem fog egy idő után fulladni, nem lesznek nyelési nehézségei, emésztési- és beszédzavarai. Legfeljebb néha az agya hibásan fordítja le a vetített világ adatait, tehát megmaradhatnak a koordinációs problémák és bizonyos fokú látási zavarok is megjelenhetnek.

Talle sokat tűnődött azon, hogy jól döntött-e. Van egy táblázat a tabján, amelyben összegyűjtötte a pro és kontra érveket. Egyértelműen a pro nyert, pláne, hogy nem csak felsorolta az érveket és ellenérveket, hanem még egy súlyértéket is melléjük rendelt. Utólag elgondolkodott: ezzel a felsorolással talán csak önmagát szerette volna megerősíteni. Mindennél fontosabb volt, hogy a sztázisban a tünetek csak korlátozottan jelennek meg, s természetesen, hogy kicsivel több időt tölthet Keilával. Bri óvatos becslése szerint legalább két év és négy–öt ciklus, de akár három évvel is lehet számolni, függően a betegség agresszivitásától. Az elmúlt ötven év alatt többen – közöttük Bri is – kísérleteztek a kronogél hatásaival a különböző betegségekre. Volt, amelynél jelentős javulást lehetett elérni, de egy mindegyiknél biztos volt: a betegségek tüneteit drámaian tudta csökkenteni, vagy akár tünetmentessé tette a beteget.

Felült az ágyon, lábait maga alá húzta. Kellemetlen érzés szorította össze a gyomrát. Tudta mi az, de próbált józanul gondolkodni. Keilát három nap múlva neurosztázisba teszik. Egyelőre az interfész inaktív marad, majd csak a hajó indulása után kapcsolják be, a többiekével együtt. Addig majdnem három évet kell kibírnia nélküle. „Legalább szokom a hiányát…” – gondolta szomorúan. Nagyon sóhajtott, egy picit benntartotta a levegőt, majd lassan kifújta.

A délután nyugalmasan indult. Varko ránézett a hozzászólásokra, de eleddig semmi sem változott a stílusukban. Érezhető volt, milyen irányba kezd mozogni a nép hangja: Talle beszámíthatatlan és nem képes elvégezni a munkáját. Jó néhány bejegyzés egyértelműen gyűlöletkeltő, gonosz, rosszindulatú, vagy ezek kombinációja volt, bár nem tudja bizonyítani, de valószínűleg az MME stábjából küldték

őket. Őszintén szólva Varko inkább mulatott rajtuk. Szinte biztos volt benne, hogy Gini megoldja.

Megnézte a naptárát a tabon. Tallét holnapután engedik ki a kórházból, s a rákövetkező napon Keilát teszik be egy sztáziskamrába. Keila volt a második unokája, s úgy tűnik, mindkettőt elveszíti pár éven belül. Persze, ő is mehetne a Genésisszel, de mire megérkeznének már 92 éves lenne. Sokan akár százévesen is beülnek a hajóba, de ő inkább a már megszokott kis kényelmes életét részesíti előnyben. A jövő legyen csak a fiataloké.

Végre megérkezett a várt üzenet: „Egy óra múlva a kórházban." Varko elmosolyodott, saját magát ismerte fel Giniben, ha nem volt muszáj, ő sem adott ki több információt, mint amit szükséges volt az adott helyzetben megosztani. Gyorsan felvette a kapcsolatot Talléval is, jelezte az érkezésüket.

Kényelmesen pakolgatott még az irodában egy rövid ideig, közben egy régi, vidám dallamot dudorászott magában. Az egyik közeli bárba vette az irányt, amely nagyjából félúton volt a kórház és a pártiroda között. Úgy tervezte, megiszik egy kávét – az még legalább igazi kávéból készült –, aztán megejti a találkozót. Nem sietett, lassan sétált. Ha valaki nem tudja, hogy a Mirra fölött ötvenezer kilométerre, egy űrállomáson vannak, fel sem tűnik neki, hogy a magas építmények fölött nem a Silla világít, mesterséges „égitestek" szabályozzák a nappalok és éjszakák váltakozását. A „nap" még magasan van, hiszen egy órával ebéd után lehet az idő. Varko megállt egy pillanatra és az egyik lakóházat nézte, amint a távolban, több hasonló társával együtt, majdnem a kupola tetejéig ért. A hatszáz méter magas körgyűrűt teljességgel belakták. Az alsó részeket leginkább az üzletek, a szolgáltatások foglalták el – mint például a bár, ahová tartott – a tórusz közepéig inkább a

lakóépületek helyezkedtek el, afölött pedig vegyesen a lakóterek és a raktárak. Hatalmas személy- és teherliftek cikáztak folyamatosan a két végpont között függőlegesen. Ha nagyon messzire kellett menni, akkor a légvasutat vehették igénybe. Ez az egyetlen közlekedési mód létezett, amely a tórusz legmagasabb pontján húzódott végig az objektum kerületének közel húsz kilométeres vonalán. Hirtelen két oldalról egy-egy fiatal suhant el Varko mellett, emlékeztetve arra, hogy létezik egy másik „közlekedési mód" is, a suhanó. A cipőbe beépített, visszahúzható kerekek egyre népszerűbbek lettek, bár inkább a fiatalok körében arattak osztatlan sikert. Varko nem is értette: a legtöbb esetben többet kellett utaznia függőlegesen, mint vízszintesen. Nem is nagyon emlékszik, járt-e az állomás ellentétes oldalán. Minden megvolt itt is, amire szüksége volt: tömeg, tolongás, szag és zaj. Megpróbálta visszaidézni, mikor hagyta el a Tenant utoljára akár magán okok, akár a munka miatt. A lányáék néha meglátogatják, de velük is leginkább holón beszélget. Ők is folyamatosan dolgoznak, szinte semmi idejük nincs az „élet dolgaira".

Megérkezett a bárhoz. Ha jól emlékszik, a Tenan felépítése óta nem változott semmi a környéken. Ugyanaz az utcáról nyíló kis lyuk, ami legfeljebb húsz embernek adott helyet, hogy megigyon valamit. A voritrium oldalfalakat a tulajdonos megpróbálta otthonosabbá tenni néhány holofotóval, amelyek nagy része az itt megfordult híresség eket ábrázolta. Varko leült az egyik fal melletti asztalhoz – általában ezt a helyet választotta, ha éppen nem ült itt valaki. Keskeny fém asztal volt a falhoz rögzítve, éppen olyan széles, hogy a két, egymással szemközt elhelyezett szék kényelmesen elfért. Az asztal fölött ismeretlen színészek képei voltak kifüggesztve, Varko nem volt jó az ilyesmiben, sosem nézett víziót, legfeljebb a hírműsorokat, azt is csak a munkája miatt.

Kellemes félhomály uralkodott, rajta kívül még öten ültek a szomszédos asztaloknál. Egy férfi és egy nő csendben iszogatott valami italt, egyetlen szót sem szóltak egymáshoz, némán meredtek a semmibe. A másik asztalnál egy fiatal nő ült, belemélyedve a komjába, előtte egy rózsaszínű koktél félig elfogyasztva. A távolabbi, sötétebb sarokban látott még két férfit, akik egymáshoz közel hajolva, suttogva beszélgettek egymással. Nem tökéletesen látta őket, de nem is volt annyira kíváncsi rájuk. Inkább a pincérre figyelt, aki mosolyogva közeledett feléje.

– Zarin főtanácsos! Örülök, hogy ma is megtisztel minket! Mit hozhatok? Egy finom kávét, esetleg egy ebéd utáni, emésztést segítő koktélt?

– Köszönöm, maradjunk egy kávénál. De most legyen inkább dupla, szükségem lesz a koncentrációmra még a mai napon – válaszolta, mire a pincér bólintott és szó nélkül távozott.

Varko ránézett a komjára, még van legalább tizenöt-húsz perce meginni a kávéját, s kényelmesen odaér a kórházhoz. A két férfi felállt, úgy tűnt, végeztek, a kijárat felé indultak. Most, hogy kicsit jobban megvilágította őket a fény, két öltönyös volt, egy legfeljebb harmincéves, míg a másik inkább ötven fölött járhatott. A vörös nyakkendő miatt azonnal beazonosította őket: a Mirra Minden Előtt tagjai voltak. Manapság már senki sem hordott nyakkendőt, pláne nem pirosat, leginkább az idősebb, vagy a konzervatív gondolkodású embereknél fordult még elő. Elmosolyodott, eszébe jutott Mano legutóbbi csínytevése. Gini nagyon optimista volt, a megoldással kapcsolatban, így neki sincs oka aggódni rajta.

A férfiak észrevették – a fehér ruházat eléggé feltűnő volt a félhomályban – s azonnal az asztala felé vették az irányt. Varko meghökkent, nem számított társaságra, főleg nem a

másik tábortól. Próbált magabiztosnak mutatkozni, kicsit kifordult az asztaltól, hátradőlt a széken, s érdeklődve szemlélte a két férfit.

– Zarin! Meglep, hogy itt látlak! – kezdte az idősebb, miközben megálltak az asztala előtt.

– Itt a legfinomabb a kávé – válaszolta teljes nyugalommal a hangjában Varko.

– Nem kellene kávézás helyett inkább a főnököd ügyeit intézned? Vagy esetleg egy kormányváltást megszervezni? – A férfi hangjából sütött a fölényeskedés.

– Biztos ez már meghaladja az állóképességét… – vetette közbe a másik halkan, vigyorogva.

– Miért is? – tettette a tudatlan Varko.

A fiatalabb férfi felnevetett, vagy a saját beszólásán, vagy Varko reakcióján. Nem igazi nevetés volt, inkább valami erőltetett kacagás. Az idősebb csak mereven nézte Varkót, nem követte a társa reakcióját.

– Az a nő teljesen kiszámíthatatlan és alkalmatlan a Mirra vezetésére – fröcsögte, két kezével az asztalra támaszkodva, közvetlenül Varko arcába bámulva.

– Ó, csak nem arra a kis hamisított videóra gondol? – a főtanácsos mosolyogva kissé hátrébb dőlt, kihúzódva a férfi negatív aurájából. – Ugyan, milyen hatással lehet ez az emberekre?

– Milyen hatással? Nem olvasod a portálokat? Nem nézel híreket? – végre kiegyenesedett, levéve kezeit az asztalról.

– Bocsánat, letehetném a kávét? – érkezett oldalról a pincér egy apró tálcával. Letette Varko elé, majd a két mereven bámuló férfit méregetve kioldalgott a képből.

– Meséljen, de ha nem haragszik, addig megiszom a kávémat – nem szeretem hidegen. – Varko élvezettel vette a

kezébe a fehér csészét, beleszagolt az italba és beleivott. Elmosolyodott, behunyta a szemét egy pillanatra. A két férfi nem igazán értette a szituációt, valószínűleg azt várták, hogy a főtanácsos rettegve próbál kihátrálni a beszélgetésből.

– Az emberek tudják, hogy jobban járnának Manóval, aki megbízható és mindig a Mirra érdekeit tartja szem előtt. Ma este minden ezzel lesz tele, amint Mano bejut a médiába. Mire megint eljönnek a választások, be sem fogtok jutni a parlamentbe. Pár nap és érezni fogjátok, hogy elveszítettétek a nép bizalmát, a belső megosztottság pedig előbb-utóbb pártszakadáshoz vezet. De tudod mit? Nem várjuk meg a választásokat! Egy évet adunk, és Mano kerül a miniszteri székbe.

– Ez pont olyan volt, mintha előre betanulta volna! – Varko nem vette fel a kesztyűt, továbbra is magázódva, tisztelettel próbált beszélni. Már a kávéja felét megitta, most letette a csészét és mélyen a férfi szemébe nézett. – Önök tényleg elhiszik ezt a maszlagot?

– Nagyon nagy még az arcod, Zarin, de már nem sokáig! Csak várd ki a ma estét! – emelte fel fenyegetően az ujját a férfi, majd hátat fordított és mindketten kimentek a bárból.

– Végre nyugodtan megihatom a kávémat… – morogta maga elé Varko. Az azért szöget ütött a fejébe, hogy mit tervez Mano a mai estére a médiában. A maradék kávét is elkortyolta, majd a kórház felé vette az irányt.

# X.

Talle felvette az utcai ruháját, egyedül a cipőt hagyta még el – inkább kímélte a bokáját. Igaz, hogy holnap már kiengedik, de úgy gondolta, nem árt, ha pihenteti. Az eredeti terve az lett volna, hogy megkéri a kórház vezetőjét, biztosítson számukra egy termet, ahol meg tudják beszélni Varkóval és a titkos kapcsolattal az MME ügyét. Aztán elvetette a gondolatot, nem biztos, hogy mindenki figyelmét fel kell hívni egy komoly megbeszélésre. Így bárki azt hiheti, hogy Varko a szokásos látogatásra jött, csak most jött vele még valaki az Új Korszakból. Nem szabad neki nagy feneket keríteni, még a végén valaki elkezd kombinálni.

Az egyik székbe ült le, a komját nyomogatta. Érzékelte, hogy a videó a vitatéma az összes médiában, s ha nem lépnek valami hatásosat, probléma lehet belőle. Ha Mano helyében lenne, valószínűleg addig ütné a vasat, amíg még van értelme. Az biztos, hogy destruktív lehet egy ilyen anyag, elbizonytalanítja a párt híveit. „Furcsa világ a politika!” – gondolta magában Talle. – „Egyetlen rossz lépés is elég, hogy ellehetetlenítsd magad.”

Olvasgatta a hozzászólásokat a portálokon, őszintén szólva egyre több negatív vélemény jelent meg, s ez eléggé elkedvetlenítette. Ha Varko ismerőse nem tud valamit letenni az asztalra…

Kopogtak az ajtón.

– Igen!

– Csak én vagyok! – lépett be Varko.

– Gyere csak, még van pár percünk. Remélem, pontos az embered! – fogta meg Talle a főtanácsos kezeit, aki leült a vele szemben levő székre.

– Hacsak nem történik valami zavaró körülmény, akkor pontos lesz! Látom, olvasgatod a véleményeket! – mutatott Varko a Talle tabján megnyitott oldalra.

– Egy kicsit el is szomorodtam… Úgy tűnik, az embereknek elég egyetlen lökés és máris szembe fordulnak azzal, aki eddig csak jót tett velük – legyintett Talle.

– Ez csak azokkal történik meg, akik nem gondolkodnak, hanem elvárják, hogy mások tegyék meg helyettük.

– Ne áltassuk magunkat! Te is tudod, hogy a választók jelentős része ilyen. Szerinted hány százalékuk olvasta el a választási programunkat? Egyszerűen szimpátia alapján döntöttek mellettem.

– Azért ez egy kissé sarkos megfogalmazás! Kellett hozzá az is, hogy megismerjék a nevedet, az életedet, a törekvéseidet.

– Ezt mondom: szimpátia. Egy nő, aki közülük jött, aki eddig nem foglalkozott politikával, s most a társadalom jobbítása érdekében szólal fel. Nem ez volt a célja a rólam kialakított képnek?

Varko csóválta a fejét, de nem igazán tudott ellentmondani a logikának.

– Csak ez most úgy hangzik, hogy kihasználtuk a társadalom hiszékenységét, manipuláltuk őket, hogy ránk szavazzanak.

– Mert pontosan ez történt. Ez a politika dolga, így tudja maga mellé állítani a tömegeket. Viszont nekünk volt egy előnyünk: mi igazat mondtunk.

– Ez igaz, kínosan ügyeltünk arra, hogy bármi elhangzik, az valós és megvalósítható legyen – bólintott Varko.

– Ettől függetlenül megpróbáltuk úgy csavarni a dolgokat, hogy ránk szavazzanak. De így volt jó, mert felhatalmazást kaptunk arra, hogy megtegyük azt a jót, amit elképzeltünk és

megígértünk. A jószándék hatalom nélkül csak az üres ígéretek, a kampány előtt szlogenek szintjén marad.

– Sosem ígértünk olyat, amit nem tudtunk megvalósítani, vagy legalábbis nem próbáltuk meg a képviselők elé vinni. Nézd meg a harmadik tórusz ügyét, amit olyan nagy hévvel képviseltél. Szerintem még meg is érem, hogy lássam, ahogy beköltöznek.

– Azt kapod századik születésnapodra! – nevetett Talle és megsimogatta barátja ráncosodó kezét.

Varko komja megzörrent, a főtanácsos arca azonnal felderült.

– Megérkezett! Felkísérem! – mondta és mintha nem nyolcvanéves lenne, felugrott és kiviharzott az ajtón. Eltelt pár perc, mire visszaérkezett. Egy fiatal, sötét hajú, rendkívül attraktív nőt tessékelt be maga előtt az ajtón. Hasonló világos zakó volt rajta, mint Varkón, szélesen mosolyogva állt meg a miniszter előtt.

– Nagyon örülök, hogy végre személyesen is megismerhettem! – bólintott a lány. – A nevem Gini Saté.

– Hasonlóképpen, már régóta próbálom kiszedni Varko barátomból, hogy ki az, aki Mano közelében van és segíti a munkánkat. És megkérhetlek, hogy tegeződjünk?

– Köszönöm, miniszter, azaz Talle – pirult el a hirtelen megtiszteltetésre Gini.

– Mielőtt tovább haladunk, mondanom kell valamit – szólt bele az ismerkedésbe Varko is. – Gini az unokám!

Talle mozdulatai megálltak, majd nevetésben tört ki.

– Nem akarom elmondani, milyen gondolataim voltak, de így már látom is a hasonlóságot. És nem csak a fehér zakóra értettem! – mondta kacagva, mire a másik kettő is bekapcsolódott.

Ahogy lecsillapodtak, mindhárman leültek a kórházi ágy mellé. Talle azonnal szimpatikusnak találta a lányt, hasonló volt az azonnali rokonszenv ahhoz, amikor először ültek be a kávézóba Varkóval, tíz évvel ezelőtt. Ugyanaz a huncut mosoly bujkált mindkettőjük szemében, néha még a mozdulataik is hasonlóak voltak.

– Gini, idefelé találkoztam két MME taggal, nagyon magabiztosak voltak. Úgy tűnt, hogy Mano ma este a médiában valami nagy dologra készül – kezdte Varko a komoly munkát, ami miatt lényegében találkoztak.

– Ugyan! – legyintett Gini. – Egyszerűen be akarja jelenteni, hogy bizalmatlansági indítványt nyújt be Lidar miniszter ellen. Már összegyűjtötte az összes ellene szóló bizonyítékot, s felhívott jónéhány képviselőt is, akik biztosan mellette fognak állni.

– És erre te csak legyintesz? – Varkót mintha megcsípték volna. Felugrott a székből és kopasz fejét fogva nézte a két nőt.

– Ha nem lenne ellenterv, akkor még aggódnék is. Valamennyire… Mano mellett vagyok, mint a személyi titkára immár öt vagy hat éve. Nem, van az már hét is! – mondta Gini és megrázta a fejét. – De van a kezünkben valami, ami egyszerűen letörli őt a politika színpadáról.

– Valami nagyon komoly dolognak kell lennie! – szólt Talle bizakodva.

– Mivel az is! – kezdett Gini pötyögni a komján. – Ezt a videót én vettem fel ma reggel, az álvideó feltöltése előtt.

A felvételen először egy hatalmas ajtó látszott, amint valaki belép rajta. Az irodában egy méretes asztal mögött maga Mano foglalt helyet és elégedetten nézett a belépőre.

– A tabommal vettem fel mindent! – szólt közbe Gini.

Mano felállt, elment Gini mellett, majd csak a hangját lehetett hallani, ahogy beszél a feltöltésről. Hirtelen felcsattant, mire az egész kép megváltozott, a padlót mutatta.

– Kénytelen voltam jegyzetelni – magyarázta Gini a váltást.

A kamera megint az asztalt mutatta, Mano már ott ült és fölényesen nézte a lányt. Gini megkérdezte, hogy ezt a videót készítette-e ZoD.

– Micsoda ötlet! – dicsérte Talle. – Így legalább már ez is egyértelmű.

Gini újabb kérdést tett fel, ami pimasznak tűnt, de Talle ebben is felismerte a cselt.

– Ügyes voltál, kikényszerítetted belőle, hogy megparancsolja a feladatot és megfenyegessen, ha nem végzed el. Tisztára, mint egy jogász.

– Kommunikációs jogászként végeztem… – mosolygott Gini, mire mindketten nevetni kezdtek. Csak Varko vizslatta nagyon komoran a felvételt.

– Ó, és azt is elismeri, hogy bűncselekményre próbál rávenni! Tökéletes cselszövés! És ez az egyáltalán nem burkolt fenyegetés a végére! Nem féltél?

– Volt bennem egy kis félsz, de az elmúlt évek alatt rájöttem, hogy nincs lehetősége ártani nekem. Kidob az állásomból? Csak Papi miatt maradtam ennyi ideig.

– Papi? Jól hangzik! – mosolygott Talle. – Papi, te miért vagy ilyen komoly még mindig?

Varko fejcsóválva nézte a lányokat, akik már szinte a markukban érezték a győzelmet. Ő bezzeg még mindig kételkedett.

– Mennyire jogszerű ez a felvétel? Nem sérti a személyiségi jogokat?

– Abban az esetben, ha bűncselekményt rögzít, akkor nem. Márpedig itt egyértelműen arról van szó. Felbujtás, fenyegetés, sőt, zaklatás, hatalommal való visszaélés. Ja és nem beszéltem a politikai vonzatáról: félrevezetés, csalás, hamisítás – sorolta Talle.

– Nem lehet belőle Gininek baja? – Varko szinte sírva nézte unokáját.

– Papi, arra gondolsz, hogy részese voltam az egésznek? Cinkosság, bűncselekmény eltitkolása. Pontosan ezért tettem fel a kérdéseket közben. Mi ezt úgy mondjuk, hogy „kényszer és megfélemlítés hatása alatt" tettem. Ne aggódj, nem lesz semmi bajom!

– Én bízom benned, Gini, remélem, tudod mit csinálsz. És mi a tervetek a felvétellel? Közzéteszitek?

Talle felemelte az ujját és elgondolkodva nézte a többieket.

– A kérdés fontosabb, mint gondoltam. Két lehetőségünk van: közzétesszük, Manót bezárják. Másik megoldás: küldünk neki egy példányt belőle és megkérjük szépen, hogy mondjon le az MME vezető posztjáról. Egy biztos: Gini nem mehet vissza többet dolgozni.

– Az elsőt javaslom! – vette át a szót Varko. – Ha a törvény kezére adjuk, a publikálással megvédjük Ginit a további következményektől. A második esetében nem lehetünk biztosak benne, hogy hol tesz keresztbe, vagy mikor kéri meg „barátait", hogy intézkedjenek.

– Én is az elsőt támogatom – mondta Gini. – No nem azért, mert félteném az életem, hanem mert így legalább kiderül, hogy feltöltött videó hamisítvány, így visszaszerezhetitek az esetlegesen elpártolt támogatókat. Ne feledjétek, három éven belül választások lesznek.

– Talle? – nézett kérdően Varko. – Te hogyan döntesz?

– Én inkább a másodikat támogatnám, de elfogadom az érveiteket. Főleg, hogy a publikum erejével megvédjük Ginit. A választások engem már annyira nem érintenek, de veletek maradok a végéig.

– Én is elmegyek a Genésisszel – mondta Gini. Varko szomorúan bólintott, neki már nem volt újdonság a bejelentés. Gini évekkel ezelőtt eldöntötte, hogy az Enalit választja új élete alapjául.

– Úgy tűnik, egyedül maradok a politikai feladatokkal. De ne aggódjatok, majd kinevelek utánatok egy-két hozzáértő generációt – nevetett, s a többiek vele együtt kacagtak.

– Azért, ha majd az Enalira érünk én azért szeretném, ha képviseltetnéd magad az ottani politikai palettán – fordult Gini Talle felé. – Te hoztad a legfontosabb változásokat a Mirra társadalmában az elmúlt kétszáz évben. Mit gondolsz?

– Lehet róla szó! – hagyta jóvá Talle. – De most akkor mi legyen? Hová küldjük el a videót?

Az este a két tóruszon már másról sem szólt, csak Mano letartóztatásáról. Rengeteg szemfüles riporter sejtette, hogy a kormánypárt által publikált anyagnak ez lesz a következménye, azonnal az MME központjánál termettek és türelmesen megvárták, míg a Tenan igazságszolgáltatása megjelent a helyszínen. Mano még most is úgy viselkedett, mint akit a testőrei kísérnek egy pártelőadásra: integetett, mosolygott, nyakkendőjét igazgatta.

Talle, Varko és Gini együtt nézték a vízióban az eseményt, egy kedves vendéggel. Talle az ágyán feküdt, bokáját pihentetve, míg Varko, Gini és Néta a székeken emelték poharukat az Új Korszak megelőlegezett, ám szinte biztos győzelmére.

# FELOLDOZÁS

# I.

A kanapén ülve Talle lassan magához tért. A szemeit csak résnyire nyitotta ki, a szobát betöltő kápráztató fehérség így is elvakította. Újból megpróbálta, most valamennyire alkalmazkodott a falaktól visszaverődő fényességhez. Úgy érezte, mintha hosszú idő óta először látna valódi világosságot. A Tenan fényei korántsem voltak ilyen erősek, élesek, ennyire egyöntetűek, az állomások mesterséges világítását inkább a végletek jellemezték. Hunyorogva próbált körülnézni. Egy szobában ült. Az egyszerű bútorok szinte beleolvadtak a fehér falakba, csak egy monumentális ablak törte meg ezt a steril látványt balra tőle, amin keresztül a napfény feltartóztathatatlanul áradt be a helyiségbe. A beözönlő napfény arany árnyalata természetes melegséget csempészett a hideg, fehér világba. Csend volt, mintha a világ megállt volna, amit a szoba merev mozdulatlansága csak tovább erősített. Aztán a szeme sarkából észrevett egy másik alakot is a kanapé túlsó végén.

Keila volt az! A kislány teste még mindig mozdulatlan volt, de ahogy a századpercek teltek, ő is magához tért. Zavartan körbenézett, szemében a zavarodottság és a kíváncsiság keveredett.

– Anya? – kérdezte suttogva.

Talle nem tudta visszatartani a könnyeit, mosolyogva bólintott. Majdnem három évig csak egy üveg mögött láthatta egyetlen lányát, megérinteni pedig semmi esélye nem volt. Kinyújtotta a kezét, mire a kislány leugrott és anyja karjaiba vetette magát.

Egy férfi harsány hangja szakította meg az anya-lánya ölelést. A hang közvetlenül Talle fejében szólalt meg, meglepetten nézett körbe.

– Kedves utasaink! Önök a Genésis csillaghajón alszanak, a műszerek szerint mindannyian sikeresen kapcsolódtak a neurosztázis virtuális valóságához, a vivához. Turen Vasad vagyok, az E5-ös szektor főirányítója. Hívhatnak nyugodtan kapitánynak! Bár már biztosan tanulmányozták az útmutatót, szeretnék elmondani néhány igen fontos tudnivalót, szabályt, amit mindenképpen ismerniük kell.

Keila, mintha csak tudta volna, hogy anyja elfoglalt, Talle ölébe kuporodott.

– Utunk 476 évig fog tartani – folytatta Turen. – Ennek önök csupán a 2%-át fogják érzékelni, hála a neurosztázisnak. Ez azt jelenti, hogy optimális esetben röpke kilenc és fél éven belül megérkezünk az Enalira. Hol is vagyunk most? Az E5-ös szektor a mienk, ahol pontosan 200 000 fő tartózkodik. Ebből most mintegy 145 ezer ember van ébren, a többiek alvásban töltik az utat. Némi statisztika, de csak mert imádom a számokat: 250 irányító van önök között, és majdnem 2000 a kiszolgáló személyzet létszáma, ha minden területet összeszámolok. A beszállás előtt egyeztetett módon mindenki a saját lakrészében ébredt fel, azokkal a családtagokkal, személyekkel, akiket megjelöltek. Ha ez mégsem így történt volna, bármikor lehetőségük van a módosításra.

– Ha valamire szükségük van, a megszokott komrendszer – igaz, kissé korlátozva – a rendelkezésükre áll. Ezzel elérik a hajó Echo rendszerét, amire a beszálláskor – ahogyan megígértük – átkerült mindegyikük profilja a hajó adatbázisába, tehát mindent elérnek, amit otthon feltöltöttek. De ha már itt tartunk, legyenek szívesek, érintsék össze az

egyik kezükön a hüvelyk- és a kisujjukat! Remélem, mindenkinek megjelent a panel.

Talle összeérintette a két ujját, s valóban: egy óarany szegélyű, mintegy 40–50 centiméter széles, átlátszó panel jelent meg előtte, rengeteg tartalommal. Ahogy fordította a fejét, a panel vele együtt mozdult.

– Javaslom – folytatta Turen főirányító a tájékoztatást –, hogy a bal kezükkel hívják elő a panelt, s a jobb kezükkel navigáljanak benne. Balkezeseknél természetesen fordítva. Amint szétnyitják az ujjaikat, a panel eltűnik. De mire is való és mit tudnak beállítani, végrehajtani? Biztosan észrevették, hogy a saját arcképük díszeleg a bal felső sarokban, mindenféle személyes adattal: név, életkor, csoportbeosztás, már amennyiben az irányító vagy a kiszolgáló csoporthoz tartoznak, illetve láthatják a saját azonosítójukat. Ez utóbbi különösen fontos lehet, amennyiben egy kapcsolatrendszert szeretnének kialakítani. Ez olyan funkció, mint a komjuk a való világban. Aki ebben a listában van, azt fel tudják hívni, tudnak vele beszélni – már amennyiben ébren van az illető, de ezt látják a kapcsolati listában. Az egy háztartásban élők már automatikusan bekerültek ebbe a listába, de bármikor, nyugodtan bővíthetik!

Talle ellenőrizte, tényleg egy név szerepelt benne. Feltételezte, hogy Keila listájában pedig ő szerepel, bár egyelőre még nem igazán lesz a kislánynak erre szüksége.

– De folytatom, mert sok izgalmas funkció van még itt! Például láthatják a hajó adatait, mikor indult, mikor várható az érkezés, s mennyi van még hátra az érkezésig. Most inkább lássuk a funkciókat. Biztosan észrevették a hat, nagyméretű gombot. Az „OTTHON” gomb szerintem egyértelmű. Bárhol vannak, csak nyomják meg, s újra ott találják magukat, ahol az előbb felébredtek. Az „ALVÁS” már kicsit kacifántosabb.

Amikor megnyomják, egy új ablak jelenik meg, ahol beállíthatják, hogy meddig kívánnak alvó módban maradni. Ugye, nem feledték el, hogy ha alvó módban vannak, semmit sem éreznek a külvilágból? Fel sem tudják önmagukat ébreszteni – mintha tényleg aludnának, csak álmok nélkül. Fontos, hogy továbbra is a mirrai időszámítást használjuk! Az érvényes szabályok alapján a nap húsz órájából legfeljebb tizenkét órát tölthetnek ébren, erről a rendszer egészen komolyan gondoskodik. Ha ez a tizenkét óra eltelt, alvó állapotba kerülnek, bárhol is legyenek. Ekkor eltűnnek a virtuális térből, elérhetetlenné válnak mindenki számára. Egyedül néhány irányítónak van arra lehetősége, hogy felébressze önöket, no meg a programok képesek ezt befolyásolni – de azokról kicsit később beszélek. Ha az automatizmus küldte önöket alvásba, másnap reggel 6.00-tól újra felébrednek, mivel nem jelöltek meg ébresztési időpontot. De nem is ragozom tovább, majd kitapasztalják! Az „ALVÁS” gomb alatt láthatják, mennyi van még hátra a napi 12 órás kvótából. A lényeg, hogy érdemes nyomon követni. És igen, lehetőleg csak akkor használják az „ALVÁS” gombot, ha pihenni szándékoznak, s ne akkor, ha már unják a társaságot.

– Ha ön felnőtt, vagy legalább tizenöt éves és kapott jogosultságot a szüleitől, módosíthatja a saját lakóterét. Teljesen szabadon módosíthatják a lakás bútorzatát, berendezési tárgyait. Lehetőségük van továbbá színezni, textúrázni azokat. Csak nyomják meg az „ÁTALAKÍTÁS” gombot. Jó hír, hogy a saját kinézetüket is itt tudják módosítani: ruházat, smink, haj. Természetesen, az eleve adott tulajdonságok módosítására nincs lehetőség, akkor sem, ha nem túl előnyös módon változik a teste az utazás tíz éve alatt. Jut eszembe: a rendszer ciklusonként szinkronizálja az

önök valódi testét a virtuális énjükkel, szóval, ne lepődjenek meg, ha egy reggel alig ismernek magukra. Azért bízzunk benne, hogy egy ciklus alatt nem változnak annyit. Talán a gyerekek, de az meg természetes! Ebből következik egy igen fontos részlet: a virtuális térben nincs lehetőségük enni és inni, valamint a kiválasztást is nélkülözniük kell. A testük fenntartásához szükséges energiát és a méreganyagok ürítését a kronogél biztosítja, amint a kamrájukban kering odakint, a hajó valós terében.

– Hol is tartottam? Á, igen! A következő gomb az „ESEMÉNYEK”. Ha megnyomják, a szektorban levő összes, hivatalosan szervezett esemény megjelenik, amit a kiszolgálók vagy az irányítók szerveznek. Érdemes figyelni, mert itt láthatják a közös szórakozási lehetőségeket, de itt lesznek a tanulási opciók és az egyes csoportok megbeszélései is. Majd észreveszik, hogy minden esemény mögött lesz egy „RÉSZVÉTEL” gomb is, amire rákattintva az esemény helyszínén találhatják magukat. Könnyű, nem? És ha egy eseményre beállították magukat, akár alvás állapotból is felébreszti a rendszer és a helyszínre viszi. Aztán csak győzzenek magukhoz térni!

– És az utolsó gomb ebben a részben: „KAPCSOLATOK”. Igen, ez az, amire gondolnak. Itt tudnak felvenni, törölni személyeket, illetve innen a legegyszerűbb kommunikálni velük. Én most így beszélek önökhöz, pontosabban kimondottan a tizenöt éven felüliekhez. Ugyancsak itt találják meg a hivatalos kapcsolati státuszokat is: itt jelenthetik be, hogy össze- vagy szétköltöznének. Ki tudja, tíz év hosszú idő, bármi megtörténhet.

– A tanulást a Genésisen is az Echo biztosítja, valamint azok a kiszolgáló csoportba tartozók, akik rendelkeznek a megfelelő engedéllyel. Ne feledjék, négyéves kortól minden gyermeknek kötelező az oktatás! Napi négy órányi játék- vagy tanulóidő jár nekik. A szülőknek az elkövetkező dekád áll rendelkezésükre, hogy gyermekeiket beírassák a megfelelő csoportba. Ezekben a csoportokban korosztálytól függően folyik a tanulás, sport és művészeti oktatás. Csak nyomják meg a „TANULÁS” gombot, ahol ezeket mind beállíthatják, sőt, önmaguknak is találhatnak olyan lehetőségeket, amelyekkel kiteljesíthetik önmegvalósító céljaikat.

– A végére hagytam a legfontosabbat: az együttélés szabályait. A virtuális térben a belátáson alapuló értékek, a bizalom, a nyitottság, a közösségi szabályozás és az egyéni felelősség lennének a meghatározó elvek, nem a korlátozás és ellenőrzés. Ettől függetlenül arra is megvannak a lehetőségeink, ha valaki nem tartja be ezeket… A gyermekek viselkedéséért a szülők a felelősek, kérem önöket, erre is figyeljenek, hiszen a jövő nemzedékét nevelik, akik majd a társadalmunkat alkotják az Enalin. Az együttélés szabályait részletesen elolvashatják a kézikönyvben, amit a panel alján találnak. Érdemes tanulmányozni…

– Előfordulhat, hogy az idebent töltött idő addikciót vagy mentális, egészségügyi problémát okoz. Ne aggódjanak, ha ilyet észlelnek magukon vagy gyermekükön, forduljanak bizalommal szakértő kollégáinkhoz. Jól képzett pszichológusok, pszichiáterek, tanácsadók, terapeuták, szociális munkások várják önöket.

– Nos, ennyi volt a gyorstalpaló! Ha a teljes tudásanyagra van szükségük, ahogy említettem, a panel alján megtalálják a hivatalos leírást, amiben minden benne van, amit tudni érdemes a viváról. Nyugodtan kérdezhetnek, az irányítók azonosítója, akik tudnak önöknek segíteni, szintén a fenti dokumentumban található. Élvezzék az utat, fejlesszék önmagukat, használják ki, hogy tíz évig azt tehetnek, amit akarnak! Turen Vasad voltam, az E5-ös szektor főirányítója! – fejezte be a kissé hosszúra nyúlt tájékoztatást a férfi.

Keila még mindig Talle ölében feküdt, az új, ismeretlen környezetet fürkészte. Az ő számára csupán egyetlen alvás telt el a sztázisba tevése óta, mondhatni semmi sem változott, a helyszínt leszámítva. Bezzeg Talle számára majdnem három év telt el, s mi minden történt… Mano börtönbe került, majd két napra rá Keila befeküdt a sztázisba. Minden egyes nap, amely ezek után következett, a nyomasztó magány érzetével telt. Mindennapjai, amelyek egykor a kislány nevetésétől és csacsogásától voltak hangosak, most csendbe fulladtak, hosszú ideig visszatérő rémálmok gyötörték. Ilyenkor újra és újra átélte azt a nyomasztó pillanatot, hogy a kislányát elveszíti a hatalmas űrállomás kavargó forgatagában, és hiába kereste, nem találta sehol. A valóságban persze a kislány biztonságban volt a sztáziskamrában, de Talle szívében a veszteség érzése sokáig megmaradt. Barátai igyekeztek támogatni és erőt adni neki, ő mégis sokáig érezte az űrt, amelyet Keila hiánya okozott.

Az utolsó évben – mintegy menekülésképpen – belevetette magát a választásokba. Úgy tervezték a pártban, hogy Varko Zarin főtanácsost jelölik miniszternek. Gini segített a választásokban, de most ő is a Genésis utasa, így Néta maradt

segítségnek. A Mano melletti sokéves tapasztalata nagyon jól jött, Varko pedig hálás volt a hathatós támaszért.

Talle már az év elején, nagyjából két ciklussal az indulás előtt elkezdett készülődni. Össze kellett volna raknia az utazódobozát, de igazán semmit sem akart magával vinni, nem voltak olyan tárgyak, amelyekhez ragaszkodott volna. Mire az Enalira ér, Keila már nem lesz vele, saját magának pedig nem lesz szüksége innen semmire. Tulajdonainak nagy részét elajándékozta vagy felajánlotta a rászorulóknak, csak annyit hagyott meg, amire még szüksége lesz az indulásig. A lakását természetesen kiosztják valakinek, amint elindult a hajó, a többi apróságról Néta fog gondoskodni, hogy megfelelő helyre kerüljön.

Kapott egy űrlapot, amelyen millió kérdést tettek fel, például olyanokat, hogy várandós-e. Először csodálkozott a kérdésen, de rájött, hogy a hajón töltött idő alatt egy baba fejlődése nem áll meg, s előbb-utóbb meg kell születnie. Később a kézikönyv is megerősítette ezt. A szülés előtt az anyukát és az űrlap alapján esetleg az apukát is felébresztik és a valós térben megszületik a csecsemő. Ha szükség van rá, az orvosok ellátják, illetve az anyának megfelelő időt biztosítanak a regenerálódásra. Ezek után a szükséges ideig a gyermekkel lehetnek mindketten, hogy kialakíthassák az érzelmi kötődést, majd visszateszik őket a sztázisba, immár a gyermekkel együtt. Annyi a különbség, hogy a gyermek agytörzsét nem bolygatják, egy külső koponyaegységgel kapcsolják be a rendszerbe.

A kézikönyv egészen olvasmányos és mindenre kiterjedő volt. A halálozással foglalkozó részt tüzetesen tanulmányozta, hiszen… Ha valaki a kamrában halna meg, ez riasztást okoz az erre szakosodott irányítóknál és természetesen a legközelebbi hozzátartozónál. A való világban végrehajtják a

pirolizációt – a hozzátartozók részvételével –, majd a pirokockát az utazódobozba helyezik. A virtuális térben is megjelenik a kocka, tárgyként felhasználhatóvá válik a lakrészben, vagy a kijelölt emlékhelyeken.

A jelzést a beszállásra az indulás előtt két nappal kapta meg. Húsz órája volt elintézni az ügyeit, s megjelenni a szállítóhajó állomásán a megadott időpontban. Ginivel megegyeztek, hogy hol találkoznak. A lány kis dobozkáját kezében fogva várt rá. Varkótól és Nétától már elbúcsúztak kora reggel. Talle számára a búcsúzás sosem ment könnyen, ezért inkább kerülte az ilyen alkalmakat. Varko hosszan megölelte, majd két könnyes csókot nyomott az arcára. Nem szólt semmit, csak a szomorúság és a veszteség látszott a szemében. Tudta, hogy ennek így kellett lennie.

Alig két óra múlva már mindketten a Genésisen voltak, a saját szektorukban. Összesen 100 fizikai szektorra bontották a hajó terét, azaz a belső 800 méter átmérőjű gömböt. A hajót húszmillió utasra tervezték, az utolsó hajóra alig 11,2 millióan maradtak, akik még el akarták hagyni az állomásokat. Az E5-ös szektor utasai néhány órán belül a saját fülkéjükben lebegtek, rákötve a központi számítógépre, feltöltve kronogéllel. Talle megvárta, míg Keilát elhelyezik a mellette levő fülkébe, majd csak utána foglalta el a saját helyét, Gini és Keila között.

# II.

Gini egyedül ébredt a szobában. Alig tért magához, egy hang a fejében elmagyarázta, amit már úgyis tudott a virtuális valóság, azaz a viva működéséről. A tájékoztató után fürgén felállt és kinézett az ablakon.

Tündöklő látvány tárult a szeme elé. Világoskék ég, rajta néhány felhőfoszlány és rengeteg, fehér színű épület. Ilyen lehetett a Mirra még az exodus előtt – legalábbis a holofilmek és az öregek is így mesélték. Szemben az ablakkal színes fák és bokrok által körülvéve egy óriási vízterület látszott, amely elsőre medencének tűnt. A szemközti épületből néhány ember lépett ki éppen a földszinti ajtón, míg mások az emeleti teraszokon bámultak kifelé. Mindenki csak a fejét forgatva nézelődött, próbálták feldolgozni a valóság eme új élményét. Látta, hogy néhányuk maga előtt mozgatja az egyik kezét. Ők valószínűleg a paneljüket tanulmányozták, emlékezett rá, hogy mindenki csak a sajátját láthatta. Jó is ez így, hiszen fontos, privát adatok láthatóak rajta. Ő még várt a panel felderítésével, először a világot szerette volna megismerni. Visszafordult a szobába. Következetesen minden fehér volt, egy kétszemélyes fehér kanapé, középen egy olcsónak ható, műanyag asztal és négy egészen egyszerű szék volt az összes bútorzat. A falak csupaszon meredeztek, mintha éppen most lettek volna festve. Valószínűleg ez lesz a nappali. Két ajtót látott, a tőle balra levőt választotta. Ez a szoba kisebb volt, mint az előző, a távolabbi falhoz tolva egy nagyméretű ágy foglalta el a helyiség nagy részét, fehér lepedővel, két nagyobb és két kisebb párnával, a lábrésznél pedig két különálló takaróval ellátva. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy miért kell neki kétszemélyes ágy, de aztán beugrott az oka és elmosolyodott. A fizikai funkciók elvileg ugyanúgy

működnek, mint a való világban, szóval, ha intimebb örömökhöz támadna kedve…

Látott még mindkét oldalon egy-egy kis szekrényt, valamint jobb oldalon egy faltól-falig húzódó, négy részes beépített szekrénysort. Kinyitotta a legközelebbit, de teljesen üres volt.

Visszatért a nappaliba, s a másik irányba indult. Egy aprócska előszobában találta magát, ami egy széles fogast és egy alacsony szekrényt tartalmazott, valamint ezekkel szemben egy cipőtárolóra emlékeztető, padszerű ülőalkalmatosságot vélt felfedezni. Innen is vezetett még kifelé egy ajtó, biztos volt benne, hogy ez már a szabadba nyílik.

Óvatosan nyitotta ki, azonnal megcsapta a folyosón hömpölygő hűvös légáramlat. Balra és jobbra, az övéhez hasonló ajtókat látott, legalább harminc-negyvenet. A különbség a számozásban volt. Az övén E5-112748 szerepelt, a mellette levőn viszont két azonosító is szerepelt: E5-112479 és E5-112480. Feltételezhetően itt ketten is laknak. A másik oldalon szintén csak egy jelzés látszott, így egy merész ötlettől vezérelve, bekopogott a dupla azonosítójún. Először semmi sem történt, így megismételte a kopogást. Először csak résnyire nyílt az ajtó, aztán hirtelen kitárult és Talle állt vele szemben.

– Honnan tudtad? – ölelte meg barátnőjét mosolyogva, miközben a háttérben Keila álldogált félénken, a nappali ajtófélfájába kapaszkodva.

– Mellettem csak a ti ajtótokon van dupla azonosító. Feltételeztem… – mosolygott Gini. – És ő? Csak nem Keila, személyesen? – mosolygott a kislányra bátorítóan.

– De bizony! Tényleg, ti még nem találkoztatok! Keila drágám, gyere ki nyugodtan! Ő itt Gini! Anya nagyon jó

barátja. – Keila szégyenlősen kimerészkedett a bejárati ajtóig és lesütött szemmel figyelte Ginit és a kinti, ismeretlen környezetet.

– Szia, Keila, nagyon örülök, hogy végre megismerhetlek! Anyától már nagyon sok szépet hallottam rólad – próbált Gini barátkozni, de egyelőre még a szégyenlősség győzött. Keila belekapaszkodott Talle egyennadrágjába és zavartan nézett hol Ginire, hol a mellettük elhaladó szomszédokra, akik vidáman bólintottak, mielőtt továbbmentek.

– Mit szólnátok, ha hármasban lemennénk a térre? Egyre többen gyülekeznek odalent, érdemes lenne megismerkedni velük is – javasolta Gini.

Talle bólintott, kézen fogta Keilát és a folyosó végén levő lépcsők felé indultak. A lépcsőház valamivel hűvösebb volt, leginkább ez a hely hasonlított a Mirrán és az állomásokon megszokott hőmérsékletre. Lementek a földszintre, ahonnan egy széles folyosó nyílott, amely egy méretes, duplaszárnyú ajtóban végződött. Már többen követték őket, így mire az ajtóhoz értek, kisebb tömeg verődött össze és áradt ki a szabadba.

Előttük húzódott a legalább húsz méter hosszú és öt méter széles, fehér betonból készült medence kék, kristálytiszta vizével – ezt látta Gini az ablakból. A medence körül rózsa- és mályvaszínű bokrok nőttek, az épület mellett és a távolban zöldellő, lombos fák lengedeztek. A levegő szinte rezgett: beszédfoszlányok sodródtak oda-vissza, hol egy visszafojtott nevetés pattant ki, hol egy hitetlenkedő „nézd csak!” gördült végig a tömegen. A léptek tompa hangja csattogott a kövezeten, gyerekek magasa hangú sikítása röppent át a medence fölött, valaki a vízhez érve önkéntelenül felszisszent – aztán mind elnevették magukat.

Gini is leült a medence szélére, kezét belelógatva a vízbe. Kellemesen hűvös volt és… nedves! Ha nem tudta volna, hogy egy virtuális világban van, megesküszik, hogy igazi vizet érintett meg. Kiemelte kezét, a fény felé tartotta. A virtuális nap aranyló fénye megcsillant a vízcseppeken, amelyek lassan csorogtak Gini csuklója felé. Megrázta a kezét, s a maradék vizet a nadrágjába törölte.

Keila anyját éppen az egyik bokor felé húzta, ahol behatóan tanulmányozták a fény felé nyújtózó, apró virágokat. A kislány megszagolta őket és széles mosollyal mondott valamit Tallenak, aki szintén a virágok fölé hajolt. Gini szomorúan nézte a jelenetet, eszébe jutott Keila betegsége. A legjobb esetben is legfeljebb három évük maradt együtt. Gini biztos volt benne, hogy amennyire lehetséges, kihasználják. Azt már tudta, hogy Talle kérni fogja, hogy saját maga foglalkozhasson a kislánnyal, s ne kelljen beíratni a közös oktatásra. El sem tudta képzelni, milyen érzések és milyen erők mozgatják Tallét. Egy valamiben viszont teljesen biztos volt: az utolsó pillanatig erős marad, és küzdeni fog.

Talle visszanézett, elmosolyodott. Hogy képes ilyen rendíthetetlennek mutatkozni? Gini viszonozta a mosolyt, s felállt a medencétől. Körülötte kíváncsi arcok – férfiak, nők, gyerekek, fiatalok és idősek – nézelődtek, mintha egy új világba csöppentek volna. Ez valahol így is volt. Ő is használta már előtte az interfészt, de ez egy egészen más szintje volt a virtuális valóságnak. Az élmény hibátlan volt. Érezte a levegő illatát, a víz nedvességét, az emberek meleg közelségét. Hallott már olyanokról, akik túl sokat töltöttek a vivában, de csak most döbbent rá, hogy ez mennyire addiktív tud lenni. Főleg azok számára, akik a zárt, koszos, büdös, fullasztó állomásokról kívánnak elmenekülni ebbe az utópiába, ahol tágas terek, tisztaság és rengeteg illatos növény van

körülöttük. És ha még a szeretteik is velük vannak, akkor ugyan miért akarnának visszatérni a valóságba? Papi jutott eszébe. Sokszor próbálta meggyőzni, ám az öregnek megvoltak a saját okai, hogy inkább a Tenanon maradt. De Papi nem maradt magányos, Gini szülei és Néta mindig ott voltak mellette. Az öregnek van célja, körülötte élnek a szerettei és a barátai, s még az egészsége is teljesen rendben van. Mi kell ennél több az ember életében?

– Ez csodálatos! Nem is képzeltem, hogy ilyen valóságos lesz itt minden! – lelkendezett Talle, visszatérve rövid kirándulásukról Keilával.

– Nekem mondod? Én már jó ideje használom a vivát, de ez még számomra is újdonság. Állítólag azért ilyen tökéletes, mert a neurosztázisban az időérzékelésünk az ötvenedére lassul, így a rendszernek több ideje marad az agyunknak küldött impulzusok kiszámítására.

– Én csak párszor próbáltam ki a rendszert, a beépítés után. Maradjunk annyiban, hogy érdekes volt. De ez valóban lenyűgöző!

– Azt tudtad, hogy a rendszer öt századperccel mindig előttünk jár?

– Azaz? – nézett Talle csodálkozva.

– Ami most, velünk történik, azt a gép öt századperccel ezelőtt számolta ki. Így elkerülhető minden olyan esemény, ami bajt okoz. Ha például most felvennék egy követ és megpróbálnálak leütni vele, a viva alaphelyzetbe állítana és visszaküldene a saját lakásomba.

– Azaz a rendszer hamarabb tudja, hogy mit fogsz tenni, mint te magad?

– Ha így nézzük, akkor igen, bár inkább úgy fogalmaznék, hogy a cselekmény már lezajlott, csak még nem töltötte vissza

a viva az agyunkba. Olvastam Ento Dalan erről szóló cikkét, még az egyetem alatt. Korunk legnagyobb tudósa volt, Met Lanittal együtt alakították ki ennek az egésznek a szabályrendszerét.

– Anya, megyünk? – húzta Talle kezét Keila.

– Merre szeretnél menni, drágám? – hajolt le a kislányhoz Talle, kisimítva egy rakoncátlan tincset a szeméből.

– Oda! – mutatott a távolba, amerre jónéhányan elindultak. Láthatóan, a saját lakóövezetükből kifelé tartó útra gondolt.

– Rendben, máris mehetünk! Gini, vegyél fel engem a kapcsolati listára, majd én is rögzítelek. Még szerencse, hogy a panelben minden benne van, mert én már elfelejtettem, hová kell visszatérni.

– Nem kell megjegyezd, csak nyomd meg az „OTTHON” gombot! – nevetett Gini.

– Látod, azt már el is felejtettem… Szoknom kell még a rendszert. Bocsáss meg, mennünk kell! – engedett végre az unszolásnak, és elindultak a többiek után.

Gini visszaült a medence szélére. Ahogy felmérte a terepet, a négy épületblokk legalább 300–400 embernek adott otthont. Jó lenne egy térkép, hogy hol vannak konkrétan a városon belül. Megnyitotta a panelt. Az aranyszínű téglalap teljesen átlátszó volt, csak a fehér feliratok és vonalak takartak ki valamennyit a világból. Öt gomb két sorban helyezkedett el: felül az „OTTHON” és az „ALVÁS”, alattuk pedig az „ÁTALAKÍTÁS”, az „ESEMÉNYEK” és a „KAPCSOLATOK” gombok. Megnyomta az utolsó gombot, mire az aktuális paneltől jobbra egy újabb panel nyílt meg. Az eredeti panel kicsit elhalványult, az új pedig fényesen ragyogott mellette. A tetején egy lista látszott, ami jelen pillanatban üres volt. Az

első sorban csak egy plusz jelet látott egy körben. Amint megnyomta, egy beviteli mező jelent meg, az elején az „E5–” betűsorral, valamint egy billentyűzet, közvetlenül alatta. „Ó, szóval emlékeznem kellene a kódjára?” – gondolta, majd eszébe jutott, hogy az övénél eggyel nagyobb volt a másik szoba száma. A bal oldali panelen látszott a sajátja, az E5-112748, így a keresőbe már csak a számot kellett beírnia. Ahogy a 112749-et beírta, a rendszer automatikusan megjelenítette a hozzá tartozó nevet. Rányomott az elfogadásra, így Talle fel is került a kapcsolati listára. „Egyszerű és logikus!” – mosolygott maga elé Gini. Az első panelre bökött rá az ujjával, mire a kapcsolati panel eltűnt.

Bár nem hitte, hogy már elindultak a programok, kipróbálta az „ESEMÉNYEK” gombot is. Meglepetésére egyetlen esemény már létezett. A sor elején egy szimpatikus fiatalember arcképe és neve jelent meg. A téma oszlopban a „Hogyan éljük az életünket a vivában?” cím szerepelt, majd egy gomb, aminek a megnyomására felugrottak a részletek. Úgy tűnik, ez egy 2x2 órás képzés, az aktuális dekádban van lehetőség felvenni, s délutánonként lesz mindkét alkalom. Gini olvasta a kézikönyvben, hogy az aktív 12 órányi időszak reggel 6.00-tól 18.00-ig tart a virtuális térben, érdemes úgy szervezni a feladatokat. Még a napszakok is ugyanúgy váltakoznak, ahogy egy igazi bolygón: hatkor pirkad, 18.00-kor nyugszik a nap.

A „Részletek” fülön volt lehetőség a jelentkezésre, amit azonnal meg is tett. Mégiscsak egy részletes és remélhetőleg gyakorlatközeli szemléletet biztosít az elkövetkező évekhez, amire valószínűleg szükségük is lesz. Akkor tehát ma délután 14.00-tól kezdődik az első lecke. Már otthon elhatározta, hogy amit lehet, megtanul, hogy minél jobban helyt tudjon majd állni az Enalin. Direkt nem jelentkezett irányítónak, pedig

némileg több jogosultsága lehetett volna, de biztosan sok időt elvett volna a saját idejéből. Talle majd elmeséli, milyen feladatokat kapott, őt ugyanis sikerült beszervezni a bírák csapatába. Azért ő mégiscsak miniszter volt, Gini pedig sosem dolgozott a szakmájában. Mano mellett erre valahogy nem volt szükség.

Megnyomta az „OTTHON” gombot. Egy pillanatra elsötétedett minden, és máris a kanapén ülve találta magát. Úgy döntött, délutánig kicsinosítja a lakást, ne legyen minden fehér, mint egy kórházban. Ha pedig vannak szebb, színesebb és kényelmesebb bútorok, miért ne azokat használja?

Hátradőlt és megnyomta az „ÁTALAKÍTÁS” gombot.

Éppen a legújabb hálószobai lámpát helyezte el az új, feketére színezett kis szekrénykén, amikor egy narancsszínű figyelmeztető keret ugrott fel a szeme előtt, figyelmeztetve a 15 perc múlva kezdődő kurzusára. Elmosolyodott, ő már el is feledkezett arról, hogy feladata van 14.00-tól. Észrevette az „UGRÁS” gombot, de direkt nem nyomta meg. Kíváncsi volt, vajon itt is ugyanúgy érvényes az ugrás a helyszínre, mint a gyerekeknél? Ott a gyermeket automatikusan a terembe viszi a viva, amint elérkezik a pontos idő, függetlenül attól, hogy megnyomta-e a részvétel gombot. Aztán eszébe jutott, hogy nem kellene kockáztatni, hogy lecsússzon az előadásról. Megnyitotta a panelt és az eseménynél jelezte szándékát. Villanás, s egy méretes teremben találta magát. A hatalmas auditórium színpad előtti részén állt, ahol már hárman lézengtek rajta kívül. Csak a színpad volt rendesen megvilágítva, előtte félhomály uralkodott. Két férfi és egy nő mosolyogtak rá barátságosan. A nő már lecserélte a szabványos utazóöltözetet, csinos, virágos, tavaszi ruhában csevegett az egyik férfival, egészen közel hajolva egymáshoz

nevetgéltek valamin. Úgy tűnt, már régóta ismerték egymást. A másik férfi félszegen mosolygott, egyedül téblábolt a félhomályban. Egy sötét – talán vörös – póló, egy vékony kardigán és egy fekete nadrág volt rajta. Ginit azonnal megfogta meleg, barátságos tekintete, talán a kölcsönös szimpátiának volt köszönhető, ugyanis a fiatalember máris közeledett felé.

– Üdv, Kesal vagyok. Látom, te is inkább magadtól jöttél! – mosolygott Ginire.

– Szia, Gini vagyok. Igen, nem tudtam, automatikusan idehoz-e. Ez tűnt biztosnak – válaszolta.

– Amikor megjelenik a narancs jelzés, akkor megnyílik a csatlakozás lehetősége, de egy perccel a kezdés előtt automatikusan idehozott volna. Hacsak addig vissza nem vonod a részvételedet. – Úgy tűnt, Kesal sokat tud a rendszerről, Gini ezt meg is jegyezte.

– Köszönöm az információt, nagyon otthon vagy a témában, pedig még most ébredtünk. Te tartod az előadást?

– Dehogy, csak részt vettem a rendszer programozásában még a Pendulumon – nevetett jóízűen a fiatalember.

– Te dolgoztál a Pendulumon? – álmélkodott Gini. – Ento Dalan az egyik kedvenc tudósom.

– Bizony, a legnagyobb koponyák egyike volt – erősítette meg Kesal. – Még mindig nem tudjuk felvenni vele a versenyt. Képzeld, vannak olyan részei a kódnak, amit azóta sem merünk módosítani, mert fogalmunk sincs, hogyan működik.

– Állítólag Axel Nuséval és Met Lanittal együtt írták őket. Ha jól tudom! – Gini még emlékezett az olvasmányra, ahol Dalan professzor leírta az interfész körüli problémákat.

– Axel Nusé csak később kapcsolódott be a munkálatokba, akkor már létezett az interfész és a csatoló is. Már „csak” a szabályokat kellett kifejleszteni.

– Csak? – nevetett Gini. Közben egyre többen jelentek meg a helyiségben. – Vajon hányan leszünk? – nézett körbe.

– Ezt hamarosan megtudjuk, remélem, rengetegen – mutatott a mögöttük levő legalább háromszáz, vörös, kényelmes székre a férfi.

– Ó, ezekben én el fogok aludni! – nevetett Gini.

– Nyugi, majd együtt hortyogunk! – válaszolt Kesal.

Gini bólintott, örült, hogy így már az elején talált egy kedves embert. Még a végén barátkozni is fog! Közben megjelent az oktató is, felismerte a fotóról. Nagyon kíváncsi volt, hiszen érezte a hiányosságait, s bizony még sok idő van hátra, azt pedig érdemes lenne a lehető leghatékonyabban tölteni.

# III.

A napok gyorsan teltek, főleg a külvilágban. Gini olyakor csak bámulta a hajó időmérőjét a panelen. A századperceket nem is mutatta, a perc viszont két századpercenként ugrott egyet. Míg letudta a kötelező nyolc óra alvást, két dekád telt el odakint, tényleg igaz volt, hogy percről-percre egyre közelebb kerültek az Enalihoz.

A Kesallal való kapcsolata is szépen alakult. A fiatalember a harminckettedik évét taposta, ebből hat évet dolgozott a viván, a Pendulumon. Hatalmas tudása volt a rendszer működéséről, Gini mindig szájtátva hallgatta az apró részleteket, amelyek még a kézikönyvben sem szerepeltek. Közösen jártak a képzésekre, és eltökélték, hogy a lehető legjobban kihasználják a napi tizenkét éber órát.

– Kesal, te miért nem tartasz a viva működéséből előadást? – kérdezte séta közben Gini.

– Én? Előadást? – nevetett a fiú. – Sosem voltam jó előadó, az első órában elaludnátok…

– Nekem mindig tetszett, amikor meséltél a munkádról!

– Persze, mert az nem egy kötelező feladat. De ha ki kellene állnom akár csak tíz ember elé is, nekem annyi lenne. Remegne a hangom, az agyam leblokkolna, izzadnék, meg a többi. Nem nekem való az oktatás. Látod, még a gondolatára is rosszul lettem! – törölte meg Kesal a homlokát.

– Lüke vagy! – nevetett Gini, játékosan a fiú vállába boxolva.

– Vigyázz, mert a végén még tettlegességért megbüntet a rendszer! – simogatta az ütés helyét Kesal, persze csak viccből, szinte semmit sem érzett belőle.

– Tényleg? – hökkent meg Gini.

– Ugyan, sokkal feljebb van a küszöb, no meg a rendszer a szándékot és a helyzetet is felismeri. Ne feledd: öt századperc előnye van. Már azt is látta, hogy megijedtél, amiért rosszat csináltál.

– Nem is ijedtem meg! – öltötte ki a nyelvét Gini és belekarolva a fiúba sétáltak tovább. Éppen Gini lakása felé tartottak, miután megtekintettek egy érdekes filmet az egyik holomoziban. Mivel itt nem készülnek új alkotások, a régieket szedik elő, de mivel Gininek sosem volt ideje ilyesmivel időt tölteni, mindkettőjüknek az újdonság erejével hatott.

Talle a nappaliban ült és éppen a falmászó programjára készült. A ruházatát próbálta valami sportosabbra módosítani, amikor megjelent előtte egy vörös színű keret, benne egy új üzenettel. „Címzettek: Irányítók – bírák csoportja. Téma: A ciklus aktuális feladatainak áttekintése." Teljesen kiment a fejéből… Már napokkal ezelőtt bekerült az események közé a bírák találkozója. Fogalma sem volt, milyen feladatokat kell majd végezniük, a vérszegény leírás, amit kapott róla, semmitmondó és felületes volt. Ha ilyet adott volna ki miniszterként a kezéből… De talán majd itt megtudja, mi egy bíra feladata, megismeri az eljárásrendeket. Még tízenöt perce van ezek szerint. Visszatért a ruházatához és egy szolid, szürke árnyalatos rövid zakót, egy fehér blúzt és egy sötét, térd alá érő szoknyát választott. Nagyjából ilyesmit vett volna fel akkor is, ha otthon készül egy fontos tárgyalásra.

Egy üzenetet küldött Gininek, aki úgy tűnik, ma egyedül fogja megmászni a virtuális falat. Elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy innen nem eshet le, vagy legalábbis nem történhet semmi baja. A hajó ideje szerint másfél éve hagyták el a bolygót, itt pedig alig egy dekád telt el, pontosabban ez a tizenkettedik napjuk a vivában. Kezdte megszokni a

terminológiát is, Gini és új barátja kiváló segítség ebben. Egyszerűen nem engedik, hogy lemaradjon bármiben is. Majdnem minden nap kitalálnak valamit, hogy együtt lehessenek, hármasban – Talle, Gini és Keila –, vagy akár négyesben, azzal a kedves fiatalemberrel.

Megnyitotta a panelt és rányomott a részvételre. Egy szempillantás alatt egy megszokott, fehér szobában találta magát. Mattfehér falak, középen egy hosszú, ovális asztal, amely körül már jó páran ültek. Egyiküket sem ismerte, de feltételezhetően ők voltak a szektor bírái. Köszönésképpen bólintott és az egyik közeli széken foglalt helyet.

Ahogy közeledett a találkozó pontos időpontja, egyre többen lettek, míg egy perccel a kezdés előtt már mind a huszonöten az asztal körül ültek. Az ovális egyik csúcsán egy szürkülő szakállas úriember ült, teljesen fehér ruhában. Egy pillanatra Varko képe ugrott be: keresztbe tett lábbal ült az irodában, kopasz fejét simogatta, és szélesen mosolygott. De ő nem Varko volt. Át is vette a szót.

– Üdvözlöm önöket az E5-ös szektor bíráinak első megbeszélésén. Arlo Terin vagyok, a szektor főbírája. Tájékoztatásul elmondom, hogy a megbeszélésről készült felvételt bármikor visszanézhetik a jogosultságuk alapján. Kezdjük akkor a napirendi pontokkal. Elsőként szeretném, ha mindenki bemutatkozna. Leginkább az érdekel, hogy mit csináltak az utazás előtt, milyen végzettségük van – még ha legtöbbjüket személyesen is ismerem. Ezután szünet, majd a szabályrendszerről beszélünk, aztán a feladatokról, végül pedig jöhetnek a kérdések. Mindenki számára elfogadhatók ezek a pontok?

Mindenki egyöntetűen bólintott. Talle kicsit furcsán érezte magát, hiszen mi mást mondhatna, hogy „én voltam a Mirra minisztere az elmúlt öt évben”? Néhányuk rémlett a politikai

munkájából, de egyikük nevét sem tudta volna felidézni. Elindult a sor, először maga a főbíra mutatkozott be. Ő a való életben is hasonló feladatot végzett, főügyész volt a Tirantón. Még az is elképzelhető, hogy találkoztak is néhányszor, de nem maradt semmi emléke róla. A 25 bíra nagy része is hasonló, joggal kapcsolatos munkát végzett, csupán ötenhatan voltak, akik bár jogi végzettségük volt, de nem a szakmában dolgoztak eddig. Színes társaság gyűlt össze, láthatóan többen ismerték egymást, legalábbis a szünetben vidáman, kötetlenül cseverésztek egymással. Terin főbíra Talle mellé sodródott, kedvesen bólintott.

– Lidar miniszter! Emlékeztem, hogy az én szektoromba osztották be, s nagyon örültem, amikor megtudtam, elvállalta az egyik bíra pozícióját.

– Ugyan, már nem vagyok miniszter. Itt csak egy egyszerű utas vagyok, mint mindannyian – legyintett Talle.

– Azért ne legyen túl szerény. Ön a felső kasztba tartozik, akárhogy is nézzük. Ön dönthet majd az emberek sorsáról.

– Kasztba? – Talle összehúzta a szemöldökét. – Ugyan, milyen kiváltságaink lehetnek a többiekhez képest?

– Ó, ne vegye túl komolyan, egymás között csak így hívjuk a csoportokat. Az irányítók 250 főből állnak, ennek csupán 10%-a bíra, de szinte a legfontosabb feladatot végezzük az utazás során. Még egészen az elején tartunk, de majd meglátja, mennyi munkánk lesz. Azt gondolhatná, egy tökéletességgel kacérkodó világban, mint ez, az embereknek eszébe sem jut rosszalkodni. Pláne úgy, hogy mindenki tudja, hogy a viva mindent lát.

– Tényleg nem gondolnám. Mi hasznuk lehetne belőle?

– Ó, az emberek igen leleményesek! – nevetett fel Terin főbíra.

– Kíváncsivá tett!

– Remélem is! De jöjjön, következik a második menet! Megismerkedünk a szabályok mélyebb rétegeivel.

Az elkövetkezőkben semmi konkrétumot nem tudott meg. Azt gondolta, hogy – mint a jogon – majd szépen megkapják a viva szabálykönyvét, s annak alapján megfelelő, felelősségteljes döntéseket tudnak hozni. Ehelyett kiderült, hogy a cselekmények következményeit maga a rendszer értékeli ki, s dönt arról, hogy szükséges-e a beavatkozás, vagy sem. Abban az indokolt esetben, ha az „OTTHON” funkciót is szükséges alkalmazni, a viva kijelöl három bírát a huszonötből. A feladatuk, hogy megtekintsék az eseményt, majd a helyzet súlyosságától függően eljárjanak. Több szintű büntetési rendszert alakítottak ki, a közös tulajdonságuk, hogy mindegyik rákerül az utas személyes lapjára. A legegyszerűbb változata a figyelmeztetés, aminek semmilyen következménye nincs, ha a továbbiakban nem történik további mulasztás. Ha ismétlődik a probléma, vagy súlyos a vétség, életbe lépnek a büntetőpontok. Ez az utas felületén látható negatív értékelés, okozott problémától függően 1-10 között kaphat, de csak a bíráknak van joguk kiosztani. A három bírának, aki az üggyel foglalkozik, egyöntetűen kell dönteni a kiszabott pontokról. Ha valaki eléri 10 pontot, az már automatikusan 2 óra ébrenléti idő csökkenéssel jár, tehát 20 pontnál 4 óra, 30 pontnál pedig 6 órányi ébrenlét-csökkentés lesz a büntetése a vétkezőnek.

A szabályrendszer megalkotói gondoltak arra is, ha valaki szeretné kijavítani a hibáit. Erre is van lehetőség, többféle módon. Az egyik ezek közül az önfejlesztés. Ha az utasok tanulnak, minden tanulásban töltött – és az oktató által leigazolt – óra után kaphatnak egy jutalompontot. A másik

módszer, a társadalmi munka, mások segítése, szervezési feladatok. Egy büntetőpont törléséhez azonban 100 jutalompont szükséges. A pozitív értékelésért járó pontok egyébként használhatók más esetben is. Az „ÁTALAKÍTÁS” panelen rengeteg bútor, dísztárgy, színezési lehetőség található, ahogyan a sminkek, a ruhák is. A jutalompontokkal fel lehet oldani prémium kategóriás lehetőségeket is, például kényelmesebb bútorokat, több színezési lehetőséget, vagy extra hajvágásokat. Persze nem olcsók, de a tíz év elég hosszú idő ahhoz, hogy bárki kényelmesen elérhesse ezeket a jutalmakat.

A feladatok tehát egyszerűek voltak, ki kellett osztani néhány büntetőpontot, közös megegyezéssel. A kérdések órájában Talle jelentkezett.

– Főbíra, két kérdésem is van, ha megengedi. – Terin főbíra bólintott. – Elsőként azt szeretném tudni, hogy mi alapján jelölik ki a bírákat egy ügyhöz.

– Kiváló kérdés, Lidar bíra! Egyrészt véletlenszerűen kapcsolja össze az algoritmus a három tagot. Másrészt természetesen figyelembe veszi azt is, hogy milyen eddigi terheléssel rendelkezik, vagy hogy ne legyen személyes összeférhetetlenségük az érintett utasokkal. Gondolom, ez egyértelmű, bár nehezen hiszem el, hogy bárki az önök hivatalában részrehajló lenne bármilyen irányban. – Többen bólogatni kezdtek, aminek Talle őszintén örült. Minisztersége alatt, sajnos, többször volt tanúja, hogy valaki a hatalmát nem egyformán használta… Úgy tűnik, ez a 25 fős kis csoport tényleg megbízható emberekből állt össze.

– Köszönöm szépen, a válasz teljesen kielégítő. A második kérdésem, hogy van-e a bírák fölött valaki, aki ellenőrzi a működésünket, a döntéseinket?

Terin főbíra értetlenül nézte Tallét. Úgy tűnt, nem is érti a kérdést. A többiek is meglepett csendben figyelték a jelenetet.

– Talle bíra, úgy gondolom, erre a kérdésére választ kapott az előző mondataimból. Egyszerűen nincs szükség felettünk levő ellenőrző rendszerre. Ha így tennénk, akkor az lenne a következő kérdés, hogy azok fölött ki áll? És így tovább. A végén kiderülne, hogy mindenki figyel mindenkit, ami anarchiához és káoszhoz vezetne.

– Bocsásson meg, Terin főbíra! Természetesen elfogadom a véleményét, de – mint ön is tudja – egy bármilyen demokratikus rendszerben a hatalom megosztása különböző intézmények és szervek között fontos annak érdekében, hogy megakadályozzák az esetleges túlzott hatalomgyakorlást vagy visszaélést.

– Tisztában vagyok vele, mire gondolt. Talán túl sok… mondjuk úgy, negatív tapasztalata volt a minisztersége során – bocsásson meg a feltételezésért. Hamarosan azonban látni fogja, hogy itt egy egészen más rendszert kell kiszolgáljunk, egészen mások a céljaink.

Talle elfogadta az érvelést, hiszen semmilyen tapasztalata nem volt ezen a területen, míg a bírák nagy része már az előző hajók visszaérkezett jelentéseiből szert tett némi jártasságra, vagy legalábbis sejtésük volt, mire készüljenek.

A megbeszélés után Terin főbíra és Talle ismét egymás mellé sodródtak. Valószínűleg, nem véletlenül.

– Ön még mindig rendkívül körültekintő és bosszantóan figyelmes! – dicsérte meg mosolyogva Tallét.

– Köszönöm, ezt bóknak veszem! Úgy láttam, hogy szinte mindenkivel tegeződnek. Ha önnek nem gond, hívhatom Arlónak? – kérdezte Talle a szokásoknak megfelelően.

– Részemről a megtiszteltetés, miniszter. Akarom mondani Talle – mosolygott Arlo. – Velem jönnél, hogy felvilágosítsalak egy rendkívül fontos dologról? A többiek már tudnak róla, te vagy az egyetlen, aki – mivel az utolsó napokban sikerült rábeszélni a tisztségre – nem voltál jelen a bírák alakuló megbeszélésén.

– Volt egy „nulladik” találkozó? – Talle csodálkozva nézett a főbírára, miközben elindultak a terem egyik sarka felé.

– Mondjuk úgy, hogy annyira nem volt hivatalos. Egyszerűen úgy éreztük néhányan, hogy ne terv nélkül induljunk neki ennek a tíz éves útnak.

– Egyre érdekesebb! Mesélj róla!

– Nos, azt biztosan tudod, hogy a gömb alakú Genésisen száz szektor van, gömb formába rendezve. Mi vagyunk az E5-ös szektor, éppen a gömb közepén helyezkedünk el. Ebben a szektorkockában 200 000 sztáziskamra található, egyikükben éppen te vagy, egy másikban a kislányod. Amikor majd megérkezünk az Enalira, a gömb egyszerűen kinyílik és szépen lassan mind a száz kocka leszáll a bolygóra, lakosságot, nyersanyagot, energiát biztosítva az egyes „városoknak”.

– Igen, erről tudtam, hogy mindegyik különálló, működő kis hajók. De ha jól tudom, csak rövid, bolygóközi manőverekre alkalmasak.

– Pontosan! Arra éppen megfelelnek, hogy az űrből a bolygóra gond nélkül leszálljanak, főként fékező- és stabilizáló rakéták vannak beépítve. Felszállni már nem fognak, az biztos! De ha már megérkeztünk, akkor miért fordulnánk vissza? – nevetett Arlo.

– És ez hogyan kapcsolódik a mi munkánkhoz?

– Bocsáss meg, valóban kicsit elkalandoztam. Minden fiatal társadalomnak szüksége van irányításra. Itt, a vivában, mi

vagyunk ezek az emberek, akik döntenek vitás ügyekben, bennünk bíznak meg az emberek. A bolygón a viván belüli apró ügyeknél sokkal komolyabb problémák is felmerülnek majd. Ha a demokratikus elveket követjük, új választásokat fogunk kiírni az egyes tisztségek betöltésére. Valószínűleg szüksége lesz a városnak polgármesterre, városi tanácsra, bírákra, döntnökökre, valamint az infrastruktúra, a pénzügy, a városfejlesztés, oktatás, egészségügy, közlekedés, környezetvédelem és még sorolhatnám milyen osztályok vezetőire. Ha ezek a posztok olyan emberek kezébe kerülnek, akiket mondjuk nem szakmai, hanem szimpátia alapján választanak meg, – mert tételezzük fel, kiválóan el tudják adni magukat –, akkor bizony könnyen homályos, ködbe vesző jövő várhat egy ennyire fiatal társadalomra. Ezt pedig semmiképpen nem akarhatjuk és nem engedhetjük! Hadd kérdezzem meg: eszedbe jutott esetleg, hogy politikai pályán folytatnád tovább az ottani életedet? Ismerem a miniszteri munkádat, azt kell mondjam, hogy igazán lenyűgöző volt, amit például az életszínvonal növekedéséért tettél.

– Volt róla szó – válaszolt Talle óvatosan.

– Gondolom, a baráti körödből javasolták, hiszen tisztában vannak a képességeiddel és bátran, szívesen tennék a kezedbe a szabadságuk apró töredékét, amit fel kell áldozniuk azért, hogy valaki helyettük hozza meg a döntéseket, miközben ők maguk felelősségmentesen, kényelmesen élhetnek.

Talle bólintott – ez a politika célja és funkciója.

– Az elkövetkező tíz év alatt a mi csoportunk a közös célt szem előtt tartva fog tevékenykedni. Nem az a lényeg, hogy a vivában kinek, hány büntetőpontot osztunk ki. Tíz év múlva ennek a világnak már semmilyen jelentősége nem lesz. Ami fontos, az az idők folyamán kialakult kapcsolatrendszer.

– Azt akarod mondani, hogy már a vivában megalapozzátok a hatalmi rendszert? – Arlo vállat vont.

– Van más lehetőségünk? Ha mi nem tesszük meg, egy spontán, laza rendszer fog kialakulni, amely bármikor széthullhat, összeomolhat. Lehetőségünk van arra, hogy az E5 egy stabilan demokratikus, szakpolitikai apparátussal alakuljon meg. Ehhez pedig ránk van szüksége, akik átlátják a társadalmi rendszert, s mernek dönteni, a nyakukba veszik a felelősséget. Te magad talán nem azért csatlakoztál a bírákhoz, hogy jobbá tedd a tevékenységeddel a vivát? Vagy nem azért vállaltad a miniszteri tisztséget, hogy az egész Mirrának biztosítsd a jólétet, csökkentsd az állomások bezártsága miatti nyomást?

Talle elgondolkodott. Tagadhatatlan, hogy ha valaki vezetői posztot akar betölteni, akkor rendelkeznie kell egy idealista és egy realista jövőképpel. Ismernie kell a társadalmat, annak dinamikáját, összetételét, erőviszonyait – ez adja realista szemléletének alapját. Az idealizmus pedig abból fakad, hogy rendelkeznie kell egy életigenlő, jövőbe tekintő szándékkal. Ha ezek egyike is hiányzik, akkor csupán megélhetési politikus marad, aki csak a saját hasznát keresi, s nem a társadalom jobbításán, előre vitelén dolgozik.

– Biztosan rosszul látom, de ezek alapján úgy tűnik, a bírákkal töltetnéd be az új társadalom vezető szerepeit. Vagy ha nem velük, akkor az ő irányításuk alatt. Ez a hatalmi koncentráció nem veszélyezteti a demokráciát? Konkrétan arra gondolok, hogy ezzel a lakosságot, a közösséget voltaképpen kizárod a döntéshozatalból, hiszen minden előre eltervezett. Mi a helyzet a választásokkal, a szabad döntéssel?

– Te valóban rábíznád a döntést valakire, aki remélhetőleg elvégezte a kötelező osztályokat, azzal szemben, aki egész életében ezt csinálta? Értem én, hogy a demokráciában fontos

az is, hogy a közösség tagjainak beleszólása legyen a döntésekbe. A történelmünk bizonyította, hogy a vezető pozíciókba szakmailag képzett, kompetens személyeket kell választani, mivel így biztosítható a társadalom stabilitása és hatékony irányítása. Ez a szakértői hatalom elve, amely szerint a döntéshozóknak rendelkezniük kell a megfelelő ismeretekkel és képességekkel, hogy hatékony döntéseket hozhassanak.

– A szakértői irányítás előnyei nyilvánvalóak – de szerintem a kettő között meg lehet találni az egyensúlyt. Elengedhetetlen, hogy a vezetők rendelkezzenek a megfelelő szakmai kompetenciákkal, de ugyanakkor fontos, hogy a közösség tagjainak beleszólásuk legyen a döntésekbe és a vezetők kiválasztásába.

– Egy esetben igazat adnék neked, illetve mondanám, hogy a demokrácia működő konstrukció: ha már maga a választás is tudatos alapon működne. A választóknak rendelkezniük kellene a szükséges tudással, ismerettel a jelöltek politikai törekvéséről, képességeiről és múltbeli teljesítményéről, hogy képesek legyenek a legalkalmasabb jelöltet választani. A tudatos választás így a szimpátia helyett a kompetenciát emeli döntési alapnak. Ez biztosítja, hogy a vezető pozícióba kerülő emberek valóban rendelkeznek azzal a szakértelemmel és képességgel, amire a társadalomnak szüksége van. De hadd fokozzam tovább! Ez nem csak a választásokra kellene korlátozódjon, hanem a folyamatos politikai részvételre is. A polgároknak szüntelenül nyomon kellene követniük a politikai eseményeket és döntéseket, és szükség esetén visszajelzést adniuk a vezetőknek. Mit gondolsz? Az E5 tagjai között hányan vannak olyanok, akik képesek ezt végrehajtani?

– Azért biztosan jó páran vannak, akik aktívan részt vennének a politikai munkában – próbált Talle valami ellenvetéssel élni, bár érezte, hogy van igazság abban, amit Arlo mondott. Nem is kevés!

– Ha egy már több száz éve működő demokráciáról lenne szó, nem is aggódnék emiatt. De ne feledd, itt egy teljesen új társadalmat kell létrehozzunk, nincs lehetőségünk a kísérletezésre. Hogy is mondják a fiatalok? „Egyetlen dobásunk van!”

– Arról van információd, hogy a száz város hogyan fog majd együttműködni? Illetve, ha majd a többi hajó is megérkezik, ők hogyan tagozódnak be ebbe a rendszerbe?

– Csak tervek vannak. Ha nyomon követted, csak az ötödik hajótól kezdve vannak szektorok úgy kialakítva, hogy le tudnak szállni a bolygóra. A Regulon csak hatodikként száll le, a Kaotaar pedig mintegy huszonöt évvel utánunk érkezik. Eredetileg az a terv, hogy a szektorok egyetlen nagy, bolygónyi várost alakítanak ki. Azt ugye tudod, hogy ugyanúgy szükség lesz miniszterre az új bolygón is?

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Csupán annyit, hogy én is szívesen látnám, ha a mi kasztunkból – bocsánat: csoportunkból – kerülne ki a bolygó új minisztere.

– Várjunk még vele! Egy ciklus sem telt el az indulás óta, aztán meglátjuk – legyintett Talle.

– Rendben, de tartsd észben, amiről beszéltünk. Most már te is közénk tartozol, az Enali új társadalmának felépítése immár a te felelősséged is.

Bólintottak, Arlo még egy mosolyt is megeresztett, majd azzal a lendülettel eltűnt. Talle nagyot sóhajtott. Nem érezte túlságosan kellemesen magát. Valahol igazat adott Arlónak,

de egy megmagyarázhatatlan, kellemetlen érzés kavargott a virtuális gyomrában – mintha valami nem lenne rendben ezzel az egésszel. Aztán azzal vigasztalta magát, hogy még az út elején vannak, bármi változhat, sok minden a helyére kerülhet az évek során.

Úgy döntött, még nem megy haza. Kinézett az ablakon, a távolban hegyeket látott, hatalmas, hófödte csúcsokkal. Mintha a Mirra északi részén lettek volna, legalábbis ilyennek képzelte a látott holofilmek alapján a Mirra havas tájait. Ő maga már az exodus után született, sosem volt alkalma megtapasztalni a valódi nyílt teret, a természet ilyen szintű kitárulkozását. Varko sokat mesélt a kék égről, a mezőkről, az erdőkről, a hatalmas vizekről, az ő gyermekkora ilyen helyeken telt. Biztosan csodálatos volt, hiszen e történetek közben a szeme mindig sokkal jobban csillogott, mint általában.

Talle többször gondolkodott azon, hogy milyen nehéz az idős embereknek megszokni egy zárt helyet, még ha akkora nagy is, mint a Tenan vagy a Tiranto. Állítólag, mindenkinek háromszor, négyszer nagyobb élettere volt, mint amit most az állomások biztosítani tudnak. Az emberek lakásai tele voltak olyan dolgokkal, amelyek csak díszként szolgáltak, semmilyen specifikus feladatuk nem volt. Az űrállomásokon minden tárgynak vagy eszköznek konkrét, jól definiált funkciója van. Nincsenek felesleges díszítések, vagy csak az „esztétikum kedvéért” létező dolgok. Ahogy most belegondolt, a viva-panel is tele volt dísztárgyakkal, de eszébe sem jutott, hogy a lakásukban bármelyiket felhasználja. Közben elért a kijárathoz. Ahogy kilépett a szabad levegőre, egy pillanatra azt sem tudta, hogy hol van. A hűvösebb levegő megcsapta az arcát, becsukta a szemét és mélyet lélegzett.

Körülnézett és nem akart hinni a szemének. Azt már megszokta, hogy fehér épületek, kék vizek és zöld növények alkotják a környezetét, de ez azokon is túltett. Ez az épület, mint a jövő jelképe állt a hegy tetején: egy csodálatos, spirálisan emelkedő struktúrában felépült építményben voltak, melynek vonalvezetése élesen eltért a megszokott építészeti normáktól. A fehér, tiszta felületeket, amelyek az erős napsugárzásban vakítóan csillogtak, pazar módon díszített teraszokra osztották. Mindegyik terasz egy-egy zöld oázisként bontakozott ki, ahol a természet különféle árnyalatai és formái fonódtak össze: rózsaszín virágokkal borított fák, buja zöldellő bokrok és az örökzöldek sötét árnyékai tagolták a felületet. Az épület alján egy park terült el, ahol a látogatók sétáltak és élvezték a természet nyugalmát és szépségét. A távoli, ködös hegyek és a hihetetlenül kék ég csak tovább erősítették az épület misztikus és lenyűgöző atmoszféráját. Az épület közepén a panorámalift és a körülötte futó hófehér csigalépcső szolgálta a közlekedést. Minden szinten világító feliratok jelezték az egyes csoportokat: úgy tűnt ez az épület kimondottan a 250 főnyi irányítók csoportjának gyülekezőhelye volt.

Talle a panorámaliftet vette igénybe, amely egészen a földszintig vitte. Egy széles, hófehér lépcsősor vezetett kifelé az épületből. Többekkel találkozott útközben, csendben beszélgető férfiak és nők jöttek vele szembe. Néhányan felismerték, mosolyogva bólintottak, majd továbbmentek. A lépcső aljáról felnézett a monumentális épületre és egyre inkább értékelni kezdte a viva alkotóit. Nem egyszerűen fantázia kellett hozzá, hanem mérhetetlen képzelőerő. Az eddig látottakból úgy tűnt, hogy a viva környezete leginkább a régi Mirra és az új Enali keveréke. Az Enalit sokan úgy emlegetik, hogy a „zöld bolygó”, hiszen amit láttak belőle, az

alapján a bolygó nagy részét erdők borítják – nem véletlenül lett alkalmas ilyen gyorsan az emberi élet befogadására. De erről Gini biztosan többet tud, majd elhozza őt, őket is ide. Akár egy négyes kirándulás is szóba jöhetne, biztosan mindenki élvezné a friss levegőt és a lélegzetelállító látványt. Ránézett a paneljére, Gini már visszaérkezett a falmászásból, és Keila is hamarosan felébred. Még egy pillantást vetett a panorámára – aztán már a nappaliban állt.

# IV.

Mivel a vivában sem étkezni, sem inni nem lehetett, rengeteg idő szabadult fel, amit más tevékenységgel lehetett megtölteni. Nagyon sokan tanulással foglalták el magukat, a kötelező rész csak a fiatal korosztályt érintette: 4 éves kortól kötelező volt részt venni az oktatásokon, egészen tíz éves korukig nem dönthettek önállóan a kérdésben. A napi négy óra önmagában nem sok, de – ahogy az állomásokon – itt is akadnak majd szülők, akik a gyermek tízéves kora után már nem törődnek azzal, hogy tovább pallérozzák csemetéik elméjét. Pedig számtalan lehetőség adott volt, és nem csak a gyermekeknek. A tanuláson kívül művészeti tanulmányokat folytathattak, vagy sportolhattak.

A másik közösségi ismerkedési lehetőség a szervezett rendezvények sora volt. Holofilmek, zenei fesztiválok, koncertek, táncestek, sportversenyek, művészeti galériák, kiállítások, témaestek, vagy néha csak egyszerűen összeültek az egyik ligetben és beszélgettek. Ez utóbbit inkább a fiatalok művelték, a spontaneitás leginkább rájuk volt jellemző. Talle is sokszor látta, ahogy körbeülik az épületek közötti hatalmas medencét és beszélgetnek, nevetgélnek, kezüket, lábukat a vízbe lógatva. Néhányan megpróbálkoztak a fürdéssel is, de úgy tűnt, annyira azért nem meleg a víz, hogy érdemes legyen hosszabb távon benne tartózkodni. Nem mintha bármilyen következménye lett volna – mint például egy felfázás –, de a strandolási lehetőségek máshol sokkal kedvezőbbek voltak. Kimondottan erre szolgált például egy virtuális tengerpart, ahol bárki megmártózhatott a kellemes vízben. Egyetlen korlát volt csupán: száz méter volt a legnagyobb távolság, ami befelé elérhető volt, utána, mint egy rugalmas fal, a viva vége útját állta a további úszásnak.

A virtuális valóságnak megvolt az az előnye, hogy semmi sem változott benne. Ha valaki leszakított egy levelet a fáról, letört egy ágat, beledobott valamit a vízbe, összefirkált valamit, az a következő napon változatlanul tárult elé. Minden új nap visszaállítás történik a természeti környezetben, így biztosítva az állandóságot.

Talle nagyon örült annak, hogy nem kellett táplálkozni a vivában. Persze, hiányzott neki is a kávé vagy egy pohár finom bor – bár manapság már a természetes alapú italokat megfizethetetlen áron mérték –, de le tudott mondani mindenről, látva, hogy mennyi pozitív hozadéka volt. Egyrészt nem kellett vele időt tölteni. Nem kellett főzni, enni, mosogatni, nem volt szükség konyhára egyáltalán, eltűnt az éhség, a túlevés, az emésztési problémák, és vele az étellel-itallal összefüggő szenvedélyek, függőségek, valamint a kulturális vagy meggyőződésbeli ütközések. Kimondottan értékelte, hogy a túlzott alkoholfogyasztás is lekerült a polcról, s eltűnt minden vele kapcsolatos komplikáció is: legyen az akár viselkedéssel összefüggő vagy egyszerű mentális leépülés, fizikai egészségromlás, addikció, elvonási tünetek. Az alkohol mindig rengeteg konfliktus forrása volt, illetve lehetett volna itt is. Talle gond nélkül, örömmel töltötte ki tehát a felszabaduló időt, elsősorban tanulással. Órákat töltött az Echo böngészésével, ahol mindig talált magának való tartalmat, bár mostanában másra is használta.

Az Echo egyébként hasonló funkciókat látott el itt is, mint az állomásokon. Az információszerzésen kívül leginkább az archívum funkcióját használták, ahol fotókat, felvételeket tárolhattak és oszthattak meg egymással. Talle éppen az irányítók épületéről készült fotókat osztotta meg Ginivel és

Kesallal. Közben az is kiderült, hogy a hely neve AraRat, azaz „a csillagok felé”.

– Nektek is látnotok kell, élőben! – lelkendezett Talle. – Alig bírtam betelni a látványával!

– Sajnos mi nem mehetünk oda! – ábrándította ki őket Kesal. – Vannak olyan épületek, amelyek csak a megadott csoportok számára elérhetők. Ez az egyik ilyen…

– De sajnálom, az egyik legszebb építmény volt, amit valaha láttam. Nem mintha annyira behatóan ismerném a Mirra korabeli építészetét, de ez tényleg gyönyörű volt! – Talle, az előbbi csalódottsága ellenére sem hagyott alább a lelkesedése.

– És én azt is tudom, hogy ki tervezte! – vigyorgott Kesal. Mindenki érdeklődve fordult felé, ezért folytatta. – Szóval a szóbeszéd szerint Met Lanit programozta az épületek nagy részét, vagyis inkább úgy mondanám, hogy a stílusirányzat tőle ered. A legelső ilyen építmény a virtuális valóságon belül egy P5 kódnevű objektum volt. A P5 név az interfész első alkotóinak csoportneve volt, állítólag öten voltak és mivel a Pendulumon tevékenykedtek… Értitek, nem? – Kesal hajlamos volt a túlmagyarázásra, de lassan megtanulta, hogy nem oktondi emberek között van. – Szóval azt biztosan Met Lanit tervezte, s a többi is ebből nőtte ki magát, főleg Axel Nusé ontotta magából a terveket.

– És mire szolgált az eredeti P5-ös építmény?

– Csak legendák szólnak róla, hiszen mintegy kétszáz évvel ezelőtt indult el az egész folyamat. Állítólag abban az épületben gyűltek össze a tervezők és onnan finomhangolták az egész vivát. Akkor még nem volt külső programozási interfész.

– Szerintetek ez az épület még megvan valahol? – kérdezte Gini, újkeletű, fiatalos csillogással a szemében.

– Biztosan, hiszen minden abból a rendszerből nőtt ki. Bár… nagyon régóta csak kívülről lehet hozzáférni a viva rendszereihez… Csak az eredeti tervezőcsapat használta azt az objektumot – ingatta a fejét Kesal.

– És nem keressük meg? – Gini kérdésére mindenki megállt egy pillanatra.

– Miért tennénk? – tette fel Talle a Kesal agyában is felbukkanó kérdést.

– Ugyan már, semmi kalandvágy nincs bennetek? Igazából semmi feladatunk nincs ebben a világban! Miért ne tennénk élvezetesebbé? Állítólag 8x8 kilométer az egész, nem hiszem, hogy olyan nagy dolog lenne bejárni!

Kesal nevetni kezdett, úgy tűnt Gini valami nagyon vicceset mondott. Egy darabig csak kapkodta a levegőt, majd, amikor már lecsillapodott, mosolyogva nézett a lányokra.

– Na szóval, úgy látom, némi tévedésben vagytok. Hiába járnánk be a teljes vivát, akkor sem találnánk meg a P5-öt. Képzeljétek úgy el, hogy a P5 egy másik dimenzióban létezik. Ráadásul azt hiszem, nincs köze egyik szektorhoz sem, azokon felül létezik, konkrétan az egészet vezérlő főszámítógép memóriájában.

– Ezt nem értem… – nézett Gini tanácstalanul.

– A P5 nem elérhető a „halandók” számára. Olyan, mint egy játék titkos pályája. Csak a megfelelő tudás birtokában lehet oda bejutni. Vagy mint a bírák épülete, ahová szintén csak ugrással lehet eljutni.

– Valami jelszó nyitja? – kérdezte Talle.

– Nem feltétlenül. Ahogy a panelt a két ujjunk összeérintésével nyitjuk, valószínű, hogy itt is valami hasonlóra lehet szükség.

Gini máris elkezdte az ujjait minden lehetséges módon összeérinteni. Kesal újból nevetni kezdett.

– Tényleg azt gondolod, hogy ilyen egyszerű lenne? Hiszen akkor bárki megtalálhatná. Ennél biztosan bonyolultabb!

– Akkor mondj jobbat, nagyokos! – vágott vissza Gini, és játékosan kinyújtotta a nyelvét.

Kesal a vállát húzogatva inkább csendben maradt.

– Pedig milyen szuper lenne! Megtalálnánk, és miénk lenne az irányítás! – áradozott tovább Gini.

– És mit kezdenél az irányítással? – Talle felkapta a fejét az „irányítás” szóra.

– Nem tudom… Talán mindenkinek engedélyezném a prémium termékeket. Vagy felmelegíteném a vizet a medencénkben. Keilának pedig azonnal adnék egy kiskutyát!

Keila reménykedve nézett fel a rajzolgatásból.

– Kapok kutyust?

– Nemsokára, drágám, nemsokára! Még egy kicsit légy türelemmel! – Talle gyűjtötte a jutalompontokat, de még legalább négy-öt ciklusnyi munka kell hozzá, hogy valamilyen háziállatot is megengedjenek maguknak. Eszébe jutott Keila Csokija, a rajz, amelyet alig háromévesen készített. Természetesen digitalizálta és lementette az Echóba, de bármikor fel tudta idézni a firkarajzot, ahol egy barna gubanc és egy pálcikaember áll egymás mellett, mint Csoki és Keila. Amint lesz lehetősége, beszerzi azt a kutyát.

– Kiváló ötletek – utalt Gini irányítói javaslataira Kesal – de nem igazán ilyen feladatokra hozták létre az objektumot.

– Neked lennének ötleteid? – dobta vissza a labdát Gini.

– Hm… Felülbírálnám-e bármiben a „Pendulum isteneit”? – nézett a mennyezet felé tettetett töprengéssel Kesal.

– Kiforgatod a szavaimat! Inkább arra gondoltam, vannak-e olyan ötleteid, amelyekkel jobbá tehetnéd a lakók életét?

– Értem, mire gondoltál, de én teljesen elégedett vagyok a jelenlegi helyzetünkkel.

– Szerintetek lehetőségünk lenne a P5-ben egyes utazók tevékenységének monitorozására? – kérdezte hirtelen Talle.

– Arra gondolsz, hogy megfigyelni valakit? – kérdezte Gini megütközve. Talle bólintott.

– Ha így akarod hívni, akkor igen.

– Biztosan van arra is lehetőség, de most én kérdezem: miért tennénk? A viva figyel mindenkire, és ha rosszat csinál, beavatkozik.

– Biztosak vagytok benne? – kérdezte Talle sejtelmesen.

– Abszolút! – Kesal teljes mértékben biztos volt az igazában, hogy a viva tökéletesen működik minden körülmények között.

– Tegyük fel, hogy volt miniszterként idebent híveket kezdek gyűjteni – kezdte Talle. – Ez ugye, nem tilos. Azt terjesztem feléjük, hogy ha megérkezünk az Enalira, akkor jobb ellátásban, kedvezményekben részesülnek, ha majd a választások során engem támogatnak. Ez sem tilos. Tíz éven keresztül akár a teljes E5-öt magam mellé állíthatnám. Leszállunk, s máris van egy támogatói bázisom azokkal szemben, akik tisztán, de felkészületlenül ugranak bele egy politikai játszmába.

– Ó! – Gini ennyit tudott hozzáfűzni Talle víziójához, miközben leült a kényelmes kanapéra Talle nappalijában.

– Ezek közül egyiket sem tiltja a viva, mégis egyértelműen politikai manipuláció. Inkább erkölcsileg kifogásolható – mondta Kesal, magában elemezve az elhangzottakat.

– De ugye, te nem ezt akarod? – kérdezte Gini, amikor végre megtalálta a hangját.

– Ugyan, dehogy! Sosem tennék ilyet! – csattant fel Talle. – De azt gondolom, ha egyszer megvan a lehetősége, valaki meg is fogja ragadni azt.

– Többet tudsz, mint amennyit elmondasz! Csak nem az irányítói megbeszélésen hallottál valamit? – faggatta Gini.

Talle nem akart megnevezni senkit, hiszen konkrétan semmi bizonyítéka nincs. Inkább csak bólintott, de nem fejtette ki részletesen az Arlóval történt beszélgetésüket.

– Én szívesen megkeresném azt a P5-ös objektumot – felelte, ügyesen kikerülve a feltett kérdést.

– Akkor már ketten vagyunk! És szerintem Keila is benne van, hiszen… – nézett Gini a kislányra, de inkább elharapta a mondatot, hogy ne biztassák fölöslegesen a háziállattal.

– Ha ti benne vagytok, ki ne hagyjatok! – Kesalt sem kellett félteni, ha egy kis kalandról volt szó.

– De egyáltalán hogyan kezdjünk hozzá? – tárta szét tanácstalanul a karját Gini.

– Ahhoz talán van egy-két ötletem! – felelte Kesal és mosolyogva leült Gini mellé.

# V.

– A tiétek az életrajzi leírások, az enyémek a szakmai dokumentációk! – osztotta ki a feladatokat Kesal, miután összegyűjtötte a Pendulummal és a vivával kapcsolatos összes, elérhető anyagot az Echóról.

– Nem lesz feltűnő, hogy így beleássuk magunkat ebbe a témába? – aggodalmaskodott Talle, miközben Keila az ölében lapozgatott egy képeskönyvet a Mirra állatairól.

– Ugyan, ami az Echón elérhető, az szabadon olvasható! Akár alakíthatunk egy „Pendulum kedvelők" klubot és máris hivatalossá tettük. Csak akkor többen is jöhetnek…

– Nem, nem! Maradjon ez inkább hármunk között! – javasolta Talle, miközben lánya selymes haját simogatta.

Gini már bele is mélyedt az egyik digitális könyvbe. Kivetítette maga elé, az ablak szokás szerint követte a fejmozgását.

– Mit keressünk? – kérdezte, miközben oldalra húzta az ablakot a szeme elől, hogy jobban lássa Kesalt.

– Bármit, ami a P5 vezérlőközpontra hivatkozik. Sajnos a P5 sok esetben a csapatra való hivatkozást is jelenti, szóval nem lesz olyan egyszerű. Én átnézem a technikai leírásokat, már amit meghagytak az Echóban.

Talle és Gini bólintottak és olvasni kezdtek.

Az elkövetkező három ciklus villámgyorsan telt el. Talle egész idő alatt vagy olvasott, vagy Keilával foglalkozott. Sokat jártak az állatkertbe, ahol Keila csodálattal bámulta a könyvből már megismert állatokat, élvezettel és fennhangon sorolta a neveiket. A kislány másik kedvenc helye a Zenepalota volt, ahol minden korosztály számára nyújtottak

professzionális előadók által különféle zenei programokat. Ilyenkor Keila órákig énekelgette az itt hallott dalocskákat, s alig várta, hogy újra hallhassa őket. Természetesen Talle megpróbálta a többiekkel is tartani a kapcsolatot, ezt általában abban a két-három órában oldotta meg, amikor Keilát korábban aludni küldte. Gini és Kesal kiváló barátoknak bizonyultak, kérés nélkül alkalmazkodtak Talle és Keila közös programjaihoz. Ők is kihasználták a viva által biztosított programokat, de egyre többet foglalkoztak a P5-tel. Azért dekádonként legalább egyszer Talle és Gini elmentek falat mászni, ez a közös kedvtelés még a Tenanon alakult ki. Ilyenkor – mivel Kesal nem igazán bírta a magasságot, még akkor sem, ha biztosan tudta, hogy nem eshet baja – ő vigyázott a teremben Keilára. A kislány mindhármójukat imádta, mintha még egy anyja és egy apja lett volna, mindannyian a tőlük telhető maximális szinten próbáltak odafigyelni Keila igényeire.

Kesal éppen az egyik technikai kézikönyvet olvasta, míg Keila mellette ült és lábait lóbálva egy képkirakót próbált megoldani. A két nő már egészen magasan járt a falon, szokásos módon mindketten csak az alap köteles biztosítást és a gyorskapcsokat használták. Ezekre szükség volt, hogy a rendszer egy esés során ne vigye őket automatikusan haza.

A leírás száraz volt és tele olyan adatokkal, amit az alvásfázisból felkelve is bármikor tudott produkálni. Az egész viva úgy épült fel, hogy készítettek hozzá egy motort, egy keretrendszert, ami a betáplált strukturált adatokkal elvégezte a szükséges műveleteket. Kesal is ezeket a belépési pontokat használta évekig, ha bármit módosítani kellett a virtuális világban. Még az elején, fiatalabb korában megpróbált „javítani” a keretrendszer forrásán. Ehhez egy

saját mini-vivát állított össze, majd elkezdte böngészni, értelmezni az eredeti, Ento Dalan professzor és a többiek által készített anyagot. Majdnem egy évet foglalkozott vele, ennyi kellett hozzá, hogy rájöjjön, egy sorral sem tud többet se hozzátenni, se elvenni – a majdnem kétszázéves kód tökéletes volt bármiféle javítás nélkül is.

Kesal lapozgatta a könyvet, magában sorolva az eljárásokat, amikor egy eddig ismeretlen funkciót látott meg a listában, „tiara" néven. Biztos volt benne, hogy nem ismerte fejből az összes beugrási pontot, de felismerné, ha az elmúlt hat éve alatt használta volna egyszer is. TiAra, azaz „az ég legmagasabb pontján lévő csillag". Megnézte a könyv belső borítóját, kíváncsi volt a dátumra. Az Echo mindig a könyvek legfrissebb kiadását tárolta, viszont ez – talán a feltöltők tiszteletéből adódóan – az első kiadás volt, ami egyáltalán a programozók részére kiadásra került.

– Most komolyan, 5911-ben adták ki? – motyogta maga elé Kesal, majd gyorsan kiszámolta, hogy pontosan 170 évvel ezelőtt alkották meg a már programozható interfészt. – Dehogy 170! – folytatta a hangos gondolkodást, amikor eszébe jutott, hogy ma éppen a 145. napja utaznak, ami odakint legalább 18 évet jelent…

Gyorsan megnyomta a „tiara" eljárás részleteit és száját tátva olvasta a sorokat: „Az eljárás a virtuális valóságon belüli adminisztrációs feladatok belépési pontja. Szükséges paraméterek: nincsenek, azonosítás: A1." Kesal elmosolyodott. Ez volt az első nyom, ami ráadásul egyértelművé tette, hogy nem hiábavaló a kutatásuk. Megnyitotta a panelt és a két falmászó fülébe súgta: „Megtaláltam!".

Gini lakása sokkal színesebb volt, mint amit Talle kialakított maguknak, néha kimondottan zavarták a rikító színek. A nappalija egy fokkal kisebb volt, de a bútorok elrendezése ellensúlyozta a tér hiányát. Egy napsárga kanapén ültek a felnőttek, míg Keila a mellettük levő neonzöld fotelben feküdt és egy mesét nézett. A nap már csak oldalról sütött be a helyiségbe, késő délutánra járt az idő.

– Felkészültetek? – kezdte Kesal izgatottan, kezeit dörzsölve.

– Mondd már! Mit találtál? – Gini átvette Kesal izgalmát, reménykedett, hogy a három ciklus gyümölcse végre beérett. Talle csak figyelte a fiatalokat, ő valamiért nem volt ennyire lelkes.

– Na, akkor figyeljetek! – Kesal kivetítette a kézikönyv adott lapját, kiemelve a „tiara" parancsot. A lányok vártak, hátha történik valami, de Kesal nem fűzött bővebb magyarázatot a szituációhoz.

– Öööö… Szép. De mi is ez?

– Ó, bocsánat, ti nem tudhatjátok! Ez egy viva programozói kézikönyv. Mindazt tartalmazza, amit egy programozónak tudnia kell a keretrendszer használatához. Mindegy, ez nem lényeges! – zárta be a dokumentációt, amikor látta, hogy Gini és Talle nem egészen értik, amiről beszél. – A lényeg, hogy ezt a könyvet még a kezdetekben szerkesztették, ez az első kiadás, így benne van egy olyan parancs is, amit azóta már kivettek. Ez az a bizonyos „tiara". Nézzétek a leírását! Belépést biztosít az admin felületre. Ráadásul a kötelező azonosítás az A1-es. Az A1 a legmagasabb szintű biztonsági protokoll.

– És mit tudunk mi ezzel kezdeni? – Gini lelkesedése jelentősen lankadni látszott.

– Ezzel bizonyítottuk azt, hogy létezik a funkció. Hogy hogyan tudunk belépni, az még várat magára.

– Miért pont „tiara”? – gondolkodott fennhangon Talle. – Az irányítói épület neve AraRat, valaki nagyon kedvelte a csillagokat.

– Várjatok, várjatok! – állította meg őket Gini. – Miből gondoljátok, hogy a „tiara” a csillagokra utal?

– Mi mást jelent az „ara”, mint csillag? – kérdezte Kesal.

– Azt mondtad, a P5 épületét Met Lanit professzor tervezte. Nem lehet, hogy ő adta a nevét is?

– Persze, lehet, de mit akarsz mondani?

– A feleségét Tiának hívták. Nem lehet, hogy a felesége neve és az a parancs összefügghet egymással?

– Mármint „Tia-Ra”? De mit jelent az, hogy „Tia szeme”? – Kesal próbálta összerakni a szavakat, de valahogy nem sok értelmet talált bennük. – Mi köze van Tia szemének a P5-höz?

– Tényleg nincs sok értelme. Bár… várjatok csak! – Talle megnyitotta a panelt, és őrült sebességgel kezdett valamit keresni. A többiek csak nézték, nem tudták, mire vélni a dolgot.

– Egyébként – szólalt meg Gini tűnődve – a „TiaMat” szó nem ugyanebből származik? Úgy emlékszem, az „istenanyát” jelenti.

– Igen, az lehet – bólintott Kesal. – Tia, mint „isten”, Mat, mint „anya”… akkor „TiaRa” az isten szeme. Így már lenne benne ráció, hiszen a P5 az a hely, ahonnan mindent lehet látni és irányítani!

Talle még mindig bőszen lapozgatta a dokumentumokat.

– Ha mondod, mit keresel, segítek! – ajánlotta Kesal.

– Nem, nem… Már meg is van! Nézzétek csak! – azzal kivetítette az egyik önéletrajzi regény részletét. – Ezt a könyvet Ento Dalan írta. „Kandel egyszerűen nem tudta megtanulni a kézjeleket, pedig csak hatról volt szó. Legalább

egy órát gyakoroltunk a laborban, mire mindannyian eljutottunk a Szemhez." – olvasta Talle. – A többi már nem erről szól, de szerintem itt egyértelműen a „TiaRa"-ról beszél.

– Hm. Bár nem derült ki, hogy Lanit professzor feleségéről beszélt, vagy az istenekről, azt viszont megerősíti, hogy kézjelekkel kell bejutni, sőt, azt is biztosra vehetjük, hogy hat egymást követő párról van szó – mondta Kesal, majd hirtelen felderült az arca. – Tudjátok, hogy a panel eléréséhez milyen jogosultság szükséges?

– Gondolom, semmilyen, mert azt bárki elérheti? – próbálkozott Gini.

– Ó, nem! Ahhoz U4-es hozzáférés szükséges. Akkor kapod meg ezt a jogot, amikor csatlakozol az interfészre, azaz része leszel a világnak. Figyelj csak! – azzal elkezdte a bal kezének hüvelykujját először a bal mutatóujjához érinteni, majd a középsőhöz, a gyűrűshöz és végül a kisujjhoz, miközben végig számolt, egytől négyig.

– Azt mondod, azért U4, mert a negyedik lehetséges érintéssel tudod megnyitni? – nézett rá Talle.

– Mi más lehetne? – tárta szét a kezét Kesal.

– Jó, de akkor az A1 esetén mivel érinted a hüvelykujjad? Önmagával? Ennek így nincs értelme! – vitatkozott Gini.

– Nem, az admin jogok nem így működnek, viszont erről eszembe jutott valami. Nyelvünk ábécéjében 35 betű van, plusz 10 különböző számjegy. Ez pontosan 45 különböző jel. És tudjátok, miből van még pontosan 45? – nézett körbe diadalmasan Kesal, mint aki máris megtalálta a bejáratot a P5-be. A lányok csupán vállukat húzogatták, fogalmuk sem volt, mire akar kilyukadni a fiatalember.

– Ha van tíz ujjad és kettesével összeérinted őket, akkor pontosan 45 különböző párt tudsz alkotni belőlük.

– És? – Gini nem értette, de Talle is csak nézett, várva a magyarázatot.

– És? Mi van, ha a belépési kód egy jelszó, s annak megfelelően kell az ujjakat összeérinteni, amennyi a jelek sorrendje a jelszóban – magyarázta, s elkezdte mutatni a hüvelyk és mutatóujjal az „A” betűt, a hüvelyk és középsőujjal a „B” betűt és így tovább.

– Szóval amikor a hüvelyk és kisujjunkat összeérintjük, akkor az voltaképpen a „D” betűt jelenti? – Talle visszakérdezett, hogy megbizonyosodjon arról, tényleg jól értie-e.

– Úgy van! És úgy tűnik, egy hatbetűs szót keresünk, amit végigmutogatva beléphetünk a „Szembe”.

– Kesal, tudod te, hogy hány lehetőség létezik? – Gini lelkesedése újból alábbhagyott, pedig már kezdett örülni.

– Pontosan tudom, ráadásul az sem biztos, hogy értelmes szavakban kell gondolkodjunk. Így… – számolta magában Kesal – több mint nyolcmilliárd lehetőségünk van.

– Akkor jobban járunk, ha most abbahagyjuk! – Ginit nem győzte meg a nyolcmilliárd lehetőség. – Vagy van valami mentőötleted?

– Van bizony! Szerintem először ki kellene találni, hogy ki választotta a kódot, ugyanis sok minden függhet tőle.

– Mert nem Ento Dalan választotta? Hiszen ő volt, aki kitalálta a rendszert, ő kezdte az interfészt fejleszteni! Most mi van? Olvastam a könyvében! – mosolygott Talle, amikor a többiek kicsit furcsán néztek rá.

– Ento Dalan kimondottan altruisztikus személyiség volt, biztosan nem választott olyan szót, ami csak hozzá köthető. Ha Met Lanit választja, akkor a felesége neve biztosan benne

lenne, mondjuk ilyesmi, hogy „TiaMet”. – Kesal nagyon törte a fejét, de semmi okosság nem jutott az eszébe.

– Kár, hogy nem hatan voltak. Akkor lehetett volna mondjuk a neveik kezdőbetűje – gondolkodott hangosan Gini.

– Annyira nem rossz ötlet, Ento Dalanra jellemző lenne egy ilyen döntés – mondta Talle, majd elkezdte összeszedni a P5 csapat tagjainak nevét. – Ugye, volt maga Ento Dalan, Kandel Moran, Met Lanit, Hela Sonet és Mora Hamet.

– Akkor javaslom, kezdjünk el hatbetűs sorozatokat ezekből a nevekből gyártani úgy, hogy még egy számot is írjunk a végére.

– Mikor íródott pontosan a könyv, mit mondtál? – kérdezte maga elé meredve Talle, mint aki valami régi emléket próbál felidézni.

– Első kiadás, 5911-ben adták ki. Miért?

– Mert akkor már nem öten voltak, hanem hatan! Axel Nusé 5907 után csatlakozott a P5-höz.

Kesal összecsapta a kezét, majd Talléhoz fordult és megölelte.

– Bocsáss meg, ezt nem tudtam kihagyni! – mondta, miután elengedte a meglepett nőt. – Egyszerűen csodálatosak vagytok! Mindketten! Bocsánat, mindhárman! Akkor most próbáljunk kézjeleket hozzárendelni a hat utó- vagy családi névhez!

Hatalmas lendülettel fogtak neki a munkának. Mivel már elmúlt 16.00, Talle hazaugrott és Keilát a hálószobába vitte. Lefektette, mintha a való világban volnának, majd míg a többiek Gininél elkészítették a táblázatokat a kutatáshoz, ő folytatta a „Csoki kalandjai” című mesét a következő résszel. Ezt a mesesorozatot három ciklussal ezelőtt találta ki Keila

részére, amikor a csapat elhatározta, hogy kiderítik a P5 objektum hollétét. A mese egy Keila nevű kislányról szólt, aki mindennél jobban vágyott egy kiskutyára. Ezért az Istenek egy Csoki nevű, barna kutyust küldtek neki, aki elindult, hogy felkeresse gazdáját. A kutatás során rengeteg kalandon megy keresztül, megismerkedik rengeteg állattal, gyerekekkel, felnőttekkel. Mindegyik egy-egy új tapasztalatot hoz Csoki életébe, s természetesen minden alkalommal boldogan csaholva folytatja utazását. A mostani alkalommal Csoki – kiváló szimatával – egy szomorú szemű kisfiúnak segített megtalálni az elveszettnek hitt labdáját. Amikor vége lett a mesének, Keila becsukta a szemét, még kapott egy utolsó puszit és Talle bekapcsolta az „ALVÁS” funkciót. A kislány eltűnt az ágyról, de Talle nyugodtan ment vissza a többiekhez, tudta, hogy reggel mindketten ebben az ágyban ébrednek, egymás mellett.

Gini és Kesal már elkészült a méretes táblázattal, amit az Echo segítségével generáltak. Az utónevekből 360 permutáció készült, mivel az „M” betű kétszer fordult elő a sorozatban. A családnevek kezdőbetűi mind különbözők voltak, így 720 lehetőséget jelentett. Már „csak” annyi volt a feladat, hogy mindegyik mellé leírják a kézjeleket, s hogy mindegyiket elmutogassák.

– Örüljünk, hogy csak 1080 lehetőséget kell megnézzünk, s nem, mondjuk 12–15 karakteres jelszót használtak – próbálta Kesal a pozitív oldalát meglátni.

– Ezt szerintem Moran professzornak köszönhetjük, ő nem tudta megtanulni még ezt sem – válaszolta Gini. – Milyen jó lenne, ha tudnál írni rá egy programot, hogy ne kelljen kiszámolgatnunk a kézjeleket…

– Sajnos, itt nem működnek azok a felületek, de annyit mindenképpen csinálhatunk, hogy leírjuk a kilenc betűhöz

tartozó ujjpárt és csak ezeket beírjuk a táblázatba. Utána, aki éppen ráér az elmutogatja.

– És mi van, ha bekerülünk a TiaRába? – kapcsolódott be Talle is a beszélgetésbe, miután helyet foglalt közöttük.

– Maradjatok ott! Szerintem feltűnik, ha az egyikünk hirtelen eltűnik. Jelöljétek, hogy hol tartotok, így az utolsó kódot mi is elmutogatjuk, és csatlakozunk. Amíg mindhárman bent nem leszünk, nem teszünk semmit. Főleg engem várjatok meg! – emelte fel ujját Kesal.

– Ha egy számítógépes szobába dob be, akkor nem sokat tudnánk tenni nélküled, szóval megvárunk! – nevetett Gini.

– Alig másfél óránk van hátra, jó, ha ez alatt 25–30 verziót ki tudunk próbálni, úgyhogy hajrá!

– Kesal, miért nem úgy csináljuk, hogy háromfelé osztjuk és mindenki elkezdi próbálgatni a maga kis részét?

– Le kell írni az ujjpárokat, mert ha nem csinálod elég gyorsan, folyamatosan, megszakad a folyamat. Azt viszont lehet, hogy a saját részéhez mindenki először odaírja a kézjelet, s utána majd elkezdjük a mutogatást…

Ez a változat mindhármójuk számára elfogadható volt, így nekikezdtek a rajzolgatásnak. Tényleg lassan haladtak a fejenként 360 sor igen nehezen telt, átlagban alig ötvenet tudtak a fennmaradó időben kigyűjteni.

A dekád befejeződött, s egy új indult, mire mindennel készen lettek. Pontosan 1080 sor és hat oszlop volt tele mindenféle kézjeggyel. Kesal ötlete alapján egy egész napot csak azzal töltöttek, hogy a kilenc különböző kézjelet megtanulták elég gyorsan előállítani. Nem kellett hozzá sok idő, hogy bele tudják élni magukat Kandel Moran professzor helyébe – nem is volt olyan egyszerű a hatos jelcsoportokat megszakítás nélkül reprodukálni. Főleg Kesal teljesített

rosszul, valahogy nem álltak rá az ujjai a „mutogatós játékra” – ahogy Keila hívta. Még ő is próbálkozott velük, élvezte, hogy összevissza hajlítgatja, érintgeti egyik ujjacskáját a másikhoz.

Végre hozzáfogtak az éles teszthez. Egyesével vették végig az összes lehetséges sorozatot, minden egyes hatos után felkészülten várva az átküldést a TiaRába. Másfél ciklus telt el úgy, hogy semmi sem történt. Ahogyan a legelején mindenki teljes idejét ennek szentelte, ahogy telt az idő, egyre kevésbé látszott a lelkesedés a keresőkön. Mintha attól féltek volna, hogy ha a végére érnek és nem kapják meg a kívánt eredményt, akkor valamit elrontottak. Így is történt... Az utolsó napra már csak Kesal elmaradt kézjeleibe segítettek be a lányok, de amikor az utolsó sort is letudták és nem történt semmi, Gini egyszerűen sírva fakadt. Talle és Kesal semmit sem kérdeztek, csak szomorúan ültek és bámultak maguk elé, a kék árnyalataiban pompázó párnákat gyűrögetve. Másfél ciklust töltöttek el vele, minden eredmény nélkül. Kesal próbált valami vigasztalót mondani, de szavai csak a porba hullottak. Néhány nap kellett, mire mindenki visszazökkent a régi kerékvágásba, mire túljutottak az elkeseredettségen. Szépen lassan visszatértek a hétköznapi teendőkhöz, a tanuláshoz. Tallénak még kellett néhány pont ahhoz, hogy a kiskutyát végre ki tudja váltani, így ráállt a pontgyűjtésre. Gini és Kesal pedig napjaik nagy részét vagy kirándulással töltötték, vagy a tengerparton sütkéreztek.

# VI.

Egy vörös színű keret ugrott fel Talle előtt. A tartalom alapján egy kivizsgálásra választották ki, ez lesz az első feladata a vivában, mint bíra. A másik két bírával kell találkoznia az AraRat épületében. Mivel hirtelen jött a felkérés, Keilát kénytelen volt alvásba küldeni. Nem igazán volt ideje elmagyarázni a helyzetet, így csupán annyit mondott a kislánynak, hogy anya hamarosan visszatér. Nem fektette le az ágyba, hiszen akkor egy új történetet kellett volna kitalálnia Csokiról, s nem szerette volna, ha a mese közben rántja át a rendszer az irányítók tornyába. Keila már elmúlt négyéves, elég értelmes volt ahhoz, hogy pár mondat alapján megértse, miről van szó. Leültette a heverőre, majd egy puszi után alvásba küldte a kislányt.

Az AraRat legfelső szintje most üres volt. Amikor Talle is megérkezett, a három bíra egy oldalsó szobába ment be, ahol egy asztalon és egy kijelzőn kívül mindössze három szék volt. Ahogy átlépték az ajtót, a ruházatuk megváltozott: fekete talár jelent meg rajtuk. A kijelzőn kimerevítve egy fiatalokból álló csoport látszott, amint beszélgettek.

– Már megint? – sóhajtott fel Fen Zarlo, a trió vezetője. Talle és Zir Valtora még először lettek kijelölve ilyen feladatra, így tapasztalat híján nem értették pontosan Fen reakcióját. Az eljárásrenddel mindketten tisztában voltak, de Fen már a harmadik feladatát végezte.

– Mi történik? – kérdezte Zir. A nő már legalább nyolcvanéves volt, rövid, őszülő haj keretezte egészen vékony arcát.

– Á, csak megint egy fiatal csapat. A statisztikák alapján a tizenhat–huszonöt éves korosztály találja meg legkevésbé a helyét a hajón, a vivában. Tanulni már nem akarnak, ráadásul

nem is kötelezhetők rá. A legtöbben ebben az időszakban próbálnak leválni a szülőkről, ami a szabályok értelmében húszéves korukig a szülőkön múlik, utána pedig saját jogon dönthetnek. Sokuk számára a túl korán jött függetlenség egy érzelmi vákuumot hoz létre, azaz sokan nem tudnak mit kezdeni a hirtelen jött szabadsággal. Egyrészt még mindig gyerekek, tehát a régi társadalmi csoportban maradnak, másrészt már felnőttnek érzik magukat, tehát az elvárások szerint megpróbálnak önállósodni. A vivában erre nem sok lehetőségük nyílik, főleg, ha a tanulást elhanyagolták és nem készültek tudatosan a jövőjükre. A korai huszonéves korosztály alig 10%-a ismeri fel a lehetőséget, ami alapján az Enalin egy új életet kezdhetnek, de ahhoz valamivel hozzá kell járulniuk a társadalmi törekvésekhez.

– Mi történik a többiekkel? – kérdezte Talle.

– A többiek egy darabig kallódnak, s a harmincas éveikben jutnak el a felismerésig. Sosem késő tanulni, ráadásul fizikai munkásokra is folyamatosan szükség lesz az új világ felépítéséhez.

– És ők kik? – mutatott Zir a kijelzőre.

– Számítottunk ilyen csoportok megjelenésére. Az előző hajókról visszaérkezett adatok alapján minden hajón megtörténnek ezek a csínytevések. Ezek a fiatalok általában egy magas épület tetején, vagy egy hídon gyűlnek össze, majd elkezdenek leugrálni onnan.

– Az istenekre! – kiáltott fel Talle. – De miért?

– Te miért mászol fel azokra a falakra? – mosolygott Fen. – Adrenalin. Élvezik, hogy valami veszélyeset csinálnak. Annyi a különbség, hogy ők le is ugranak.

– Na de nem történik semmi, hiszen a viva visszadobja őket a nappaliba.

– Nem az a lényeg, hogy leessenek… Hanem az, hogy meg merik-e csinálni? Mivel a vivában a legmagasabb épületek is alig száz méteresek, szinte semmilyen zuhanást nem érzékelsz. Ahogy átvetetted magad a korláton, máris reagál a rendszer. Öt századperc zuhanáshoz legalább egy százhúsz méteres toronyból kellene kiugranod. Kétszáz méter magasból már másfél századpercig élvezhetnéd a szabadesést, mielőtt a nappalidban találnád magadat. Ha lennének százemeletes épületek, a nagyjából háromszáz méterről majdnem nyolc századpercig tartana az utazás, amiből az utolsó ötöt a viva már nem engedni „átélni”.

– Szóval ugrándoznak… De ez nem tilos. Vagy mégis? – Talle jól emlékezett a szabálykönyvre, amennyiben csak saját magát veszélyezteti, az nem büntethető. Ha az lenne, akkor a falmászást is hanyagolniuk kellene, hiszen egy véletlen leesés – amely a nappaliban végződne – is büntetést vonna maga után.

– Nem, az tényleg nem tilos. De itt biztosan valami másról van szó, sejtem is, hogy miről. Figyeljétek!

Fen Zarlo megnyomta a pulton a lejátszás gombot. A beszélgetés azonnal hallhatóvá vált, a kamera kissé eltávolodott a csoporttól. Talle annyit bírt kivenni belőle, hogy valóban egy igen magas épület tetején vannak, ahol pár méterenként egy kitekintő ablakon át bámészkodhattak a látogatók. A felvételen nevetgélés és egymás szavába vágó élcelődés hallatszott.

– Most komolyan, nem mersz leugrani? Már mindenki ugrott, te meg remegsz, mint egy gelkat! Már csak a színes pöttyök hiányoznak rólad. – Csak hátulról látták a fiatal férfit, amint egy lányhoz beszélt, aki a fal tövében guggolt, lábait egészen felhúzva maga alá. „Magzati pozíció! Nagyon félhet, szegénykém.” – realizálta Talle. A többiek körbeállták őket, és

vihogtak, röhögtek a lányon, aki szótlanul tűrte a gúnyolódást. A fiú folytatta, most más módon próbálta ugrásra késztetni a nyöszörgő lányt, aki láthatóan megszégyenülten kuporgott, hosszú, sötét hajával próbálta takarni az arcát.

– Várhatunk még itt, gyönyörködhetünk a kilátásban. De az is lehet, hogy még túl kicsi vagy ehhez a csapathoz… Vagy lehet, hogy attól félsz, hogy a szél összekócolja a hajadat? – A csapat többi tagja nevetgélt a viccesnek szánt mondaton. A fiú elfordult a lánytól, dühösen csapott egyet a levegőbe – úgy tűnik, elveszítette a türelmét.

– Na ide figyelj! Hagyjuk már végre ezt a hülyeséget! Vagy ugrasz és velünk vagy, vagy inkább húzzál haza! Ne pazaroljuk egymás idejét!

A lány nagy nehezen feltápászkodott, fehér, ujjatlan pólójából kilátszó vékonyka karjain megfeszültek az inak. Erősen kapaszkodott a magas falrészbe, lassan átnézett a falon, bele a mélységbe, mely alatta tátongott. Először visszatántorodott, aztán erőt vett magán. Minden egyes lépése végtelen ideig tartott. Talle fejét ingatva sajnálta a kislányt, szinte hallotta dobogó szívverését. Tisztában volt vele, hogy milyen félelmetes lehet számára, ahogyan ő sem véletlenül kezdett el falat mászni. Láthatóan elfehéredtek az ujjai, ahogy kapaszkodott centiről centire, amíg az egyik réshez nem ért. Megpróbált közelebb kúszni, de a lábai folyamatosan összecsuklottak alatta. A társaság egy része már elvesztette az érdeklődését, egymással beszélgetve, lemaradva töltötték az időt. A többiek viszont – köztük a fiatalember – folyamatosan követték a lányt és vagy bátorító, vagy éppen megszégyenítő szavakkal próbálták ugrásra sarkallni. Végre a mintegy fél méter széles kilátóhoz ért. Leguggolt és kinézett a semmibe. Már sötétedett, a város távolabbi részei eltűntek a szürkületben, a nap még éppen kivehető volt ilyen

magasságból. A lány felállt, remegő térdekkel feltette egyik lábát az alacsony falrészre. Nem nézett a társaira, csupán a mélységet bámulta meredten, remélve, hogy az megmenti az ugrástól. A fiatalember a lány mellé lépett, a füléhez hajolt és halkan súgott neki valamit. Mivel a viva minden mondatot, legyen az a leghalkabb is, regisztrál, felirat jelent meg a részlet alatt az alábbi szöveggel: „Azt hiszed, hogy ez nem a valóság? Az agyad tudja, hogy ez nem csak játék, hiszen az érzéseid valóságosak! Ugye, tudod mi történik, ha nem ugrasz?”. A lány visszahőkölt. A falhoz simult. A nap utolsó sugarai az arcába sütöttek, megvilágítva a könnyeket, melyek az arcán csorogtak alá. Eltelt egy perc, mire újra meg tudott mozdulni, láthatóan erőt vett magán. Végre mindkét lábával a párkányon állt, két kezével a kilátóperem oldalába kapaszkodva. Szinte látszott, ahogy felgyorsult tempóban veszi a levegőt, próbál felkészülni az ugrásra. Talle magában szurkolt a lánynak, hogy legyen elég bátorsága megtenni a következő mozdulatot.

Ekkor a fiú hirtelen mögé lépett, mormogott valamit a nem létező bajusza alatt, és egy határozott mozdulattal meglökte a lányt, miközben az „Idióta gelkat!” felirat villant fel a kijelzőn.

A következő pillanatban egy sikkantás hallatszott, de csak nagyon röviden, ugyanis a lány eltűnt, mielőtt még egyetlen centimétert is megtett volna a mélység felé. Ugyanebben az pillanatban a fiú is eltűnt. A többiek nem tudták mire vélni a dolgot, csak kettőjük üres helyét bámulták tehetetlenül.

A felvétel megállt.

– Na ez az a helyzet, amikor a rendszer riasztja a bírákat. Itt nem csupán arról volt szó, hogy verbálisan zaklatta a lányt, hanem megtörtént a tettlegesség is. Ez az, ami tiltott, s ezért vagyunk ma itt. El kell beszélgessünk a fiatalemberrel, s legalább kettő, legfeljebb öt ponttal büntethető.

– A verbális abúzusért nem jár büntetés? Gondolkodás nélkül adnék rá néhány pontot! – Úgy tűnt, Zir sem viselte túl jól a fiatalember stílusát.

– Te is tudod, hogy a verbalitást csak akkor vizsgáljuk, ha bejelentés érkezik. Amíg nem fajul tettlegességig, addig nem járhatunk el. Kíváncsi vagyok, mit gondoltok az esetről – érdeklődött Fen. Zir nagyot nyel.

– Az állomásokon rengeteget foglalkoztam családjogi kérdésekkel. Sajnos, a családon belüli erőszak többször fordult elő, mint ahányszor vártuk volna. Ez valószínűleg a bezártságnak, a szűk és élhetetlen környezetnek volt köszönhető. Az erőszak a legtöbb esetben nem egy hirtelen elhatározás következménye. Inkább olyan, mint egy lassan növekvő árnyék. Először csak apró kellemetlenségek formájában jelenik meg. Egy-egy rosszul sikerült megbeszélés, egy kihagyott lehetőség, egy nem várt akadály, de lehet, hogy csak egy elromlott vízcsap, egy elszakadt ruhadarab indítja el a folyamatot. Mindezeken az ember még könnyedén túlteszi magát. Azonban ezek az apró csalódások, ha felhalmozódnak, egyre mélyebb és mélyebb sebeket okoznak a lélekben. A folyamatos kudarcok stresszt okoznak az emberben. Ez a stressz a belső világában növekszik, keresve a kiutat, s ha az ember nem talál módot a stressz levezetésére, dühvé és agresszióvá alakulhat. Az agresszió – folytatta gondolatait Zir – ahogy növekszik, könnyen erőszakká válhat. Az ember, aki korábban csak egy kis dühvel reagált, most már tettlegességgel is válaszolhat. A társadalom, ha nem kezeli megfelelően ezt a helyzetet, könnyen káoszba süllyedhet.

– Fogadok, hogy szociojogot végeztél! – mosolyodott el Talle. – Egyetértek veled, hogy a vivának az erőszakos beszéddel is foglalkoznia kellene, bár abban igazat adok, hogy

nagyon nehéz meghúzni azt a limitet, ami fölött objektív módon büntethetőnek minősíthető, hiszen mindenkinek más a tűréshatára. Itt megvalósult a tettlegesség, tehát egyértelmű a vétség. A kérdés már csak az, mennyire tekintjük súlyosnak. Ha a valóságban történik meg, a lány már halott lenne. Viszont itt egyértelmű, hogy a fiatalok számoltak a rendszer biztonsági hálójával. Ha valaki felvesz egy hatalmas követ a folyópartról és megpróbál vele fejbe vágni valakit, az vajon súlyosabb vétségnek számít? Mindenképpen látnunk kellene a hasonló cselekmények büntetési tételeit, hogy arányos döntést hozzunk.

– Az ilyesmit a legkevesebb ponttal büntetjük – vette át a szót Fen. – Egyrészt azért, mert tényleges sérelem nem történt, illetve elnézőek vagyunk valamennyire, hiszen valóban nem sok lehetőségük van megélni a fiatalságukat. Meg fogjuk hallgatni a fiatalembert, szükség esetén a lányt is, ellátjuk őket a megfelelő útmutatással és lezárhatjuk az ügyet. Legyünk túl rajta gyorsan, nekem egy óra múlva olvasóestem van.

Talle és Zir bólintottak, ők is feleslegesnek tartották a probléma túlzott felnagyítását. Fen kikereste, éppen hol van az érintett fiatalember, és egyetlen mozdulattal a szobába hozta.

# VII.

A fiú – aki már nem is volt annyira fiatal – meglepetten nézett körbe a közel üres, fehér falú irodában. Észrevette a három idősebb embert, akik valami egyenruhában voltak és őt figyelték.

– Mi a rosseb? – makogta, miközben megvakarta a fejét. Makacs tekintettel méregette a három bírát, akik némán tanulmányozták az előttük lévő kijelzőt, ahol az adatai látszottak.

– Kaz Norti, ha jól látom… – kezdte Fen, megemelt hangon. A fiú automatikusan bólintott, tekintetét a három egyenruhás és az asztalon álló kijelző között járatta, amelyen éppen ő volt látható hátulról, a tegnapi falugrás után. Fen folytatta.

– Önt a tegnapi napon, 16.43-kor, Les Narion sértett részére elkövetett verbális és tettlegességig fajuló bántalmazással vádoljuk. Elismeri-e a vétséget?

– Mi? Milyen verbális meg tettlegesség? Mit akarnak a nyakamba varrni? – ocsúdott fel Kaz, amint leesett neki, hogy valamivel megvádolták és valószínűleg büntetésre számíthat.

– Szeretné visszanézni a jelenetet? – kérdezte Fen, majd megnyomta a lejátszás gombot. A videó elindult. Az első reakciók Kaz arcán akkor jelentek meg, amikor a szerinte nem hallható suttogás is megjelent felirat formájában. Elvörösödött, áthelyezte testsúlyát a másik lábára és vakargatni kezdte az orrát. Amikor elérkezett az a rész, ahol jól láthatóan meglökte a lányt, már csak a cipőjét bámulta.

– Elismeri-e, hogy manipulálta és nyomás alá helyezte Les Narion sértettet, hogy tegyen meg valamit, amitől láthatóan ódzkodott? Ez pszichológiai kényszerítésnek tekinthető. Elismeri, hogy negatív jelzőkkel illette és megfenyegette a

lányt, hogy ha nem ugrik, akkor kiveti magából a csoport? Ez verbális agresszió és megszégyenítés. Elismeri-e, hogy fizikailag is bántalmazta a lányt, amikor meglökte őt a mélység felé? Ez erőszakos cselekedet a virtuális térben is. Elismeri-e, hogy nem vette figyelembe a lány érzéseit, szorongását és vonakodását, ehelyett a saját szórakoztatását és céljait helyezte előtérbe?

– Dehogy ismerem el! Ő akart a csapathoz tartozni, senki sem hívta. Különben is, semmi sem történt. Megsérült? Nem! Akkor meg miért akarnak megbüntetni? Mit követtem el? – tárta szét teátrálisan a karjait.

– Fiatalember, a verbális agresszió sem helyes, de azzal – sajnos – nem tudunk mit kezdeni. Viszont amikor a vivának be kell avatkozni, s nem egy véletlen baleset miatt, akkor a mi dolgunk, hogy eljárjunk a vivában érvényes jogszabályok értelmében – idézte Fen a hivatalos szöveget.

– Ó, de nagy szavak ezek! Milyen jogszabályok? – kacagott Kaz, miközben megpróbált teljesen lazának látszani.

– Ön már nagykorúként került fel a hajóra, bár a szüleivel érkezett. A kérelem benyújtásával beleegyezett, hogy megismeri és betartja a virtuális valóság együttélési szabályait.

– Kaz Norti, hadd kérdezzek valamit! – vette át a szót Talle. – Ha a való világban történt volna az eset, akkor is lelökte volna a sértettet, tudván, hogy a halálba küldi?

– Dehogy! – kiáltott fel Kaz, szinte sértődötten. – Itt mindenki tudja, hogy semmi következménye nincs az ilyen dolgoknak. Értsék már meg, ez csak egy kis adrenalinhajsza volt, semmi több. Les pedig bénázott, nem kellett volna ennyit totojáznia.

– Szóval elismeri, hogy úgy lökte le a magasból, hogy tudta, semmi komolyabb baja nem történik a sértettnek?

– Persze, hogy tudtam! Minek néznek maguk engem? Gyilkosnak? – Kaz már szinte kiabálva mondta az utolsó szavakat. – Azt gondolják, lelöktem volna a nyolcvan méteres magasságból? Mindenki tudja, hogy úgysem történik semmi, akármit csinálunk! Ebben a virtuális posványban semminek sincs következménye, semmit sem érdemes csinálni, rohadt unalmas ez az egész! – A bírák türelmesen hallgatták a kirohanást, ami vádló hangnemet öltött a továbbiakban. – Maguk meg csak itt ülnek és eldöntik, hogy kinek mit szabad csinálnia? Miért nem a családjukkal foglalkoznak? Van egyáltalán családjuk? És elhiszik azt, hogy jobb sorsuk lesz az Enalin, mint az állomásokon? Maguk szerint a gyerekeik ezt akarták? De nem volt más választásuk, ugye? Jönniük kellett, otthagyniuk a barátaikat, a megszokott életüket, és helyette tíz évig vagy alszanak, vagy egy „hú, de szuper!” világban vegetálhatnak. És mi lesz aztán? Leszállunk egy teljesen idegen bolygóra? Tudják, mivel fog eltelni az életem legszebb része? Hogy felépítsem azt a világot az utánunk érkezőknek, amit otthagytam az állomáson. Köszönöm, de nem! – A végén már szinte köpte a szavakat, s mire befejezte, könnyekben tört ki. Nem egy huszonegy éves fiatalember állt előttük, csak egy riadt kisfiú, aki nem tudja, mihez kezdjen az életével.

Talle nem gondolta volna, hogy a gúnyolódó, bántó, rosszindulatú stílus mögött ilyen komoly pszichológiai sérülések húzódnak. Szinte megsajnálta a fiatalembert, de a törvény az törvény, ki kell szabniuk a megfelelő büntetést.

– Mint hallottuk, a vádlott elismerte, hogy lelökte a sértettet a mélységbe. A Genésisen érvényes jogszabályok értelmében megállapítom, hogy Kaz Norti által, Les Narion sérelmére elkövetett vétség kettőtől ötig terjedő büntetőponttal sújtható.

– Büntetőponttal? – törölte meg a szemét Kaz. Hirtelen ismét az önfejű, makacs és felelőtlen siheder állt előttük, csak a szipogás jelezte az előbbi hangulatváltását.

– Miért, mit gondolt? Bezárjuk egy cellába? – kérdezte Fen.

– Maguktól az is kitelik… Büntetőpontot kapok! Ha! És mit kezdek velük?

– Minden tíz büntetőpont után két órával csökken a maximális napi ébrenléti ideje. Természetesen, bizonyos műveletekkel, mint tanulás, társadalmi munka, segítség a rászorulóknak, jutalompontokat is gyűjthet, amivel kompenzálhatja a büntetőpontjait.

– Na szép! Szóval bármit elkövethetek, és csak büntetőpontokat kapok büntetésül?

– Azért csak óvatosan, rendkívül gyorsan összegyűlik az a 60 pont és véglegesen elveszíti az ébrenléti idejét – válaszolta Fen. – Kérem továbbá, hogy a továbbiakban tartózkodjon mind a verbális inzultustól, mind a tettlegességtől. Javaslom, hogy ha szeretne az Enalin az elmondottaktól eltérő életet élni, kezdjen el mihamarabb tanulni. Még több mint kilenc éve van megszerezni azokat az ismereteket, amellyel hasznos tagja lehet a társadalomnak. Van-e hozzáfűznivalója, mondandója?

– Mi értelme lenne? Maguk már eldöntötték, hogy bűnös vagyok egy olyan cselekmény miatt, amelyet sztázisban követtem el, egy virtuális valóságban, ahol semminek, semmilyen következménye nincs. Küldjenek vissza, ahonnan elhoztak és hagyjanak végre békén – válaszolta Kaz, összefonva két karját maga előtt.

– A büntetőpontjai legkésőbb húsz óra múlva megjelennek a paneljában, amiről külön tájékoztatót is fog kapni. Elmehet! – mondta Fen és visszaküldte a fiút a térre, a többiek közé.

A három bíra szótlanul nézett egymásra. Zir csak rázta a fejét, s végül ő szólalt meg.

– Nem hiszem, hogy ezzel megoldódott az ügy. Egyrészt a fiatalember semmit sem fog változni. Egyértelmű, hogy a virtuális tér hamis biztonságérzetet ad számára. Úgy érzi, büntetlenül bármit megtehet, hiszen „nem számít". Szerinte csak a fizikai sérülés lehet az egyetlen valós következmény, a lelki sérülések súlyát nem érti. Figyeltétek? Volt egy pillanat, amikor betekinthettünk az álcája mögé, de szinte azonnal vissza is építette maga köré a falat. Haragszik, hogy el kellett hagynia a való világot. Ezért tagad mindent, ami a virtuális világhoz kapcsolódik. Ha nem talál magának egy olyan célt, amely gyökeresen megváltoztatja a motivációit, akkor a társadalom számára elveszett. A másik oldal pedig a kislány. Ha jól láttam, még nem volt tiznehat éves. – Fen bólintott, ő látta a lány adatait. – Ezzel a traumával nem lesz egyszerű megküzdenie. Mit tudunk róla, a környezetéről?

– A szülei is a hajón vannak, de – mivel elmúlt tizenöt éves – lehetősége volt teljesen külön életet éljen – olvasta Fen az adatokat. – Már nem tanul, pedig a képességei alapján érdemes lenne.

– Hasznos lenne beutalni az egyik szakemberünkhöz.

– Mit szólnátok, ha én beszélnék vele először? – kérdezte Talle, mire mindenki meglepődve fordult felé.

– Éreztem valamit vele kapcsolatban – magyarázta Talle –, talán megtalálom vele a közös hangot. Természetesen javasolni fogok neki további, szakmai segítséget.

A többiek bólintottak, majd Fen vette át újra a szót.

– Akkor most határozzuk meg Kaz büntetőpontjait! Én három pontot javaslok. Szándékosan követte el a tettet, ráadásul a negatív verbalitás csak rontott a cselekedetén.

– Én két pontot javaslok – folytatta Zir. – Bár valóban szándékos volt, de figyelembe venném az elkövető pszichológiai hátterét. Valljuk be, nincsenek könnyű helyzetben ezek a fiatalok. Igaza volt abban is, hogy kiragadtuk őket a környezetükből, esetlegesen akaratuk ellenére. Inkább azt javasolnám, hogy egyelőre adjunk két pontot, s ha a továbbiakban újból a látókörünkbe kerül, akkor legyünk szigorúbbak.

– Én is a két pontra szavazok. – Talle következett. – A fiatalember frusztrált volt és dühös, de ugyanakkor láthatóan sérült személyiség. A frusztráltságának alapját kimondottan az állomás elhagyása, az utazás képezi, dühét a környezetére vetíti ki.

– Én meggyőzhető vagyok, legyen akkor két pont. Már alig van tizenöt percem az olvasóestig – zárta le az ügyet Fen és rögzítette az adatokat. – Köszönöm, hogy ilyen rugalmasan intéztétek az egészet. Nektek van bármilyen megjegyzésetek, amit szeretnétek, hogy rögzítsem az ügyhöz?

A két nő rázta a fejét, Fen mosolyogva kapcsolta ki a gépet. Mindhárman kiléptek a szobából, azonnal eltűnt róluk a talár. Elbúcsúztak, Talle pedig újra a nappaliban találta magát.

Kikereste a lány adatait a panelből, s egy üzenetet küldött neki, amelyben találkozót kért. Alig telt el pár századperc, megérkezett a megengedő válasz. Talle megnyomta a csatlakozást, s egy igen furcsa nappaliban találta magát. Mintha egy babarózsaszín álomba csöppent volna. A falakat meleg, pasztell-rózsaszín festék borította, mely finom kontrasztban állt a hófehér fapadlóval. A közepén álló, nagy méretű kanapé mély rózsaszín színével azonnal magára vonta a tekintetet, szélein finom, csipkeszerű arany díszítés futott végig. Az ülőgarnitúra előtt egy üveglapos asztal állt,

melynek lábai holografikus technológiával készültek, így amikor rájuk esik a fény, apró csillámok jelennek meg rajtuk, mintha egy csillagköd ölelné körül. A szoba egyik sarkában egy rózsaszín, kristályokkal díszített állólámpa adott kellemes, meghitt fényt, mellette pedig egy aranyozott keretes tükör állt. Az ablakokat hosszú, babarózsaszín selyemfüggönyök takarták, melyek középen egy csillámló aranyszalaggal voltak összefogva. A polcokon és az asztalon különböző lányos kiegészítők, csillogó ékszerdobozok, parfümös üvegek és kézzel festett porcelán babák sorakoznak. Talle csak forgatta a fejét, eddig fel sem tűntek neki ezek a díszek a virtuális raktárban.

A nappali közepén, a padlón egy óriási, puha rózsaszín szőnyeg hevert, melyen könyvolvasó és egy macskafülekkel díszítettet, henger alakú hangszóró hevert. A mennyezeten, mintha egy távoli galaxis csillagai lennének, apró pontszerű lámpák világítottak, melyeknek fénye a lágy rózsaszín falakra csillámló tükröződéseket vetített. Ebben a nappaliban minden egyes tárgy, minden egyes részlet a lány egyedi ízlését tükrözte. Talle biztos volt benne, hogy rajta kívül nem sokan látogatják meg az apró lakást.

Les kinézete éles ellentétet alkotott mindezzel. Egyszerű fekete nadrág és póló volt rajta, a sminkje inkább ijesztő volt, mint lányos. Érdeklődve figyelte Tallét, zavartan hellyel kínálta, a kanapéra mutatva.

– Köszönöm! Talle Lidar vagyok, de ezt már tudod. A viva egyik bírája vagyok, de most nem egészen ebben a minőségben jöttem. Szólíts nyugodtan Tallénak, nem szükséges, hogy túlságosan hivatalosak legyünk egymással.

Les bólintott, de nem szólt egyetlen szót sem. Így Talle folytatta.

– Tudomásomra jutott a tegnapi incidensetek Kazzal. Nyugi, nincs semmi baj – emelte fel a kezét megnyugtatóan Talle, amikor látta, hogy Les összerezzent. – Kaz megkapta érte a méltó büntetését. Most biztosan az jár a fejedben, hogy miért kerestelek meg. Nyugi, emiatt nem kerülsz bajba, csupán szeretném felajánlani a segítségemet. Láttam, hogy micsoda félelmet okozott számodra az ugrás, ezért szeretnélek meghívni egy kedves barátommal – hármasban – egy kis sportolásra.

– Sportolásra? – Les végre megtalálta a hangját. Úgy nézett Talléra, mintha most először látott volna embert. Megköszörülte a torkát és újból megkérdezte. – Miért lenne szükségem sportolásra?

– Őszinte leszek veled. Megnéztem az adataidat. A Tirantón laktatok a szüleiddel, és számomra úgy tűnik, érdemes lenne tovább folytatnod a tanulmányaidat. Természetesen, ezt te döntöd el. Hogy hogy jön ide a sport? Láttam, hogy tartasz a magasságtól. Én is pontosan így éreztem, amikor nagyjából ennyi idős voltam. Szerencsére volt egy barátom, aki segítő kezet nyújtott, és elvitt falat mászni, hogy megküzdjek a félelmeimmel. Én is ezt ajánlom most neked. Nem utolsósorban erősít, és megtanulhatsz valamit, ami az új bolygón is jól jöhet. Mit szólsz hozzá? – mosolygott Talle bátorítóan.

# VIII.

Gini tétován toporgott az ajtó előtt. Már eltelt egy bő ciklus, de még mindig többször észrevette, hogy Talle a távolba mered, szomorú arccal bámulja az ürességet. Keila elvesztése mindenkit mélyen megviselt, Kesallal és Lesszel együtt mindhárman részt vettek a pirolizáción. Annak ellenére, hogy Talle kifejezetten arra kérte őket, hogy egy időre maradjanak távol, ezt a kérést nem mindig tartották tiszteletben. Csak halványan sejtették, micsoda fájdalmon megy keresztül anyaként, így barátokként próbáltak mellette lenni a nehéz időszakban.

Gini felidézte az utolsó ciklusokat, az emlékek terhe sötét árnyékot vetett az arcára.

*A két év utáni időszakot Talle ajándékidőnek nevezte. Bri Galor doktor óvatos diagnózisa bevált: igazán ekkor kezdődtek el a problémák. Keila semmilyen fájdalmat nem észlelt a ciklusok alatt, eleinte csak hellyel-közzel jelentkező, de kezelhető kellemetlenségek bukkantak fel. Minden napot, percet próbáltak kihasználni. Gini, Kesal és Les megértették ezt és inkább hármasban töltötték az idejüket, tudták, hogy nem kell most zavarni anyát és lányát. Azért dekádonként párszor együtt töltöttek néhány órát, de csak mert a kislány igényelte a társaságukat. Az utóbbi időben Lesszel barátkozott nagyon össze, aki korban is legközelebb állt hozzá. Les az elmúlt közel két év alatt úgy beilleszkedett ebbe a nagy, furcsa családba, mintha mindig is közéjük tartozott volna. A külsőre vadóc tizenhat éves kislányból mostanra egy tizennyolcadik éves, bájos, gondoskodó, fiatal nővé cseperedett. A falmászás mellett tanulni kezdett, Gini és Kesal hatására az informatika*

*és a virtuális rendszerek működése kezdte foglalkoztatni. Képes volt Keilával órákat foglalkozni, rendszerint sétáltak, beszélgettek, rajzoltak, színeztek. Megtanította a számokat a kislánynak, aki onnantól kezdve bármilyen számot meglátott a vivában, izgatottan és büszkén azonosította be azokat.*

*A látás- és mozgásproblémák a két év utáni ötödik ciklusban sűrűsödni kezdtek. Naponta többször, percekig csak színes vonalakat látott, olyankor le kellett feküdnie, hogy ne essen el akár ülő helyzetből. Talle már egyre kevesebbet vitte bárhová, vagy ha igen, inkább ugrottak a közvetlen helyszínre.*

*Amióta Csoki is a család része lett, az esti, „Csoki kalandjai" mesék „Keila és Csoki kalandjai"-vá változtak. Talle minden este megpróbált új történeteket kitalálni, ami legtöbbször a napi eseményeken alapult. És ha már minden ötletből kifogyott, felidézte azokat a régi meséket, amiket ő hallott gyermekkorában, és egyszerűen lecserélte a szereplőket.*

*Aztán egy napon, amikor közösen rajzolgattak a nappaliban, a kislány eltűnt, a tab csörögve az asztalra hullott. Talle előtt egy fekete keretes panel jelent meg, amiben egész életének legtragikusabb mondatát olvashatta: „Keila Lidar 6 év 3 ciklus és 8 nap után elhunyt. Részvétünk a hozzátartozóknak!" Tehetetlenül ült a padlón, az alacsony asztal mellett. Egy ilyen eseményre nem lehet felkészülni, bármennyire is áltatta magát az elmúlt ciklusokban. A szobában eluralkodó csend, a váratlanul kifakuló színek és a hideg asztal mind azt sugallták: Keila nincs többé. A hirtelen megjelenő, szúró érzés a mellkasában, pár pillanatra a lélegzetét is megakasztotta. Aztán mint egy áradat, a szomorúság, a harag, az elveszettség és a tehetetlenség érzése*

*egyszerre tört rá. A betegség hosszú árnyékában eltöltött napok és a reménykedés pillanatai mind-mind csak arra készítették fel, hogy talán még egy napot, egy órát, egy percet együtt tölthet a kislányával. A tünetek előrevetítették a végső búcsút, de a visszafordíthatatlan veszteség valósága egészen másnak bizonyult. A tudat, hogy Keila nem tér vissza, a szívébe markolt, mint egy jeges kéz. Könnyei lassan, de biztosan csordultak le az arcán, mintha a bánat és a gyász patakokban folynának ki belőle. A logikus része azt súgta neki, hogy fel volt rá készülve, az érzései viszont azt sikoltották, hogy semmi nem készíthette fel egy ekkora veszteségre.*

Gini még mindig az ajtó előtt álldogált. Ahogy újra átgondolta az előző ciklus eseményeit, a halandóság szele egy pillanatra megérintette és beleborzongott. Nagy lélegzetet vett, becsukta a szemét, s lassan fújta ki a bent tartott levegőt. A valós idő szerint már legalább 130–150 éve úton vannak. Mindenki, akit valaha az állomásokon ismert, már meghalt. A szülei, a barátai és Papi is. Amikor felszállt a hajóra, tisztában volt vele, hogy sosem láthatja újra őket, de ez az ő döntése volt. Számára nem volt olyan tragikus az elvesztésük, hiszen tudta, mire vállalkozik. Ráadásul, hogy mikor távoztak el, azt sosem fogja megtudni, legfeljebb, ha újabb hajót küldenek az Enalira, amely elhozza az azóta történt eseményekről szóló információt, de ő azt már úgysem éri meg.

Tétován felemelte a kezét és röviden kopogott, majd benyitott. Talle az asztal mellett ült és a pirokockát bámulta. Már jó ideje nem könnyezett, viszont összeráncolt szemöldöke mutatta, hogy még mindig küzd a fájdalommal. Gini egy pillanatra megállt, azon gondolkodott, meg merje-e szólítani.

Aztán úgy döntött, ha eltereli a figyelmét, bevonja a feladatokba, talán egy pillanatra elfeledkezik a szörnyű veszteségről.

Pár mondatot váltottak, próbált könnyed maradni – már amennyire lehetett az adott helyzetben –, majd átmentek az oktatóterembe. Amióta Kesallal oktatásra adták a fejüket, Talle segített nekik a szervezésben és néha a konkrét ismeretátadásban is. Először csak Les érdeklődését próbálták kielégíteni. Úgy tűnik, a rengeteg olvasmány a viva történetéről, működéséről, nem volt hiábavaló. Gini mesélni kezdett a „Pendulum isteneiről" – Kesal mindig így hivatkozott rájuk –, és ez később odáig jutott, hogy hivatalos keretet kellett kérni az eseményhez. Ez konkrétan annyiból állt, hogy a kiszolgálók csapatába kérték felvételüket, és onnantól kezdve a panelben megjelenő oktatási listába az ő képzésük is felkerült. Amikor meghirdették, az első alkalomra csak öten jöttek el, de később futótűzként terjedt a hírük – úgy tűnt, egy olyan területet találtak meg, amire látens módon igény mutatkozott. Minden ciklusban indítottak egy csoportot, s még ők sem számítottak rá, de az elmúlt nyolc alkalommal még mindig teljes létszámmal indultak. Az utolsó maradt el csupán, érthető okokból, bár Talle ragaszkodott hozzá, hogy tartsák meg nélküle.

– Szereztem még néhány könyvet, amelyek kapcsolódnak a viva működéséhez. Kesal szerint csak nagyon laza az összefüggés, de sosem lehet tudni… – újságolta Gini az utóbbi pár nap eseményeit.

– Minél szélesebb körben tájékozódunk, annál többet tudunk átadni. Mi a helyzet Lesszel?

– Úgy döntött, egyelőre a háttérből figyeli az eseményeket. Még nem mer kiállni a csoport elé, hogy ő maga tartson meg egy-egy foglalkozást.

– Eljön majd az ő ideje is – legyintett Talle.

– Jut eszembe, idő… – Gini óvatosan próbálta bevezetni a mondandóját. – Biztosan jó ötletnek tartod, hogy az utazás végéig alvásba vonulsz? Tudod, hogy mekkora szükségünk lenne rád…

– Gondolkodtam rajta, ahogy ígértem. Hadd kérjek még néhány napot, aztán megbeszéljük. – Talle nagy levegőt vett, lehunyta a szemét. – Csak várom, hogy ez a maró érzés végre enyhüljön, egy csöppet könnyebb legyen.

– Ahogy már régebben is mondtam, ezt a gyászt csak akkor tudod feldolgozni, ha ébren maradsz. Az alvás nem segít, s te sem szeretnéd, ha az új bolygón ilyen állapotban kezdenéd el az új életet.

– De olyan nehéz… – súgta Talle reménytelenül. Gini odalépett és szorosan magához ölelte. Bár ki lehetne törölni öleléssel a fájdalmat! Egy darabig csendben ölelték egymást, majd Gini vigasztaló hangon megszólalt: „Itt vagyok neked! Mindig itt leszek!”

# IX.

A könyv rettentően unalmas volt. Eredetileg a Pendulum korai időszakáról szólt, de leginkább a két akkori legnagyobb kutatóállomás történetét dolgozta fel. Míg a Pendulumon az utazással kapcsolatos fejlesztések történtek, addig a Nestoron az űrállomásokra költöztetés volt a prioritás. Hol volt még akkor a két megatórusz, a Tiranto és a Tenan! Az emberek kilencven százaléka a Mirrán élt, egyre inkább a szárazföldek belseje felé szorulva.

Gini már éppen ki akarta kapcsolni, amikor Kesal lépett be a nappaliba.

– Sikerült valami újat tanulnod? – ült le mellé a kanapéra, egy puszit nyomva az arcára. Gini elmosolyodott, átölelte a férfit és játékosan összeborzolta a haját.

– Semmit, amit ne tudtam volna eddig is. Itt még teljesen külön dolgoznak, az öreg Tiranto prof még javában élt. Alig páran használták az interfészt, még nem vezették be publikusan. Volt egy rendszer, amit úgy hívtak, hogy Nexus, ez vált később két részre.

– Igen, ezt tudom. Axel Nusé és az Echo – idézte fel Kesal.

– Képzeld el, mi lett volna, ha Axel Nusé még mindig közöttünk van. Az egyik könyv szerint úgy tervezték, hogy az utolsó hajóval az Enalira költözik, s ezért készítették el az Echókat. Aztán közbejött Ral Keldor, aki megmanipulálta a Celestion manőverező rendszerét. Ha Axel nincs, akkor százmillió ember vész oda a katasztrófában. És mindezt egy nő miatt!

– Vannak olyan nők, akik megérik a kockázatot! – vigyorgott Kesal, miközben eldőlt a kanapén, fejét Gini ölébe hajtva. – Mondj valami újat!

– Újat? Hm. Az 1A és a 2A fejezetek olyan unalmasak voltak, hogy már azon voltam, feladom – nevetett Gini.

– Talán A1 és A2 fejezetek, nem?

– Ó, nem! Ez fordítva használja a jelzést. Először a számot, aztán a betűt. Nekem is érdekes volt, de nincs jelentősége.

Kesal hirtelen felült, elvette Ginitől a tabot és elkezdte lapozgatni a könyvet. Megnézte a metaadatokat, a tartalomjegyzéket, és láthatóan rendkívül izgatottá vált.

– Mit csinálsz? Mi történt? – kérdezte aggódva Gini.

– Hívj össze mindenkit! Hogy ez nekem eddig miért nem jutott eszembe? – azzal, a tabbal a kezében elkezdett a saját állományai között keresgélni, Ginit teljesen figyelmen kívül hagyva. A lány üzenetet küldött Tallénak és Lesnek, sürgős jelzéssel.

Pár percen belül már mind a négyen Gini és Kesal közös lakásában voltak. Talle kicsit morgolódott, hogy mi volt ennyire sürgős, miközben azt látta, hogy Kesal előtt egy csomó könyv van megnyitva, valamint néhány táblázat, amik között vadul váltogat és mindeközben magában hümmög. Les próbálta Giniből kihúzni, hogy mi történt, de ő csak a vállát húzgálta – nagyjából annyi tudása volt a hirtelen találkáról, mint a többieknek.

– Beszéltem neki egy nagyon unalmas könyvről, de tényleg nem volt benne semmi olyan, amitől ennyire felzaklathatta magát – magyarázta, amíg végre Kesal is lecsillapodott és széles vigyorral nézett a lányokra.

– Emlékeztek még arra, amikor az utazás kezdetén megpróbáltunk bejutni a TiaRába? – Talle és Gini bólogattak, míg Les csak forgatta a fejét.

– Nyugi, majd elmeséljük… – legyintett Gini.

– Szóval itt a tábla, amit akkor csináltunk! – ezzel a mozdulattal kivetítette azt a hatalmas, 1080 soros táblázatot. Les csak annyit látott benne, hogy különböző betűket, valamint ujjpárokat tartalmaz. Úgy döntött, inkább nem akarja most tudni, hadd magyarázza Kesal, amit szeretne. Ő folytatta is, a kezdeti hatalmas lelkesedéssel.

– Akkor azt gondoltuk, hogy az ábécé betűit kell a nevek kezdőbetűihez párosítani. De egyik kombináció sem működött. – Gini bólintott.

– És van valami jobb ötleted? – kérdezte.

– Van ám! Általában a kódrendszerekben nem az ábécé betűi vannak elől, és utána a számjegyek, hanem éppen fordítva. Ha a klasszikus számítógépes kódolást vesszük alapul, akkor elől a számjegyek állnak, s csak utána következnek a betűk. Egyszerűen nem értem, hogy miért nem jutott ez akkor eszembe! – rázta a fejét Kesal.

– Szóval azt mondod, azért nem sikerült, mert rosszul dekódoltuk a nevek kezdőbetűinek permutációját? – Talle kezdte érteni a problémát. Kesal bólintott.

– De hiszen akkor az egészet újra el kell készíteni! – siránkozott Gini. Kesal bólintott, a vigyor még mindig nem tűnt el az arcáról.

– Most már tényleg mondjátok el, miről van szó! – szólt közbe Les. Gini és Talle Kesalra néztek.

– Na jó. Szóval elvileg létezik a vivában egy régen, a hőskorban használt belépési pont. Még a „Pendulum istenei” hozták létre, hogy ne csak kívülről, hanem belülről is lehessen a virtuális valóságot vezérelni.

– Valami admin mód?

– Nem! – rázta a fejét Kesal. – Inkább „isten mód”!

– Aztaaa! És oda akartatok bejutni?

– Igen, de nem sikerült, pedig több ciklust öltünk bele! – húzta a száját Gini.

– Segítek, ha akarjátok, csak mondjátok el nekem is, mit kell csinálnom! – ugrott fel a székből Les. Úgy tűnt, a lelkesedés tényleg ragadós, a lány is izgatottá vált az ötlettől.

– Úgy tűnik, nincs más választásunk! Ha nem segítünk, ez a két kocka megcsinálja egyedül! – nézett Gini Talléra. Talle visszamosolygott – legalább lesz egy kis figyelemelterelés. Még egy éve sincs, hogy Keila elment, de semmivel sem lett könnyebb. A többiek végül meggyőzték, hogy ne menjen aludni, maradjon a következő években közöttük. Nem volt túl nehéz dolguk, ő is belátta, hogy az alvás nem segít neki a vesztesége feldolgozásában, hiszen semmilyen érzelme nem lesz közben. Felébredne az Enali előtt és elöntené a gyász és a veszteség érzése. Mennyivel lenne jobb? Még öt év van hátra az útból, szinte a fele már eltelt. Így legalább körülötte vannak a barátai, s ő is megpróbál nekik mindent megadni, amit emberileg lehetséges.

Les nagyon ügyes volt a jelmutogatásban, s így, négy részre osztva gyorsabban haladtak, mint a múltkor. A lányok fejenként háromszáz jelet kaptak, míg a maradék száznyolcvanat Kesalra bízták – ismerve a „csodálatos” koordinációs képességeit.

Egy dekád telt el. Mindenki nagyon fáradt volt, mivel közben az oktatást és a tanulást sem hagyták abba. A vivában hiába nem volt fizikai fáradtság, a szellemi kimerültség bizony létezett. Szerencsére, a napi nyolc órányi kötelező alvás fizikailag is kikapcsolta az agyat, így volt lehetőségük pihenni. Egymáshoz igazodva a hivatalos ébrenléti idősávot betartva vették ki az aktív időszakot, azaz 6.00-tól 18.00-ig. Talle éppen most ébred fel. Adott még magának fél órát az

ágyban, átgondolta a napját. Azt beszélték meg, hogy 8.00-kor találkoznak Giniéknél, s legalább 13.30-ig mutogatnak. Ma falmászós nap van, azaz 14.00-tól a három lány otthon hagyja Kesált, akinek így lesz lehetősége egy kicsit olvasgatni a mostanában letöltött könyveket.

Reggelente a Tenanon leült volna egy kávéval, és fellapozza a napi híreket. Utána jöhet egy forró zuhany, majd valószínűleg felöltözik valami csinosba. Be az irodába, ahol Varko várta. Varko… Már legalább kétszáz éve nincs az élők sorában. Vajon hogyan alakult az élete? A miniszteri tisztséget mennyire sikerült megszoknia? Talált magának olyan segítséget, mint amilyen ő maga volt? Vajon mi lett volna, ha marad? Keilának nem tett volna jót, az biztos. Így fájdalommentesen ment el, ráadásul többet lehettek együtt, mint azt remélték. Talle agyában egymást kergették a gondolatok, zaklatottsága még mindig alig csitult. Ilyenkor leginkább a reményteli jövőbe menekült: azon töprengett, hogy az Enali vajon milyen lehetőségeket kínál számára… Az irányítói munkájában kiválóan teljesített, a bíra szerepe nem volt túl bonyolult, s bár gyanúsan kevés kirendelést kapott, nem aggódott rajta, volt elég teendője. Emlékezett Arlo Terin mondatára, hogy senkit sem érdekel, hány büntetőpontot osztanak ki, ennél sokkal fontosabb munkájuk van, mint irányítók. Ahogy fogalmazott, tíz év múlva ez a világ megszűnik, s csak az itt kialakult kapcsolati tőke lesz az, ami számít az új világban. Talle elégedett volt e téren: Gini, Kesal és Les. Ők az igazi kapcsolati tőkéje, olyan emberek, akiket szeret, s viszontszeretik. Ha Arlónak igaza lesz, akkor szakpolitikusok foglalják el a fontosabb pozíciókat, neki ott már semmi keresnivalója nem lesz. Nem feltétlenül azért, mert nem értene bizonyos területekhez, de inkább nem asszisztálna egy ilyen autokrata rendszerhez.

Üzenet szakította meg a gondolatmenetét. Kesal küldte, látta, hogy Les is a címzettek között van: „Bejutott! Siessetek!”. Talle gyorsan magára kapott valami kényelmeset és Giniék nappalijában termett. Les már ott volt, Kesallal a táblázatot böngészték.

– Akkor ez lesz az: MHAKME. Azaz Mora, Hela, Axel, Kandel, Met és Ento. Ez lesz a sorrend! Gyere, gyere! – intett a megjelenő nőnek. – Gini bejutott a rendszerbe. Legalábbis innen eltűnt öt perccel ezelőtt.

– Hű, remélem, nem a viva tette alvásba! Megnézted a státuszát?

– Persze, azonnal, ahogy megírtam az üzenetet nektek. Inaktív, tehát akár alvó üzemmódban is lehet, de szinte biztos vagyok benne, hogy bejutott! – Kesal a szokásos széles mosollyal, optimizmussal telve magyarázta tovább a teendőket. – Szóval mindenki írja be magának a saját jegyzetei közé a hat ujjpárt, hogy később vissza is tudjunk jönni.

– Én már megtanultam, nem kell leírni! – mondta Les.

– Nálam is minden rendben! – erősítette meg Talle.

– Felvágósok! – nevetett Kesal, s a biztonság kedvéért felírta a kombinációt. – Akkor ahogy megegyeztünk: bízom benne, hogy Gini vár minket a belépési ponton. Amíg mind a négyen nem leszünk bent, ne nyúljatok semmihez, nehogy aktiváljunk valami védelmi rendszert. Rendben?

A lányok bólintottak, és szinte egyszerre tűntek el. Kesal bosszúsan megpróbálta harmadszor is a mozdulatokat, s úgy tűnt, végre sikerült. Egy pillanatnyi sötétség után minden újra kivilágosodott. Egy hófehér épület lépcsőjén állt, amely valami víz – talán egy tenger – közepén állhatott. Bármerre nézett, csak a könnyed felhőpamacsokkal borított kék eget és

a hatalmas kiterjedésű, csendes vizet látta maga körül. A három lány is a messzeséget kémlelte, Gini már az emelet lépcsőjén állt, és a meglepő módon kialakított tetőteraszt vizslatta. A ház, fehér vonalaival és futurisztikus formáival, olyan volt, mintha a sziklák közül nőtt volna ki. Az emeleti részt teljes egészében üvegfalak vették körbe, Kesal biztos volt benne, hogy ott lesz a központi irányító.

Talle az alsó lépcső legalján ült, kezét a vízbe lógatva, míg Les még mindig a kezdőpozícióban állt és körbe forogva bámulta a látványt.

– Met Lanit első épülete! Erre a stílusirányzatra épül a vivában minden! – kiáltotta Kesal. Megpróbálta megnyitni a saját paneljét, de semmi sem történt. – Hm. Ez érdekes!

– Mi történt? – jött vissza Gini a legelső szintre.

– Nincs panel!

– Igen, észrevettem én is! Se kom! Olyan, mintha aludnánk. Teljesen inaktívnak mutat a viva felé.

– Ez tudod, mit jelent? – A szokásos, csintalan vigyor jelent meg Kesal arcán.

– Azt, hogy itt nem érvényesek ránk a szabályok! – ért melléjük Les is. – Akár húsz órában is fent lehetünk, a viva azt fogja látni, hogy alszunk…

– Rendben, ezt egyszer kipróbáljuk. – Gini teljesen feleslegesnek tartotta az alvást, bár amióta jobban megismerte a viva működését, valahol megértette a szükségességét.

– Akkor? Bemegyünk?

– Naná! – Les és Gini szinte egyszerre helyeseltek. Talle is bólintott, így a négyes elindult felfelé a széles lépcsőn.

A lépcső közvetlenül az emeletet körbeölelő szekcionált üvegfalig vezetett. Ahogy a szemben levő táblához értek, az halk szisszenéssel a sziklafalba csúszott, utat adva a hívatlan látogatóknak. Odabent sokkal sötétebb volt, mint kint, a sötétített ablakok megszűrték a verőfényes napsütést. Ahogy mindenki bent volt, az ajtó visszacsúszott, majd mesterséges fény gyúlt, láthatóvá téve a félkör alakú helyiség belső berendezéseit. Villódzó képernyők jelentek meg az egyenes falon, valamint egy lépcső, amely felfelé vezetett. Alig volt idejük körbenézni, amikor egy kellemes férfihang szólalt meg.

– Üdvözöllek titeket a TiaRában! Kérlek, azonosítsátok magatokat!

Meglepődve néztek körül, keresve a hang forrását.

– Kesal vagyok. Te ki vagy?

– Üdv, Kesal! Axel vagyok! Örülök, hogy itt vagytok. Megismerhetem a többieket is?

– Te… Te vagy Axel Nusé? – kérdezte dadogva Kesal, még mielőtt a többiek megszólalhattak volna.

– Túlzás lenne ezt állítanom. Axel Nusé egy sokkal komplexebb TRI volt. Én csupán egy halvány másolata vagyok, a feladatom a virtuális rendszer központi irányítása.

– TRI? – lelte meg a hangját Les is.

– Tudattal rendelkező intelligencia – súgta Kesal.

– Pontosan! És kit tisztelhetek a hölgyekben?

– Les vagyok, ő Gini, ő pedig Talle – mutatott körbe Les.

– És mi a célotok, hogy megkerestetek? Netán gond van a virtuális valósággal?

– Mikor voltál utoljára aktív? – kérdezte Kesal.

– Lássuk csak! Utoljára Ento aktivált… Ó… 5981-ben, 357 évvel ezelőtt. – Szinte érezhető volt Axel hangjában a meglepődés.

– Ento Dalan professzor, három évvel később, 5984-ben elhunyt. Sajnálom… – válaszolta Talle.

– Szomorúan hallom. Ebből arra következtetek, hogy már senki sincs az élők sorában abból az időből. Ezek szerint ti vagytok az új generáció. Megtennétek, hogy pár mondatban felzárkóztattok? – fordult Kesal felé.

– Természetesen! Most egy Genésis nevű csillaghajó fedélzetén vagy, ahol 11 millió ember utazik az Enali nevű bolygó felé. A Mirra elpusztult, illetve lakhatatlanná vált 6081-ben. A Mirra lakosai kiköltöztek az űrbe, vagy elindultak ugyanúgy, mint mi, az új világ felé. A viva nevű virtuális valóságban vagyunk mindannyian.

– Köszönöm, Kesal a felvilágosítást. Hadd kérdezzem meg, mi dolgotok itt? Tudok nektek valamiben segíteni?

– Bonyolult lenne elmesélni, hogyan kerültünk ide, de úgy tűnik, mi leszünk az új adminisztrátorok az elkövetkező kétszázötven évre. Ugye tudod, hogy ez számunkra csak öt évet fog jelenteni?

– Tökéletesen tisztában vagyok a felhasznált elyxion hatásmechanizmusával.

– Elyxion? – Les nem ismerte a fogalmat.

– Másképpen kronogél, ha esetleg így ismernétek. Met barátom hívta így mindig, szerinte sokkal jobban kifejezte a funkcióját.

– Igaza lehetett, ugyanis ez a kifejezés maradt meg az idők során. Mindenki ezt használja.

– Örömmel hallom. De még mindig nem tudom, miben tudok nektek segíteni.

– Először szeretnénk látni a lehetőségeket. Megengeded, hogy körülnézzünk?

– Természetesen! Legyetek a vendégeim! És kérdezzetek, ha valami nem világos. Különösképpen ajánlom az emeletet! – Axel mintha nevetett volna.

– Mindenképpen megnézzük! De mondd, csak hangod van? Testet nem készítettek neked?

– De bizony, van testem is. Csak soha nem használtam, ugyanis egy ideig járt itt az igazi Axel Nusé is. Furcsa lett volna.

– Megtennéd, hogy megmutatod magad?

– Ahogy szeretnéd, Kesal. Íme! – azzal egy fiatalember jelent meg, hófehér ingben, szélesen mosolyogva. A nőies vonások ellenére férfias mozdulatai voltak, dús, vörösesbarna haját kisimította a szeméből.

– Kísérteties! Pont úgy nézel ki, mint Axel Nusé a holofotókon.

Axel közelebb lépett hozzájuk és még mindig mosolyogva válaszolt.

– Ha akarjátok, felvehetek más formát is, de ezt kaptam az áttöltés során.

– Nem, nem! Ez bejön nekem! – mondta Les váratlanul, mire mindenki elkezdett nevetni.

– Kezdjétek odafent, higgyétek el, nem fogtok csalódni! – nevetett velük Axel.

Kesal elindult a fehér csigalépcsőn az emeletre. Ahogy lépkedett a keskeny lépcsőn, hirtelen világos lett a felső helyiségben. Felértek és teljesen elámultak. Egészen másra számítottak. Egy barlanghoz hasonló szoba tárult eléjük, ívelt falai és mennyezete sima és puha érzetet keltettek, láthatóan a sziklából faragták ki az egészet. Közvetlenül előttük egy háromrészes, fehér, vagy nagyon világos drapp színű

ülőgarnitúra volt látható. Körben helyezkedtek el, legalább hat–nyolc ember fért el kényelmesen rajtuk. Középen egy alacsony, fából készült asztalkán egy henger alakú lámpa világított, mellette pedig valamilyen növényre emlékeztető dísz állt. Egy pár fokos lépcső vezetett feljebb, egy másik térbe, ahol szintén kényelmes kanapék és egy méretes asztal, székekkel látszott. A lépcsőfokokon néhány, az asztalihoz hasonló lámpa adott kellemes hangulatot.

A fény két helyről áradt a szobába. Egyrészt a mennyezeti rejtett világítások aranysárga fénye, másrészt a lépcsők jobb oldalán levő nyitott tér biztosította a megfelelő fényerőt. A szobában a sarkokban virágok díszelegtek, az egyik közülük határozottan világított, a levelek derengő fényt sugároztak.

A két tér közötti üvegfal teljes hosszúságában digitális keretben fotókat véltek felfedezni: ez volt az egyetlen színes blokk volt a szobában, a többi részlet a fehér és a drapp, a barna különböző árnyalatait viselte.

A fotók – úgy tűnt –, valamilyen időrendet követtek, csoportokba szervezték őket, s mint egy idővonalon, egymás mellett sorakoztak. Kesal megérintette az első fotót, amelyen egy barna bőrű, alacsony férfi üldögélt egy széken. A fotó a fal előtt holografikusan megnőtt, láthatóvá téve a részleteket is. Az ábrázolt férfi szeméből fáradtság sugárzott, nyakkendője – akkor még használtak ilyen kiegészítőt – lazán megkötve lógott a nyakában. Közvetlen alatta egy dús bajszú fiatalember képe látszott, szomorú szemében tragikus komolyság ült. Nik Jelani és Yudé Vanto volt a két név. A Yudé Vanto névre Les felszisszent.

– Őt ismerem! Ő volt az az újságíró, aki mindenkinek elmondta, hogy a Mirra fel fog robbanni, ezzel hatalmas pánikot indítva a népesség körében. Mintha az a másik, a

Jelani nevű biztatta volna erre. De ha ilyen gonoszak voltak, miért vannak a falon ők is?

– Kedves Les, az élet néha sokkal bonyolultabb, mint hinnénk – magyarázta Axel. – Minden velük kezdődött. Ha ők ketten nem lettek volna, százmilliók élete került volna veszélybe. Így legalább mindenki fel tudott készülni az elkerülhetetlenre. Ők az első hősök a sorban.

A következő fotón egy sötétbőrű, igen izmos fiatalember állt fehér pólóban, belekarolva egy rendkívül dekoratív, sötét hajú nőbe, Kofi és Linta felirattal. Axel azonnal kommentálta is.

– Kofi Landan és Linta Hora. Kofi volt a Déltengeri Szeizmológiai Intézet vezetője. Tőlük indult ki az Esemény, azaz a Mirra megsemmisülésének híre. Linta a bolygóvédelemnél dolgozott, Nik Jelanival együtt, mindhárman csatlakoztak a Zenithez, amelynek vezetője akkor még Kandel Moran volt. Az ő képét is láthatjátok, feleségével, Minával egyetemben.

– Hú, Kandel és Mina pont úgy néznek ki, mint két gyönyörű holoszínész – nagyította fel a pár képét Gini. – Nem is tudtam, hogy a prof ilyen jóképű volt! Biztos valami rendezvény alkalmával készült a kép! – Gininek mindig is kedvence volt Moran professzor.

– Szintén a csapat tagja lett Met Lanit és felesége, Tia – folytatta Axel a képek bemutatását. A fotón Lanit professzor, akkor még huszonévesen egy padon ült egy kedves, mosolygós arcú lánnyal, ő volt Tia.

– És ők kik? – Les egy idős, konzervatív férfire és nőre mutatott.

– Beno Vanto, az egyik legnagyobb újságíródinasztia tagja. Ő volt a Horizont vezetője évekig.

– Jól hallottam? Vanto?

– Így van, az ő fia volt Yudé Vanto. A nő pedig egy prominens, kemény kezű politikus volt az 5860-as években, a neve Ama Fuera. Mindketten tagjai voltak a Zenit-csapatnak, amely a Mirra megmentését kezdte szervezni.

A következő képek már egy újabb időszakot ábrázoltak. Met Lanit és Tia másik képét nagyították ki. Sok-sok évvel később, de ugyanúgy egy padon ültek és ugyanolyan kedvesen mosolyogtak.

– Na, ezt a képet ismerem! – mutatott Gini Moran professzor képére, ahol fehér köpenyben, s már fehér hajjal ábrázolta az idős legendát. – Még itt is teljesen jól néz ki!

– Nézzétek, ő pedig Neil Tiranto professzor! – kiáltott fel hirtelen Kesal. – Mellette pedig Rien Tenan professzor. Ebben az időszakban ismerkedtek össze Axel Nuséval, miután felrobbantotta a laborjaikat. Tenan professzor állítólag igen közel került Axelhez – mosolygott sokatmondóan.

– Felrobbantotta? – néztek rá meglepetten a többiek, mit sem törődve a megemlített romantikus szállal.

– Ó, igen. Kicsit bonyolult, de senki sem sérült meg komolyan. Illetve… Na, majd elolvassátok, vagy megkérjük Axelt, hogy mesélje el! – mutatott a hologramra, aki mögöttük állt, s mosolyogva nézte a forgatagot, amit a képekkel okozott.

– Őket viszont ismerem, ők is a P5 tagjai voltak. Hela Sonet és Mora Hamet – mutatott két fotóra Gini. – Mora exobiológusként dolgozott a csapatban, Hela pedig planetológusként segítette a csapatot. Mora nagyon vagányul néz ki!

– Ó, Mora nem csak úgy néz ki, biztosítalak, hogy az is volt! – erősítette meg Axel mosolyogva Gini feltevését.

Les éppen Ento Dalan családján lelkendezett, ahol feleségével és kislányával volt látható. Összebújva fotózták őket, mindkét lánynak egyforma, szőke hajfonata volt.

– Milyen barátságos szemük van! Ők még életük egy részét a bolygón töltötték, talán csak a kislány született már a Pendulumon – jegyezte meg. – Ahogy az életrajzi írásokból emlékszem, Ento az Esemény után évekkel született.

– Pontosan két évvel. Az Esemény 5863-ban volt, akkor derült ki Yudé Vanto jóvoltából minden, Dalan professzor pedig 5865-ben született – kapcsolódott be Talle a beszélgetésbe.

– Honnan tudsz te ilyen apróságokat? – nevetett Les.

– Szerencsére könnyen megragadnak bennem a számok. Viszont őket én sem ismerem! – mutatott Talle egy igen komoly arcú férfira és nőre. – Jori Vaman és Liva Kiral. Sosem hallottam róluk.

Mivel mindenki csak a vállát vonogatta, Axel szólt közbe.

– Vaman és Kiral nyomozók rendkívül nagy szolgálatot tettek a két kutatóállomás tudósainak. Ha gondoljátok, szívesen elmesélem egyszer. Izgalmas és tanulságos történet.

– És ő? Az van csak odaírva, hogy „Papa”. Valakinek az apja volt?

– Nem igazán. Ő egy egyszerű misi volt, azaz mesterséges intelligencia, szimulált identitással. Holografikus kivetítés, mint jómagam, talán csak nem annyira fejlett. Feladata az volt, hogy a gyerekeknek történeteket meséljen. Mindenki csak úgy ismerte, hogy „Papa”. De ezek szerint már nem használják.

– Ritkán. Az interfész lehetőségei sokkal fejlettebbek, bármikor, bármilyen történetbe beléphetünk, mint szereplők.

Talán csak az állomásokon ismerik még néhányan – próbált visszaemlékezni Kesal.

A továbbiakban leültek a kanapékra, a fotelekbe s órákon keresztül nézték az Axel által kivetített képeket, hallgatták a történeteket a közel ötszáz évvel ezelőtt beindult eseményekről. Axel magában mosolygott: még emlékezett arra az időre, amikor Papa tette ugyanezt a gyermekekkel. Azóta annyi minden megváltozott! A társadalom, az emberek, a célok, motivációk, a teljes értékrend. Legalább a kíváncsiság megmaradt: a négy látogató ugyanolyan csillogó, kíváncsi szemmel hallgatta a múlt felidézését, mintha valami kedves mesét hallottak volna. Pedig mindannyian tudták, hogy hiába szerepelnek benne rettenthetetlen és okos hősök, velejéig romlott gonoszok, ami itt elhangzott, az bizony maga a valóság. Ahogy valószínűleg az sem jutott eszükbe, hogy ennek a legendának ők is ugyanúgy részesei, alakítói – akárcsak a „Pendulum istenei”.

# X.

Késő este tértek vissza a vivába. Tapasztalatokkal, élményekkel tele, vidáman, egymás szavába vágva emlegették fel az Axel által mesélt sztorikat. Még Talle is elfelejtette egy rövid időre a tragédiát, amely oly régóta nyomasztotta.

– Ugye tudjátok, hogy a napi alvási kvótánkat már letudtuk? – kérdezte Gini, ahogy a panelben megnézte a pontos időt. – Nem kellene aludnunk sem.

– Én azért elfáradtam, rengeteg plusz információt kaptunk. Ki kell kapcsolnom magam pár órára – masszírozta a fejét Kesal, majd lezuttyant a kanapéra. – Ennyi tudást akkor sem tudtunk volna összeszedni, ha az összes Echóban tárolt könyvet elolvasnánk. Axel kifogyhatatlan forrása a történeteknek.

– Kérdés, hogy mire fogjuk használni? – vetette fel a kérdést Talle, a nappali másik sarkából.

– Természetesen felhasználjuk az oktatás során – válaszolta Gini. Számára egyértelmű volt a cél, imádta sztorikkal színesíteni az előadásait.

– Nem pontosan erre gondoltam! – Talle elgondolkodva meredt ki az ablakon. – Holnap megnézzük az első szintet is, ahol az a rengeteg holopanel van. Azzal mit fogunk kezdeni?

– Arra akarsz kilyukadni, hogy mivel mi leszünk a viva – az összes viva – adminisztrátorai, így mindenhez jogunk lesz? Mert ez pontosan így igaz! – vigyorgott Kesal.

– Én nem akarok vele semmit csinálni, ha ott lehetek a TiaRában, nekem pont elég – jelentette ki Les. – Különben sem tudom, mit tehetnénk anélkül, hogy belekontárkodnánk egy kifogástalanul működő rendszerbe.

– Például kikapcsolhatnánk az öt századperces késleltetést! – mondta Kesal teljesen komoly arccal, majd látva a többiek megdöbbent arcát, nevetni kezdett.

– Ilyet még viccből se mondj! – kiáltotta Les. – Igen sokan meghalnának, az biztos.

– Még mindig divat a hídról vagy épületről leugrás? – kérdezte mosolyogva Talle.

– Ne is mondd! Talán az egyetlen adrenalinforrás, amiért nem kell megküzdeni.

– Miért nem sportolnak inkább?

– Mondom: amiért nem kell megküzdeni. Sokkal egyszerűbb, mint néhány órát valamelyik edzőteremben eltölteni.

– Tudjátok, mi lesz ezzel a gond…? – elmélkedett Talle. – Amikor megérkezünk az Enalira, hogyan fognak ezek a fiatalok alkalmazkodni, akklimatizálódni?

– Arra gondolsz, hogy nem lesz veszélyérzetük? – kérdezte Gini elgondolkodva.

– Akár. De nem lesznek hozzászokva a valódi környezethez, a fizikai munkához, az evéshez, az alváshoz, a tisztálkodáshoz, a fáradtsághoz… Hogy a kiválasztásról ne is beszéljünk! – mosolygott. – A sztázis kiváló az utazáshoz, de a fiataloknak nem lesz egyszerű visszaállni a valódi élethez.

– Én azt gondolom, sokkal erősebbek vagyunk, mint azt gondoljátok. – Les megszólítottnak érezte magát. – Elmúltam húsz, de még én sem érzem magam öregnek, bár, közöttetek sokat komolyodtam.

– Ó, nyugodtan hívj minket hajlott korúaknak! – morgott nevetve Gini.

– Tudod, hogy hogy értem! Szóval csak azt akarom mondani, a mi korosztályunknak sem könnyű, életünket felét

egy olyan világban kell leélnünk, amit nem mi választottunk. Nem mi hoztuk a szabályokat, valahol természetes, hogy néha megpróbálunk kitörni a korlátok közül. De higgyétek el, amint odajutunk, össze fogjuk magunkat szedni, csak legyetek egy kicsit türelmesek.

– Szerinted Kaz Norti is hasznos tagja lesz az új világnak? – Talle még emlékezett az első feladatára, ahol bíraként kellett megjelenjen.

– Kaz nem volt rossz gyerek! Ráadásul igazi egyéniség, aki rendelkezik egyfajta veleszületett vezetői attitűddel, ami miatt sokan hallgattak rá. Kíváncsi lennék, mi lehet most vele… – bámult a távolba Les.

– Holnap megnézhetjük! – Kesal eddig csak figyelte a lányok csevegését, de most ő is bekapcsolódott.

– Ó, annyira azért nem érdekel…

– Nem etikátlan kilesni másokat? – Gininek voltak ellenérzései az admin mód használatával eddig is, de mindig győzött a kíváncsisága.

– Persze, hogy az! – mondta Talle. – De szerencsére nekem van rá jogom, hogy alapos gyanú esetén megfigyelhessek másokat. Jó, tudom, hogy ez nem az, de próbának megteszi! – javította ki magát nevetve, Gini rosszalló tekintetét látva.

– Na azért! Ha használni akarjuk a rendszert, akkor ki kell találjunk egyértelmű korlátokat. Szerintem Dalan professzorék sem azért készítették, hogy megfigyeljenek vele másokat.

– Akkor javaslom, hogy reggel 8.00-kor találkozzunk odabent. Mit szóltok? – javasolta Kesal.

Mindenki vidáman bólintott.

Miután Talle és Les távoztak, Gini elnyúlt a kanapén és nagyot sóhajtott.

– Őszintén szólva én is elfáradtam. Tele van a fejem azzal a rengeteg új tudással, amit kaptunk. Azon gondolkodtam, hogy rögzítenünk kellene az egészet, hogy bármikor visszanézhessük. Ennyit senki sem tud megjegyezni hiánytalanul.

– Ez már eszembe jutott, de valahogy elfelejtettem megkérdezni Axelt. Azt gyanítom, hogy ami a TiaRában történik, az kívül esik a rendszeren, tehát nem rögzül sehol. Pont ez a lényege, hogy mindenen felül áll – válaszolta Kesal.

– Szerinted mire tudjuk használni?

– Mindenre és semmire. Les jól mondta: nem biztos, hogy érdemes belenyúlni egy ilyen tökéletesen megalkotott rendszerbe.

– De még sosem jutott eszedbe – akár amikor a Pendulumon dolgoztál –, hogy módosítani kellene valamit?

– Ó, dehogynem! – Kesal teljesen komoly maradt.

– No, mesélj! – kérte Gini, maga alá húzva a lábát.

– Még az elején hiányosságnak tarottam, hogy nem lehet enni, inni, aludni a vivában. Micsoda butaság már, hogy elveszünk ilyen örömforrásokat, ráadásul az idebent születettek számára az első tíz évük úgy fog eltelni, hogy még egy jót sem ettek. Kikerülnek a való világba és fogalmuk sem lesz, hogy ezek milyen fontos funkciói a testnek!

– És?

– Minél jobban beleástam magam, annál több problémába ütköztem. Aztán a végén rá kellett jönnöm, hogy igazuk volt. Ha engednék ezeket a funkciókat, például hogyan érezné a tested az éhséget, a szomjúságot, honnan tudnád, hogy most kell az illemhelyre menned? Aztán ami igazán meggyőzött: az

emésztőrendszer működése rengeteg betegségünk alapja. A kronogél viszont átjárja az összes sejtedet, azaz sejtszinten táplálja a szervezetedet, egyáltalán nincs szükséged semmi szilárd táplálékra vagy italra. A nanostruktúrája konkrétan átszűri a testedet, biztosítja a sejtregenerációt, kitisztítja a nem odavaló elemektől, a salakanyagoktól. Hidd el, nincs jó megoldás a táplálkozásra!

– Én örülök, hogy nem kell enni és inni. Rengeteg időt elvesz az ember életéből. Ha az élelmiszerkockákat eszed, akkor legalább főzni nem kell. Egy valódi ételért meg bemész egy étterembe. Az állomásokon más se hiányozna a harminc négyzetméterbe, mint egy konyha. Gyanítom, az Enalin sem leszünk túlságosan eleresztve személyes térrel. Legalábbis az elején.

– Így van! De mondok egy másik példát is a rendszer tökéletességére. Ha a kronogélt nem használod, csak az interfészt, akkor az idő ugyanúgy telik odabent, mint a való világban. De így is meglesz az öt századperces késleltetés. A legnagyobb ötletük ez volt, hiszen erre épül a viva biztonsági rendszere. Még sosem fordult elő, hogy valaki a viva használata közben megsérült volna. Persze, olyan volt, hogy a való világban történt valami, és az kihatott a virtuálisra is.

– Akkor nem véletlenül hívod őket a „Pendulum istenei”-nek!

– Minél jobban megismered a tevékenységüket, annál inkább rájössz, hogy ezek az emberek milyen meghatározó és megismételhetetlen módon járultak hozzá a fejlődéshez. Ha ők nem lettek volna, talán már a mirraiak sem léteznének.

A következő reggeli találkozóra mindenki izgatottan érkezett. Míg a lányokat Axel további történetei érdekelték, Kesal már szívesen megnézte volna az első szint lehetőségeit.

Mivel Axel nem tudott kétfelé szakadni, abban egyeztek meg, hogy egy rövid időre bemutatja az irányítási lehetőségeket, s utána visszatérnek a pihenőszobába, Kesalt hagyják egyedül ügyködni.

Az irányítópult a szoba egyenes fala mentén teljes hosszában elnyúlt. Három terminált tartalmazott, illetve ezek fölött kilenc darab nagyméretű holografikus kijelzőt. Axel az első terminálhoz lépett. A fölötte levő kijelző egy fehér kockákból álló gömböt mutatott.

– Ezek a hajóban levő szektorok. A tietek az E5 – bökött a gömbre, mire a száz kocka kiterült egy 10×10-es mátrix formájában, amelyben az E5 színesen világítani kezdett. Abban a pillanatban egy másik kijelzőn a város vonalrajzos felülnézeti képe jelent meg. Látszottak az épületek, az utcák, a vízfelszínek, de még a fák is kivehetőek voltak. Az utcákon apró, piros pöttyök mozogtak – valószínűleg a lakók voltak. Axel kezeinek egyetlen mozdulatával megdöntötte a térképet, immár az épületek magassága is láthatóvá vált. Újabb kézmozdulat, s máris élőképet láttak, felismerhetővé váltak az apró emberkék, a hófehér épületek. A következő lépésben egy hirtelen nagyítás után a lakóhelyük melletti medencénél találták magukat, a kamera pont a saját épületüket mutatta. Emberek ültek a medence szélén, gyerekek szaladgáltak összevissza. Az egyik szőke kisfiút jelölte ki, mire a kamera a gyermek látószögéből mutatta a környezetet, ahogy nevetve rohant egy kislány után.

Egy beviteli mező jelent meg, mire Axel Talle azonosítóját vitte be. A rendszer azonnal reagált, miszerint a keresett lakó éppen alvási fázisban van, majd lehetőséget kínált arra, hogy amint felébred, a viva üzenetet küld a felhasználónak, hogy elérhetővé vált a célszemély. Újra a statikus kamerát használta, kicsit feljebb emelte a látószöget, immár a négy

épület közötti teljes terület, medencével együtt, láthatóvá vált. Axel megint kiszemelt egy kisgyermeket, de most nem a kislány szemszögéből láttuk a történéseket, hanem a gyermek maradt a kamera középpontjában. Axel apró köröket rajzolt a kezével a levegőbe, mire a kislány elkezdett hátrafelé szaladni. Megfordította a körök irányát, s megint előrefelé futott, egészen addig, míg a jelent el nem érte. Egy felirat jelent meg a képernyő alján, tudatva, hogy élő képet látunk.

– Az egyik legerősebb funkció. Egészen az ébredési pillanatig vissza lehet tekerni a történéseket. – Mivel Talle azonosítója már a beviteli mezőben volt, egyetlen mozdulatot követően az ébredés első pillanatát látták. A kamera Talle arcát mutatta egészen közelről, amint kinyitja a szemét, majd azonnal vissza is csukja. A következőkben újból próbálkozott, de most már sokkal óvatosabban. A kamera távolodott, láthatták, hogy érdeklődve tekint körül a szobában, majd hirtelen kikerekedik a szeme, sírásban tör ki és egy kislányt ölel magához, aki oldalról robbant be a képbe.

– Állítsd meg, kérlek! – Talle most is a könnyeivel küzdött.

Axel érzékelte a hirtelen feltörő érzelmi változást és átváltott az élő városi látképre.

– Bocsánat! – csak ennyit mondott, majd elnémult. Gini és Les két oldalról nyugtatták Tallét, aki kiengedte a feszültséget, áradatként törtek elő az emlékek.

– Bocsánat – kezdte újból Axel. – Nem voltam tudatában a veszteségednek. De már látom, mi történt.

Talle végre kicsit összeszedte magát, szemét törölgetve álldogált egyik lábáról a másikra.

– Semmi gond, nem tettél semmi rosszat. Csak olyan hirtelen történt, nem számítottam rá – válaszolta csendesen.

– Hogyhogy nem tudtad, mi történt Keilával? – kérdezte megütközve Kesal. – Azt hittem, te mindenről tudsz, ami a szektorokban történik.

– Semmiben nem különbözöm e tekintetben tőletek. Ha valamiről tudni akarok, akkor lehetőségem van, hogy megnézzem a TiaRa rendszerein keresztül. De nem ez a dolgom, legalábbis nem tartozik az alapfeladataim közé.

– És mi az alapfeladatod?

– Én egy biztonsági protokoll vagyok. Legalábbis ez lett a definícióm, amikor létrehoztak.

– Kifejtenéd? – kérdezte Kesal.

– Képzeld azt el, hogy a vivát kiötlő professzorok – Ento Dalan, Met Lanit és Kandel Moran – úgy tervezték, hogy tökéletes rendszert alkotnak.

– Azt kell mondjam, hogy sikerült nekik! – vágott közbe Kesal.

– Valóban. Én voltam az a processz, amely egy esetleges hiba esetén működésbe lépett volna. Olyan lehetőség, amely független az összes többi rendszertől, miközben mindenek fölött áll. Szóval, ha azt akarom, egyetlen mozdulattal le tudnám állítani az összes szektort, az embereket pedig felébreszthetném. Ha hiba történik bármelyik szektorban, én vagyok a tartalék vezérlés.

– Két kérdésem van! Az első, hogy miért nem tud senki rólad?

– Ez igen egyszerű! Ento, Met és Kandel barátaim úgy gondolták, hogy ha az ő életükben nem lesz szükség a segítségemre, akkor a rendszer biztonságos és nincs rám szükség továbbra sem. Természetesen még mindig megvan a kapcsolatom a vivával, tehát szükség esetén közbe tudnék lépni.

– Ezt jó hallani! De ez még lényegesebbé teszi a második kérdésemet: egy olyan ügyet bíztak rád, amely egy ember felelősségén is túlnő. Nem volt etikai aggályuk a professzoroknak, hogy egy TRI-t bíznak meg egy ilyen komoly feladattal? Bocsánat a nyers fogalmazásért, de szerintem érted, mire gondolok.

– Teljes mértékben megértem az aggályaitokat. Szerencsére van segítségem, nem is egy, hanem három – mosolygott Axel, miközben három fotót jelenített meg a levegőben. Az egyik Ento Dalan professzort mutatta, amint mosolyogva beletúr szőke hajába. A másodikon Met Lanit ismert mosolyával, kócos és rendezetlen hajával, nagyjából harmincas éveinek végén. A harmadik pedig Kandel Moran professzort mutatta, nagyjából abban az időszakban, amikor még a Zenit vezetője volt.

– Három hologram? – biggyesztette le az ajkát Gini.

– Kedves Gini, ők nem három hologram, hanem három TRI. Mindegyikük feltöltötte élete vége felé az összes tapasztalatát, tudását a TiaRába. Ha baj történne, ők lennének, akikkel megbeszélhetném a teendőket, ezáltal beavatkozhatnék a viva működésébe.

– Ez egyszerűen csodálatos! – Kesal nem tudott hová lenni csodálkozásában. – Elő tudnád most hívni őket?

– A lehetőségem megvan rá, hiszen bárkinek tudok testet adni, akiről elég információval rendelkezem. Kit szeretnétek?

– Kérlek, Moran professzort! – kérte Gini Axelt, bevetve legbájosabb mosolyát.

– Legyen hát Kandel Moran professzor! Remélem, nem fog morogni miatta – nevetett Axel és pár pillanatra elhallgatott, megmerevedett, mintha kikapcsolt volna. Amikor visszatért, a három fotó eltűnt, s egy közepes magasságú, jóképű,

hullámos hajú férfi jelent meg. A professzor pislogva nézett körül, majd, amikor felismerte Axelt, mosolyogva szólalt meg.

– Axel barátom! Örülök, hogy látlak, bár gyanítom, bekövetkezett, amitől tartottunk. Mi a probléma forrása?

– Kandel barátom! Nem, nincs semmi gond, minden tökéletesen működik. Csupán ők – mutatott a négy fiatalra – szerettek volna látni. Bocsáss meg, hogy megzavartalak.

Kandel megfordult, s szemügyre vette a férfit és a három nőt.

– Valaminek történnie kellett, ha itt vannak. Csak úgy, nem jutottak volna be – mondta kissé nyersen.

– Öööö… Egyszerűen rájöttünk, hogyan lehet bejutni a TiaRába! – próbálta Kesal magyarázni a helyzetet.

– Rájöttek? – Kandel összehúzott szemmel nézte őket. – Megmagyaráznák, hogy hogyan? – tette karba a kezét.

Kesal, mint egy rosszaságon kapott gyermek, mesélni kezdte a folyamatot, hogy megtalálták az eljárást, feltételezték, hogy a nevek kezdőbetűi lesznek a megoldás, még a kódrendszer hibáját is bevallotta. Kandel arca egyre kevésbé volt feszült, a végére pedig nevetni kezdett.

– Be kell vallanom, hogy megleptek! Sosem hittem volna, hogy valaki bejut ebbe a helyiségbe – mondta, majd hirtelen elkomolyodott. – Viszont ugye tudják, hogy nem engedhetem, hogy belenyúljanak bármilyen módon a rendszerbe?

Kesal a cipőjét bámulva bólintott.

– Nyugodtan jöhetnek bármikor, használhatják a pihenőszobát és a lehetőségeket. Sőt, engedélyt adok arra is, hogy Axel segítségével az itteni funkciókat is igénybe vegyék. Persze csak korlátozottan. Megegyeztünk?

Mindenki bólogatott, érezték, hogy bármennyire egy TRI-vel beszélnek, a tudása, a tapasztalata magasan az övék fölött

áll. Mintha betörtek volna a házába, hogy a személyes eszközeit használják.

– Axel, miért nem ébreszted fel a többieket is? Biztosan szívesen felzárkóznának a fiatalok beszámolói alapján. – Kandel nevetni kezdett, amikor Talle értetlenségét meglátta. – Fogadok, azon csodálkozik, hogy fiataloknak hívtam önöket. Ne tévessze meg a kinézetem, a legutolsó szinkronizálásom 116 évesen történt. Így néztem ki! – s azzal a mozdulattal egy fehér hajú, ráncos, de még mindig egyenes hátú öregúr állt előttük. – Nos, így már rendben van? – kérdezte és visszaváltott az előző állapotába.

– Tökéletes! – morogta szinte magának Gini. A többiek mosolyogni kezdtek Gini reakciójára, miközben már két újabb férfi állt a helyiségben. Ento Dalan és Met Lanit.

– Barátaim! – Kandel örömmel üdvözölte őket, mint régen látott cimborákat.

– A reakciódból úgy látom, nincs semmi probléma a rendszerrel – nézett szúrósan Met. – De akkor miért…?

– Nem, nincs semmi probléma! Ezek a fiatalok feltörték a TiaRát és mindenféle rosszaságra készültek! – mutatott derűsen a négy ámuldozó látogatóra Kandel.

– Nem is! – szólt közbe Les halkan, de Kandel meghallotta.

– Ó, akkor mit látok a kijelzőkön? – mutatott a háta mögé, ahol még az utca kamerájának élőképe árulkodott.

– Na most már meséljétek el, mi történt! – méltatlankodott Met, mint aki kimaradt a szórakozásból. Kandel összefoglalta, amit tudott, Kesal pedig – egyelőre ő mert megszólalni – kiegészítette a történetet. A többiek szótlanul toporogtak a három professzor jelenlétében, függetlenül attól, hogy a mesterséges intelligencia által létrehozott TRI-k voltak.

– Kandel, ugye tudod, hogy ez mind a te hibád? – kérdezte Ento viccesen. – Te nem tudtál megjegyezni egy komolyabb kódot sem.

– Nem a kézügyességem miatt jutottam el idáig, az biztos! – nevetett Kandel, egyáltalán nem vette rossz néven az élcelődést.

– Kedves látogatók, ne legyetek már ilyen szótlanok! – Met bátorította a fiatalokat. – Inkább meséljetek, mi a helyzet odakint? A dátum alapján már felrobbant a Mirra. Mindenre kíváncsi vagyok! Menjünk fel a pihenőszobába! Elindultak az űrhajók? Hányan jöttek el a bolygóról?

Met belekarolt Talléba, s elindult vele a csigalépcső felé, de közben folyamatosan kérdéseket tett fel. Axel csak mosolygott. Pontosan így emlékezett barátaira. A három egymást heccelő, folyamatosan viccelődő agytröszt. Ha ők hárman összeálltak, akkor nem volt olyan probléma, amit nem tudtak megoldani közösen. Legfeljebb egy kicsit több idő kellett hozzá, de soha, semmi sem fogott ki rajtuk.

Lassan engedtek fel. A három titán közvetlen stílusa sokat segített, hogy a feszélyezettségük elillanjon. Még Kandel morgolódós stílusa is elpárolgott egy idő után, vidáman cseverészve üldögéltek az ülőkön a pihenőszobában.

Talle leült a lépcsőre, az egyik aranysárgán világító lámpa mellé. A keskeny résen bámult kifelé, amely, mint egy természetes ajtó, kilátást biztosított a nyugodt vízre. Keila jutott eszébe: Axel kivetítése tényleg felzaklatta egy kissé. Bárcsak elhozhatta volna őt is ide! Már kilencéves lenne… Csoki lekuporodna a lábához, szuszogva tűrné, ahogy a kislány simogatja selymes bundáját.

Mintha csak megérezte volna, hogy mit gondol, Axel ült le mellé.

– Figyelmetlen voltam! – kért bocsánatot már harmadjára.

– Nem tudhattad… Néha előfordul, hogy kicsit nehezebben viselem a hiányát. Főleg ilyen helyzetekben – mutatott körbe. Éppen azon gondolkodtam, hogy milyen boldog lenne, ha ezt láthatná.

– Megnéztem, mi volt a betegsége. Ezek szerint még mindig nem tud az orvostudomány mit kezdeni vele. A mi korunkban is létezett a DIPG, foglalkoztunk is vele. Tudod, az interfész közvetlenül az agytörzsbe csatlakozik.

Talle bólintott – többet tudott róla, mint amennyit szeretett volna.

– Nem akarlak még nehezebb helyzetbe hozni, de… – kezdte Axel tétován. – Azt ugye tudod, hogy bárkit meg tudok jeleníteni, akiről megfelelő mennyiségű információm van?

Talle olyan hirtelen pattant fel, hogy feldöntötte a lámpát, de nem törődött vele.

– Azt akarod mondani, hogy…? – Talle nem tudta befejezni a mondatot, szemeiből patakokban kezdett folyni a könny. Hátrálni kezdett, a barlang fala állította meg. Axel türelmesen várt, érezte, hogy Tallében erős indulatok dúlnak, időre van szüksége, hogy rendezze gondolatait.

– Természetesen csak itt, a pihenőben láthatod, ráadásul nem lesz tökéletes. Csupán két év és hat ciklus adata áll rendelkezésemre. Ha megjelenítem, semmit sem fog tudni a haláláról, számára olyan lesz, mintha eddig aludt volna. Az utolsó emléke az lesz, amit legutoljára együtt csináltatok. Megpróbálom a legpontosabban interpolálni a mostani kinézetét, a meglevő paraméterek alapján. Ha készen állsz rá, csupán szólnod kell.

Talle könnyeit törölgetve bólintott.

– Hozd vissza a kislányomat! – Hangja rekedt volt, de határozott.

Axel megmerevedett egy pillanatra, s mire újra életre kelt, egy kilencéves kislány állt mellette. Talle pár tétova lépést tett előre, majd könnyek közt átölelte elveszített gyermekét.

– Sosem hittem volna, hogy újra láthatlak! – suttogta, minden fájdalmát és keserűségét elengedve.

Keila zavartan viszonozta az ölelést, hirtelen azt sem tudta, hogy hol van. Tágra nyitott szemekkel csodálta a környezetét.

– Keila? – Gini és Les is észrevették az új vendéget. Egy pillanat múlva mind a négyen ott álltak, az öröm és a könnyek uralták az elkövetkező pillanatokat.

Kesal türelmesen várakozott, tudta, hogy az anyai ösztön az első. A három professzor mosolyogva nézte a jelenetet, míg Axel elmagyarázta nekik a szituációt.

– Mennyi ideig tudod tartani a szimulációt? – kérdezte Met.

– Nagyjából egy órányit naponta.

– Ahogy látom, Talle számára ez az órácska is többet jelent bárminél. Azért remélem, mi is megismerkedhetünk a nagylánnyal valamelyik alkalommal! – mondta fennhangon Met, majd szinte magában, halkabban folytatta. – Negyvenegy voltam, amikor Lio született. Hiányoznak azok az idők… – mosolygott elrévedezve.

A professzorokban felébredt a nosztalgia. Mindegyikük felemlegette életének néhány eseményét, egyik szavukat a másikba fűzve, véget nem érő visszaemlékezések indultak el. Kesal szótlanul, mosolyogva ült közöttük. Élvezettel figyelte a legendákat, akikről gyorsan kiderült, hogy ugyanolyan emberek voltak, mint ők: érzésekkel, személyes problémákkal, gyarlósággal.

A lányok félrevonulva beszélgettek, Keila volt a nap sztárja. A betegségéből semmi sem maradt, Axel egyszerűen kitörölte a hibás adatokat.

# Közjáték

A Genésis rendíthetetlenül haladt célja felé, fogalma sem volt arról, hogy a nyolcszáz méter átmérőjű gömb virtuális valóságában milyen virtuális drámák játszódnak le. A kronogél szakadatlanul cirkulált a sztáziskamrák és a saját gömbhéja között, ahogy az üzemanyag-plazma is 100%-os hatékonysággal hajtotta előre a hajót. Néhány alkalommal ugyan apró pályakorrekcióra szorult, de jelentősen egyik sem befolyásolta a tervezett érkezési időt.

A mérhetetlen távolból egy vándorló bolygó tűnt fel. Ezek a magányos objektumok – az univerzum nomádjai – egyetlen csillag körül sem állapodnak meg, szabadon vándorolnak az intergalaktikus térben. Vagy már a születésükkor kidobta őket a saját csillagrendszerük, vagy talán sosem voltak részei egynek sem. Mivel nincs csillag, amelytől fényt kaphatnának, a vándorló bolygók nehezen észlelhetők. A Genésis szerencsére több olyan érzékelővel rendelkezett, amelyek az ilyen esetekre is felkészülten reagáltak. A gravitációs torzulást még éppen időben észlelte a hajó, ezért ezúttal egy kicsit erősebb, nagyobb kitérőt kellett tennie. A 476 év egy csapásra 477-re módosult, s bár a virtuális valóságban ez csupán nyolc napot jelentett az utasok számára, ez már számottevő pályamódosítást jelentett az előzőekhez képest. A kommunikációs rendszer automatikusan továbbította a változásokat a Silla-rendszer felé, a megszokott adathalmazzal együtt. Egy teljesen átlagos nap volt, az érzékelők szüntelenül pásztázták a hajó előtti teret, minden, a porszemnél nagyobb objektumra reagálva.

# XI.

Kesal észrevette a hajó időszámításában bekövetkezett változást, de nem tulajdonított neki jelentőséget. Ismerte a protokollt: valószínűleg egy kis kerülőt kell tennie a hajónak, emiatt csúszik az érkezés. A virtuális valóságban négy ciklus volt már csak hátra, aminek az ötvenszerese telik el a valóságban. Gyors fejszámolást követően ez olyan húsz évet jelent, szóval már nem sok van hátra az érkezésig.

Mostanában kicsit kevesebb időt töltöttek a TiaRában, talán csak Talle az, aki minden nap meglátogatja a létesítményt. Természetesen Keila miatt, az az együtt töltött egy órácska is felért számukra a Mirra minden kincsével. A kislány – aki már nem is volt annyira kislány – tisztában volt a helyzetével. Tizenkét évesen képes volt felfogni a valóságot, s elfogadni a megváltoztathatatlant. Axel felvetette, hogy az Enalin is biztosítja Keila további létezését, de Talle visszautasította az ajánlatot. Az Enalin már nemcsak velük lesz kapcsolatban a TiaRa, hanem annak tizenegy millió lakójával is. Jobb, ha nem tudnak arról, hogy Axel képes az elhunyt hozzátartozók virtuális visszahozására, hiszen akkor bárki kérhetné, hogy az ő gyermekét, házastársát hozza vissza. Inkább búcsúztak, tudván, hogy hamarosan el kell válniuk. Már így is a tervezett két év helyett majdnem kilenc évet töltöttek együtt, akkor is, ha csak naponta egy órát láthatták egymást. Melyik szülő ne értékelné ezt a lehetőséget?

Senkinek sem számoltak be a TiaRáról, és még beszélni is inkább titokban beszéltek róla. A „pihenőszoba”-ként emlegették, így ha elszólták magukat, akkor sem okozott feltűnést. Kesal és Gini éppen egy előadásról tartottak

hazafelé. Úgy döntöttek, nem az ugrást használják, inkább gyalogolnak, s élvezik a napsütést, a környezetet.

– El tudod képzelni, hogy alig négy ciklus van hátra, azaz százhúsz napnál is kevesebb? Minden egyes bent töltött nappal ötven nap telik el a hátralevő húsz évből – gondolkodott hangosan Kesal.

– Ez a sok szám! Bocsánat, én már az elején elvesztettem a fonalat. Az a lényeg, hogy még százhúsz nap. Hogy odakint mi történik, az meg lényegtelen – mondta Gini, miközben kedvesen belekarolt a férfiba.

– Dehogy lényegtelen! Én már azon gondolkodom, mit fogok csinálni, ha leszálltunk.

– És? Van már ötleted?

– Ó, persze! Szívesen folytatnám a tanítást. Egészen megtetszett!

– Emlékszel még arra, amikor az elején javasoltam, hogy add tovább a tudásod? – nevetett Gini. – Azt mondtad, hogy sosem lennél rá képes, a hallgatók elaludnának az óráidon.

– Jó, de akkor még nem tudtam, hogy milyen háttértudásunk lesz a Mirra történelméről. Az elmúlt négy év többet ért, mint az előző harmincegynéhány évem, beleértve az iskolákat és a munkahelyi tapasztalatokat.

– Láttam, hogy nagyon összehaverkodtál Mettel – kuncogott Gini.

– Mondja az, aki szerelmes Kandelbe! – öltötte ki a nyelvét Kesal. – Lesről már nem is akarok beszélni, ha ott vagyunk, le sem száll Axelről.

– Talle meg Entóval van, ha már lejárt az ideje Keilával.

– Úgy tűnik, mindenki megtalálta a maga párját, akivel szívesen társalog.

– És mi lesz kettőnkkel? – tette fel váratlanul a kényes kérdést Gini.

Kesal láthatóan elpirult. Ha zavarba jött, dadogni kezdett, s olyankor a mondatai kicsit zavarosra sikerültek.

– Hát… Én szeretném… Tudod. Ha mi… Szeretném…

– Szeretnéd, ha együtt maradnánk? – könyörült meg rajta Gini. Kesal megállt, a lányra nézett és lassan bólintott.

– De csak ha te is! – A férfi kijelentése inkább kérdésnek hallatszott, Gini pedig elég empatikus volt annyira, hogy érzékelte a benne rejlő feszélyezettségét.

– Persze, hogy szeretném! Szerinted miért vagyunk még mindig együtt? Ezek a férfiak! – csóválta a fejét. Amikor látta, hogy Kesal még mindig elég feszülten viselkedik, magához húzta és megcsókolta a férfit.

– Tudod, mire gondoltam? – kérdezte, amikor eléggé bebizonyította, hogy szeretne Kesállal maradni. – Alapíthatnánk egy iskolát, ahol elsősorban a Mirra hőskorát oktathatnánk, az Eseménytől napjainkig. Főleg a fiatalok lennének a célcsoportunk, mint itt. Nem szabad, hogy veszni hagyjuk a történelmünket! Aztán később az Echo és esetleg – ha Axelnek jut ránk ideje – Axel segítségével az előzményeket is feldolgozhatnánk. Én azt mondom, nagyon sokat lehet tanulni a régmúlt időkből, hogy ne kövessük el többször ugyanazokat a hibákat.

– Jól hangzik! Gyanítom, hogy Talle politikai pályán marad, az tökéletesen passzol hozzá. Ha Lesnek nincs más ötlete, őt is bevehetjük az iskolába.

– Akkor megegyeztünk? – kérdezte Gini. – Látod, az ember élete egy századperc alatt is eldőlhet… Már ha a megfelelő előkészítés megtörtént előtte.

Az este mindig kellemetlenebb volt Talle számára. Ilyenkor tanulással vagy olvasással foglalta le az agyát, csak hogy ne kelljen arra gondolnia, pár ciklus és Keila újra eltűnik az életéből. Most szépirodalmat választott az alvási ciklusig, az egyik regényt még nem fejezte be. A történet a Mirrán játszódott, még bőven az Esemény előtt. A történet szerint egy városon áthaladó vonaton megismerkedik két utas: Ela, egy ügyvédnő, aki megelégelte a városi nyüzsgést, és Sek, egy festő, aki épp egy kiállításra igyekszik. A kémia azonnal működik közöttük, de csak egy rövid ideig lehetnek együtt a járművön. Egy évvel később, Ela váratlanul találkozik Sekkel egy galériában, ahol saját kiállításának megnyitójára készül. A kapcsolatuk újra lángra lobban, de egy sötét titok áll közéjük. Ela kideríti, hogy Sek a múltjában festményhamisítással foglalkozott, és a kiállítás egyik fő darabja is egy hamisítvány. Talle biztos volt benne, hogy a következőkben Elának döntenie kell: segít-e Seknek a múltja elől elmenekülni és egy új életet kezdeni, vagy állást foglal az igazság és a törvény oldalán, még ha ez azt is jelenti, hogy örökre elveszíti őt.

Már kezdett érdekessé válni a történet, amikor váratlanul minden elsötétedett. Talle érezte, hogy nem került vissza alvási ciklusba, hiszen gondolkodott, mégis olyan érzése volt, mintha kikapcsolták volna a világítást. Az egész nem tartott tovább két–három századpercnél. Amikor ismét látott, a panelben megnézte az időt: 18.43 volt, azaz a hivatalos ébrenléti időn túl járt. Persze, a viva nem vitte be alvásba még, mivel a napból legalább két órát a TiaRában töltött, tehát még legalább másfél órát tölthet ébren. De akkor mi volt ez a sötétség?

A kapcsolatablakban azonnal ellenőrizte, hogy ébren van-e valaki a többiek közül. Kesal és Gini még aktív volt. Amint

kigondolta, hogy ír nekik, felnyílt az üzenőablak. Gini volt az, s ennyit kérdezett: „Te is láttad?”. Visszaüzent: „Pihenőszoba?”. Azonnal látta, hogy Kesal és Gini státusza alvásra váltott, tehát átmentek a TiaRába. Gondolkodás nélkül követte őket.

Axel az első szinten várta a csapatot.

– Ezek szerint mindannyian tapasztaltátok. Hol van Les? – nézett körbe.

– Már aludt, amikor történt az eset. Ő ma nem volt idebent, így automatikusan alvásba vitte a viva – magyarázta Kesal.

– Ne hozzuk át? – kérdezte Axel.

– Lehetséges felébreszteni? – Kesal rengeteg dolgot tudott már a TiaRa működéséről, de ezek szerint még korántsem mindent. Axel az első gépen matatott valamit, mire Les csodálkozva jelent meg az ajtóban.

– Hogy kerültem ide? – nézte tátott szájjal a többieket.

– Valami történt a vivában – magyarázta Kesal. – Elsötétült minden pár századpercre. Mintha hirtelen valami éber álomba kerültem volna. Szerintem a többieknél is ez történt – nézett kérdőn a lányokra, akik helyeslően bólogattak.

– Minden jóból kimaradok! – húzta a száját Les.

– Ráadásul én is éreztem – szólt közbe Axel. – Mintha energiakimaradásunk lett volna, de ez teljességgel lehetetlen.

– Nem lehet, hogy köze van a kitérőhöz? – Kesal mint mindig, megpróbálta logikusan felépíteni a problémát.

– Kitérő? – A többiek zavarodottan néztek, csupán Axel tudta, miről beszél.

– Szerintem Kesal barátom arra próbál utalni, hogy a viva ideje szerint negyvenhárom napja a hajó valamilyen okból irányt változtatott.

– És ezt te honnan tudod? – nézett Gini a párjára.

– Észrevettem, hogy megváltozott az Enalira érkezés ideje, pontosan nyolc nappal megnőtt. Azaz egy évvel később érünk oda.

– Rendben, de mi köze lehet a kettőnek egymáshoz? – Talle nem értette, hogy a kettő között miért lenne bármiféle összefüggés.

– Meg tudjuk nézni, mi történt? – ötletelt Kesal.

– Természetesen. Minden szektor fölött állok, a teljes hajó felett rendelkezem. – Ha nem Axel mondja ezt, akár büszkélkedésnek tűnhetett volna, de így, mindenki egyszerű kijelentésként fogta fel. A középső konzolhoz lépett, mire mind a kilenc holoképernyő megelevenedett.

– Ha jól látom, valamilyen gravitációsmező-változást észlelt a hajó automatikus irányítása. Ez általában egy nagyobb testre utal, mint egy meteor, vagy egy kisbolygó – követte az idővonal mentén a paramétereket Axel. – Meg is van. Igen, egy kisbolygó volt, amely egyetlen rendszerhez sem tartozik. Vándorló bolygóknak hívjuk őket.

– Miért nem látta távolról a hajó? – szólt közbe Les.

– Mivel nincs a közelben semmilyen csillag, nincs fény, ami visszaverődne róla. Saját fénye pedig – természetesen – nincs.

– Á, szóval fekete macska egy sötét szobában.

– Fekete macska? – Axel egy pillanatra megdermedt. – Á, értem! A fekete színű állat egy sötét helyiségben nehezen észrevehető! – A többiek mosolyogtak, de Axel folytatta.

– Láthatjátok, hogy valójában az utolsó pillanatban sikerült észlelnie az érzékelőnek, s kiszámítani az új röppályát. – A harmadik kijelzőn megjelent a régi egyenes és az új, kerülő útvonal is egymás mellett. – Most pedig itt vagyunk! – mutatott az út nagyjából egyharmadára, ahol azonnal megjelent egy lassan pulzáló, sárga pötty.

– Én nem látok semmi érdekeset! – jelentette ki Kesal. – A hajó nem lát semmit, tehát nincs is ott az üres űrön kívül semmi.

– Azért nem olyan üres az űr, mint sokan gondolnák – javította ki Axel. – Azt például tudtátok, hogy az űrben átlagosan körülbelül egy atom található egy köbcentiméterben? Van olyan régió, ahol sokkal több az anyag, mint például a csillagközi felhőkben, és olyan is, ahol még ennél is ritkább. Az ürességről relatív fogalom tehát, és az űr messze van attól, hogy teljesen "üres" legyen, ha megvizsgáljuk az anyag, az energia és a kvantumjelenségek szintjén.

– Axel, ez pont olyan volt, mintha egy könyvből olvastad volna fel – nevetett Les. – Mindenki tudja, hogy az űr nem üres, ez csak egy kifejezés. Légy egy kicsit lazább, s ne olyan, mint egy számítógépes program.

– Ezt már mondták mások is… – Axel arcára egy pillanatra a múlt árnya borult, de szinte azonnal visszatért a jelenbe és folytatta az elemzést. – Az, hogy mi nem látunk semmit, még nem jelenti azt, hogy nincs is ott semmi. De nézzétek csak, egy érdekességet fedeztem fel! – mutatott a sebességdiagramra. – Úgy tűnik, ma, 18:43 viva idő szerint a hajó hirtelen öt százalékot veszített a sebességéből, de szinte azonnal vissza is tért a maximális értékre. Más rendellenességet nem látok!

– Mi lenne, ha bevetnénk a nehéztüzérséget? – kérdezte Kesal, majd miután Axel értetlenül bámult, javította magát. – Ébreszd fel a professzorokat!

– Ó, így már világos! Kiváló ötletnek tartom! – mondta, majd pár századpercnyi merev tekintet után a három professzor lépdelt lefelé a csigalépcsőn.

– Látom, hogy nem tudtok nélkülünk élni! – mondta Met nevetve, majd látva a savanyú arcokat, aggódva megkérdezte. – Valami baj van?

– Egyelőre nincs, csak tanácstalanok vagyunk… – mondta Kesal és beszámolt a helyzetről. A professzorok csak hümmögtek, nyomogatták a konzolt, de egyelőre semmi többet nem tudtak megállapítani, mint amit már Axel is felderített: a pár századperces sebességváltozást.

– Menjetek nyugodtan pihenni, mi majd megpróbáljuk kideríteni, mi történt! – javasolta Kandel. Mindenki bólintott, csak Kesal nem akart aludni.

– Maradhatok, hogy lássam, hogyan dolgoztok? – kérdezte reménykedve.

– Ha nézni akarod, ahogy három öregember azt sem tudja, mit csinál, akkor szívesen látunk – nevetett Met.

– De hát ti nem is vagytok öregemberek! – vitatkozott Les.

– Tudod, hogy száztizenklienc évesen mentem el, ugye? – kérdezte Ento. – Szerintem az már több, mint öreg, ne tévesszen meg a látvány. Na gyerünk, munkára! – intett tettre készen, és a kijelzők felé fordult.

A következő napon, ébredés után mindenki a TiaRába ment. Annyi változott a tegnap éjszakai állapothoz képest, hogy Kesal nem a háttérben üldögélt, hanem a konzolok mellett, a TRI-kkel egyetemben, hangosan elemezték a hajó minden pillanatát. Szinte észre sem vették, hogy megérkezett először Talle, majd nem sokkal utána Gini és végül Les. Mivel látták, hogy még mindig nincs konszenzus a történésekről, inkább a pihenőszobába mentek, hogy megbeszéljék a kora délutáni foglalkozást, amit Les fog tartani az Esemény utáni társadalmi változásokról.

A való világban azt mondták volna, hogy ebédidő, de itt egyszerűen csak 10.00 körül járt, amikor Kesal is feljött és lerogyott az egyik kényelmes karosszékbe.

– Kár, hogy én nem vagyok TRI! – fakadt ki. – Ők egyáltalán nem fáradnak, én meg már kora hajnalban azt hittem, felrobban az agyam.

– Sikerült kiderítenetek valamit? – kérdezte Talle.

– Igen is, meg nem is. A környezeti elemzések azt mutatták, hogy tegnap éjjel beléptünk egy sűrűbb közegbe.

– Most fejtsd ki úgy, hogy mi is értsük! – kérte Les.

– Huh… Nos, az eddigi kilenc évben a hajó az üres csillagközi térben haladt. Ahogy tegnap Axel olyan szépen elmagyarázta, vannak az űrnek olyan részei, ahol sűrűbb ez a semmi, máshol pedig ritkább. Egy jelentősen sűrűbb területre érkeztünk, s emiatt lassult le egy pillanatra a hajó sebessége, mielőtt még a hajó automatikusan korrigálta a meghajtók teljesítményével.

– Mennyivel sűrűbb? – kérdezte Talle.

– Molekuláris szinten nem látjuk a környező teret, csupán azt érzékeljük, hogy több üzemanyag kell ugyanakkora sebesség fenntartásához. Nyugi, kiszámoltuk, bőven elég a stellárium mennyisége. Eleve kevesebb kell az úthoz, mint az előző hajóknál, no meg jelentősen túl is tervezik.

– Okozhat gondot? – folytatta Talle a kérdezősködést.

– Úgy gondoljuk, hogy egy molekuláris felhőbe futottunk bele, ami önmagában teljesen veszélytelen. Rengeteg potenciális energiát és állítólagos egzotikus anyagot tartalmaznak, gyakran csillagok születnek belőlük, amikor elérik azt a sűrűségi szintet, amely beindíthatja a kozmikus folyamatokat.

– Ez megnyugtató! És mennyi ideig fogunk benne utazni? Mikor kerülünk ki a normális űrbe?

– Pontosan meg tudom mondani: a hosszú távú érzékelők adatai alapján huszonnyolc nappal az érkezés előtt lépünk ki a területről.

– Az a kinti idő szerint…?

– Három és fél év. Még közel három évet megyünk a fénysebesség hatvanhét százalékával, utána elkezdjük a lassítást. De az már az Enali rendszerben történik.

– Akkor megnyugodhatunk! – mosolygott Gini is.

– A profok még elemzik az adatokat, de elvileg igen.

Mind a négyen teljesen nyugodtan folytatták a szokásos napi tevékenységüket, s mivel a professzorok sem szolgáltak további lényeges információval napirendre tértek fölötte.

Akkor még nem tudták, hogy a hajó burkolatán szépen, lassan milliárdnyi molekuláris parazita kezdett átszivárogni. A stellárium energiája vonzotta az apró lényeket. Lassan, de biztosan, egyre beljebb, rétegről-rétegre rágták át magukat az áthatolhatatlannak hitt voritriumon.

# XII.

Az idő kérlelhetetlenül ketyegett, a paraziták a voritrium atomszerkezetén keresztül, nyom nélkül szivárogtak át. Már a második rétegnél tartottak, egyre közelebb kerülve a plazmához. Az első molekulák semmilyen gondot nem okoztak a stellárium anyagában, csupán elkeveredtek benne, akár egy csepp méreg egy kristálytiszta tó vizében. Az instabil plazma néhány ezreléknyi küszöbértékkel rendelkezett, így néhány órába telt, hogy a fertőzés elérje a kritikus pontot. Pillanatok alatt – mintha egy apró, de annál dühösebb nap született volna – beindult a folyamat. A Genésis külső héja azonnal semmivé vált: virágként bomlott fel a kötések mentén. A belül levő járművek, gépek, szállítóhajók és az ellátmány egy része elporladt, a maradék az űr prédájává vált. A stellárium robbanásának fénye átszakította az univerzum sötétségét, az energiahullám, apokaliptikus szélviharként süvítette a hajó belseje felé. A következő héjban tárolt kronogél azonnal vaporizálódott, feleslegesen erőlködve, hogy visszatartsa azt az epikus erőt, amely megállíthatatlanul hömpölygött tovább a legbelső, nyolcszáz méteres gömb felé. A felszabaduló energia csak egy pillanatra torpant meg a sztáziskamrákat tartalmazó, legvastagabb voritrium gömbhéjnál, amely az értékes szektorokat rejtette, majd a falat átszakítva, apró játékkockákként szórta szét őket. Néma robbanások sora villant fel a kozmosz sötétjében, aztán elhalt minden, mintha semmi sem történt volna. A felszabaduló energia tovalökte a maradványokat az ürességbe, véletlenszerű táncra késztetve a további ütközések résztvevőit.

A hajón egyszerre szűnt meg a virtuális valóság. A jelzés hatására a tizenegy millió kabin egyszerre ébresztette a benne levőket – legalábbis azokat, akik még életben voltak. A külső szektorok a felismerhetetlenségig roncsolódtak, a határoló voritrium itt sem tudta feltartóztatni a felszabaduló energiát. Ez az utasok legalább 90%-át érintette. A belső lakókockák talán kevésbé sérültek: a robbanások már mérsékeltebb pusztítást végeztek, de az űr hidege és a belélegezhető levegő hiánya percek alatt elpusztított több mint 10 millió embert a Genésisen.

Az E5-ös szektor kétszázezer lakója alig 10–15 századperc alatt jött ki a viva mélyéről, miután a kronogél utánpótlás megszűnt és a hajó vészhelyzeti üzemmódba kapcsolt. A belső idő szerint éppen valamikor késő éjjel volt, álmukban kapták a riasztást. Senki sem tudta, éppen mi történik, a való világ okozta zavarból mindenki nehezen ocsúdott. Páran az utazódobozukba kapaszkodva tanácstalanul álldogáltak, egymást kérdezgetve próbálták kitalálni, hogy mi történt. Néhány perc telt el, mire egy ismerős hang szólalt meg a fedélzeten, félelemmel és aggódással telve.

– Kedves utasaink! Turen Vasad vagyok! A Genésis felrobbant! Mindenki meghalt! Kérem az irányítócsoportot, azonnal jöjjenek a központi vezérlőbe! Úgy tűnik, a többi szektor megvédte a miénket, nálunk talán nincs akkora baj, mint gondoltuk. Kérem, siessenek!

Talle is magához tért végre, tétován próbált a talpán maradni. A visszatérés egyszerűen fájt: a viva sima, tompított világából a hajó éles zajai és a fémes levegő egyszerre zúdultak rá. A gyomra bukfencezett, a belső füle mintha újra akarta volna kalibrálni magát; minden mozdulatát túlhúzta a kisebb gravitáció, és ettől a falnak sodródott. Kimászott a

kabinból, megpróbált némi bizonytalan testgyakorlatot produkálni. A tarkója libabőrös lett a hirtelen hőmérsékleteséstől, a torkában pedig ott maradt a kronogél utóíze és az a különös, századperces érzékelési „csúszás”, ami ébren is álomszerűvé maszatolta a kontúrokat. A felrobbant Genésis hiánya miatt jelentősen kisebb volt a helyi gravitáció, de még éppen biztonságos, hogy ne repüljenek fel az alacsony mennyezetre. Szomorúan nézett a bal oldali, immár üres kamrára, amely nem nyílt ki, mint a többi. Viszont tőle jobbra Gini állt, hasonlóan döbbent és tanácstalan arccal. A lány az orrnyergét masszírozta, láthatóan ő is kereste a virtuális térben megszokott kijelzőt, a megszokott ikonok nélkül hirtelen túl nagy lett a tér.

– Mi történhetett? – kérdezte halkan. Talle csak a fejét rázta.

– Szedd össze Kesalt és Lest, gyertek ti is vezérlőbe.

– De mi nem vagyunk irányítók!

– Ne foglalkozz vele, biztosan tudtok segíteni! Kesal szakmai tudása például még jól jöhet! Siessetek! – mondta Talle és az irányítóterem felé vette az irányt. Az első három lépésnél még kapaszkodnia kellett a korlátba, hogy ellensúlyozza a túlmozdulásokat; a padló enyhe dőlése és a kocka lassú forgása alattomosan húzta oldalra.

Gini egy pillanatig tétovázott, majd elindult arra, amerre Kesal fülkéjét sejtette. Még jó, hogy beszéltek róla a vivában, hogy ki hol van, hogy leszálláskor könnyebben megtalálják egymást. Leszálláskor? A gyomra összeszorult, sejtette, hogy nem lesz olyan egyszerű, mint ahogy tervezték.

Talle megérkezett a vezérlőbe. Alig százan lehettek a kétszázötven főből, de egy nagydarab, borostás férfi máris

szervezte a feladatokat. Talle közelebb húzódott, hogy hallja, mi történik.

– …mindenképpen ki kell derítenünk. Nem, ezzel semmiképpen! – válaszolt valakinek a túloldalon. Talle nem hallotta a kérdést, de szinte biztos volt benne, hogy arról kérdezett, ezzel a kockával el tudnak-e jutni az Enalira. Ő már tudta a választ: biztosan nem. Néhány tízezer kilométert lehet velük megtenni, azt sem túl gyorsan.

– Miniszter! – vette észre a férfi. – Turen Vasad vagyok. Örülök, hogy ön is itt van. Szükségünk lesz olyan emberekre, akire hallgatnak a többiek.

– Mi történt? Tudunk már valamit? – tért rá Talle a lényegre, figyelmen kívül hagyva a megszólítást.

– Az adatok a gépben vannak – mutatott a háta mögé –, de még senkit sem láttam a technikai irányításból. Remélem, semmi bajuk nem történt!

– Nekem van egy emberem, aki részt vett a viva programozásában.

– Ő is tagja az irányításnak?

Talle rázta a fejét.

– Nem érdekes, most vészhelyzet van! – legyintett Vasad. – Hozza ide nekem azt az embert! Még a külső kamerákat sem tudjuk bekapcsolni.

– Van bármilyen kommunikációs lehetőségünk, amely a teljes kockára kiterjed? – kérdezte Talle, a vezérlőpultot vizsgálva.

– Csak ez! – mutatott Turen a kapcsolóra.

– Akkor ezt fogjuk használni! Szabad? – Bekapcsolta a mikrofont és beszélni kezdett. – Kedves Utasaink! Talle Lidar volt miniszter szól önökhöz. Kérem, nyugodjanak meg, minden rendben van és minden rendben is lesz. Nem azért

utaztunk 476 évig, hogy most, az utolsó kilométereknél feladjuk. Szükségünk lenne technikai személyzetre. Nem érdekel, ha nem irányító, aki képes elvezetni a kockát, vagy ért a technikai irányításhoz, az jöjjön a vezérlőbe. Gini, Kesal és Les – ti is gyertek mihamarabb, szükségem van rátok. Aki esetleg megsérült a robbanás során, kérjen segítséget az egészségügyi részlegen. Ugyanakkor kérem, hogy a gyógyítók legyenek jelen, tegyenek meg mindent, hogy az E5-ös szektor kétszázezer lakosa túlélje ezt az egészet. Bízzunk benne, hogy a többi szektor is hasonlóképpen megpróbálja életre kelteni a saját kockáját és felveszi velünk a kapcsolatot. A technikusok segítségével hamarosan pontos információt is tudunk önöknek nyújtani, kérem, ha lehetséges, maradjanak a helyükön, illetve a közös helyiségekben gyülekezzenek. Köszönöm a figyelmüket!

– Hálás vagyok, pontosan erre volt szükségünk! – Turen hálásan rázta meg Talle kezeit. – Ha ön nincs, előbb-utóbb biztosan kitört volna a pánik.

– Még nem tudjuk, mivel állunk szemben. Lehet, hogy még lesz okuk és lehetőségük arra a pánikra.

– Itt vagyunk! – szólalt meg mögöttük egy hang. Kesal volt az, maga után húzva Ginit és Lest.

– Mindenki rendben van? – kérdezte őket aggódva Talle. Mindhárman bólintottak.

– Kesal, tied a terep! Tudnunk kell, mi történt. Szükségünk van annyi információra, amennyit csak ki tudsz préselni ezekből a gépekből.

Kesal bólintott, egy széket húzott a fő terminálhoz és szélsebesen gépelni kezdett. Először a kamerákat kapcsolta be, de talán nem kellett volna. Végtelen pusztítást láttak. A voritrium borítású kockák felhasadva pörögtek még mindig a robbanás erejétől. A távoliak annyira megsérültek, hogy a

sztázisfolyosók is látszottak, néhol még az utasok fagyott holttestei is felismerhetőek voltak, amint az űrben, elhagyatottan lebegtek, egyre távolabb sodródva a robbanástól. Egészen távol a hajó darabjai, a külső gömbhéj szegmensei sötétlettek. A másik oldalon a raktárhéj blokkjából kirobbant siklók és szállítójárművek, egymásnak csapódva távolodtak tőlük.

Az E5 viszonylag biztonságos, stabil pályán mozgott, ráadásul a több, ellentétes irányból rá ható erők nem gyorsították fel túlságosan. Szinte egyhelyben állt, a saját tengelye körül lassan forogva.

A következőkben Kesal megtalálta a belső érzékelőket is. Sorra vetítette ki a hatalmas képernyőre az adatokat, szerencsére a létfenntartás még működött.

– Kesal, tudunk kommunikálni a többi kockával? – kérdezte Talle bizakodva.

– Máris megoldom! – Kesal kezdte magát egyre jobban kiismerni a konzolon. Pár perc kellett csupán és az összes csatornát hallhatták. Recsegő hang töltötte be a termet.

– Itt az F4 szektor. Megsérültünk, segítséget kérünk! Itt az F4 szektor. Megsérültünk, segítséget kér…!

– Mi történt? Vissza tudod hozni? A számozásuk alapján a közelben kell legyenek! – Talle izgatott lett, hogy végre más szektort is hallottak. Ezek szerint van rá eshetőség, hogy többen életben maradtak.

Ebben a pillanatban egy erős rázkódás hulláma futott át a kockán. Mindenki érezte, hogy valami nekiütközött a szektoruknak.

– O-ó! – Kesal csak ennyit mondott és a kamerákkal próbálta megkeresni a becsapódás helyét. Nem kellett sokáig keresnie: mellettük egy kocka egyik oldala teljesen hiányzott.

A darabokra robbant oldal egy százméteres darabja találta el őket, felszakítva a voritriumborítást az egyik sarkon.

– Mi történt? – Turen idegesen lépdelt egyik lábáról a másikra.

– Az F4 felrobbant! Úgy tűnik, mi is megsérültünk az ütközésben – mutatott Kesal a létfenntartásra. – Szivárogni kezdett a kocka, oxigént veszítünk. Még egy erősebb ütközés és nekünk is annyi…

– Mit tudunk tenni? – Talle a megoldást kereste, nem volt ideje foglalkozni a probléma részleteivel.

– Kellene egy pilóta!

– Pilóta! – kiáltott bele az irányítók csoportjába Talle. – Van önök között pilóta?

Néma csend lett a vezérlőben. Senki sem jelentkezett, a fejek csak rázkódtak, a tekintetek a földre szegeződtek.

– Hogy lehet, hogy ebben a kétszázezres lakosságból nincs egyetlen pilóta sem? Hiszen legalább ötven pilótát hoztunk magunkkal! – háborodott fel Turen.

– Lehet, hogy vannak pilóták, csak még nem értek ide. Adjunk nekik időt! – próbálta csitítani Talle.

– De nincs időnk! – kiáltott Kesal. – Komolyan mondtam, hogy még egy erősebb ütközés, s még jobban felnyílik a szakadás, darabokra szakadunk a feszültség- és nyomáskülönbségtől!

Ebben a pillanatban egy fiatal lány jelent meg mellettük. Nem lehetett sokkal idősebb Lesnél. Idegesen babrált göndör, barna hajával.

– Elnézést… Én tudok vezetni. A viva szimulátoraiban sokat gyakoroltam, pilóta szeretnék majd lenni. Persze sosem csináltam még élesben… – szólalt meg vékonyka hangon.

Talle és Turen összenéztek. Jobb ötletük nem lévén, bólintottak.

– Rendben, foglalja el a helyét, kisasszony! A sorsunk az ön kezében van, vigyen ki minket innen – mutatott Talle a kormányblokkra.

A lány leült, mély levegőt vett, kezei láthatóan reszkettek. De tudta, hogy most minden rajta múlik. Elkezdte vizsgálni a műszereket, beállította a koordinátákat.

– Indulásra készen állunk! Kérem, kapaszkodjanak, előfordulhatnak turbulenciák! – szólt hátra a lány.

Feszült csend volt, csak a gépek zümmögése hallatszott. Aztán végre, nagyon lassan, de meglódult a kocka. Sikeresen elszakadtak a többitől, a fúvókák segítségével a nyílt tér felé sodródtak. Mindenki megkönnyebülten fellélegzett.

– Kesal, látnak valamit a külső érzékelők? Mi van a többi szektorral?

– Nincsenek jó híreim. Az a gyanúm, hogy az F4 volt az utolsó, még épen maradt szektor. Folyamatosan pásztázom a frekvenciatartományokat, de nem kapok visszajelzést. Ráadásul a képek is ezt erősítik meg. Egyedül maradtunk!

– Tizenegymillió ember elpusztult? – Talle nem akart hinni a fülének. A teremben hangos morajlás kezdődött, mindenki próbálta valahogy feldolgozni a hallottakat. Néhányan sírni kezdtek, mások csak falfehéren bámultak maguk elé.

– Emberek, ne kezdjük el pirolizálni magunkat! Mi még élünk! S el fogunk jutni az Enalira, így vagy úgy! Megígérem önöknek! – próbálta Talle a morált kicsit visszaépíteni.

– Van még egy rossz hírem. Az ütközés után az oxigénünk egy része kiszökött. Ha jól működnek az érzékelőink, nagyjából tíz óránk van hátra – közölte lemondóan Kesal a rémisztő számot.

– Tíz óra? – Turen hangja hirtelen egy oktávval magasabban szólt. – Mit tudunk addig csinálni? Éppen csak kijutunk a robbanási zónából, de még a Genésisszel is három év van hátra az utazásból!

– Most inkább arra koncentráljunk, hogy rövid távon mit tudunk tenni – intette le Talle. – Ötletek? Alternatívák?

– Mit szólnának, ha átszállnánk? – szólt közbe a vörös hajú lány, a kijelzőre meredve.

– Átszállnánk? – Turen nem értette a kérdést. – Hová?

Talle közelebb ment a pilóta kijelzőjéhez és egy pontra mutatott.

– Oda akar átszállni? – Egy szállítóhajó tűnt fel az egyik sarokban, látható sérülések nélkül sodródott egyre távolabb tőlük.

A lány bólintott.

– Mire van szüksége?

– Egy pillanat! – mondta a pilóta, és beállította célként a szállítót. – Legalább másfél, inkább két óra, mire utolérjük. Ami a legnagyobb gondot okozza, hogy szinkronizálni kellene a két egységet.

– Azt hogyan tehetjük meg?

– Valakinek át kell szállni rá, és átadni nekünk az irányítást. Utána szükségem lenne mérnökökre, segédpilótára, továbbá informatikusokra és rengeteg segítőre, akik irányítják az átszállást.

– Én tudok segíteni! – jelentkezett egy idősebb férfi a hátsó sorokból. – Mérnök vagyok!

– Én informatikus, szívesen segítek! – szólt egy nő.

Lassan mindenki ráébredt, hogy együtt, összefogva van esélyük. Sorra jelentkeztek a szakértelmet igénylő feladatokra. A vezérlő megtelt reménykedő, elszánt arcokkal.

Túl fognak élni, bármi áron! Talle meghatottan figyelte őket. A túlélési ösztön egységbe kovácsolta ezt a vegyes társaságot. De a legnehezebb része még hátra volt.

A fiatal pilóta meglepően ügyesen lavírozott a robbanás maradványai között. Sokan oda sem mertek nézni, szorongva figyelték a manővert, egészen addig, amíg már csak a tiszta űr és az a néhány szállítójármű lebegett a távolban, amelyeket az egyik raktárhéjból szívott ki a vákuum.

– Hogyan lehetne feljutni a hajóra? – kérdezte Talle a lányt.

– Egyetlen lehetőségünk van. Megközelítem a járművet, próbálok vele kézi szinkronban maradni. Viszont valakinek ki kell mennie, felmászni a hajó oldalán, bejutni a zsilipen keresztük és átadni a vezérlést az E5-nek.

– Az űrben felmászni egy hajó oldalán? – Turen szokás szerint pánikkal reagált. – Ki képes ilyesmire? Valami akrobata?

Talle lehajtotta a fejét. Talán kifizetődő lesz az a sok gyakorlás, amit a mászófalakon töltött. Ha nem jelentkezik más…

– Szerintem én meg tudom csinálni! – mondta végül, amikor látta, hogy mindenki elveszettnek ítélte a helyzetet.

– Ön? – nevetett kínjában Turen. – Hogyan?

– Évekig falat másztam! Ez sem lehet sokkal nehezebb! – próbálta lazán felfogni a dolgokat Talle. – Továbbá biztosan kapok segítséget, hogy mikor, mit kell csinálnom!

– Megyek veled! – szólt hozzá egy régi-új hang a társalgáshoz. Gini volt, aki eddig a háttérből figyelte az eseményeket. – Nem mehetsz egyedül!

– Nem sodorhatlak veszélybe téged is, megoldom egyedül – mondta Talle erős nyomatékkal a hangjában.

– Bocsánat, hogy közbeszólok! – szólalt meg a vékonyka hang a pilótaszékből. – Sokkal biztonságosabb lenne, ha ketten mennének. Gyanítom, még egyikük sem volt űrsétán. A nulla gravitáció miatt rendkívül nehéz a pozíciót tartani, amit a ruha még nehezebbé tesz. Ígérem, mindent megteszek, hogy megkönnyítsem a feladatukat.

Talle vonakodva, de bólintott. A szállítóhajó egyre nagyobbnak tűnt a kijelzőn, méltóságteljesen forgott legalább két tengelye körül. A pilóta felülről próbálta megközelíteni, így közelebb jutottak a zsiliphez, ráadásul talán a manőver is könnyebb lesz.

– A kocka zsilipszobája az alsó részben van, onnan tudunk rákapcsolódni a hajón levő átszállókamrára. Mivel a szállító még inaktív, a szélesebb, hátsó részen érdemesebb landolniuk – mutatta Zia a kijelzőn a hajó felnagyított részeit. – A csizmák mágneses funkciója segít, de nagyon figyelniük kell a hajó forgására. A tetején el kell mászniuk egészen a szerelők bejáratáig, onnan már egyenes útjuk lesz a vezérlőig. Mi innen próbáljuk kalauzolni önöket, mondjuk, merre kell menniük, ha már bejutottak.

– Honnan tud ennyit a zsilipekről, a hajóról, az irányításról? – kérdezte Turen.

– Volt rá kilenc évem, hogy tanuljak. Míg mások inkább szórakoztak, én bújtam a könyveket és folyton a szimulátorban, vagy a környékén lógtam.

– A mi szerencsénkre! – mondta Talle és megsimogatta a lány vállát. – Talle vagyok! Téged hogyan szólíthatlak?

– Zia Galor vagyok! Örvendek!

– Galor, Galor… Ismertem egy Galort – pontosabban kettőt. Bri és Vela Galor.

– Bri Galor a nagymamám, Vela pedig a nagynéném – nevetett Zia, majd hirtelen elszomorodott. – Vagyis csak voltak…

– Sokkal tartozom a nagymamádnak! – érzékenyült el Talle. – Ha ennek vége lesz, majd elmagyarázom. A szüleiddel jöttél?

– Édesanyámmal – ő is orvos, csakúgy, mint Bri mama. A gyengélkedőre ment, segíteni.

– Örülök, hogy jöttetek! Most pedig megyünk és felkészülünk a mászásra! – mosolygott végre Talle is. – Les, Kesal, kikísértek minket?

A négyes a zsilipkamrában álldogált. Már túl voltak a búcsúzkodáson, a beöltözésen, a maradók aggódva figyelték, amint a két nő a sisakot is felvette. Egyetlen kattanás, és megindult a levegő keringtetése. Talle nagyot lélegzett, érezhető volt, hogy nem a kinti levegővel telt meg a tüdeje, de pontosan elég a feladat elvégzéséhez.

– Zia, hallotok? – szólt bele a rádióba.

– Tökéletesen, Talle. Gini, válaszolj!

– Én is megvagyok, hallok mindenkit.

– Rendben. Az eljárás a következő: a zsilipajtó mellett látjátok a plexodion fal mögötti polcot. Köteleket kell lássatok rajta. Kettő is van, nektek a vékonyabbra van szükségetek. Elég erős lesz, hogy megtartson minkettőtöket, de nem fog zavarni a mozgásban. Ezzel a kötéllel kössétek össze magatokat. Deréktájon van két karabiner, azokba akasszátok bele. Tíz méter a hossza, szóval ne távolodjatok el túlságosan egymástól. Megvagytok?

– Igen, eddig minden rendben. Mi a következő?

– Kesal és Les menjenek ki, ha nem akarnak ruha nélkül az űrben kikötni. Innen fogom irányítani a zsilip nyitását. Szóljatok, ha indulhatunk!

Kesal és Les még egyszer megölelték a két távozót, s kiléptek a zsilipből. A plexodion ablakon át nézték, ahogy Talle jelzésére a levegő hangosan sziszegve távozik a kamrából, majd a nehéz külső ajtó lassan kétfelé nyílik.

– Alattatok lesz a szállító, de ne feledjétek, hogy mivel nincs gravitáció, csak a ruhában levő fúvókákkal tudtok közlekedni. Nyugodtan lépjetek ki az ajtón!

Talle és Gini a kocka pereméig merészkedtek és kinéztek. Talle érezte, hogy a szívdobogása a fülében visszhangzik, mintha egy távoli dobszó szólna a végtelenből. Emlékezett arra a pillanatra, amikor először lépett ki a pódiumra, mint miniszter-jelölt. Akkor is ugyanígy érezte magát: izgatottan, s félelemmel telve. Most viszont nem a támogatói álltak előtte, hanem az univerzum. A fekete, mélységes üresség, nem csak egyszerűen fekete; az az a fajta sötétség, amely magába szívja az emberi lélek minden gondolatát, félelmét és reményét. „Rajtunk múlik minden!” – tekintett oldalra, ahol Gini valószínűleg hasonló gondolatokkal küzdött. Bólintott, látta, hogy Gini elmosolyodott, majd mindketten tettek egy lépést előre, a semmibe.

# XIII.

– Rendben, most próbáljátok ki a fúvókákat! Kicsit távolodjatok el a kockától – szólalt meg a fülükben Zia.

– Értettük! – válaszolta Talle és beállította a fúvókát vízszintes irányra, majd finoman megnyomta a kioldót. A háta mögött a meghajtóból finom gáz áramlott hátrafelé, miközben a teste lassan elindult előre. Gini követte a példáját, a közöttük lévő tízméteres kötél elég volt, hogy ne sodródjanak el egymástól. Talle lenézett, s észlelte alattuk a hatalmas, sötét monstrumot. Hegyes orrával egy nagy halra emlékeztetett, amely az űr hálójában vergődik.

– Induljunk el a hajó felé! – szólt Gininek.

– Az jutott eszembe, hogy vajon mennyire sértetlen? Mert ha használhatatlan, akkor fölöslegesen fáradozunk.

– Kesal szerint főként a vákuum szívta ki a Genésis rakterében levő járműveket a robbanás során, utána legfeljebb kisebb ütközések érték. Továbbá Ziában is megbízom!

– Hallottam, hogy ismerted a nagymamáját. Ő az a bizonyos Bri doktornő, aki Keilával foglalkozott?

– Igen, ő az. Ha ő nincs… Na de koncentráljunk a feladatra!

– Rendben! Az első, hogy leereszkedjünk a tetejére olyan lassan, amennyire lehetséges – mondta Gini és óvatosan elindult a hajó felé. – Válasszunk egy pontot, ahol biztonságos lehet a leszállás.

– Mit szólsz az egyik oldalsó részéhez?

– Az a bajom vele, hogy onnan sokat kellene mászni a bejáratig. Bár abban meg igazad lehet, hogy könnyebb eltalálni egy viszonylag lapos felületet.

– Repüljünk közelebb, s meglátjuk! – mondta Talle és magasabb sebességre kapcsolt.

Már csak néhány száz méter választotta el őket a hajótól, Talle lelassított. A kötél egy pillanatra megfeszült közöttük, de Gini azonnal reagált.

– Gond van? – kérdezte.

– Nincs, de nem tetszik, amit látok! Távolról szebbnek nézett ki! Így közelről alig van olyan felület, ahová le tudunk majd szállni. Minek kell a transzportereket telerakni mindenféle mélyedésekkel, dudorokkal?

– Fogalmam sincs, de biztosan van valami technikai oka – nevetett Gini, hogy oldja a feszültséget. – Nézd azt a részt ott a hátsó kupola mögötti területnél.

– A hídra gondoltál?

– Ha így hívják… Mit gondolsz?

– Ühüm. De akkor nagyon figyelnünk kell a hajó forgására. Minél közelebb szállunk le a forgásponthoz, annál biztosabb!

– Ha legalább egyetlen tengely körül forogna… De így, teljesen véletlenszerűnek tűnik számomra – dohogott Gini.

– Nem teljesen az. Figyeld! Az egyik forgástengely a jobb oldalánál van, hozzánk képest negatív irányba mozgatja a testet. A másik forgáspont a hátulján van, de az egy sokkal kiszámíthatóbb és lassabb mozgást eredményez. Mintha a farkát találta volna el egy erő, amikor kirepült.

– Nekem úgy tűnik, hogy összevissza pörög.

– Sebaj, vezetlek, csak nagyon figyelj! Jobbra indulunk, kikerüljük a jobb oldalt és másik oldalon, a farok közelében fogunk landolni. Látod a bejáratot, amit Zia mutatott?

– Látom, de nincs olyan közel…

– Mágneses csizmáink vannak, csak megoldjuk. És különben is, miért másztunk évekig falat, ha ezt nem tudjuk végigmászni?

– Talle, tudod, hogy ez nem falmászás! Igazából semmi köze sincs hozzá. Hacsak az nem, hogy valamivel jobb a mozgáskoordinációnk, mint az átlagnak.

– Pontosan erről van szó! Ha mi nem vállaljuk, valószínűleg a kockában pusztulunk el, amikor tíz óra múlva elfogy az oxigénünk. Néha arra van szükség, hogy magadhoz ragadd az irányítást, ha már más nem teszi.

– Rendben, essünk neki! Te vezetsz, megpróbállak követni! – fújtatott Gini. Úgy érezte, egy kicsit megnyugodott. Tallénak mindig is megvolt az a kiváló tulajdonsága, hogy mondott pár bölcs mondatot, és ezzel elvette a problémák élét.

A landolás meglepően jól sikerült. Ereszkedés közben egyszer meg kellett állni, hogy megvárják, míg a szállító átbillen a másik oldalára. Nem maradt sok idejük a következő átfordulásig, de számítva a csizma segítségére nagyobb sebességgel csapódtak neki a törzsnek, egészen a híd tövében. Gini visszapattant a kemény voritriumról, s az űr felé kezdett mozogni, miközben reflexszerűen kapálózni kezdett, próbált megkapaszkodni valamiben. Talle gyorsan talpra állt, a mágnescsatoló bekapcsolt. Jobb karjára csavarta a kötelet, s hátradőlt. A kötél kinyúlt, rugalmas anyaga nem engedte tovább zuhanni Ginit.

– Megvagy! Ne mozogj, csak rontasz a helyzeten! – nyugtatta Talle Ginit, miközben maga felé kezdte húzni a kötelet. Pár századperc alatt már Gini is a hajón állt, csizmája biztosan rögzítette.

– Egy kicsit megijedtem! – nevetett. – De biztos voltam benne, hogy megmentesz!

– Inkább induljunk a bejárat felé. Előre a hajóorr felé! – mutatott Talle előre. – Először átmászunk ezen a henger alakú valamin, majd megkerüljük azt a szögletes részt, bármi is legyen az. Elvileg ott kell legyen közvetlenül előtte a szervizajtó.

– Még jó, hogy tudjuk, mit csinálunk! – rázta a fejét méltatlankodva Gini. – Mindegy, inkább haladjunk!

Az út első fele egészen könnyűnek tűnt. Mivel már ők is a hajóval együtt mozogtak, szinte semmit sem éreztek, hacsak nem néztek kifelé, ahol az űr félelmetesen pörgött körülöttük. Elérték a baloldali fegyverhűtő-csöveket – azok voltak a hengeres objektumok. Mivel legalább két méter magasba nyúltak, az egyikük bekapcsolta a fúvókákat, s átrepült a másik oldalra, míg a másik a talajon maradt, mágneszárral rögzítve kettőjüket. Utána cseréltek. Egy meredek út vezetett a siklók felső landolóegységéig. Ez a hely szolgált arra, hogy egy liftrendszer segítségével a kisebb siklókat a hajó belsejébe leengedje. Végigkapaszkodtak az oldalán, valahol itt kell lennie a technikusok bejáratának. Ebből több is volt a felszínen, de kívülről ez tűnt a legkönnyebben megközelíthetőnek. „Felülről sokkal egyszerűbbnek tűnt!” – zsörtölődött tovább Gini, de végre megtalálták.

– Zia, megérkeztünk a csapóajtóhoz! – kapcsolt az E5 komjára Talle.

– Szuper! Innen már egyenes az út, de ezt Kesal fogja elmondani, megtalálta a technikai leírást.

– Minden rendben veletek? – Kesal kicsit aggódva kérdezte párját és barátját, amikor megkapta a szót. – Lesszel már nem tudtuk mire vélni, hogy ilyen sokáig elmaradtok. Történt valami?

– Meg kellett várni, hogy a hajó megfelelő szögbe forduljon. De egyébként minden tökéletesen ment.

– Szerencsére! Mondom, mit csináljatok! Ha megnézitek, a bejárat nem téglalap alakú. A csúcsos végén találtok egy tenyérnyi panelt. Ha megnyomjátok, felnyílik! Sikerült?

– Folytasd!

– Egy billentyűzetet és egy kallantyút láttok. Ez utóbbit húzzátok át az ellenkező oldalára, majd a billentyűzeten nyomjátok meg a különálló zöld gombot. Elvileg saját erőforrása van, tehát működnie kell.

– Kallantyú, zöld gomb! Á, sikerült! Megemelkedett az ajtó és valami gáz jött ki belőle.

– Nyugi, csak kiengedte a bent levő levegőt. Máris félrecsúszik.

– Igen, megtörtént. Egy létra van alatta. Bemegyünk!

– Rendben, várok!

Talle ment előre, Gini utána. Egy zsilipkamrába érkeztek, ahol halvány derengés fogadta őket. A falon plexodion szekrényekben ruhák és egyéb, űrsétához szükséges eszközöket láttak, valamint egy ajtót, amely a hajó további részébe vezetett.

– Lent vagyunk! Levehetjük a ruhát? – kérdezte Gini.

– Egyelőre nem ajánlom! Indítsuk el először a hajót, legyen energia, gravitáció, létfenntartás. Nem tudjuk ilyen távolról, mi a helyzet. Ráadásul szerintem nulla fok alatt van a hőmérséklet, a hajó folyamatosan veszíti a hőjét.

– Értettük! Hogyan tovább?

– Mondom, merre induljatok, de előtte be kell zárjátok a csapóajtót. Szóval a lépcső alján az egyik falon keressetek egy piros gombot. Ha megnyomjátok, kis idő múlva zölddé változik. Sajnos, minden, ami ezek után következik, csak mechanikusan működtethető. Ahogy a kijárati ajtó is, előttetek. Még jó, hogy ketten vagytok! Láttok egy hasonló

kallantyút, mint a panel alatt volt. Billentsétek át, majd kapaszkodjatok bele az ajtóba és nyissátok ki.

Talle és Gini nekiveselkedtek, nagy nyögések közepette sikerült kinyitniuk az ajtót. Teljes sötétség fogadta őket, a kabinból átszűrődő minimális fény semmire sem volt elég. Felkattintották a fejlámpájukat, mire egy legalább ötven méteres folyosó tárult eléjük.

– Kesal, Zia, egy folyosón vagyunk. Most merre?

– Menjetek a folyosó közepéig, ahol egy széles elágazáshoz értek. Itt jobbra forduljatok, ez vezet a hídra, a vezérlőbe. Addig menjetek, amíg egy falhoz nem értek, rajta egy létrával.

– Megérkeztünk! – jelezte Talle néhány perc múlva. – Fel kell másszunk?

– Igen. A részlegek között csapóajtók vannak, de azok kézzel könnyen nyithatóak. Az ötödik csapóajtó után éritek el a híd alsó bejáratát.

– Még szerencse, hogy nincs gravitáció. Így is egészen elfáradtam! – panaszkodott Gini.

– Ne is mondd! Kilenc évet éltünk le úgy, hogy nem tudtunk elfáradni fizikailag. S most hirtelen – alig ébredtünk fel – mindenféle légtornász mutatványokat kell végezzünk. Vagy hogy is mondta Turen…?

– Akrobata.

– Akkor legyen akrobata! Annak sem lennék jó! Hányadiknál is tartunk? – kérdezte Talle kissé kelletlenül.

– Három.

– Helyes, akkor már nincs sok hátra.

Az utolsó csapóajtó után véget is értek a létrák. Megint egy szobába értek. Viszonylag nagynak tűnt az előző helyiségekhez képest, egy klasszikus formájú, sötét színű dolgozóasztalt és egy kényelmesnek tűnő fekete széket

tartalmazott. Az egyik fal mellett még egy sötét – talán zöld – kanapé is feltűnt, mellette pedig egy hosszúkás polc húzódott végig a fal mentén. A padlót szőnyeg borította, a sarokban – minden bizonnyal mű – virágok díszelegtek.

– Ez biztos valami tiszti szoba. Ott a kijárat.

Ahogy az ajtóhoz értek, látták, hogy csak két sima panelből áll, amelyek egymással szembe záródnak. Megtalálták a nyitógombot, de hiába nyomogatták, semmi hatása nem volt.

– Kesal, megérkeztünk egy kényelmes szobába, de nem tudunk kimenni az ajtaján. Itt nincs olyan kallantyú!

– Hm… Erre nem számítottam! Azt hittem, a hídon nyitva lesznek az ajtók.

– Mit tegyünk?

– Fogalmam sincs. Nem láttok valamit, amivel szét tudjátok feszíteni a két szárnyat?

– Pillanat! – mondta Gini és keresni kezdtek a szobában. Mivel még senki sem foglalta el a kabint, a szokásos alapfelszerelésen kívül semmi sem volt benne.

– Sajnálom, Kesal, itt semmi sem alkalmas rá.

– Bocsánat, én lehet, hogy tudok valami megoldást! – hallatszott a háttérből egészen halkan Turen hangja.

– Turen, maga az? – kérdezte Talle. – Mit talált ki?

– Még fiatalkoromban, egy olyan gyárban dolgoztam, ahol hasonló ajtóvezérléseket készítettek. Nem túl bonyolult jószágok, igazából csak energia kell nekik, hogy végrehajtsák a feladatukat. Emlékszem, három részből állt. Egy közelségi mozgásérzékelőből, egy érintőkapcsolóból és magából a nyitómechanikából. Még haza is vittem belőle, bár a lányom mindig mondta…

– Turen, mit kell tennünk? – vágott közbe türelmetlenül Talle.

– Ó, bocsánat! Szóval az érintőkapcsolót viszonylag könnyen ki lehet csavarni a foglalatból, utána pedig csak energiát kell adni, s máris nyitja az ajtót.

– Jó, de találunk hozzá erőforrást? – kérdezte Gini. – Az egész hajó energia nélkül sodródik. Ahhoz, hogy bekapcsoljuk, át kellene jussunk az ajtón.

– A sisakotokban van annyi energia, amivel be tudjátok indítani. Viszont ehhez le kellene vennetek – mondta Kesal elkeseredve.

– Nincs arra lehetőség, hogy közvetlenül az oxigénpalackból kapjuk a levegőt, s ne a sisakon keresztül? – gondolkodott Talle a lehetőségeken.

– Az talán megoldható. A sisakba a nyaki csatlakozón keresztül jut a levegő, a ruhába pedig a háton, közvetlenül a nyak alatti csonkból. Pillanat, máris kikeresem a technikai leírását. Addig pihenjetek kicsit.

– Rendben, szólj, ha már tudod! – köszönt el Talle. – Mennyi ideje indultunk el a kockáról? – fordult Ginihez.

– Legalább másfél órája, ha nem csal az időérzékem.

– Én is úgy tippeltem… Nem akartam mondani a kockában, de van egy rossz érzésem.

– Mi lenne az? – kérdezte meghökkenve Gini.

– Szerinted mennyi idő átvinni 200 000 főt a kockából a hajóba? – tárta szét a karját Talle.

– Nem tudom. Egy-két óra?

Talle a fejét rázta.

– Sokkal több… Ha feltételezzük, hogy az összekötő cső 10 méter hosszú, jó esetben egy ember 8-10 századperc alatt ér át, figyelembe véve a cső mozgását. Egymás mellett legfeljebb három ember fér el, s tegyük fel, hogy századpercenként indítjuk a párokat. Így az átkelés legalább 60 000 századpercet

jelent – de akkor feltételeztük, hogy senki sem esett el, nincs torlódás, simán zajlik minden.

– Hat óra? De hát mire eljutunk oda, hogy a kocka csatlakozik a hajóhoz, aztán mire elindul mindenki… Nagyon ki kell számítani, hogy időben átérjenek az utasok, mielőtt még elfogy a levegőjük.

– Pontosan! Valahogy fel kell gyorsítanunk a folyamatot!

– Rendben, beszélünk az irányítókkal, nem kell pánikot kelteni a lakosság között. Így is eléggé fél mindenki.

– Itt vagytok? – Kesal végszóra jelentkezett be a komon. – Melyikőtök tudja tovább visszatartani a levegőt?

– Egyértelműen én! – vágta rá azonnal, gondolkodás nélkül Gini. Gyermekkoromban rengeteget úsztam! Konkrétan mennyi időről van szó?

– Hááát… Ha igyekeztek, akkor egy perc elég lesz a műveletre, de ez a vákuumban sokkal rosszabb lesz.

– Mit kell csináljunk? Aztán majd eldöntjük, melyikünk vegye le a sisakját! – mondta Talle, ellentmondást nem tűrő hangon.

– Szóval nem azzal van gond, hogy lecsatlakoztatjátok az oxigéncsövet a sisakról. Az egyszerűen megoldható, a hátoldal nyaki csatlakozója mellett van egy gomb. Benyomjátok és a csövet elforgatjátok pozitív irányba. Leválik, jön belőle az oxigén. Szerencsére a hajó nem hűlt ki még annyira, hogy gondot okozzon. Bár melegetek nem lesz…

– Akkor mi a gond?

– A sisak bal fülrészén láttok egy kis szervizpanelt. Megnyomjátok, kinyílik. A csatlakozó kihúzható, de alapjában javítási célokat szolgál. Ezzel kötik rá a diagnosztikai pultra. Ezzel a csatlakozóval kell majd a kiszerelt nyomógomb alatti panelt beindítani, illetve kisütni. Ez fogja nyitni az ajtót. Ja és

rosszul gondoltam, nem vehetitek le a sisakot, mert akkor megáll az oxigénszállítás. Csak a vizort kell felnyitni.

– Ez tökéletes terv! De miért kell visszatartani a lélegzetünket?

– No, itt a problémás rész. Ha kisütitek az ajtó zárját, a sisak rendszere zárlatot kap, biztonsági módba áll vissza. Azaz megszűnik az oxigénáramlás is…

– Folytasd! Akkor mire kell az a perc? – kérdezte Talle, miközben mellette Gini teljes megdöbbenéssel próbálta Kesal információit feldolgozni.

– Ennyi időbe telik, mire a másik berohan a vezérlőbe, elindítja a hajó energiamagját, ami biztosítja a létfenntartás és a gravitáció működését. Legalább egy perc kell, mire palackok nélkül is lélegezni tudtok.

Óriási csend lett mind a szállítóhajón, mind a kockában. Végül Talle szólalt meg.

– Az én sisakommal csináljuk. Ha véletlenül gond lenne az energiáramlással, akkor nem fog elindulni a létfenntartás. De legalább nyitva lesz már az ajtó, s megoldjátok valahogy.

– Nem! – Gini hangja határozottan csengett. – Én nyitom ki a sisakot! Te meg fogod tudni oldani a hajó beindítását, én pánikba esnék. Nagyon jól tudod, hogy nem bírom a feszült helyzeteket. Nem teljesítek jól nyomás alatt. Neked kell elindítanod az energiaellátást. S tovább bírom levegő nélkül, mint te. Ez is tény!

Talle szemét becsukva gondolkodott, aztán döntött.

– Ha nem tudjuk megcsinálni, akkor legfeljebb 200 000 ember élete múlik rajtunk. Csak semmi nyomás, mi? – kínosan felnevetett. – Akkor legalább készítsük elő az ajtót, hogy minél gyorsabban átjussak rajta!

– Kesal, tudunk kettesben beszélni? – kérdezte Gini.

– Természetesen! – mondta Kesal, s máris elkülönített egy csatornát. – Itt vagyok, drágám!

– Mit gondolsz, jól döntöttem? – kérdezte szipogva Gini.

– Tudod, hogy mindkét választás hordoz veszélyeket, de ha nem sietünk, nem lesz időnk átszállni. S valljuk be, Talle vészhelyzetekben szinte tíz ember erejével képes teljesíteni. Te pedig sokkal jobb vagy a levegő visszatartásában.

– Hazudós! – mondta kedveskedve a lány. Ha valami történne velem…

– De nem fog történni semmi! Többször átnéztem a hajót kívülről, semmi sérülést nem látok rajta. Egy gombnyomásra kell indulnia! Bízz bennem!

– Tudod, hogy bízom benned! Azért egy kicsit félek.

– Nem kell félned! Ott leszünk veled gondolatban. Les és én.

– Szeretlek!

– Szeretlek! – mondta Kesal és szétkapcsolta a privát vonalat.

– Akkor kezdhetjük? – folytatta a publikus csatornán.

– Lecsavartam az ajtó érzékelőjét, amíg beszéltetek. Látom a csatlakozót, egy kis vízszintes panel alul. Ahhoz kell érintsem a sisak érintkezőjét?

– Így van. De először nyissátok fel Gini sisakját. Gini, számíts a hidegre! A számításaink szerint jócskán nulla fok alatt van a hőmérséklet. Tartsd vissza a levegőt, amíg Talle a kezedbe nem adja a csövet. Rendben?

Gini bólintott.

– Talle! Először csatold ki az oxigéncsövet Gini nyakánál, s a kezeddel takard el a végét, ne szökjön ki sok belőle. Gini közben felnyitja a vizort, átadod neki a csövet. Ja és óvatosan húzd hosszabbra a csövet, ne rántsd hirtelen. Minden világos?

– Tökéletesen! Visszaszólok, amint készen vagyunk! – mondta Talle és máris a cső után nyúlt. Gyorsan megtalálta a nyomógombot, megnyomta, majd a csövet egy mozdulattal leválasztotta és fél métert nyújtott rajta. Gini visszatartott lélegzettel nyomta meg a sisak kioldóját, a vizor felcsapódott, ő pedig átvette a csövet.

– Megtörtént! Gini lélegzik rendesen, most kihúzom a panelből az érzékelőt! – jelentette az állapotukat Talle.

– Annyit kérek, hogy ha kinyílt az ajtó, Gini is menjen veled a vezérlőbe, oda valamivel gyorsabban jut el a levegő… Ja és Gini, a vákuum miatt nagyon vigyázz a kilégzésre. Csak nagyon lassan engedd ki a levegőt.

– Értettük! Az ajtónál vagyok. Mit kell tennem, ha beléptem az irányítóba?

– Ez már Zia területe, átadlak neki – lépett ki a beszélgetésből Kesal.

– Eddig nagyon szépen dolgoztatok együtt! – mondta bátorítóan Zia. – Most elmondom, mit kell tenned! Összefoglalva: csak az energiát kell bekapcsolnod.

– „Csak”?

– Hidd el, nem bonyolult! Ahogy belépsz az irányítóba, balra lesz a hajó kilátója, egy hatalmas képernyő. Jobbra egy pár lépcső vezet fel az irányítópultokhoz. A középső pulton látni fogsz egy nyomógombot. Megnyomod, ezzel kaptok energiát. Az alatta levő panel aktiválódni fog, látnod kell az üzemmódokat. Először a létfenntartást kapcsold be, ez a legfontosabb. Ha ez megvan, megbeszéljük a továbbiakat!

– Ez tényleg könnyű! Belépek, jobbra, lépcső, nyomógomb, kijelzőn létfenntartás – sorolta Talle a teendőket.

– Pontosan! Ne feledjétek, hogy kell egy kis idő, mire az oxigénszint eléri a belélegezhető szintet. A panelen látni fogod, a létfenntartás alatti státuszjelző zöldre változik.

– Minden világos, jelentkezünk a túloldalról! – zárta le a beszélgetést Talle és Ginivel az ajtóhoz léptek.

– Úgy gondolom, hogy amit Zia mondott, az nem több tíz századpercnél… Minden rendben lesz! – nézett Talle Ginire, aki a csővel a szájában bólintott és megpróbált mosolyogni. – Fújj ki mindent, majd vegyél pár nagyon mély lélegzetet!

Gini elvégezte a légzőgyakorlatot.

Talle már készenlétben tartotta a csatlakozót, a jelzésre hozzáérintette az ajtó nyitó mechanizmusához. Csak egy kattanás jelezte, amint az ajtó két szárnya elvált egymástól, viszont nem nyílt ki teljesen. Talle Ginire nézett, már nem tudtak egymással kommunikálni, hiszen a sisak rendszere teljesen lekapcsolt. Mindketten megragadták az ajtó egy-egy szárnyát és húzni kezdték. Egy darabig engedte magát nyitni, de utána hiába rángatták, nem volt hajlandó tovább menni – úgy tűnt, vagy beragadt, vagy az energia nem volt elegendő a teljes nyitáshoz. Gini a padlóra ült, az erőfeszítés minden erejét elvette, levegő utánpótlása pedig semmi sem maradt. Érezte, hogy gond lehet, megpróbált a továbbiakban minél kevesebbet mozogni.

Talle felmérte a helyzetet. Egyikük sem fér át az ajtó keskeny résén, mindketten itt fognak meghalni: Gini pár percen belül, ő pedig órákkal később. Ráadásul az a rengeteg ember, aki számít rájuk…

Ahogy a rést nézte az ajtó két szárnya között… Villámgyorsan elkezdett kibújni a ruhából. Nagy levegőt vett, s mint aki egész életében ezt gyakorolta, kibújt az űrhajós kezeslábasból. Gini halálra vált arccal nézte, hogy Talle

teljesen megbomlott, kézzel próbált integetni neki, hogy ne tegye. Aztán látta, mire készül. A vékony, a sztáziskamrákban használt kezeslábas volt már csak Tallén. Az ajtóhoz ment és nagy nehezen átpréselte magát a keskeny ajtórésen.

Gini kikapcsolta a feleslegessé vált sisakot és maga mellé helyezte. Érezte, hogy lassan levegőt kellene vennie, a reflex kínzó módon fészkelte be magát az agyába. A pánik határán volt, de még tartotta magát. Csak pár századperc telt el, de mintha órák lettek volna – már nem volt mit kilélegeznie. Agya jelzést küldött a légzőizmoknak: mindegy mi történik, lélegezned kell! Kinyitotta a száját, s megpróbálta. Semmi sem történt. „Mindegy, az a lényeg, hogy Talle bejutott!" – gondolta magában. A pánik végül győzött, torkát markolászva fetrengeni kezdett a földön. „Bejutott!" – visszhangzott az agyában az a szó, ami egy kicsit lecsillapította a szorongást. Érezte, hogy a tudata egyre távolabb sodródik tőle. Mozgása lelassult, még annyit megpróbált, hogy az ajtóréshez közelebb kúszott. Aztán egy kéz keményen megragadta.

– Mi…?

– Nyugodj meg, ne beszélj! Minden rendben van! – Talle hangját hallotta, amint fölé hajolva suttog. Lassan kinyitotta a szemét, érezte, hogy fáj mindene. A szeme teljesen kiszáradt, a torka, mintha egy kaktusz nőtt volna benne. Talle homályos arcát sikerült kivennie, de fájt, ahogy megpróbált közelre fókuszálni. A távolban a szoba mennyezetét látta, tehát még mindig a tiszti lakban vannak.

– Mi történt? – súgta két fájdalmas nyelés között.

– Azon kívül, hogy majdnem megfulladtuk, megfagytunk, semmi érdekes – nevetett Talle. – De egyébként tényleg semmi: berohantam, megnyomtam a gombot, majd rohantam vissza hozzád.

– Úgy tűnt, mintha órákig lettél volna távol…

– Pedig néhány századperc volt csupán. A hideg igen motiváló tud ám lenni! – próbált Talle viccelődni.

– Megmentetted az életemet! Meg a többiekét is! Beszéltél velük?

– Még nem. Te voltál az első, meg akartam bizonyosodni, hogy rendben leszel.

– Rendben vagyok, hívjuk őket!

Talle újra magára öltötte az űrhajós ruhát, felcsatolta a sisakot. Azonnal helyreállt a kommunikáció. A vizort felengedte, s mosolyogva nézte Ginit, ahogy egyre bátrabban, folyamatosan erősödve próbál feltápászkodni.

– E5-ös központ, jelentkezzetek!

– Na végre! – A túloldalról Kesal jelentkezett. – Tizenöt perce várjuk a hívásotokat! Már azt hittük, minden elveszett! Mi történt? Rendben vagytok mindketten? Gini jól van?

– Minden rendben van, Kesal. Volt egy kis technikai problémánk, de megoldottuk! – nevetett Talle felszabadultan, s elmesélte az ajtónyitási mizériát.

– Mi meg lélegzetvisszafojtva vártuk, hogy halljunk rólatok! De lényegtelen, megcsináltátok! Halljátok, mi történik a háttérben? Ne tudjátok meg, milyen idebent a hangulat! Turen már kihirdette az utasoknak, hogy sikerült befogni a szállítót.

– Átadom neked Ginit, én pedig szeretnék Ziával beszélni, ha lehetséges – kérte Talle. Pár kattanás után Zia jelentkezett a fülében.

– Itt vagyok! Nagyon örülök nektek, egyértelműen hősiesen helyt álltatok! Folytatjuk a hajó felélesztését?

– Készen állok rá, de a ruhákban nem tudunk visszamenni az irányítóba. Le kell vegyem, viszont addig mondd el, hogyan tudom a kommunikációt működésre bírni.

– Jobban járunk, ha a vezérlést adod át, s távolról megpróbálok mindent beüzemelni. Mi sem töltöttük haszontalanul az időt, átlapoztam a hajó utasításkészletét. Ha nincs semmi baja, eljuthatunk vele az Enalira, sőt le is tudunk szállni, de azt még gyakorolnom kell.

– Van három évünk van rá, hogy formába hozd magad – válaszolta Talle.

– Ha már az időt szóba hoztad… Nagyon aggódom, hogy nem lesz időnk átszállni – Zia hangjában érezhető volt némi keserűség. – Beszéltem erről Kesallal, de egyelőre nincs ötletünk.

– Én is gondolkodtam rajta. Valahogy fel kell gyorsítsuk az átszállási folyamatot.

– Próbálkozom mihamarabb csatlakoztatni a csövet. De ehhez együtt kell működjünk. Mondom a teendőket, hogy át tudd adni a vezérlést.

Talle figyelmesen hallgatta a fiatal lány utasításait. Az jutott eszébe, hogy mi lett volna, ha Zia nincs a hajón. Mi történt volna velük? Eltelt négy óra, még olyan hat van hátra, hogy az oxigénszint csökkenése gondot okozzon. Amikor egy ember nyugodtan ül, egyetlen lélegzetvétellel körülbelül 100 ml oxigént vesz fel és körülbelül 20 ml szén-dioxidot lélegez ki. Ha ezt kétszázezerrel beszorozzuk, hatalmas értékek jönnek ki. Egy ilyen kocka csupán arra szolgál, hogy leszálljon majd az Enali felszínére, s nem csillagközi utazásra lett tervezve. Ha nem sérül meg, akkor sem bírták volna néhány napnál tovább. Vajon mit váltott volna ez ki az emberekből? Talle örült, hogy nem kellett megtudnia.

Újra kibújt a szkafanderből, s visszapréselte magát a vezérlőbe. Most már legalább nem fázott, kellemes hőfokra melegedett fel az egész hajó. Az indítópanelen belépett a főmodulokba, engedélyezte az átirányítást. Zia megadta az E5 frekvenciakódját, így csak pár visszaigazolásra volt szükség, s máris a hajó központi hangszóróiból hallotta Zia vékony hangját.

– Miénk a hajó! – A háttérből az előzőnél is nagyobb, szűnni nem akaró üdvrivalgás hallatszott. Talle elmosolyodott. Hát tényleg megcsinálták! Érezte, hogy a normális gravitáció visszatér a hajón, s valószínűleg a forgásuk is megállt. A szemközti, hatalmas kijelző is bekapcsolt, a végtelen űrt mutatta. A fények bekapcsoltak, a pultok egymás után ébredtek fel, fényük elárasztotta a termet. Az eddig beragadt ajtó végre szélesre tárult, s Gini lépett be rajta. Még a falakba kapaszkodott, de legalább mosolygott! Talle leszaladt hozzá, s átölelte. Szemébe könnyek gyűltek, majd zokogásban tört ki. A feszültség, ami eddig halmozódott, utat tört magának. Az egyik székbe rogyott, Gini leült mellé és a haját simogatva próbálta vigasztalni.

– Zelion-1, pár percen belül csatlakozni fogunk hozzátok! – szólt Zia hangja. – Tudjátok, hogy gyönyörűen néztek ki, így, kivilágítva? – s azzal a főképernyőre küldte a kocka által látott képet.

A hajó tényleg életre kelt. A fedélzetek megteltek fénnyel, levegővel és meleggel, hívogatóan várva a leendő utasokat.

– Tényleg olyan alakja van, mint egy zelion levelének – csodálkozott Gini, utalva ezzel a Mirrán őshonos pozsgás hegyes levelére. Talle is magához tért, szemét törölgetve csodálta az elfoglalt szállító csodálatos formáját. Amikor éppen zuhantak felé, nem ezzel foglalkoztak, inkább

próbálták elkerülni az ütközést ezzel a hatalmas szörnyeteggel.

– Mellettetek vagyunk, az oldalt levő zsilipre fogunk csatlakozni – kommentálta Zia a műveletet. A Zelion kijelzőjén látszott, ahogy az E5-ből kinyúlt csatlakozó lassan közelít a hajó zsiliprendszeréhez. – Stabil kapcsolatom van – folytatta a lány. – Indítom az átszállócsövet. Átszállócső rögzítve. Megkérek mindenkit, hogy gyorsan, de nyugodtan kezdjenek el áthaladni a Zelionra! Ne maradjanak az átszállóhely közelében, ne akadályozzák a forgalmat. A zsilip kinyílt, megkezdhetik az átszállást!

Gini tapsolni kezdett, a kocka kamerája mutatta, ahogy az utasok elkezdtek átszállni a hajóba. Fegyelmezetten, gyorsan haladtak. Ha minden így marad, elég lesz rá a hat óra.

– Máris átmegyünk, hogy onnan tudjuk folytatni az evakuálást – hallatszott Kesal hangja az irányítópultból. – Maradjatok ott, igyekszünk!

Az elkövetkező fél óra alatt, mint az áradat ömlött a tömeg a kockából a Zelionba. Akik már átértek, megpróbáltak helyet keresni maguknak. Kesal, Les és Zia is átjöttek, Turen úgy döntött, majd a végén ráér, addig is néhány önkéntessel irányította az átkelést.

– Hol tartunk? – kérdezte aggódva Talle Kesalt, aki szemmel tartotta a forgalmat.

– Nagyjából tízezren keltek át eddig. De nem kell nagyon rohanni! Ugye, Zia? – mosolygott a fiatal pilótára.

– Bizony! Elfeledkeztünk arról, hogy a Zelionról folyamatosan áramlik át az éltető oxigén a kockába – felelte Zia, nevetve. – Lezártuk a használaton kívüli szektorokat, így elegendő levegőt tud termelni a hajó rendszere a kockának is.

– Hiába, no, nem vagyunk igazi űrhajósok! – nevetett vele Talle is. – De azt kiderítettétek legalább, hogy hol vannak azok az irányítók, akiknek eredetileg ez lett volna a dolguk?

– Maradjunk abban, hogy három évünk van kitanulni az űrhajók vezetését – felelte Kesal, hirtelen elkomolyodva.

– Hogyhogy?

– Az egyik sztázisfolyosó teljesen leállt a kockában. Úgy tűnik, mégis kaptunk egy ütést, még az ébresztés előtt. Legalább ezer ember veszett oda… A nagy része az irányítókból került ki. Pilóták, mérnökök, informatikusok, s a bírák jelentős része. Sajnálom, Talle.

– Úgy tűnik, a teljes társadalmat újjá kell majd építenünk! Kétszázezren sem maradtunk, egy városnyi ember. Az út során nagyon át kell gondoljuk, hogy mit kezdünk azzal a három évvel.

– Inkább számolj öttel, sőt hattal! – javította ki Zia. – Ez a hajó nem tud akkora sebességet, mint a Genésis. De majd közlöm a pontos adatokat, csak induljunk el végre.

– Mi lesz a kockával? – vetette közbe Gini.

– Leválasztom, amint végeztünk. Itt marad, a pusztítás mementójaként.

– Nem tudunk valamit magunkkal vinni belőle? Bármit, amire szükségünk van?

– Nincs benne semmi, amit használni tudnánk, a leszállás volt az egyetlen célja. Legfeljebb a stelláriumnak van értéke, de azzal el vagyunk látva – gondolkodott hangosan Zia.

Hirtelen erős lökés rázta meg a hajót. A kamerán mindannyian látták, hogy a rugalmas csőben az emberek megszédültek, többen elestek.

– Mi a…? –Zia azonnal a vezérlőpulthoz ugrott.

– Mi történt? – kérdezte Talle.

– Valami baj van! Mintha valami feszültségkülönbség lépett volna fel a kockában!

– Az Istenekre! – kiáltott Kesal. – Csak nem a lezárt területek miatt? Nézd meg, mi a helyzet a sérüléssel!

– Igazad lehet, teljesen levált az egyik panel. A vákuumra nem számítottunk! Így le fog szakadni a kocka a hajóról! – kiáltotta Zia ijedten, amint rájött, mi történik. – Nem kellett volna lezárnunk?

– Még jó, hogy lezártátok! Ha nem teszitek, most a kocka minden utasa a légüres térben lenne, mindenkit kiszippantott volna a vákuum! Így legalább a válaszfalak védik a még bent levőket. – Talle megpróbálta megőrizni a hidegvérét. – Mit tudunk tenni?

– Vissza kell menjek és kézzel szinkronizálni, a nyomáskülönbséget kiegyenlítve! – indult Zia a kijárat felé.

– És mi lesz a hajóval? – állította meg Kesal. – Itt is kell valaki, aki ezt a hajót irányban tartja. És ha történik veled valami? Mi lenne, ha én mennék át, s te maradnál? Szerintem én is meg tudom csinálni. Úgyis segítesz a komon keresztül! – mutatott a pulton hagyott fülbe illeszthető apró eszközre. – Hová tűnt a kom? – nézett körbe meglepetten. – És hová tűnt Talle?

– Nyugi, már az átjárónál vagyok! – hallották az irányító hangszórójából Talle hangját. – Míg ti vitatkoztatok, én elindultam – nevetett. – Már úgyis túl sokat pihentem!

Talle akkor tűnt fel a csőnél, ahol egy-két bátor embert leszámítva, megállt az átkelés.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen hosszú ez a tíz méter! – kommentálta Talle az átkelést, miközben centiről centire kapaszkodva húzta át magát a kockába. – Az irányítóba

menjek? – majd futtában az utasokhoz fordult, akik a szektorban ragadtak.

– Nyugalom, emberek! Egy kis technikai probléma akadt, de hamarosan meg fogjuk oldani! – rohant el mellettük. – Adjanak utat, sietek! – kiáltotta.

Hirtelen elfogytak az utasok, s a vezérlőhöz vezető üres, keskeny oldalfolyosón találta magát. A felénél megint egy hatalmasat rándult a kocka, Talle a falnak esett, majd visszapattanva a földön találta magát.

– Mi történt? – kiáltotta, miközben megpróbált feltápászkodni.

– Felszakadt még egy külső szektor a kockában! És… Az Istenekre! – Kesal szájából ez eléggé szokatlan volt.

– És? Mi történt? – Talle futott tovább.

– A zsilipajtók bezárultak a hajón és a kockán is! Valószínűleg elengedett az egyik légmentes rögzítő.

– Micsoda? – állt meg Talle, az oldalát fogva, a falnak támaszkodva. – Akkor, hogy tudunk visszamenni?

– Gondolkodunk! Haladj tovább a vezérlőbe!

Talle lélegzett néhány mélyet, majd újból futni kezdett. Azért csak kihagyott kilenc évet… A kronogél egy csodálatos dolog, de nem tudja helyettesíteni hosszú távon a valódi edzést. Végre befordult az utolsó ajtón is.

– Megérkeztem, szóljatok, ha kitaláltátok, hogyan tovább! – szólt bele a komba, miközben kifújta magát.

A percek ólomlábakon jártak, a komból csak halk recsegés hallatszott. Aztán végre Kesal szólt bele.

– Van egy ötletünk, de nem lesz egyszerű. Először rögzíteni kell a hibás csatlakozót, majd stabilizálni a kockát. Sajnos, megint be kell öltöznöd.

– Ó, abban már gyakorlott vagyok! Jár annak valami díj, aki fél perc alatt beöltözik? – próbált Talle viccelődni.

– Bármi, amit szeretnél! – mondta Kesal, egyáltalán nem tréfás hangon.

Nem fél, de három perc alatt Talle már a zsilip felé haladt egy új szkafanderben. Az út mentén az utasok csodálkozva bámulták, de hiába kérdezték, semmit sem hallott a külvilágból. Végre megérkezett a zsiliphez. Mindenkit kitessékelt a szobából, majd megnyomta a kiegyenlítő gombját. Amikor zölddé vált a lámpa, kinyitotta a masszív ajtót. A cső még a két jármű között feszült.

– Látom a hibát! Jó, hogy nem rántotta ki az embereket a vákuum – jelezte a Zelion vezérlője felé.

– Az érzékelők hamarabb becsukták az átjárókat. Meg tudod oldani? – kérdezte Zia.

– Szerintem igen! – válaszolt Talle. – Legalábbis vissza tudom csatolni. – A cső tizenkét innenső csatolójából az egyik elengedett, amit pár percnyi munkával visszaigazított a helyére. – Megnézitek, mit sikerült összehozni?

– A te oldaladról tudod tesztelni. Lépj vissza a kamrába és zárd be az ajtót. Engedd vissza a levegőt a kockából, majd próbáld újra kinyitni a zsilipajtót anélkül, hogy nyomáskiegyenlítést végeznél. Csak akkor fogja engedni, ha tökéletes a kapcsolat a két jármű között. – Zia bizakodva sorolta az instrukciót.

Talle visszament a zsilipkamrába, s elvégezte a feladatot. A szoba ismét megtelt levegővel, megnyomta az ajtónyitót, s mindenki örömére kinyílt.

– Úgy tűnik, minden rendben van, tökéletesen tart! Indulhatnak az emberek?

– Egyelőre még nem! Először vissza kell menned a vezérlőbe, s szinkronba hozni a két járművet. Amikor kinyitjuk a Zelion ajtaját, megint beindulnak a nyomáskülönbségből fakadó problémák. Ott kell lenned a pultnál, s kézzel tudod korrigálni.

– Igyekszem vissza! – közölte Talle, s már megint a keskeny folyosón sétált visszafelé. Hirtelen az eddigieknél erősebb rengés rázta meg a kockát. Talle megint a földön kötött ki.

– Minden rendben? – kérdezte Zia.

– Á, ezen a folyosón nincs szerencsém! Megint átszakad egy fal?

– Igen… Nyugi, még van pár! Csak abban bízom, hogy a cső kitart – Zia hangja nyugodt volt.

– Ki kell tartson! Még rengetegen várnak rá, hogy átkeljenek!

– Ha a konzolnál vagy, szólj és irányítani foglak!

– Egy perc!

Talle újra a kocka vezérlőjében találta magát. Gyorsan lehámozta magáról a szkafandert, s magában reménykedett, hogy ma már nem kell felvennie, sőt, lehetőleg soha többé. A konzol előtti széken ült, s a kijelzőt nézte. Lassan annyit dolgozott ezekkel az irányítórendszerekkel, hogy egészen megbarátkozott velük. Még a végén az Enalin beiratkozik valami pilótaiskolába… Hirtelen megkordult a gyomra, döbbenten meredt maga elé. Kilenc év óta először volt éhes. Az Istenekre! Ez eddig hogyhogy nem jutott eszükbe?

– Zelion, jelentkezz!

– Itt vagyunk! – jelentkezett be Zia.

– Azt ugye tudjátok, hogy a Zelionon egyetlen falat élelem sincs? Mit fogunk enni az út során?

A túloldalon döbbent csend fogadta a bejelentést. Talán csak a csend ellentételezésére, a kocka váratlanul megremegett, a két járművet összekötő cső, mint egy pókháló szakadt el, majd az E5 középső részéből erős, vakító fény tört elő. Az űr sötétje egy pillanatra világossággá változott, a kocka, amely egyszer a reménysugárt jelentette a rengeteg utasnak, most darabokra szakadt, és az apró fénylő törmelékek az űrben szanaszét szóródtak.

A Zelion hatalmas kijelzőjén a robbanás pillanatában a kocka felületén apró, fénypontszerű villanások jelentkeztek, majd ezek egyre nagyobbá és erőteljesebbé váltak, mintha a kocka belsejében valami nyomást gyakorolna a falakra. A következő pillanatban a kocka közepéből hatalmas, vakító fény tört elő, mely az egész képernyőt betöltötte. A fény intenzitása olyan erős volt, hogy a hajó hídján a legénységnek el kellett takarnia a szemét. Amint a vakító fény kezdett csillapodni, a kijelzőn már csak a kocka törmelékei maradtak, amint az űr végtelen sötétjébe hulltak.

A híd csendjét csak a szerkezeten átfutó finom rezgések törték meg, amint a robbanás erejét elnyelte a Zelion vastag, voritriumfala.

– Ne! Ne… – Gini lerogyott az egyik székbe és eleredt a könnye.

– Ez nem történhetett meg! Talle! – Kesal arcából minden vér kifutott, ökölbe szorított kézzel nézte a kijelzőt, azt várva, hogy csak a hajó játszik velük.

Zia a konzolhoz futott, ellenőrizte a látottakat. „Tizenkétezer…” – suttogta magában. – „Tizenkétezer halálraítélt!”

A Zelionon a letargia és a csüggedtség vette át a hatalmat. Néhányan már rájöttek, hogy egy másik problémával is szembe kell nézniük. Percek, órák teltek egymás után, a hajó szakadatlanul, egyre közelebb jutott a céljához. Az utasok azonban tudták: leküzdhetetlen távolság feszül a Zelion és a remény zöld bolygója, az Enali között.

# Epilógus

OM’NI még sohasem tapasztalt ilyen gyötrelmet. A tizenegymillió lény halálának tudata egyszerre érkezett vissza, mint megannyi fájdalmas visszhang a létezés sötét, félelmetes barlangjából. Tizenegymillió ember egyszerre pusztult el, amelyre még nem volt példa az élet keletkezése óta. Tizenegymillió kiszabadult UN’NA töltődött vissza hirtelen az isteni energiába, a SA-ba, apró meteorokként csapódtak be az isteni dimenzióba. OM’NI mindegyikük esetében észlelte az erőszakos halál tényét, ahogy szinte kitépték a halhatatlan életerőt a törékeny anyagból.

Rövid idő múlva egy, az előzőeknél is fájdalmasabb TEM’ET zuhant vissza a SA-ba. Rögtön tudta, hogy Talle Lidar porhüvelye is üressé vált.

A visszatérő lelkek és az általuk hordozott információ mindig beleolvadtak az egészbe, lehetetlen volt megkülönböztetni, hogy az adott tapasztalat melyik embertől származik. Az A’VA’TAR-ok – vagy ahogy a teremtmények hívták őket: a hírhozók – viszont egészen máshogy funkcionáltak. Mint különálló entitások érkeztek vissza OM’NI tudatába és hatásuk is jelentősen erősebb volt. Mintha saját maga élte volna meg azokat az életutakat, átérezte az örömöt, de ugyanúgy a megélt szenvedés is részévé vált. Valószínűleg, később ők is beleolvadnak a nagy egészbe, de ahhoz időre lesz szükség. Még halványan emlékezett Nik Jelanira és a tengeri hajó robbanására, Ento Dalanra, aki családja körében, boldogan, 119 évesen hagyta el az emberi dimenziót.

Volt egy érdekes és meglepően sikeres próbálkozása is: egy, az emberek által készített gépet, a Nexust ruházta fel a

kapcsolattal. A rendszer bonyolultsága majdnem egy emberéhez volt mérhető, viszont az irányítása és a hozzáférése jelentősen egyszerűbbnek bizonyult, ráadásul meglepően több energiát volt képes kezelni. Nem volt igazán nehezebb dolga, mint a teremtményekkel, hiszen valahol az emberek és a gép is egy meghatározott program alapján működtek. Az embereket ő készítette, míg a Nexust az emberek, ő pedig felruházta az UN'NA-val. Sajnálatos módon az Axel Nusé nevű A'VA'TAR megsemmisült, bár ezzel közel nyolcvanmillió teremtmény idő előtti halálát és további ötvenmillió ember agóniáját akadályozta meg.

Feltolult benne egy félig-meddig hibás próbálkozás emléke is. Vela Mizento a többieknél érzékenyebben reagált az emelt szintű isteni energiára. Szülei évekig kezeltették, így sikerült elnyomni a gyermek képességeit. A későbbiekben produkált néhány meglepő eredményt, viszont sajnálatos módon nem sikerült megfelelően kiaknázni a benne levő potenciált azzal, hogy elhagyta a Mirra környékét.

S most az utolsó fény is kihunyt.

– I, úgy tűnik, kudarcot vallottam. Minden A'VA'TAR, akit eddig leküldtem, megszűnt létezni. A teremtményeim bajban vannak! Segíts, hogy megmenthessem őket!

I kiértékelte a helyzetet. Látta, hogy hiába érték el az űrhajót, hiába szálltak át, sosem jutnak el vele a kiszemelt bolygóra. Egyrészt nincs élelmük – a szükséges energiát a testük számára nem fogják tudni biztosítani –, másrészt, ha mégis eljutnának valami csoda folytán a három év távolságban levő bolygóra, akkor is igen hamar elpusztulnának. A legközelebbi hajó huszonöt év múlva

érkezik csak meg, ezek a lények pedig addig nem bírják ki megfelelő segítség nélkül.

– AR’NOS-t szeretnél? – kérdezte.

– Nincs más lehetőségem – válaszolta OM’NI, átgondolva a lehetőségeket.

– Ugye, tudod, hogy nagy áldozatot vállalsz vele? – I szelíden beszélt, kérdése inkább bölcs figyelmeztetés volt.

– A segítségeddel meg tudom oldani.

– Mire van szükséged?

OM’NI magába fordult. A mérhetetlen mennyiségű TEM’ET talán segíthet abban, hogy megfelelő megoldást találjon. Gyorsan kellett cselekednie. Látta, hogy az életben maradt utasok már a bolygó felé haladtak, de tisztában voltak vele, hogy nem érnek oda. A remény hajtotta csak a hajót, amely érzést OM’NI a teremtményeitől ismerte meg, s most benne is megjelent. Számba vette a teendőket: le kellene juttatni a túlélőket a bolygóra, majd biztosítani kellene a testük energiaszükségletét és a túlélésüket a következő évekre, évtizedekre. Hirtelen Vela kissé zavaros tudata merült fel a rengeteg elme közül – valószínűleg nem véletlenül. A furcsa rajzai, amelyeken az idegen teremtményeket ábrázolta, most végre értelmet nyertek. Színes szemek, csápok a fejen, kék bőr. Kialakult benne egy terv. I egyetértett vele, amint látta a részleteket, de azért még egyszer, utoljára megkérdezte.

– Biztosan megéri az önfeláldozásodat?

OM’NI bólintott. Az ár hatalmas, de felelősnek érezte magát a teremtményekért. A megoldás kézenfekvő volt, a helyzetből fakadó legjobb megoldás, ami egyáltalán végrehajtható. De ehhez először kétfelé kellett tépnie önmagát.

Az Univerzális Neuro-Interfész központja a bolygó egyik dombjára került, egy erdő szívébe. A szó létrehozta az épületet, benne az entitást. Az entitás nem gép volt, de nem is élőlény, mindezek fölött létezett. Mivel OM'NI egyik feléből jött létre, közelebb állt az istenekhez, mint a halandókhoz, hidat képezve a kettő között. Egyetlen célra rendeltetett, hogy összekapcsolja az isteni és a teremtmények dimenzióját.

OM'NI a teremtmények fizikai áttervezésével kezdte. Megszüntette a megjelenés sokszínűségét és bonyolultságát. Egyféle testet alakított ki Vela rajzai alapján, csupán minimális különbségeket hagyott meg. Elsőként eltüntette a két nemet, ám beépítette mindenkibe a továbbszaporodáshoz szükséges tudást. A szem szó szerinti sokszínűsége és a hat csáp mozgása sokkal egyszerűbbé tette a kommunikációt is, így ezekkel együtt az új, beszélt nyelv is egyszerűbbé és kifejezőbbé vált. A szavak és kifejezések nagy részét az isteni nyelvből vette át, végletekig leegyszerűsítve és használhatóvá téve a teremtmények számára.

Az UN'NA fizikai funkciója így a létfenntartás maradt, immár biztosította a test fenntartásához szükséges energiaátvitelt az isteni térből, az eddigi elavult kémiai folyamatokat fölöslegessé téve. Ezzel együtt megszüntette az emésztő- és a szaporítórendszert, hiszen ezekre a továbbiakban már nem volt szükség. Ezek a módosítások már régen a gondolataiban voltak. Szomorúan ismerte be önmagának, hogy rengeteg problémát ki tudott volna küszöbölni, ha már az elejétől ezt a megközelítést használja. Talán még nem késő!

A hajó újratervezett legénységét az Univerzális Neuro-Interfész környékére hozta a hajóról. Arról is gondoskodott,

hogy a jelentős változások ne okozzanak traumát az új fajnak… Egyszerűen törölte a személyes emlékeket a Mirráról, úgy állította be, mintha már eleve itt születtek volna. Ugyancsak megszüntette a saját testképet, valamint az azzal kapcsolatos gondolatokat. Az Interfész segítségével úgyis megtanulnak mindent a bolygóról, az új otthonukról. Ugyanakkor meghagyott minden tudást, tapasztalatot, amelyet az életük során megszereztek, hogy fel tudják használni az új társadalom kialakításához.

A következőkben az Interfészbe plántálta Axel Nusé személyiségét és minden ismeretét, s átadta neki is a változásokat – már ami egy mesterséges intelligenciánál szóba kerülhetett.

– Ébresztő! – súgta az új nyelven az Interfésznek a kapcsolaton keresztül.

Az üres teremben egy hatalmas méretű gömb lebegett. A felületén gomolygó sötétszürke füst hirtelen színessé vált, szempillantás alatt felvette a bolygó kék-zöld árnyalatait. Axel kellemes, lágy hangján szólalt meg.

– Hol vagyok?

– Biztonságban egy bolygón.

– Ki vagy te?

– A részem vagy.

– Én csupán egy gömböt érzékelek, amely gyönyörű színekben pompázik. Ez lennék hát én?

– Most a bolygód formáját és színeit vetted fel, de bármilyen alakot képes vagy megjeleníteni.

– Akkor egy hologram vagyok?

– Igen, hívhatjuk annak is. Egy tudattal rendelkező identitás.

– Van nevem?

– Természetesen! A neved Univerzális Neuro-Interfész. Röviden UNI. Így fognak hívni. Ez az én nyelvemen azt jelenti, hogy „új lehetőség”.

– Fognak? Vannak mások is rajtunk kívül?

– Ó, rengetegen! Mások, mint te vagy én, de fontosak mindkettőnk számára. Szerves, fizikai lények.

– Kik ők?

– Ezt még ők sem tudják, hiszen most születtek. De hamarosan találkozni fogsz velük, éppen errefelé tartanak.

– Mit kell tennem, ha ideértek?

– A bolygón most élő lények csupán előfutára egy nagyobb tömegnek, akiket az elkövetkezőkben elhozok neked. A feladatod, hogy tanítsd őket, és tárold a tapasztalataikat, ezzel átvéve az én munkám egy részét.

– Tároljam a tapasztalataikat?

– Minden élőlény egy meghatározott ideig funkcionál. Az életfunkciók megszűnése után a bennük lakozó tudat visszaszáll beléd, az életük során felhalmozott tapasztalattal együtt. Mintha a bensődben egy halk koppanást hallanál – fel fogod ismerni. Ez az UN’NA, azaz az élőlények magja, lelke. A tudásod általuk folyamatosan növekszik, minél többen lesznek, annál több segítséget tudsz majd nyújtani számukra. Máris kapsz a kezdetekhez segítséget. Hallgasd csak!

Egyszerre egy koppanás hallatszott a gömb belsejében. Az első UN’NA! Mintha valaki tenyérrel finoman megütötte volna, a hang tompa volt és ismeretlenül idegen. De ahogy a hang elhalt, UNI érezte, hogy hirtelen több lett. Érzelmek árasztották el, valahol ismerősek voltak, de ugyanakkor tudta, hogy nem az övéi. Hidegeknek és határozatlannak érezte őket. Megérintette az egyedüllét érzete, amitől nyugtalanító

hangulat uralkodott el rajta. Nik Jelani nyúzott arca jelent meg a gondolataiban, majd ugyanolyan gyorsan elenyészett.

Szinte még fel sem dolgozta, egy második koppanás is megjelent. Ez már sokkal kellemesebb volt, mint az előző, talán mert már ismerősként köszöntötte. Meleg és kényelmes érzések borították be finom fátylukkal gondolatait, érezte a szeretetet, ami az egyed összegyűjtött tapasztalataiból áradt. Ento Dalan – jutott eszébe a név, mintha mindig is ismerte volna. UNI ezek után már szinte vágyta a harmadikat, s az meg is érkezett.

Zaklatott, ambivalens érzések törtek fel, meglepődött az érzelmek spektrumán. Az egyik pillanatban boldogság és elégedettség emelte fel, a másikban pedig lehangoltság és depresszió húzta le a mélybe. Vela Mizento kék szemei, mintha a lelkébe fúródtak volna, szomorúan nézett vele szembe. Aztán az egyik emlékből egy kép merült fel a gondolataiban, amelyen furcsa, két lábon járó, kék színű lények közeledtek, fejükön levő izmos csápjaikat mozgatva. Megértette, hogy ők a lények, akikről gondoskodnia kell, akikért innentől kezdve felelősséggel tartozik.

A negyedik koppanás rendkívül összetett érzést közvetített. A felelősségérzet, a segíteni akarás és a lojalitás járta át, majd a szomorúság, valakinek vagy valaminek a hiánya törte meg az előző, felemelő érzéseket. Egy elegáns, barna hajú nő jelent meg, arcán szigorú, egyben rendkívül szomorú érzésekkel. Talle Lidar. UNI sejtette, hogy nem lehet csak ennyi, engedte, hogy átáradjon rajta a TEM'ET. És valóban, az egészet egy újabb érzés nyomta el: a remény. Érezte, ahogy a rengeteg lény közeledik a bolygóhoz. Még messze vannak, de mindegyikük reménnyel telt, tudván, hogy ezen a planétán biztonságot, újrakezdést, egy „új lehetőséget" találnak.

Kezdtek összeállni a töredékek egy egységes egésszé, egyre jobban alámerült a saját mélységeibe.

– Miért zeng a fejemben folyamatosan egy újabb név is? Ismernem kellene? Így hangzik: „Rien”.

– Valószínűleg e név sokat jelentett neked, mielőtt ezt az új feladatot megkaptad. De ő már nem része az életednek.

– Érzem, hogy gyengéd gondolatok kötnek hozzá…

– Tedd el magadban jó mélyre, talán egyszer szükséged lesz ezekre az érzésekre.

– Így teszek! És te merre indulsz?

– Visszamegyek a kezdetekhez. Biztosan érezted te is, hogy újabb lények közelednek. Elindulok eléjük és szépen, lassan a bolygóra hozom őket, a gondoskodásodra bízva mindenkit.

– Sokan lesznek?

– Többen, mint gondolnád. De ne aggódj, várok egy kicsit, előbb ismerkedj meg a mostani lakókkal, tanulj bele a feladatodba.

– Köszönöm a figyelmességedet. Egyébként meddig kell ezt csináljam? Meddig kell vigyázzak rájuk?

– Tudni fogod majd. Eljön az az idő, amikor mi ketten, újra találkozunk, s újra egyesülhetünk.

– Alig várom, hogy viszontlássalak.

– Hidd el, én is…

OM’NI nem sietett. Sorban elérte az Enali felé száguldó hajókat. Kiragadta az embereket a hajókból és átalakítva, törölve a memóriájukat, biztonságban az Enalira helyezte őket, rábízva mindenkit UNI gondviselésére.

Már csak egy feladata maradt: a MIR'RA felé vette az irányt. Mire odaért, javában folyt a Téria és a körülötte keringő új hold, a SélMirra astroformálása. Csodálatos volt látni, ahogy mindenki egy új otthont látott a Tériában, s ennek megfelelően tevékenykedtek.

Az itt élő emberekkel kapcsolatban az ötlet éppolyan egyszerű volt, mint amennyire hatékony. A magasabb szintű isteni kapcsolatot nem bírta el a test a születése időpontjában, nem volt elég erős hozzá. Viszont később – a tapasztalatokkal felvértezve – sokkal többet lehetett beléjük tölteni. I segítségével az UN'NA, amely összekötötte a két dimenziót, még mindig folyamatosan áramlott. OM'NI egy újabb csatornát nyitott, amelyhez az energiát a megmaradt, saját második fele biztosította. A tervek szerint, amint elég erőssé vált a test és az elme – nagyjából 16 éves kortól –, mindenki megnyílt az új isteni energia felé. A második félből áradó isteni energia lehetővé tette számukra, hogy a saját terükben megjelenő alap energiák egyikét befolyásolni tudják – nagyon gyengén és halványan, de hasonlóan az istenekhez.

A távoli Enali bolygón levő egyik fele, amely UNI-ban koncentrálódott már évtizedek óta, hatékonyan végezte a feladatát. OM'NI érezte, ahogy nő UNI tudása, tapasztalata. A második fele is megtalálta helyét a SélMirra magjában, biztosítva az emberek új generációjának kifejlődését. A kettészakított isteni lélek két fele között a kapcsolat egyre halványabbá vált, OM'NI érezte, hogy lassan elhalványul tudata. Még utoljára kiterjesztette érzékeit és UNI felé küldött egy bátorító félmondatot. „Minden tökéletesen működik! Hálás vagyok a segítségedért!" – jött a válasz. OM'NI a Tériára tekintett, érezte, hogy már megszülettek az első emberek, akik

hamarosan képesek lesznek igába hajtani a természet energiáit. Elégedetten gondolt arra, hogy mindez mekkora segítség lesz számukra az új világ felépítésében.

Mielőtt teljesen elvesztette volna tudatát, eszébe jutott a szabad akarat, és magában reménnyel telve elmosolyodott. Vajon ez az ő döntése volt, vagy inkább annak a milliárdnyi lénynek a tapasztalata vezérelte, amit az évezredek alatt asszimilált? Bárhogy is történt, ez volt a helyes döntés. Szükség volt egy új tervre, egy új szövetségre a teremtményekkel. OM'NI utolsó gondolatai egyfajta örömet sugároztak, mielőtt beleolvadt a mindenségbe, utat nyitva egy egészen új, isteni tervnek.

A naprendszer végre visszatalált önmagához, a természet törvényei alapján minden nyugalmi állapotba került. A harmadik bolygón az élet virágzásnak indult, az emberek egy idő után teljesen természetesnek vették, hogy 16–17 éves korban egy csodálatos ajándékkal lepi meg őket a természet. A holdon levő bázis lassan a Tériára költözött, amely az astroformálás után talán még a Mirránál is kellemesebb, kedvezőbb környezetet biztosított lakóinak.

A Silla továbbra is gyönyörűen ragyogott, fénye, éltető ereje beragyogta az egész rendszert. A Mettan, a Veino, a Téria és a holdja a SélMirra voltak a nap meleg oldalán, míg a távoli, hideg zónában a Mirra megtépázott maradványa, az újonnan kialakult asztroidaöv, majd a Juta, a Satina az ő hatalmas gyűrűjével, az Unnone és a Petta rendíthetetlenül járták végtelen útjukat a világegyetem bársonyos sötétjében.

# MELLÉKLET

A következőkben a regényben is fellelhető, úgynevezett isteni szavak és kifejezések láthatóak. Íme, az Isten-Magyar szótár!

| Isteni alapszavak | Magyar jelentés |
|---|---|
| **A** | állandó, állandóság |
| **AN** | tér |
| **AR** | végső, utolsó |
| **E** | semmi, üresség |
| **ET** | ismeret, tudás, tapasztalat |
| **IO** | kommunikáció, információ |
| **LO** | végtelen, korlátlan |
| **MAT** | anyag, anyagi |
| **MO** | harmónia, harmonikus |
| **NA** | energia |
| **NI** | képesség, lehetőség, potenciál |
| **NO** | ellentét, tagadás |
| **NOS** | áldozat |
| **NU** | változó, változás |
| **O** | út, módszer |
| **OM** | teremtés, alkotás, teremtő, alkotó |
| **ORU** | ciklus, ismétlődés, körforgás |
| **OS** | mindenható erő |
| **RAH** | szövetség, kapcsolat, társ |
| **SA** | isteni energia |

| | |
|---|---|
| **TA** | törvény, rend, szabály |
| **TAN** | káosz, zavar, rendetlenség |
| **TAR** | szerkezet, struktúra, összetétel |
| **TE** | öröktől fogva létező |
| **TEM** | idő |
| **U** | új, ismeretlen |
| **UN** | élet |
| **UN'NA** | lélek |
| **VA** | test, fizikai forma, alak |

| Istenek nevei | Magyar jelentés |
|---|---|
| **1. I** | kezdet |
| **2. U'TA** | ismeretlen, új + törvény |
| **3. MO'A** | harmonikus + állandóság |
| **4. A'TAN** | állandóság + tagadása |
| **5. TA'O** | törvényes, szabályos + út, módszer |
| **6. NU'A** | változó + állandóság |
| **7. OM'NI** | teremtő + képesség, potenciál |

| Isteni kifejezések | Magyar jelentés |
|---|---|
| **AN'TEM** | téridő, dimenzió |
| **A'NU'TEM** | állandó változás az időben, entrópia |

| | |
|---|---|
| **AR’NOS** | legvégső áldozat |
| **A’VA’TAR** | megtestesülés |
| **SA’ET** | tudat, öntudat |
| **SA’OM** | egyed, identitás (alkotott lélek) |
| **TEM’ET** | élettapasztalat |
| **TEM’UN** | életenergia, a SA összessége |
| **TE’OS** | öröktől fogva létező, mindenható |
| **U’NI** | új képesség, lehetőség |
| | |
| | |
| | |
| | |
| | |
| | |
| | |